

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARA
HASHEM
THE
JASAD
CROWN

“Everything
you love about
epic fantasy.”

—POPSUGAR ON
THE JASAD HEIR

“A thrilling,
sweeping, chaotic
love story.”

—LOCUS ON
THE JASAD HEIR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE JASAD CROWN

EH E S c ORCH ED EH RONn: Boox

İki

SARA
HASHEM

orbitbooks.net

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Sara Hashem tarafından

Yüksükotu Kralı'ndan alıntıdır telif hakkı © 2023 Hannah Whitten'a aittir

Kapak tasarımı Lisa Marie Pompilio'ya ait

Kapak illüstrasyonu Mike Heath | Magnus Creative Kapak

telif hakkı© 2025 by Hachette Book Group, Inc. Tim Paul

tarafından harita

Sara Hashem tarafından çekilen yazar fotoğrafı

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

orbitbooks.net

İlk Baskı: Temmuz 2025

İngiltere'de Orbit tarafından aynı anda yayımlandı

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.

Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin

Orbit kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Hashem, Sara, yazar.

Başlık: Jasad tacı / Sara Hashem.

Açıklama: Birinci baskı. | New York, NY : Orbit, 2025. | Seri: Kavrulmuş taht ; ikinci kitap

Tanımlayıcılar: LCCN 2024047270 | ISBN 9780316478243 (ticari ciltlessiz kitap) | ISBN 9780316478342 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A789747 J365 2025 | DDC 813/.6-dc23/eng/20241021

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024047270> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316478243 (ticari ciltlessiz kitap), 9780316478342 (e-kitap) E3-20250701-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı Harita](#)

[Birinci Bölüm: Arin İkinci](#)

[Bölüm: Arin Üçüncü](#)

[Bölüm: Sylvia Dördüncü](#)

[Bölüm: Sylvia Beşinci](#)

[Bölüm: Sylvia Altıncı](#)

[Bölüm: Sylvia Yedinci](#)

[Bölüm: Sefa Sekizinci](#)

[Bölüm: Sefa Dokuzuncu](#)

[Bölüm Arin Onuncu](#)

[Bölüm: Arin On Birinci](#)

[Bölüm: Sylvia On İkinci](#)

[Bölüm: Marek On Üçüncü](#)

[Bölüm: Marek On](#)

[Dördüncü Bölüm: Arin](#)

[On Beşinci Bölüm: Sylvia](#)

[On Altıncı Bölüm: Sylvia](#)

On Yedinci Bölüm Arin On
Sekizinci Bölüm: Sylvia On
Dokuzuncu Bölüm: Sefa
Yirminci Bölüm: Arin Yirmi
Birinci Bölüm: Arin Yirmi
Yirmi İkinci Bölüm:
SylviaÜçüncü Bölüm: Sylvia
Bölüm Yirmi Dört: Sefa Yirmi
Beşinci Bölüm: Sylvia Bölüm
Yirmi Altı: Sylvia
Yirmi Yedinci Bölüm: Marek
Yirmi Sekizinci Bölüm: Sylvia
Yirmi Dokuzuncu Bölüm:
Sylvia Otuzuncu Bölüm: Sylvia
Bölüm Otuz Bir: Sefa Bölüm
Otuz Otuz İki: Sylvia
BölümÜç: Arin Bölüm Otuz
Dört: Arin Bölüm Otuz Beş:
Sylvia Bölüm Otuz Altı: Sylvia
Bölüm Otuz Yedi: Sylvia
Bölüm Otuz Sekiz: Marek
Bölüm Otuz Dokuz: Sefa
Bölüm Kırk: Arin
Kırk Birinci Bölüm: Sylvia
Kırk Kırk İkinci Bölüm:
Sylvia Üçüncü SefaBölüm

Bölüm Kırk Dört: Sefa Bölüm
Kırk Beş: Marek Bölüm Kırk
Altı: Essiya Bölüm Kırk Yedi:
Essiya Bölüm Kırk Sekiz:
Essiya Bölüm Kırk Dokuz:
Arin Bölüm Elli: Arin
Bölüm Elli Bir: Essiya Bölüm
Elli İki: Essiya Elli
BölümÜç: Arin Bölüm Elli
Dört: Essiya Bölüm Elli Beş:
Arin Bölüm Elli Altı: Essiya
Bölüm Elli Yedi: Essiya
Bölüm Elli Sekiz: Essiya
Bölüm Elli Dokuz: Arin
Altmışıncı Bölüm Essiya
Bölüm Altmış Bir: Arin
Altmış Altmış Arin Bölüm
İki: Essiya Bölüm Üç: Arin
Bölüm Altmış Dört: Arin
Bölüm Altmış Beş: Essiya
Bölüm Altmış Altı: Essiya
Bölüm Altmış Yedi: Arin
Bölüm Altmış Sekiz: Essiya
Bölüm Altmış Dokuz: Arin
Bölüm Yetmiş: Essiya

[Bölüm Yetmiş Bir: Arin Bölüm](#)

[Yetmiş İki: Essiya Yetmiş Bölüm](#)

[Üç: Essiya](#)

[Lukub: Mezara Gömüldükten Bir Ay Sonra](#)

[Omal: Gömüldükten İki Yıl Sonra Jasad:](#)

[Gömüldükten Altı Yıl Sonra Epilog: Arin: On](#)

[Yıl Sonra](#)

[Teşekkür Daha Fazlasını](#)

[Keşfedin](#)

[Ekstralar](#)

[Yazarla Tanışın](#)

[Yüksükotu Kralı'nın Önizlemesi](#)

[Jasad Varisi için Övgüler](#)

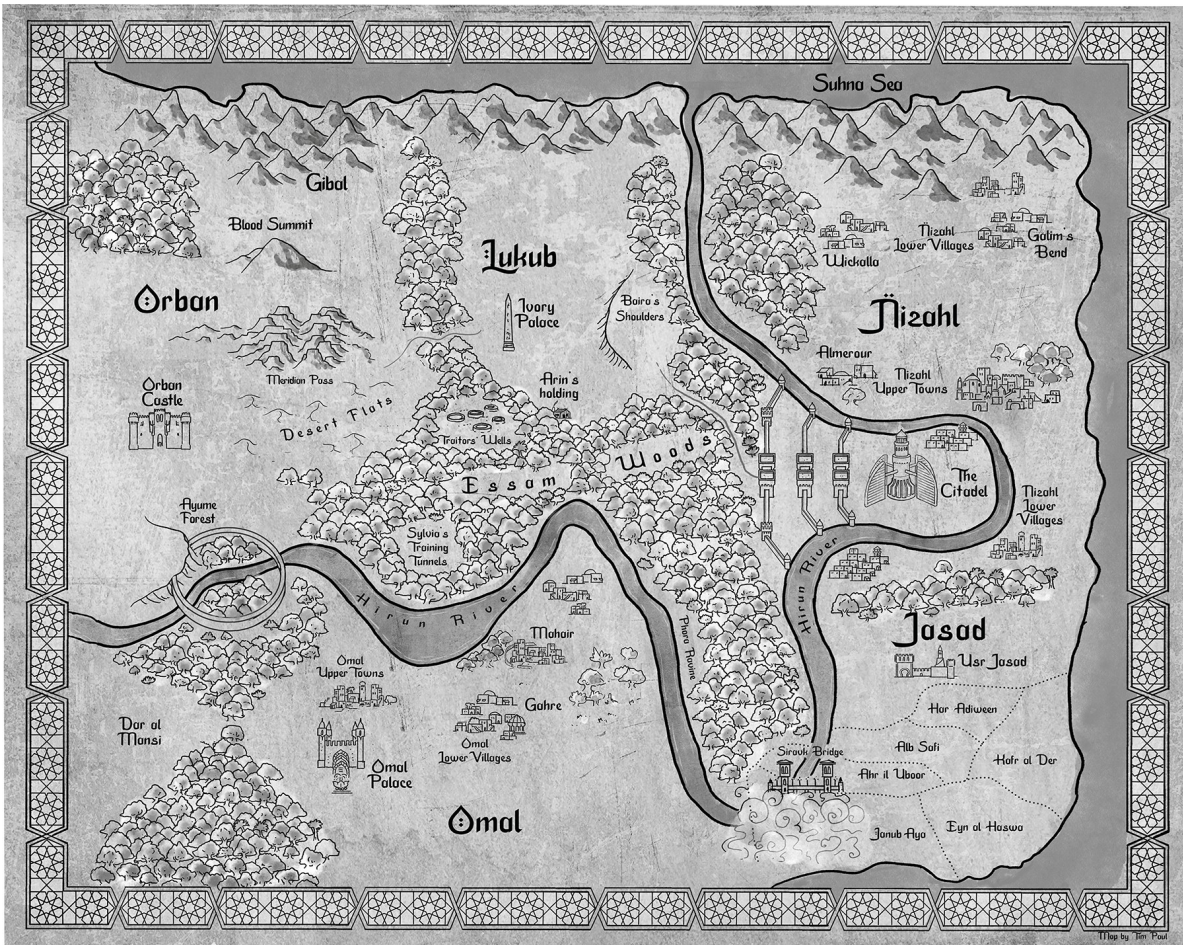
[Sara Hashem tarafından da](#)

Zırhlarını erkenden inşa eden zor kızlara.

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

ARIN

Arin bir insanın hayatına kastedilmesinin en büyük iltifat olduğuna inanıyordu.

Varlığınızla bir tehdit haline gelmek, insanları cinayete sürükleyen bir tür çılgın adanmışlığa ilham vermek... bundan daha büyük bir başarı olabilir mi?

Babası ayda en az iki düzine suikast girişimine maruz kalıyordu - diğer hükümdarların toplamından daha fazla.

Arin sıranın kendisine gelmesini sabırsızlıkla beklemişti. Onuncu yaş gününün arifesinde, sıra ona gelmişti.

Odasının dışında bir kargaşa patlak vermişti ve Arin onu salona kadar takip etti. Muhafızları odasına dönmesi için bağırmış, davetsiz misafiri zapt etmeye çalışmakla meşguldü.

Mantıksızdı; sanki Arin cam kafesteki kırılğan bir kuştı. Sadece korkaklar saklanırdı.

Ayrıca, bunun için beklemişti. Bunun için plan yapmıştı. Arin on yaşındayken krallığında oynadığı rolü kavramaya başlamıştı. Miras alacağı gücü. Birinin onu öldürmek için Hisar'a gelmiş olması, başkalarının da onun gücünün farkına varmaya başladığı anlamına geliyordu.

Daha sonra, suikastçının o yıl Nizahl'da düzenlenen Şampiyonlar Ziyafeti arifesinde Hisar'a sızmak için gönderilen on beş kişiden biri olduğunu öğrenecekti. Diğerleri Hisar'ın arazisine ulaşamadan yakalanmışlardı.

Suikastçı Nizahl Varisi'ni gördüğünde gözlerinde manik bir ışık parlamıştı. Muhafızların etrafından dolandı ve kolunu geriye doğru kaldırdı.

Bıçak uçtu.

Arin bundan kaçınabilirdi. Beceriksiz muhafızların aksine, Arin

yaralanmadan kaçınmak için tam olarak hangi hareketlere ihtiyacı olduğunu ölçtü. Sağa doğru bir bükülme, sağ dizinin çökmesi ve zarar görmeden kurtulması gerekiyordu.

Ama Arin bıçaktan kaçmak istemiyordu.

Arin kusurlarını biliyordu, bunlar ona sık sık söylenirdi. Soğuk, kalpsiz, inatçı. Arin'in annesi onun kusurlarını Arin'in öğretmenlerinden daha nazik isimlerle adlandırıyordu. İsra'ya göre Arin'in kusurları *hassasiyete olan keskin saygısıydı*. Mükemmellikten başka bir şey istemeyen kişisel bir standart.

Ama herkes tarafından kabul edilen en büyük kusuru Arin'in merakıydı. Varis'in zihninde bir soru filizlendiğinde, bir cevap bulana kadar rahat edemezdi. Merakı her şeyi gölgede bırakıyordu; mantığını, aklını, akıl sağlığını.

Bu yüzden Arin bıçak için hareketsiz durdu. Kolunu göğsünün üzerine çekti, omzunu ölümcül giriş noktalarının üzerine çekti. Bıçak ona saplandı. Çarpmanın aniliği dünyayı geçici olarak beyazlattı.

Arin çılgılık atmıştı. Suikastçının üzerine atlayan muhafızları ya da yere çarpan cesetlerin ağır gümbürtüsünü zar zor fark etti. Kolu acıyordu. Her şey çok acıyordu.

Gözlerini bir sonraki açışında kendi yatağındaydı, yarası kalın bir bandajın altındaydı. Annesi hemen yanında uyuyordu.

"Onu korkuttun," dedi Rawain. Arin'in penceresinin önünde durdu. "Ağlamasından nefret ettiğimi biliyorsun."

Gerçekten de İsra'nın yanaklarında gözyaşı izleri kurumuştur. Arin onları silmek için hamle yaptı ama Rawain ona bakınca durdu. Yüce, Arin'in annesine şefkat göstermesinden ya da onun üzerine titremesine izin vermesinden hoşlanmazdı.

Arin kendisine hiç söylenmeden Rawain'in onu sevmediğini anlamıştı.

Arin dokunuşunu geri çekti, çünkü annesini sevmek babasını biraz daha kaybetmek anlamına geliyordu.

Rawain yine pencereden dışarı bakarak, "Seni incitmesine izin verdin," dedi. Elleri esasının etrafında kenetlenmiş, parmakları cam kürenin üzerinde sınıksız duruyordu. Arin'in kuzgunun kanatlarını, ayaklarının dibinde çarpışan iki kılıcın üzerinde uçuşan siyah tüyleri seçmesi için yakından bakmasına gerek yoktu. Babasının esasının başında zarif mücevherlerle işlenmiş Nizahl'ın sembolü, Arin'e dik dik bakacak kadar her zaman canlı görünüyordu.

Kalbi küt küt atıyordu. "Ben *izin vermedim*."

"Arin," diye araya girdi Rawain hafifçe. Çok hafifçe. "İlk kuralım nedir?"

Arin'in üzerine çok tanıdık bir ağırlık çöktü. Nefes almak için mücadele etti. "Yalan söylemiyorum, efendim."

"Son bir şans." Rawain döndü ve pencereden Arin'in başucuna doğru ilerledi. Dehşet Arin'in boğazını sıkı, babasının bilmiş bakışları altında yavaş yavaş boğulma hissi sonsuz derecede kötüleşti. Kuzgunun boncuk gibi parlayan bakışları onu delip geçti. "Neden sana zarar vermesine izin verdin?"

Öfke Arin'in üzerine bir örtü gibi çöktü. Ceza kaçınılmazdı. Arin'in şu anda kontrol edebileceği tek değişken cezanın şiddetiydi. Gerçeği söylemek aylarca sürecektir yorucu bir eğitim, kitaplarına ve haritalarına el konulması anlamına geliyordu.

Ama yalan söylemek Arin'i Kapsül'e mahkûm edecekti.

"Nasıl bir his olduğunu bilmek istedim," dedi Arin. Parmaklarını battaniyenin içine soktu, kolundaki çekişi görmezden geldi. "Yaralanma."

"Eğitimin sırasında birçok bıçakla yaralandın."

"Hiç bıçaklanmadım." Arin yutkundu. "Hayatta kalıp kalamayacağımı görmek istedim."

Ağır halkalı bir el Arin'in boğazına yerleşti. Babasının parmağı Arin'in nabzının üzerinde gezindi. Hastalıklı bir hızla atıyor, sahibine ihanet ediyordu.

"Kendini korktuğun şeyin yoluna koyarsan ve onun sana zarar vermesine izin verirsen, bir şekilde daha güçlü olacağını mı düşünüyorsun? Sınırlarınızı daha iyi bileceğinizi mi?" Rawain'in eli Arin'in koluna gitti.

Hiç tereddüt etmeden başparmağını Arin'in bandajına sapladı.

Acı içinde kükredi ve Arin nefesini dişlerinin arasına hapsetmeyi zar zor hatırladı. Annesini uyandırma riskini göze alamazdı. Rawain, Varisine bir ders verirken onun araya girmesine tahammül edemezdi ve Arin onun yüzünden cezalandırılmasından nefret ederdi. "En uzun süre hayatta kalanlar kendilerini asla incinecek bir duruma sokmazlar. Tehdidin geldiğini görürler ve *kenara çekilirler*."

Bandajın altından kırmızı sızıyordu. Babası daha sert bastırdı. Arin kanın tadına baktı. Kendi dilini ısırıştı.

"Sen benim tek varisimsin. Krallığımı, tahtımı ve düşmanlarımı miras alacaksın. Dürtülerine hükmedemezsen ya da bu şeytani meraklarını bastıramazsan sana nasıl güvenebilirim? Nasıl, Arin?"

Arin'in görüşünde siyah noktalar belirdi ve Rawain ancak o zaman elini çekti. Başparmağını cüppesine sildi. "Dersleriniz şafakta yeniden başlayacak."

Annesi iki saat sonra uyandı ve Arin'i eğitimi için giydirmeye gelen hizmetkârlarla kavga etti. "Yaralı olduğunu görmüyor musun? Antrenman yapamaz

Bugün. O sadece bir çocuk! Lütfen, acı çekiyor." O ağlarken hizmetkârlar etrafında dolaşüyor, onları engelleme çabalarını görmezden geliyorlardı.

Ve babasının başparmağının izini hâlâ hisseden Arin, onun gözyaşlarından öğrenmeye başlamıştı.

Kendini incinecek bir duruma soktu, diye düşündü aniden ve fazla duygusallaşmadan. Beni çok seviyor. Tehlikenin geldiğini görecektir ve bir dakika daha yaşamama izin vermek için kıpırdamadan duracak.

Arin elini bandajın üzerine koydu ve bastırdı.

Acı büyüdü, büyüdü ve büyüdü.

Bu acıya aşına olacaktı. Onunla düşünmeyi öğrenecekti.

Ve sonra bir daha asla geldiğini göremeyecek ve hareketsiz duracaktı.

Yağmur pencereye vuruyor, uyuyan Nizahl'ı dikkatli Varisinden gizliyordu.

Fırtınalı akşam, annesinin *Awaleen kuşatması* olarak adlandırdığı gecelerin tüm özelliklerine *sahipti*. Rüzgâr hızlanmış, kederli uğultusu taş duvarları delip geçmişti. Arin neredeyse annesinin hayali iç çekişini, ince parmaklarının titreyen cama vuruşunu duyabiliyordu. *Uyku, yaşam ve ölüm arasındaki boşluktur. Her şeyin olabileceği bir boşluk*, derdi Arin'in korkmaya başladığı o uzak ses tonuyla. *Awaleen'ler yüzyıllardır rüyalarında yaşarlar. Gökyüzüne bak Arin ve bana onları bulutların arasında göremediğini söyle.*

Son birkaç yılında, başkalarının duyabileceği yerlerde böyle saçma sapan konuşma alışkanlığı geliştirmişti. Israrcı batıl inançlar onun Nazeef'teki köyünden taşıdığı bir kalıntıydı ve babası İsrâ'nın alt tabakadan gelen kökenini hatırlatan her şeyden nefret ederdi.

Bir şimşek çıtırtısı Arin'i mavinin tonlarında yıkadı. Eğer Awaleen'ler aşağıda, ebedi mezarlarında gerçekten uyuyorlarsa, uykuları sadece kâbuslardan ibaretti.

Kapı çalındı. Arin bir avucunu yeleğinin üzerinde gezdirerek annesinin hayaletini uzaklaştırdı. Yaşayanlarla ilgili denetlemesi gereken planları vardı.

"Girin." Kapı arkasından gıcırdayarak açılırken Arin pencereden kıpırdamadı.

"Ekselansları. Çağrıldınız mı?"

"Oturun, Danışman Rodan."

Arin pencereden döndü. Baş Danışman derin bir selam verdi, bakışları Arin'inkilerle kısa bir süre buluştuktan sonra uzaklaştı. Rodan kapıya en yakın sandalyeye doğru ilerledi ve tereddüt etti. Bu koltuk masanın başına yakın, Arin'in ulaşabileceği bir yerdeydi. Beş yaşından büyük birine yakışmayacak bir ayak sürüme hareketi yapan Baş Danışman bunun yerine masanın ortasındaki sandalyeyi seçti.

Sanki Arin ona fiziksel olarak saldırmak için çaba harcayacakmış gibi. Dünyada yeterince eldiven yoktu. Tüm bu olay bir dakikadan az sürmüştü ama Arin'e bilmesi gerekenleri anlatmıştı.

Orada da bitmedi. Arin kendini sandalyesine bıraktığında Baş Danışman irkildi. *İrkildi.*

"Bu gece hava çok tuhaf." Rodan başparmağıyla oynuyordu, tırnağının menteşelerindeki kan kabuğuna kayıtsızmış gibi görünüyordu. Yüksek Danışman kanadı diye masasını değiştirme düşüncesi Arin'in dikkatini dağıtacak kadar sinirlendirmişti.

Arin'in sessizliği Başdanışmanı daha da sinirlendirdi. Yıllar boyunca Arin sessizliğin, birinin zihninin iç işleyişini ortaya çıkarmak için çok etkili bir araç olduğunu görmüştü. Bazıları için sessizlik tırmalıyor, pençeliyor ve çılgın atıyordu. Diğerleri ise sessizliğin içine yerleşir, onun gelgitlerinde yüzmekten memnun olurlardı.

Bir şişe talwith ve iki bardak dışında masa boştu. Arin şişenin mantarını açtı. Her bardağa iki parmak kadar lavanta sıvısı döktü. Rodan şişeyi izledi ve parmak eklemlerini çenesine sildi. Başparmağının tırnağındaki kan lekesi bıyıklı çenesine bulaştı.

Arin iki kadehi de Rodan'ın önüne koyduğunda Baş Danışman gözlerini kırıştırdı. "Size yok mu, efendim?"

"Son zamanlarda payıma düşenden fazlasını aldım," dedi Arin nazikçe. "Talwith'e aşına olduğunuzu varsayıyorum?"

Yüksek Danışman kadehlere şeffaf bir tedirginlikle baktı. "Orbanian içkisi. Nizahl'a ithal etmek oldukça zor, değil mi?"

Alaycı bir ses Arin'in düşüncelerini iyi hedeflenmiş bir bıçak gibi kesti. *Bekle, sen önemli falan mısın?*

Arin'in parmakları kıvrıldı.

"Ekselansları?"

Arin sandalyesinde arkasına yaslandı, dirsekleri kolçaklarda dengede dururken ellerini birleştirdi. Rodan hâlâ iki içkiye de dokunmamıştı. İnsanların kendi hayatları söz konusu olduğunda bu kadar dikkatli ve kararsız olmaları Arin'i her zaman eğlendirirdi. "Uzun yıllar Citadel için çalıştın. Babamın hükümdarlığının başlangıcından beri."

Baş Danışman başını salladı, tanıdık bir zemine geri döndüğü için rahatlamıştı. "Neredeyse yirmi dört yıl."

Arin masasında oturan adama, botunun altındaki bir böceğe gösterdiği ilgiyle baktı. Geçmişte Danışman Rodan'la nadiren muhatap olmak zorunda kalmıştı. Yüksek Danışman'ın rolü onu Yüce'nin danışmanı olarak konumlandırıyor ve konseyde bir koltuk veriyordu - güçlü ayrıcalıklar, ama Arin için onu dikkate değer kılan ayrıcalıklar değil.

Yirmi dört yıl. Rodan onlarca yıl boyunca Hisar'da dolaşmış, ülkedeki en güçlü krallığın sırlarına vakıf olmuştu.

Arin bunu anlayamıyordu. Yüksek Danışman'ın hiçbir özelliği onu sıkıcı, taç yalayıcı bir dalkavuktan daha fazlası olarak göstermiyordu. Dar yüzünde yaş çizgileri vardı ve saç çizgisinin geriye doğru yürüyüşü kulaklarına ulaşmıştı. Bir arpa sapı kadar zayıftı. Kırılması da bir o kadar kolaydı.

Son derece dikkat çekiciydi.

"Anlıyorum." Arin başını eğdi. "Peki bu yirmi dört yılın kaçını küçük kızları taciz ederek geçirdiniz?"

Bu soru Yüksek Danışman'a açık avuçlu bir tokat şiddetiyle çarptı. Nefes alış veriş değişti, sığlaştı ve hızlandı. Arin'in belli belirsiz sıkılmış ifadesi değişmedi.

"Efendim, ciddi bir yanlış anlaşılma söz konusu." Rodan'ın titreyen sesi sakinleşti. Aynı şekilde aniden, grileşen derisini oyan çizgiler de hafifledi. Arin ne kadar yakından izlese de onları hâlâ göremiyordu. Aldatmacasının işaretlerini.

Başka bir durumda olsa Arin etkilenirdi. Uzun ve sürekli bir aldatma belli bir incelik gerektiriyordu. Karşısındaki kıpır kıpır adam bunu yapabilecek gibi görünmüyordu.

"O ahlaksız, hain Jasadi'nin ne masallar anlattığını hayal bile edemiyorum ama ona inanmamanız gerektiğini bilmelisiniz."

Arin, Baş Danışman'ın söylemeye cesaret edemediği sözleri duydu: *Söylediği her şeye inanmaman gerektiğini bilmeliydin. Bilmeliydin*

daha iyi bilirdim. Bilmen gerekirdi.

Provokasyonun temas anında buharlaşıp Arin'in odağının inatçı duvarına çarparak dağılacağı bir zaman vardı. Rawain'den başka kimsenin Arin'in derisinin altına girecek doğru silahlara sahip olmadığı bir zaman.

Kara gözlü bir Jasadi'nin Arin'in kanını akıtabileceği en hızlı kılıç haline gelmesinden önceki bir zaman.

Arin uzun ve yavaş bir nefes aldı. Öfkenin tutuşması için kora ihtiyacı vardı - çakmak taşının çarpabileceği bir taş. Verimsiz bir tepkiyi bertaraf etmenin en etkili yolu hareket etmeye devam etmektir. Onu ayaklarının altında ezmek ve asla arkana bakmamak.

Beş gün öncesine kadar bu strateji işe yaramıştı. Arin bir ömrünü kendi zihninin yapısını tasarlamaya adanmıştı; her vadiyi ve kıvrımı tasarlamıştı.

Ama şimdi, gedikler vardı. Bıçak vardı.

Arin ceketinin içine uzandı ve her biri kabaca bir tırnak büyüklüğünde dört fildişi boncuk içeren küçük bir şişe çıkardı.

"Sayali Barakat on dört yaşındayken neden evinizden kaçtı?"

Bir anlık şaşkınlık, bir anda silindi. Baş Danışman ağzını açtı ve Arin parmağını kaldırdı. "Bundan sonra ne söyleyeceğini iyi düşün. Sana tek bir şans veriyorum, sadece tek bir şans."

Rodan'ın avuç içleri masanın üzerinde düzleşti ve Arin'e diğer adamın eklemlerindeki kiri gözlemlemekten başka seçenek bırakmadı. "Düşünecek bir şeyim yok, efendim. O bir hırsız. İyiliğimi suistimal etti ve annesinin kalbini kırdı. Sarı saçlı sevgilisiyle kaçmak için onun geleceği için biriktirdiğim her şeyi çaldı."

Şişeden Arin'in avucuna bir boncuk yuvarlandı. "Tuhaf. Karın farklı bir hikâye anlatmıştı."

Arin masanın üzerine eğilerek boncuğu Rodan'ın sağındaki bardağa bıraktı. Bir tıslamayla eridi. İkisi de bardağın dibine çöken fildişi benekleri izlediler.

Düzgün. Tahmin edilebilirdi, tıpkı tüm bu konuşma gibi.

Rodan gözlerini lekeli bardaktan ayırmadı. "Zaman kızının ihanetinin gerçekliğini azalttı. Söz konusu Sayali olduğunda ona güvenilemez."

"Sayali'nin de aynı şekilde hissettiğine eminim."

Sefa'nın annesiyle tanışmak tuhaf bir deneyim olmuştu. Çay ve ballı kek hazırlamak için bir saatini harcamış, özür dilemek için koştururken sinirleri gerilmişti.

Arin ve muhafızlarını ağırladı. Neredeyse, *neredeyse* kızının sevimli tavırlarının mükemmel bir kopyasıydı. Sefa'nın gözlerinin her zaman neşeyle dolu olması dışında, annesinin gözlerinde bir boşluk vardı. Uzun zamandır kayıp olan kızının Nizahl Şampiyonu'yla birlikte ortaya çıktığına dair söylentiler onu tedirgin etmişti ve Arin'in dikkatli soruları tahmin ettiği gibi annesinin son savunmasını da sarsmıştı. El değmemiş çayı soğumadan önce gerçeği ondan öğrenmeyi bitirdi.

Arin bacak bacak üstüne attı. "Sayali-Sefa benimle çok zaman geçirdi. Onun hakkında bildiklerim şunlar: Tamamen doğru ve yanlış duygusuyla hareket ediyor, yemek yerken izlenmekten nefret ediyor ve arkadaşına olan sadakatının önündeki tek engel senden korkmasıydı."

"Sizi temin ederim efendim, asla-"

Danışman Rodan, Arin'in yüz hatlarının vurdumduymazlığını içine çekti. Sonra, bir mucize.

Boyası dökülmüş bir tuval gibi, Rodan'ın içindeki panik boşaldı. Onun yerine ürpertici bir boşluk bekliyordu. "İşte buradayız."

Arin'in dudakları mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir canavarı dişlerini göstermeye her ikna ettiğinde bunu kişisel bir zafer olarak görüyordu.

"Bir seçeneğin var," dedi Arin. "Hak ettiğinden daha nazik bir seçim ama adil bir seçim." İkiz bardaklara başıyla işaret etti. "Sağdaki bardaktan içersen zulmün de seninle birlikte ölür. Karın sana iyi bir cenaze töreni düzenleyecek ve adın kayıtlarımızdan silinmeyecek. Babam ve diğer danışmanlar mezar taşına kraliyet çelengini koyacaklar. Sayali'nin üzerine tükürebileceği bir mezarın olacak."

Rodan çatlak dudaklarını yaladı ve zehirli bardağa odaklandı. "Peki ya soldan içersen?"

"Soldan içersen ölümün gecikir. Bir süreliğine yaşayacaksın. Ama ölümün seni yakaladığında, nazik olmayacaktır. Ben yaratıcı bir adamım, Danışman, bunu düzgün bir şekilde ifade etmek için sınırlı fırsatım var. Katilleriniz, en kötü kabuslarınızın bile anlayamayacağı dehşeti size yaşatmak için talimatlarla gelecekler. Yasını tutmaya zahmet edenler seni Hisar'dan çalıp ortadan kaybolan bir hain ve hırsız olarak hatırlayacaklar. Ve sonunda öldüğünüzde, dudaklarınızda rahatlama gözyaşları olacak. Bedeninden geriye kalanlar parçalara ayrılacak, yakılacak ve nehre atılacak."

Rodan, Arin'e gerçekte yüzünü gösterme nezaketini gösterdiği için

Arin de ona aynı şekilde karşılık verdi. Sesi sertleşti, dişlerinin arkasında sıkılı duran şiddetin gücü altında kristalleşti. "Şahsen, umarım ikincisini seçersin. Sayali sana musallat olmuş olabilir ama ben seni avlayacağım. Ardınızdaki gelen her gölgenin benim şeklimi almasını sağlayacağım. Geceleri duymaya çalıştığım her ses benim sesimle fısıldayacak. Sana ölümünü doz doz yedireceğim ve seni içten içe çürütmesini keyifle izleyeceğim. Sağdaki cam, Rodan? O senin merhamet için tek şansın."

Rodan donmuş bir halde Arin'e baktı.

Bir ömür sonra, çelimsiz Baş Danışman'ın içinden bir kahkaha yükseldi. "Onları uyarmıştım, biliyorsun. Çocukken bile senin ne olduğun belliydi. Ne olduğun."

Bu konuşma şimdiden Arin'in ayırdığından daha uzun sürmüştü ama ölü bir adamı şımartabileceğini düşündü. "Ben neyim, Danışman Rodan?"

Yüksek Danışman Arin'e darağacında sallanan iplere bakan biri gibi baktı. Dehşet, Arin'in bu gece ondan gördüğü ilk gerçek duyguydu.

"Nizahl'ın kıyameti," diye fısıldadı Rodan. "İnşa ettiğimiz her şeyin sonu."

Baş Danışman zehirli bardağı kavradı. "Tek pişmanlığım kehanetimin gerçekleştiğini göremeden ölmek."

Rodan içkiyi bir dikişte bitirdi ve boş bardağı masaya çarptı. "Ama artık uzun sürmeyecek, Nizahl'ın Arin. Senin mirasın ölüm ve ben sadece ilk kurbanım."

Dışarıda yağmur Hisar'ın yan tarafını dövüyor, donuk bir uğultu halinde pencerelerden aşağı dökülüyordu.

Arin hafif bir şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Kendine böyle bir paye verme Rodan. Eğer ölüm benim mirasımsa, bu uzun zaman önce senden çok daha değerli düşmanlar tarafından verildi."

Arin daha fazla ahkâm kesmeden Rodan kaskatı kesildi. Öne doğru eğilip bir iniltiyle karnını kavrayan Baş Danışman'ın sandalyesi gıcırdayarak yere düştü.

Sol taraftaki bardağa uzanan Arin, Rodan'ın parlak kafasından akan teri gözlemledi. Damlalar, ölmekte olan Baş Danışman'ın titremeleri altında sallanan masanın üzerine sıçradı.

Arin bir yudum aldı ve talwith'in yakıcılığını eski bir dost gibi selamladı. "Victor'un Balosu'nun olduğu gece bir karar verdim."

Beş gün önce, Hisar'ın bir kanadı yandı.

Beş gün önce, Jasad'ın Malika'sı köyün çırağı Sylvia'nın teninde öne çıktı.

Beş gün önce Arin, Sultan Vaida'yı gözlerinden kan gelene kadar boğdu. Bir saniye daha geçseydi Lukub'un hükümdarı onun ellerinde ölmüş olacaktı.

Kontrol. Diğerleri içinse bir sütundu. Onları ayakta tutan, baskı çok fazla olduğunda arkasına saklanabilecekleri sağlam bir şey.

Arin içinse kontrol bir uçurumdu.

Bir adım fazla atarsa, onu o yapan her şey aşağıdaki kayalıklarda paramparça olurdu. Bir adım daha atarsa, kalıntılarından bir canavar yükselecekti. Arin hayatı boyunca uçurumun doğru tarafında kalmak için savaşmıştı. Bakışlarını, kontrolünün hemen ötesinde bekleyen şeyin cazibesinden başka yöne çevirmek için.

Baş Danışman'ın dudaklarının arasından beyaz tükürükler fişkırdı. Rodan bir takırtıyla sandalyesinden devrildi ve başını masanın ayağına çarptı. Vücudu hızlı titremelerle sarsıldı. Kasıklarına ıslak bir leke yayıldı.

"Senin gibiler Hisar'ın kalbinde özgürce dolaşırken halkım bir savaş daha yaşamayacak. Ben yaşadığım sürece, Nizahl'ın sarayındakiler bulundukları yeri hak ettiklerini her gün kanıtlamalıdır. Ait olmadığı yerde biriktirilen güç, ödünç alınmış güçtür ve ben borcumu tahsil etmek niyetindeyim."

Vahşi doğada, vahşilik hayatta kalmak içindi. İhtiyacı olduğunda sadece ihtiyacı olanı alır ve daha fazlasını istemezdi. Ama Nizahl kraliyet sarayının duvarları ardında vahşilik bir sanattı. Bir fırıncının mükemmel yemek için malzemeleri ölçmesi gibi, Arin de yaptığı her hareketi ölçerdi. Zamanını bekledi. Bilgi topladı.

Ve saldırdığında, öldürmek için saldırdı.

İKİNCİ BÖLÜM

ARIN

Baş Danışman nihayet hareketsiz kaldığında, Arin kapıya doğru yürüdü ve iki kez vurdu. İşaret üzerine Vaun ve Jeru Arin'in odasına girdiler. Kapı arkalarından hızla kapandı.

Jeru öne doğru bir adım attı. Vaun da ona karşılık verdi. Jeru eğildi ve Vaun daha da eğildi. Birbirlerine olan düşmanlıkları Arin'in makul bir şekilde çocuk oyunu diyebileceği bir şeye dönüşmüştü.

Kendilerine söyleneni yaptıkları sürece öfke nöbetleri pek bir anlam ifade etmiyordu. Arin dün gece bir öfke patlamasıyla mahvettiği mürekkep lekeli haritayı kaldırdı ve eşit şeritler halinde yırtmaya başladı.

"Onu Hisar'daki yatağına yerleştirin. Şişlik önümüzdeki bir saat içinde kaybolacaktır. Yatağına girdiğinde iyi olmadığını söyleyeceksiniz. Uyumasına yardımcı olması için ruhsatsız bir sokak tüccarı tarafından kendisine satılan bir tonik içmiş. Gece ölüm geldi. İyi huylu toniğe karşı talihsiz bir reaksiyon." Arin onlara başparmağı büyüklüğünde boş bir şişe uzattı. "Tonik."

Muhafızları Başdanışmanı ellerinden geldiğince küçük bir şeyle soktular. Bu adamın neden olduğu onca zarar ve acıdan sonra gri bir et parçasından başka bir şey değildi ve Hisar'ın diğer ucuna göze çarpmadan taşınmak üzere bir tahıl çuvalına doldurulmuştu.

"Eşyalarını karısından önce gözden geçirin," dedi Arin. "Önemli bir şey varsa, sakladığı bir şey varsa bana getirin." Rodan'ın masanın üzerinde kuruyan ter damlacıklarına bakan Arin, harap olmuş mobilyalarını işaret etti. "Biri bu masa ve halıyı değiştirsin."

Muhafızlar eğildi. Kapıya döndüler, Jeru kapı koluna uzanırken Arin tekrar konuştu. "Bir dakika kalmanı istiyorum Jeru."

En genç muhafızı yutkundu. Vaun çuvalı omuzladı ve kapıyı kapattı.

Jeru'yu Arin'in odasında sert bir şekilde beklerken bıraktı.

Arin ön odayı diğer odalardan ayıran perdeyi kenara itti. Jeru onu sıkışık alana kadar takip etti ve Arin'in perdenin arkasındaki kalın çelik kapının anahtarlarını çıkarmasını sessizce izledi. Kilitler teker teker açıldı. En altta, küçük bir şişe Arin'in son kilidin altına yapıştırdığı yerden kayarak Arin'in bekleyen avucuna düştü. Eğer dökülürse, içindekiler deriyi ve kemiği yakacaktı; bir şekilde Arin'in altı anahtarını da bulmayı başaran bir davetsiz misafire karşı son savunma.

Babası buna aşırı derdi; Arin titizliği tercih ederdi. Ayaklarının yarısı erimişse suçluyu tespit etmek çok daha az zahmetli bir iş olurdu.

Zincirler kapıdan bir metal senfonisi şingirtısıyla düştü.

Arin'in yatak odasından geçtiler, büyük yatak aslında bir antre olarak düşünülmüş bir alanın çoğunu tüketiyordu. Soraya'nın suikast girişiminden kısa bir süre sonra Arin'in yatağı ana odadan buraya taşınmıştı. En savunmasız olduğu an uykuda olduğu andı; yatağına tek bir kapının arkasından erişilebilmesi mantığa aykırıydı.

Son kapıda Jeru beklerken Arin kapıyı açma işlemini tekrarladı. Son kilit çarkını da açmaya çalışırken Arin'in aklından eski bir takas geçti.

"Tedbir benim aşırıya kaçmaya eğilimli olduğum bir alan," diye itiraf etti Arin. "Muhafızlarıma olan inancım biraz sarsıldı."

Kadın sırıttı. "Sen mi? Paranoyak mısın? Beni sakinleştiren majesteleri, bineğimden düşebilirim."

Jeru boğazını temizleyene kadar Arin hareketsiz kaldığını, anahtarın son zincire yarıya kadar sokulduğunu fark etmedi. "Efendim?"

Anahtar Arin'in sıkılaştıran yumruğunu kesti.

Jeru bunun hakkında konuşmak istiyordu. *Onun* hakkında. Arin onu ve Wes'i Victor Balosu'nun ertesi sabahı kapısının önünde öfkeyle fısıldaşırken yakalamıştı. Görünüşe göre Arin'in alışılmadık derecede hassas işitme duyusunu hatırlayamayacak kadar heyecanlanmışlardı.

"Varis'in senin şımartmana ihtiyacı yok," diye terslemişti Wes. "O kendi işlerini kendi halledebilir."

"Güvenebileceği kimsesi yok, Wes! Arkadaşı yok, kardeşi yok." Jeru yirmi iki yaşında en genç muhafızdı ve yakın bir aile içinde yetişmişti.

sorunlarını tartışan örme bir aile.

On beş yaşında askeri bir kampa atılan ve ailesiyle ayda bir gönderdiği kazancının yüzdesi dışında hiçbir bağı olmayan Wes homurdandı. "Konuşacak bir sürü insanı var."

"Benim kadar sen de biliyorsun ki, sırrını açacak kadar yaklaşmasına izin verdiği tek kişi Sylv-"

Arin araya girmek için o anı seçmiş ve muhafızları birbirinden ayırmıştı.

"Efendim?" Jeru'nun Arin'in omzuna belli belirsiz dokunuşu onu tekrar ve Arin muhafızdan uzaklaşarak kapıyı iterek açtı.

"Hirun'un şanı adına..." Jeru fısıldadı, kalkık kaşları kıvrıkcık saçlarının arasında kaybolmakla tehdit ediyordu.

Haritalar odanın her santimini kaplamıştı. Değerli haritalar, Arin'in Orbanian khawaga'dan takas ettiği, Omalian pazarlarından ve dumanla dolu Lukubi kumarhanelerinden topladığı haritalar. Çocukken Jasad'dan gelen diplomatların hediye ettiği haritalar.

Yerde, yirmi yedi düzgün sıra halinde düzenlenmiş koca bir cephanelik duruyordu.

"Efendim..." Jeru, Arin'in ölümcül bir parıltıyla keskinleştirdiği yüzlerce bıçağı, on beşli demetler halinde istiflediği, her üçgen ucu yanındakiyle mükemmel bir şekilde eşleşen ok uçlarını gözden geçirdi. "Hisar'ın demircileri sizi ağırlayamadı mı?"

"Benim için başka bir görev üzerinde çalışıyorlar," dedi Arin.

Arin, Jeru'nun önündeki manzarayı incelerken zihninden geçen her bir devinimi tahmin edebiliyordu. Bu kadar çok silahı tamir etmek ve düzenlemek haftalar alabilirdi. Arin bunu günler içinde yapmıştı, bu da Arin'in uyumadığı anlamına geliyordu. Bir odada, Arin bir öfke patlamasıyla haritaları yok etti. Bir diğerinde ise Varis'in kendisinden bile eski silahların hassas kenarlarına odaklanmıştı.

Jeru ağzını açtı. Soru dilinin ucunda şekilleniyordu. Soru düşmeden önce Arin kendi sorusunu sordu.

"Sefa ve Marek nerede?"

İşe yaradı. Jeru'nun yüzü kızardı ve başını eğerek ayakkabılarına seslendi. "Kimse onları görmedi ya da onlardan haber almadı, efendim. Mahair'e gönderdiğim askerlerden hâlâ haber bekliyorum ama elleri boş döneceklerinden şüpheleniyorum."

Arin'in avuç içi kıvrılmasını önlemek için haritaya doğru düzleşti. "Kendimi yeterince açık ifade edemedim mi Jeru?"

"Onları bulacağım, efendim, yemin ederim. Araştırmayı Essam Ormanı'na kadar genişletmeyi planlıyorum."

"Aramanızı genişletmek için bu kadar beklememeliydiniz."

Muhafız yeri incelemeye devam etti. Çenesinin inatçı açısı Arin'e Jeru'yu bulduğu günü hatırlattı, celladın kılıcına hazırlanmak için başını eğmişti.

Jeru ve Wes, Arin'in Jeru'yu kurtardığına ve nimwa sistemini, aşağı köylerin en az iyi cezalandırıldıkları kadar iyi beslendiklerini görme arzusuyla başlattığına inanıyordu. Arin'in merhametinin bir işareti.

Belki de. Arin, genç adamda gördüğü potansiyel ne olursa olsun, Jeru'yu aptallığından kurtarmak için kaçınılmaz olarak araya gireceğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Ama o anda Arin Jeru'yu kurtardı çünkü pervasız cesareten ve döneke adaletten daha nadir bir şey gördü: inanç.

"Bu hafta konsey, aşağı köylerdeki zorunlu askerlik affının sona erdirilmesini görüşmek üzere toplanacak."

Jeru bembeyaz kesildi.

"Eğer buna son vermeyi uygun görürlerse, genç askerler eğitim yerleşkelerimize akın edecek ve birçoğu isteyerek gelmeyecek."

"Efendim-"

"Beş gün." Bu sözler bir kınamaydı. "Beş gün önce senden bana Marek ve Sefa'yı getirmeni istemiştım. Jasad Kraliçesi'nin yakalamamızdan kaçtığı her gün, savaşa bir gün daha yaklaşmak demek. Beş gün oldu ve elinizde hiçbir şey yok."

"Onları Sylvia gönderdi-"

"*Sylvia* diye biri yok." Öfke, Arin'in onu ittiği boşlukta büküldü ve zincirlerine karşı zorlandı. "Sadece Jasad Varisi var." Dudaklarında kuru bir kıvrılma. "*Jasad Malika*."

Jeru yutkundu. "Özür dilerim. Jasad Malika, Victor'un Balosu sırasında Sefa ve Marek'i uzaklara göndermek için sihrini kullandı, efendim. Her yerde olabilirler."

Jasad Malika. Keşke gülmeyi hatırlasaydım demesi için yeterliydi.

Arin eski Jasad Kraliçesi'ni düşündüğünde, Malika Palia'nın karanlık bir görüntüsü ortaya çıktı. Eski Malika'yla çocukken bir kez karşılaşmıştı. Öğretilmeyecek bir otorite havası taşıyordu, duruşu ve gücüyle dolup taşıyordu.

Jasad Kraliçesi nasıl olur da bu kadar geveze bir sahtekâr olabilirdi?

kuduz bir ayıyla güreşmek yerine on dakika boyunca öfkesine hakim olabilir mi? Jasad Malika hırçın, gürültücü ve komedi becerilerine mantıksızca güvenen biri olamazdı-

"Lukub sınırlarını kapattı." Arin kendi düşüncelerinin üzerine konuştu, alışkın olmaktan nefret ettiği bir eylemdi bu. "Orban düzinelerce Jasadiyi başka suçlar kisvesi altında topladı ve idam etti. Khawaga'lar krizi uygun gördükleri köyleri yağmalamak için bir fırsat olarak değerlendirdi. Felix'in baskınları..." Arin usulca nefes verdi, öfkesini çözülmeden önce toparladı. "Bu embesil kendi aşağı kyelerine ayırım gözetmeksizin baskın düzenliyor. Son rapora göre yetmiş Jasadı zanlısı ya kendi adamları tarafından ya da Jasadi'nin olası varlığının Omalian güçlerini üzerlerine çekeceğinden korkan evre halkı tarafından öldürülmüş."

Diğer krallıkların pervasızlığını hesaba katmak için çoktan adımlar atmış olan Arin için bu bir sürpriz olmamıştı. Nizahl askerleri Essam'ın dört bir yanına dağılmış, stratejik ticaret yollarına yerleştirilmiş ve her krallığın bağlantı noktasındaki Nizahlan kalelerinde nöbet tutuyorlardı. Arin'in zekâsına diğer hkmdarlarınkinden çok daha fazla değer verdiği Urabi'yi bulmak için değil, diğer üç krallığın Arin'in düzeltemeyeceği kadar feci bir eyleme girişmemesini sağlamak için.

Gndemlerindeki ilk maddenin felaket olduğunu pek az biliyordu. Jeru boğazını temizledi. "evrilmedik taş bırakmayacağım efendim."

"Taşları çevirmeyi bırak," dedi Arin. "Onları fırlatmaya başla."

Muhafız cevap veremeden Arin boğazında düğümlenen kelimeleri dışarı itti. "Konsey askere alma yönünde oy kullanırsa, direnen her kasabaya karşı at sürmeniz gerekecek."

Jeru gözlerini indirdi ama bu Arin'in acı dolu bakışlarını yakalamadan önce olmadı. Arin muhafızından ne istediğini anlıyordu. Ailesi nesillerdir aşağı köylerde yaşamış, ancak Jeru'nun Varis'in yanındaki konumu sayesinde yoksulluktan kurtulabilmişti. Arin'in alacağı emre göre eski evine kraliyet atının sırtında, elinde kılıcıyla girecek ve korumak için neredeyse öleceği insanlara karşı savaşacaktı.

"Henüz kesin değil," diye ekledi Arin. Arin'in istediği olsaydı, yakın bile olmazdı. "Eğer başarısız olursam, bu görevde sana güvenilebilir mi?"

Arin beklerken dışarıda gök gürledi. Çamura bulanmış bir köy çocuğunu alıp ona Hisar üniforması giydirdiğinde öngördüğü an işte buydu. Bir görev kavşağı.

Jeru tekrar Arin'le yüzleştğinde yüz hatları kararlıydı. "Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım lordum."

"Güzel." Arin haritalarına döndü. "Şimdi dışarı çık."

Hisar'ın kütüphanesi işe yaramazdı.

Arin homurdanarak *Awaleen'in Muhteşem ve Ürkütücü Tarihleri*'nin kapağını kapatıp bir kenara itti.

Masanın üzerinde yığınla kitap sıralanmıştı ve birçoğu ikinci kez bakmaya değer bulduğu sayfalarda açık bırakılmıştı. Tozun nasırlarına yerleştiği parmak uçlarını ovuşturdu. Bu kitapları saatlerce incelemek şimdiye kadar hafif bir baş ağrısı ve yanan bir mumdan başka bir şey vermemişti.

Arin dirseklerini masaya dayadı ve parmak eklemlerini şakaklarına bastırdı. Eldivenleri, gecesini heba eden dört yüz sayfalık son kitabın yanında katlanmıştı. Akşamları karıştırdığı kitapların hiçbirinde Jasad'dan ya da Jasad Savaşı'ndan birkaç önemsiz, kendini sansürleyen satır dışında bahsedilmiyordu.

Ayrıca son birkaç yüzyılda sihir deliliğiyle ilgili doğrulanmış kayıtları araştırmak için saatler harcamıştı. Ne zaman tanınan bir hastalık haline geldiğini, farklı büyü türlerinde nasıl ortaya çıktığını, ne kadar çabuk hızlandığını. Ve bir kez daha hiçbir şey bulamadı.

Arin sandalyesini arkaya iterek ayağa kalktı ve kitabı rafına geri götürmek üzere aldı. Ocağı için çıra olarak daha iyi bir amaca hizmet edecekti. Sıranın geri kalanını inceledi, kaşları çatıldı. Pek çok kitabın sırtı yaşlılıktan çatlamış, deri üzerinde bir ağacın etrafındaki halkalar gibi çizgiler oluşmuştu. Parmaklarının ucunda böylesine zengin bir bilgi varken, nasıl oluyor da çoğunda işe yarar hiçbir şey bulunmuyordu?

Koltuğuna dönen Arin bir bardak daha talwith doldurdu, şişenin gümbürtüsü geniş kütüphanede yankılandı. Bir sonraki kitabın kapağını çevirdiğinde Arin kısa bir süre durdu.

Rovial'in Yavaş Ölümü: O Zamandan Bu Zamana Büyü Çılgınlığının Tarihi. Arin elindeki bardağı bir kenara bırakıp kitabı kendisine doğru çekti. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Tüm metinde sadece elli sayfa vardı,

ve hepsi Resar'daydı.

Arin okumayı bitirdiğinde mumdan siyah dumanlar yükseliyordu.

dirseğinin yanında. Uzun gölgeler duvarlardan kayıyor, meraklı hayaletler gibi rafların üzerinden geçiyordu. Açık pencereden sızan ay ışığı havuzlarının üzerinde toz zerrecikleri dönüyordu.

Arin yazarını tanımayı diledi. Böylesine bilimsel bir çalışmadan sorumlu olan kişi tanınmayı hak ediyordu - bir ismi hak ediyordu. Bir ömürlük çalışmayı, Arin'in bütün hafta boyunca okuduğu entelektüel açıdan yoksun kitapların beşte biri büyüklüğünde bir metne sığdırmayı başarmışlardı.

Notlarını gözden geçirdi, doğru ayrıntıları yakaladığından emin olmak için metinle karşılaştırdı.

Her yüz yılda bir, kayda değer bir büyü deliliği vakası ortaya çıkar. Her seferinde, her yüzyılda, büyü onları deliliğe sürükleyen bir Jasadi oluyordu.

Yazar son beş bin yıl boyunca bu vakaların izini sürmüştü. Daha önceki efsaneler Essam'ın ağaçlarındaki oymalar aracılığıyla kaydedilmişti ve bazı sayfalar, belirli bir hikayenin daha aşağı köylerde sözlü olarak aktarıldığı yerlerde seyrekti, çünkü topluluklar ya okuma yazma bilmiyordu ya da yüksek mahkemelerden korktukları için kayıt tutmaktan kaçınıyorlardı.

Rovial'dan sonra bilinen ilk vaka Lena adında bir kızdı. Bir kaynakçının kızı olan ve on üç yaşına kadar köyündeki kedileri kovalamayı seven Lena'yı, köydeki tüm kedileri en sevdiği ağaca astıktan sonra çiziklerle kaplı halde bulmuşlar. Kedileri kurtarmaya çalışan kadının kalıntılarını bulduklarında, cesedi ters çevrilmişti. Ertesi sabah Lena'yı köpeklerin derisini yüzerken yakalamışlar. Köylüler onu öldürdü ve cesedini yaktı.

Bir sonraki yüzyılda, Rath adında on dokuz yaşında bir genç, bir grup Yakut Tazı'yı esareti altına alıp onları Fildişi Sarayı'ndaki herkesi katletmeye zorladığı için hapsedildi. Sultan sonunda Tazıların kontrolünü yeniden ele geçirmeyi başardı, ancak bu bir kraliyet sarayında meydana gelmiş en büyük katliamlardan biri olarak kaldı.

Rath'ı sadece iki saat boyunca hapsetmeyi başardılar - böyle bir harcamadan dolayı geçici olarak tükenmesi gereken büyü muhafızları parçaladı. Ayrıca tüm zindanı yok etti ve Rath'ı enkazın altına gömdü.

Hikayeler devam etti, her biri bir diğerinden daha korkunçtu. Sadece üç değişken sabit kalıyordu: Büyü delisi Jasadiler idam edildiklerinde genellikle gençti, şaşırtıcı derecede yüksek miktarda

büyü yapıyorlardı ve çok geç olana kadar kimse akıl sağlıklarının ellerinden kayıp gittiğini fark etmemiş gibiydi.

İkisi, üç yüz yıl arayla, bir daha asla görülmemek üzere Mirayah'ta kaybolmuştu. Arin uzun zamandır unutulmuş olan ismi gördüğünde durup başka bir metne başvurma ihtiyacı duymuştu. Mirayah büyülü yaratıklar için bir boşluktu; Essam'ın içine gömülmüş, büyü kurallarının geçerli olmadığı, Essam'ın temizlenmesinden sonra canavarların kaçtığı ve kaçan suçluların sığındığı değişken bir diyardı. Mirayah'ı bulan çok az kişi bir daha görüldü. Büyü krallıklardan silindikten sonra, Mirayah'ın da onunla birlikte yok olduğunu varsaymak mantıklı görünüyordu.

Arin gözlerini ovuşturdu ve ayağa kalkarak kemiklerini patlayana kadar gerdi. Kütüphanedeki tek pencereye doğru ilerledi. Derin bir nefes alarak göğsünü temiz havayla doldurdu ve dönüp duran düşüncelerini durulmaya zorladı.

Hisar'ı koruyan üç yüksek demir kapının ötesinde, Essam Ormanı'nın vahşi doğası yırtıcı bir bekleyişle bekliyordu. Krallıkların geri kalanında büyü tükenmiş olabilirdi ama Essam... Essam, Awaleen arasında sayısız savaşa ev sahipliği yapmıştı. Kan dökülmesine ve Arin'in cömert hayal gücünün asla yetmeyeceği büyülü vahşetlere. Eğer Mirayah var olsaydı, Lukub, Orban ve Omal'ın büyüleri gibi solmazdı. Jasad'inki gibi zayıflamazdı.

Mirayah bir parazit gibi ormanın kanayan büyüleriyle ayakta dururdu. Essam'ın gözleri olacaktı, her gece atını eyerleyip bekleyen dişlerine doğru sürmemek için savaşırken Arin'e bakan. Kulağına kanlı vaatler fısıldayan sesi olacaktı.

Arin kendi başına yola çıkarsa onu bulacağı hissinden kurtulamıyordu.

Arin nefesini sertçe verdi, nefesi camı buğulandırdı. Bundan nefret ediyordu - Arin'in zihnindeki hiçbir zemini teslim etmeyi reddeden, ikna edilemeyen bir güçle savaşmaktan nefret ediyordu. Göğsünün içine uzanıp onun çürümüşlüğünü söküp atmak için her şeyini verebilirdi. Onun yüzünü görmeden gözlerini kapatmak için.

Alışılmadık zalimlik senin uzmanlık alanın, demişti bir keresinde, sesi suçlayıcı ve kin doluydu. Belki de haklıydı ama Arin'in bildiği bir şey vardı: Bunu ona asla yapmazdı. Boynuna dolanmış bir yalanla bu uçuruma doğru adım atmasına asla izin vermezdi. Asla yapmazdı

kendini isteyerek uçurumdan aşağı bırakmasını izledi.

Arin bir mendil aldı ve pencereden nefesini sildi. Ormanda nöbet tutmak daha kolaydı.

Bir mum daha yakan Arin kitabı tekrar açtı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SYLVIA

Çocukların kahkahaları karanlıkta parılıyordu.

Ugh. Daha fazla velet. Kalenin zaten doyurması gereken yeterince boğaz yok muydu? Raya, Mahair'in öksürerek çıkardığı her tozlu, burun karıştıran küçük yetimi almakta ısrar ediyordu. Bu Omalian köyünde insandan çok inek vardı; bu çocukları nereden bulup duruyordu? Bir şapkanın altında mı?

Yumuşak ve melodik bir ses konuşmaları böldü. Sefa mı?

Boşlukta Sefa'nın adı, çakmaktaşının taş üzerinde kayması gibi parladı. Bu kadın Sefa değildi. O olamazdı. Sefa'yı ben gönderdim.

Sefa'yı nasıl gönderdim?

"Çok, çok uzun yıllar önce, bir zamanlar cesur ve onurlu bir Awal yaşırdı. Adı Rovial'dı ve tüm Awaleen'lerin en iyisiydi. Kaç tane Awaleen olduğunu hatırlıyor muyuz?" dedi Sefa'ya ait olmayan ses.

"Dört!"

"Beş!"

"Minna kazandı! Dünyamızın dört Awaleen'i Dania, Rovial, Kapastra ve Baira'ydı. Biz olmadan önce onlar vardı. Kapastra, korkunç rochelyaları ve görkemli hava büyüleriyle bilinen Omal'ın annesi oldu. Baira güzelliğin işaretiydi ve Lukub'u kendi suretinde inşa etti. Savaş Dania'nın kemiklerine işlemişti ve o da kanlı şarkısını Orban aracılığıyla söylüyordu. Ama Rovial kardeşlerinden farklıydı. Kendi ruhunu yansıtmak için şekillendirebileceği bir yer aramıyordu. Rovial her şeyden çok toprağın kendisiyle kendi dilinde konuşmasını istiyordu. Yıllar ve yıllar boyunca böyle bir diyar arayarak dolaştı. Tüm kardeşleri onun planını saçma bulsa da Rovial pes etmedi. Bazıları Rovial'ın kalbinin gece gökyüzünde asılı duran ışıklardan şekillendiğini ve sadece onun yolunu aydınlattığını söylüyor.

görebiliyordum."

Parmaklarım kıpırdadı. *Oh*. Parmaklarım vardı.

"Bir gün Rovial seyahatlerinden yorulmuş. Geceyi geçirmek için altında dinlenebileceği sağlam bir ağaç buldu."

Bir hurma ağacı. Şekli kafamda filizlendi. Kaba kabuğunun avuçlarımı çizdiğini neredeyse hissedebiliyordum. Birden, hikâyeyi anlatan yabancı bir ses değil, Hanim'in sesiydi.

Hayır. Hanim ölmüştü. Onu iki kez öldürmüştüm.

Kürek kemiklerimin arasındaki gerginlik düğümlendi. Karanlık dalgalandı.

"Rovial derin ve mışıl mışıl uyudu. Tüm ölümsüzlüğünün en iyi uykusu. hayat. Uyandığında başının yanında bir tavşan duruyordu. Düşmüş bir hurmayı çiğniyor ve onu izliyordu. Kulaklarını okşadı ve sakinliğine hayret etti. Hava göğsünü yeni bir yaşamla doldurdu. Gece boyunca onu izlemiş olan ağaçtan yedi. 'Bu topraklar benim için, ben de bu topraklar içinim,' dedi. Ama ilk sorun, hurmasını yıkamak için su bulmaya çalıştığında ortaya çıktı. Nehir karanın çok kuzeyinden geçiyordu ve diğer kıyayı süpüren deniz suyu yutulamazdı. Bu yüzden Rovial, Hirun'un aktığı en yakın noktayı bulana kadar yürüdü ve onu güneye çekerek nehri Janub Aya'ya kadar uzattı. Bu şekilde, ülkesinin insanları su için asla çok uzağa gitmek zorunda kalmayacaktı."

Su. Suya ihtiyacım vardı. Ağzımın tadı berbattı. Karanlığı bir çıkış yolu bulmak için yokladım, ama o beni bırakmadı.

"O topraklar, Rovial'ın toprakları, bizim gerçek evimiz. Onlar yakıp kül etmeden önce huzurluydu."

"Geriye bir şey kaldı mı?" diye sordu bir çocuk sesi. "Biz Jasad'dan geriye kalanlarız."

Geriye kalan benim.

Gözlerim uçarak açıldı. Bedenim nasıl olduğunu hatırlamadan önce hareket ediyordum.

Çömelerek yere düştüm. Daire şeklinde oturan bir grup çocuk çığlık atarak ayağa fırladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Ön taraftaki genç kadın dondu kaldı, geniş gözlerle beni izliyordu. Hiç düşünmeden botumdaki bıçağa uzandım. Bot yoktu. Kıyafetlerimi almışlardı. Bıçaklarımı. Basit kahverengi bir elbise bedenimi örtüyordu.

Etrafımı değerlendirmek için kullanmadığım dikkatimle, söğüt gibi yabancıyı değerlendirdim. Sol bacağımdan daha ağır olamazdı. Siyah saçları kıvrıcık bir perde halinde solgun, yuvarlak yüzünün etrafına dökülüyordu. Parlak kahverengi

Gözleri üzerimde çok fazla hayranlık ve yeterince dikkatle dolaşmıyordu. Yumruklarım onu yolumdan çekmek için fazlasıyla yeterli olacaktı.

"Buna inanamıyorum. Uyanmışsın. Uyanmayacağından çok korkuyorduk. Büyünün durması için vücuduna bir düzineden fazla sim siya oku koymak zorunda kaldılar. Normal bir insanın sadece bir taneye ihtiyacı vardır." Durakladı. "Bu arada ben Omaima'yım. Bana Maia diyebilirsin. Eğer istersen."

Beni vahşi bir hayvan gibi sakinleştirdiğini anlattığı aynı cümlede bana takma adını mı teklif etmişti?

"Neredeyim ben?" diye bağırdım.

Mümkünse, kızın gözleri daha da yuvarlaklaştı. "Hatırlamıyor musun?"

Ona doğru bir adım attım ve neredeyse yere yığılıyordum. Maia kapıya doğru geri çekildi, el yordamıyla kolu bulmaya çalışıyordu. Bacaklarım titriyordu. Ellerim, çenem. Kulaklarımı tırmalayan bir ses duydum ve bunun dişlerimin birbirine çarpması olduğunu anladım.

Bacaklarıma uzandım ve kısa süre durdum.

Bileklerim çıplaktı. Neredeyse tüm hayatım boyunca taktığım kelepçelerin tek bir kalıntısı bile tenimde kendini göstermiyordu.

Anlamakta zorlanırken dünya sarsıldı ve sallandı.

Rawain'in önünde diz çöküp Sefa ve Marek'in hayatları için yalvardığımı hatırlıyordum. Ayağa kalkıp gerçek adımları söylediğimde kelepçelerim ayaklarıma düşüyordu. Büyümden doğan kitmer Citadel'in balo salonunun ortasında kükrüyordu ve kalenin tüm kanadı etrafımızda yıkılıyordu. Tenimde eriyen okların acısı ve dünya karanlığa gömülürken etrafımı saran tuhaf yüzler. Bunların hepsi gerçek miydi?

"Malika Essiya."

Maia'nın işgal ettiği yerde bir kadın belirince dikkat kesildim. Kız onu getirmek için benim sersemliğimden faydalanmış olmalıydı. Yeni gelen kadının saçları sert bir topuzla toplanmıştı ve boğazının kahverengi derisinde bir dizi beyaz yara izi vardı. Belindeki kemerden ön kolum uzunluğunda bir hançer sarkıyordu. Kollarındaki kaslar, onları göğsünün üzerinde çaprazlarken şişiyordu.

Yumruklarım buna karşı yeterli olmayacaktı.

"Sen Urabi'lerden birisin," dedim suçlayıcı bir şekilde, kendimi korumak için kullanabileceğim bir şey bulmak için odayı ararken. Eğer onu yaklaştırabilirsem, belki hançeri ondan alabilirdim.

"Öyleyim. Benim adım Namsa. Seninle tanışmak bir zevk, Malika Essiya."

İrkildim. Bana sürekli bu şekilde hitap ediyordu ve sinirlerim bu unvanın verdiği sızıya tahammül edemeyecek kadar gergindi.

"Beni Victor's Ball'dan uyuşturup kaçırdınız." "Biz bunu uyuşturulmuş ve kurtarılmış olarak görüyoruz."

"Oh, eğer *siz* öyle görüyorsanız." Yumruklarımı sıktım. "Bırakın gideyim."

"Korkarım bu mümkün değil." Namsa pişmanmış gibi davranma zahmetine girmedim. Benim çözülmekte olan öfkem karşısında soğukkanlılığını korudu. "Güvenliğiniz bizim için en önemli önceliktir."

Burun deliklerim alevlendi. Farkında olmadan, birinin beni akıl sağlığımdan etmek için yapabileceği birkaç tehditten birinin üzerine basmıştı.

Kendimi kapana kısılmış hissettiğim son seferde Essam'a kaçmış ve kanlar içindeki bedenimi bir nehrin kayalık kıyısında sallandırmıştım. Ondan önceki sefer de arkamda bir ceset bırakmıştım. "Çekil yolumdan." Kullanmadığım için ağrıyan kaslarım

Hazırlık.

Ayaklarını uzattı. "Mawlati-"

Yumruğumu savurdum ve sağ göz çukuruna tam isabet ettirdim. Bir sonraki darbemi engellemek için kolunu kaldırmadan önce ağzından tuhaf bir sızlanma çıktı.

Vurmaya çalıştığım her darbeye karşı kendini savundu, bir santim bile geri çekilmedi. Ne hançere uzanacak kadar yaklaşabildim ne de etrafından dolanıp kapıya doğru manevra yapabildim.

Bana karşı bir kez bile el kaldırmadığını fark etmem gerekenden daha uzun sürdü.

"Karşılık ver!" Tersledim. "Ne oyunu bu?"

Namsa burnunun altındaki kanı sildi. "Burada liderlerimize vurmak gibi bir alışkanlığımız yok, Mevlati."

"Bana öyle demeyi kes!" Omuzlarını ittim. Topuklarının üzerinde geri döndü, ama yine kolları sadece savunmak için havada kaldı.

Çenesinin boyun eğmiş hali, alnının yorgun çekilişi. İzlerimde durdum, acıyan eklemlerimi açıp kapadım.

Benimle dövüşmeyecekti. Ne kadar sert ya da ne kadar uzun vurursam vurayım, bana karşılık vermeyecekti.

Farkına vardığımda, kendi sesimin hayaletini duydum, alaycı ve meraklı.

"Yeni acemileri kendin mi eğitiyorsun?"

Arin iç çekti. "Nadiren. Benden çok korkuyorlar. Sadece itaat ederler."

"Bir Komutanın araması gereken şey itaat değil midir?"

"İtaat bilinçli olmalı, içgüdüsel değil."

İçimde büyük ve mide bulandırıcı bir şey çatırdadı.

Arin.

Sendeleyerek geri çekildim ve bir şifonyerin kenarına takıldım.

Zihnim kendi içine kıvrıldı, daha fazla ortaya çıkmadan önce anıyı kapattı. Onu düşünemiyordum. Kelepçelerim çözülmeden önce bana nasıl baktığını hatırlayamıyordum; ihanetin derinliği, sadece birkaç dakika önce gözlerini benden ayırmaya asla ikna olamayacakmış gibi bakan gözlerime yansımıştı.

"İyi misin?" Namsa kollarını indirdi ve bana doğru temkinli bir adım attı.

Bu bir hataydı.

Karnına vurdum ve onu olabildiğince sert bir şekilde yana ittim.

Nereye düştüğünü görmeyi beklemeden kapıya doğru koştum.

Arin'in onur ve sorumluluk kavramları ne kadar güzel olsa da, bunlar yalnızca Arin'e aitti.

Benim kurallarım daha basitti: Hayatta kal, hayatta kal ve hayatta kal. Bunun için daha sonra suçluluk duyacaktım.

Tam eşiği geçerken saçımı kavrayan biri beni geriye doğru çekti ve buklelerimden tutarak odanın içine sürükledi.

Namsa beni yere itti ve saçlarımı sıkıca kavrayışını serbest bıraktı. Kaşlarını çatarak bana baktı, burnu pıhtılaşmış kanla doluydu, dudaklarından ve çenesinden ikiz akıntılar akıyordu.

"Madem kirli oynuyoruz," dedi ve organlarım ona kişisel bir kötülük yapmış gibi karnıma tekme atmaya başladı. Bunu tantana yapmadan, bacağını beni uyaracak kadar geriye bile çekmeden yaptı.

Ortamımda bir acı patladı. Nefesim kesildi, karnımın etrafında kıvrıldım ve şiddetli bir şekilde öksürdüm.

"Sanırım bir yerimi yırttın," diye boğuk bir ses çıkardım.

Öksürükler çirkin hırıltılara dönüştü. Endişe Namsa'nın temkinliliğini bastırdı ve yanımda diz çöktü.

Baira'nın mübarek saçları, bu kadar kolay olsaydı eğlenceli olmazdı.

Namsa'nın bacaklarını altından çekip aldım ve dizimi göğüslerinin arasındaki kemiğe dayayarak yuvarlandım. "Bütün Urabiler bu kadar saf mı, yoksa

bana istisna mı gönderiyorlar?" Hırladım.

Namsa dizime karşı mücadele etti ama ben sağlam durdum. Günlerce uykusuzluktan zayıf düşmüş olsam bile bu tutuşu sorunsuzca uygulayabiliyordum. Nizahl Varisi'ni korumakla görevli üç farklı muhafız beni bunu mükemmelleştirmeye ya da duvara fırlatma riskini almaya zorlamıştı.

Namsa tükürürken hürmetkâr görüntüsü kayboldu, "Herhangi birimizin yaptığı tek basit şey sana güvenmekti. Bunu yapmak amcamı öldürdü ve Rovial adına, bu hepimizin ölümü olacak."

Kolumu kaldırdım, bu Jasadi'nin kafatasının içini yeniden düzenleyecek bir darbe indirmeyi planlıyordum.

Bekle. "Amcan mı?"

"Tabii ki onu hatırlamazsın. Senin için sadece bir hizmetkârı, değil mi? Tüm hayatını senin yasını tutarak geçirdi ve sen *onu öldürdün*." Öfke Namsa'nın içinde bir cehenneme dönüşüyor gibiydi. Taştan yüz hatları yanıp yok oldu ve beni olduğum yerde donduran derin bir acıyı ortaya çıkardı - ve birkaç düzeltme dışında başka birininkinden esinlendiği açık olan bir yüzü.

Nefesim kesildi. "Dawoud."

"Onun adını ağzına almayı hak etmiyorsun!" Namsa sarsıldı. Şok, uzuvlarımı gevşetmişti ve beni yana savurduğunda direnmedim. Başım şifonyere çarptı ve kilden bir ula yana devrildi. Bacaklarıma su sıçradı.

Zar zor fark ettim. Dar al Mansi'nin ortasında duruyor, canavarlar ve halkımın kemikleri arasında ilerliyordum. Al Anqa'a pençelerini elbiselerime geçirmiş, güçlü kanatlarını gökyüzüne diktiğim bariyere karşı çırpıyordu. Aşağıda, Dawoud teslim olmuş gözlerle bana gülümsüyordu. Bıçağı kaldırdı. Göğsüne doğru çevirdi.

Gökyüzünden bir cıgılık attım.

Namsa ayağa yuvarlandı. Yırtık alt dudağına kan bulaşmıştı. Sağ gözünün etrafında korkunç bir morluk oluşmuş, kahverengi teni morarmıştı.

"Onu ben öldürmedim." Sesim bir köpeğin patisinden çıkan çapak gibi çıktı. Acıyla, yol boyunca deriyi sıyrarak. "Yemin ederim ben öldürmedim. Dar al Mansi'den onunla birlikte ayrılmak istedim."

Bakışlarım ellerime gitti, sanki yakından incelendiğinde kırmızıya dönüşecekler, beni bir çocukken yetiştiren adamın kanıyla parlayacaklardı.

Ölü babam yapamazdı. Yaşayan bir dede beni kol mesafesinde tutarken. Hayatını ve sadakatini Jasad'a ve onun varisine adanmış bir adam.

Yıllarca bir Omalian köyünde saklandıktan sonra öldüğüne inandığı bir Varis, onu ve Jasad'ın geri kalanını istenmeyen anılarla dolu bir kuyuda çürümeye terk etmişti.

"Bana yalan söyleme. Cesedini bir Nizahl muhafızına teslim ettin. Ona ganimet dedin," diye çıkıştı Namsa. "Ailene hizmet ettiği için yıllarını bir Nizahl zindanında geçirdi. *Sana* hizmet etti."

Göğsüme baskı yapan ağırlığın altında hayal kırıklığı kıvılcımlandı. Dawoud fiziksel olarak zayıflamıştı ama Nizahl onun ruhunu çalmamıştı. Namsa onu, yeni doğmuş bir buzağının sahibine doğru tökezleyerek ilerlemesine benzetiyordu. "Kraliyet ailesine hizmet etmeyi seçti. Dar al Mansi'de hançeri kendine çevirmeyi seçti. Tanıdığım en cesur adamlardan biriydi. Dawoud hayatında pek çok şey yaptı ama asla koşulların beceriksiz bir kurbanı olmadı."

Namsa hareketsiz kaldı. Ne söylediğimi bir saniye geç fark ettim. "Ne demek hançeri kendine çevirdi?"

Dişlerimi sıktım, gerginlik çenemde sekiyordu. Dawoud yeğeninin gerçeği bilmesini ister miydi?

Gerçek... Arin'in güzel kavramlarından biri daha. Ona göre gerçek mutlaktı. Başı ve sonu olan ölçülebilir bir nicelik. Bunun dışında hiçbir şeyi kabul etmez ve karşılığında aynısını teklif ederdi.

Ben gerçek kavramına çok az saygı duyuyordum. Hayatım boyunca onu sayamayacağım kadar çok şekilde eğip bük müştüm. Gerçek, geçtiği ellerde şekillenen ve yeniden biçimlenen bir kilden biraz daha fazlasıydı.

"Lütfen," diye fısıldadı Namsa. Odanın içinde savurduğum Jasadi yere düştü. "Dürüst olmanı istiyorum. Amcama ne oldu?"

Yapamam, diyecektim neredeyse. Hatıralarıma güven olmaz.

Ama benden dürüst olmamı istemişti, gerçeği değil.

"Öldürdüklerimizin hatıralarını istediler." Kollarımı ovuşturdum. "Üç canavardan üç kupa."

Ona Alcalah'ın ikinci duruşmasıyla ilgili her şeyi anlattım. Dar al Mansi ve Al Anqa'a, Dawoud'u hala yapabiliyorken kaçmaya ikna etmek için ne kadar uğraştığımı. Öleceğini bile bile benimle savaşmak için nasıl kaldığını.

"Yüce Rawain onu beni test etmesi için gönderdi. Jasadi olabileceğimden şüpheleniyordu,

Ama yapmazdım - Sirauk üzerine yemin ederim, Dawoud'a asla zarar vermezdim." Duruşmadan sonra Omalian sarayındaki odamı nasıl yok ettiğimden bahsetmedim. Büyü alev alev yanıyor, çenemden nadir gözyaşları damlıyordu. Ve ben ağlarken bana sarılan, beni kendime getiren kişinin, babasının Dawoud'u onun yanına gönderdiği adam olduğundan kesinlikle bahsetmedim.

Ölüm.

Namsa'nın tek söylediği "Oh" oldu. Omzumun arkasındaki bir noktaya baktı. Onu inceleme fırsatını değerlendirdim, görünüşünden daha fazlasında Dawoud'u aradım. Dawoud'un yiğitliği, cesareti. Bunlar Urabi'nin emrinde çalışmak isteyen biriyle bağdaştırdığım özellikler değildi. Onu zorluyorlar mıydı? Başının üstünde bir tehdit mi vardı?

"Amcanı öldürdüğümü düşündün ama yine de bana hizmet etmek istedin."

Namsa'nın gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Sorgusuz sualsiz."

Gerginlik boynum boyunca tüylendi. Nizahl'ın Şampiyonu olarak hareket ettiğimi biliyorlardı. Varis'in onları tuzağına çekmesine yardım ettiğimi biliyorlardı. Böyle bir ihanetin üstesinden gelmek için onlara neyi temsil edebilirdim ki? Sadece bir kraliyet ismi olamazdı.

Dawoud ailem için ölmüştü, benim için. En azından tekrar sallanmaya başlamadan önce yeğenine açıklama yapma şansı verebilirdim.

Yüzümü ovaladım. "Benden ne istiyorsun?"

Namsa ayağa kalktı, yanaklarını sildi. Kan lekeleri tuniğinin önünü kirletmişti. "Dur sana göstereyim."

Kapıya doğru bir adım bile atmadan, Namsa yatakta parçalanmış uyku elbiseme onaylamayan bir bakış attı ve başını salladı. "Önce üstünü değiştirmen gerek. Terzimiz sana kıyafetlerini gardıropta bıraktı. Sen uyurken ölçülerini aldı."

Kaskatı kesildim. "Beni soyan o muydu?"

Hoşgördüğüm çok az dokunuş vardı, hatta hoş karşıladığım daha da az. Bir yabancıнын uykumda bana dokunması, sadece ölçülerimi almak için bile olsa, ensembledeki tüm tüyleri diken diken etti.

Namsa yüzümdeki cinayeti okudu ve hemen açıkladı: "Bu şekilde değil."

Düşünüyorsun. Birini giydirmek ya da ölçmek için ona dokunması gerekmiyor. Sana iki dakika baktı ve çıkıp gitti."

Kaslarım gevşedi. Büyü. Diğer Jasadilerle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, güçlerimizi kullandığımızda hayatın ne kadar farklı işlediğini unutmuştum.

Ben kıyafetleri karıştırırken Namsa dışarı çıktı. Bir pantolon aldım ve kaşlarımı çattım. Malzeme parmaklarımın arasında kayıyordu, beklediğimden çok daha yumuşaktı. Büyülerini daha önemli kullanımlar için saklamaları gerekmiyor muydu?

Başımı sallayarak pantolonu çektim ve kollarımı siyah bir feracenin kabarık kollarından geçirdim. Teta Palia onunkini hep bol giyerdi ama ben kumaş kemeri kaburgalarımın altından sıkıca geçirdim.

Kenarlarındaki işlemleri incelerken aklıma Hisar'da bıraktığım eski püskü pelerin geldi. Zavallı şey yıllardır ölmek için adeta yalvarıyordu ama Mahair'den kendime aldığım ilk giysiydi. Bu pelerin beni köyde geçirdiğim beş yıl ve Alcalah için yaptığım altı haftalık yeraltı eğitimi boyunca idare etmişti. Krallıklar, cinayetler ve acı dolu itiraflar boyunca.

Onu bir daha asla giyemeyecektim.

Bir daha asla sadece Sylvia olamayacaktım.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve dikkatimi çözebileceğim bir soruna yönelttim. İlk olarak buklelerime. Saçlarımı üçe ayırırken en büyük düğümleri ayırdım ve saç tellerimi dayanabildiğim kadar sıkı bir örgü haline getirdim.

Tatmin olmuş bir şekilde ellerimi indirdim ve durakladım.

Bileğimdeki kemikten avucuma doğru altın bir damar uzanıyordu.

Elimi bacağıma sildim ve tekrar kontrol ettim. Hâlâ oradaydı. Sirauk'un lanet olası sularında *bu* da neydi? Kelepçelerden kalma renkli bir yara izi mi?

Parmaklarımı açıklanamayan altın damarın üzerinde gezdirdim. Karnıma derin bir önsezi yerleşti.

Sihrime sınırsız erişimim vardı.

Serbest kalan büyümün onarılamaz bir hasara yol açması yaklaşık iki saniye sürmüştü. İçimden akan büyüyle kendimi ne kadar hafif ve özgür hissettiğimi, ortaya çıkardığım kaosun ne kadar önemsiz göründüğünü hâlâ hatırlayabiliyordum. Sefa ve Marek'e doğru savrulan kaya parçası, o arbede sırasında Nizahl askerlerinin elinden kurtulmuş ve onları

Hapishane.

Başım tekrar aynaya döndü ve genişleyen gözlerimi yansıttı. Dania'nın kanlı baltası, Sefa ve Marek'i nereye göndermiştim?

Kapı kırılarak açıldı. Namsa kıyafetlerime pek ilgi göstermeden göz gezdirdi. "Gidelim mi? Birçok insan seninle tanışmak için can atıyor." Ben cevap veremeden döndü ve diğer yöne doğru yürümeye başladı. Ayaklarımı kapının yanında bıraktığı terliklerin içine soktum ve aceleyle peşinden gittim.

Sefa ve Marek Mahair'deydi. Öyle olmalıydılar. Sihrim onları başka nereye göndermiş olabilirdi ki? Nizahl'da -ya da Sefa'nın durumunda Nizahl ve Lukub'da- nerede yaşadıklarını hiç görmemiştim; bu da sihrimin onlar için bildiği tek yerin Omal olduğu anlamına geliyordu.

Onlar iyiydi. İyi olmak zorundaydılar, çünkü iyi olmadıkları hiçbir olasılığı düşünemiyordum.

"Anlamıyorum," dedim hayal kırıklığıyla. "Neden benimle buluşmaya hevesli olsunlar ki? Beni aç aslanların inine sallamak için istekli olmalılar. Karnıma bir kılıç saplamaya ve beni açık ateşte kızartmaya hevesli. İstekli-"

"Kimse sana zarar vermeyi planlamıyor, Mawlati. Sana ihtiyacımız var." "Ne için?"

İçini çekti ve dudaklarını etkilenmemiş bir çizgiyle mühürledi.

Pek açık sözlü değildi, değil mi? Az önceki ufak tefek kadını köşeye sıkıştırmak için bir not aldım. Bana bilmek istediklerimi hiç telaşlanmadan söyleyecek birinin yüz ifadesine sahipti.

Yürüdükçe koridor daraldı, ta ki Namsa sığabilmek için biraz arkamdan yürümek zorunda kalana kadar. Başımın tepesi çatıya değdi ve saçlarıma çakıl taşları döküldü. Bir koku, bir ses, hatta toprağın rengi gibi herhangi bir şeyi tanımlamakta zorlandım. Ama burnumu gıcıklayan koku tanıdığım bir koku değildi. Nehir kenarında bulunan küf ya da küf değil, daha tatlı bir şeydi. Daha az keskin.

Başım yumuşak taş tavandan bir çakıl taşı yağmuru daha gönderdi. Namsa kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Özür dilerim. Çoğundan daha uzunsun."

Omuz silktim. Boyum bana rahatsızlıkları hakkında tartışamayacak kadar iyi hizmet ediyordu. "Yeraltında mıyız?"

"Pek sayılmaz."

Dilimi en sivri dişimin ucuna bastırdım ve dişlerimin

kadını boğazlama dürtüsü. Vücudumun aksine, sabrım çok azdı.

Neyse ki sağlığı için konuşmaya devam etti. "Gümüş Yılan gerçeği bilmiyor. Biz katil değiliz ve sadece bize başka seçenek bırakmayanları kaçıırız. Başka türlü olmasını ne kadar istesek de, gizlilikleri içinde rahat olan ya da davamızın mahkûm olduğuna inananların rızasını kazanmak her zaman mümkün olmuyor. Onları buraya geri getiriyoruz. Diğerleriyle tanışılar ve planlarımızı öğrenirler. Jasad'ın yok olmadığını görüyorlar. Ruhu hâlâ savaşıyor ve biz de savaşmalıyız. Anladıklarında, onları geri göndeririz. Burada kalmayı tercih edenler var ve bunlar Nizahl askerleri tarafından işaretlenen kişiler. Geri kalanlar sessizce yeniden entegre olur ve içeriden bizim için çalışırlar."

"Geri dönemezler." Dönerek onun yolunu kapattım. "Onları bir kez ele geçirdiniz mi, hedef haline gelirler. Ar-Nizahl Varisi, aldığınız insanlar aracılığıyla sizi ve Muhsidler avlar." Beni Şampiyonu olarak, grupları kendine yaklaştırmak amacıyla işe almıştı.

"Onları aynı yere geri göndermiyoruz. Saraylara ve krallıklara dağılmış durumdalar."

"Yani onları evlerinden alıp sizin için casusluk yapmaya mı zorluyorsunuz?" "*Jasad* onların evi," dedi Namsa, sonunda ses tonuna öfke karışmıştı.

"Tıpkı sizin olduğu gibi. Ona hizmet etmekten memnunlar."

İma daha açık olamazdı: *Hizmet etmekten memnunlar. Siz neden değilsiniz?*

Sultan Vaida'nın şüpheli Nizahlan casuslarından oluşan duvarı aklımdan geçti. Onunla tanışana kadar paranoya konusunda Arin'e kimsenin rakip olamayacağını düşünmüştüm. Eğer Urabi'nin insanlarımızı Lukub'dan alıp casus olarak geri getirdiğini bilseydi, bir daha asla uyumazdı.

Namsa etrafımda dolaşarak sinirli bir hızla virajı döndü. Beni buraya esir olarak getiren biri için kesinlikle kendini beğenmiş biriydi.

Koridor sona erdi ve yüzlerce sesle titreşen kavernöz bir alana açıldı.

Yürümeyi bıraktım. İçimde alışılmadık bir panik dalgası oluştu ve beni hazırlıksız yakaladı.

Dışarıda kaç kişi vardı? Namsa söyledi mi?

Omzumu duvara dayadım. Mutasyona uğramış köpekler tarafından kovalanıyordum.

Bu kadar panik yaşamadan ve kesinlikle bu kadar hızlı değil.

Elimi kalbimin üzerinde kaydurdım ve atışları saydım.

Bir, iki. Yaşıyorum.

Üç, dört. Güvendeyim.

Beş, altı. Beni yakalamalarına izin vermeyeceğim.

Hiçbir şey olmadı. Kalbim avuçlarımın altında çılgınca atmaya devam etti, yıllardır kendime okuduğum mantraya aldırmadan.

Peki neden? Artık doğru değildi. Hayattaydım ama güvende değildim. Hayattaydım ama ben -Essiya- sonunda yakalanmışım.

"Mevlati?" Namsa yeniden önümde belirdi. Elim kalbimden çekti ve sağ kaşındaki küçük çukura odaklandım; çukurun kavisini ustaca bir iplikle keskinleştirilmişti.

Kendimi sakinleştirmek için yeni bir yola ihtiyacım vardı, hem de hızlı bir şekilde.

"Eğer bana öyle demeyi kesersen," diye bağırdım, "o zaman seninle çıkar giderim." Namsa düşündü. "Gel, Essiya."

Midem tatsız bir şekilde yuvarlandı ve neredeyse vazgeçiyordum. *Essiya* kendi bıçaklarıyla gelmişti.

Namsa'nın arkasından sürünerek çıktım, salonun kasvetinin yerini parlak ışık alınca irkildim. Gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım ve hemen geri adım attım.

Yüzlerce insan girişimizde dönerken seslerin kakofonisi sustu.

Çocukluğumdan beri bir odada görmediğim kadar çok Jasadis bana bakıyordu. Ki... burada *çocuklar* vardı. Sadece benim odamdaki bir avuç değil, onlarcası, küçük çocuklar, bebekler ve asık suratlı ergenler. Jasadis'in nesilleri. Sihir nesilleri.

Namsa etrafımızdaki mağaramsı alanı işaret etti. Alabaster taşı duvarlar yüksek bir tepeye doğru yükseliyordu, soluk kaya yüzeyinin engebeli deseni bana taze yoğrulmuş ekmeği hatırlatıyordu. Zemini battaniyeler kaplıyordu ve renkli el dikişli minderler alçak ahşap masaların etrafına serpilmişti.

"Gibal'a hoş geldiniz."

Maia derme çatma bir taş tezgâhın arkasından utangaç bir ifadeyle el salladı.

"Hâlâ onun varis olduğundan emin değiliz." Benim yaşlarımda bir kız, yaşlı bir adamla birlikte bize yaklaştı. "Deli bir Müfsid onu öldürmeye çalıştı diye mi? Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Müfsidler beni Urabi ile birlikte avlamışlardı, ama kız Müfsid

sadece Süreyya olabilirdi. Annemi öldüren ve Usr Jasad'ı devirmek için Müfsidler geri kalanıyla komplo kuran eski hizmetkarım. Müfsidler'den ayrılacak kadar ailemden nefret eden ve üçüncü duruşma sırasında Müfsidler ya da Urabi beni Jasad tahtına oturtmadan önce öldürmek için umutsuz bir çabayla beni zehirleyen kişi.

"Yeter, Kawsar. Bu konuşmadan bıktım. Onu öldürmeye çalışan Müfsid ailesini tanıyordu, sarayda çalışıyordu. Süreyya kraliyet ailesine hizmet etti ve Kan Zirvesi'nin düzenlenmesine yardım etti. Ayrıca Essiya varis değil." Çakıllı sesli yaşlı adam birkaç santim ötemde durdu ve nazik kahverengi gözleriyle bana baktı. "O Malika."

Odada bir dalgalanma oldu. Gözlerindeki entrika, belirsiz umut... beni herhangi bir öfkenin vurabileceğinden daha sert vurdu.

Bunu yapamam. Bunu yapamam.

"Malika Essiya," diye onayladı Namsa. Yüzümü buruşturduğumda özür dileyen bir bakış attı.

Adam elini ince göğsüne götürdü. "Benim adım Lateef, Mevlati. Burada olduğunuz için çok minnettarız."

Lateef diz çöktü. Elim orada olmayan bir hançere gitti, ama ayaklarımı altımdan çekip almadı ya da tendonlarıma saplamadı. Sadece diz çöktü.

Diğerleri de birer birer ona katıldı. Eğilmiş kafalar denizine bakarken irkildim, midem çalkalanıyordu. Bir dakika sonra Kawsar oflayıp pufladı ve diğerlerine katıldı.

Vücudumdaki her kemik kaçmam için çılglık atıyordu. Bu dağın yamacında bir delik açmamı ve enkazın arasından sürünerek özgürlüğe ulaşmamı istiyordu. Saygı görmeyi hak etmiyordum. Krallıkların lideri değildim. Sadece *kendimin* lideriydim.

Namsa en son diz çöktü. Göğsüm daraldı ve nefes almakta zorlandım. Rovial'ın lekeli mezarı, hepsinin eğilmiş başlarının üzerine kusmak üzereydim. "Evine hoş geldin Malika Essiya," dedi Namsa.

Evde değildim. Bu insanları tanıımıyordum, onlar da beni tanıımıyordu.

Kalbim daha hızlı, daha hızlı atıyor, hızını korumak için vücudumdaki her damla kanın rotasını değiştiriyordu. Solunum yollarım daraldı, beni sığ yudumlarla nefes almaya zorladı. Isı ensemde toplandı, bu en kötü uyarı sinyaliydi.

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum ve gitmeme izin vermiyorlardı ve bana sanki sorunlarının cevabıymışım gibi bakıyorlardı, kader gibi

sonunda onlara bir iyilik yapmıştı.

Büyükannem ve büyükbabam Urabi'ye ihanet etmişti. Karşımdaki insanların çoğunun güney vilayetlerinden gelen çiftçiler ve tüccarlar, kuzey vilayetlerinin açgözlülüğünü tatmin etmek için on yıllardır gizlice büyüleri çıkarılan Jasadiler olduğundan hiç şüphem yoktu. Müfsidler dedelerimin *zulmünün* ödülünü almışlardı; beni yeniden tahta çıkarma arzularını anlıyordum. Urabi'nin neden benim elime bir taç vermek istediğini anlayamıyordum.

Bu insanlar için temsil ettiğim muazzam başarısızlığı hatırlatmak için Hanım'ın sesine ihtiyacım yoktu. Kendimi başarısızlığa uğratmışım.

Hanım'ı haklı çıkarma düşüncesi beni ayılttı. Jasad'ın sürgün edilmiş ve gözden düşmüş Kayda'sı bir savaşçıyı, taht için savaşmaya uygun bir kadını şekillendirmeye çalışmıştı. Beş yıl boyunca onun beklentilerine katlandım. Yetersiz kaldığımda verdiği cezalara. Onu öldürmek beni fiziksel varlığından kurtardı ama sesinin çürümüşlüğü, sinsî etkisini yıllarca taşıdım.

Elimi kalbimin üzerinde düğümledim. Avucumda tuttuğum kumaşı ter ıslatıyordu.

Malika Essiya.

Ben doğal bir lider değildim. Her adımda içgüdülerimle savaşmak zorunda kalacaktım. Tekrar tekrar başarısız olacaktım ve başarısızlığımın bedeli sırtımda daha fazla yara izi olmayacaktı. Başarısızlığımın bedeli önümde diz çöken hayatlar olacaktı. Diğer krallıklarda bekleyen, büyüleri saklı ve kaderleri bilinmeyen hayatlar.

Kararımın sonucunu Victor'un Balosu'nun olduğu gece anlamışım.

Rawain'e gerçek adımlı verdiğimde, Jasad'ı seçtim. Sunum ne kadar kusurlu ya da onu tutan eller ne kadar titrek olursa olsun, elimden gelen her şeyi vermeyi seçtim.

Kaçacak hiçbir yer kalmamıştı. Ya Jasad zaferle yükselecekti ya da hepimiz onunla birlikte yanacaktık.

"Teşekkür ederim." Mırıltıyı zor aşan bir sesle konuşmama rağmen, sesim geniş odada yankılandı. "Eve gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SYLVIA

Elime bir tabak yemek tutuşturur tutuşturmaz Namsa beni yemek salonunda terk etti.

Kayıp bir çocuk gibi peşinden gitme isteğime direnerek gidişini izledim. Yemeğimi odama götürsem ne kadar kötü görünürdüm?

Omuzlarım kulaklarıma kadar yükselmiş bir halde masalara bir göz attım. Rovial'ın lekeli mezarı, ya biri sohbet etmek isterse?

Marek ve Sefa'ya duyduğum özlem dizlerimin bağını çözdü. Beş yıl boyunca onlar benim güvenli inişim olmuştu. Kemiklerimi dinlendirebileceğim ve nefes alabileceğim bir alan sunmuşlardı ve sadece *olmanın* ne kadar nadir bir şey olduğunu anlamam çok uzun sürdü.

Her şeyin ne kadar çabuk değiştiğini hâlâ güçlkle kavrayabiliyordum. Victor'un Balosu'nda dans ettiğimden bu yana altı gün değil de dakikalar geçmiş gibiydi.

Maia yanımda belirdi. Müthiş uzunluktaki saçlarını atkuyruğu yapmıştı. "Mawlati, akşam yemeğimizi bitirmek için dışarıda bana eşlik etmek ister misin?" Elinde büyük bir tabak vardı ve bir o yana bir bu yana zıplıyordu. Şüpheli bakışlarım karşısında başını gözlemcilerin olduğu yöne doğru eğdi. "Belki biraz yalnızlığın tadını çıkarabileceğimiz bir yer?"

"Evet," dedim, çok hızlı bir şekilde. Yemek salonunun sağ tarafına oyulmuş dar bir kapıdan geçerek onu takip ettim. Açıklıktan içeri daldığımız anda bir gürültü dalgası sırtımıza çarptı.

Homurdandım. En azından dedikoduyu serbest bırakmadan önce ben gidene kadar beklemişlerdi.

Ayaklarımızın altındaki engebeli taşlara bakarak Maia'ya kolayca ayak uydurdum. "Nasıl dışarı çıkıyoruz? Bir dağın içinde olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz. Burada Essam Ormanı'na açılan geçitler var. Ama aynı zamanda eğitimler ve kutlamalar için de bir açık alanımız var.

dağ."

Dağ, Essam Ormanı'na geçit veriyordu. Ayartıcı tekrar yürüdü, ayaklarımın dibinde bir koçbaşı onları burayı terk etmeye ve Sefa ile Marek'i bulmaya çağırıyordu. Vuruşları, solana kadar yüzümü buruşturarak karşıladım. Bu, kaçma dürtüsünün beni ele geçirdiği son sefer olmayacaktı ama Urabi bana başka seçenek bırakmadığı sürece buna boyun eğmeye niyetim yoktu.

Yine de bilgiyi not ettim. Maia bunu benimle paylaşmamalıydı.

Köşeyi döndük ve zemin daha da engebeli hale geldi. "Diğer taraftan biri bizi göremez mi?"

Geçit, karanlıkta neredeyse görünmez olan sağlam bir demir kapıyla son buluyordu. Tasarımındaki aşinalık beni hazırlıksız yakaladı. Alcalah için eğitim aldığım yeraltı kompleksindeki kapılarda da aynı örgülü deseni görmüştüm.

Maia elini metale bastırdı ve nefesinin altında mırıldandı. Gümüş ve altın rengi bir parıltı kapının dış hatlarını aydınlattı, Maia'nın gözlerinin içinde dönen renklerle aynıydı.

Onu olması gerekenden daha uzun süre izledim. Büyünün dehşetini iliklerime kadar hissetmem biraz zaman alacaktı. Mahair'de yaşarken Jasadilerle karşılaşmamıştım; etrafımda açıkça büyü kullanan son kişi bir Mufsid'di. Kendi büyüm bile benden saklanmış, kelepçelerim tarafından bastırılmıştı. Onu nasıl ortaya çıkaracağımı öğrenmek bir savaştı. Urabiler büyülerini gelişigüzel, muhtemelen nefes almaya verdikleri önem kadar düşünerek yapıyorlardı ve ben biraz kıskanmaktan kendimi alamıyordum.

Maia kapıyı tekmeleyerek gıcırdayarak açılmasını sağladı. "Önden buyur, Mawlati."

Kural olarak, bilmediğim bir girişten ilk geçen kişi olmamayı tercih ederdim. Neyse ki Maia'nın zıplamaları başımı ağrıtıyordu. Kapının diğer tarafındaki herhangi bir tehdit, onun topuklarından ayak parmaklarına tekrar tekrar yuvarlanmasını izlemekten daha sinir bozucu olamazdı.

Dışarı adımımı atar atmaz koku beni tokatladı. Tuz ve taze yağmur.

Rüzgâr yanaklarımı yaktı. Tabağımı göğsüme bastırdım ve bir kolumla onu korudum. Uçsuz bucaksız gökyüzü üzerimizde değişen renklerde hareket ediyordu. Ağır bulutlar dokunulabilecek kadar yakın asılı duruyor, bir kış günü verilen ılık nefes gibi dönüyordu. Kırmızı ve turuncu çizgiler ufku yakıyor, gökyüzünde parılıyordu.

Hayır. Olamaz.

Çakıl taşları ayaklarımın altında yuvarlanırken ileri doğru sıçradım, utanç verici soluğum rüzgâr tarafından ağzımdan çalındı.

Maia, "Dikkat et, Mevlati," diye mırıldandı ama onu duymazdan geldim.

Rüzgâr buz gibi parmaklarını saçlarımda gezdirerek onları boynumdan uzaklaştırdı. Ayaklarım beni uçurumun kenarına taşıdı, zihnimin inanmayı reddettiği şeyi doğrulamaya kararlıyım.

Uçurumun kenarından yüzlerce ismin denizi akıyordu; çok az kişinin keşfetmek için dağları aşmaya cesaret ettiği ve yine çok az kişinin bu yolculuktan sağ çıkabildiği deniz.

Buna inanamıyordum. Dağların ötesindeki denizi görmeyeli bir asır olmuştu. Her krallığın kendi büyüüne sahip olduğu zamanlarda bile Suhna Denizi'ne yolculuk yapmak delilik olarak görülüyordu. Güney Jasad'daki vilayetlerden herhangi birinden erişmek varken neden zahmet edilsin ki? Aşağı vilayetler gelirlerinin yarısını bu ziyaretçilerden elde ediyordu. Jasad kalesinden geçmek ve denizi ziyaret etmek için bir ücret ödeyin ya da potansiyel olarak dağlardan geçin ve hayatınızla ödeyin.

Mavi, göz alabildiğine uzanıyordu. Batmakta olan güneşin turunculuğuna bürünmüş dalgalar dağın yamacına çarpıyor, onlarca metre havaya köpük püskürtüyordu. Kadim bir güç, zamanın kendisi kadar eski bir ritimle kadim bir demirbaşla çarpışıyordu.

"Bizi burada gökyüzü ve denizden başka kimse göremez," dedi Maia. Sarsıldım, neredeyse tabağımı uçurumdan aşağı yuvarlıyordum. Bu kızın ne tür ayakkabıları vardı ki tek bir ses bile çıkarmadan hareket ediyordu?

Maia umursamaz bir tavırla devam etti: "Geceleri buraya gelmeyi seviyorum. Namsa tehlikeli olduğunu düşünüyor ama yıldızlar her zaman kenarı görebilecek kadar parlak. Çocukların büyüünü orada uyguluyoruz. Bir delik gibi görünüyor ama karanlık alan bizim dağımızla bir sonraki dağ arasında düz bir kanyon."

Onu zar zor duydum. Parmaklarım soğumuş ve tabağın etrafında uyuşmuştu.

Dağlardaydım. Bildiğim her şeyden ve herkesten kilometrelerce uzaktaydım.

Dudaklarımda tuz tadı aldım ve bunun deniz suyu olmadığını biliyordum.

"Bana ihtiyacın olursa içeride olacağım." Maia'nın sesi yumuşadı. Onaylanmayı beklemeden hayalet gibi ayaklarının üzerinde geri çekildi.

Kapı arkasından kapandı ve ben kekeleyerek nefes aldım. Aşağıda dalgalar gürültüyle sıçırıyordu, hilal şeklindeki ayın yansıması denizin tek aydınlık noktasıydı.

karanlık denizde kalan aydınlık.

Kendimi bir koltuğa bıraktım ve nemli taşın tenime batmasından dolayı irkildim. Göğsümde biriken tüm ağırlığa rağmen, kafam yıllar sonra ilk kez berraktı. Berrak ve ürkütücü bir sessizlik. Victor'un Balosu'ndan önce, Hanım'ın sesi sustuğunda bile, onun orada olduğunu hep biliyordum. Pusuda bekliyor, zamanını kolluyordu. Ama artık onu hissedemiyordum -her düşüncemi kırıştıran onaylamama ve nefretinin zonklamasını.

Sonunda yalnızdım. Tamamen yalnız, tıpkı her zaman istediğim gibi.

Tek şahidim olan denizle birlikte, zihnimin gerisinde tıkırdayan anılar etrafındaki tutuşumu hafiflettim.

Altı gün önce Arin gerçek kimliğimi keşfetmişti. Yüzündeki dehşet... Kelepçelerimi gördüğünde ve Rawain'in bana Essiya dediğini duyduğunda nasıl baktığını asla unutmayacağım. Bir hamlede yüzlerce yalanım aramızda patlamıştı.

Büyüm bozulmadan önce yüzünü kapatmıştı, incir kolyesi boynunda sallanıyordu, Komutan'ın sert ve resmi kıyafetindeki tek parlak renk noktasıydı. Bunu ona hediye etmek, boynuna takarken gülümsemesini izlemek, kalbim kılığındaki yırtık pırtık şeydeki birçok kırıklardan birini iyileştirmişti. Onun bunu başka bir yalan olarak göreceğini bilmek...

Terliklerimden biri ayağımdan düştü ve altımdaki dalgaların arasında kayboldu.

O her zaman benim düşmanımdı. Soraya bıçağını göğsüme sapladıktan sonra beni iyileştirmek için atını Lukub'da döndürdüğünde. Gözyaşı dolu yüzümü okşayıp bana koşmamı söylediğinde. O kis-

Bu kadarı yeter.

Kendimi Urabi'nin Arin'i hor görmesinin birçok geçerli nedeni olduğunu düşünmeye zorladım. Hiç arkadaşı, sırdaşı yoktu. İnsanları haritalarındaki çizgiler gibi ele alırdı. Ayaklarının altındaki zeminin hareket ettiğini hissetmelerine fırsat vermeden onları kurnazca, stratejik olarak değiştiriyordu. Babasının cazibesi doğaldı; Arin'inki ise özenle işlenmişti. Hayatını mantık yönlendirir, duyguları kenarda bırakırdı. Kendi halkı için bile o bir muammaydı. Tehlikeli bir muammaydı. Yüce Rawain krallıkları parçalayabilirdi ama Arin dünyaları yok edebilirdi.

Büyü onun düşmanı olduğu sürece, ben de öyleydim.

Bir dalga dağa çarparken kıyı boyunca su buğulandı.

Tavsiyesine en çok güvendiğim, o anda öğüdünü çok istediğim kişinin beni öldürmeye hazırlanan kişi olması ne kadar da dayanılmaz bir acınası durumdu.

Göz kırpmayan gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. Başparmağımla yakalamadan önce çeneme doğru yuvarlanmasına izin verdim. Ayı silmek için elimi kaldırarak damlayı inceledim.

Nizahlı Arin için dökmeyi planladığım ilk ve son gözyaşıydı bu.

Kendimi toparlayıp tabağımdaki soğuk ve deniz suyu sıçramış yemeği mideye indirdikten sonra Namsa'yı bulmak için içeri döndüm. Yemek salonunun çoğu boşalmıştı ve ben yanlarından geçerken açıkça bakan kalanlara gülümsemeye çalıştım. Kaderin cilvesine bakın ki, dört ay önce sallanan bıçağımla karşılaşacakken, bana bakan birinin gülümsemesiyle karşılaşmak zorunda kalıyordum.

Yemekhanede Dawoud'un huysuz yeğenini bulamadım. Tekrar koridora daldım, kızgınlığım hızla öfkeye dönüşüyordu. Büyük konuşmasından ve yemek salonundaki dramatik olaylardan sonra, akşam için daha fazla plan yapılacağını düşünmüştüm. Sim siya okları sayesinde yılın geri kalanında bana yetecek kadar uyumuştum.

Yürürken elimi taş duvarın çukur ve çıkıntılarında gezdiriyor, yolumu ezberlemeye çalışıyordum. Koridorun yarısında doku süngerimsi bir hal aldı ve parmaklarım emici bir sesle duvarın içinde kayboldu.

Geri çekildim ve elimi duvardan çektim. Parmaklarımı göğsüme bastırırken ağzım açık kaldı.

Bu koridorlar neyden yapılmıştı? Aslına bakarsanız, bunların *herhangi* biri neyden yapılmıştı? Urabi'nin bu dağların içini keşfedilmeden bir sığınak haline getirmesi yıllar almış olmalıydı.

Arin'in onları hiçbir krallıkta ya da Essam'da bulamamasına şaşmamalı. Urabiler, Arin'in çok sayıdaki haritasının takip edemediği tek yerde saklanmayı seçmişlerdi.

Duvarın çeşitli noktalarını dikkatle yokladım, gizli anahtarlar için yarıklara masaj yaptım. Sihrimi kullanmayı düşündüm ve anında bu düşünceden vazgeçtim. Kelepçelerim olmadan, sihrimin ne kadar uzağa gidebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ya da ne kadar kontrol edebileceğimi bilmiyordum.

Çömeldiğimde bir örümcek ağı başparmağıma takıldı, avucumu destek için çukurlu duvara dayadım. Burnumu kırıştırdım ve elimi geri çekmeye çalıştım.

Omzum duvara çarptı. Nefes nefese kaldım ve elimi çektiğimde ağı da benimle birlikte çekildiğini fark ettim. İp başparmağımın etrafına dolanmış ve onu sıkıca tutmuştu.

Oh, *kesinlikle* olmaz.

Ayağımı duvara dayadım ve kaldırdım. Ağ gerildi, iplikler incelip saydamlaştı ama kopmayı reddetti. Diğer ayağımı da duvara dayadım ve tüm vücudumun ağırlığıyla çekmeye başladım.

Sol tarafımda bir el belirdi ve ağı okşadı. Bir anda başparmağımı serbest bıraktı ve beni arkama doğru yuvarladı.

Yerde kalmayı düşündüm. Belki yeterince umut edersem, zemin de beni yutmaya çalışabilirdi.

Üzerime bir gölge düştü ve kendimi dirseklerimin üzerine çektim, eforla kızarmış bir yüzle ve azımsanmayacak miktarda utançla. Böyle giderse gün bitmeden bana Akılsız Varis diyeceklerdi.

Kurtarıcıma mırıldanarak teşekkür etmek için başımı kaldırdım ve hemen ağzımı tekrar kapattım.

Bir adam bana ters ters baktı. Onu -ve o kindar bakışlarını- daha önce de görmüştüm. Ama nerede?

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Kokum leke bırakacakmış gibi elinin tersini burnunun üzerinde gezdirdi. "Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim. Tek tek yüzleri takip edemeyecek kadar sık kendinize ihanet ettiğinizi düşünüyorum."

Bir yıldırım gibi çarptı yüzüme. Meridyen Geçidi'ndeki adam. Urabiler kanyona ok atıyorlardı ve Arin'in onları ölümcül bir tuzağa düşürdüğünden habersizlerdi. Nizahl askerlerini dağıtmak ve Urabi'ye kaçacak zaman vermek için Geçit'teki kanyonu ikiye bölmüştüm ama onlarla birlikte gitmeyeceğimi söylediğimde bu adamın gözlerindeki şoku ve ihaneti hatırladım.

Gümüş Yılan'ın bizi ölüme çekmesine yardım etmeyi kabul mü ettin?

"Erf," dedim. Ayağa kalkarken feracemin uzunluğuna takılıp düşmemi izledi, kaşları yüz fiziğinin sınırlarına meydan okuyarak d a h a da derinleşti. Yaşayan en kötü berberin cesur çabalarına rağmen

Adamın kalın kahverengi buklelerinin gelişigüzel kesimi doğal güzelliğinden çok az şey götürüyordu. Gözleri yosun yeşili rengindeydi ve küçümsemeyle doluydu. Beni küçümseyen bir adam için tercih edeceğimden daha güçlü bir yapıya sahipti ve tek zafer boylarımızın eşit olmasıydı.

"*Erfa* tarçın demektir. Benim adım Efra."

Gülümsemem çok fazla diş içerecek şekilde genişledi. Haksız yere uzun kirpiklerle çerçevelenmiş olsun ya da olmasın, gözbebekleri herhangi birininki gibi bıçak altında kanardı. "Benim hatam. Huyunuzun tatlılığı kafamı karıştırmış olmalı."

Yakalandığım yeri tekmeleyerek, "Gibal'daki örümcek ağları insanlarla sinekler arasındaki farkı anlar mı?" diye sordum.

"İzinsiz girenler, biri onları yakalayana ya da ağ yetkili bir imza algılayana kadar kapana kısıılır. Yabancıların büyüünü tanımaz." Son kelimedede Felix gibi bir veledi bile utandıracak kadar küçümseme vardı.

Beni kızdırmak için gösterdiği çaba çok sevimliydi. Kahvaltıdan önce cinayet işleme isteğimi test etmek için yeni yollar bulmaktan zevk alan dört Nizahlan muhafızıyla birlikte sıkışık bir yeraltı eğitim kompleksinde yaşıyordum. Tarçın kafatasımda bir delik açmak isteseydi, onu kesinlikle durdurmazdım ama bir tepki uyandırmak için çok daha fazla uğraşması gerekirdi.

"Namsa nerede?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aada'da."

Dudaklarımı büzdüm. Belki de çok fazla uğraşmasına gerek kalmayacaktı. *Aada*, Resar'da koltuk demekti, yani Namsa'nın bilmem gereken özel bir sandalyesi yoksa, cevap onun kadar işe yaramazdı.

"Nerede. Namsa. Namsa."

"Bilmeni isteseydi sana söylerdi," dedi. "Arkasına saklanacak başka birini bul."

Efra bu son veda cümlesiyle yanımdan geçip gitti, omzu omzuma çarptı ve beni topuklarımın üzerinde salladı.

Kendime geldikten birkaç saat sonra birini düşman edinmeyi başarmış olmam muhtemelen beni daha çok rahatsız etmeliydi ama Efra'nın antipatisini, bazı Jasadilerin bakışlarındaki saygıyı anladığımdan daha iyi anlıyordum. İster kendiminki ister başkasınıninki olsun, nefretin altında büyürdüm. Omuzlarımın üzerinden özel bir palto gibi kayıyordu, oysa bağlılık bana bir yılan ayaakkabı gibi yakışıyordu.

Ağı işaret ettim. "Bir dahaki sefere bıçak getireceğim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

SYLVIA

Üç gün boyunca Gibal'da uyku beni bulamamıştı ve bu gece peşlerine düşme zahmetine girmedim.

Çoğu Jasadlı gibi Urabiler de çoğunlukla geceleri yaşıyor gibiydi, bu da her köşede biriyle karşılaşmadan dağın içini adımlayamayacağım anlamına geliyordu. En son Usr Jasad'da bu kadar çok insanla aynı çatı altında yaşamıştım ve kendi kanadımın avantajına sahiptim. Burada, her gizli bakış ve fısıltı ensem batıyor, beni gergin ve giderek daha gergin hale getiriyordu.

Bu yüzden, iki gece uykusuz kalmış bir kadının son derece mantıklı hareketlerini yaparak, dağın dışını keşfetmek için zifiri karanlık uçurumun kenarına gizlice geri döndüm.

Dağ, varlığım hakkındaki fikrini çabucak belli etti. Son yirmi dakika içinde bir böcek yutmuş ve yüzüstü bir gölün donmuş yüzeyine düşmüştüm. Neyse ki buz kırılmamıştı, sadece elmacık kemiğim zedelenmişti ve beni hayal edilebilecek en aptalca koşullar altında boğulmaktan kurtarmıştı.

Dağın beni geri püskürtmek için gösterdiği tutkulu çabalara rağmen, ölüme yakın deneyimler için bir iştah geliştirmiş gibiydim, çünkü uçurumun kenarına bir kez baktım ve çürük bir elmacık kemiğinin aptallar için akşam yemeğimin sadece giriş çorbası olduğuna karar verdim.

Nefesimin altında küfrederek, eskiden parmaklarım olarak bilinen donmuş etin altından kayan kayalara daha sıkı tutundum. Odamdan çıkmadan önce giymeyi akıl ettiğim eldivenler beni şimdiden üç kez kurtarmıştı. Açık havada sallanırken botumu kayaların üzerinde gezdirerek inecek sağlam bir yer aradım.

Göl bana sadece devasa, zonklayan bir çürük hediye etmemişti. Aynı zamanda

Soraya'nın bu kadar karanlık ve bulutlu gecelerde bana okuduğu bir masalın kapısını çaldı. Macera ve tehlikeli yolculukların, dağların diğer tarafında Suhna Denizi'ne dökülen sihir dolu şelalelerin masalı.

Hirun Nehri'nden akan şelaleler.

Şelaleler Awaleen için ağlayan dağlardır, derdi Süreyya. Orban, Nizahl ve Jasad boyunca, bu dünyayı terk eden büyüünün yasını tutmak için gözyaşlarını Suhna Denizi'ne döküyorlar.

Aşağıya doğru tırmandım, sağlam bir dayanak yerine botlarımın parmaklarını dağın ufalanan yüzüne batırdım. Soraya'nın Bakir Kule'de yıllarca annemi zehirlediği, Müfsidlerin Usr Jasad'ı yağmalamasına yardım ettiği ve kazara Jasad kalesini yıktığı düşünüldüğünde, onun ikiyüzlü ağzından çıkan tek bir kelimeye bile fazla değer verme eğiliminde değildim. Hirun Nehri'nin Orban'ın altından, Çöl Düzlükleri'nin altından aktığına inanmanın saçmalığından bahsetmiyorum bile.

Ama Süreyya şelaleler hakkında öyle içten duygularla konuşmuştu ki. Sesindeki özlem... Kontrol etmekten zarar gelmezdi, değil mi?

Bir kahkaha attım ve nefesimi tutmak için alnımı kolumun iç kısmına bastırdım. Şimdi bile, kafamın içinde yalnızken, gerçeklerden saklanmaya karşı koyamıyordum.

Şelaleler kulağa harika geliyordu ama güzel bir manzara arzuladığım için gecenin köründe denizle kaplı bir dağın yamacına yapışmıyordum. Soraya'nın hikâyesinin diğer kısmı beni buraya getirdi. Özellikle de maceraperestlerin Hirun'un içinden geçerek dağları aşip Suhna Denizi'ne açıldıkları, şelalelere dökülen ve dağların döktüğü gözyaşları haline gelen kısım.

Ve eğer birisi Hirun'dan dağlara girmenin yolunu bulabilirse, belki de çıkış yolunu da bulabilirdi.

Kaçmayı planlamıyordum. Sadece gidecek bir yerim olmadığı için değil, bir yemin ettiğim için de.

Yine de... zaman niyetin düşmanıydı ve seçeneklerimin ne olduğunu bilmekten zarar gelmezdi.

Bulutlar *parçalansa* ve ay ışığının geçmesine izin verse çok daha kolay olurdu. Her zaman iyi bir tırmanıcı olmuşumdur - Usr Jasad'ın avlularındaki ağaçlar beni dallarından sarkan herhangi bir yapraktan daha fazla görmüştü. Küçük bir ışık her şeyi değiştirebilirdi.

Yavaşça uçurumun kenarından aşağıya doğru indim, Ayume Ormanı'nın hatırası rahat edemeyeceğim kadar yakınımdaydı. Ama ellerim zehirli özsuyundan dolayı çiğ ve kanlı değildi ve taşlar ormandan çıkıp uçuruma tırmanmak için kullandığım ipten daha az cezalandırıcıydı.

Dişlerimi sıktım. Ayume'deki tırmanış sadece bedenime zarar vermemiştir. Büyüm kelepçelerime vuruyor, serbest kalmak için savaşıyor ve benimle alay etmek ve azarlamak için çocukluk versiyonumu çağırmaı başarıyordu.

Bence büyüün serbest olsa ve krallığımızı geri almak için her türlü avantaja sahip olsan bile, yine de Jasad'ı kurtaramazdın.

Parmaklarımı büktüm, botum çıkıntılı bir taşın düzlüğünü bulurken sıkıca tuttum.

Güç bir seçimdir. Kimin için savaşmak istediğinizi seçtiğinizde, kim olduğunuzu da seçmiş olursunuz.

Saçma bir şekilde, o küçümseyici küçük Essiya'nın anısı bile öfkemi alevlendirdi. Ben seçmiştim. Nizahl'ın kalbinde, ülkedeki her kraliyet mensubuna gerçek adımı açıklamış ve büyümü ifşa etmiştim. Sadece bir kez seçmenin yeterli olmayacağını biliyordum; bir kez Jasad'ı seçmediğim binlerce zamanı telafi edemezdi. Ama bu, hayatımın geri kalanında sadece Jasad için savaşmayı seçebileceğim anlamına mı geliyordu? Bir daha asla kendimi seçemeyeceğim anlamına mı geliyordu?

Kulaklarım herhangi bir armoniden daha tatlı, kafamdaki kakofoniden biraz daha yüksek bir ses yakaladı.

Akan su.

Dağlar deniz boyunca kıvrılıyor, gece gökyüzü silüetlerinin üzerine kadife bir örtü gibi örtülüyordu. Dağın yamacına çarpan dalgaların donuk kükremesi olmasaydı, altımdaki karanlık başka bir dünyaya açılan kapı olabilirdi, uçurumun kenarından yuvarlanıp bambaşka bir âleme geçerken beni yakalamak için bekliyor olabilirdi.

Yutma, I zorla kendim için odaklanma üzerinde benim
tırmanma Bu dağların imkânsız enginliğini düşünmeden.
Kutsal bir şeyi -görülmemesi daha iyi olan bir şeyi- rahatsız ettiğime dair garip
bir his.

Su damlacıkları kirpiklerime yapıştı, dudaklarıma soğuk geldi. Yaklaşıyordum.

Gözlerimdeki nemi silmek için ellerimden birini serbest bırakmayı düşündüm ve bundan vazgeçtim. Kayalar riske atılamayacak kadar kayganlaşmıştı.

yüzeyle aramda bir santim bile hava bırakmayacaktım.

Ayrıca, avucumdaki damarı tekrar görmek istemiordum.

Namsa "Aada "ya gitmeden önce ona bunu sorma fikriyle oynadım ama sonra vazgeçtim.

Büyük olasılıkla damar, kelepçelerden arta kalan bir şeydi. Dikkat çekmeye ve Namsa'yı telaşlandırmaya degecek bir şey değildi. Bunu yeni özgürlüğüne kavuşan büyüümün kötü bir habercisi olarak görebilirdi ve ben de ona yanıldığını nasıl kanıtlayacağımı bilemezdim. Kelepçelerimi de sağ kolumu tanıdığım kadar iyi tanıyordum ama büyüümü?

Taştan taşla sürünerek suyun aktığı yöne doğru ilerlerken nefesimi tuttum.

Hanim büyüümü çekmeye çalışmış ve kelepçeler sayesinde başarısız olmuştu.

Arin kelepçeler sayesinde sihrimi sadece sınırlı miktarda kullanabiliyordu.

Kelepçelerim beni yapabileceğim en kötü şeylerden korumuştı ve onlar olmadan...

Yanlış ellerde, Jasad'a karşı kullanılan bir silaha dönüşebilirdim. Dawoud gibi yıllarca süren işkencelere kırılmadan dayanabilecek biri değildim. Büyükannem ve büyükbabam gibi değildim, sihrin çalınabileceği, kısıtlanabileceği ve alıkonulabileceği her konuda bilgiliydim.

Tarih bana kırılabilceğimi göstermişti. Kullanılabileceğimi. Aslında, kontrol yanılsamasını kaybettiğim durumlarda yerimi daha kolay kabul ediyor gibi görünüyordum. Seçimlerimi benim adıma yapması için bir başkasına teslim ettiğimde.

Eğer Arin beni yakalarsa, savaş başlamadan biterdi.

En azından Urabi ile Jasad için kullanılabiliirdim. Yapacakları seçimler - teslim edeceğim kontrol - başarısızlığa uğrattığım krallık adına olacaktı.

Urabi'nin bana ihtiyacı vardı ama benim de onlara ihtiyacım vardı.

Bacağımı bir sonraki taşla doğru kaldırdım ve botumun altında sağlam duran uzun, düz bir yüzeye neredeyse yan yatıyordum. Ellerimin altındaki kayaları bırakmadan ağırlığımı giderek daha fazla kaydırarak gücünü test ettim.

Çöküp beni denize sürüklemeyeceğinden emin olduktan sonra kendimi çıkıntının üzerine bıraktım. Hızla akan suyun fişkırması etrafımı sardı. Saatlerce kaygan taşlara tutunduğum için kaskatı kesilen ellerimi salladıkça karıncalanıyordu.

Gece rahatlamayı reddediyordu. Bir tür hareketli suya yakın olduğum açıktı ama ışık olmadan ne kadar yakın olduğumu söylemek imkânsızdı. Ay inatçı başını kaldırına kadar beklemeye karar vererek çıkıntıda bağdaş kurup oturdum.

Arin'in ne diyeceğini biliyordum. Etrafımı aydınlatmak için sihrimi kullanabilirdim. Aslında, büyüümü dağın yamacından aşağı inmek için de kullanabilirdim. Bu fikir her aklıma geldiğinde bir kenara ittim.

Başka bir dikkat dağıtıcı olmadan, çıplak bileklerimi gördüğüm anda tutsak ettiğim düşüncenin zincirlerini isteksizce çözdüm.

"Büyünün tamamına erişebilseydin ne olacağını kesin olarak bilemem. Belki normal bir şekilde boşaltabilirim. Belki de tabiri caizse sihir kuyunun dibine asla ulaşamazdım ve sadece geçici olarak bazı kısımlarını boşaltabilirdim," dedi Arin. "Ama en güçlü teorimi soracak olursanız, büyüünüzü tam olarak ifade edebiliyorken size dokunmanın beni öldüreceğinden şüpheleniyorum."

Bu ironiye gülmeye başlasaydım, bir daha asla duramayabilirdim. Arin'in dokunuşu benim sihrimi ortaya çıkarmış ve en az iki ayrı olayda hayatımı kurtarmıştı ve şimdi benim dokunuşum onun hayatını sona erdirebilirdi.

Urabi bunu asla bilemezdi. Zaten sadakatimden şüpheleniyorlardı ve bu yeteneğe sahip olduğumu bilip kullanmayı reddederlerse, kalbimden de şüphe etmeye başlayacaklardı. Ve Arin bana başka bir seçenek bırakmadığı sürece bu yeteneği kullanmayacaktım.

Belki de kendi başımın üzerinde topladığım bulutları kıskanan ay sonunda yüzünü göstermeye karar verdi. Dağılmakta olan bulutların arasından eriyen beyaz damlacıklar ve onların arkasında bekleyen hilalin parlaklığına karşı gözlerimi kııptım.

Önce denizi gördüm, beklediğimden çok daha yakınımda çalkalanıyordu. Ay ışığı dağın yamacına yayıldı ve karanlıkta tırmandığım engebeli taş yüzü ortaya çıkardı. Sağıma doğru kayarak mavimsi tonunu son bir saattir duyduğum gürül gürül akan suyun kaynağının üzerine düşürdü.

Nefesim kesildi.

Dağın yamacından akan dereler, düzinelerce farklı yöne doğru akıyor, birbirinin aynısı olan pırıl pırıl siyah çıkıntıların üzerinden çağlıyordu.

altımdaki. Eski bir dostla yeniden bir araya gelmeye hevesli bir gezgin gibi denize doğru koştular.

Rüzgârın yüzüme cömertçe savurduğu suyun tadına baktım ve sııttım. Tuz yoktu.

Bu Hirun'du. Nehir gerçekten de öl Düzlekleri'nin altından akıyordu; kuraklıklar ve mahsullerin ölümü boyunca Orban Hirun'a ayaklarının altından ulaşmıştı.

Şelalenin ortasına ulaşmak için ne kadar tırmanmam gerektiğini ölçmeye çalıştım. Giriş noktasını doğruladıktan sonra Gibal'a geri dönecektim. Urabi'nin oradan ayrıldığını bilmesine gerek kalmayacaktı ve ihtiyaç duyulursa kaçacak bir yer bulduğum için daha rahat uyuyacaktım.

Arkamı döndüm ve kaskatı kesildim. Boğazıma bir ıgılık düğümlendi.

Arkamdaki çıkıntıda kayalara yaslanmış bir kadın duruyordu. "Ee,"

dedi, "gidiyor muyuz?"

Dağın tepesinden yüzlerce metre uzaktaydım. Birinin görünmeden beni takip etmesi ya da ses çıkarmadan ortaya çıkması imkânsızdı.

Uzun süren sessizliğimden hoşnutsuz bir şekilde iç geçirdi ve altımdaki çıkıntıya atladı. "Kalmamızın bir sakıncası yok. Zıplayan küçük olanı seviyorum. Omaima? Onun büyüğü ilgimi çekiyor."

Başka bir çıkıntıya doğru dönerken bir hareket bulanıklığı oldu ve yukarı baktığında başka bir kadının yüzü onunkinin yerini almıştı, kalın kirpikli yeşil gözler yaramazca dans ediyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Seçeneklerimi gözden geçirirken tırnaklarım avuçlarımı kesiyordu. Dağın yamacının ortasındaki bir çıkıntının üzerindeydim. Sağımda, tek bir yanlış adım atarsam beni doğrudan Suhna Denizi'nin derinliklerine sürüklemeye hazır bir şelale vardı. Solumda ise dengesiz bir hayalet.

Şelaleye doğru yaklaştım.

"Bence kalmalıyız," dedi yeşil gözlü hayalet. "En azından şimdilik. Tacımızı kazanmak için en iyi şansımız onlar."

Tacımız mı?

Kolum arkamdaki akıntıya takıldı ve anında kolumu ıslattı. Soğuk hava dalgası yaşadığım son şoku da yok etti ve kalbim mide bulandırıcı bir hızla çarpmaya başladı. Buraya gelirken ne düşünüyordum? Eğer yok olursam- eğer bu şey beni öldürürse-

Son bir çaresizlikle yukarı baktım, uçurumun kenarını taradım ve

kenarda beliren bir figürü görünce neredeyse rahatlamaktan boğulacaktı. Kötü saç kesimi, ince çerçeve-Efra. Awaleen'e şükürler olsun. Nerede olduğumu bilen, yardıma ihtiyacım olduğunu bilen gerçek bir insan.

Kollarımı salladım. "Yardım bulun!"

Efra kımıldamadı. Uçurumun kenarında durdu ve sadece izledi. Ne yaptığını sanıyordu?

"Onu daha sonra cezalandırabiliriz," dedi.

Bakışlarımı Efra'dan ayırdım. "Kimsin sen?"

Başka bir çıkıntıya sıçrayan hayaleti gözden kaybettim. "Kim olduğumuzu biliyorsun."

İrkildim. Deniz derinliğinde ve en iyi cam kadar pürüzsüz olan ses bir erkeğe aitti.

"Başka bir şekilde ifade etmeme izin verin," diye homurdandım. "Nesin sen?"

En yakınımıdaki akarsu hareketlenince geri çekildim. Bir el bileğime dolandı ve kendiminkine benzeyen parlak altın ve gümüş gözlere baktım.

Hayır, aynı değil, onlar benim gözlerimdi.

"Ne olduğumuz sana bağlı," dedi.

Geri çekilemeden bileğimdeki el beni ileri doğru çekti. Şelaleye doğru yuvarlandım.

Daha önce de çok yüksekten düşmüştüm. Çoğunda kan kaybı ve yorgunluk düşüş anılarımı gölgede bırakmıştı.

Bu düşüşü acı verici ayrıntılarıyla hatırlayacağımı biliyordum. Ani ağırlıksızlığı, boşalan midemdeki dehşet dalgasını, şelale beni denizin köpüren yüzeyine doğru sürüklerken beni döven soğuk rüzgârı. Kaslarım çarpışmaya hazırlanmak için gerilirken gözlerimi kapattığımı hatırlıyorum. Büyüm, paniğimle birlikte pompalandıkça damarlarımda halsizleşiyordu.

Denize daldım ve acı dünyamı beyaza boyadı. Uzuvarım komutlarımdan koptu ve bir dakika boyunca nerede başlayıp nerede bittiğimi anlayamadım. Dondurucu soğuğun altında dudaklarım aralandı ve yanlışlıkla boğazımı yakacak bir tuzlu su dalgasına davetiye çıkardım. Dalgalar beni hırpaladı, her biri bir öncekinden daha dalgalı ve daha güçlüydü.

Başka bir dalga beni tekrar aşağı çekmeden önce kusmak için zamanında yüzeye çıktım.

Suyun ağırlığı, buz gibi parmaklarını çırpanan uzuvlarımın etrafına sararak beni içine çekti.

Ölmek istemiyordum.

Duyularım uzuvlarımı terk etti, ta ki tekmelemeye devam etmek için bacaklarımı nerede bulacağımı bilemez hale gelene kadar. Suhna Denizi'nin kucağında daha derinlere sürüklendim, son havamı da içime çekerken bedenim gevşedi.

Suhna Denizi'n de boğulmak, en azından gölde boğulmaktan daha az utanç vericiydi.

Uyanmak.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, şok uykunun çökmekte olan örtüsünü parçaladı.

Ne-

Gelgit güçlü. Bir sonraki dalga sizi uçuruma savuracak. Kırık bir boyunla iyileşemezsin.

Sesi tanıyamadım; hatta onu ses olarak tanımlamakta bile tereddüt ettim. Daha çok kafamın içindeki bir dizi bilinçli -ve davetsiz- titreşime benziyordu.

Ağzımdan baloncuklar çıktı. Eğer hala havam varsa, ölmemiştim.

Henüz ölmemiştim.

Sarsıldım. O da neydi öyle?

Bacaklarım beni yüzeye doğru itmek için çabaladı, denizin boyun eğmeyen ağırlığına karşı acınası bir şekilde itişip kakıştılar.

Battım.

Görüşüm korkunç bir an için bulanıklaştı. Hanim ve Alcalah eğitimi arasında nefesimi önemli bir süre tutabilirdim ama daha fazla dayanamazdım.

Sihrim ihtiyacım vardı.

Avucumdaki damar zonklayan bir altın rengine dönüştü. Damardan akan ışık, görüşümde dans eden siyah noktaları kesti. Ayaklarım görünmez bir bariyere çarptı ve ışık dışarı doğru itilerek etrafımda bir baloncuk oluşturdu.

Hava kabarcığı doldururken umutsuz bir nefes aldım. Yumruğumu göğsüme bastırarak kovalar dolusu deniz suyu çıkardım. Büyüm nabzımla birlikte pompalandı. Bekliyorum. Hizmet etmeye hevesliyim.

Yüzeye çıkarılmayı tercih ederdim ama kendimi toparlayana kadar bu da işimi görürdü. Kalçalarımın üzerine oturarak, akan gözlerimi koruyucu çemberin kenarlarına sabitledim ve ne kadar uzakta olduğumu kontrol ettim.

yüzmek zorunda kalacaktı.

Tuhaf. Gözlerimi kısarak büyüümün ışığının prizmasından baloncuğun diğer tarafına geçmeye çalıştım. Neredeyse-

Öyle yüksek sesle çığlık attım ki kendimi başka bir öksürük krizinin içine attım.

Damarımdan yayılan ışık karanlıkta yüzen düzinelerce yarattığı aydınlattı. Baloncuğun dışına yaslanmış, bana bakıyorlardı. İçlerinden biri, kırmızı pullu ve şişkin, Raya'nın kalesini yutacak kadar büyük bir çene açtı. Dişleri daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu, bir diken yuvası gibi birbirinin etrafında kıvrılıp bükülmüştü.

Baira'nın mübarek saçları... gülümsüyor muydu?

Merhaba.

Bu sefer hiçbir pratik ya da eğitim korkumu dizginleyemedi. İçimi parçaladı, her türlü mantıklı düşünceyi yok etti. Damarlarım yeniden parladı ve düşünmeden harekete geçtim, kollarımı iki yana açtım ve sahip olduğum tüm güçle sihrimi fırlattım.

Baloncuğu genişletmek niyetindeydim. Beni yüzeye çıkaracak ya da canavarları geri püskürtecek kadar.

Onun yerine patladı.

ALTINCI BÖLÜM

SYLVIA

Su bir kez daha üzerime hücum etti ve bariyerin diğer tarafındaki yaratıkları da beraberinde getirdi. Büyüm beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve şimdi efsanevi deniz canavarları sırayla beni parçalara ayırmak üzereydi.

Sert bir şey dönen ayaklarıma çarparak inişimi durdurdu. Kırmızı pulları ve dev siyah gözleri bir anlığına gördüm. Tekrar çılgılık atamadan yaratık öne doğru fırladı. Kaygan derisine tutunmak için çabalarken dizlerim büküldü ve beni sırtına yasladı.

Beni evine mi taşıyordu? Bebek deniz canavarlarından oluşan bir beşiğin üzerine mi düşmek üzereydim?

Su üstümden yarıldı ve güzel, harika, *dondurucu* rüzgâr rahatlama soluğumu dudaklarımdan silip attı. Bulutlar yarıldı, puslu bir şafak ışığı altımdaki pullara vurdu ve çalkalanan suların üzerine milyonlarca kırmızı elmas saçtı.

Parmaklarımı vücudumdan daha büyük pulların arasına soktum, yapışkan gıcirtıdan irkildim ve sıkıca tuttum. Marek'in kavrulmuş bir kabak çekirdeğini ağzına attığını gördüğüm gibi başını geriye atıp beni havada yemeyi planlıyorsa, beni *sertçe* fırlatması gerekecekti.

Lütfen kıpırdanmayı kes. Seni yerinden oynatmamak için ciddiyle çabalıyorum.

Sarsıldım, neredeyse tutuşumu kaybediyordum. "Benimle mi konuşuyorsun?"

Kafamdaki titreşimler bir iç çekişe dönüşmüş gibi görünse de yanıt yoktu.

Dalgalar neredeydi? Dalgaların uçurumun kenarına vuran şamarları kaybolmuş, spreylelerinin acısı hissedilir derecede yok olmuştu.

Arkama baktığıma hemen pişman oldum. Zihnim kötü dikilmiş bir bluzun eteği gibi yıpranmıştı. Belki de boğulmuştum. Belki de ölmekte olan beynim

Son anlarımda beni rahatlatmak için gerçekliği yeniden yazıyordu.

Suyun içinden kırmızı bir ada yükselirken deniz seviyesi düzleşti. En yüksek dağdan daha uzun bir omurga, yanardöner pulları dalgaların altından çıkarken ufku lekeliyordu. Devasa gövdesinin her iki yanında bulunan iki güçlü yüzgeç, yarattığı suyun içinde ilerletiyordu. Her bir yüzgeç koca bir köyü dümdüz edebilirdi.

Başımı öne eğdim. Islak saç örgüm yanağımı tokatladı. Eğer bu düşündüğüm şeyse...

Jasad'da biz bu yaratığa Sareekh il Ma'a derdik. Omal onu Denizin Çılgılığı olarak adlandırdı ve diğer krallıklar ona sadece efsanevi bir kabus dedi.

Rovial'ın Jasad'ı kurduktan sonraki ilk eylemlerinden biri Hirun'u boydan boya yüzmek olmuştu. Bin mil sonra Rovial dağların gölgesinde durmuş, batan güneşin Suhna Denizi'ni altınlar ve kırmızılarla yaldızlamasının büyüüne kapılmıştı.

Erken gelişmiş bir kertenkele ayağının üzerinden geçmişti ve Rovial onu kucağına alıp küçük kırmızı sürüngenini inceledi. Baira'nın Yakut Tazıları, Kapastra'nın rochelyaları ve Dania'nın boğaları vardı. Kardeşlerinin aksine, Rovial emrinde bir yaratık ordusu yaratmaya gerek görmüyordu, ama bir tane... sadece bir tane yaratık, denizin altında kaybolurken güneşin güzelliğini takdir edecek ve Hirun'u baraj altında kalmaktan koruyacak bir şey.

Ben "küçük" bir kertenkele değildim. Bacağın büyüklüğünde bir burss'dum.

Bu sefer ciyaklamamayı başardım ki bu varoluşumun en etkileyici başarılarından biri olarak övülmelidir.

Sareekh il Ma'a bizi uçurumun yarısına kadar kaldırmayı bıraktı. Ellerimin altındaki parıldayan pullar titredi ve birbirinden ayrıldı. Tutunacak yerimi kaybettim ve sırtından aşağı yuvarlandım.

Sareekh'in sırtından bir düzine sarmaşık fırladı. Her birinin ucunda, çiçek açmadan önceki bir gül goncasına benzemeyen, kemik beyazı büyük bir topuz vardı. Pençelerden biri açıldı, birkaç metreden daha fazla kaymadan önce beni yakalamak için uzanan kemik sivri uçları açıldı. İskeletten bir korse gibi ortama sarıldı. Parmaklarımı gövdemle aralarında oynatmaya çalıştığımda sivri uçlar sıkılaştı.

Sareekh'in omurgasının geri kalanı ayrılıp, ağır jelatinimsi bir kılıfla kaplı omurga sütunu ortaya çıkarken beni sıkıca tuttular. Yapışkan tabakanın altında, yüzlerce kıvrılmış kemik pençe Sareekh'in omurgasının topuzlarını oluşturuyordu.

Omurga.

Yüzlerce omurga tomurcuğu jelatinimsi kılıfı delip geçerek ölümün buketi gibi çiçek açarken çığlık attım.

Ailemin gözlerimin önünde yanışını izlememiş olsaydım, bu hayatımın en korkutucu görüntüsü olurdu.

İkinci bir kaburga kemiği gibi etrafımı saran dikenlerden birine dokundum. Sıcak ve sert bir dokunuşla titredi ama çözülmedi. Biri beni şişlemeden onları çıkarmayı başarsam bile, bir sonrakinin içine doğru kayacaktım.

Asma beni havaya kaldırdı ve Sareekh ile aramdaki mesafenin büyümesini izlemekle o kadar meşguldüm ki, ayaklarımın sert bir yüzeye temas ettiğini neredeyse fark etmedim.

Uçurum.

Kemikler gevşedi ve beni belirsiz bir şekilde yere yığdı. Her türlü saygınlık kavramını bir kenara bırakarak dört ayak üzerinde sürünerek kenardan uzaklaştım. Sapların Sareekh'in içine doğru geri çekildiğini ve kemik pençelerin omurganın jelatinimsi tabakası tarafından emilmeden önce sert bir topuz haline geldiğini izlemek için tam zamanında döndüm. Omurgasının panelleri bir kez daha kapanırken pulları dalgalandı.

Vücudumu okşadım, kalbim yeniden canlanırken dalgınca yola çıkmış bir parça olup olmadığını kontrol ettim. Beni düşürmemişti. Beni *kurtarmıştı*. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

İhtiyacın olduğu her an beni çağırabilirsin.

Titredim. Büyüm bana ihanet etmemişti. Koruyucu balonu kırmıştı çünkü hayatta kalmak için en iyi şansımın onun arkasında beklediğini biliyordu.

Ama aynı zamanda benim adıma karar vermişti.

Arkamda bir varlık hissettim ama bakışlarımı Sareekh'inkilerden ayıramadım. Bana, on bin ömür boyu eşdeğerini bulamayacağım bir zekâyla bakıyordu.

Kollarımı kendime dolayarak, çenemi yavaşça eğip başımı salladım. Minnettarlık, saygı. Bu yaratık Sırat Köprüsü kadar eskiydi, altındaki mezarlarda uyuyan Awaleen kadar kadim.

Sareekh kararan sulara gömüldü. Omurgası kavis çizerek dağın yamacına bir gölge düşürdü. Bir dalga uçurumun kenarına çarparken kolumu yüzüme attım.

Denizin yüzeyi düzleşti. Sareekh'ten geriye kalan tek kanıt

Kemik pençenin yanlarımda oluşturduğu ince, simetrik çürükler. Arkamdaki varlık daha da yaklaştı.

Sareekh sayesinde bir gün daha yaşayacaktım.

Efra yüzünden neredeyse yaşamıyordum.

Ayağa kalktım. Titriyordum ama bunun soğukla bir ilgisi yoktu. İçime dolan öfkeyi eski bir dost gibi karşıladım. Bu öfke, Victor'un Balosu'nun Yüce Rawain ve diğer konukların etrafına çökmesine neden olan coşkulu, ateşli öfke değildi. Bu öfke soğuktu. Temizleyiciydi.

Efra şaşkınlıktan ağzı açık bir halde birkaç adım arkamda durdu. "O Sareekh il Ma'a'ydı!"

"Düşmeden önce beni gördün! Yardım için sana el salladım ama sen beni görmezden geldin!" Öfkelendim. "O şeyin beni şelaleye çekmeden önce çıkıntılarının etrafında zıplamasını izledin."

Efra'nın kaşları çatıldı. "Şey mi? Ne şeyi?"

"Yalanların seni kurtaracağını mı sanıyorsun?"

Seni gördüm."

"Yalan söylemiyorum," diye tersledi. "Evet, seni şelalenin yanında dururken izledim ama çıkıntıda iyi görünüyordun. Ve tamamen *yalnızdın*."

Kısa kesmiştim. Hayaletleri görmemiş miydi?

Eğer bunların hiçbirisi gerçek değilse... eğer hepsini hayal etmişsem...

Ama suyun arkasında duyduğum ses. Yüzümden sökülüp alınmış gibi parlayan altın ve gümüş gözler, beni şelaleye doğru çeken el.

Daha sonra -akıl sağlığımın şüpheli durumu üzerinde daha sonra duracaktım. "Yalnız olduğumu düşündüysen bile neden yardım çağırmadın?" Beni dağın ortasında tamamen mahsur kalmış ve açıkça paniklemiş bir halde görmüştü.

Kahverengi bukleler alnına dökülmüş, huzursuz rüzgârın kurbanı olmuştu. Onları gergin bir şekilde geriye savuruşu bana Sefa'yı hatırlattı. Sefa burada olsaydı, Efra'nın benden sadece bir ya da iki yaş büyük olduğunu fark ederdi. Marek'in pek çok aptalca hatasını affetmiştik ve Marek hayatında Efra'dan muhtemelen çok daha az hasar görmüştü. Sefa onu affetmeye çalışacaktı.

Ama Sefa burada değildi ve ben de onu bulmaya gitmemiştim çünkü hayatımda ilk kez bir yemini tutmaya çalışıyordum. Bir düzeni bozmak için. Kan Zirvesi'nden sonra, Hanim'i öldürdükten sonra, Nizahl askerini öldürdükten sonra kaçmıştım. Tünellerdeki ilk gecemde bile kaçmıştım.

Bir kez *olsun kalmaya* çalışıyordum.

"Büyünü kullanmadın," dedi Efra ve ben kısa bir süre durdum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aşağı inmek için sihrini kullanmadın. Yolunu aydınlatmak için kullanmadın. Şelaleye tökezlediğinde bile kullanmadın."

"Beni ne zamandır izliyordun?" Tereddüt ettim.

Efra'nın dudakları geriye kıvrıldı. "Onlara Victor'un Balosu'nda olanların bir oyun olduğunu söyledim. Krallığımızı mahveden aynı eller tarafından yapılan bir başka aldatmaca."

Hayal kırıklığı dişlerimin arasında bir kaya gibi yuvarlandı ve kendimi onu yutmaya zorladım. Büyükannem ve büyükbabamın büyü madenciliği hakkındaki gerçeği ikinci duruşmadan sonrasına kadar hatırlamamıştım ama Urabi'ler hayatları boyunca bunun acısını çekmişlerdi. Büyü madenciliği bir teori ya da fısıldanan bir sır değildi. Onlar için eve hiç gelmeyen bir aile üyesiydi. Ölümü tam olarak açıklanamayan, cesedi kaybolan bir arkadaş.

"Büyükannemle büyükbabamın yaptıkları için üzgünüm," dedim, çünkü üzgündüm. Onun bilebileceğinden çok daha fazla üzgündüm. "Ama benim büyüüm seni ilgilendirmez."

"Hayatta kalmamız buna bağlıysa ilgilendirir."

Uzun bir süre Efra'ya baktım. "Bana söyleyeceğin sonraki sözleri dikkatle düşün Tarçın. Birinin amaçları doğrultusunda manipüle edilmekten hoşlanmam, bu amaçlar ne kadar asil olursa olsun."

Etrafından dolaşmak için hamle yaptım ama yoluma çıktı. "Büyünle doğal bir bağın yok."

Hiç vakit kaybetmeden tüm gücümle onu ittim ve yere yuvarlanmasına neden oldum. "Elbette var," diye tısladım, ona doğru yaklaşıp. "Hayatımın yarısından fazlası boyunca ona erişimim olmadı. Ne zaman ihtiyacım olsa beni hayal kırıklığına uğrattı. Hanim sırtımın derisini yüzdüğünde büyüüm neredeydi? Essam'da peşimden canavarlar gönderdiğinde, egonuz büyüklüğündeki dişleri ve pençeleriyle beni parçaladıklarında? Tüm bu zaman boyunca, tam oradaydı. Ya ona güvenirsem ve o bana yine ihanet ederse?"

Bu itiraf ikimizi de şaşırtmıştı.

Efra yere uzandı ve bana zehirli bir gülümseme sundu. "Belki de Gümüş Yılan'ın hain fahişesinin iradesine boyun eğmek istememiştir."

Birinin nefesi kesildi ve Maia'nın dağdan çıktığını geç de olsa fark ettim. Yüzündeki ifadeyi tahmin etmek için kontrol etmeme gerek yoktu: şok ve dehşet. Efra'nın söylediklerinden dolayı değil, söylemeye cüret ettiği için

onu. Herkesin kafasında dolaşan düşünceyi dile getirmeye cüret etmişti.

Baş döndürücü bir an için zamanın dışına çıkıp buradan kilometrelerce uzaktaki bir kulübede, karşımda Arin ve ayaklarımın dibinde ölü bir Nizahl askerinin cesediyle durdum.

Sana yeni bir hayat teklif ediyorum.

Alcalah'ta onun Şampiyonu olarak yarışmam ve Urabi ile Müfsidleri tuzağına çekmem karşılığında özgürlüğümü. Bu anı öngörmüş, Nizahl Şampiyonu unvanını gerçek adımları sonsuza dek lekeleyeceğinin bilinciyle kabul etmiştim. O zaman umursamamıştım. Essiya benim için bir yabancıydı ve Sylvia'nın özgür yaşamasını sağlamak için her şeyi yapardım.

"Bana orospu diyen son kişi Vaun adında bir muhafızdı," diye düşündüm.

Suya batmış botum tekme atarak Efra'nın şakağına çarptı ve başını sağa çevirdi. "Dövüştük ve büyüm üzerimde ateş gibi patladı; onu kavururken bana dokunmadı. Onu öldürmek istedim. Onu öldürmeliydim. Vaun gibi birini hayatta bırakmak bir hataydı." Efra ayağa fırladı ve yumruğunu savurdu.

Zavallı darbesi beni bir mil geçerken saçlarından bir tutam yakaladım ve yumruğumu çenesine indirerek onu yere düşürdüm. Urabiler arasındaki savaşçıların kalibresi bu muydu? Belki Efra büyüüne bu kadar güvenmeseydi sarhoş bir rakunun dövüş içgüdülerine sahip olmazdı. "Aynı hatayı asla iki kez yapmam."

Tuniğinin önünü yumrukladım ve ağır bir taş yakaladım, kurtulamayacağı bir darbe indirmeye hazırlandım. Ama önce onu öne doğru çektim ve sesimi yumuşatarak şöyle dedim: "Bir sonraki hayatında biz hain fahişelere karşı daha dikkatli ol. Özellikle de tatlı Tarçın, tacı giyen biz olduğumuzda."

Dirseğim büküldü, kayayı başımın üzerine kaldırdım. Efra'nın gözleri sıkıca kapandı. "Kaleyi yükseltmek için senin büyüüne ihtiyacımız var!" Maia çığlık attı.

Efra'nın başı döndü, hırpalanmış yüz hatlarında alarm çalıyordu. "Sessiz ol, Omaima!"

Maia Efra'nın arkasında belirdi ve omuzlarının arkasına çömeldi. Kollarını Efra'nın başının etrafına doladı. "Lütfen! Efra böyle tatsız doğmuş, kendine engel olamıyor. Ama iğrenç olmak için seninle sihrin hakkında alay etmiyor, Mevlati. Senin sihrini soruyor çünkü Aada - konseyimiz - seni Kraliçe Hanan'a sunmak için Omal sarayını işgal etmeyi planlıyor. Emre'nin tek çocuğu olarak, tahtta Felix'ten daha fazla hak iddia ediyorsun. Eğer Omal olursan

Varis, topraklardaki en büyük krallığın ordularını kontrol ediyorsun."

İnançsızlık kahkahamı gölgeledi. Kolumu indirmedim. Büyük planları, dört krallıkta peşime düşmelerinin nedeni... Omal'ın tahtını ele geçirmeye çalışmak mıydı? "Omal'ın ordularını neden istiyorsun? Felix onları çürüttü. Savaş yetenekleri yok, taktik zekaları yok."

"Sayıları var," dedi Maia. "Bizim sayıya ihtiyacımız var."

Şaşkınlıkla Maia'ya bakakaldım. Doğruyu söylediği kafama dank etti. Efra'nın huysuz sessizliği beni ikna etmediyse bile, bu planın saçmalığı ikna etmişti.

Unvan ve büyü. Unvanımın onlara neler sunabileceğine dair bir cevabım olduğunu düşünmüştüm ama belli ki Urabi'yi hafife almıştım. Ben Jasadlı Niphran ve Omallı Emre'nin kızıydım.

Jasad'ın varisi ve Omal'ın varisi *olarak* doğdum.

"Kraliçe Hanan beni doğarken mirastan mahrum etti." Omal'ın ziyafet masasının başındaki donuk gözlü, kırılğan kadının süsleri içinde boğulduğunu düşündüm. Canavar yeğeninin unvanını elinden almak ve onu siyasi intihara eşdeğer bir insana devretmek şöyle dursun, bir konuşma yapacak gücü bile zor buluyordu. "Unvanı bana vermek kendi konseyini ona karşı kışkırtacaktır. Bu Nizahl ile savaş anlamına gelir. Kraliçe Hanan krallığımızın parçalanmasına yardım etti. Büyüye karşı kararnameyi imzaladı. Beni yeniden göreve getirmekle ilgileneceğini nereden çıkardın?"

"Savaş sırasında oğlunun ve kocasının yasını tutuyordu," dedi Maia. "Torununun yaşadığını bildiği için şimdi farklı hissediyor olabilir."

Rovial'ın lekeli mezarı. Dağlarda inzivaya çekilmek, onların kuruntularını kontrolsüzce beslemiş ve bizi yok etmeyi garantileyen bir plana dönüştürmüştü.

Maia'nın ilk sözüne geri döndüm. "Kraliçe Hanan'ın kaleyle ne ilgisi var?"

Maia tereddüt etti. Hâlâ yumruğumda sıkılı duran taş baktı. "Omal'da unvanını geri kazanma planımız başarısız olursa, Jasad'da tek başımıza ayakta kalmaktan başka çaremiz kalmaz. Saklanan Jasadlıların yüzde yetmişi bizimle birlikte savaşmaya gelse bile Nizahl, Omal, Orban ve Lukub'un güçlerine karşı zafer kazanamayız. Zaten zamanımız tükeniyor - krallıklar topraklarını büyüden arındırıyor, Nizahl'ın yasalarını atlayarak büyüye sahip olduğundan şüphelenilen herkesi idam ediyor. Yüzlercesi çoktan öldü ve geri kalanlar da kendilerine bir güvence verilmeden Jasad'a gitme riskini göze alamayacak kadar korkmuş olacaklar.

Koruma. Hayatta kalmak için tek şansımız Jasad'ın etrafındaki kaleyi yeniden diriltmek olacaktır."

Bu hastalıklı bir mizah girişimi miydi? "Kaleyi yükseltmek için binlerce Jasadi gerekti. Güçlerini kanalize etme çabası Qayida Hend'i canlı canlı yaktı ve bu yüzyıllar önceydi, büyüünün kanımızda hâlâ zengin olduğu zamanlar." Kayayı sıkıca kavradım. "Jasad kalesi yükseltilemez."

Bir aptalı koruyan biri için fazlasıyla samimi olan gözler bana yalvardı. "Sirauk'a yemin ederim ki Namsa ve Aada, Nuzret Kamel'in kaleyi yükseltmesi için sizi nasıl hazırlayabileceğimizi bulmak üzere toplantı yapıyorlar."

Nuzret Kamel mi? Bu isim uzak bir çağrışım yaptı. Aşağı vilayetlerde kutlanan bir bayramdı. Bunun kaleyi yükseltmekle ne ilgisi vardı?

Maia elini kayanın üzerine koydu ve kolumu yavaşça aşağı itti. "Gibal'da daha rahat olduğunda sana söyleyecektik ama koşullar değişti. Efra düşünmeden hareket etti ama kötü niyetli değildi. Çaresiz durumdayız."

Taşı bıraktım, bunları düşündüğüm için kendimden iğreniyordum. "Koşullar değişti de ne demek?"

Efra'nın mor dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve sonunda sessizliğini bozdu. "Gümüş Yılan senin varlığını gizleyebileceğini ve bu savaşı gölgeler içinde yürütebileceğini düşünüyor."

Dağın kapısı gıcırdayarak açılırken bakışlarımı Efra'dan ayırmadım.

"Maia, Efra, neler oluyor?" Namsa etrafımda belirdi. "Mevlati, sıırılsıklam olmuşsun!"

"Efra," dedim sessizce. Tehlikeli bir şekilde. "Ne yaptın sen?"

Burnundan akan kanı sildi. "Bu savaşın ilk saldırısı, *Mevlati*, bize gel."

YEDİNCİ BÖLÜM

SEFA

Sefa'nın hayatta kalmasının şehvet düşkününü erkekleri kandırıp paralarını almasına bağlı olmasının üzerinden altı yıla yakın bir zaman geçmişti.

Bir kaşık mahlep dudaklarını dürttü. "Aç ağzını sevgilim," dedi Sefa'dan en az otuz yaş büyük bir adam. "Tatlım için bir tatlı."

"Ben sütlü tatlı yemem. Mideme şarkı söyletiyorlar. Onun özel melodisine tek kişilik seyirci olmak istemezsin, inan bana." Sefa onun ortasını okşadı.

Adam gözlerini kırptırdı, sanki kız havlamaya başlamış gibi şaşkındı. Uysal, tatlı kucak kızları kendilerini besleyen eli, içindekiler karınlarında ne kadar feci bir şekilde patlayacak olursa olsun geri çevirmezlerdi. Kaşığı tekrar ağzına doğru itti ve Sefa isteksizce dudaklarını aralayarak kremalı mahlebi dilinin üzerine çekti.

Haince lezzetliydi. Sonuçlarını neredeyse unutabilirdi.

Marek'le birlikte krallıklar arasında dolandırıcılık yapmak için kullandıkları önemli planlar listesinde, baştan çıkarma Sefa için her zaman son sırada yer almıştı. Açlıktan ölmek üzere olmadıkları sürece genellikle bundan kaçınırlardı, özellikle de Marek'in kendi cazibesi onları bir ya da on beladan kurtarabildiği için. Aralarındaki fark, Marek'in baştan çıkarma yanılsamalarını uygulamaktan çekinmemesi, Sefa'nın ise bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemesiydi.

Ama Marek burada değildi ve Sefa da aynı sayıda gün içinde dört bayat ekmekten fazlasını yememişti. Karabiberle beneklenmiş, dumanı tüten bir kâse dolmanın üzerine ıhlamur sıkmak için neler vermezdi. Bir parça taze pişmiş aish'i bir kase molokhia'ya daldırmak için. Tanrı Baira'yı korusun, Maya'nın yumurta kabuklu omletlerine bile razı olurdu.

Ceset Yürüteç'in eli kafasına indi. Onun gerçek adını unutmuştu.

duyduktan birkaç dakika sonra. Adamın ayaklarının dibindeki küçük taburenin kenarında dengede duran Sefa, adam saçlarını okşayıp özel parmaklarını boynunda gezdirirken kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Sefahat bahçesi için bir başka Lukubi fahişesi.

Sefa, Fildişi Sarayı'nın yemyeşil arazisine göz gezdirdi. Yemyeşil sarmaşıklar sarayı çevreleyen fildişi sütunların etrafını sarmıştı. Yakut Tazılarının taştan dövülmüş kafatasları kemerlerin üzerindeki kornişlerden parlıyor, meşale ışığı mücevherli gözlerinde ışıldıyordu.

Gözlemlenecek o kadar çok şey varken, Sefa'dan başka kimse gelincik tarlasındaki tuhaf çukuru fark etmemiş gibiydi. Sefa gözlerini açtığında Sylvia'yı, etrafını saran cam kırıkları ve göğsünden çıkan bıçakla neredeyse görebiliyordu. Anısı Sefa'nın hâlâ midesini bulandırıyor. Asırlık bir ağacın boyuna sahip olmasına rağmen, Sylvia orada yatarken çok küçük görünüyordu.

Bu aynı zamanda Sefa'nın Sylvia ile Nizahl Varisi arasındaki ilişkinin herkesin fark ettiğinden daha tehlikeli olduğunu gördüğü andı. Arın bağıyordu - *o, bağıyordu* - ve yüzündeki ifade. Ah, o bakış. Sefa yirmi üç yıl boyunca buna benzer bir şey görmemişti. İçine bir önsezi ateşi düşmüştü.

Sylvia krallıklardaki en dikkatli adamı bile pervasızlaştırabilecek güce sahipti.

"Bana bir içki daha getir," dedi Ceset Gezdireni.

Sefa kendini silkeleyerek şimdiki zamana döndü ve arkasından Marek'i kontrol etti. Ama Marek, Sylvia'nın büyüü onları çöken balo salonundan çıkardıktan sonra başka bir yere gitmişti. Sefa yalnızdı.

Sırtındaki sancıdan dolayı yüzünü buruşturarak tabureden indi. Corpse Walker parmaklarını şıklattı ve beklerken kucakını ısıtması için bir fahişe çağırdı.

Sefa'yı masada çökmekte olan tatlılar ve bal sarısı bir sıvıyla dolu kadehler cezbetti. Ceset Yürüten, kendi eliyle beslemediği sürece yemek yemesini yasaklamıştı ama Sefa birkaç lokma atıştırırsa belki fark etmezdi.

Gece sona erer ermez Sefa sinsice uzaklaşmayı planlıyordu, bir avuç çalıntı para çektiği sıkıntıların karşılığı olacaktı. Onun sarhoş ve habersiz olmasına ihtiyacı vardı, bu da istenmeyen dikkatleri üzerine çekmemek anlamına geliyordu. Hisar'da olanlardan sonra Fildişi Saray'a dönmek zaten riskliydi. Geceyi sağ salim atlatmak, kimsenin onu görmemesi umuduna bağlıydı.

Nizahl Şampiyonu'nun takımına eşlik eden küçük, sessiz terziyi hatırladı. Bildiği kadarıyla, Victor'un Balosu'ndaki konuklardan Arin ve Yüksek Danışman dışında hiçbiri onun cazibesini görmemişti.

Hatırladıkça Sefa'nın boğazına bir şeyler düğümleniyordu. Yıllar sonra kâbuslarındaki yüzü görmek Sefa'yı tanımadığı bir öfkeye davet etmişti. Onu tekrar görmeyi hayal etmişti elbette. Üvey babasıyla yollarının kesişeceği güne dair her şey prova edilmiş, en küçük ayrıntısına kadar yeniden yazılmıştı. Sefa'nın ne söyleyeceği, nasıl duracağı, çenesini tam olarak nasıl ayarlayacağı. *Onun vereceği* cevabı bile planlamıştı.

Ama o an geldiğinde Sefa'nın hissettiği tek şey iğrenmek olmuştu. Onun öfkesini ya da meydan okumasını hak etmiyordu. Ona yaptıklarına rağmen gurur duyduğu biri haline geldiğini bilmeyi hak etmiyordu.

Ayaklarına tükürmüştü ve bu hazırladığı her şeyden daha iyi hissettirmişti.

Bir adam ona çarptı ve Sefa'yı tatlı masasına doğru itti. Adam tereddüt etmeden bir tabak ruz bil laban kaptı, kaşığı Sefa'nın imrendiği bir güvenle soğumuş süt tabakasını kesti.

Dania'nın kutsal eteği, Sefa'yı parçalanmaktan bir nefes ötede olan bir adamdan korkutmayacaktı. Eğer tatlı istiyorsa, alacaktı.

Arkasından sinsice bakan Sefa, bir tabağa sığdırabildiği kadar çok tatlıyı yığdı ve diğer konukların kümeleri arasından geçerek bahçede koşuşturdu. Yemek için özel bir yere ihtiyacı vardı. Eğer Ceset Yürüteç yokluğunu sorgularsa, mahalabiyanın iç organlarına neler yaptığını tüm ayrıntılarıyla anlatabilirdi.

Hizmetkârlar sarayın doğu tarafındaki küçük bir kapıdan telaşla çıktılar. Sefa onların akışının kesilmesini bekledi ve içeri süzüldü. Fildişi Sarayı'nın bu tarafını tanımıyordu. Zaten Marek'le birlikte ziyaretleri boyunca odalarından neredeyse hiç çıkmamışlardı.

Fildişi Sarayı'nın ihtişamı burada sönük kalmıştı. Meşaleleri tutan aplikler hâlâ Yakut Tazıları şeklindeydi, alevler açılmamış çenelerinin içinde dans ediyor ve kırmızı kristalleri yere yansıtıyordu. Ama duvarlar fildişi yerine yavan bir beyazdı ve solan çiçeklerin iğrenç kokusunun yerini sabun ve toz almıştı.

Omzunun üzerinden kontrol eden Sefa dar bir koridordan aşağı döndü ve bir muhafızla karşılaştı.

Merdiven boşluğunun önünde duran bekçi, Sefa'nın sözlerine kaşlarını kaldırarak

Görünüş. "Yanlış yoldasın kızım."

Sefa'nın midesi guruldadı. Burada uzun süre oyalanamazdı, er ya da geç Ceset Gezdiren onu ve kayıp içkisini aramaya gelecekti.

Sefa kendini tam boyuna çekti -kuşkusuz bu da pek bir şey ifade etmiyordu. "Burada ne işin var senin? Tayra bu gece onun vardiyası olduğunu söyledi. Ona bir tabak getirmem gerekiyordu."

Gardiyanın yüzünde şüphe bulutları belirdi. "Tayra'yı nereden tanıyorsun?"

Sylvia'yla birlikte Sultanın yatak odasını yağmalarken Marek'in kıkırdayan muhafızla yattığından emindi. "Beni o tavsiye etti. Ben yeni mutfak kızıyım."

"O zaman belki de mutfakta kalmalısın." Muhafız Sefa'yı sonsuz bir dakika daha değerlendirdikten sonra gözlerini devirip kenara çekildi. "Git. Tayra muhtemelen üçüncü katta uyuyordur."

Sefa başıyla teşekkür etti ve aceleyle merdivenleri çıkarken ayağının takılmamasına çalıştı. Duyabildiği tek ses kendi nefes alış veriş olana kadar tırmanmaya devam etti.

Bacakları jöleye döndüğünde Sefa, Fildişi Sarayı'nın her yanına serpiştirilmiş sayısız duvar halısından birinin arkasında sessiz ve gizli bir yer buldu ve yere yığıldı. Nefes almak için beklemeden, Sefa tabağını dakikalar içinde tüketti.

Dört gün, dört parça ekmek. Nefes almak sonraya kalabilirdi.

Ağzını silerken bir takırtı başını sağa doğru savurdu.

"İş bittiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi sert bir ses. "Çılgılık atmadığından emin ol. Korumaları her yerde sürünüyor."

Sefa bacaklarını göğsüne doğru çekip kendini duvara yasladı.

İkinci bir adam konuştu. "Aşağıda onlarca misafir var. Bunun en iyi zaman olduğuna emin misin?"

"Düzinelerce misafir, düzinelerce şüpheli demek. Sultanın katilini aramaya nereden başlayacaklarını bilemeyecekler."

Sefa hareketsiz kaldı. Sultan Vaida'ya suikast düzenlemekten bahsediyorlardı.

Bu gece. *Hemen şimdi.*

"Odasının nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Buradan sağa dönüyorum ve koridorun sonuna kadar yürüyorum." "Güzel. Sakın kaybolma."

Sefa doğrudan onların yolundaydı. Ona izin vermeleri gibi bir senaryo yoktu.

Sultana'yı öldürme planına kulak misafiri olduktan sonra yaşıyor.

"Muhafızlar uzaklaşacak. Onlar dönmeden önce dakikalarınız olacak. Onları boşa harcamayın."

"Ya orada değilse?"

Sefa onlar uzaklaşana kadar geriye doğru süründü ve ayağa kalktı. Suikastçıların seslerinin geldiği yönün tersine doğru aceleyle ilerleyen Sefa, şekerli coşkusunun yerini paniğin almasıyla koridorun dönemecinde hızını kesmedi.

Sultanın en yüksek muhafızı olduklarını gösteren özenli üniformalar giymiş muhafızların sıralandığı bir koridor görüldü. Kısa koridorun sonunda, Sultanın odasına açılan kapıları ikiz perdeler örtüyordu.

Muhafızlara zamanında haber verebilirse, belki onlar da-

Arkasından bir çığlık yükseldi. "Biri yardım etsin!

Yardım edin!"

Ön taraftaki muhafızlar, Sefa'yı tamamen atlayarak bir göz attılar. Sese doğru hiçbir hareket yapmadılar.

Sefa rahatlamaya başladı. Bu muhafızlar muhtemelen hiçbir koşulda Sultana'nın kapısından ayrılmamaları konusunda talimat almışlardı. Suikastçılar onları asla geçemezdi.

Bir patlama altındaki zemini sarstı. Sefa duvara çarparken, tavandan dökülen taşlar bir duvar halısını yırttı. Salonun sonundaki Baira heykeli devrildi ve Sefa'nın yanına düştü. Lukub'un kesik başının Awala'sı yuvarlandı.

Toz, salonun her yerinde gri bir pus oluşturdu. Muhafızlar çığlığın ve muhtemelen patlamanın kaynağına doğru koştu. Sultanın odasına başka bir giriş noktası yoktu ve suikastçının ani muhafız akınından nasıl kurtulacağını merak ediyordu.

Sefa, Sultana'nın korumasız kapısına doğru temkinli adımlar attı. Diğer taraftaki tehlikeyi hissederek nabızı hızlandı. Biri Sultanı öldürmüştü Sefa'nın umurunda mıydı? Vaida onun hükümdarı değildi. Şampiyonunun ölümünü planlamış ve Mahair'deki herkesin hayatını tehdit etmişti. Yarı Lukubi olsun ya da olmasın, Sefa'nın Sultana hiçbir sadakat borcu yoktu.

Yine de kapının kolunu bulan ve aşağı iten onun eliydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEFA

Kapı kolayca açıldı. Sefa içeri girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Raya'nın odasının iki katı büyüklüğünde ve Sefa'nın daha önce var olduğunu bildiğinden daha fazla renkle dekore edilmiş bir yatak odası duyularına saldırdı. Bu kaotik zanaat patlaması Sefa'nın beklediği şey değildi. Düşmanlarını açık mezarlara atan ve dünyanın açlıktan ölmelerini izlemesine izin veren bir hükümdarın parlak sarı battaniyelerin üzerinde uyumayacağı düşünülebilirdi.

"Merhaba."

İpek elbiseli bir kadın kremler, kokular ve süslü şişelerle dolu bir makyaj masasının karşısında oturuyordu. Neredeyse Sylvia'nınki kadar koyu renkli, beyaz çizgili gözleri aynada Sefa'nınkilerle buluştu, içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde oldukça derli topluydu. Göz kapaklarından birine altın rengi krem bulaşmıştı, diğeri açık kahverengiydi. Yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde pudra parlıyordu, koyu teninde yıldızlar parlıyordu.

Vaida kaşlarını kaldırdı. "Kaybolduğunu sanmıyorum."

Kaybolmamıştı ama kesinlikle nutku tutulmuştu. Sefa, Sultana'yı daha önce hiç yüz yüze görmemişti. Vaida'nın gardırobunda saklanırken bir parça görmüştü ama o sırada yakalanıp idam edilme ihtimaliyle meşguldü. Sultana'nın güzelliği tüm krallıklarda bir efsaneydi ve Sefa sonunda bunun abartılmadığını doğrulayabildi. Sefa onu kozmetik ürünlerini denerken yakalamış olmalıydı.

Dışarıdaki bir başka kargaşa Sefa'yı yerinden kaldırdı. "Büyük tehlikesiniz leydim."

"Ben her zaman büyük bir tehlike içindeyim." Sultan Vaida bankta dönüp Sefa'ya baktı. Düzinelerce saç örgüsü keskin bilenmiş bıçaklar gibi omuzlarına dökülüyordu. "Büyük tehlike *sen misin?* Amacınız beni öldürmekse hiç oyalanmayın. Basmakalıp konuşmalardan nefret ederim."

Sefa'nın ağzı açık kaldı. Sefa'nın onu öldürmek istediğini mi düşündü? Sefa değildi

Hatta silahlıydı. Sefa'nın günlerdir üzerinden çıkarmadığı elbisesinin önüne kırıntılar yapışmıştı. Dünyanın en pasaklı suikastçısı olabilirdi. "Sultanım, sizi öldürmek için gönderilmediğime sizi temin ederim. Ancak, saklanmanız için yalvarmak üzere odanıza girecek kadar aptalım-"

Kapıdan bir çizik geldi. Sefa'nın gözleri büyüdü. Vaida'nın üzerinde belirsizlik titreşti. Bir kapıya bir Sefa'ya baktı.

Bir sonraki dakikanın sonsuzluğunda Sefa'nın önüne seçenekler çıktı. Bir yerlere kaçıp saklanabilir, Sultanı kapıdan içeri dalan her kimse kolay hedef gibi bırakabilirdi. Sylvia da böyle yapardı. Sylvia başlangıçta odaya girmezdi. Hatta suikastçılara iyi şans getirmesi için fazladan bir bıçak bile atabilirdi. Arkadaşı, kendi hayatını daha da zorlaştıracığı garanti olan birinin hayatını kurtarıp kurtarmama konusunda kararsızlığa düşmezdi.

Ama Sefa her zaman, ne kadar karmaşık görünürlerse görünsünler, çoğu kararın doğru ya da yanlış olarak açıkça kategorize edilebileceğine inanmıştı. Silahsız bir kadını kendi odasında ölüme terk etme kararı bir istisna değildi.

Kapının bir başka tıkırtısı Sefa'nın ileri atılıp Sultan'ın bileğini yakalamasına neden oldu. Lukub'un korkutucu liderini idare etmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Sefa, odanın etrafına sıkışmış çok sayıdaki gardıroptan birinin kapısını açtı ve Vaida'yı derileri yüzülmüş hayvanlardan daha büyük paltoların bulunduğu bir rafın arkasına iterek peşinden içeri atladı. Onları gardırobun içine kapatır kapatmaz yatak odasının kapılarının gıcirtısını duydu.

Sesi duyamayacak kadar gardırobun içinde olan Vaida ağzını açtı. Sefa'nın içinden hayal kırıklığı fışkırdı. Güvenliğini korumayı takıntı haline getirmiş biri için Sultan Vaida, Sefa'nın onu hayatta tutma çabalarına direnmeye kararlı görünüyordu.

Sefa elini Sultan'ın ağzının üzerine kapattı. Paltoların arkasına sıkışmışlardı, öyle ki Sefa, Vaida'nın odalarını karıştıran bir kişinin sesini tam olarak duyduğu anı görebiliyordu.

Saldırgan yaklaştıkça kendilerini sabit tuttular. Öfkeli mırıltılar gardırobun içine süzüldü. "Ona burada olmayacağını söylemiştim. Bu sefer beni zor durumda bıraktı, lanet olsun ona."

Sağ taraflarında bir şey çarptı. Suikastçi diğer gardıropları açıyordu. Vaida'nın panik içindeki gözleri Sefa'ya kaydı ve onu tuttu.

Korkuyordu.

Sefa bu açıklamanın neden bir şok etkisi yarattığından emin değildi. Belki de Sylvia'yla çok fazla zaman geçirmişti; Sylvia ölümden korktuğuna inanıyor gibiydi, ta ki kışında dal olan bir boğa gibi ona doğru koşma fırsatıyla karşılaşana kadar. Ya da en kötü anında bile Sylvia'nın karşısında gözünü kırpmadan duran Nizahlı Arin'le -ki bu normal bir adamın on kez öldürülmesine neden olabilecek bir karardı-.

Sefa'nın tünellerde ona eşlik etmesi sayesinde, yaklaşan bir cinayet ihtimaline karşı normal tepkinin ne olduğunu unutmuştu.

Bir darbe daha, bu sefer daha yakından. Sırada gardiroları açılacaktı. Sefa sessiz bir nefes verdi. O ve Marek geçmişte de benzer durumlarla karşılaşmış ve yara almadan kurtulmuşlardı. Gerçi en son böyle bir durumda kaldıklarında Sefa neredeyse ölene kadar dayak yemişti ama suikastçinin birkaç yumruktan fazlasını atacak zamanı olacağından şüpheliydi. Sefa beklediklerinden çok daha hızlı hareket etti.

Doğrudan Vaida'nın kulağına konuştu. "Burada kal. Sakın kıpırdama."

Kırmızı uçlu tırnakları Sefa'nın kolunu yakaladı. Sefa Sultana'nın elini okşadıktan sonra nazikçe çekip çıkardı.

Sefa, dar alanda yapabildiği kadar gizlilikle, kürklerden en pahalı görünenini lekeli elbisesinin üzerine kaydırды. Bu işe yaramazsa, en azından lüks içinde ölecekti.

Sefa bacağını geriye attı ve gardırobun kapağını tekmeleyerek açtı. Sultan Vaida hâlâ diğer paltoların arkasında gizleniyordu ve Sefa gardıroptan dışarı fırlarken rafları hışırdatmaktan kaçındı.

Suikastçi bir adım havaya sıçradı. Bıçağını ona doğru savurdu. "Sen Sultan değilsin."

Sefa suçlulukla etrafına bakınarak hızla paltosunu çıkardı. "Yeni muhafızlardan biri misin? Çok özür dilerim. Sultan Vaida banyoya gitti, ben de kıyafetleri çok güzel, sadece denemek istedim, kimseye söylemezsiniz değil mi? Lütfen, lütfen söylemeyin. Mutfakta çalışmaya yeni başladım. İşten çıkarılırsam annem beni geri almaz." Gözyaşları Sefa'nın yanaklarından aşağı süzöldü. Islak kirpiklerinin altından suikastçiye baktı. Yırtık pırtık elbisesi ve genel olarak dağınık görüntüsüyle Sefa kesinlikle alçakgönüllü bir personel gibi görünüyordu.

Kadın gevezelik ederken şaşkınlığı artıyordu ama kadın ona bir yay ve kokulu bir gülle bir bahane sunuyordu. Suikastçinin kalibresi bu muydu?

krallıktaki en güçlü insanlardan birinin peşinden mi gönderilmişti? Sefa neredeyse Sultan'ın adına gücenecekti.

"Evet, ben bir muhafızım." Göğsünü kabarttı ve bıçağını indirdi. "Bir gürültü oldu."

"Ben de duydum! Sanırım koridorun sonundan. Çok korktum ve gardırobun içine saklandım. Size eşlik etmeleri için diğer muhafızları çağırmamı ister misiniz? Saldırgan hâlâ ortalıkta dolaşırken yalnız seyahat etmek güvenli olmaz."

"Hayır!" Suikastçı dudaklarını büzdü. "Hayır, sen burada kal. Bu odadan çıkma. Anladın mı? Güvenli değil."

Çok, çok kolay. Sefa bir damla gözyaşı daha sıktı. "Nasıl uygun görürseniz." "Sultanın hamamı nerede demiştin?"

"Koridordan aşağı doğru yürü ve iki sağa dön. Kapı gül yapraklarıyla kaplı." Sefa'nın koridorun nereye çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Umarım silahlı bir muhafızın pençesine düşmemiştir.

Kapıyı hafifçe araladı ve dışarı baktı. Sefa'nın yerinden kıpırdamadığını kontrol ettikten sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Sefa hemen kadife bankı kapının önüne sürükledi. Adamın geri dönme ihtimali zayıftı ama Sefa bazı erkeklerin beyinsizliğini asla hafife almazdı. Adam kilidi kırmıştı ama o yine de çevirdi.

Kapıyı kapatmak için gardıroplardan birini devirip deviremeyeceğini düşünürken omzuna konan bir el Sefa'yı bir adım havaya sıçrattı. Sefa dönüp baktığında Sultana'yı tam arkasında buldu, karanlık gözleri Sefa'nın gardıropta gördüğü korkudan eser yoktu.

Sefa neredeyse halüsinasyon gördüğüne kendini inandıracaktı.

"Geri dönmeyecek. Bir saldırı sırasında sarayın kapıları kapanır. Onun için kaçış yok." Elini çekti ve pencerenin yanındaki zümrüt rengi sandalyeye doğru yürüdü. "Oldukça yetenekli bir oyuncusun. Etkilendim."

Sefa yutkundu. Yakın bir zarar görme tehdidi olmayınca sinirleri bozuldu. Ya Sultan Vaida onu tanırsa? Sefa, Nizahl Varisi'nin kendisini ve Marek'i arayan muhafızları olduğundan zerre kadar şüphe duymuyordu. Alcalah sırasında Sylvia'ya karşı en iyi koz olduklarını kanıtlamışlardı. Eğer Sultan Sefa'nın kim olduğunu bilseydi, ya öldürülmesini emreder ya da Arin'le pazarlık kozu olarak kullanırdı.

"Bu benim hayattaki konumumun bir gereği Majesteleri." Vaida gülümsedi. "Benimki de öyle. Senin adın ne?"

Adı mı? Çok fazla ismi vardı. Sayalı Nizahl'da avlanmıştı, Victor'un Balosu'ndan sonra Sefa da öyle.

"Zehra. Benim adım Zehra." Kalbi boğazına fırladı.

"Zehra." Kelime, Sultan'ın dilinden hiçbir tanıma belirtisi olmadan yuvarlandı. "Söyle bana Zehra, neden benim sarayımdasın? Sorduğum soruyu nankörlük olarak algılama, çünkü bu gece bana verdiğin hizmette kusur bulamam."

"Bu herkesin memnuniyetle yerine getireceğı bir hizmettir leydim."

Sultan Vaida'nın dudakları alaycı bir şekilde büküldü. "Böyle düşünmeniz gururumu okşadı." Beklenti dolu bir kaş kaldırdı.

Utancıtan kelimeler mırıldanmaya dönüştü. "Konuklarınızdan birine eşlik etmek için buradayım."

Sefa'nın trajik kıyafetine bir bakış, tam olarak ne tür bir eskorttan bahsettiğini belirleyecekti. Sultan Vaida başını öne eğdi. "Hangi misafir?"

Sefa ağzını açtı ve durdu. Olamaz. Adamın gerçek adını unutmuştu. Hemen cevap vermezse Vaida, Sefa'nın yalanlarının suikastçıyla bitmediğini düşünecekti.

Başını öne eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, Majesteleri, hatırlamıyorum. Kafamda ondan 'Ceset Geziren' olarak bahsediyordum."

Bir kahkaha patlaması Sefa'nın bakışlarını yukarı çekti. Sultan Vaida ince parmaklarını ağzına bastırarak sırtmasını engelledi. "Ah evet, Heilan. Ceset Yürüteç... son derece uygun."

Rahatlama ve neşeyle dolu olan Sultana Vaida neredeyse kendi yaşında görünüyordu. Gözeneklerinden güç fışkıran zeki bir genç kadındı.

Sylvia bir keresinde Sefa'ya, garip iç gözlemci ruh hallerinden birinde, Arin ve Vaida'nın aynı kumaştan kesildiğini söylemişti. *Dünyayı ateşe verebilir ve bizi küllerinde dans etmeye ikna edebilirlerdi.*

"Gitmeliyim," dedi Sefa, Sylvia'nın hayaletini sallayarak.

Vaida ayağa kalktı. Boyu Sefa'nın bir baş üstünde durana kadar açıldı. Neyse ki, Sylvia ve Marek'le geçirdiğı yıllardan sonra Sefa'nın boynu yukarı bakarak yaşamaya alışmıştı.

"Kalmanı istiyorum Zehra."

Midesi buz kesti. Vaida biliyordu. Onu Fildişi Sarayı'nın dışındaki çukurlardan birine atacak, sonra da kalıntılarını bahçelerde sürünen vahşi kedilere yedirecekti-

"Kal ve benim için çalış. Yanımda güvенеbileceğim birine ihtiyacım var. Tehlikeli zamanlarda yaşıyoruz ve Fildişi Sarayı'nda iyi korunacaksın."

Kendini kedi mutfağı olarak hayal etmekten iş teklifine geçiş Sefa'nın başını döndürdü. "Ha?"

Vaida'nın eli Sefa'nın çenesini buldu ve açık kalan ağzını kapattı. "Sinekleri yakalayacaksın."

"Neden isteyesiniz ki, onur duydum Sultanım, ama-"

"Şu anki işinizden memnun musunuz?" Vaida, Sefa'nın birbirinden kopuk gevezeliklerini kolayca böldü.

Tutarlı bir konuşma yapamayan Sefa sadece başını sallayabildi.

"Yeni bir kişisel yardımcıya ihtiyacım var. Üstleri karşısında bile hızlı ve eleştirel düşünebilen birine." Vaida dudaklarını birbirine bastırdı ve Sefa, Sylvia'nın ona Omal sarayındaki olayla ilgili anlattıklarını, Nizahl Varisi'nin yakınlığının bir Lukubi hizmetkârını, iki ghaiba bebeğini cebine sokmasına yetecek kadar nasıl şaşırttığını hatırladı.

Marek'in festival gecesi Vaida'nın odasına atanan muhafızı baştan çıkarma becerisi de muhtemelen Sultanın personeline olan güvenini pekiştirmemişti.

Teklif saçmalığın tüm sınırlarını zorluyordu. Özel hizmetli olarak Sefa, Fildişi Sarayı'na neredeyse sınırsız erişim hakkına sahip olacaktı. Vaida'nın hayatının her yönüne vakıf olacak, Sultana'nın yemeklerinden sosyal takvimine kadar her konuda karar verme yetkisine sahip olacaktı.

Çalışanların geri kalanı onu kesinlikle hor görecekti. Adına hiçbir şey olmayan bir yabancı, başkalarının uğruna cinayet işleyeceği bir rolü çalışıyordu.

Sefa tekrar başını salladı, tamamen şaşkıındı. "Bana güvенеbileceğini nereden biliyorsun?"

"Sana güvenmek mi? Canım, bu kadar saçma bir şey söyleyecekse sahneye sakla." Sefa'nın üzerinde tüyler ürpertici bir bakış gezindi. "Beni kurtarmak için hiçbir nedenin yoktu. Beni saklamak için kendini tehlikeye atmak için daha da az nedenin var. Bu bana iki olasılık bırakıyor: Ya kendini feda eden bir ahmaksın ya da bana karşı kendi niyetlerin var. Kendilerini aslana yem etmeye istekli daha fazla kuzuya her zaman ihtiyacım olabilir."

Sözcükler Sefa onları yeniden düşünmeden, keskin bir öfke patlamasıyla ağzından çıkmıştı. "Peki ya ben bir kuzu değilsem? Kendi niyetlerim varsa?"

Vaida gülümsedi. "Seni yakınımda tutmak için bir neden daha, değil mi?"

Sefa'nın omurgasından aşağı buz damladı ve bir adım geri çekildi. Sefa sinsi niyetleri olmasını *diledi*. Yapılacak en popüler şey bu gibi görünüyordu. Belki buradan ayrıldıktan sonra bir ya da iki tane geliştirebilirdi. Sefa kendini toparlayarak, "Niteliklerini bilmediğim bir pozisyonu kabul edemeyecek kadar Majestelerine saygı duyuyorum," dedi. "Çabalarınızı daha uygun bir adaya yöneltmeniz daha iyi olur."

Sultan Vaida durakladı, karmaşık bir dizi ifade onun şaşkınlığını anlatıyordu. Sefa kendini Vaida'nın tepkisine hazırlarken oda düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

Ve bir tepki olacaktı. Marek ve Sultan gibi dış görünüşlerini para birimi gibi kullanan insanlar, güzelliğin evrensel bir değer taşımadığını fark ettiklerinde bunu asla hoş karşılamazlardı. Marek, Sefa ona duygularına asla karşılık veremeyeceğini söyledikten sonra verdiği tepki için defalarca özür dilemişti. Uyandığında Marek'in gitmiş olduğunu gördüğü anın Sefa'yı hâlâ rahatsız ettiğini öğrendiğinde kahrolacaktı. Üç gün. Onun dönüp dönmeyeceğini merak ederek, korku ve pişmanlık içinde geçirdiği üç gün. *Aşk* tanımlarının ne zaman bu kadar farklı anlamlara geldiğini anlamaya çalışarak.

Marek bir sepet elma ve bir yığın uyduruk özürle geri dönmüştü. Zamanın yanlış hesaplandığını söylemişti. Ama ertesi sabah uyandığında onu bir kez daha kayıp bulacağından korkan Sefa, Marek'in yeni keşfettiği affediciliğine kanmamıştı. "Seni çok seviyorum," diye hıçkırıyordu. "Eğer bana izin verirsen, senin yanında yaşar ve ölürüm. Ama seni benden istediğin şekilde sevemem. Kimseyi bu şekilde sevebileceğimi sanmıyorum."

Ağlarken ona sarılmış, ağzıyla başının tepesine vaatler yağdırmış ve onu bir daha asla terk etmeyeceğine yemin etmişti. Sözünü tutmuştu.

Ama bazen, böyle karanlık anlarda Sefa, Marek'in kabulünün çok kolay olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Reddedilmeyi sadece kalbi ve bedeni asla *kimseye* ait olmayacağı için affetseydi, böylece kendisinin başarısız olduğu yerde bir başkasının başarılı olmasına tanık olmak zorunda kalmazdı.

Sultan Vaida Sefa'ya düşünceli bir şekilde bakmakla yetindi. "Birini arıyorsun."

Sefa'nın kanı dondu. Titremelerini engellemek için ellerini birbirine düğümledi. Bu sadece bir tahmindir. Tahtaya atılan bir ok gibi fırlatılmış bir tahminden başka bir şey değildi. Eğer Vaida gerçeği bilseydi, Sefa zincire vurulmuş olurdu.

"Arkadaş, aile üyesi? Bir sevgili?"

Sefa sessiz kaldı.

"İşte son teklifim. Bir ay boyunca Fildişi Sarayı'nda benim için çalış. Sarayda benim gözüm kulağım olacaksın ve her gece sarayımda dolaşan fısıltıların raporlarını bekliyorum. Karşılığında, aradığınız kişiyi bulmanıza yardım edeceğim."

Sefa'nın nefesi kesildi. Vaida, Marek ve Sylvia'yı bulmasına yardım mı edecekti? Sultanın elindeki kaynaklar şaşırtıcıydı ve nüfuzu Nizahl'inkinden sonra ikinci sıradaydı. Vaida'nın yardımıyla Sefa, Marek ve Sylvia'yı bulmak için dünyanın dört bir yanını tarayabilirdi.

Sylvia'yı değil.

Jasad'lı Essiya. Krallıklarda en çok aranan kadın olarak da bilinir.

Sefa kraliyet mensuplarının entrikalarını ve manevralarını umursamazdı. Merdiven tırmanan bir anne ve iyi konuşan bir alçak üvey baba ile büyümüştü. Bu sarayların oyunları kana bulanmış ve vahşiydi; Sefa bunlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Arin Essiya'nın peşindeyse, Vaida'nın da peşinde olması dışında.

Sultan Vaida elbisesinin yakasının altındaki beyaz dantel süslemeyi ayarlamak için elini kaldırdı. Bu işçilik, karşılaştığı her tasarımı mükemmele yakın bir şekilde taklit etme becerisiyle her zaman övünmüş olan Sefa'nın dikkatini geçici olarak dağıttı. Sultanın dolabında gördüğü her giysi, Sefa'nın kendi eğitim yıllarını sorgulamasına neden oluyordu.

Sefa'nın dantelin desenini nasıl yeniden yaratacağını düşünmeyi bırakıp Vaida'nın üçüncü parmağındaki yüzüğü fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Sylvia'yla birlikte Omal sarayında çalmaya çalıştıkları yüzüktü bu. Sefa'nın almaya çalıştığında parmaklarını yakan yüzük; Nizahl'ın Arin'in Sultanı bayılttıktan sonra bir kalıba yuvarladığı yüzük.

Nizahl'a karşı bir savaşı kazanabileceğini düşünüyor, demişti Sylvia.

Sefa, Lukub Sultanı'nın karşısında Ceset Yürüteç'in kaşığının dirençli ağzına vuruşunun hatırasıyla durdu ve Sultanın hiç güçsüz hissedip hissetmediğini merak etti. Sefa'nın annesinin haklı olup olmadığını ve Sefa'nın her zaman aklı yerine kalbi tarafından yönetilip yönetilmeyeceğini merak etti.

Annesi bunu bir hakaret olarak söylemişti. Çoğu insan bunu yapardı. Ama Sefa'nın kalbi ona çantasını toplayıp çocukluklarından beri açıklanamaz bir şekilde yanında olan altın saçlı zengin çocukla birlikte Nizahl'dan kaçmasını söylüyordu. Bir gün

Raya'nın kalesinin etrafında sinsice dolaşan dűřmanca, yalnız kızı gören ve onu arkadaş edinmeye karar veren aynı kalpti. Sefa'nın aldığı en iyi kararlar - en cesur kararlar- her zaman kalbinden gelmişti.

Sevdiği şeyi Sefa'nın aklının koruyabileceğinden çok daha iyi korurdu.

"Yol arkadaşlarımı kendin aramak yerine onları bulmam için bana para verirsen, senin hizmetkârın olarak kalmayı ve sana sarayından haberler getirmeyi kabul ederim."

Sefa bakışlarının Vaida'nın yüzüğünde oyalanmasına izin vermedi. Kraliyet saraylarının ilk kuralı: Geldiğınızı görmelerine asla izin vermeyin.

Hayalet Sylvia, Sefa'yı Nizahl Komutanı'nı bile tedirgin edecek kadar tehlikeli -ölümcül kaprislere ve sadist misillemelere eğilimli- bir kadınla pazarlık yaparken görse, dişleri ağzından fırlayana kadar sarsardı.

Sefa herkesin sürekli koruması gereken kişi olmaktan bıkmıştı. Savaşçılarla dolu bir odadaki zayıflık. O yüzük bir kozdu. Bir pazarlık kozu.

Güç.

Vaida gözlerini Sefa'ya dikti. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Olmuş bilin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

ARIN

Arin aşırı uzun bir masanın başındaki koltuğuna yaslandı ve odayı ateşe vermeyi hayal etti.

Hayali bir düşünceydi ama konseyin tartışmalarını izledikçe bu fikir Arin'i daha da cezbediyordu. Aklına özellikle anlaşılması güç bir Nizahlan atasözü geldi; babasının Arin'e strateji yerine tutkuyla bir planın peşinden gitmenin zararlarını öğretirken kullandığı bir atasözüydü bu. *Açlık çeken ve vizyonu olmayanlar ördeği yakalar ve tüylerini mideye indirir.*

Şu ana kadar bunu anlamamıştı, sözde ileri zekâyâ sahip kadın ve erkekler korkunç fikirlerinin yanlarındaki kişinin korkunç fikirlerinden daha yüksek sesle duyulmasını sağlamak için çabalarken sessizce oturuyordu.

Hisar'ın savaş kanadı, eskiden dört kanat olan Hisar'ın üç kanadından konsey, soylular ve muhafızları dışındakilere kesinlikle yasak olan tek kanattı. Hatem Salonu'na ilk kez girdiğinde, Zafer Balosu'ndan kısa bir süre sonra, Arin en az yetmiş yedi aktif örümcek ağı saymıştı.

Demir şeritli masanın üzerinde, cam tavandan sarkan fenerler asılıydı. Sandalyeler binlerce yıl önce Essam'daki en yaşlı ağaçlardan yapılmıştı ve sade ahşap, Hatem Salonu'ndan geçen ve giderek aptallaşan binlerce danışmanı oturtmuştu. Bazalt keskin, uzun kuzgun tüyleri şeklinde oyulmuş ve masanın başındaki Komutan sandalyesinin arkasına dövülmüştü. Gölgeleleri Arin'in iki yanında kalkık kanatlar gibi uzanıyordu.

Danışmanların saçmalamaları sonunda Arin'in sabrının sınırlarını aştığında konuştu. "Sama, yanıyorsam düzelt, ama her krallığın en yoksul nüfusunu bir savaş gemisiyle parçalamamızı mı öneriyorsun?"

Aynı krallıkları çoktan araştırdığım bir isyancı grubun üyelerini yakalayacağımız küçük bir şans için ezici bir askeri güç gösterisi mi?"

"Başka ne seçeneğimiz var efendim?" Sama sordu. Dümdüz saçları kare çenesinin etrafına iddialı bir kesimle dökülüyor, Arin'e muhasebecilik oynayan bir asker izlenimi veriyordu. "Omal'ın aşağı köylerindeki isyanlar, Omal'ın işlerine karışmadan Jasad Varisi'ni aramayı imkânsız hale getirdi."

Son birkaç saat içinde üç *düşünce* ekolü - Arin odadaki herkesten fişkıran entelektüel birikintiye uygulamakta tereddüt ettiği bir kelimeydi - katılmıştı. Arin bunları düşündükçe küçümsemesini gizlemek daha da zorlaşıyordu.

Arin bir parmağını masanın kenarına vurarak çıkıntıları saydı. Sesinden küçümseme damlıyordu. "Aşağı köy isyanlarında Nizahlan müdahalesi olmayacak. Jasad Varisi'nin Omalian aşağı köylerinde saklanma ihtimali yok denecek kadar az ve kötü hesaplanmış bir kumar için kendi yasalarımızı ihlal etmeyeceğim."

Omal krallığına karşı bir süredir isyan vardı ve Felix'in Mahair'in Alcalah waleema'sını atlarının önüne bir çocuk fırlatarak kesmeyi uygun görmesinden sonra daha da güçlenmişti.

Nizahl'ın kuruluş yasaları bu konuda her zaman mutlak olmuştu: büyü içermediği veya Nizahlan'ın hayatını doğrudan tehlikeye atmadığı sürece, başka bir krallığın iç işlerine karışmayacaklardı. Köylüler Felix'i parçalayıp kendi sarayının kulelerine asabilirdi ve eğer sihir içermiyorsa, Arin müdahale etmek için Omalian topraklarına giren herhangi bir askeri idam ederdi.

Diğer birkaç danışman Sultan Vaida, Kraliçe Hanan ve Kral Murib'i bir araya getirerek desteklerini almak ve Jasad Varisi bulunana kadar Nizahl'a topraklarında arama yapması için tam bir özgürlük vermeye ikna etmek istiyordu.

Arin bir bacağına diğerinin üzerine attı. Duruşu gibi ses tonu da teklifin değerine yakışır şekilde tembeldi. "Kral Murib, Jasad Savaşı'ndan bu yana kahvaltıda ne yemeyi planladığının ötesinde bir strateji geliştirmede. Ordunun operasyonlarının çoğunu Sorn yürütüyor. Ve bildiğimiz gibi, Orban Varisi'nin tüm zamanı komadaki Şampiyonu için bir tedavi aramaya adanmış durumda."

Sorn'un Şampiyonu için kederlenmeye devam etmesi herkesi şaşırtmıştı,

Arin de dahil. Şampiyonlar nadiren Alcalah'ın sonunu görecektik kadar yaşarlardı; Arin, Sorn'un bunu hatırlatmaya ihtiyacı olmadığını düşünürdü.

Şimdi bile, Sorn'un, Şampiyonu kollarında gevşek bir şekilde asılı dururken çılgınca böğürmesi Arin'in kulaklarında çınlıyordu. Arin, Jasad Varisi'ni kumdan dışarı sürüklerken, bu ses kendi tükenmekte olan paniğinin arka planında çalışıyordu. Başlı Orban'lı Diya gibi bayılmamış olsa da, gevşek vücudu ve sık nefes alıp vermesi Arin'in rahatlama hissini yok etmeye yetmişti.

Arin bu davetsiz hatırayı silkeleyip attı. Sorn Diya için bir tedavi bulmaktan vazgeçene kadar hiçbir işe yaramayacaktı.

Arin devam etti: "Sultan Vaida'nın bizimle savaş başlatmamasının tek nedeni Zinish Anlaşmaları. Sultana, Nizahl'ı araştırmamıza dâhil ederek anlaşmaları ihlal etmesine yol açacak bir teklifte bulunmak için kayda değer bir neden göremiyorum."

Layla ilk kez konuşarak, "Sultanın geri adım atmadan önce Zinish Anlaşmaları'nın engellerine karşı koşma konusunda uzun bir geçmişi var," diye ekledi. Nizahl elçisi oturduğundan beri sessizce notlar alıyordu.

Arin başıyla onayladı. "Layla haklı. Sultan Vaida yıllardır Zinish Anlaşmaları'nın sınırlarını, pençesinin altında fare olan bir kedi gibi test etti: pençesini tamamen çıkarma riskini alamayacak kadar zeki ve bastırmaya direnemeyecek kadar yaramaz."

"Peki ya Omal? Kraliçe Hanan'ın yeğeni üzerinde hiçbir etkisi olmadığından emin miyiz?" Faheem sordu. Yeni atanan Yüksek Danışman başparmağını alnında gezdiriyor, Arin'in çok iyi bildiği bir yorgunlukla notlarını inceliyordu.

Faheem, Arin'in konseye atadığı ikinci kişiydi. İlki Layla'ydı. Arin'in adamları birer birer babasınıninkilerin yerini alıyordu.

Bu fark edilmemiş değildi.

Odadaki en yaşlı danışman olan Gersiny başını salladı. "Kraliçe Hanan Omal sarayından zar zor ayrılıyor ve sağlığının kötüye gittiğine dair raporlar geldi. Oğlunun kızını canlı görmek şoku çok zor oldu."

"Ne fark eder ki? Kan Zirvesi'nden beri modası geçmiş durumda," dedi Sama. "Hedefimiz Felix olmalı. Krallığı ve önemli kaynaklarını o yönetiyor. Jasad Kraliçesi'nin yakalanmasını istemek için her türlü sebebi var. Babası Omal'ın ilk varisiydi; kanı ona doğrudan

tahtında hak iddia ediyor."

"Felix şımarık bir çocuk," diye yanıtladı Faheem. "Bir müttetikliğin büyüklüğü onun kavrayışının ötesinde ve gücünü bir bebeğin avucundaki çingirak gibi tutan kararsız bir hükümdarın desteğine güvenemeyiz. Madeen Bildirgesi aracılığıyla Omal'a ve diğer krallıklara zaten giriş iznimiz var; askerler sınırlarını aşmadığı sürece, Jasad Kraliçesi'ni uygun gördüğümüz şekilde aramak için yazılı yetkimiz var."

Bayoum, "Yeterince askerimiz bile yok," dedi ve böylece üçüncü ve en sinir bozucu düşünce ortaya çıktı.

Yılların pratiği Arin'in yüz ifadesini yumuşak ve tepkisiz tutuyordu. Bayoum'un önerisi ilk bakışta basit görünüyordu. Aşağı köyler de dahil olmak üzere Nizahl genelinde zorunlu askerlik uygulamasını yeniden başlatmak ve askerlerin daha hızlı mezun olabilmeleri için eğitimin orta iki kademesini ortadan kaldırmak.

El yordamıyla, tembelce ve kusurlarla dolu. Tıpkı Bayoum'un önerdiği diğer tüm fikirler gibi.

Nizahlan yasalarına göre Arin, konseye daha önce atanmış birini sebepsiz yere görevden alamazdı. Bu kural, konsey üyelerinin konumlarını kaybetme korkusu yaşamadan ya da bir sonraki Komutan'a dalkavukluk yaparak zaman kaybetmeden, bölücü meseleler hakkında dürüstçe konuşmalarına izin veriyordu. Normalde Arin bu kuralı faydalı bulurdu. Bayoum'un konsey odasındaki varlığını sürdürmesini garanti altına aldığı için bundan nefret ediyordu.

Faheem boğazını temizledi. Görevinde yeni olduğu için yeni meslektaşları arasında henüz tam olarak yerini bulamamıştı. "Jasad Varisi'nin varlığına dair haberler yayılırsa olabilecek göze alamayız."

Bayoum inledi. Bulaşık suyu kahverengisi saçları, sürekli değişen gözleri ve fazla hazır gülümsemesi kadar kaygan, soyulmuş bir muz gibi danışmanın başının üzerinden ve arkasından kıvrılıyordu. "Tekrarladığım gibi, haberler eninde sonunda yayılacak. Bugün olmasa bile yarın, öbür gün ya da daha sonraki gün. Urabi'ler onu kaçırmak için Hisar'a girerek canlarını tehlikeye atmadılar, böylece onu bir kenara koyup ziyan olmasına izin vereceklerdi."

"Hâlâ bunun bir kaçırma olduğunu bilmiyoruz. Muhtemelen üçüncü duruşmadan önce onları gizlice Hisar'ın arazisine soktu ve balo sırasında saldırmaları için işaret verdi," diye araya girdi Sama. Victor ve Urabi'nin tüm bu süre boyunca iletişim halinde olduklarına kesinlikle inanıyordu.

Arin'in parmakları içgüdüsel olarak kıvrıldı, eldivenleri tırnaklarını masaya çarpmaktan koruyordu.

Sama teorisini ilk kez paylaşıyordu. Aslında, Urabi ve Varis'in Alcalah boyunca işbirliği yapmış olma ihtimalini düşünen ilk kişi bile değildi.

Jasad Varisi en başından beri ona yalan söylüyordu. Kimliğinden daha fazlası hakkında yalan söylüyor olması çok mantıklı olurdu.

Ancak Arin bunun bir faydasını görememişti. Urabi'ye katılmak için sadece doğru zamanı bekliyorsa, Alcalah'a katlanmaktan ve her duruşmada hayatını riske atmaktan ne kazanacağını göremiyordu.

Başından beri amacı kaçmak olsaydı, teklif ettiğinde kabul ederdi.

Kaç. Bir at al ve gidebildiğin kadar uzağa git.

Özgür ol.

Faheem boğazını temizleyerek Arin'in dikkatini yeniden topladı. "Aşağı köylerin yarısını askere alırsak, onu doğanın akışına bırakmamızdan çok daha kısa sürede öğrenirler."

"Buna karar verecek olan doğa değil!" Bayoum kollarını havaya kaldırdı ve konuşma derhal dağıldı.

Arin masanın sırtlarını saydı.

Beş yıl önce, Arin'in aşağı köylerde savaş zamanı olmayan zorunlu askerliği kaldırması öfkeyle karşılanmıştı. Bunu sadece bir kez açıklamıştı: istemeyen hiç kimse Nizahl'ın üniformasını giymemeli ya da onun adına kılıç kaldırmamalıydı.

Bayoum, Arin'in uyguladığı her politikayı tersine çevirmeye çalışarak bir kariyer yapmıştı. Jasad Varisi'nin varlığı ona zorunlu askerliği hedef alması için mükemmel bir fırsat vermişti.

Arin Nizahl'ın Komutanı olarak kaldığı sürece, tüm askeri emirlerde onun sözü geçerliydi. Bayoum'un ateşli bir şekilde elini kolunu sallaması, Arin ölmedikçe, çocuğunu varis olarak atamadıkça ya da Nizahl'a ihanetten suçlu bulunmadıkça, bu krallığın güçlerinin sadece ve sadece ona hesap vereceği gerçeğini değiştiremezdi.

Görevdeki bir Komutanı görevden almanın diğer tek yolu Nitraus Oylaması yapmaktı.

Bu yasal mekanizma M.S. 930 yılında özellikle manyak bir Komutanın eylemlerine yanıt olarak uygulamaya konmuştu ve tarih boyunca tam üç kez kullanılmıştı. Nitraus Oylaması, konseyin, Yüce'nin desteğiyle, bir Komutanı geçersiz kılmasına izin veriyordu

bir savaşı başlatmak ya da bitirmek için. Nitraus Oylaması, Komutanın otoritesine ve yargısına olan tüm inancın yitirildiği anlamına geliyordu.

Nitraus Oylaması bir kalıntıydı. Nizahl'ın hukuk metinlerinde binlerce satır arasında birkaç önemsiz satır. Arin kendini bu seçeneği düşünmeye zorlamıştı -zihninin gözündeki o belirli geleceği çözmeye- ta ki onu bir kenara bırakma konusunda kendini rahat hissedene kadar.

Sağındaki Layla, Arin'le göz göze geldiği anda esnedi. Parlak kırmızı bir renkte kızardı ve koltuğunda doğruldu.

Utanmış olduğu her halinden belli olan, komiklik sınırında bir dikkatle ağız dalaşına geri döndü. Arin ilgisini kaybettiği için onu suçlamıyordu ama Layla yaptığı işten büyük gurur duyuyordu. Arin, Layla'yı krallıklar arası elçi olarak tanıttığında çoğu insan şaşırmıştı, çünkü Layla'nın her şeyi kurnazlık yayıyordu. Yuvarlak, kalp şeklinde yüzü ve geniş gözleri. Altın sarısı saçları bir güneş bulutu gibi omuzlarına dökülürken, tellerini nazikçe kulaklarının arkasına sıkıştırmasına fırsat vermek için gevşek bırakılmıştı.

Bu yumuşaklık ve kırılganlık izlenimini çeşitli entrikacı saraylarda ustalıkla kullanmıştı. Onun incelikli yaklaşımını fark etmek Arin'in normalden daha uzun zamanını almıştı. Fikirlerini ileri sürmüyor ya da iradesini daha yüksek bir otoriteye zorla kabul ettirmiyordu. Bunun yerine, Layla onların kararlılığına tekrar tekrar baskı yapıyordu, en inatçı kayayı aşındıran yumuşak bir dalga gibi. Bu tarz, Arin'in hayranlık duyduğu bir sabır ve kararlılık gerektiriyordu.

Layla Arin'e tekrar baktı ve Arin gözlerini kaçırmayı çok geç hatırladı. Layla'nın kızarması derinleşti ve Arin'in unutmayı tercih edeceği bir gerginliği dürttü.

Arin Layla'yı çocukluğundan beri tanıyordu ve Arin'in aklından geçen herhangi bir romantik ilgi kıvılcımlandıktan kısa bir süre sonra sönüp gitmişti. Layla kraliyetin çarpık oyunlarında ne kadar ustalıkla yol alsa da, Arin onun hiçbir zaman kraliyetin özünde yatan gerçek vahşeti deneyimleme sınırını aşmadığını hissediyordu. Onunki parfüm politikaları ve yaldızlı malikânelerde lüks yemekler eşliğinde yapılan anlaşmalarla dolu yüksek yakalı bir hayattı.

Eğer mantıklı bir kadın olsaydım, sen uyurken boğazını keserdim.

Arin sabırsız bir el hareketiyle anıyı bir kenara itti. Belli bir tür şiddetin ona çekici geldiğini anlamak için kendi zihnini didik didik etmesine gerek yoktu - Jasad Varisi'nin gazap okyanusları Arin'i bir

zehirli bir eşme gibi.

Faheem zoraki bir gülümsemeyle son tartışmayı keserek şü öneride bulundu: "Ekselanslarının izniyle dağılım ve günün ilerleyen saatlerinde yeniden toplanalım. Gün batımından sonra belki, eğer konseyi memnun edecekse."

Arin başıyla kısa bir selam verdiğinde Faheem sandalyesine gömüldü. "Gün batımı o zaman," dedi yeni Yüksek Danışman.

ONUNCU BÖLÜM

ARIN

Kapıda, Layla Arin'in yoluna çıktı. "Majesteleri, biraz konuşabilir miyiz?"

Hayır, Arin ısırarak çıkmak istedi. Bugün başkalarının sözlerini yeterince dinlemişti.

Layla ellerini birbirine dolayıp açıyordu; gergin bir tik ya da zekice bir taklit.

Burnundan nefes verdi ve Nizahl'ın kurucusunun heykeline yukarı doğru bir bakış attı.

Duvardan fırlayıp tavana doğru büyüymüş gibi görünecek şekilde şekillendirilmiş olan heykel Nizahl'ın ilk Komutanı ve Yüce'siydi. Hareket halinde yontulmuş olan Ferit, konsey odasının kapısının tepesinde beliriyordu. Sayısız savaşta taşıdığı iki kılıç başının üzerinde çapraz duruyordu. Çarpışan kılıçların arasından uçan bir kuzgun kanatlarını ardına kadar açmış, tüyleri tavanda dalgalanıyordu.

Nizahl'ın kurucusunun dikkatli bakışları altında Arin sabırsızlığını bir kenara itti ve Layla'ya onunla birlikte yürümesini işaret etti. Kendisi ile konsey arasına mesafe koymaya fazlasıyla hazır bir şekilde sabit bir hızla ilerledi. Normal bir ayda, dilekçeleri gözden geçirmek ve kontrol ettikleri eyaletlerle ilgili güncellemeleri dinlemek için konseyi haftada bir kez görüyordu. Victor'un Balosu'ndan beri Arin neredeyse günde iki kez onların varlığına maruz kalıyordu. Uzuvarına saplanacak paslı bir kılıç daha hoş bir deneyim olabilirdi.

Hizmetkârlar Arin'in yanından geçerken selam vermek için durdular ama Arin onları el sallayarak görevlerine geri gönderdi. Köşede Arin yavaşladı ve Layla'nın soluklanmasına izin verdi. Arin'in yaklaşmasıyla iki muhafız ön kapıları iterek açtı.

Arin savaş kanadından dışarı adımını atar atmaz göğsü genişledi.

Günün ilk tam nefesini. Saatlerce dişlerini sıkmaktan kaynaklanan çenesindeki ağrıya iki parmağıyla bastırdı. Akşama doğru, uyumaya çalışırken yukarı doğru ilerleyecek ve şakaklarının arasına vuracaktı.

Layla'nın gergin varlığını geçici olarak görmezden gelen Arin, çenesini gökyüzüne doğru eğerek boş boş güneşi aradı. Bir dakikalığına da olsa onu teninde hissetmek güzel olurdu. Garip bir şekilde, sıcak olmanın ne demek olduğunu unutmuş gibi hissediyordu.

"Efendim?"

Arin grinin inatçı levhalarına son bir kez daha göz gezdirdi. "Ne oldu, Layla?"

Belki de Arin'in konuşmaya olan ilgisinin azaldığını hisseden Layla doğrudan konuya girdi. "Omal Varisi aşağı köylere baskınlar düzenliyor, Majesteleri. Askerleri Essam'daki karakollarında on dört Nizahl askerini öldürdü ama saray bunun aşağı köylülerin işi olduğunu iddia ediyor."

"Anlıyorum." Arin ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Omalian soylularının mahallelerine dördüncü sınıf askerlerden oluşan bir birlik gönderin. Onları evlerinin dışına yerleştirin ve bunun onların korunması için olduğunu söyleyin."

Layla gözlerini kırıştırdı. "Omalian soylularını korumak için asker mi gönderiyoruz?"

Arin kızgınlık kıvılcımını baş ve işaret parmakları arasında dikkatlice sıkıştırdı. İnmesine izin verilirse, Arin onun tutuşacağını hissediyordu.

"Nizahl askerlerinin mülklerinin etrafına dağıldığını görmek soyluları kızdıracaktır. Öfkeli soylular kesenin ağzını sıkı tutar. Felix ya aşağı köylere yaptığı akınları durduracak ya da başkentini en zengin sakinleriyle anlaşmazlık içinde bulacak."

"Bunu zaten düşünmüşsün." Kadın biraz güldü. "Tabii ki düşündün."

Arin başka ne düşünebilirdi ki? Jasad Varisi'ni yakalamak ve büyüünün onları başka bir savaşa sürüklemesini engellemek mi? Hayır, hayır, zamanını krallıkların kendi kendilerini yamyamlaştırmalarını engelleyecek stratejiler geliştirerek geçirmesi çok daha iyiydi.

Layla ellerini önünde kavuşturdu, bileğindeki altı narin altın bilezik bu hareketle şingırdadı. Onu son gördüğünde beş tane takıyordu.

"Tebrikler sırayla mı?" diye sordu hayalet bir gülümsemeyle. Normalde bunu sormazdı. Şimdi neden sorduğuna emin değildi.

Belki de konsey toplantısındaki ortak sefaletten kalan dayanışma duygusu.

Layla şaşkınlık dolu bir vuruştan sonra bileğine baktı ve içini çekti. "Korkarım bu sefer değil. Flörtümüz sadece bir ay sürdü. Ailem ondan hoşlanmıyordu; Ukaz'dan gelen bir yapısalcının eninde sonunda 'dumanlı kötülük inlerindeki şehvet düşkünü soylularla' pazarlık etmektense ev işleriyle ilgilenen bir eş isteyeceğini söylediler. Zavallı adam bunu reddetti ama şüpheleri aklıma takıldı." Başparmağını altıncı bileziğin üzerinde gezdirdi. "Sanırım benim için daha fazla kötü şans."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Arin ve bunda ciddiye. Nizahl'ın güneybatı eyaletleri, kuzeydeki meslektaşlarını hor görme konusunda bir geçmişe sahipti. Birbirlerine nispet yapmak için en küçük yolları bile bulurlardı. Leyla'nın memleketi Firras, kapısını çalan her talipten bir altın bilezik alma şeklindeki eski Nizahlan geleneğine katılıyordu. Ukaz'da ise gümüş yüzük topluyorlardı. Firras bir festivale ev sahipliği yaptığında, Ukaz yolları sular altında bırakırdı. Ukaz baharı kutlamak için sardalya yerdi, bu yüzden Firras Hirun'un bir bölümüne baraj yapmak ve toplayabildikleri kadar sardalya toplamak için birçok yasayı çiğnedi.

"Senin için endişelenmiyorum Leyla." Arin, emrindekilerin özel hayatları hakkında yorum yapmayı alışkanlık haline getirmemişti, zaten düzenli olarak kendisine yorum yapacak bir şey de sunulmuyordu. "Kendisine senin eşin demeye layık olan adam, doğru zaman geldiğinde seni bulacaktır."

"Keşke beni daha çabuk bulsa." Layla bluzunun önünü düzelterek silkelendi. Hisar'ın bahçesinde yürümeye devam ettiler. "Dördüncü sınıfları akşama kadar Omal'a göndereceğim. Şansımız yaver giderse Felix yaptıklarının doğruluğunu yeniden düşünecektir."

Arin'in omuzları, tekrar tanıdık bir zemine döndükleri için biraz gevşedi. Felix'in yeniden düşünecek bir bilgeliği olduğundan şüphe duyduğunu paylaşmadı.

Sert bir rüzgâr saçlarını ensesinden kaldırdı. Arin esintiye aldırmadan başını eğdi ve Layla'ya bakma hatasını yaptı.

Elçisinin bakışları, Arin'in bulutların arasında güneşi bir an olsun görebilmek için aradığı bakışlardan farklı olarak, boyun eğmiş bir özlemle değişti.

Arin'in çenesindeki gerginlik geri döndü. Genelde bu sorununu daha iyi gizlerdi. Bugün keyfi yerinde değildi ve Arin'in başka bir konuşmayı idare edecek ne zamanı ne de sabrı vardı.

Arin yürümeyi bıraktı ve yüzünü tamamen ona döndü. Arin'in gözleriyle buluşur buluşmaz, Arin'in gözlerindeki özlem söndü ve Arin'in de bildiği gibi geri çekildi.

Güçlü bir lider kendisine verilen her avantajı en iyi şekilde kullanırdı. Arin'in bakışları bir cazibeden başka bir şey değildi ve nadiren kullanma zahmetine girerdi. Kendini aldatmaya adanmışlığına, Arin'in gözleri onu her zaman ele verirdi.

Soğuk. Uzak. Hassas ya da yumuşak olan her şeye karşı misafirperver.

Tam da Layla'ya konuşacak başka bir meselesi olup olmadığını sormak için ağzını açtığı sırada Arin'in çevresinde bir hareketlenme oldu.

Arin taş gibi hareketsiz

kaldı. Bu olamazdı.

Doğu kanadının gölgesinde, çimlerin üzerinde bir kadın duruyordu. Sırtı Arin'e dönüktü. Siyah bukleleri geniş omuzlarına dökülüyordu, Arin'in hoşlanmadığını bildiği bir şekilde gevşetti. Kadın hafifçe dönerek kuleye baktı ve Arin'in boğazında sert bir ses yankılandı.

Hayır. Hayır, bu kadar aptal olamazdı. O daha iyi biliyordu.

Jasad Varisi olamayacak kadın doğu kanadının yanına doğru adım attı ve onu dürttü.

Arin öne doğru bir adım attı. Eli ceketinin sol cebine kaydı ve ince, iğneye benzer bıçağın etrafını sardı. Bu bıçak onu doğru bağların ve takviye kuvvetlerin gelmesine yetecek kadar hareketsiz bırakacaktı.

Eli bıçağın etrafında kasıldı.

Bu gerçek değildi. Asla bu kadar pervasız olamazdı.

Ağzının kuruluşuyla savaşıyan Arin, "Layla, yavaşça arkana dön ve bana ne gördüğünü anlat," dedi.

Jasad Varisi şeklindeki halüsinasyon çömeldi ve avuçlarını çimlere bastırdı. Giderek artan bir panikle yeri sıvazladı.

"Kapıda devriye gezen muhafızlar var. Çalıkların arasında bir mavi kuş saklanıyor. Bahçenin kemerinde bir sivrisinek bulutu."

Layla onu göremiyordu. Layla onu göremiyordu, bu da onun burada olmadığı anlamına geliyordu. Ya Arin son on dakika içinde delirmişti ya da garip bir büyü yapıyordu. Ama Arin'in büyüye karşı hassasiyeti sayesinde bir büyüünün kenarlarını görmekte ya da havadaki yükünü hissetmekte asla başarısız olmuyordu ve Jasad Varisi'nin halüsinasyonu dışında her şey tamamen normaldi.

"Lordum, iyi misiniz?"

Jasadlı Essiya'yı Hisar'ın kapısında yakalamayı başardıktan sonra

kimliğini aylarca Arin'den saklaması mantığın her ilkesine aykırıydı. Delirdiğini varsaymak daha mantıklıydı.

Halüsinasyon tanıdık bir hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu.

"Efendim!" Layla'nın çığlığı mavi kuşu uçurdu. Sylvia başını kaldırdı. Arin'in eli bıçağın üzerinde kıpırdamadan dururken geniş, karanlık gözler onunkileri buldu. Öfkeyle parlayıp mizahla dans edişini izlediği, asla soğumayan ya da uzaklaşmayan gözler.

Bir zamanlar tenine güneşten bile daha sıcak gelen gözler.

Küçük bir el Arin'in ön koluna dolandı. Dikkati temas noktasına kaydı ve yüzündeki ifade Layla'nın elini anında geri çekmesine yetecek kadar şiddetliydi.

Bir anlık dikkat dağınıklığıyla halüsinasyon ortadan kayboldu. Arin avluyu taradı. Hiçbir şey yoktu. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Arin'in soluk nefesi titreyerek kesildi. Bir dakika sonra isteksiz bakışlarını çimenlerden ayırdı.

Aklını kaybedecek zamanı yoktu. Kaçınması gereken bir savaş vardı.

"Beni affet," dedi Arin Layla'ya. Sakinleştirici, samimi bir ton benimsedi. Layla'nın da Arin'in muhakeme yeteneğinin zayıf olduğunu düşünenlerin arasına katılması Arin'in birçok planını bozabilirdi. "Dün gece az uyudum ve binada bir yabancı gördüğümü sandım. Sana kaba davranmak niyetinde değildim."

"Affedilecek bir şey yok, Majesteleri. Bana nasıl isterseniz öyle davranabilirsiniz." Sözler Layla'nın ağzından çıkar çıkmaz yanaklarına şiddetli bir allık çalındı. Arin fark etmemiş gibi davrandı.

Zil çaldı ve Arin dikkatini tehlikeli bir farkındalıktan kesin bir şekilde uzaklaştırdı.

Onu gördüğünde ilk içgüdüğü kılıcına uzanmak ya da muhafızları çağırmak değildi.

Kaç diye bağırıyordu.

Keski çelik kılıcın tabanına çarptığında demircinin tezgâhının üzerinde kırmızı kıvılcımlar yükseldi. Aynı ses Nizahl'daki her demirci dükkânında çınlıyor, yukarı şehirlerden Galim'in Bendindeki en alt sokağa kadar yankılanıyordu.

Vaun huzursuzca Arin'in yanında kıpırdandı ve demircinin çalışmasını küçümseyerek izledi. Muhafız, alışan toplumun geçimini sağladığı mekanığı öğrenmek için kendini alaltmaya hiç hevesli olmamıştı. Tabağındaki yemeğın nereden geldiğini hiç merak etmemiş, kılıcının kabzasının neden kare yerine yuvarlak olduğunu hiç düşünmemişti. Arin kendini cömert hissettiğinde, Vaun'un ilgisizliğini merak için çok az alan bırakan dar bir odaklanma olarak yorumladı.

Bir başka açık örnek -Vaun, Nizahl'daki düzinelerce demirciye yaptığı her ziyarette Arin'e katılmakta ısrar etmişti. Vaun sivil kıyafetler içindeydi, Arin'in hizmetindeki rolünün ve Hisar'daki rütbesinin simgesi olan muhafız rozeti cebindeydi.

Arin'in görevi Vaun'un göreviydi. Arin'in güvenliğı Vaun'un tek ilgi alanıydı.

"Sence gerekli olacaklar mı?" Vaun demircinin fırının turuncu ağına doğru koşmasını izledi.

Demircinin yardımcısı aceleyle geçip gitmeden önce Arin'e taş kesilmiş bir selam verdi. Demircinin kulağına fısıldayarak Arin'in krallıktaki her demirci ve kaynakçıya verdiği çizimi işaret etti. Arin'in Nizahl'daki yüzlerce kılıta dövölmesi için cömertçe para ödediğı oymanın izini sürüyorlardı.

"Umarım öyle değildir," dedi Arin.

Eğer bu kılıçlar Nizahl ordularının eline geçerse, bu Zinish Anlaşmaları'nın bozulduğu anlamına gelirdi.

Bu da yüzyılı aşkın bir süredir ilk kez Lukub ve Nizahl'ın savaşta olduğu anlamına gelirdi.

"Sultan şimdi Nizahl ile savaş riskini göze alamaz. Başımızda büyü tehdidi varken olmaz." Vaun'un dudağı kıvrıldı ve Arin onun bir söz daha yutkunmasını izledi. Söze dökölmeyen bir anlaşmayla ikisi de Jasad Varisi'nden ya da tünellerde geçirdikleri zamandan bahsetmedi. Aynı şekilde, Arin'in Vaun'un işine son vermesinden kısa bir süre sonra Vaun'un Arin'i babasına ihbar etmesini de anımsamaktan kaçındılar.

Arin, "Vaida'nın herhangi bir günde hangi dürtüye kapılabileceğini tahmin etmeye çalışmak zaman kaybı," dedi. "Tek yapabileceğimiz her sonuca göre plan yapmak."

Arin ve Vaun dükkânı terk ederken demirci ve yardımcısı bir kez daha selam verdi. Arin, demircinin titreyen ellerinin, Arin'in gözleri artık onun üzerinde olmadığı anda nihayet durulduğunu üzüntüyle fark etti. Belki de bu ziyaretler

Arin'in umduğu kadar verimli bir görev değildi. Varislerinin varlığı demircileri tedirgin ediyorsa, onun yerine Wes'i gönderecekti.

Bir at arabası gümbürdeyerek yanlarından geçti, iki kadın ve altı çocuk açık arabada oturuyordu. Etraflarını arpa yığınları sarmıştı. Araba engebeli yolda sallanırken en küçük çocuk kollarıyla bir tavuğa sıkıca sarılmıştı.

Arin demirci tezgâhının köşesine yığılmış yeni dövölmüş kılıçlara kazınmış mühre son bir kez baktı.

Şimdilik, onlar sadece bir önlemdi. Test edilmemiş bir teori. Arin bunun böyle kalacağına pek inanmıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SYLVIA

Yerde uyandım, Maia ve Namsa iki yanımda bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Güneşli bir gün kadar rahat, dumanı tüten kırmızımsı bardaklardan yudumluyorlardı.

Başımdaki sersemlikle savaşıarak kendimi dirseğimin üzerine ittim ve karnımdaki kasları kasılarak beni yukarı çekmeleri için ikna etmeye çalıştım. "Nerede..." Boğazım sıkıştı, acıyla dalgalandı. "Neredeyim ben?"

"Geneina'da," diye yanıtladı Maia. "Bayramları kutlamak için çocukları buraya getirmeyi severiz. Youm il Fark, Zeenat Hend, bilirsin. Senin için daha az sarsıcı olabileceğini düşündük."

Altın ve gümüş ışık kubbeli tavanın etrafında dönerek, bir saniyeden uzun süre bakmanın acı verdiği bir güneş taklidi yarattı. Güneş sahte olsa da, etrafımızda hışırdayan yeşil ekin sıraları çok gerçektir. Sayamayacağım kadar çok renk ve türdeki çiçekler de öyleydi; duvarları sarıyor, tavandan sarmaşıklar halinde sarkıyor, yerde çiçek açıyorlardı.

Hafifçe dönen güneşe baktım. Alcala için eğitim aldığım salonda da tıpkı bunun gibi hareketli bir gökyüzü vardı. Karşı duvarda çiçekler yerine Uşr Jasad ve büyükannemle büyükbabamın yer aldığı döngüsel bir sahne vardı.

"Ne oldu ki? Hatırladığım son şey Efra'yı öldürmeye çalıştığım." Canlandım. "O öldü mü?"

"Hayır," dedi Namsa.

"Yine de biraz acı çekiyor," diye beni rahatlatan Maia, Namsa'nın kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Maia ciddi bir zarar vermeden önce seni yere serdi. Büyüsünün her damlasını kullandı," diye azarladı Namsa.

"Beni yere indirdi," diye yavaşça tekrarladım.

"Benim... özel bir büyü türüm var," dedi. "Gibal'da çoğumuzun var. Yeteneklerimden biri de birinin bilincini ona zarar vermeden kesmek."

"Efra'yı öldürecektiniz," diye ekledi Namsa. "Başka seçeneğimiz yoktu."

Vücudum sonunda işlevini yerine getirebileceğini hatırladı ve kendimi dik durmaya zorladım. Yüksek tavandan asılı bir renk şelalesi gibi onlarca metre uzanan çiçek iplerini bir kenara ittim. Yapraklar yere halı gibi serilmişti.

Sultan Vaida bu çiçekleri ele geçirmek için yüz çocuğu boğabilirdi.

"Yani rüyayı sen mi gördün?" diye sordum. "Gerçek değil miydi?"

Maia ve Namsa birbirlerine bir kez daha baktılar. Bir gizemli bakış daha ve ben ısırmaya başlayacaktım. Zaten beni iki kez vahşi bir hayvan gibi yere sermişlerdi. Bunun meyvelerini de toplayabilirdim.

"Rüya mı?" Maia uzun, dalgali bir saç telini kulağının arkasına attı. "Zihnini açık tutmak için çok dikkatli davrandım, Mevlati. Senin büyüünün benimkine karşı tepki vermesi riskini almak istemedim."

"Ne tür bir rüya? Ne gördün?" Namsa bardağını bir kenara bırakmış, dikkatle beni izliyordu.

Ben onu gördüm.

Kelimeler göğsümde tıkanı, tam olarak anlamadığım bir ihtiyatla dizginlendi. Bu sadece bir rüyaydı - bir rüyayı paylaşmanın ne zararı olabilirdi ki?

Hisar, kapılarından ilk geçtiğim andaki kadar dehşet verici ve korkunç görünüyordu. Gökyüzüne uzanan merkezi bir kuleden kıvrılan yedi taş kanatla Hisar'ın mimarisi, saldırmak için bekleyen kâbus gibi bir örümceği andırıyordu. Victor'un Balosu gecesi yok ettiğim kanat dışında, her korkunç ayrıntı tamamen aynıydı.

Rüyalarım her zaman canlı olurdu ama bu... Merkez kulenin duvarını dürtmüştüm ve duman dağılmayınca yere düşüp çimleri yırtmıştım. İllüzyonu kırmaya çalışıyordum, çünkü bu bir illüzyon olmalıydı. Hisar'dan kaçmıştım. Bu lanetli yerden fersahlarca uzakta, orman ve denizle çevrili bir dağdaydım.

Sonra bir kadının bağırdığını duydum.

Bir kadın ondan pek de saygın olmayan bir mesafede duruyordu.

Yüz hatları endişeyle renklenmişti.

İşte oradaydı. Soğuk bir ateş gibi mavi gözleri bana sabitlenmişti.

Bir illüzyon Arin'in birçok yönünü mükemmelleştirebilirdi. Siyah paltosunun botlarına kadar inen kesimi. Parlak gümüş saçları kadar Nizahl Varisi'yle eşanlamlı eldivenleri. Paltosunun kollarına kazınmış minik menekşe rengi kuzgunlar bile yaratıcı ve dikkatli bir sihirle yaratılabilirdi.

Ama gözleri. Bakışlarının sabitliği. İçine nüfuz edilmesi ya da kırılması neredeyse imkânsız olan buz gibi bakışları.

Hiçbir büyü Nizahlı Arin'in gözlerini yeniden yaratamazdı.

Kadın Arin'in kolunu tutmuştu. Başını çevirerek beni dikkatinin zincirlerinden kurtardı ama artık çok geçti. Ya ciddi bir akıl sağlığı kaybı yaşadığımı ya da büyümün ters gittiğini anlamam için yarım saniye yetmişti.

Ben gözden kaybolurken kadının Arin'in koluna girdiğini görmek de alışık olmadığım bir öfke uyandırmıştı ve ben öfkenin pek çok çeşidine aşınaydım.

Omuzlarımı yuvarladım, rüyayı başıboş bir tiftik parçası gibi yerinden oynattım. "Efra'nın uçurumun kenarında söyledikleri. Doğru mu?"

Namsa iç çekti. "Plan, seni Victor'un Balosu'nda yakalamamızdan önce harekete geçmişti. Aksi takdirde, sizin katkınız olmadan buna izin vermezdik."

Sendeleyerek ayağa kalktım ve kendimi sabitlemek için sarkan çiçek iplerinden birini tuttum. Dünya bulanıklaştı ve midem bulanırken gözlerimi sıkıca kapattım. "Birinin onu uyarması gerekiyor."

"Kimi uyarmak?" Namsa ayağa fırladı. "Gümüş Yılan'ı mı? Delirdin mi sen?"

"Bu kurallara aykırı." Ağzımdan dökülen saçmalıkları duyabiliyordum ve diğer Jasadilere nasıl geleceğini bilmeme rağmen kendimi dizginleyemedim. "Kurallarımız var."

Maia bana doğru bir adım atan Namsa'nın kolunu yakaladı. Namsa'nın bakışları başka birini büzüştürürdü ve ben onun tiksintisinin gücünden çekindim. "Aşağıdaki Awaleen, belki de Efra haklıdır. Belki de ona güvenilemez."

"Tabii ki hayır!" Patladım. "Beni kaçırdın, sakinleştirici verdin, sonra da istediğin gibi davranmadığımda beni *tekrar bayılttın*."

istediğin gibi. Kurallarınız açık: Varisi uysal tutun, Varisi önemli kararlardan uzak tutun. Tahmin et ne oldu? Benim de kendi kurallarım var. Nizahl Varisi'ni hepinizden daha iyi tanıyorum ve başarı için en büyük şansımız onun atfettiği parametreler içinde kalmak. Arin onun yasalarına harfiyen uyuyor - biz büyü kullanarak bir sürü büyülu canavarı şüphelenmeyen bir Nizahlan köyünün üzerine saldığımızda ne olacağını sanıyorsunuz?"

Maia kollarını iki yana açarak benimle Namsa'nın arasına girmeye çalıştı. "Efra pervasızca davrandı ama stratejisi sağlam. Dağınıklık fark edilmeden hareket etmemizi sağlar."

"Hayır, bu *onların* kontrolsüz hareket etmesini sağlar."

Namsa'nın dişleri birbirine çarptı. Bu kadar öfkeli olmasaydım, sessizliği memnuniyet verici olurdu. "Bu krallıkların her kararlarını dikte eden kararname üstüne kararnameleri var. Yüzlerce iç ve dış anlaşma ve mutabakat. Hepsinde, bir krallığın güvenliğine yönelik yakın bir riskle karşı karşıya kalması halinde bunların hiçbirinin sayılmayacağını belirten bir hüküm bulacaksınız. Sebep olmak üzere olduğunuz şey anarşidir. Bu yakın bir risktir."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Namsa bana tuhaf tuhaf baktı.

"Bunu nasıl *bilmezsın*? Saçma planının yarısı beni Omal soyuna geri döndürmeye dayanmıyor mu? Bütün önemli belgelerin kopyalarını bulup önlü arkalı ezberlemiş olman gerekirdi."

Hanim'in hayaleti yükselip üzerimde belirdi. Jasad'ı diriltmenin büyüden, etkili bir şekilde kılıç sallamaktan daha fazlasını gerektireceğini biliyordu. Bir kraliyet sarayındaki en ölümcül eylemler genellikle tek bir damla kan dökölmeden gerçekleşirdi. Kelimeler güçlülerin para birimiydi.

"Bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

Zorla söyledim. Namsa başını salladı.

"Sanmıyorum."

Ellerimi sarmaşıklardan ikisine doladım ve tüm gücümle çektim. Üzerimize bir taçyaprağı bulutu yağdı ve sarmaşıklar köklerinden koparken avucumun içinde gevşedi.

"Aada'nı topla Namsa." Sarmaşıkları bir kenara fırlattım ve ikiliyi iterek geçtim. "Belki de bu savaştaki ilk saldırımızın son saldırımız olmasını engelleyebiliriz."

Namsa konseyi toplarken ben de Efra'nın peşine düştüm. Gibal'ın mimarisi yapısal tutarlılık yerine büyümlü mantıkla yönetildiği için bu biraz zaman aldı. Dağın her katmanı ayrı bir işleve hizmet ediyordu: en üst kat yatak odaları ve yemek salonu, ortadaki üç kat dinlenme ve strateji odaları, en alt kat ise banyo gibi temel işlevler için ayrılmıştı.

Efra'yı en alt kata kadar takip ettim. Tuvalet girer girmez üzerime buhar kabardı ve tünüğimi ıslattı. Duvarlar ısıtılmış kaynağın etrafında taştan bir yağmur damlası gibi kıvrılıyordu, buhar için yan tarafa bir delik açılmıştı. Kaynak mütevazı bir göl kadar yer kaplıyordu ve bir seferde kırk ila elli kişiyi alabileceğine bahse girmiştim. Uçurumun kenarındaki göl donduğu için Maia çocukların kışın burada yüzmeyi sevdiklerini söylemişti. Banyolarımı üst katta, sırtımda ikinci bir deri oluşturan yara izlerini kimsenin göremeyeceği bir yerde yapıyordum.

Efra yayın kenarına eğilmiş, gömleğini çıkarmış ve parmaklarını pantolonunun kemerine geçirmişti. Çizmelerimin şeklindeki siyah-mavi dev bir morluk gövdesini süslüyordu. Dudağındaki kanama durmuştu ama gözünün etrafındaki gergin deri kararmış ve çökmüştü.

Belki de Maia beni bayıltmakla doğru şeyi yapmıştı.

Buhar bulutlarının arasından cisimlendiğimde Efra sıçradı ve gömleğini pınara düşürdü.

"Kahretsin," diye homurdandı, sıırıslık olmuştı giysisini çıkarırken. "Bekleyebilir misin? On beş dakika içinde işim bitecek ve o on beş dakikayı seninle aynı banyoyu paylaşarak geçirmemeyi tercih ederim."

Gözlerimi devirdim. "Bir cesetle yıkanmayı tercih ederim."

"Eğer daha önce başladığın işi bitirirsen, pekâlâ yapabilirsin."

Dudaklarım kıpırdadı. Efra yürüyen bir migrene eşdeğer olmasaydı, ara sıra onun arkadaşlığından hoşlandığımı görebilirdim.

"Maia seni öldürmemi engelleyebileceğini söyledi ama sen bunu yapmamayı seçtin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne tür bir büyü var senin?"

Efra alay etti. "Daha iyi bir soru, neden sihrimi senin üzerinde kullanmaktansa ölmeyi tercih ettiğimdir."

Gözlerimi kırptım. "Gibal'da uyandığımda Namsa'nın benimle savaşmayı reddetmesiyle aynı sebepten. Ben senin Malika'nım."

"Hayır."

Bekledim ama daha fazla ayrıntı vermedi. Konuyu zorlamayı düşündüm ama açıkçası Efra'nın büyüünden çok, onun büyüü kullanma felsefesiyle ilgileniyordum. "Savunma büyüü olamaz - bu kadar güçsüz dövüşürken olmaz."

Baharda gömleğini sıktı. "İstersen sana gösterebilirim." Omuz silktim.

"Pekâlâ. Elinden geleni yap."

Efra'nın gözlerinden altın akıyordu. Elini kaldırıp, "Hiç sormayacaksın sanmıştım," dediği anda irislerinin üzerinde gümüş çizgiler belirdi.

Öfke.

Öfke içimde kükrerken parmaklarım kıvrıldı. Yaşamayı hak etmediği hayatını şımartılmış bedeninden çekip çıkarırken Felix'in ellerimin altında çırpınışını hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Cesedine Fairel'in adını kazıyacak ve çürüyen kalıntılarını onun kapısının önüne bırakacaktım. Bıçağımı Yüce Rawain'e saplamak istedim. Önce yüzüne nişan alacak, onu bir festivaldeki ödül eti gibi yanağından yanağına açacaktım. Acele etmeyecektim. Ölümü için sabırda ustalaşacaktım. Duvarlar çınlayana kadar acısını çek. O-

"Vay canına," dedi Efra. "Öfkenle kesinlikle güçlü ve hazırsın, değil mi?"

Elini salladı.

Keder.

Gözlerim yaşlarla doldu. Marek ve Sefa'yı dayanamayacağım kadar çok özlemiştim. Nerede olduklarını, güvende olup olmadıklarını bilmiyordum. Onların dostluğu beni zayıflatmıştı. Onlardan önce yalnızlığın ne demek olduğunu bilmiyordum. Sadece öyleydin ve hayat devam ediyordu. Fairel, Rory, Raya, bana ne olduğunu sanıyorlardı? Dawoud kollarımda yeniden ölüyormuş gibi hissediyordum.

Efra boğazını temizledi. Tek bir damla gözyaşı süzüldü. Tırnaklarım elimin topuğunda yarıklar açtı. Duygularımı güçlendirebilirdi ama arkasındaki nedenleri görebilir miydi?

Sıradakinin adını bilmiyordum. Birdenbire Fildişi Sarayı'ndaki merdiven boşluğunun başındaydım ve aşağı inerken eldivenli elimi Arin'inkine koymuştum. Sabah hazır olabilmem için kıyafetlerimi kapının yanına yerleştirmesini izliyordum. Omal sarayındaki yanan odamda ağlarken beni tutuyordu. *Ben sadece bir erkeğim* ve üzerimde gezinirken ona yayılan şefkati, gülümseyip onu bir öpücük daha için aşağı çekerken gözlerindeki kırılganlığı. Kelepçeler bileklerimden kayarken ve büyü Hisar'ın içinden geçerken yüzündeki ifade.

"Üzgün küçük kırık kalp." Efra avucunu düzleştirdi ve ben nefes nefese kaldım, adını vermeye cesaret edemediğim bir adamı özlemenin boğucu sefaletinden kurtuldum.

"Arkada tanımadığım bir şey var." Efra kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Nedir o?"

Bir sonraki dalga diğerlerinin tam tersi bir etki yarattı. Yoğun bir duygu sağanağı yerine rahatladım. Alnımdaki çatlaklar düzeldi ve kollarım iki yanımda gevşedi. Ayaz, kalbimdeki acı tortusunu kovaladı.

Pınarın yanındaki adam beni endişeyle izledi. "Essiya?"

Avucumdaki damar yeniden parlıyordu. Başımı eğdim, şaşırmışım. Bu adamın adını bir zamanlar biliyordum. Bana zarar vermeye çalıştığını da hayal meyal hatırlıyordum.

Bu senin iyiliğin için!

Alay ettim. O ses! Bu böceğin az önce söylediği ismin doğru olmadığını bildiğim gibi onu da biliyordum. O sesi bulmalı ve işini sonsuza dek bitirmeliydim.

Ben bir adım bile atamadan, panik içindeki çocuk ellerini birbirinden ayırdı ve parmaklarının arasındaki boşlukta sihirli iplikler kıvılcımlandı. Ağ bana doğru uçtu ve tenimde eridi.

Öksürdüm ve kaburgalarımın masajı yaptım.

"Etkileyici," dedim kamburumdan doğrulup. "Duyguları arttırmak ve azaltmak. Güzel bir numara. Açlık gibi fiziksel hisleri kapsamadığı sürece, bence değerini abartıyorsun."

Efra'nın sözlerime gösterdiği ilgiye bakılırsa yabancı bir dilde konuşmuş da olabilirdim. "O da neydi öyle?"

"Ne?"

"Güçlendirdiğim şey... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hissettim-" Efra titreyen elini alnının üzerinden geçirdi. "İçindeki her neyse, insanlıktan tamamen yoksun. Eğer büyümü geri çekmeseydim, sanırım beni öldürürdün."

"Seni öldürmezdim." Ama bunu söylerken bile dişlerime bir şüphe tohumu takıldı. Şimdiden, o garip soğukluğun anısı geri çekiliyordu. Bir yere gitmek istemişim. Bir şey bulmak... bir şey.

Başımı salladım, bir kenara attım. Yeni sorunlar icat etmeden de yeterince gerçek sorunum vardı. "Buhar sınırlı duyularınızı köreltmış. Kendine çeki düzen ver ve Aada'da hazır bulun ki bu felaketi düzeltebilelim.

yaratıldı."

Efra'nın bakışları boynumda ağırlaşırken oradan ayrıldım ve t o h u m u kök salamadan ezdim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MAREK

Marek'in hayat boyu yaşadığı sorun şuydu: Biri onu durdurmazsa, kendisini hızla öldürölme yolunda bulabilirdi.

Altındaki ranzada uyuyan askeri itip kakmamaya dikkat ederek karyolanın üzerinde döndü. Kendini uykusuz bir Nizahl askerinin ters tarafında bulmak ona yumruktan nasıl kaçacağını herhangi bir resmi eğitimden daha iyi öğretmişti. Ailesi sonunda kendi yatak odasına sahip olmasına izin vermeden önce kardeşleri Marek'e sayamayacağı kadar çok yumruk atmıştı.

Marek ranzanın sonundaki merdivenden aşağı inerken yılların gizliliği hareketlerini yönlendiriyordu. Asker -Zaid? Zain? - Marek kapının yanındaki yığından ayakkabılarını toplayıp koridora geçerken kıpırdamadı.

Marek kapıyı arkasından kapattı ve nefesini bıraktı. Ayakkabılarını çekiştirdi.

Sıra sıra kapalı kapıların önünden geçerken, Awaleen'in şafağından beri paspas yüzü görmemiş odalara yığılmış uyuyan askerlere dikkat ederek, Marek ailesini düşündü.

Amira, Hani, Binyar, Darin - Marek'in tüm büyük kardeşleri tıpkı bunun gibi kümelenmiş, hastalıklı bir yerleşkede uyumuştı.

Amira yirmi bir yaşında Nizahl'ın aşağı köylerindeki bir isyanı bastırırken ölmüştü. Marek'in kız kardeşiyle ilgili anılarının çoğu sisliydi ama onun gülümsemesini hatırlıyordu. Mizahtan yoksun annelerinin bile görmezden gelemediği bir gülümseme. Hani'nin acımasızca takıldığı iki çarpık alt dişine rağmen, Amira gülümsemesinin küçölmesine asla izin vermezdi. "Dişlerinin düz ve sıkıcı olmasını kıskanıyorsun," diye karşılık verirdi. Marek'in beş yaşındaki tombul parmakları, dişlerini düzeltmek ve Hani'yi susturmak için çocukça bir girişimle sık sık ağzına doğru dalıyordu. Marek, *Hani'nin onun gülümsemesiyle alay etmeye nasıl cüret ettiğini düşünürdü. Büyüyüp güçlendiğimde, Hani'nin tüm dişlerini yamuk yapacağım, böylece bir daha asla*

Amira'ya tekrar demek istedim.

Amira, Marek'in büyüdüğünü ve güçlendiğini hiç göremedi. Marek'in altıncı doğum gününden sonra onu gömdüler ve Marek o anda Hani'nin tüm dişlerini dökmüş olsaydı da fark etmezdi, çünkü Hani gülümsemelerini kız kardeşlerinin yanındaki mezara bıraktı.

Marek daha hızlı yürüyor, göğsü daralıyordu. Kardeşlerinin hayaletleri Nizahl'ın her yerindeydi, özellikle de bu lanet olası Awaleen eğitim tesislerinde. Çalıntı üniformasına baktı ve kendini hasta hissetti.

Yerleşkenin ön tarafına konuşlanmış muhafızlar, Marek soğuk geceye çıkarken ona başlarıyla selam verdi. "Onlardan önce banyoya girmek istiyorsan su sıcak," dedi içlerinden biri, tarlanın karşısındaki, etrafı çamaşır ipleriyle çevrili, tek katlı, bodur binayı işaret ederek. "Yirmi dakika sonra güneş doğacak."

"Yirmi dakika mı?!" Uyuyakalmıştı! Lanet olası Zaid/Zain ve onun doğal olmayan sessiz nefes alışları. Marek genellikle Sefa'nın şafak öncesi horlama sesleriyle uyanırdı.

Planlar değişti. Marek onların görüş alanından çıkmak için yeterince yürüyecek *ve sonra* çitlere ulaşacaktı.

Paranoyasının gereksiz olduğu anlaşılmıştı; hamam yönünde ilerlerken muhafızlar onu izlememişti. Diğer askerler gibi onların da güvenini kolayca kazanmıştı. Marek doğru türden bir özgüvene sahipti, aksanı Nizahlan üst sosyetesinin izlerini taşıyordu ve askeri prosedürlere aşinalığı sadece uyum sağlamasına yardımcı olmuştu. Omal'da ise Nizahlan aksanını belli etmemek için mücadele etmesi gerekmişti.

Yaklaşık bir hafta önce Marek, Nizahlan ordusunun eğitim tesislerinin derinliklerindeki bir depoda ortaya çıkmıştı. Hâlâ Sefa'ya ulaşmaya çalışıyordu, onu düşen kayanın yolundan çekmeye niyetliydi ve dolapta panikleyerek utanç verici dakikalar harcamıştı. Sefa gitmişti, altın ve gümüş gözlü Sylvia elini sallayarak onu Nizahl'ın öbür ucuna götürmüştü ve kapıyı açtığında ne bulacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Marek aklını başına toplamayı bitirdiğinde, çamaşır sepetinden büyük boy bir üniforma aşırmış ve sıvışmıştı. Her bakış bir suçlama gibi gelmişti ve Marek'in teri Hirun'u iki kat daha fazla doldurabilirdi.

Neyse ki, onun gelişinin herhangi bir alarmı tetiklememesi için yerleşkelerden çok fazla yeni acemi asker geçiyordu. Nizahl'ın bu bölgesine girişler sıkı bir şekilde denetleniyordu, aşılması neredeyse imkânsızdı, bu yüzden kimse onun varlığından şüphe etmedi.

Marek başını esintiye doğru kaldırdı ve taze toprak kokusunun tadını çıkardı. Mahair'de, köyde Yuli'nin çiftliğinden gelen gübre kokusuyla kirlenmemiş tek bir nokta bulsa şanslı sayılırdı. Uyandığında dışkıdan başka bir şeyin kokusunu almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Marek kapının en uzak köşesine doğru giderken kimse yolunu kesmedi. Marek, Sylvia'nın onu Nizahl'ın neresinde bıraktığından emin değildi. Krallıkta yeni askerler için bunun gibi en az on altı yerleşke ve sonraki her eğitim seviyesi için daha fazlası vardı. Krallıktaki en yetenekli orduyu korumak kesinlikle dönümlerce araziyi tüketiyordu.

Tahmin etmesi gerekse, Marek bu yerleşkenin doğuda bir yerde olduğunu söylerdi. Onlara mahremiyet sağlayacak kadar uzak, ama en yakın köye dört ya da beş günlük mesafeden fazla değil.

Çitlere ulaştığında Marek'in burnu soğuktan akıyordu. Yüzüncü kez omzunun üstünü kontrol etti. Kimse onu takip etmemişti.

Diz çöküp avuçlarını çitteki oluklara dayadığında Marek'in kalbi boğazına fırladı. Aşağıdan birkaç metre ötede, başparmağının tırnağı büyüklüğünde bir delik sert metali delmişti. Marek bunu günlerce kaçış yolu aradıktan sonra bulmuştu. Marek günde üç kez bu noktaya geliyor ve gözünü çite dayıyordu.

Diğer tarafta onu bekleyen tek şey aynı budaklı ağaçtı. Marek'in gözlerinden karşı koyamayacağı kadar hızlı hayal kırıklığı gözyaşları döküldü. Düşmelerine izin verdi.

Rasyonel olarak, Sefa'nın onu burada bulamayacağını biliyordu. Sylvia'nın büyüğü Victor'un Topu'nun etrafında önceden planlanmamış bir şekilde dolaşıyordu ve Sefa'yı krallıkların herhangi bir yerine gönderebilirdi.

Kalçalarının üzerine yaslandı ve gözlerini ayırmadan çitlere baktı. On iki yaşından beri Sefa'nın yanından hiç ayrılmamıştı ve şimdi Sefa orada tek başınaydı. Marek ya çit kırılana ya da kendisi kırılana kadar kendini çite çarpmak istedi.

Işık, Marek'in bükülmüş dizlerinin altında sürünüyordu. Üniformasının üzerine uzandı ve yerleşkenin üzerinde istikrarlı ve durdurulamaz tırmanışına başladı.

Ayağa kalkarken dizleri çatırdadı. Ayaz pantolonunun içine sızmıştı ama bunu hissetmiyordu bile.

Karıncalar gibi alana yayılan askerleri görünce Marek acı kederinden sıyrılıp bir kenara attı. Bundan kaçacaktı

Sefa'yı bulmak için. Ayrılma fırsatı doğduğu anda, Marek ardında göz kamaştırıcı bir anıdan başka bir şey bırakmadan gitmiş olacaktı.

Eğer onu yakalarlarsa, bir sürü farklı suçtan idam edilecekti, bunların en önemlisi firar değildi, ama hangi iyi plan en azından biraz kafa kesme riski içermezdi ki?

Koridorlar hoşnutsuz bağırırların, gıcırdayan zeminlerin ve hamamdan dönen ıslak ayakların kakofoniyle gerildi. Biri Marek'e çarptı ve neredeyse yere düşmesine neden oluyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı asker, ıslak saçları ikinci bir deri gibi başının yanlarına yapışmıştı.

Marek kibarca omuz silkti. "Acelen ne?"

"Duymadın mı? Komutan'ın özel muhafızlarından biri ziyarete gelmiş. On dakika içinde Fareed Mill'de hazır olmamız gerekiyor."

Marek'in yüzündeki kan çekildi.

Taze yüzlü acemi, Nizahlı Arin'in özel muhafızlarından biriyle tanışmak için sabırsızlanarak Marek'in etrafında koşturuyordu. Neden olmasındı ki? Dünyada sadece dört yüksek vasıflı adam bu göreve getirilmişti.

Hayır, dört değil. Sessiz olan Meridyen Geçidi pususu sırasında gözüne bir ok yemişti. Yani yüzüne bir kez bakıp onu ya oracıkta kesecek ya da Komutanlarının çok daha kötüsünü yapacağı Hisar'a sürükleyecek sadece üç adam.

Marek koşmaya başlamadan önce hiç düşünmedi. Üstleri, muhafızların ziyaretini kaçırdığı için Marek'e çok kızacaktı ama Varis'in eğitimli katillerinden biriyle karşılaşma riski karşısında öfkesi hafif kalacaktı.

Karşısına çıkan ilk boş odaya daldı ve kapıyı çarparak kapattı. Marek dengesiz bir çamaşır ipindeki çarşaf gibi kıvrılarak bir pencere aradı. Ancak muhafız süvarilerinin çitin hangi kısmından gireceğini bilmediği için dışarıda saklanma riskini göze alamadı.

Marek yere düştü ve ranzanın altına sıkıştı. Diğer askerlerin kaslarına ve fiçı göğüslerine sahip olmamak için iyi bir gündü. Göğsünün inip kalkmasıyla yatak iskeletini sarsmamaya çalışarak havayı yudumladı.

Sonunda koridordaki koşuşturmaca sessizleşti. Marek nefes aldı ve bekledi.

Vücudu kapana kısılmış halde yatarken, Marek'in zihni dolaşıyordu.

Yeni askerlerin telaşı, Komutan'ın muhafızının ziyareti... Sylvia ile ilgili olmalıydı. Victor'un Balosu'nda yarattığı yaratık Marek'in kâbuslarında birden fazla kez yer almıştı. Eğer altın kanatları ve siyah gözleri Marek'e ipucu vermediyse, devasa kafatasının iki yanındaki boynuzlar ipucu verebilirdi (Marek okulda pek dikkat etmemiş olabilirdi ama Jasad'ın sembolünü o bile tanımıştı).

Bir bina büyüklüğündeki kitmer'in, kirli bir tunikle burnunu silerken ("Nasıl olsa yıkanacak!"), bel kuşağında aish feeno somunları saklarken, kafasına çok yakın uçan güvelere küfredip sallanırken ve Marek durması için yalvarana kadar kurbağalar hakkında atıp tutarken gördüğü Sylvia tarafından canlandırıldığına inanmakta güçlük çekiyordu.

Koridorda deri bir çizme gıcırdadı.

Marek'in midesinin alt kısmı düştü. Yatağın kapıya bakan tarafından uzaklaşıp sırtını duvara dayadı.

Kapının aralığından giren ışık bir gölgenin etrafında dağıldı. Tükürüğünün ağzında kurumasına yetecek kadar uzun süre kaldı. Hazırlanmak için kaslarını germekten fazlasını yapamadan gölge hareket etti.

Kapıdan uzaklaştı.

Marek rahatlayarak gevşedi. Awaleen'e şükürler olsun.

Marek gölgenin tekrarı için burada kalmaya niyetli değildi. Kendini yatağın altından çekip çıkardı ve belindeki ağrıdan dolayı yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Sadece yirmi üç yaşındaydı ama sırtı o yılların her birini hissediyordu.

Kulağını kapıya dayayan Marek, herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dinledi. Kapıyı araladığında onu sessizlik karşıladı. Koridorun görebildiği kısmına hızlıca bir göz attı. Hâlâ bir şey yoktu.

Rahatlama omuzlarını gevşetti. Sadece dalgın bir acemiydi.

Marek kapıyı sonuna kadar açtı ve dışarı çıktı. Belki de Diran'ın yatağının altına saklanmayı deneyecekti; Marek Diran'ın ailesinin ona düzenli olarak en iyi yemekleri gönderdiğini duymuştu ve Marek mutfağın kahvaltıda ona bir tabak ayırdığından şüpheliydi.

önce bir adımdan daha fazla atmıştı, bir bronzlaşmış el

sağından cisimlendi ve yakasını yakaladı. Marek odaya geri dönerken dünya bulanıklaştı. Dizini yatak direğine çarptı ve öyle yüksek sesle küfretti ki, arkasından kapanan kapının tıkırtısını neredeyse maskeleydi.

Marek arkasına dönüp kollarını kaldırarak daha fazla yakalanmasını engelledi ve hareketsiz kaldı.

"Uh-oh," dedi Marek. Kalbi küt küt atıyordu. "Komutanın iyi kalpli küçük oğlu evden çok uzakta, değil mi?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAREK

Jeru hayalet görmüş gibi Marek'e baktı. Sağ yakasına dikilmiş bir sıra menekşe rengi kuzgun ve göğüs cebinin kapağının altında dikkatlice gizlenmiş Nizahl'ın armasının iğnesi dışında Jeru diğer askerler gibi giyinmişti. Gizli rozet onu odadaki en büyük tehdit, tüm okların hedef alması gereken kişi olarak işaretliyordu.

Jeru'nun ağzından çıkan ilk sözcükler "Seni lanet olası aptal" oldu ve inanmaz bir telaşla nefes verdi. "Burada ne işin var senin?"

Marek kaşlarını çattı. "Bana aptal deme."

"Deme-" Jeru, belki de kafasından kan sızmadığından emin olmak için kıvrıkcık saçlarının tepesine dokundu. "Marek, neden Nizahl'dasın? Bir *eğitim yerleşkesinde*?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Marek savunmaya geçmeye başladığını, olgunluk kavramının paniğinin ağırlığı altında bozulduğunu hissedebiliyordu. Sefa bunu en kötü alışkanlıklarından biri olarak görüyordu. Muhtemelen kendisini öldürmekle görevlendirilmiş adamla alay etme dürtüsüyle karşı karşıya kalan Marek buna karşı çıkamadı.

"Bir yerleşkeye iki yüzden fazla yeni asker geldiğinde bir muhafızın ziyaret etmesi gerekir! Majesteleri neredeyse *Vaun*'u gönderiyordu. Vaun seni burada bulsaydı ne yapardı, anlıyor musun?" Jeru'nun sesi belli belirsiz mide bulandırıcı geliyordu. Çoğu insanın on yaşamında görmediği kadar kan dökülmesine ve dehşete şahit olmuş bir Nizahl muhafızının tedirginliği hiç de azımsanacak bir şey değildi. "Ve sen kapıyı kapattın. Acemilere, teftişi kolaylaştırmak için ziyaret sırasında kapılarını açık bırakmaları talimatı verilir."

Oh. Belki de kardeşlerinden dinlediği hikâyelere bel bağlamak, uyum sağlamak için kusursuz bir yöntem değildi. Bu gaf Marek'in sesini sertleştirdi

saldırganlıkla. "Beni bulan Vaun değil. Ne yapacaksın?" Marek kollarını hâlâ savunma pozisyonundan indirmemişti.

"Ne mi yapacağım?" Jeru odadaki tek sandalyeye çöktü ve ellerini birbirine kenetledi. Yüzünü buruşturan çizgilerde gerginlik kendini gösteriyordu. "Mükemmel bir soru."

Marek, Jeru ile kapı arasındaki mesafeyi ölçtü. Jeru kaslı ve eğitimliydi. Marek bile Varis'in muhafızlarına karşı bir dövüşü kazanabileceğine inanacak kadar küstah değildi. Tek bir seçeneği vardı.

Marek kapıya doğru fırladı.

Jeru yakasından tutup onu geri çekmeden önce kapıyı bir santim kadar açmayı başardı. Tamamen içgüdüsel bir tepki veren Marek, amaçsızca ve ustalıkla yumruğunu savurdu. Yumruğu çenesinin sert direncine çarparak Jeru'nun tıslamasına neden oldu.

Memnuniyeti kısa sürdü. Marek'in kıvranan bedenini kuduz bir kediye tutar gibi bir kol mesafesinde tutan Jeru, kolunu geriye doğru kaldırdı ve Marek'e öyle bir vurdu ki, Marek bir an için kendi dişlerini yutup yutmadığını merak etti. Eğer Jeru hâlâ yakasını tutuyor olmasaydı, Marek yerde insan boyutunda bir delik açacaktı.

"Dur. Dövüşmeyi!" Jeru, Marek'i neredeyse burun buruna gelene kadar sürükledi. "Seni Hisar'a geri götürmemi istiyor! *Canlı olarak.*"

Dünya durdu.

Hayır.

Marek'in göğsünün zemini kayboldu ve kalbi doğruca ayaklarının dibine düştü. İçindeki mücadele tükenmişti. Jeru'nun bu kadar işkence görmüş görünmesine şaşmamalı. Marek her ne kadar kabul etmekten nefret etse de, Jeru iyi bir adamdı. Muhafızların geri kalanı Sylvia'yı neredeyse hiç tanımazken bile ona nazik davranmıştı. Meridyen Geçidi'nde oklar yağmaya başladığında Jeru hemen Sefa ve Marek için ata binmiş ve onları güvenli bir yere götürmüştü.

İyi bir adamdı, bu da Marek'i ölümden daha kötü bir kadere teslim etmenin onun için kolay olmadığı anlamına geliyordu.

"Tekrar soruyorum. Burada ne arıyorsun?"

Marek'i yeni bir dehşet sardı ve boğazına safra kaçarken elini ağzına kapattı. Jeru onu serbest bıraktı; hızlı düşünmesi onu Marek'in kusmuğunun üniformasına sıçramasından kıl payı kurtardı. Marek kamburlaştı, kolları kasılmakta olan göbeğine dolandı.

"Sefa onda değil. Değil mi? Bana Sefa'nın olmadığını söyle, Jeru, söyle

O deli, taş kalpli piç kurusu bana sahip değil-"

"Sefa kimsede yok!" Jeru, Marek'e acımayla karışık bir bitkinlikle baktı. "Ama onu arıyor."

Rahatlama onu ezdi. Marek dizlerinin üzerine çöktü, omuzları Jeru'nun devirdiği sandalyeye çarptı. "Sylvia'yı cezbetmek için bizi kullanmak istiyor, değil mi?"

Jeru hiçbir şey söylemedi.

Bir başka mide bulantısı dalgasıyla savaşıyor Marek gözlerini kapadı. "Eğer onu Sylvia'ya karşı kullanmaya çalışırsa, Sefa onu öldürmesine izin verir."

Muhafızın yüzü kızardı. "O yapmaz-"

"Yapar. Kaçmanın ya da kurtarılmanın imkânsız olduğunu hissediyorsa, Varis'in Sylvia'yı idam etmeyi planladığını biliyorsa, bunun için bir piyon olmayacaktır. Sefa kendini onun oyun tahtasından kaldıracaktır." Marek'in kapalı gözlerinin ardında yaşlar birikti. Onun cesur, sadık, fedakâr aptal arkadaşı.

Ayağa fırlayan Marek hızlıca düşündü. Eğer Jeru'ya onları yakalama talimatı verildiyse, belki de Sefa'nın nerede olabileceğine dair bir fikri vardı. Belki Marek'i bu yerleşkeden bile çıkarabilirdi.

"Victor'un Balosu'ndan sonra bu yerleşkedeki bir depoda uyandım. Sefa'nın nereye gittiğini bilmiyorum. Yerleşkeden ayrılamam, ayrılabilsem bile Sefa ve Sylvia'yı aramaya nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Jeru yüzünü buruşturdu. "Sylvia'yı aramaya çalışmanı tavsiye etmem. Jasad'ın Malika'sı artık tamamen farklı bir oyunun parçası, ikimizin de oynamaya uygun olmadığı bir oyunun. Onun peşine düşmek sizi öldürtür ve ölen kimsenin de işine yaramazsınız."

Farklı bir oyunun parçası mı? Marek'in midesinde bir şey kalmış olsaydı, hepsini Jeru'nun ayakkabılarının üzerine bağışlardı. "Beni sakinleştirmek için yaptığın üzgün girişim bu mu?" Marek bacakları tutmadan önce kendini yatağın kenarındaki koltuğa bıraktı. "O kızı seviyorum."

Jeru adımlarına ara vererek kaşlarını kaldırdı. Marek gözlerini devirdi. "Bir kız kardeş gibi," diye tersledi.

"İyi," diye mırıldandı Jeru. Marek emin olamıyordu ama muhafızın, "Seni öldürmesi için ona bir neden daha vermemize gerek yok," diye homurdandığını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Sefa'yı bulmasına izin veremezsin Jeru. En azından Sylvia'nın büyüü ve unvanının verdiği güç var. Onu destekleyecek insanlar var. Sefa'nın benden başka kimsesi yok."

"Size söyledim, Sefa'nın nerede olduğunu bilmiyoruz. Onu bulamadım. Ama seni buldum ve ben-" Jeru eliyle yüzünü ovaladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Majesteleri... kendisi gibi değil. Savaş ihtimali peşini bırakmıyor ve Sylvia'nın ihaneti onu herkesin bildiğinden daha derinden yaraladı. Seni ona teslim edersem ne yapacağını bilemeyiz. Ve eğer Sylvia'yı nasıl yok edeceğini bile bile seni öldürürse, onu tamamen kaybedebiliriz."

"Beni öldürmenin onu duygusal olarak nasıl etkileyeceğinden mi endişeleniyorsun?" Marek homurdanarak neden şaşırdığını merak etti. Muhafızlar her zaman Komutanlarını ilk sıraya koyarlardı. Açıkçası Marek, Jeru'nun hâlâ konuşuyor olmasına ve onu Hisar'a götürmek için arabayı çoktan çağırmamış olmasına şaşırmıştı.

Jeru volta atmayı bıraktı. Topuklarının üzerinde dönerek esrarengiz bir ifadeyle Marek'i süzdü. "Mahair'den önce bir dolandırıcıydın."

Marek sarışın bir kaşını kaldırdı. "Kariyer değişikliği mi arıyorsun?"

"Kapa çenenen." Jeru başparmağını işlemeli kuzgun sırasının üzerinde gezdirdi, düşüncelere dalmıştı. "Yedi yıl boyunca sahte bir isimle Mahair'de saklanmayı başardın."

Marek kapıya uzun uzun baktı ve zonklayan çenesine dokundu. "Sefa'yı bulmana yardım edeceğim."

Marek'in dikkatinin dağınık parçaları kendilerini topladı, çelik gibi bir odak haline geldi ve birleşik güçlerini Jeru'ya yöneltti. Marek yavaşça ayağa kalktı, damarlarında tehlikeli bir nabız atıyordu. "Benimle oyun oynama."

"Bir teklifin kulağa nasıl geldiğini bilmen gerekmez mi Lazur?" Jeru kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nizahlan soylu ailelerinden birinde saklı olduğuna inandığım bir emaneti arıyorum. Altı Şafak Kuşatması sırasında ortadan kaybolan bir nişan. Bir zamanlar bir lütuf nişanesi olarak kullanılmıştı ve sanırım onlarda."

Marek Altı Şafak Kuşatması'nı hatırlamak için hafızasını yokladı. Sınıftaki dikkat süresi berbat ile iğrenç arasında değişiyordu. "Omal'daki tüm tarlaları yaktıkları kuşatma mı?" Marek kendisini krallıklar arasındaki pek çok çatışma konusunda uzman olarak görmüyordu ama Mahair'i Essam'dan ayıran duvardaki yanık izlerinin yanından binlerce kez geçmişti. *Atalarımızın mahrum bırakıldığı hayatları sürdürebilir miyiz* sözlerinin hemen altında uzun siyah bir çizgi uzanıyordu.

Yüzlerce yıl sonra bile bu topraklar, Orbanyalı işgalciler tarafından kendisine yapılanları hatırlıyordu.

Orban, bir alay Omalyalı askeri açgözlü yamyamlara dönüştürmek için iğrenç ve daha da önemlisi yasaklanmış bir büyü kullanmıştı. Omalian askerleri birbirlerine saldırdı ve Abeiyla'dan Mahair'e kadar içleri boşaltılmış ve yarı yenmiş cesetler bıraktı. Altı acı dolu gün boyunca Orban, Omal'ın aşağı köylerinde hüküm sürmüş, vahşi asker sürüsü çaresiz halka ziyafet çekmeye bırakılmıştı.

Korkunç bir şekilde kazanıldığı kadar kısa süren bir zafer.

Savaşı kazanmak için savaş kanunlarını çiğnemişlerdi ve büyüünün hakemleri suçu düzeltmek için hızla harekete geçti. Nizahl askerleri Orban'ı kovmak için köylere akın etti ve lanetli askerleri acımasızca idam etti. Omal, Orban onlara lanet yerine kılıçla saldıracak kadar akıllı olsaydı Nizahl'ın her bir alt köylünün ölmesine izin vereceği gerçeğine rağmen Nizahl'ı kahramanı olarak selamlamıştı.

Marek çocukken o lanetli Omalian askerleriyle ilgili kâbuslar görmüştü. Hepsi yakalanmamıştı. Birkaçı Nizahl askerlerinden Essam Ormanı'na kaçmış ve iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Kimse o askerlerin Mirayah'ı bulup bulmadığını ya da Mirayah'ın onları bulup bulmadığını bilmiyordu.

Kendinden fazlasıyla memnun olan Marek, yatağın direğine yaslanırken sırtıttı. "Bir nişanın Altı Şafak Kuşatması'yla ne ilgisi var?"

"Bu seni ilgilendiren bir şey değil. Bir sonraki rotasyon asil şehirlerde konaklamak üzere ayrıldığında seni Shinawy malikânesine göndereceğim. Bana nişanı bul, ben de Sefa'yı bulmana yardım edeyim."

"Olmuş bilin," dedi Marek omuz silkererek. Şımarık bir Nizahlı soylu ailesinden çalmak mı? Marek bir meydan okuma bekliyordu. "Komutanına karşı gelmekten çekinmiyor musun? Yakalanırsan, hileni güzel ve sağlam bir ilimle karşılayacağını tahmin ediyorum."

Jeru'nun gözlerinin arkasında bir duvar yükseldi. Marek'in tünellerde geçirdiği o haftalar boyunca Nizahl Varisi hakkında ne zaman kötü konuşmaya kalksa kendini kana buladığı bir duvar. Cebindeki bozuk paradan ve kılıcının hedefinden başka hiçbir şeyi kutsal saymayan Sylvia bile kendini bu duvarın arkasına saklamıştı.

Marek'in çocukluğundan tanıdığı, kardeşlerinin birbiri ardına hayatlarını Hisar'a adadıkları duvardı bu.

"Kendi boynuna odaklan," dedi Jeru. "Ziyaretinizi bir sonraki uygun fırsatta gerçekleştirecek şekilde ayarlayacağım ve siz de keşfettiklerinizi bana rapor edeceksiniz. bir tek detayı saklayın, ve düzenlememiz sona erer.

Anlaşıldı mı?"

Söylenmemiş arasında onlar oldu ne başka ve
Fesih . Bu anlaşma Marek'in yaşayanlar arasındaki
zamanının sona ermesi anlamına geliyordu. Jeru'ya kibar ve rahat bir
gülümseme attı. Yaklaşık on yıl boyunca kaçak olarak yaşamak Marek'in
neyin ikilem olarak nitelendirilebileceğine dair eşiğini yükseltmişti. Caleb
Lazur olarak büyümüştü. Çok uzun zamandır Yukarı Nizahl dünyasını evi
olarak görüyordu. Jeru gibi dövüşemeyebilir ya da Sylvia gibi büyü
kullanamayabilirdi, ama mezarlara lanet olsun, kimse
Marek gibi sofistike birini
etkilemek. "Anlaştık."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARIN

Arin'in son zamanlarda akşamlarını geçirdiği sayısız tatsız yol arasında, babasıyla baş başa akşam yemeği ihtimali en kötüsüydü.

Alacakaranlık Citadel'in bahçelerini sessiz pembelere ve mavilere boyamıştı. Arin, kuru yapraklar çizmelerinin altında çıtırdayarak korularda dolaştı. Bahçelerin etrafında yirmi dakikadır dönüyordu ve ziyaretinin sebebi olan İsrâ'nın Çeşmesi'nin önünden iki kez geçmişti. Her durmaya çalıştığında ayakları onu annesinin heykelinin yanından geçiriyordu.

Arin, Victor'un Balosu gecesinden beri babasıyla yalnız kalmamıştı. O gece Arin, Yüce'den daha önce hiç görmediği türden bir hesaplaşma beklemişti.

Ama Rawain Jasad Varisi'nin küçük meselesinden bahsetmemişti. O zaman bahsetmemişti. Tek söylediği şuydu: "Sen bir Komutansın. Varisimsin. Hiçbir oğlum, yanında birileri varken *duygularına* yenik düşmez. Sultanı öldürmek ne kadar cazip olursa olsun."

Bu yemek gerçek bir sınav olacaktı. Arin'in Şampiyon hakkında bildikleri, onun seçilme koşulları, aralarındaki ilişkinin doğası. Arin, Yüce'nin karşısına oturacak ve kendi onursuzluğunun derinliklerini açığa mı çıkaracağına yoksa dişlerinin arasından yalan mı söyleyeceğine karar vermek zorunda kalacaktı.

Bahçenin etrafındaki dördüncü turunda Arin nihayet İsrâ'nın heykelinin gölgesinde durdu. Onunki Hisar'ın geniş koruluklarındaki on yedi heykelden biriydi ve her biri kilometrelerce uzanan yeşillikler boyunca birer nöbetçi kulübesi gibi dikilmişti.

Arin'in annesinin heykeli bahçelere doğru bakıyordu. Kıvrılmış ellerinin arasında taze toplanmış taş çiçekler açmıştı. Kaidenin üzerinde diz çökmüştü, elbisesi yanlarından akıp yere değiyordu. Yüz hatlarında narin bir hüzn vardı.

Arin'i en çok etkileyen şey her zaman onun hüznüydü. Bir heykeltıraşın, merhum İsrâ'nın en belirgin özelliklerinden hangisini sonsuza dek şekillendireceğini düşünmüş ve onun hüznünü seçmiş olması ne kadar da anlamlıydı. Gözlerinin ardında sürekli gizlenen korkuyu ya da parmaklarının ürkek dansını değil, her ikisini de Arin aynı keskinlikle hatırlıyordu.

"Daha önce ziyaret etmediğim için beni affet," dedi Arin. Taş elbisesinin kıvrımlarına sıkışmış dalları kopardı. "Uzaklardaydım."

Rüzgâr Arin'in saçlarını karıştırdı. Rawain'den önce yemek masasına ulaşmak istiyorsa kuleye doğru yürümeye başlamalıydı.

Tuhaf bir şekilde, İsrâ'ya sırtını dönme fikri onu yemeğe geç kalmaktan daha fazla tedirgin ediyordu.

Çok saçmaydı. Aylardır onu görmeye gelmemiş olması bir taş levhanın umurunda değildi. Bir taş parçası onun annesi değildi.

"Hâlâ uzaklardayım, sanırım." İtiraf Arin durduramadan ağzından kaçtı ve solmakta olan ışıktaki kendini gizledi. Arin İsrâ'ya baktı ve midesindeki korku çukurunun her geçen gün nasıl büyüdüğünü açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştı. Savaş düşüncelerine musallat olmuş, iliklerine kadar işlemişti. Arin'in yarısı geleceğe, diğer yarısı da geçmişe sabitlenmişti. Bugüne ayıracak hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Bir kız vardı." Arin'in bakışları kaidenin dibine düştü ve hayatı boyunca hiç bu kadar çocuk gibi hissetmemişti. "Onunla tanıştın."

İsrâ'nın Essiya'yla Arin'den önce tanıştığını düşünmek tuhaftı ama ailesi çocukluğu boyunca Usr Jasad'ı defalarca ziyaret etmişti. Arin, İsrâ'nın ondan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettiği için kendinden nefret ediyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Sylvia muhtemelen İsrâ'yı korkuturdu, çünkü Arin dışındaki her şey İsrâ'yı korkutuyordu. Arin bazen annesinin onu sevmeye biçimi ve onun adına katlandığı acılar yüzünden zayıf olduğunu düşünmüştü. Tüm odağını Rawain'i memnun etmeye adanmış olan Arin o zamanlar bunların hiçbirini takdir etmemişti. İsrâ'nın sevgisi garantiliydi, kolayca kazanılabilirdi, bu yüzden Arin gözünü elde edilemez olana dikmişti.

Bu krallık için doğru adam olup olmadığımı bilmiyorum, diye itiraf etmek istedi Arin. *Ya yapılması gerekeni yapamazsam?*

Son güneş de kayboldu ve gökyüzünde kalan renk kırıntılarını da kuruttu. Saniyeler içinde Hisar'ın pencereleri yeni yakılmış fenerlerle aydınlandı.

Arin, İsrâ'nın önünde durdu ve söylemek istediği hiçbir şeyi paylaşmadı

söyle. Ölü bir kadın için işe yaramazlardı. Jasad'ın Malik ve Malika'sı tarafından kuşatılan Zirve'de ölen bir kadın.

Cebinden bir bez çıkardı ve yüzünün hatlarında gezdirerek kırıksıklıklarda biriken tozu temizledi. Bahçıvanlar onun yokluğunda heykelin bakımını yapma zahmetine katlanmamışlardı.

Gençken Arin bazen yanağına dokunduğunda İsrâ'nın taş yüzünün yumuşadığını hayal ederdi. Soğukluğunun yerini sıcaklığın aldığını ve uzakları görmeden bakan gözlerinin nihayet Arin'e döndüğünü. Umudun hayal kırıklığına dönüştüğü o anlar, Arin'in sihir dilediği tek zamanlardı.

Bezi katladı ve tekrar cebine soktu. "Bu sefer o kadar uzun kalmayacağım," dedi Arin.

Arin döndü ve annesini gölgelerin içinde bıraktı.

Sadece Hisar'dan gelen fenerlerin yansıması Arin'in yolunu aydınlatıyordu. Arnavut kaldırımı yolu gül ağaçları çevreliyordu, dalları Arin'in iki yanında muhteşem yüksekliklere uzanıyordu. Akşam vakti bahçelerde gezinmek onu rahatsız etmiyordu ama labirent gibi patikaların hizmetkârların gözünü korkuttuğunu biliyordu. Gece karanlığından sonra nadiren dolaşırlardı.

Bu yüzden çalılar hışırdadığında Arin durdu.

Bir hışırtı daha, bu sefer daha yakından. Arin ceketinin içine uzandı ve sessizce küçük bir bıçak çıkardı. Avucunun uzunluğunu ancak geçiyordu ama bir boğazı herhangi bir hançer kadar etkili bir şekilde kesebilirdi.

Köşeyi döndü, bıçağı başparmağının üzerine sıkıştırdı.

Bir kadın Arin'in birkaç santim ötesinde cisimleşti ve neredeyse göğsüne çarpacaktı.

Arin'in nefesi kesildi. Baktı, sonra daha da baktı. Kadife kahverengi gözleri şaşkınlıkla genişledi. "Yine mi sen," dedi kadın.

Kulaklarına kan hücum ederken Arin bir adım geri çekildi. En akıllıca hareket, gözlerini kapatıp halüsinasyon geçene kadar beklemektir.

"Sen gerçek değilsin," diye fısıldadı.

"Komik," dedi Jasad Varisi. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüp duruyorum."

Tuniği rüzgârla dalgalanmıyordu. Kollarının yanardöner kumaşı dirseklerinden kıvrılıyor ve bileklerine bolca dökülüyordu. Arin, mantığının aksine, onu kendine yaklaştırırken o kolları nasıl kavradığını hatırladı. Oradaki güç karşısında duyduğu gurur ve hayranlık kabarmıştı.

Bir kez daha, bukleleri sırtından aşağıya döküldü. Hayali, gerçek versiyonunun saçlarını nadiren örgüden başka bir şeyle örmesini umursamıyor gibiydi.

"Delirdim mi ben?" Arin sordu.

Kadın gülümsedi. "Dünya senin aklından çok önce harabeye dönecek."

"Yapma." Arin'in içinden yırtıldı.

"Yapma...?"

"Sen gerçek değilsin. Bu halüsinasyonlar yorgunluğun belirtileri.

Evet. Yorgunluk."

Arin kimi ikna etmek istediğinden emin değildi. Bir anda, Arin ondan birkaç santim uzakta durdu. Yaratıcılığın ya da felaketin eşiğinde sallanan bir kimyager gibi, Arin keşfe doğru son adımı atmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

"Muhtemelen," diye kabul etti, onun yakın incelemesine aldırıyor gibi görünüyordu. "Ama gerçek *olsaydım* bana ne derdin?" Bu soruyu bir mizah tepsisinde sundu ve Arin eski hayal kırıklığının dalgası altında yandı. O sadece bir hayaldi ama acı bir şekilde ikna ediciydi. Gerçek Sylvia da aynı kaçınma taktiğiyle samimiyeti komediyle harmanlıyor, korkuyu saldırganlıkla, üzüntüyü soğuklukla maskeliyordu.

Arin taşsa, o da bir nehirdi. Gelgit ne kadar hızlı olursa olsun ya da ne kadar sık kıyılarına vurursa vursun, her zaman hareket eder, her zaman akardı.

Rüzgâr onun saçlarını karıştırdı. Onunkini ise hareketsiz bıraktı. "O kadar kötü mü?" diye fısıldadı onun katı sessizliği karşısında.

Kötü mü? Kötü bir selamlamaydı. Kötü, Arin'in kan ve ıstırapla doldurmayı planladığı bir kitabın ilk cümlesi olacaktı ve zalimlikle ağırlaşan kelimeler, onları söylemeye çalışan her dili bastıracaktı. Kadının kaderini kaydedeceği sayfa, kaleminin dehşetinden kaçmak için kırışacak ve ondan akıttığı kanla mürekkeplenecekti.

Sylvia'nın bakışları Arin'in elindeki bıçağa kaydı, sonra tekrar ona döndü. Kısa bir kahkaha attı.

Adam hızla saldırdı ama Sylvia bunun geldiğini görmüştü. Sylvia geri çekilip Arin'in bileğine tekme atınca bıçak havalandı ve Arin'in kolunda bir acı spazmı yarattı. Arin ceketine uzanamadan, Sylvia bir boğa gibi ona çarptı ve sırtını İsrâ'nın heykeline çarptı.

"Hâlâ gerçek olduğumu düşünmüyorsun," diye bağırdı. Elleri Arin'in yakalarında kenetlendi ve onu heykele sabitledi. "Benimle bu kadar rahat dövüşemezsin.

Eğer burada olduğuma gerçekten inansaydın."

Arin onun çenesinin altındaki çil topluluğunu inceledi. İlginçti. Desenleri gerçek çillerine oldukça benziyordu.

Çil-hasana değil.

Bir halüsinasyonla tartışmak gülünçtü ama bu kadın -hatta görünüşe göre hayali bile- Arin'i sık sık gülünç olana zorluyordu. "Gerçekten burada olsaydın, Hisar'ın arazisine girdiğin anda büyüünü hissederdim."

Onu heykele öylesine ciddiyetle yapıştırmıştı ki, kolu köprücük kemiğine dayanmıştı. Arin neredeyse gülümsüyordu. İyi o zaman. Halüsinasyonu gerçek bir dövüş istiyorsa, Arin de onu şımartabilirdi.

Arin'in dizi karnına çarptığında Sylvia hırıldadı. Bileğini yakaladı ve onu arkadan sıkıştırmak için kullandığı kolunu bükte. "Bu seni tatmin etti mi?"

Halüsinasyonu gül çalılıklarına doğru fırlattı.

Çalıların arasına daldı ve yere çarptı. Koluna takılan çapakları tokatlayarak ayağa fırladı. "Seni inatçı, mezarların lanetlediği adam, seni *uyarmaya çalışıyorum*-"

Korunun ilerisindeki ayak sesleri Arin'in dikkatini çekti. Sylvia'nın yüz hatlarında aciliyet ifadesi belirdi ve hızlıca konuştu. "Arin, dinlemen gerek. Galim's Bend'i boşaltın. Kafesler-"

"Efendim?" Wes köşeyi döndü, yaklaşan gölgeleri uzaklaştırmak için bir feneri havaya kaldırdı. "İşte buradasınız. Bir sorun mu var?"

Arin bakışlarını Wes'ten ayırmadı. Onun gittiğini biliyordu.

"Ben de sana aynısını sormalıyım," dedi Arin. Sanki Wes, Arin'in gerçeklikten kaçışının ortasında sözünü kesmemiş gibi sakın ve yumuşak bir şekilde. "Seni babam mı gönderdi?"

"Görevliler senin koruya fener olmadan girdiğini gördüklerini söylediler. Dönüş yolunu kaybedebileceğinden endişelendim."

Arin, Hisar'ın bahçeleri bir yana, herhangi bir yerde kaybolacak en son kişiydi ve Wes bunu biliyordu.

"Wes." Hafif, cana yakın. "Bana yalan söylemeden önce son derece dikkatli olmanı tavsiye ederim."

Wes ayağa kalktı ve usulca içinde kaybolmaya başladığı dal kalabalığından uzaklaştı. Çenesi öne doğru çıkıktı, temkinliliğinin yerini kararlılık almıştı. "Ekselansları. Arin. Uzun zamandır muhafızınız olarak görev yapıyorum.

on yıldan fazla. Hayatım her zaman sizin için feda edildi ve ben bu fedakârlığı gururla taşıyorum. Bu fedakârlığa her zaman saygı duydunuz. Şimdiye kadar."

Arin'in bu gece kaç kez hazırlıksız yakalandığı parmakla sayılabilecek kadar çoktu ve Arin bunu pek umursamıyordu. "Eğer bir şikâyetle bulunmak istiyorsanız, bunu açıkça belirtin."

Wes'in meşalesinin ışığı çalıların üzerinde uzun gölgeler oluşturunuyordu. Meşale on santim sağa doğru eğilirse, saniyeler içinde dallara çarpabilirdi. Kış bahçeler üzerindeki etkisini henüz kaybetmemişti, bu yüzden alevler donun eridiği alanlarla sınırlı kalacaktı. Ama annesine ulaşacaktı. Kaidesinin dibini aklıkla yalayacak, taşı deriyle karıştıracak, ta ki beyhudelik alevleri boğana kadar. Görkemi -potansiyeli- bahçede yakamayacağı tek şeyi tüketme kararlılığıyla körüklendi.

Rawain doğası gereği zalimdir, peki ya sen? Sen seçerek zalim oldun.

"Efendim? Dinliyor musunuz?"

Arin eldivenli elini saçlarının arasından geçirerek Jasad Varisi'nin sesini uzaklaştırdı. Bu korulardan çıkması gerekiyordu. "Maalesef."

"Akşamlarının tamamını kütüphanede geçiriyorsun. Şafak vakti konseyle buluşmak için kalkıyorsun. Gözlerinizin altındaki gölgeler her geçen gün daha da koyulaşiyor."

Arin muhafızına karşı sert davranmak istemiyordu. Wes, Arin'den on yaş büyüktü ve ne öfkesi Vaun'un ki kadar kırııcıydı ne de kalbi Jeru'nunki kadar kolay kazanılabilirdi. Wes için son derece önemli bir mesele olmasaydı Arin'e bu kadar ciddiyetle yaklaşmazdı.

Ama Arin yorgundu ve Rawain ile yiyeceği akşam yemeği için kendini tutması gerekiyordu. "Sanırım bu gözlemin içinde bir yerlerde bir şey saklıyorsun."

"Jeru konuşmanız gerektiğini düşünüyor."

Arin'in dudaklarına mizahsız bir gülümseme dokundu. Demek genç muhafız sonunda yaşlı muhafızı kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Arin yürümeye başladı. "Jeru'nun ihtiyaçlarım hakkındaki fikirlerini neden önemsemem gerektiğini açıkla."

Virajı dönünce yol Awaleen'in anıt avlusuna açıldı.

Avlunun ortasında üç yüksek figür beliriyordu. Yeşil sarmaşıklar Baira, Dania ve Kapastra'nın ahşap ve hasır kolları arasında dolanıyordu.

Dania omzunun üzerinde demir bir balta tutuyordu, baltanın ağırlığı

Sahibinin ahşap çerçevesi mantığa meydan okuyordu. Baira'nın elleri yüzünün etrafında kıvrılmış, boş göz çukurlarında açan kırmızı güller esintide hışırdıyordu. Kalın sarmaşıklar Kapastra'nın kaburgalı göğsüne dolanıyor, birbirine kenetlenmiş dalların etrafında sevgili rochelyalarından biri gibi dolanıyordu.

Arin bu avludan uzak durmak için her zaman elinden geleni yapardı. Altı buçuk yüz yıl önce Yüce Efendi, Awaleen'e bir anıt inşa etmeleri için mimarları davet etmeyi uygun görmüştü. Nizahl'ın büyüdeki köklerini anmak için bir jest. Mimarlar aylarca yeni inşa edilen bahçelerde yaşamış, dalları birbirine örmüş, sarmaşıkların büyümesini sağlamışlardı. Büyüleri avluyu ve geride bıraktıkları eserleri doyurmuştu. Awaleen'de tendon gibi çalışan ince dallar asla çürümedi. Asmalar asla kahverengileşmedi ya da solmadı.

Büyü hâlâ bu avluda yaşıyordu. Arin büyüünün yumuşak tınısını her yerde hissedebiliyor, ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

Awaleen'in başları ayı gölgeliyordu. Baira'nın sağ gözünden süzülen kırmızı bir taç yaprağı Arin'in botunun üzerine kondu.

Arin Yüce olduğunda, bu avlu yanacaktı. "Efendim?"

Arin dişlerini sıktı. Wes'e bakmadan yürümeye devam etti.

Taç yaprağı ayakkabısından kaydı.

Ayak seslerinin çıtırtısı uzun dakikalar boyunca tek ses oldu. Hisar'ın kulesinden parlayan aydınlık, kayan bir yıldız gibi geceyi aydınlatıyordu.

Eğer muhafızları bile şüphe duyuyorsa, Arin'in başı sandığından daha büyük bir beladaydı.

Korunun sonunda Arin muhafızına seslenmek için döndü. "Hizmetine ne kadar değer verdiğimden şüphe etmene neden olduysam özür dilerim Wes. Endişeniz takdire şayan, ancak sizi temin ederim ki yersiz."

"Efendim-"

"Sence kararlarımın tehlikeye girdiğine gerçekten inansaydım krallığımızı hâlâ yönetir miydin?"

Wes tereddüt etti. Bir dakika sonra çenesini eğdi - bir onaylama, bir kabullenme. "Yersiz konuşmamalıydım. Belki de Jeru'nun yanında çok uzun zaman geçirdim."

Arin gülümsemek için kendini zorladı. "Jeru yedi kardeşle birlikte büyüdü. Her düşüncenin -ne kadar iyi niyetli olursa olsun- tartışmaya açık olması gerektiğini düşünür."

Doğu kanadının kapısında Wes, Arin'den ayrıldı. "Akşam yemeğinin tadını çıkarın, efendim."

Arin ona ekşi bir bakış fırlattı ve Wes sırttı.

Hizmetkârlar Arin'in girişiyle kart oyunlarından irkildiler. Onlara el salladı. Doğu kanadı genellikle acemilerin yükselme törenleri için ayrılmıştı ve bu törenler yılda sadece üç ya da dört kez yapılırdı. Personel buraya dinlenmek için gelirdi ve Arin de onlara pek de gizli olmayan bu sığınağı çok görmezdi.

Üç kat artan zorunlu askerlik oranı göz önüne alındığında, Arin onların boş zaman fırsatlarının hızla azaldığını düşünüyordu.

Arin elini tırabzanın üzerine koydu. Rawain'le akşam yemeklerinden hep korkmuştu ama hiç bu kadar korkmamıştı. Babasının karşısında oturup gerçeği söyleme düşüncesi onu hasta ediyordu. Ama yalan söyleme düşüncesi...

Sirenler çaldığında Arin tam bir basamak tırmanmıştı.

Duvarlar sarsıldı ve hizmetkârların iskambil kâğıtları yerde kaymaya başladı. Siren kuleden feryat ederken üzerlerine toz yağdı, yankıları altlarında gürledi. Şok, Arin'i harekete geçmeden önce bir saniyeliğine askıya aldı.

Arin yıpranmış bir hizmetkârı yakaladı. "Herkesi mahzenlere götürün. Gidin!"

Dışarıda kaos patlak vermişti. Acemi asker sürüleri yerleşkelerden akın ediyor ve kulenin dibinde toplanıyordu. Sadece bir avuç kadarının üniforması düzgündü; geri kalanı yatmaya hazırlanırken kaçmış gibiydi.

İlk sıra Arin'i görüp dikkat kesildi ve farkındalık kalabalığa yayıldı, ta ki her bir acemi kıpırdamadan durup emir beklemeye başlayana dek.

Arin ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığı için emirleri yerine getiremiyordu. Kulenin sirenini hayatı boyunca sadece bir kez duymuştu; o da Kan Zirvesi'nin yapıldığı gün. Alarm, yüzyıllar önce Awaleen'in hasır figürleriyle birlikte tasarlanmış, sadece Nizahl ciddi bir saldırı altındayken çalması için sihirle tohumlanmıştı. Alarmın yirmi beş yıl içinde ikinci kez çalacak kadar krallığın güvenliğini tehdit ettiğini düşünmek Arin'in midesini bulandırdı.

Bir yığın muhafız kuleden dışarı fırladı, Rawain onların arasına sığındı. "Arin!" diye seslendi.

Muhafızlar Arin'i koruma çemberlerine almak için ayrıldılar ve hızla tekrar kapandılar.

"Zarar görmedin mi?" Rawain panik içindeki bakışlarını Arin'in üzerinde gezdirdi.

Arin durakladı, bir an için dengesini kaybetti. Rawain endişelenmiş miydi? "Evet." Neredeyse *teşekkür* edecekti.

İnatçı siren sesinden duymak zordu. "Hisar'da davetsiz bir misafir mi var?"

Rawain'in ağzı sert bir çizgi halinde gerildi. "Hayır, bu alarm sıradan bir suikastçı için çalmaz. Korkunç bir şeyler dönüyor. Mahzene girmeniz gerekiyor."

Rawain onun suratına okkalı bir tokat indirmiş olabilirdi.

Arin bir adım geri çekildi. "Saklanmamı mı istiyorsun?"

"Sen varis ve komutansın, Arin. Riske atılamazsın." Babası hoşgörülü bir kahkaha attı. "Ordular bunun için vardır evlat."

Muhafız çemberini aşan acemiler hâlâ Arin'in talimatlarını bekliyordu. Bu siren Nizahl'ın her yerinde çalacak, köyleri ve kasabaları çılgınca bir paniğe sürükleyecekti. Ve bu kaosun içinde bir yerlerde, asırlık bir alarmı harekete geçirecek kadar büyük bir tehlike kol geziyordu.

Aşağılanmışlık göğsünü yakıyordu. Rawain gerçekten de onu bu kadar az mı düşünüyordu?

Arin'in isteyerek saklanacağını düşünmüştü...

Önemli değildi. Zaman yoktu.

"Alarmin içinde tehdidin nerede olduğunu bize bildirebilecek bir mekanizma var mı?"

"Hayır, ama askerler onu bulacak ve yok edecek. Yapmanız gereken-"

Ama farklı bir ses Rawain'in sesini kesti.

Arin, dinlemen gerek. Galim'in Bendini boşalt.

Ama bu olamazdı. O sadece bir hayaletti.

Arin, Rawain'in öfkeyle adını haykırmasına aldırmadan muhafızları itti. Acemiler artık Arin'e bakmıyordu. Yüzlerini doğuya, köyler vadisinin üzerinde kıvrılan tepelere dönmüşlerdi. Tanıdık bir kanatlı canavar ufukta belirirken, siren sesine eşlik eden dehşet dolu soluklar havada çınladı. Cam tüylerinin nazik şingirtisini duyamayacak kadar uzaktaydılar ama kanatlarının renkleri -şafağın beyaz ve pembesi, alacakaranlığın yanan kırmızısına dönüşüyordu- vadi boyunca kükreyen alevlerin üzerinde parlıyordu.

Birisi Al Anqa'a'yı kafesinden çıkarmıştı. Ve eğer Alcalah'ın canavarlarının en şiddetle korunanını serbest bırakmış olsalardı...

Kafesler-

Arin koşmaya başladı. "Galim'in Bendini boşaltın!" diye emretti.

acemiler. "Herkesi Wickalla'ya götürün!"

Al Anqa'a'nın kanatları kısa mesafeleri düşük bir yarıçapta uçmak için kırpılmıştı. Terk edilmiş bir köyde sıkı eğitimli Şampiyonların cesaretini test etmek istediklerinde, Alcalah'ın ikinci denemesi için kullanışlıydı. Kolayca erişilebilen avlarla dolu bir mahallede o kadar da kullanışlı değildi.

Arin kapıları açar açmaz ahırdan bir oflama ve kişneme senfonisi patlak verdi. Atlar sirenden diğerlerinden daha fazla hoşlanmıyordu. Arin doğruca Ehal'e yöneldi ve ahırın kilidini açtı. Siyah at şikâyetlerini dile getirme konusunda diğerlerine katılmamıştı ve Arin'in onu telaşlanmadan dışarı çıkarmasına izin verdi. Şans eseri Ehal çoktan eyerlenmişti.

Siyah savaş atı Arin'in ağırlığını kolayca taşıdı. Arin dizginleri avucunun içine aldı ve öne doğru eğildi.

Babama yalan söylemek zorunda değildim, diye düşündü Arin, karanlık bir zafer edasıyla. *En azından bu gece.*

Dizginleri bir çırpıda çeken Arin ve Ehal, Galim'in Bend'inin tepelerine doğru ilerledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SYLVIA

Dünyanın ucundaki iki dağın arasında siyah bir göl uzanıyordu.

Sağ tarafımızdaki uçurum, karanlığın tanıdık örtüsü içinde kayboluyordu. Gözlerimi kısarsam Suhna Denizi'nin hafifçe dalgalanan yüzeyini seçebiliyordum, dalgalarının üzerinde yüzlerce yıldızın pırıltısı parılıyordu.

Urabiler gölün çevresinde toplanmıştı. Üç figür kalabalığın arasından sıyrılıp gölün buzlu yüzeyinde hafif adımlarla ilerliyordu.

"Bunu ilk yaptıklarında çok korkmuştum," diye mırıldandı Maia. "Tek bir Vizyonist bulmak nadirdir, bu yüzden üç tane olduğu için çok şanslıyız. Yeterince büyü depoladıklarında, dünyanın herhangi bir yerinden görüntü alabiliyorlar."

Şu anda amaçları Galim'in Bendindeki sahneyi öne çıkarmaktı. Çemberin yarısı arasında heyecanlı mırıltılar geçti; diğer yarısı ise sessiz bir nöbette bekledi. Efra ilk grupta birlikte durmuş, neşeli bir beklentiyle buzu izliyordu.

Ben dudaklarımı yaladım. "Herhangi bir nişan alabilecekler mi?"

Gümüş Yılan'ın hain fahişesi. Victor'un Balosu'nun olduğu gece bizi izlemişler miydi?

İzlemiş olamazlar. Kelepçelerim en güçlü izleme büyülerini de dahil olmak üzere büyüye karşı dirençliydi. Beni görüntülemeye çalışan herhangi bir Vizyonist doğrudan barikatlarına koşardı.

Bileklerimi ovuşturdum. Onların çıplaklığının beni bu kadar çaresiz bırakacağını hiç düşünmemiştim.

"Hiç değil, hayır." Maia esnedi, kesilmiş tırnakları üst dudağına hafifçe vuruyordu. "Bu güvenilir bir bilim değil."

Yine de, üç Vizyonist mi? Maia'nın gizemli uzmanlığından ve Efra'nın sinir bozucu özelliğinden bahsetmiyorum bile. Urabiler arasında başka kaç kişinin daha

Eşsiz büyü mü?

Arin yanılıyordu. Jasad'da önemli bir görevde bulunan biri için Müfsidlerle rekabet etmedikleri sürece Urabi'nin Jasadileri rastgele hedef aldığını düşünmüştü. Urabi'nin nadir ve sıra dışı büyüleri hedef aldığını bilemezdi. Maia hâlâ uzmanlık alanının tam olarak ne olduğunu belirtmemişti, sadece alıcıya zarar vermeden bir bilinci kesme yeteneğini içerdiğini söylemişti.

Toplanan Urabi'leri taradım ve aramızda kaç tane daha sıra dışı büyü türü olduğunu merak ettim. Bu göğsümde garip bir gurur uyandırdı. Kuşatmadan sonra bile, on yıl süren zulümden sonra bile, hiç kimse Jasadis'i büyüyle, diğer krallıkları da çoraklaştıran kıvılcımı söndürememişti. Büyümüz Rovial'ın fedakârlığı sayesinde yaşamış ve varlığına düşman bir ortamda hayatta kalmak için yeni yollar benimsemişti.

Gururla birlikte bir korku dalgası da geldi. Müfsidler Urabi'nin güç kazanmasını engellemeye kararlıydı. Her iki grup da Jasadileri özel büyülerle takip ediyor olmalıydı, bu da Müfsidlerin neden askere alınmayı reddedenlerin reddettikten sonra yaşamasına izin vermediğini açıklıyordu. "Müfsidler kaç Jasadi öldürdü?"

Namsa ve Maia etrafımda birbirlerine baktılar. Namsa çenesinin köşesine masaj yaptı. "Çok fazla."

"Nizahl Komutanı operasyonlarının büyük kısmını ele geçirdiğinde rahatlamış olmalısın."

Bana sertçe baktı. "Onları cezalandırmak bizim görevimiz. Ortak bir düşman Nizahl'ı dostumuz yapmaz."

Maia başını salladı. "Ve henüz idam edilmemiş olmaları bizim için çok kötü bir işaret."

Şaşkın bakışlarım üzerine devam etti: "Casuslarımız Müfsidlerden hiçbirinin öldürülmediğini ya da mahkemeye çıkarılmadığını söyledi. Ya Komutan ve Yüce nasıl ilerleyecekleri konusunda aynı fikirde değiller ya da Müfsidlerden bir şey istiyorlar."

"Konumumuz, casuslarımız ve sayımız," dedi Namsa. "Müfsidler Nizahl'ın ölüsü karşısında hiçbir işe yaramaz."

Üç Vizyonist gölün ortasında el ele tutuştu. Onların ağırlığını taşıyan kırılğan buz kabuğunun dokunaklı bir şekilde farkına vardım. Bir ürperti ile tablonun neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım. Eski kâbusumda Niphran tıpkı bunun gibi bir gölün üzerinde yanarken, ben ise ayakta duruyordum.

çaresizce.

"Palton nerede?" Maia gıcırdayan dişlerime acıyarak sordu. "Onu almaya gittiğini sanıyordum."

"Odama dönerken yolumu kaybettim," diye iç geçirdim, yalan dudaklarımın arasında kolayca çiçek açıyordu. Parmağımı kaldırdım ve havada bir zikzak çizdim, burnum hafif bir utançla kıvrıldı. "Geri dönene kadar koridorlarda dolaştım. Berbat bir yön duygum var."

Maia kıkırdayarak dağlardaki ilk haftasını ve Geneina'da birbirini kovalayan çıplak bir çift nasıldığını anlatmaya başladı. Tek kulağımla dinledim, ne o ne de Namsa hikâyemi sorgulamadığı için rahatlamıştım.

Kısmen doğruydum. Dağa girmiş ve geçici olarak geri dönmüştüm. Ama keskin bir yön duygusuna sahiptim; aksi takdirde bir dolandırıcı ve bir Şampiyon olarak utanç verici olurum. Odamı bulduğumda, içimi kasıp kavuran panikle uzun süre volta attım.

Sefa ve Marek hâlâ Nizahl'da olabilirdi. Victor'un Balosu sırasında onları nereye gönderdiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Arin Nizahl'daydı.

Adını düşündüğüm anda dünya yok olmuştu. Kendimi kasvetli bir bahçe yolunda bulmuştum, iki yanım gül ağaçlarıyla çevriliydi. Sonra Arin köşeyi dönmüş, bıçağını ustalıkla başparmağının altına sıkıştırarak hızlıca kesmeye başlamıştı.

Onu görür görmez bunun bir rüya olmadığını anlamıştım. Beni gördüğünde yüzünde beliren karmaşık tepkiyi hiçbir hayal gücüm canlandıramazdı. "*Yapma*" dediğinde sesindeki o sert yalvarış. Delirip delirmediğini sorduğunda neredeyse teslim olmuş gibi bakması. Sonunda, Wes gelmeden önce, Kalıntı Odası'ndan hatırladığım adama dönüşmüştü. İlk eğitim günlerimizden. Sanki aramızda geçen her şey gerçek bir halüsinasyonmuş ve geriye kalan tek gerçeğimiz şiddet vaadiymiş gibi.

Onu uyarmaya çalışmıştım. Bana inansa da inanmasa da... bunu öğrenmek üzereydik.

Bir parçam diğerlerinin bunu bir ihanet olarak göreceğini fark etti. Daha az umursayamazdım. Efra, çılgınca bir büyü testi olarak boğulmama izin verip beni ya bir uçurumun kenarına tırmanmaya ya da bekleyen canavarlar için bir sabah ikramı olmaya bırakmaya karar verdiğinde gözlerini bile kırpmamışlardı. Onlar

Ayrıca Alcalah'ın canavarlarının -sadece *benim* karşılaştığım canavarların-Nizahl'ın en yoksul köylerine salınmasını da kabul etmiş ve uygulamıştı.

"Nizahl'ın bu yaratıkları aktif köylerin altında barındırmayı uygun görmesi bizim sorunumuz değil," demişti Efra. "Onları orada saklamanın riskini biliyorlardı."

"O kafesler yüzyıllar önce inşa edildi," diye tersledim. "Üstlerinde bir köy oluşmadan çok önce."

Vizyonistler kollarını iki yana açarak dağıldılar. Tek bir sıra halinde geriye doğru adım attılar. Durdukları yerde bir çatlak oluştu ve Görücüler'e doğru hızla ilerledi, ardından buz çöktü. Endişe içinde Namsa'ya baktım ama Urabi'lerden hiçbirisi endişemi paylaşmıyor gibiydi.

Vizyonistler sağlam zemine geri döndüklerinde buzun geri kalanı da çökmüştü. Göl çalkalandı ve Vizyonistlerin durduğu noktada bir girdap oluştu, kuru, boş bir kanyona bakana kadar gölü aşağıya doğru yönlendirdi.

Yer sarsıldı. Donuk bir kükreme ile su yukarı doğru fırladı, başımızın üzerinde bir sütun yükseldi ve sabırsız bir avucun altındaki bir parşömen gibi kendini açtı. Göz açıp kapayınca kadar, şırıl şırıl akan yüzey Galim'in Dönemeci'ndeki manzaraya dönüştü.

Bir nisan çığlık atan bir kızı sokakta kovalayıp, sarsıcı bir hızla peşinden sürüklenirken elim ağzıma gitti. Wes'in bir zamanlar sevimli bir şekilde, *bir cesedi ceviz gibi ezip kalıntılarını lağıma batırdığınızda ortaya çıkan şey* olarak tarif ettiği yaratık.

"Bu da *ne* böyle?" Maia dehşet içinde ağzını kapattı.

Bir başka nisan kolunu adamın ayak bileklerine doladı ve çenesini açarak ağzının üstünü ve altını kaplayan sivri dişleri ortaya çıkardı. Onları çığlık atan adamın yüzüne kenetledi. Maia kemik çıtırtılarıyla yeşile döndü.

Bir figür, bir arabanın kenarına yaslanmış, kaosu yavaş bir ilgiyle izliyordu. Göz açıp kapayınca kadar yüz hatları değişti ve nisanların altında kanlar içinde yatan adama benzeyecek şekilde yeniden düzenlendi.

İçimi bir tanıma ürpertisi kapladı. Ama bu olamazdı. İkinci duruşma sırasında baltamı boynuna saplamıştım.

"Bu bir..." Adam kaçan bir arabanın dizginlerini yakalayınca Namsa sözünü kesti.

ve burnuna rahatlatıcı bir el koydu.

Boynu nabız gibi atıyordu. Tendonlar kalınlaştı, bir ağaç gövdesindeki damarlar gibi dışarı doğru itildi. Yutkundu ve boynu bir kez daha katılaştı.

"Dulhath," diye tısladım. Büyü Yiyen. Birçoğunu hapsetmiş olmalılar.

Dulhath atın üzerine çıktı ve dizginleri kopardı. Atını katliamın içine sürdü ve gözden kayboldu.

Gölün etrafında fırtına gibi dönüp Efra'nın kafasını suya sokmak istedim. Bir *dulhath* mı salmıştı? O aptal dulhathın Nizahl'la ya da rastgele şiddetle bir ilgisi yoktu. Sadece yemek istiyordu. Doğruca en yakın büyü kaynağına gider ve onu kuruturdu. Efra, doğrudan Jasadis'i gösteren duyarlı bir pusulayı da serbest bırakmış olabilirdi.

Uzakta, alev alev yanan çatıların arasından bir zulal fırladı. Solucanı daha önce hiç bu kadar uzamış görmemiştim. Mehti'yi öldürdüğünde, kuruyan cesedindeki nemi emerken Omal Şampiyonu'nun etrafına sıkıca sarılmıştı. Zulal'ın etli gövdesinin sarısı ufku yarıyordu.

Aniden vurduğunda Jasadilerden birkaçı sıçradı ve imkansız bir hız patlamasıyla evlerin arasına daldı. Kirler havada uzun yaylar çizerek alevler içindeki köyün sazdan çatılarına düştü.

Galim's Bend'i yerle bir eden canavarların sayısını unutmuştum. Onlarca yıl önce Essam Ormanı'ndan canavarları silen temizlik sırasında çoğunun neslinin tükendiğini düşündüğüm bir avuç canavarı tanıdım.

Sahne değişti, dışa doğru genişledi ve Efra'nın Vizyonistlere fısıldadığını gördüm.

Enkazın üzerinde, kâbuslarıma musallat olan yaratığın gündeğumu kanatları gökyüzünde açıldı.

İçim buz kesti. Maia omzuma dokundu ama onu ittim. Onu öldürecektim ve bu sefer kimse beni durduramayacaktı.

"Al Anqa'a'yı serbest mi bıraktın?!" Kükredim.

Al Anqa'a Galim's Bend'in üzerinde alçaktan süzüldü, kırılmış kanatları onu köyün etrafında alçak bir döngü yapmaya zorladı. Boncuk gözleri çılgılık atan köylüleri taradı. Avlanıyordu.

Namsa'nın dirseğimi tutuşu gölün etrafındaki ilerleyişimi durdurdu. "Mevlati, krallıklar Al Anqa'a'yı her Alcalah'ta yeniden ele geçiriyor. Yüce'nin askerleri gelir gelmez-"

"Dawoud beni Al Anqa'a'dan korurken öldü." Kolumu çektim. "Neredeyse beni öldürüyordu. Ve şimdi sen onu büyüden ya da eğitimden nasibini almamış köyler dolusu insanın üzerine saldın!"

Namsa amcasından bahsedilince bembeyaz kesilmişti. Umarım hayaletinin hükmünü ensesinde hissetmiştir.

"Bak!" diye bir bağırış geldi. Döndüm ve sudaki görüntüyle kalbim yerinden fırladı.

Alçak bir tepenin zirvesinde, siyah bir atın üzerinde gürleyerek aşağı inen Arin'di.

Bana inanmıştı.

Arkasından askerlerin tepeden aşağıya akın etmesini bekledim. Al Anqa'a ve canavar ordularını alt etmek için gereken silah ve araçlara sahip takviye kuvvetler, krallıkların on yıllardır başa çıktıklarından çok daha fazlası.

Kimse gelmedi. Arin karanlık yamaçtaki tek renkli noktaydı ve hız kesmeden Galim'in Bend'inin enkazına doğru atını sürdü.

Arin'in atından inip enkazı ve dumanı incelemesini izlerken olduğum yere sabitlenmişim. Bir nisan kolunu dizine doladı ama nisan kolunu sıkamadan Arin kolunu eklem yerinden kesti. Arin beni Alcalah için eğitmişti; benden önce başka Şampiyonları da hazırlamıştı. Galim'in Bendine yardım almadan girmenin hızlı ve acımasız bir ölüm anlamına geleceğini biliyordu.

Arin atına bindi ve onu tepeye doğru geri döndürdü.

"Korkak," diye tısladığını duydum Efra'nın.

Gerginlik bedenimi kapladı. Arin halkını zor durumda bırakmazdı. Bu bakışı biliyordum. Mezarlara lanet olsun, bir teorisi vardı.

Tepenin zirvesinde Arin durdu. Vizyonistler parmaklarını uçlarından birleştirip ayırdılar ve sahneyi Arin'e yaklaştırdılar. Eldivenlerini çıkarıp yere atmasını sessiz sedasız izledik. Ceketini silkti ve bileklerindeki düğmeleri çözerek kollarını dirseklerinin üzerinden geçirdi.

Bakışlarını kaldırdı. Al Anqa'a onu fark etmişti. Tepede yalnız bir figür; ateş ve diğer yırtıcılar arasında koşuşturan köylülerden çok daha kolay bir av.

Al Anqa'a kanatlarını katlayıp Arin'e doğru süzülürken midem bir korku çukuruna dönüştü. Cebinden bir hançer çıkardı ve bekledi. Ne *düşünüyordu* ki? Awaleen aşağıda, Arin'in kendi hançerini yemesini izlemek üzereydim.

İşbirlikçi kafası omuzlarından ayrıldı.

"O küçük bıçakla Al Anqa'a'yı fethedebileceğini mi sanıyor? Paramparça olacak," dedi birisi neşeyle.

"İyi iş, Efra."

"Bekle," diye tersledi Namsa. "Bu Gümüş Yılan. Kendi ölümüne yol açmaz. Bir şey var... görmediğimiz bir şey."

Al Anqa'a'nın gölgesi Arin'i karanlığa gömdü. Gagası açıldı. Pençeleri açıldı. Yine de yerinden kıpırdamadı.

İnci beyazı pençeleri tam Arin'in etrafında kıvrılmak üzereyken, yere düştü ve yuvarlandı. Al Anqa'a pençelerini Arin'in durduğu boş noktaya kapatamadan, Arin bıçağını onun karnına sapladı. Böğürdü, kanatlarının güçlü vuruşuyla ağaçlar yıkıldı ve kayalar tepeden aşağı savruldu. Galim'in Dönemeci'ne bakan vadinin tepeleri ve çukurları boyunca kıvrılarak uçmaya başladı.

"Neden böyle uçuyor?" Bir ara Maia da Namsa'yla birlikte gölün kenarında bana katılmıştı.

Ona verecek bir cevabım yoktu. Al Anqa'a'yı kestiğimde, inatçı bir sivrisinek gibi beni sadece silkelemişti. Meyhane sandalyesini terk eden bir sarhoş gibi dalgalanmamıştı.

Keskin taşlardan oluşan bir çıkıntıya tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve ancak o zaman onu gördüm.

Gümüş rengi saçları rüzgârda savrulan, yüz hatları kararlılıkla belirlenmiş Arin, insana dönüşmüş bir şimşek gibiydi.

Bıçağı, yaratığın boynuna atılmadan tırmanmak için kullanmış olmalıydı. Bir dirseği onu yerinde tutmak için bıçağa dolanmış, iki elini de Al Anqa'a'ya bastırmak için serbest bırakmıştı.

Patlamak üzere olan vahşi kahkahamı gizlemek için ağzımı kapattım. Bu kurnaz, zeki adam Al Anqa'a'ya karşı en iyi silahın bıçak değil, dokunuşu olduğunu biliyordu. Jasadilerden büyü çekmesine izin veren aynı lanet, görünüşe göre diğer yaratıklardan da büyü çekmesine izin veriyordu. Kendini Al Anqa'a'nın üzerine fırlatmadan önce planının işe yarayıp yaramayacağını biliyor muydu?

Al Anqa'a kendi etrafında döndü, kanatları yavaşladı, sanki ağırlıklarını taşıyacak enerjiyi kaybetmiş gibiydi. Bu kez taş çıkıntısından kaçamayacak kadar alçaktan uçtu ve kayalar alt tarafındaki tüyleri paramparça ederken böğürdü.

Çarpacaktı. Al Anqa'a, Arin hâlâ üzerindeyken yere çakılacaktı.

Canavar Arin'in onu bıçakladığı noktaya geri dönmüştü. Sağa saptı ve Galim'in Bend'inin alevler içindeki kalıntılarına doğru uçtu.

"Çekil, çekil," diye fısıldadığımı duydum. Namsa ve Maia bana baktı ama umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Arin, Al Anqa'a'nın tepesinde, altlarında hızla kaybolan yamaca ve yaklaşan enkaza baktı.

Nefesimi tuttum.

Arin Al Anqa'a'nın omurgasından aşağı kayd, cam kanatların yanından geçerken hız kazandı. Al Anqa'a tam tepenin dibini aştığında ondan aşağı yuvarlandı. Uçmaya devam etti, ateşli kanatlarının uçları yeri süpürüyordu, sonra bir dizi dükkâna çarptı. Dükkânlar patladı, odunlar ve döküntüler her yöne uçtu. Al Anqa'a savruldu ve sonunda yavaşlayıp durmadan önce en az bir düzine yapıyı devirdi. Yıkımının yolu genişledi ve sonunda büyük canavar titredi, tamamen renksizleşti ve hareketsiz kaldı.

"Al Anqa'a'yı öldürdü," diye fısıldadı Maia, sesi inançsızlıkla kalınlaşmıştı.

Yamaçta Arin dizlerinin üzerine çöktü. Kollarındaki çok sayıda yaradan kan sızıyor, üniformasının içinden akıyordu. Al Anqa'a'dan gelen parçalar avuçlarını kesmişti ve saçlarının bir kısmı keçeleşmiş ve kızarmıştı.

Yüzlerce gölge tepenin zirvesinde toplanmış, ay ışığını kapatıyordu.

Nizahl askerleri gelmişti.

Rovial'ın lekeli mezarı, neden bu kadar uzun sürmüştü? Komutanlarını nasıl tek başına savaşılmaya bırakmışlardı?

Arin'in arkasında tek bir kol, sızan et ve fileto haline getirilmiş kemik yığınının ürpertici bir hızla Arin'e doğru sürüklüyordu.

Nisnalar Arin'e doğru ilerliyordu, otların arasında ses çıkarmadan. Varis hâlâ diz çökmüş, gözleri onu göremeyecek ya da yardım edemeyecek kadar uzakta olan askerlerine sabitlenmişti.

Arkanı dön, diye bağırarak istedim. Yuttuğum çığlık boğazımı yırttı. Al Anqa'a'yı yenip sonra da bir nisnas'a düşemezdi. *Arkanı dön, arkanı dön!*

Arin hareketsiz kaldı. Çok yavaşça başını çevirdi, boynu gerginlikle gerilmişti. Mavi gözleri doğrudan bana baktı.

Etrafımda nefes sesleri duyuldu. Maia ve Namsa Resar dilinde küfrederek geri sıçradılar.

Nedense beni duymuş olmasına hiç şaşırmadım. Dağların ötesinde

ve tepeler ve ağaçlar, sesim ona ulaştı.

Arkanı d n!

Nisnas kolunu öne doğru uzattığı anda Arin döndü.

Görüntü karardı. Asılı kalan su g le çarptı ve beni, Maia'yı ve Namsa'yı püskürttü.    Vizyonist yere yığıldı, arkadaşları tarafından g le düşmekten kıl payı kurtarıldılar. Depolarını tamamen boşaltmış olmalılar.

Tüm gözler Vizyonistlerden ayrılıp bana çevrildiğinde kendimi bir kez daha ilgi odağı olarak buldum.

"Bunu nasıl yaptın?" Namsa sordu. "Neyi?"

"Sana doğru baktı!"

"Onu çağırdı!" diye haykırdı başka bir ses. "Bir portal yarattı!" Mırıltılar büyüdü, tek tek sesleri se emeyecek hale gelene kadar yükseldi.

"Vizyonistler portal yaratamaz," diye bağırdı Efra. Kendimi onun suçlama yağmuruna karşı hazırladım. "Gümüş Yılan büyüye karşı hassastır, hatırladın mı? Vizyonistler, güçlerinin izini hissedeceğinden korktukları için her zaman onun imgelemine yaratmayı reddederler. Yaklaşık yirmi dakika boyunca bu imgelemi onun merkezinde tuttular ve gerçekten de korkuları doğrulandı. Malika bunu hissettiğinde sadece  nde duruyordu."

Bu haftanın başında biri bana kadim canavarlarla dolu bir denize dalmamın mı, Arin'in Al Anqa'a'ya binmesini izlememin mi yoksa Efra'nın beni savunmasını deneyimlememin mi daha olası olduğunu sorsaydı, asla son seçeneği seçmezdim. Muhtemelen en yakın pencereden atlardım ama bunu tahmin edemezdim.

Lateef, "Onun yanında bir daha imgelem yapma riskini alamayız," diye onayladı. Onlar yere yığıldıklarında Görücüler'in arkasında duruyordu. "Ya bizim tarafımızı görmeyi başarırsa?"

"Dersimizi aldık," dedi Efra huysuzca. "Ama amacımıza ulaştık. Krallıklar birbirine düşecek. Gümüş Yılan'ın korumaya çalıştığı dikkatli düzen bozuldu."

Keyifleri yerine gelen Urabiler dağa geri dönmeye başladılar; aralarında yemek, savaş ve uyku sohbetleri birbirine karışıyordu. Efra, Namsa, Maia ve ben gölde kaldık.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Beni savunmana ihtiya ım yok."

"Bunu tekrarlamaya niyetim yok." Efra gölün üzerinde yüzen kırılmış buzlara sert bir bakış attı. "Senin gücün onları umutla dolduruyor. Korku ve ıssızlık dolu yıllar boyunca bizi ayakta tutan tek şey umuttu. Büyünün karanlık yüzünü ortaya çıkararak bu umudu onlardan koparmana izin vermeyeceğim."

Namsa ellerini kaldırdı. "Efra, suçlamalarını bir düşün. Komutan büyüye karşı hassastır. Hikâyenizin doğruluk payı olması tamamen mümkün."

Efra alay etti. "Saf olma. Nisna'ların ona yaklaşmasını kalbi Awaleen'in lanet olası kasap tezgahındaymış gibi izliyordu. Sihrinin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok çünkü *kullanmayı reddediyor*. Ama bir gözden geçirelim, olur mu? Büyüsü Victor'un Balosu'nun ortasında bir kitmer yarattı, Hisar'ın bir kanadını yok etti ve Sareekh'i - *Sareekh*, Namsa - onu kurtarmak için çağırdı. Farkında olmadan kolayca bir portal yaratmaya başlayabilirdi."

Maia boğazını temizledi. "Portalistlerin soyu tükendi, değil mi? Mufsidlerle müttefik olduğu bilinen tek kişi."

"Bir duvarla mı konuşuyorum?" Efra kollarını iki yana açtı. "Onun büyüü hiçbir lanetli kurala uymuyor!"

"Tüm büyülerin kuralları vardır. Sonuçlar." Namsa bana döndü, gözlerinde spekülâtif bir parıltı vardı. "Sadece onunkinin ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

ON ALTINCI BÖLÜM

SYLVIA

Namsa beni oyaladı, konuşmadan önce diğerlerinin dağda gözden kaybolmasını bekledi.

"Aada için orada toplanıyorlar." Başını girişe doğru eğdi. "Seni bekliyor olacaklar."

"Tartışacak başka ne var?" Saçımın kabuk bağlamış bir tutamını ağızımdan uzaklaştırdım. Dün gecedен beri elimi yüzümü yıkama fırsatı bulamamıştım. Suhna Denizi'nin tuzlu suyu ve tortusundaki lüks ıslanmam sayesinde bir tutamı alıp parmaklarımın arasında kırabiliyordum. "Daha önce kimse beni dinlemedi. Daha önce kurmuş olabileceğin hiçbir derli toplu plan Galim'in Bend'inden sağ çıkamayacak. Birkaç saat içinde Felix, kıllı burun deliklerine kadar askerleri görevlendirmiş olacak. Orban muhtemelen sokağa çıkma yasağı ilan edecek ve saatini geçiren herkesi tutuklayacak. Lukub'un ne yapacağını kim bilebilir? Vaida adı *a* ile biten herkesi Hainler Kuyusu'na atmaya başlayabilir."

"Sizin katkınız olmadan saldırıya izin vermek bir hataydı. Bize bunu tekrarlama fırsatı vermeyin. Gel de seninle paylaşacaklarımızı dinle Essiya."

Onun cüretkârlığının derinliklerinde dibe ulaşmadan sonsuza kadar dibe batabilirdim. "Tekrar ediyorum: Bu sabah sizin Aada'ya gittim. Elimi kolumu salladım, bağırdım, Efra'nın başlattığı bu felaketi tersine çevirmenin bir yolunu bulmaları için onlara yalvardım. Şimdi geri gelip başka bir lanetli planı dinlememi mi istiyorsun?"

"Ölüme mahkum değil. Biz-"

"Aada'na git, Namsa." Onun etrafında manevra yapmaya çalıştım. "Eğer Omal sarayını istila etmeye karar verirsen, ölüme ne zaman gideceğimizi bana bildir."

Hafif kaslı bir kol yoluma çıktı. "Liderlik

doğal olarak. Neden bundan kaçmakta ısrar ediyorsun?"

Başımı yıldızlara doğru eğdim ve Namsa'yı göle atmamam için kendime sertçe nasihat ettim. Liderlik benim için daha doğal olamazdı. Çabuk sinirlenen ve sabırsız biriydim ve uzlaşmanın, farkında olmadan yenilenler için boş bir teselli olduğuna inanıyordum. Kafamdaki sesleri, öngörülemeyen büyüü ve rastgele halüsinasyonları da eklersek? Tacımı denize atsalar daha iyi olurdu.

"O kazanacak," dedi.

Yıldızlar göz kırptı.

"Bizim tahmin edemediğimiz sorunları siz tahmin edebilirsiniz. Bu yöneticilerin nasıl düşündüğünü biliyorsun. Sana saraylarının haritalarını gösterdi, seni saraylarının yöntemleri konusunda eğitti. Alcalah'tan önce zaten zorlu bir güçtün, ama şimdi?" Namsa'nın kahkahası karanlık dağların üzerinde bedensiz bir şekilde süzülüyordu. "Nizahlı Arin kendi en büyük düşmanını yarattı."

Sefa'nın yumuşak sesi, bulutlardan fısıldanmış gibi Namsa'nınkini yuttu. *Bazen sana nasıl bakıyor. Sanki ölümcül düşüşü olan bir uçurummuşsun ve her gün onu uçurumun kenarına biraz daha yaklaştırıyormuşsun gibi.*

Soğukla hiç ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerledi ve bakışlarımı tekrar dağlara yönelttim. Namsa'ya.

Kendi en büyük düşmanını yaratmış olabilir, demek istedim, ama ben de kendi en büyük düşmanım.

"Toplantıya katılacağım," dedim. "Ama gözlemlemekten fazlasını yapmamı beklemeyin."

"Vay, vay!" Ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve alkışladım. "Eğer amacınız kendi korkunç cinayetlerinizi hızlandırmaksa, söylemeliyim ki hepiniz kendinizi aşırı derecede zorladınız."

Aada'nın üyeleri bana farklı seviyelerde bir öfkeyle baktılar. Odanın etrafına gevşek bir yarım daire şeklinde dizilmiş kalın minderler zemini kaplıyordu. Masa ve sandalyelerin kaldırılmasının amacı güya iletişimin önündeki engelleri kaldırmaktı. Ya da benim ellerimde potansiyel silahları.

"Kraliçe Hanan beni zerre kadar umursamıyor. Felix beni ezip geçebilir."

bahçeleri için toprağa dönuştürdü ve benim cesedimden büyüyen çiçekleri koklamak için durmadı."

Suskun odada toz zerrecikleri uçuşuyordu. Bir dakika sonra Lateef boğazını temizledi. "Sizin... canlı... itirazınız not edildi, Mevlati. Şüphelerinizi anlıyoruz ama Kraliçe Hanan'ı ikna etmenin sandığınızdan daha kolay olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var."

Botumun içinde sakladığım bıçağı çıkarıp en yakın sert yüzeye saplama dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu. Bu şekilde geçirdiğimiz saatler. Saçlarım yanmış ekmeğe benzer bir doku alırken ve Aada üyeleri sinirlerimin her birini yakmak için kendilerini zorlarken *saatler*. Çürümüş kokumla teselli buldum. Bu tabut gibi odada muhtemelen boğuluyorlardı.

"SebeP, sebeP, sebeP." Bileğimi burnuma götürüp dudağımın üzerinde biriken toz tabakasını sildim. Awaleen aşağıda, ama ben yorgundum. "Paylaşmayı reddettiğin ama dile getirdiğim herhangi bir noktaya karşı geçerli bir çürütme olarak göstermeye devam ettiğin bir neden. Söyle o zaman: Ben neden buradayım? Bana dürüst davranmıyorsun, öğütlerimi dinlemiyorsun ve geri vermeyeceğin bir güvene dayanarak anlamsız bir ölümdede sana katılmamı bekliyorsun."

Lateef ve Namsa birbirlerine baktılar. Odanın diğer tarafında, tanımadığım üç Aada üyesi gözlerini kaçırdı.

"Oh, söyle ona!" Maia patladı. Sırtını dayadığı duvarı itti ve Lateef'e doğru yürüdü. Elini uzattı. "O haklı. Biz aynısını yapmazken ondan bize güvenmesini nasıl isteyebiliriz?"

Namsa hafif bir sırıtışla arkasına yaslandı. Lateef'e omuz silkti. "Nerede durduğumu biliyorsun."

"Ona neden güvenelim ki? O-"

"Sessiz ol Efra." Lateef kaşlarını çatı. "Malika geldiğinden beri çekilmez oldun. Kendini çocukça bir huysuzluk içinde boğmaya niyetliysen, bizi de kendinle birlikte aşağıya çekme."

Ben gülmezdim. Efra'nın aşağılanmış yüzündeki ifadeye kesinlikle gülmezdim.

Uygun bir şekilde azarlanan Efra ofladı ama bir daha konuşmadı.

Maia'nın eline sicimle birbirine sarılmış bir tomar parşömen düştü. "Bunu Malika'ya ver," diye iç geçirdi Lateef. Bana, "Davud bunu altı yıl önce Namsa'ya getirdi. Kuşatmanın ilk ayında Nizahl'ın ordusundaki yüksek rütbeli bir generalden geri almış."

Maia bohçayı bana uzatırken feneri kucağıma yaklaştırdım. Görme yeteneğim şu anki haliyle okumaya pek elverişli değildi ve sayfalara sıkıştırılmış küçük yazılar karşısında iki kat bulanıklaşıyordu.

Bunun bana getireceği baş ağrısından şimdiden korkarak paketi karıştırdım. Parşömenin hasarlı kenarları parmaklarımın altında çatırdadı. Dawoud bunu Jasad Savaşı'nın ilk ayında aldıysa, o zaman neredeyse yarı yaşımıdaydı. "Neye bakıyorum ben?"

Namsa kolunu Lateef'in minderinin arkasına atmış, bir bacağını açmış, diğerini dizinden bükmişti. Bu toplantılarda farklıydı. Daha ukala. Aada'daki Namsa otuz yaşlarında rahat bir kadındı ve ben onu zar zor tanıyordum.

"Sebep," dedi.

İçimi çektim. Rahat ya da değil, o hâlâ Namsa'ydı.

Arkama yaslanıp ilk parşömeni kaldırdım ve kendimi düzenli yazı bloklarına odaklanmaya zorladım.

Bana yalan söylendi. Hepimize yalan söylendi. Eğer bu sayfalar benim elimden çıkarsa, şunu bilin ki beni öldürdüler ve eninde sonunda sizi de öldürecekler.

Kale, haberciden önce düştü.

Rawain kalenin düşeceğini biliyordu. Habercinin ne söyleyeceğini biliyordu.

Kale düşmeden iki gün önce, Zirve'deki katliamdan önce Jasad'a doğru yola çıktık.

Benim inancıma göre, sadakat yemini ettiğim ve alaylar dolusu adamı ölüme götürdüğüm Nizahlı Yüce Rawain, Lukub Sultanı Bisai ve Orban Kralı Murib ile işbirliği yaparak Jasad Savaşı'nı başlatan olayları düzenledi.

Hayır, bu bir savaş değil. Bu bir kuşatma.

Parşömeni çok fazla güçle kavrayarak doğruldum. Nabzım titreyerek canlandı, vücudumda inançsızlığın davul sesi yankılandı.

Ben okurken diğerleri sessiz kaldı. Ellerim her seferinde daha çok titriyordu.

sayfayı çevirdim.

Yazar, Orban, Lukub ve Nizahl'ın ordularının Kan Zirvesi'ndeki haberci Niphran'ın ölüm haberini iletmeden önce nasıl gönderildiğini anlatıyordu. Malik Niyar ve Malika Palia tarafından diğer hükümdarlara karşı başlatıldığı iddia edilen katliamdan *önce*. Zirve'de kimin öleceğinden Jasad'a yönelik saldırının ne zaman gerçekleşeceğine kadar her şey baştan beri planlanmıştı.

Jasad'a karşı at sürmeyi reddeden tek krallık Omal'dı.

Kraliçe Hanan ve Kral Toran, Jasad tahtını en az diğer hükümdarlar kadar, hatta onlardan daha fazla küçümsüyorlardı ama torunlarının krallığına karşı ciddi bir sebep olmadan at sürmeyi reddettiler.

Kral Toran öldü. Oğlu Emre, on yıl önce Jasad'da öldürüldü. Yüce Rawain, Kraliçe Hanan'ın sevdiği her şeyi elinden almış ve ona tek bir seçenek bırakmıştır: savaş.

Yazar, krallıkların kalenin yıkımını nasıl kolaylaştırdığına dair kafa karışıklığını detaylandırmaya devam etti; Jasad'da yüzyıllık büyü bir barikatı yok edebilecek kimleri vardı? Niphran o sırada Qayida'ydı; onun ölümü kalenin düşmesine neden olmuş olabilir miydi?

Beni izleyen Jasadlılara baktım ve Hanım'ın onlara ne yaptığını bilip bilmediklerini merak ettim. Süreyya'yı ve Müfsidler ne yapmaları için kandırdığını.

Cümle cümle, midemdeki düğüm büyüdü. İşte en başından beri bildiğim şeyin doğrulanması. Kan Zirvesi'nden büyükannem ve büyükbabam sorumlu değildi. Başka hiçbir konuda olmasa bile bu konuda vicdanları rahattı.

Ama bu belge önemli olan tek soruyu yanıtlamakta başarısız olmuştu. Kanında zerre kadar büyü olmayan Yüce Rawain nasıl olur da Zirve'yi yok edecek ve ülkedeki en güçlü iki Jasadi'yi öldürecek kadar büyü toplayabilirdi?

Son sayfa kısaydı.

Rawain bir şey arıyor. Bir şey bulana kadar durmayacaktır.

buldum. Büyü bu savaşı'n yüzü olabilir ama kalbi değil.

Ardından karalanmış bir imza geldi.

Binyar Lazur, Nizahl'ın Güney Alayının Birinci Generali.

Parşömeni yere düşürdüm. Bu ismi biliyordum.

Bu adamın kardeşiyle birlikte yaşamıştım. Onun için savaşmıştım. On dört yaşında Nizahl'dan neden kaçtığını, adını değiştirdiğini ve ailesinden geriye kalanlarla bağlarını kopardığını itiraf ederken yanında dinlemiştim.

Son kardeşim Binyar, Yüce Rawain'in emrinde hızla yükseldi. Kan Zirvesi'nden sonra Jasad'ın kalesindeki kuşatmayı yönetmek için seçilenler arasındaydı. Asla geri dönmedi.

Nizahl generali şüphelerini yazmış ve Dawoud ile birlikte korumuştı. Rawain'in yalanlarını bir araya getiren ve savaş alanından hiç dönmeyen kişi.

Marek'in kardeşiydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ARIN

Arin kusmak için yalnız kalana kadar bekledi.

Çöp sepetinin kenarına tutunarak yere çöktü. Alnını sürekli soğuk olan duvara dayayan Arin acıya rağmen nefes almak için elinden geleni yaptı. Askerler nihayet Galim'in Bendine indikten sonra şifacılar onunla ilgilenmeye çalışmışlardı ama Arin onları köylere yönlendirmişti. Hâlâ enkazdan ceset çıkarıyorlardı. Hayatta kalanların Arin'den çok daha fazla bakıma ihtiyacı olacaktı. Bu yaralar onu öldürmezdi. Neredeyse emindi.

Bir dakika sonra ayağa kalkacak ve tıbbi çantasını bulacaktı. Sadece bir dakika daha.

Nisna'nın kolunu Arin'in ayak bileğine doladığı yer, yarattığın derisindeki asidik salgılar yüzünden yanarak kıpkırmızı ve çığ kalmıştı. Çok daha kötü olabilirdi. Çok daha kötü *olmalıydı*. Arin tepenin dibinde dizlerinin üzerine çökmüştü, kafasındaki hasar çift görmesine neden olmuştu ve sesi duymuştu.

Arkanı dön.

Pek çok şey Arin'i korkutma ayrıcalığına sahip değildi. Pasif bir teslimiyetle ayaklarını battaniyenin altına sokmaktansa, yatağının altındaki hayali canavara tuzak kurmaya daha yatkın bir çocuk olmuştu. Zihninin kontrolünü kaybetmek, kendi yargılarına olan inancını yitirmek...

Zihninin neler yapabileceğini biliyordu. Hangi gölgeleri sakladığını biliyordu.

Ses gerçektir. Gerçek olmalıydı -Arin'in öngörü yeteneği kehanet gücüne dönüşmüyordu.

Konsey şimdiye kadar Galim'in Bend'inden kurtulanların yeni düzenlemeler yapılana kadar kalacakları Wickalla'ya giden yolu yarılmış olacaktı. Bayoum onları karşılamak ve bir konuşma yapmak için ısrar etmişti.

Arin içinde en ufak bir şaşkınlık kırıntısı bile bulamadı. Bir katliam ve asırlık canavarların Nizahl'a salınması mı? Bu, Bayoum'un Arin'le doğrudan karşı karşıya gelmeden zorunlu askerlik korumalarına karşı çıkması için mükemmel bir fırsattı. Enkaz Bayoum'un ajandasına öyle güzel uymuştu ki, Arin bunun mimarının meclis üyesi olup olmadığını merak edebilirdi. Bayoum'un şansına, o kafeslerin tek anahtarı Arin'deydi ve Alcalah'tan beri onlara dokunmamıştı.

Kafesler büyüyle kırılmıştı.

Arin masayı sıkıca kavrayarak kendini ayağa kaldırdı, bastırılmış dudaklarından bir inilti kaçtı. Çalışma masasına doğru attığı her adımda derisi alev alev yanıyordu. Acil durum malzemelerini çıkardı ve kullanım sırasına göre masanın üzerine dizdi. Yarayı temizlemek için Talwith, kan için bir havlu, açık yaraların içine sıkışmış parçaları kesmek için ince bir bıçak, bir iğne ve iplik ve dikiş için çok küçük veya umutsuz olan her şeyi örtmek için bandajlar.

Arin bir sandalyeye çöktü. Yeleğini sıyırdı ve yırtık gömleğinin kalıntılarını attı. Islak bir yığın halinde ayaklarının dibine düştüler. Başka bir zaman olsa, bu görüntü Arin'i acıdan daha çok rahatsız ederdi.

Soğuk hava Arin'in yaralarına rahat bir nefes aldırıldı. Havluya ve boğazına eşit sırayla talwith döktü ve önce en küçük yaraları tedavi etmeye koyuldu. Zaman ilerliyor, Arin'in rahatsızlığının tadını çıkarıyordu. Arin en büyük yaraya ulaştığında, görüşünde siyah noktalar dans ediyor ve dilini metalik bir pas kaplıyordu.

Arin tepedeki gösterisini saniyenin çok küçük bir kısmıyla yanlış hesaplamıştı. Al Anqa'a'yı köyden uzaklaştırdıktan sonra yere çok geç düşmüştü. Al Anqa'a pençeleriyle göğsünü sıyırmış ve Arin bıçağını karnına saplamadan önce gövdesinde üç paralel çizgi açmıştı. Talwith'i parçalanmış izlerden ilkinin üzerinden kaldıran Arin tereddüt etti. Çalışma masasına doğru uzanarak orta çekmeceyi açtı ve dişlerinin arasına sıkıştırmak için bir havlu daha çıkardı. Dilini ısırp koparmamak konusunda kendine güvenmiyordu.

Arin, içindekileri göğsünün üzerine boşaltmadan önce son nefesini tutmaya çalışan bir adam gibi havluyu kavradı.

Havlu Arin'in dişleri arasında ezildi. Boğuk bir nefesi bastıramadı. Bandajlara uzanmaya çalıştı ama kolunun işbirliği yapmayı reddettiğini fark etti.

Görüşünün kenarlarındaki siyah noktalar büyüdü. Boş şişe

Arin'in uyuşmuş parmaklarından halıya düştü ve gümbürtü, karanlık etrafını sarmadan önce Arin'in duyduğu son ses oldu.

"Onu burada tek başına kanlar içinde mi bıraktın? Sen nasıl bir muhafızsın?"

"Çok özür dilerim, efendim. Revirde olduğunu sanıyordum.

Acemilere rehberlik etmek için Galim's Bend'de kalın ve yaralarının bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim-"

Arin uykunun çekiciliğine karşı koyarak kıpırdandı.

"On yıldır oğlumun yanında çalışıyorsun. Acil bir durumda revire gitmeyeceğini nasıl bilmezsin? Başkalarının kaynaklarını almakla ilgili saçmalıkları -sanki Komutan o değilmiş gibi! Sanki yüz bin kişinin hayatını kaybetmesi onun hayatını kaybetmesine degecekmiş gibi! Peki ne için? Galim's Bend'deki bazı çiftçiler ve serseriler için mi?"

Arin göğsünde bir baskı hissettiğini fark etti. Biri ona dokunuyordu.

Arin elini uzattı. Gözlerini açtığı anda bileği Arin'in pençesine sıkışmış, taş kesilmiş bir doktorun üzerine eğildiğini gördü.

Arkasında Wes ve Rawain Arin'e doğru döndüler. Muhafızının üzerine bir rahatlama çöktü ve titreyen elini iğnesine bastırdı. "Efendim. Uyanmışsınız."

Sihhiye tereddütle bileğini çekti. Arin onu bıraktı ve dikkatini odanın geri kalanına verdi. Hâlâ kendini sardığı sandalyedeydi, malzemeler dirseğinin yanındaki masanın üzerine gelişigüzel serpiştirilmişti. Ne kadar zamandır bilinci yerinde değildi?

"Bu benim varis şehidim değil mi?" Rawain doktoru kenara itti ve Arin'e baktı. "Kahramanlık nöbetinde başındaki yarayı sarmayı unuttuğunu fark ettin mi?"

"Unutmadım," dedi Arin. "Kan çoktan pıhtılaşmıştı ve yaranın kendisi de kayda değer bir şey değildi."

Rawain onay almak için şifacıya baktı. Şifacının ürkekçe başını sallaması Rawain'in öfkesini daha da arttırdı.

"Oğlumla konuşmam gerek. Yalnız olarak."

Şaşkın görünüyordu. "Ama daha bitirmedim-"

Rawain soğuk bir bakışla onun sözünü kesti. Wes mutsuz sıhhiyeciyeye odadan çıkarken rehberlik etti ve kapıda kısa bir süre duraklayarak Arin'e küçük bir gülümseme gönderdi. Wes'in rahatlaması, Arin'in muhafızı içine soktuğu durumun suçluluk duygusuyla farkına varmasını sağladı. Eğer Arin ölmüş olsaydı, bunun sonuçları Wes'in başına ağır bir şekilde çökecekti.

Yalnız kaldıklarında Arin kendini dik durmaya zorladı. Rawain'in ruh halindeki değişiklikleri tahmin etmek ömür boyu sürecek boş bir egzersiz olsa da, Arin'in Rawain'in öfkeli olduğunu tahmin etmek için hayal gücünü fazla zorlamasına gerek yoktu. Arin Hisar'a sığınmak yerine Galim'in Bendine at sürerek ona itaatsizlik etmekle kalmamış, aynı zamanda tek başına gitmişti.

Rawain masanın diğer ucuna yerleşti, çenesini yumruğuna dayarken asasını dirseğinin içine soktu.

"Muhsidler şafak vakti Antar Meydanı'nda idam edilecek."

Kelimeler karanlık bir odada yanan bir kibrit gibi asılı kaldı ve patladı.

Arin ellerini masanın üzerine koyup avuçlarını açtı. Ölçülü bir ton tutturmaya çalışırken ellerinin altındaki ahşabın damarlarına odaklandı; Rawain, Arin'in sesinde en ufak bir duygu ya da öfke belirtisi bile sezerse tamamen ulaşılmaz olurdu. "Hâlâ zamanımız olduğuna karar verdiğimizizi sanıyordum."

Muhsidlerle ne yapılacağı sorusu Arin ve konsey arasında güçlü bir anlaşmazlık kaynağı haline gelmişti. Muhsidler sorgulamaya yanıt vermiyordu ve Arin her gün yüksek güvenlikli hapisaneleri ziyaret ederek büyülerini boşaltmak için değerli zamanını boşa harcıyordu.

Ancak Muhsidler de Arin'den yıllarca başarıyla kaçmıştı. Urabi'nin kalıplarını, hareketlerini biliyorlardı. Aksanlarındaki netlik soylu bir geçmişe işaret ediyordu, bu da Malik Niyar ve Malika Palia'ya erişimleri olabileceği anlamına geliyordu. Muhsidler Jasad Varisi'ni bulmanın anahtarı olabilirdi. Yeterince baskı ve zaman olursa içlerinden biri çözüldü. Casusları ve hainleri çok daha uzun süre tutmuşlardı.

İnfaz için acele etmek mantıklı değildi. Doğru bilgi binlerce ordudan daha güçlü olabilirdi.

Rawain asanın başını ellerinin arasında yuvarlayarak sandalyede arkasına yaslandı. "Galim'in Bendindeki kafesler aşılmazdı ve çok sıkı korunuyordu. Birileri bariyerlerimizi aşmanın bir yolunu bulmuş. Protokollerimize aşına olan biri onları nasıl atlatacağını biliyor. Bu Urabi'den gelen bir mesajdı ve onların büyülerinin bizim en güçlü güçlerimizi yenebileceğini gösteriyordu.

Varlıklarını diğer krallıklara duyurmak için savunmaya geçtiler. Uyanık olduğunuz saatlerin çoğunu bu savaştan kaçınmanın bir yolunu aramakla geçiriyorsunuz - nasıl kazanacağınızı hiç düşündünüz mü? Çünkü Urabi'ler düşündü. Krallığınızın önünde durup halkınıza bunun sorumlularını nasıl bulacağınıza dair en ufak bir fikriniz olmadığını mı söylemeyi planlıyorsunuz?"

Son cümle Arin'i Al Anqa'a'ya rakip olacak bir güçle vurdu. "Onları bulacağım."

"Yeterince çabuk değil." Kesinlik notu Arin'i daha fazla tartışmanın hoş karşılanmayacağı konusunda uyardı.

Arin bunun peşini bırakamazdı. İşlemedikleri bir suç için Müfsidler suçlarsa Urabi'nin ekmeğine yağ sürmüş olurlardı. Nizahlanlılar aptal değildi ve diğer krallıklar da bu oyalamayı hemen anlayacaktı. Rawain zevahiri kurtarmak için beceriksizce bir girişimde bulunarak kritik bilgi kaynaklarını kaybetmeyi nasıl kabul edebilirdi?

"Bu akşam yemeğe oturamamamız ne yazık," diye devam etti Rawain. "Aramıza siyasetin girmediği bir sohbet yapmayalı çok uzun zaman oldu. Eğer beni dinlemeye ve Hisar'da kalmaya karar verseydin, belki de bunu hâlâ başarabilirdik."

Babasının tüm kusurlarına rağmen, tehditlerindeki ustalık yadırganamazdı. Arin'in içgüdüleri genellikle bunu ilk fark eden olur, bir kelime ya da bakıştan daha fazlası olmadan rahatsız edici bir şekilde gerilirdi. Rawain'in ana dili gözdağıydı ve Arin onun gizli sembollerini nasıl tercüme edeceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Rawain ayağa kalktı, cüppesinin katlarını düzeltti ve bir elini Arin'in başına koydu. İç çekişi bulutlarda gök gürültüsü vaat eden bir gümbürtü gibi yayıldı. "Canlı ve bütün olarak döndüğünü gördüğüme sevindim, Arin."

Arin'in vücudundaki her kas gerildi. Gözlerini kapatıp bu konuşma burada bitmiş gibi davranabilmeyi diledi.

Babasının eli Arin'in başının diğer tarafına geçti ve yarasının birkaç santim ötesinde durdu. "Hayatının değerini etrafındakilerle eşit olarak ölçmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığın var. Onlar hükmetmek için doğmadılar. Hayatımı *onları* krallığıma liderlik etmeleri için hazırlamakla harcamadım. Sen onlardan daha zeki, daha yetenekli ve daha kararlısın."

Rawain'in başparmağı başındaki bandaja bastırıldığında yaşadığı acı şoku Arin'in taşlaşmış yüzüne yansımadı. Bundan emin oldu. Hatta

Sağ şakağından süzülen kırmızı yanağına damladığında Arin hiçbir şey belli etmedi.

"Büyü senin merhametini asla hak etmeyecek evlat. Sana bu dersi tekrar tekrar öğretmeye çalıştım. Kalbini, onu kendi lehlerine çevirebilecek güçlere karşı hazırlamaya çalıştım."

Arin bundan çok daha kötüsünü hak ediyordu. Yaptıkları, Urabi'nin Jasad Kraliçesi'ni ele geçirmesine izin vererek yol açtığı yıkım... Arin çok daha kötüsünü hak ediyordu.

"Ne kadar iyi bir aklın var, Arin. Keşke onu daha değerli konulara yönlendirebilseydin. Annenin burada olmadığına ve seni böyle görerek acı çekmediğine sevinmiyor musun?" Rawain'in başparmağı daha da derine battı ve Arin'in elleri yumruk oldu. "Oğlunun, katillerine merhamet göstermemizi önermesini görmek için mi?"

Arin'in kirpiklerine kan bulaştı. Dünya bir odaklanıp bir kayboluyordu. Dikkatini babasının asısından yükselen kuzguna verdi ve sallanan bilincini kuzgunun havaya kalkmış kanatlarına sabitledi. Boncuk gözleri onunla alay ediyor gibiydi.

Bir sonsuzluktan sonra Rawain elini çekti ve cübbesinin içinden bir mendil çıkardı. Başparmağını temizledi ve bezi Arin'in kucağına attı. "İnfaza geç kalma. Antar Meydanı'nda dimdik durmanı ve konseyin kararına köylülere gösterdiğin saygıyı göstermeni bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel." Rawain Arin'in yanağını okşadı. Bakışları yumuşadı, şefkatle ısındı. "Benim cesur oğlum. Seni iyileştirmesi için şifacıyı göndereceğim."

Rawain odadan çıktı, cüppesinin girdabıyla Arin'in üzerindeki parçalanmış kumaş parçaları uçtu. Doktor Arin'in tedavisini bitirmek için geri döndüğünde, başını yeniden bandajlamasına ya da yüzünün sağ tarafındaki kurumuş kan izini silmesine izin vermedi. "Bırak onu," diye emretti.

Daha sonra yatağının kenarına oturdu ve çenesinin alt tarafındaki yara izine dokundu. Süreyya'nın bıçağının kıvrıldığı çukurun izini sürdü.

Şakağından bir damla kırmızı düştü ve halıya sızdı. Arin gözlerini kapattı. Bazı yaraların kanamaya bırakılması en iyisiydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SYLVIA

Bir saat önce, uyumak için Aada'daki herkesi seve seve sakatlayabilirdim. Lateef bizi kovduktan sonra tek endişem koridorda bayılmadan odama yürümek olmuştu.

Ta ki yatmak için soyunmaya başlayana kadar.

Battaniyeyi çeneme kadar çekip tavana baktım, yıllardır olmadığım kadar uyanıktım.

Yeni bir damar vardı. Bu sefer gümüş rengindeydi ve dizimin arkasından ayak bileğimin üstüne kadar uzanıyordu. Uyku pantolonumun arkasını ayarlamak için dönerken kazara fark etmiştim ve bu da çılgınca soyunup vücudumda başka gizli damarlar olup olmadığını araştırmama neden olmuştu. Neyse ki sadece iki tane vardı; avucumda altın, bacağımda gümüş. Saat geç olmasaydı Namsa'nın peşine düşer ve vücudumun neden beceriksiz bir keskinin altında kalmış bir heykel gibi çatladığını açıklamasını isterdim.

Yarın. Yarın Namsa'ya damarları gösterecektim.

Yastıklardan birini göğsüme çekerek döndüm. Gözlerimi kapattığım zamanların yarısında Soraya ve Müfsidlerin Usr Jasad'a saldırdığını, zaferlerinin çöken kale yüzünden kısa sürdüğünü görüyordum. Diğer yarısında ise Yüce Rawain'in çılgınlıkla başlamadan saniyeler önce Kan Zirvesi'nde masanın karşısından bana göz kırptığını gördüm.

Bunun yerine strateji hakkında düşünmek neredeyse rahatlatıcıydı.

Urabi, özel büyüye sahip Jasadilerden oluşan gerçekten etkileyici bir filo toplamıştı. Hayagan büyüüne sahip yirmi Jasadı, birilerinin acilen gürültülü bir parti vermesi gerekmedikçe büyükannem ve büyükbabamın küçümsediği bir uzmanlık alanıydı. Görünüşe göre Hayagan güçlerini kullanarak kilometrelerce ötedeki hayvanları tedirgin edebiliyordu. Atlara ihtiyacımız olursa, onları Essam'daki devriyelerden çalmak için en iyi seçeneğimiz Hayagan'dı. Hayagan'ların atları salma yetenekleri

Havaya yayılan kaotik enerji, heyecanlı bir kalabalığı ateşlemenin yanı sıra garip bir şekilde hayvanları da çağırma gibi ikili bir etkiye sahipti.

Aralarındaki Sahirlerin sayısı ise daha da garipti. Sahirlerin münzevi oldukları bilinirdi; birçoğu Jasad'ın vilayetlerinin hiyerarşik yapısından nefret etmiş ve savaştan çok önce başka krallıklara gitmişti. Urabilir onlardan on beşini bulup saflarına katmak için ellerindeki tüm kaynakları harcamış olmalıydı. Sahirler büyülerini elementler arasında aktarabilirdi: topraktan çelik şekillendirebilir, sadece dallardan bir kılıç yapabilirdi. Hayagan'ın yanında onlarla birlikte, büyüleri tükenmeden önce ne kadar silah yaratabilirlerse o kadar silahımız olurdu. Bununla birlikte, diğer uzmanlık alanlarına göre üç kat daha fazla iyileşme süresi gerektiriyorlardı.

Sonunda savaş stratejisi bile cazibesini yitirdi. Yüzüme bir yastık çektim ve iniltimi bastırmak için kollarımı üzerine çektim. Odamdaki eşyalar yetersizdi ama yine de buradaki diğerlerinin sahip olduklarının iki katıydı. Bana iyi davranıyorlardı, kendilerinde olmayan konforu bana bahşediyorlardı ve ben bunun tadını çıkaracak nezakete bile sahip değildim.

Göğsümdeki basınç arttı. Bir zamanlar çok sevdiği bir hikâyeyi dinleyen bir çocuk gibi elimi kalbime bastırdım.

Bir, iki. Yaşıyorum.

Üç, dört. Güvendeyim.

Beş, altı. Beni yakalamasına izin vermeyeceğim.

Midemdeki korku çalkantısı daha da artınca tekrar denedim.

Bir, iki. Yaşıyorum.

Üç, dört... Neredeydim?

Odam yok oldu, ana hatları bulanıklaştı ve önümde sıvılaştı. Panik anında soğuk bir kavrayışa dönüştü. Bu olmaz. Bir daha olmaz. *Şimdi* olmaz.

Duvarlar katılaştığında, benimkilere hiç benzemiyorlardı. Çıplak ayaklarım yumuşak halıya bastı.

Devasa ve şaşırtıcı derecede sade bir oda beni çevreliyordu. Boş şişeler ve kanlı bezlerle dolu bir masanın üzerinde bir mum titriyordu. Ay ışığının hastalıklı damlaları yağmurdan ıslanmış pencereden içeri giriyor ve odanın başındaki muhteşem sayvanlı yatağa vuruyordu. Yemyeşil örtülere hayranlıkla bakmak için biraz aptalca durakladım. Ben bile böyle bir yatakta uyanık kalamazdım.

Fenerdeki yağ patlayınca odadaki gölgeler değişti ve yatağın kenarına eğilmiş çıplak bir sırt görünce irkildim. Sahibi

Yüzünü duvara dönmüş, ellerini iki yanına dayamış, geniş omuzlarını çekmişti.

Bu omurgayı kendi omurgamdan daha iyi tanıyordum. Vücudundaki zarafete, hareketlerindeki akışkanlığa kaç kez hayret etmişim? Arin bitmemiş bir şarkı gibi hareket ediyor, geri kalanımızın duyamadığı bir ritme cevap veriyordu. Başının yan tarafını kaplayan, gümüş telleri koyu kestane rengine boyayan kan bile onu küçültemiyordu.

Başka tarafa bakabilmeyi diledim ama güzel şeylerle dolu bir odada Nizahlı Arin hepsini gölgede bırakıyordu.

Beni henüz görmemiş ya da duymamıştı, bu da hâlâ ortadan kaybolma şansım olduğu anlamına geliyordu. Onca zaman ve onca insan arasında. Büyüm beni buraya getirirken ne düşünüyordu? Aslında, büyüm neden düşünüyordu ki? Belki de son birkaç gündür sihrimi kullandığımı bilmek Efra'yı memnun ederdi. Elbette nasıl kullanıldığı ve benim sürece ne kadar az dahil olduğum hariç.

Hâlâ varlığımı hissetmemişti. Bahçede de hissetmemişti. Arin'in büyüye olan uyumu yaklaştığım anda beni ele vermeliydi.

Gerçekten burada olsaydın, Hisar'ın arazisine girdiğin anda büyüünü hissederdin.

Avucumu kontrol ettim. Altın damarı kaybolmamıştı ama parıltısı azalmıştı. Sihrimi bulmak için derinlere indim, her köşeyi ve yarığı kazdım ve elim boş döndüm.

Sihrim olmadan burada mıydım?

Sağımızdaki masanın üzerinde, kana bulanmış bandajların arasına gelişigüzel serpiştirilmiş bir düzine gümüş alet duruyordu. Pahalı aletler, bir şifacının giderken yanında götürmesi gereken aletler.

Kendini iyileştirmeye mi çalışmış?

Boğazımdan dehşet dolu bir kahkaha fırladı. "Seni lanet olası aptal."

Arin'in sırtı dikleşti, her bir kası gerildi. Arkasını dönmedi.

Güven verici bir işaret değildi. Gerçekten, *Tehlike* diye bağırان bir işaretti! *Tehlike! Tehlike!*

"Al Anqa'a seni öldürebilirdi. Böyle mi gitmek istiyordun? Dilimlenmiş kuş yemeği mi?"

Gövdesine ve yan tarafına sarılmış bandajlar gözümün önüne geldi ve keskin bir nefes aldım. Al Anqa'a'nın pençelerinin verdiği hasar, Vizyonistlerin illüzyonunda bu kadar korkunç görünmemişti.

Arin yaralanmıştı. Hem de çok kötü.

Saç çizgisinden çenesine kadar bir çizgi halinde kan kurumuştu ama yarasının geri kalanı temizdi. Neden bu kan parçasını silmemişti?

Ellerim tuniğimin içinde yumruk şeklinde kıvrıldı. Eğer sihrim burada olsaydı, şimdi beni alıp götürme zamanı olurdu. Şimdi, parçalanan direncimin ya da uzanan elimin üzerindeki toz çökmeden önce-

-Çıplak omzunun arkasına dokundu.

Anında oldu. Demir bir kavrama bileğimi yakaladığında tenim onunkini henüz sıyırmıştı. Geriye doğru savrulup duvara çarparken oda uçu ve hain elim başımın üzerinde sabitlendi.

Arin üzerimde belirdi, birkaç santim uzağımdaydı, güzel yüz hatlarında cinayet olgunlaşıyordu.

"Sana da merhaba." Sırıttım. Aç aslanları dürtecek biri değildim ama lanet olası içgüdülerim bunun beni ısırmayacağına kendilerini ikna etmemişti.

Bileğimdeki tutuş sıkılaştı. Öfkelenim. "Evet, çok korkutucusun. Bırak beni."

Çekiştirdim, onu yerinden oynatmaya çalıştım ama yaralı ve kanlar içinde olsa bile Arin, Arin'di. Bir duvarı iterek geçme şansım daha yüksekti. "Mantıksız davranıyorsun."

Hiçbir şey söylemedi.

Derin bir nefes aldım. Kızgınlığının ateşi öfkeye dönüşmeden önce, oymalı ahşap kapıları açılmış gardırobunu gördüm. Kargaşa dikkatimi yüzümden bir nefes ötede parıldayan Varis'ten uzaklaştırdı.

Masanın üzerindeki dağınıklık yaralarının bir belirtisiydi ama gardırop? Çalışma masasındaki çarpık çekmeceler? Komodininin üzerindeki üç boş fincan?

Gözlerine baktım, onu incelerken kaşlarım endişeyle çatıldı. Arin en ufak bir zayıflık belirtisi göstermektense farelerin parmaklarını kemirmesine izin verirdi, ama odasının durumu onun amansız yüz hatlarından daha yüksek sesle konuşuyordu.

Gardıropta Arin'in giysileri düzgün, simetrik sıralar halinde dizilmişti. Yalnızca bir parça göze çarpıyordu, kalitesiz işçiliği komşularının özel dikim kolları ve karmaşık etek uçlarından çok farklıydı. Arin'in tertemiz giysileriyle çevrili, güve yeniği, yıpranmış eski bir pelerin dikkatle

arkada asılı kaldı.

Göğsüm acı verecek kadar şişti.

Duvara yapışmış olan ben olmama rağmen, birden kendimi hile yapmış gibi hissettim. Benim için olmayan bir şeyi görmüş, oyunumuzda bir avantaj çalmıştım.

"Bırak beni," dedim kısık sesle. "Bırak beni, ben de gideyim. Yemin ederim."

Beni baş döndürücü bir hızla çevirdi ve kolumu arkamdan bükte. Arin yüzümü duvara bastırmak yerine bizi kapıya doğru bir adım itti.

"Beni *tutuklamaya* mı çalışıyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde gülmekten kendimi alamadım. "Arin, ikimiz de bedenimin kilometrelerce uzakta olduğunu biliyoruz."

Yine bir şey yok. Arin kendini kapatmışken onunla tartışmak zaman kaybıydı. Sadece tek bir dile cevap verecekti.

Serbest kalan kolum geriye doğru savruldu ve dirseğimi Arin'in karnına sapladı.

Duvara çarpmak kadar acı verici değildi ama yakındı.

Tutuşu çok az gevşedi ama ben bundan faydalandım ve kısıtlı bileğimi aşağı ve dışarı doğru büküm.

Zaferim sadece birkaç saniye sürdü ve Arin'in elinde parlayan hançer tarafından ikiye bölündü. Bu adamın üzerinde ne kadar sık bıçak sakladığına hayret ettim.

Victor'un Balosu'ndan önce birbirimize doğru patlayarak hareket ettiğimiz anların sadist bir aynası gibi hareket ediyorduk. Ama o zaman beni kendine çekmiş, ağzını ağızıma dayamıştı ve bu sefer ben omzumu son sürat göğsüne saplarken o da bıçağını ölümcül bir isabetle kalbime doğru savuruyordu.

Arin daha az ağır yaralı olsaydı, koşumun gücünü beni devirmek ve hançeri göğsüme saplamak için kullanacaktı. Bu stratejiyi tünellerde birlikte milyonlarca kez uygulamıştık. Ama sargılarından kan sızmaya başlamıştı ve bir yığın halinde yere yığıldık.

Boğuştuk. Üstümde dönerken dizlerimi Arin'in kalçalarına doladım. Bıçağı kaldırır kaldırmaz, nefesi kesilene kadar parmaklarımı yan tarafındaki bandajlara sapladım. Tırnaklarıma kan bulaştı.

"Özür dilerim, özür dilerim-" Bileğini tutup başımın yanında yere düşürdüm ama bıçağı bırakmadı. Diğer yumruğu yan tarafıma saplandı ve acı beni öksürük krizine soktu.

Piç kurusu. Saçından bir tutam yakaladım ve onu kendime çektim.

Sert bir kafam vardı; bu, Hanım'ın uzun süren işkenceleri sırasında ortaya çıkardığı yararlı bir ayrıntıydı. Arin bunu eğitim tünellerinde öğrenmişti ve ben de alnımı onunkine çarparak ona bir hatırlatma daha yaptım.

Çabucak toparlandım ve onun bir anlık şaşkınlığından yararlanarak ağırlığımı öne verdim ve bizi bir kez daha döndürdüm. Üzerine eğildim ve bileğini kavrayarak yere bastırdım. Parmakları çözülüyordu.

"Bırak beni, seni inatçı aptal! Kanaman var ve sana zarar vermek istemiyorum."

"Canımı yakmak istemiyor musun?" İlk kez söylediği bu hırıltılı sözler beni hazırlıksız yakaladı. Gümüş rengi saç telleri alnının üzerinden kayarak şakağından yeni akan kana takıldı.

Yırtık göğsünün üstünde benimle konuşmak için çabaladı, köprücük kemiğinde ter parlıyordu. Ama direnmeyi bırakmıştı. Benden kurtulmaya çalışmıyor ya da üstündeki konumumun ona sağladığı zayıflıklardan herhangi birinin peşinden gitmiyordu.

Yanağındaki kurumuş kan izlerine baktım ve onu nasıl otururken bulduğumu düşündüm. Kambur ve çekilmiş.

"Galim'in Bendini bilmiyordum."

Gözlerindeki aşılmaz buzu kıran şimşek, parlak bir öfkeyle çıktı.

"Arin, Al Anqa'a'yı asla serbest bırakmazdım. Yapmayacağımı biliyorsun." "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi sert ve alçak sesle. "Essiya."

Küçümseyerek, açıkça yaralamak için söylenen adım onun ağzında tam tersi bir etki yarattı. Bunu duymak içimi şekilsiz bir merakla doldurdu. Onu düzeltme içgüdüleriyle savaşmak ya da ses karşısında yüzümü buruşturmak zorunda kalmadım. Başka birinin benim için seçtiği, üzerime uymayan bir kıyafet gibi hissetmedim. Tekrar söylemesini istedim.

Sırlar örtümüz düşmüştü ve birbirimizi ilk kez gerçekten tanıyorduk.

"Bir Kraliçe'ye nasıl hitap ettiğine dikkat et," diye fısıldadım, öne doğru eğilirken bacaklarım beline dolanıyordu, "küçük Varis."

Kıpırdamadan durdu ve ben de öne doğru kaymakla hata ettiğimi anladım. Arin'in boшта kalan eli -dizlerimin arasında, vücuduna sabitlediğim eli- gevşedi. Saniyeler içinde havalandım, güçlü bir itiş beni odanın ortasına fırlattı.

Yere düşüp yuvarlanarak ayağa kalktığımda Arin bana doğru geliyordu. Masanın arkasına daldım ve kafasına bir mürekkep hokkası fırlattım. Kaçtı, ben de ulaşabildiğim her şeyi fırlatmaya başladım. Bandajlar, giysiler, parşömenler ve kitaplar Arin'in üzerine yağdı. Hiç hız kesmeden onları savuşturdu.

Fiziksel olarak Arin kusursuzdu. İnce bilenmiş vücudundaki her kas, geniş ve güçlü bir iskeletin etrafını sararak, sıkı bir çalışmayla oraya ulaşmayı hak etmişti. Nizahl'ın Komutanı çocukluğundan beri eğitim almıştı ve demir gibi iradesi sayesinde ölümden öte hiçbir şey kılıcını yavaşlatamaz ya da hedefini değiştiremezdi. Şimdi bile, bandajlarından sızan kanla, içimizden biri parçalanana kadar gelmeye devam edecekti.

Nizahl'ı Arin'i tanımak, bedeninin ötesinde yaşayan gerçek gücü -ve gerçek kırılğanlığı- bilmek demekti.

Aada toplantısından beri kafamda dönüp duran kelimeleri ağızımdan kaçırdım. "Elçiden önce kale düştü!"

Bu bir kumardı. Karanlık bir kuyuya atılmış bir kibrit. Bir şişe kaptım ve onu bir kılıç gibi aramızda tutarak aramızdaki son mesafeyi de geçmesini bekledim.

Onun yerine bir mucize oldu.

Arin durakladı.

Zihni Arin'inki gibi çalışan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Merakla bir kez kesildi mi, iyileşmezdi. Herhangi bir belirsizlik iltihaplanır, zehir gibi yayılarak onu tüketirdi.

Kaburgalarımın arkasındaki ağrıyı görmezden gelerek zayıflığına uzandım ve parmaklarımı derine soktum.

"Yüzyıllardır ayakta duran Jasad kalesinin Kan Zirvesi'nden birkaç saat sonra nasıl düştüğünü kendine hiç sormadın mı? Nasıl oldu da kale düşer düşmez dört ordu saldırmak için hazır bekledi?" Sorular birbirini kovalıyor, özgürleşmek için acele ediyordu. Yıllardır içime attığım bu şüpheleri, sonunda benim kadar işkence çekecek tek kişiyle paylaştım. "Eğer büyükannem ve büyükbabam Kan Zirvesi'ne saldırmayı planlamış olsalardı, neden beni getirsinler ki? Neden Niphran'ın ölüm haberi - Bakir Kule'de çürümeye terk ettikleri, sevgilisini öldürdükleri kızları - onları büyülerıyla tüm Zirve'yi yok edecek kadar etkiledi?"

Hareketsiz bedenine doğru temkinli bir adım attım, şişe hâlâ aramızda duruyordu. Beni yakından takip etti, sert bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

Beni dinliyordu.

"Ne kadar temiz bir şekilde gerekleştini düşün," diye ısrar ettim ve kendi şüphelerimin kuyusundan gözümü kırpmadan çekerek bu şekilde konuşmak pervasızcaydı. Binyar'dan ya da itirafından bahsetmeye cesaret edemiyordum ama aksi takdirde ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yanlış bir hareket, yanlış bir adım ve merakının kafesi kırılabilirdi. "Büyü deliliğı yüz yılı aşkın bir süredir gözden düşmüş bir teori. Kendi krallığınız bunu asılsız bir korku tellallığı olarak bir kenara attı. Baban sabırlı biri, hakkını teslim etmeliyim. Nizahl'ı Awaleen'in büyüye hakemlik etmek için kurduğı krallıktan, büyüyü yok etmek için harekete geçen bir krallığa yavaş yavaş dönüştürmek için onlarca yıl harcadı."

Rawain'i çağırarak riskliydi ve Arin ileriye doğru tek ve kesin bir adım attığında en kötüsünden korktum. Şişenin dibi göğüs kafesine bastırdı. Bir elini şişenin ortasına doladı ama şişeyi elimden almak için hiçbir hamle yapmadı.

Hâlâ sessizdi. Hâlâ beni izliyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Kılıcını kınından çıkarmış olsaydı daha az korkutucu olurdu.

Zamanım tükeniyordu.

"Annenle Kan Zirvesi'nde tanıştım," dedim. "İsra öleceğini biliyordu. Rawain'in ne yapmayı planladığını bilerek o Zirve'ye gitti."

Bir tanesini Arin'in göğsüne bastırdığım Talwith şişeleri, kabadayı khawaga'lara ve ticaret yolları boyunca yapılan yolculuklara dayanacak şekilde üretilmişti. Dania'nın savaşçı krallığı yeteneklerini bir araya getirmiş ve Essam'daki uzun seferlere ve korkunç savaşlara dayanabilecek kadar sağlam bir şişe yaratmıştı. Tüm niyet ve amaçlar için zamanın kendisinden daha uzun süre dayanabilecek bir şişe.

Arin'in parmak eklemleri şişenin etrafında bembeyaz oldu ve cam kırıldı.

Kırık cam birikintisinin üzerinden bana doğru adım atmadan *önce, çıplak eliyle bir talwith şişesini kıldığını* algılamak için ancak bir saniyem vardı. Sırtım duvara çarptı ve zamansız bir eğlenceyle nefes verdim. Arin'in beceri repertuarında beni duvarlara sıkıştırmak gibi özel bir yetenek de olmalıydı.

Hâlâ elimde tuttuğum şişenin boynunu kaldırdım ve Arin bir adım daha atmadan sivri uçlarını çenesinin alt tarafına bastırdım.

Sesim sertleşti. "Onun senin baban olduğunu biliyorum. Senden ne istediğimi biliyorum."

Keşke daha az anlasaydım. Hanim'in hayaletini memnun etmeye çalışırken kendimi içten dışa doğru parçalamıştım. Onun istediği Varis ve Jasadi olmak için. En basit dokunuştan bile geri çekilmiştim; boynuma dolanıp beni çamura sürükleyebilecek her türlü şefkat ya da dostluğa karşı savaşmıştım. Essam'da sadece beş yıl geçirmiştim ama ne sırtımdaki yaralar ne de onun bıraktığı etki asla tam olarak iyileşmeyecekti.

Arin hayatında Rawain'siz bir gün bile geçirmemişti. Yüce, Arin'in dünyasının takımyıldızlarını çizmiş, evreninin parametrelerini belirlemişti. Başka bir oğul muhtemelen önceden belirlenmiş bir gerçeklikte yaşamakla yetinirdi. O evlat, şüphe gibi zahmetli bir şeyin üzerine oturduğu rahat temeli çatlatmasına izin vermezdi.

Arin, Rawain'in tasarladığı dünyada büyümüş olsa da, göklerimizi ve yeryüzümüzü kanlı elleriyle inşa edenlerin kâbusu olan bir niteliğe -mucizevi, neredeyse kindar bir güce- sahipti.

Arin merak etti.

"Bana olan inancını kaybetmen için tek bir yalan yetti," diye fısıldadım. "Söyleyin bana, Majesteleri: Babanıza olan inancınızı kaybetmeniz için daha kaç yalan söylemeniz gerekecek?"

Şişenin boynunu düşürdüm. Ayaklarımızın dibine düştü ve yuvarlanarak gözden kayboldu. "Birimiz diğerinin elinde ölmeden önce mi sonra mı olacak?"

Odadaki renkler solmaya, yüzeyler dalgalanmaya ve dönmeye başladı. Zamanımız sona ermişti.

"Ona kaleyi sor." Midem çalkalandı ve ölümcül bir hata yapmadığımı umdum. Arin'in ellerinde, ne kadar ince olursa olsun, bir bilgi ipliği amaçlanandan çok daha fazlasını ortaya çıkarabilirdi.

Yine de bu benim son şansımdı. Yıldızlar arasında son bir ok.

Çoğu tahmine göre, muazzam bir başarısızlıktı. Arin yumuşamamıştı. Sadece bir kez konuşmuştu.

Komutan bulanıklaştı, nehre düşen bir taş gibi kayboldu, ama taşıdığım duygu umutsuzluk değildi.

Çünkü Arin'i tanıdığımı söylediğimde yalan söylememiştim.

Ve Varis'in zihni dönmeye başladığında bunun neye benzediğini biliyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SEFA

Hizmetkârlar Sefa'nın etrafında koşuşturuyor, omzuna çarpıyor ve ona telaşlı kaşlarını çatıyorlardı.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak kendini bir köşeye sıkıştırdı. Mutfaktaki kaos ona kaledeki sabahları hatırlatıyordu ama burada akışı nasıl yönlendireceğini bilmiyordu.

Kızarmış yumurtalar tabaklara kayarken yağlar patladı ve köpürdü. Kısık ateşte kabuğu yumuşatılan bir patlıcan soyulup ezildi. Bir tutam yağ, tuz ve tahin de eklendikten sonra tabak, koşuşturan bir hizmetkârın ellerine teslim edildi.

Üzerine limon sıkmayı unutmuşlar. İnsanlar limonu hep unuttur. Donmuş fiteer, hamur kızarana kadar sıcak tavada çevrildi.

Aşçı Sefa'yı şaşırtacak şekilde bal ve pekmezi doğrudan fiteerin üzerine gezdirdi. Sefa balı her zaman ayrı bir kâseye koyup bandırırdı.

Mutfak bir avuç dolusu dışında boşalınca, Sefa en kıdemli görünen çalışana doğru bir adım attı ve kendisinde olmayan bir özgüvenle, "Sultanın kahvaltısını odasına götürmek istiyorum. Bana yardım edebilir misiniz?"

Kadın önce ona, sonra da diğer hizmetlilere baktı. On yedisinden büyük olmayan bir kız ağzını açtı. "Elbette," diye araya girdi kıdemli hizmetçi, kızın yerine konuşarak. "Sultana'nın odasına kahvaltı götürmenizde size yardımcı olmaktan mutluluk duyarız."

"Ama-" diye tekrar denedi kız.

"Salwa, Sultana'nın hizmetkârı için bir tepsi getir. Şimdi." Bakışlar Salwa'yı sakinleştirdi. Kız aceleyle tezgâhtan bir tepsi aldı ve içine yiyecek doldurmaya başladı.

Hizmetçi kalçasını tezgâha dayadı. "Adınız Zehra, doğru mu? Ben Birta, güney mutfağının şefiyim."

Salwa'nın yanında duran adam başını eğdi. "Radwan."

Sefa'nın küçüklüğünden beri duymadığı kalın bir Lukubi aksanıyla konuşuyorlardı. Babasının aksanı Nizahl'a taşındıktan sonra bile hiç kaybolmamıştı. Sefa nostaljinin hücumuna karşı gözlerini kapattı. Elinden geldiğince babasını düşünmemeye çalışırdı.

Sefa öldüğü için onu nasıl affedeceğini hiçbir zaman tam olarak çözememişti.

İşin iyi tarafı, bu hatırlatma Sefa'nın açlığını gidermişti. Nazik bir gülümsemeyle tepsiyi Salwa'dan aldı. Kız bakışlarını kaçırdı ve Radwan'ın arkasına çekildi.

Sefa, Sultan'ın kanadının yerini sormak için ağzını açtı ve durakladı. Radwan ve Birta birbirlerine sırtıyordu; Salwa tırnaklarını dişlerinin arasına geçirmiş, kemiğe kadar kemirmeye niyetli görünüyordu. Onun sorusunu bekliyorlardı, cehaletinin pis kokusundan kaçınmak için burunlarını çoktan yukarı kaldırmışlardı.

Sefa, "Yemek için teşekkür ederim," dedi ve gitti.

Neyse ki Sultana'nın kanadını bulmak mutfağı bulmaktan çok daha az çaba gerektiriyordu. Goblenler daha özenli, halılar daha güzel, hava daha tatlıydı.

Sultanın kapısına giden kısa koridorun sonunda Sefa, giderek uzayan bir sabahın üçüncü zorluğuyla karşılaştı. Tepsiyi yere koymadan kapıyı çalamazdı ve koridorun iki yanındaki muhafızlar ona yardım etmek için kollarını bile kıpırdatmazlardı. Ama ya tepsiyi yere koyarsa ve Sultan kapıyı hemen açarsa? Sefa'yı, Sultan'ın kahvaltısıyla birlikte ayaklarının dibinde dururken görecekti. Muhafızlar kıpırdamayı reddettiğine göre, belki Sefa tepsiyi onların kafasında dengeleyebilirdi.

Sefa boğazını temizledi. "Sultanım? Kahvaltınızı getirdim."

Kapının diğer tarafındaki sessizlik Sefa'nın karnındaki sinir yumağını bir kayaya dönüştürdü. Ya günün soğuk ışığında Sultan, bir hizmetkâra ihtiyaç duyma konusunda fikrini değiştirmişse? Ya biri ona çoktan yemek getirmiş ve hizmetkârlar bunu Sefa'ya söylemeyi ihmal etmişse? Burası Sultanın odası bile olmayabilirdi ve Sefa'nın hatasının hikâyesi onu bir gecede alay konusu haline getirebilirdi.

Kapının arkasından bir hışırtı ve ardından kısık bir kıkırdama duyuldu. "Kahvaltım."

Awaleen'e şükürler olsun. Sefa eğildi, iki parmağıyla tepsiyi tuttuğu yerden sıyrıp kolu itti.

"Günaydın Sultanım!" Kapı hafifçe aralandı ve Sefa kapının geri kalan kısmını omuzlarken sevindi. Zafer sarhoşluğuyla zifiri karanlık bir odaya girdi ve hemen ayağı takıldı.

Düştü ve dirsek üstü yere çakıldı, tepsi hâlâ panikle tuttuğu ellerindeydi. Yuvarlanan tabakların çıkardığı şangırtı, neredeyse ellerine sıçrayan çay kadar canını acıttı. En azından soğumadığını doğrulayabiliyordu.

Güneş ışığı odaya sızarak Sefa'yı tüm görkemli aşağılanmışlığıyla aydınlattı. Çıplak bir adam, aralanmış perdenin yanından ona göz kırptı. Göğsüne ve omuzlarına bulaşan yağ, koyu teninde parılıyordu ve Sefa yağın izini **sürme** hatasını yaptı. Olamaz.

Tepsiyi bırakan Sefa ayağa fırladı. Sultan Vaida lüks yatağında, misafiriyle benzer bir soyunmuşluk içinde doğrulup oturdu. Boğazının muhteşem sütununu yağ yerine parlak kırmızı bir renk kaplamış, çenesi ve elmacık kemiğindeki kesik boyunca kıvrılmıştı.

Sefa bir an duraksadıktan sonra bunun kan olmadığına karar verdi. Sadece boya.

Vaida yatağın üzerinde döndü, ayaklarını yere koyarken örtüler kaydı. Pencerenin yanındaki adam dikkatini Vaida'ya çevirdi, yüz hatlarında şehvet dolu bir açlık olgunlaşıyordu.

Vaida gerinirken ikiz bıçaklardan daha keskin omuzları geriye doğru katlandı, bornozunu kollarının üzerinden çekti ve kemerini tembelce beline doladı.

Sefa yüksek tavanı inceledi, duvarın içine örülmüş taş kirişlere boyanmış öldürücü renkleri saydı. Marek'le birlikte sokaklarda yaşadığından beri bu kadar çok çıplak ten görmemişti. Bu küçük serserilik meselesi, Sefa çadırdan on dakikadan fazla her ayrıldığında yeni bir kızla takla atmasına engel olmamıştı.

"Majesteleri?" diye mırıldandı adam, pencereden hâlâ utanmadan tahrik oluyordu. Sefa da duyarlı bir düğme yığını olabilirdi.

Sultan Vaida ayağa kalktı ve yatağının başucundaki sürahiden su doldurdu. Uzun bir yudum aldı. Adama dönüp bakmadan, "Gün boşa geçiyor, Ajil. Pantolonunu bağla ve gidip tadını çıkarmaya bak."

"Benim adım-"

Sultan'ın boynu döndü, gözlerindeki bıçaklar Acil Olmayan'ın cümlesinin geri kalanını şeritlere ayırdı. Giysilerini topladı, Sefa'nın girişinin ironik bir kopyası gibi ayrılmak için acele etti.

Kapı arkasından kapandı. Sefa yemeğin yeni farkına varmıştı

bembeyaz halının üzerine sıçradı. "Sultanım, çok özür dilerim." Sefa yatağın etrafından dolandı ve halının liflerine sinen yapışkan balın, devrilmiş fiteer parçaları ve ıslanmış çayla arkadaşlık ettiğini görünce dehşetle tıslayarak yutkundu.

"Bırak onu." Vaida dağınıklığa umursamazca baktı. "Biri bununla ilgilenir."

Sefa gözlerini kırıştırdı. "O biri ben değil miyim?"

Vaida'nın ağzının köşesi kıvrıldı. "Bunun için değil. Gel. Başım çatlıyor ve bununla uyumamam konusunda uyarıldığımı çok net hatırlıyorum" -boya izlerini göstererek- "tenimde."

Vaida şifonyerinin karşısındaki sandalyeye yerleşti. İnce bir bacağı diğerinin üzerinden geçerken bornozunun altından kaydı. Vaida başını arkaya eğdi, gözlerini kapattı ve parmakları hafifçe şakaklarına vurdu.

Yanlışlarla dolu bir sabahta başka bir yanlış adım atmaya hevesli olmayan Sefa hemen harekete geçti. Sefa'nın hayatı boyunca görmediği kadar çok şişe, toz, tüp ve flakon şifonyerin üzerini kaplamıştı. Bu tek yüzeyde sergilenen güzelleştirme ürünlerinin hacmi en az yüz kızın özgüvenini yok edebilirdi. Vaida'nın tüm bunlara neden ihtiyacı vardı? Kimsenin onunla rekabet etme umudu yok gibiydi.

Sefa katlanmış pamuk yığınının yanında duran şişenin tıpasını açtı ve ihtiyatlı bir koklama için burnuna götürdü. Misket limonu ve okaliptüs.

"Bir karenin üzerine hafifçe dök ve sür." Uyuşuk gözleri açıldı ve Sefa'nın üzerine yerleşti. "Bugün bir ara mükemmel olur."

Sefa pamuklu karenin bir bölümünü ıslattı. Berrak sıvı parmaklarına sıçradı, şişe kararsız tutuşunun altında titriyordu.

Pamuğu Sultanın boğazının dibine uygulayan Sefa, Sultanın kendisini açıkça incelediğini fark etmemiş gibi yaptı. Bezi yukarı doğru sürükledi.

Bileğinin narin bir tokasıyla. "*Dab* dedim."

"Özür dilerim." Sefa elini sürdü.

Vaida'nın boğazı bir uğultuyla titredi. "Seni rahatsız ediyorum."

Kısa bir duraksamadan sonra Sefa bir nefes aldı. Kumaş, çenenin kulakla buluştuğu noktaya gitti. "Elbette. Sen Sultansın."

Kumaşın altındaki yanak bir sırtışla yukarı kalktı. "Sadece rütbeme duyduğunuz sağlıklı bir saygı, öyle mi?"

"Evet."

Sefa ne olduğunu anlayamadan Sultan'ın kolu savruldu. Güçlü bir el boğazına dolandı ve Sefa göz hizasına kadar çekildi. "Bu senin ilk yalanındı."

Çiviler boynunun arkasına battı. "Seni buraya saraydaki gözlerim olarak hizmet etmen için getirdim. Benim huzurumda sadece gerçekler dilinden dökülebilir, yoksa ağızındaki kasları serbest bırakmaktan başka çarem kalmaz."

Vaida'nın tutuşu gevşedi ve durgun yayılışına geri döndü. Sefa boğazını ovuşturdu, hayal kırıklığı korkuyla savaşıyordu. "Ben yalan söylemedim."

"Öyle mi?"

Sefa dilinin kırılğan kaderinin acı bir şekilde farkındaydı. Ama Vaida dürüstlük istemişti ve Sefa'nın buna gücü yetebilirdi.

"Eğitilmiş bir botanikçi bile toksinlerinin ne zaman patlayacağını bilmeden zehirli bir çiçeğin yapraklarını okşamaktan çekinir."

Sefa kasıtlı olarak Sultan'ın gözünün kenarını sildi ve kumaşın geri kalanını kırmızıya boyadı. "Temkinliyim, rahatsız değilim."

Vaida sessiz kaldığında Sefa haddini aştığından endişelendi. Ama Sultan Vaida, Sefa hızla anlamaya başlamıştı, neşeyle parçalamadığı bir bağla nadiren karşılaşırdı.

"Ne tür bir çiçek olacağımı düşünüyorsun?" Vaida büyük bir ilgiyle sordu. "Zehir söz konusu olduğunda korkmanız gereken genellikle taç yaprakları değildir, tabii onları yemeyi planlamıyorsanız."

Sefa sonraki birkaç dakikayı Vaida'nın bahçesinde yetişen bitkilerin farklı kişiliklerini anlatmasını dinleyerek geçirdi. Konuşmadan önce Vaida'nın leylakların güllerin tavrına ama ayçiçeklerinin piyasa değerine sahip olduğu hakkındaki atıp tutmasına ara vermesini beklemek zorunda kaldı. "Hepsi tamam."

"Mükemmel!" Vaida kollarını başının üzerine attı ve esnedi. "Cildim kesinlikle tazelenmiş hissediyor. Mükemmel bir iş çıkardın Zehra."

Sefa şaşkınlıkla dudaklarını bükerek tereddütlü bir gülümseme takındı. Sultan'ın ruh hali bahar yağmuru gibi değişkenlik gösteriyordu. Fırtına ve güneş ışığı arasında gidip gelen Sefa, bir an önce saklanmayı diledi.

Vaida yatağının solundaki perdeye doğru yürüdü ve onu kenara itti. Bir insanın sahip olabileceğinden çok daha fazla renk, kumaş ve modayla dolu olan bu kavernöz oda Sefa'nın nutkunu tuttu. Tanrım, dışarıdaki gardiropar sadece taşmak için miydi?

"Oh, ve sevgilim" -Vaida sanki çarpılmış gibi kapının pervazında döndü

"Hizmetçiler seninle oyun oynuyorlar. Ben kahvaltımı asla odamda yapmam ve güneş tam tepeye çıkmadan da kalkmam."

Sefa'yı sıcak bir utanç dalgası kapladı. Ellerinin tersini aşırı ısınan yanaklarına bastırmamaya çalıştı. Bu, sırtışları ve alaycı ses tonlarını açıklıyordu. Salwa onu uyarmaya çalışıyor olmalıydı. "Ah."

"Zehra."

Sefa başını kaldırıp Sultan Vaida'nın düşünceli bakışlarıyla karşılaştı. Bu an kurnazlık, kapris ya da Vaida'nın güvenilir bir para rulosuna sahip bir kumarbaz gibi çevirdiği diğer garip özelliklerden herhangi biriyle işaretlenmemiştir.

"Sarayım, her türlü gerçeklikten daha mükemmel ve ikna edici illüzyonlar yaratan bir Awala tarafından inşa edildi. Baira... o asla tek bir şey değildi. Tahmin edilemezliği onu tehlikeli kılıyordu. Eğer Fildişi Sarayı'nda kalıcı olmak istiyorsanız, kalbinizi şiddetle korumanızı öneririm. Yumuşaklığı, dişleri olan bizler için karşı konulmaz bir cazibedir."

YİRMİNCİ BÖLÜM

ARIN

Şafaktan bir saat önce Arin mahkûmları ziyaret etti.

Dar merdivenleri teker teker çıkarken Arin'in üzerinde küf ve bayat ter kokusu vardı. Duvara oyulmuş basamaklar dik bir açıyla Hisar'ın bodrumuna iniyordu. Acele eden biri yan tarafa savrulabilir ve aşağıdaki taş zeminde boynunu kırabilirdi.

Arin anahtarını kilide soktuğunda pasla beneklenmiş bir kapı gıcırdadı ve bodrumdan süzülen konuşma dalları aniden kesildi. Kilit inledi, dönerken metali sıyırdı. Botuyla kapıyı duvara iten Arin eldivenlerini mendiline sildi ve hapishaneye girdi.

Yosunlar duvarlara tutturulmuş meşaleleri sarmış, paslanmış tabanları nemli ve havasız alanda alevi korumak için mücadele ediyordu. Alçak tavandan dün yağın yağmurun damlaları Arin'in çizmelerinin altındaki taşları kayganlaştırıyordu.

"Efendim." Bul köşede belirdi, yanında iki yeni acemi vardı. Afan ve Ladar gözlerindeki uykuyu sildi ve aceleyle üniformalarını düzeltmeye çalıştı. Arin'in kafasındaki kurumuş kanı ve yüzünü gölgeleyen morlukları görünce durdular.

"İyi bir gece uykusunu bölmeme izin vermeyin," dedi Arin.

Afan olgunlaşmış bir erik rengine döndü. Ağzını açtı.

Ağzından bir şey çıkmadı.

"Ziyarete gelen oldu mu?"

Bul doğruldu. "Hayır, efendim. Birini bekliyor olmalı mıyız?" Rawain'in elçileri muhafızları yaklaşan infazdan haberdar etmemişti. Bu yüzden Mufids'in yaşayanlar arasında son gecelerini geçirdiklerinden haberi yoktu. Mükemmel.

"Bahçelere gidin ve acemilerin Wickalla'yı hazırlamasına yardım edin. Afan ve Ladar'ı al. Bir arabaya sığdırabildiğiniz kadar su doldurun. İhtiyaçları olacak."

Bul, olayların aniden gelişmesi karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Bir sonraki muhafız rotasyonunu da çağırayım mı, efendim?"

Arin bu kez kızgınlık kıvılcımını çimdiklediğinde parmaklarını yaktı. "Emirlerimin eksik olduğunu mu düşünüyorsun Bul?"

"Hayır!" Muhafızın yüzü kızardı. "Ben sadece-"

"Ne demek istediğinizi sormadım. Ben çıkana kadar kimse girmeyecek."

Askerler hemen harekete geçti. Arin onların merdivenlerdeki ayak seslerinin kaybolduğunu duyana kadar kıpırdamadı. Kapı arkalarından gıcırdayarak kapanır kapanmaz Arin bir elini duvara dayadı ve baş dönmesi dalgasının geçmesini bekledi.

Kanamaman var ve sana zarar vermek istemiyorum.

Arin, Jasad Varisi'nin büyüü olmadan nasıl olup da Arin'in yakınında belirmediğini anlamaya nereden başlayacağını bilmiyordu. Bahçedeyken Arin'in bunu bilip bilmediğini merak etmişti ama biliyor olmalıydı. Arin onun bazı genel seçimlerine ne kadar az saygı duyarsa duysun, Sylvia'nın kendini koruma duygusunu suçlayamazdı. Çıplak eliyle Arin'in çıplak omzuna dokunmuştu; bırakın tüm sihrini serbest bırakmayı, kelepçelerinin güvenliğinde bile riske atmayacağı bir şeydi bu.

O gerçektir. Eğer Galim'in Bendindeki olay onu ikna etmediyse, o zaman talwith şişesinin kırık ucunu onun boğazına saplamaya ne kadar hazır olduğu ikna ederdi.

Kale, haberciden önce düştü!

Suratı asılan Arin duvardan uzaklaştı.

Müfsidlerin bir kısmı duvara yaslanmış yırtık pırtık karyolalarda yatarak uyuyordu. Birkaçı o geçerken alay etti ve bağırdı. Ancak çoğu asık suratlı bir teslimiyetle izledi. Arin üçüncü denemeden beri her gece bodruma girip büyülerini boşaltıyordu.

Bloğun sonuna altı hücre kala Arin durdu. Müfsid karyolaya uzanmış, sırtını duvara dayamış ve bir bacağını yana sallıyordu. Yıkanmamış saçları yüzüne dökülüyor, burnundan kulağına kadar yanağını oyan eski bir yara izinin kenarına takılıyordu.

Arin'in gelişiyi Müfsid karyoladan kaydı. Çıplak ayakları sessizce yere basıyordu. Jasadi ellerini ona sararken Arin irkilmedi.

parmaklıkların etrafında. Gözlerinin akı sarı halkalarla çevriliydi. "Gümüş yılanların ortalıkta dolaşması için geç bir saat."

Arin adamın soyulan dudaklarının etrafındaki beyaz kabuğu, çenesinin etrafına dağılmış tırnak izlerini inceledi. Buraya gelmek pekâlâ zaman kaybı olabilirdi. Bu Mufsid yıllardır deliydi. Belki de onlarca yıldır.

"Şafakta, sen ve diğer suç ortakların idam edileceksiniz." Arin haberi eğilip bükülmeden verdi. Acıma duygusu dilinden sahte bir şekilde dökülecekti. Eğer Arin'in müdahalesi olmasaydı, Müfsidler iki hafta önce idam edilmiş olacaktı. Yaşam süreleri üçüncü duruşmanın yapıldığı gün sona ermişti.

Mahkûm güldü. Beyaz kaplı dili dışarı fırladı ve havada uzun bir şerit yaladı. "Bu gece havada ne tattığımı biliyor musun, genç adam?" Sırıttı. "Çaresizliğin tatlı, tatlı tadı."

"Sana bir teklifte bulunmaya geldim."

Mufsid parmağını salladı. Kendi tırnağının olağanüstü uzunluğu, Arin'e dönmeden önce adamın ince dikkatini geçici olarak çaldı. "Mezarımıza girip ölülerden sır çalmaya mı çalışıyorsun? Sürünerek inine geri dön evlat."

"Hayır, döneceğimi sanmıyorum," dedi Arin düşünceli bir ifadeyle. "Jasad kalesini kim yıktı?"

Tepki anında geldi. Pençeli bir el parmaklıklara vurdu ve Arin'in yüzünün birkaç santim yakınına düştü. Mufsid gerinerek Arin'in burnunun önündeki boşluğu tırmaladı.

Arin bekledi.

Mufsid hırladı. "Bu ne cüret?"

Arin'in gülümsemesi duvarları eriten sisten daha soğuktu. "Teklifimi duymaya hazır mısın?"

Güvensiz sarı gözler hücrenin içinde gezindi ama adam sessiz kaldı. Arin'in ondan beklediği *evet cevabına çok* yakındı.

"Bana kalenin düşüşü hakkında bildiklerini anlat. Her ayrıntıyı. Karşılığında bu bodrumdan tek birinizin bile kanını emmeden çıkacağım. İdam sehпасına götürüldüğünüzde, şafağa kadar biriktirebildiğiniz az miktardaki büyüye sahip olacaksınız."

Mufsid dudağını büktü. "Büyülü ya da büyüsüz ölmemiz neden önemli olsun ki?"

"Fark etmez."

"Büyümüz kaçmak için yeterli olmayacak."

"Hayır," diye onayladı Arin.

"Bağlarımızdan kurtulur kurtulmaz askerleriniz üzerimize çullanacak. Tam bir katliam olacak."

"Gerçekten de öyle."

Mufsid tırnağını kelepçeye sürttü, düşünüyordu ve Arin kafasındaki uyarı zillerini susturdu. Neden buradaydı ki? Ne bir planı ne de doğrulanmasını istediği bir teorisi vardı.

İhanetin diğer tarafında duran Arin'in sadece şüphesi vardı.

"Hücreme gel çocuk kral ve sana zaptedilemez bir kalenin nasıl düştüğünü anlatayım." Çılgınlık Müfsid'in içinden akıp gitmiş gibiydi, geriye sadece öyle sessiz, öyle tekil bir niyet kalmıştı ki, altındaki zemini bile sabitliyordu. Mufsid nemli boşluğa çekildi ve bekledi.

Meydan okuma açtı. Arin başını eğdi, dudaklarında sessiz, neşesiz bir kahkaha vardı. Bunun adil bir oyun olduğunu düşündü. Mufsid'in büyüğü ona zarar veremezdi. Bir adamdan onur talep etmek için aynısı teklif edilmeliydi.

Kilidi çeviren Arin hücreye girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Mufsid yere çöktü ve Arin'e ona katılmasını işaret etti. Arin ayakta kaldı.

Mufsid omuz silktilti. "Oturmalısın. İlk seferinde kafa karıştırıcı olabilir."

"Oyunlarınıza karşı sabrım tükeniyor. Eğer konuşmaya niyetliysen, şimdi konuş."

Mufsid başını eğdi, az önceki Arin'in ürkütücü bir taklidini yapıyordu.

"Sayın Komutan, konuşmaktan bahseden kim?"

Tedirginlik Arin'in boynuna diken diken oldu.

"Neden bizim ne olduğumuzu öğrenmek istemediğinizi sorup duruyordum kendime," dedi Mufsid. "Ama sormayı bile bilmiyordun, değil mi? Kemik Döndürücü'nün ne olduğunu bilmiyorsun. Bir Portalist'imiz, bir Vizyonist'imiz, bir Hayagan'ımız, bir Sahir'imiz olduğunu bilmiyorsun. Yine de, sanırım en sevdiği kılıcının onu döven eli kesmeye başlamasını hiç beklemiyordu."

Arin'in gözleri kısıldı. Elini ceketinin cebine soktu ve parmaklarını bıçağının etrafına kapattı.

Altın ve gümüş Müfsid'in gözlerinde patladı.

"Şimdi, şimdi," dedi Mufsid. "Bir anlaşma yaptık." Hücre ortadan kayboldu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ARIN

Arin'in botlarının yanında uzanmış **bir** ceset.

Ceset doğru terim değildi. Ceset, yapının bir benzerinin hâlâ var olduğunu ima ediyordu. Ceset tanınabilir bir şeydi - bir zamanlar yaşayanların arasında yaşamış bir şey.

Kristalleşmiş kemik parçaları cam gibi saydam deriyi yırtıyordu. Bir yüzün olması gereken yerde, çökmüş bir çanak boş göz çukurlarını ve kararmış dişleri tutuyordu, ince kırmızı tendonlar bir burun olabilecek şeyin püresinin etrafına sarılmıştı. Göğsünü delen kaburga kemikleri, yelkenli gemilerin kışları gibi farklı yönlerde bakıyordu. Karnını kırmızı dikenler kaplamış, kan damlaları karnını delip geçen dikenlere dönüşmüştü.

Bacakları uyluktan ayak bileğine kadar parçalanmış, baldır kemikleri mısır koçanı gibi geriye doğru soyulmuştu. Kristalleşmiş et ve kemik katmanları ince filetolar halinde üst üste binmiş ve tek bir beyaz kemik parçası uzuvları vücudunun geri kalanına tutturmuştu.

Hangi tanımla bakılırsa bakılsın, Arin kolay kolay sarsılacak bir adam değildi. Yıllarını yüksek komuta kademesinin dehşetine dayanmak, her türlü saldırıya karşı sağlam durmak için gerekli tahkimatı yapmakla geçirmişti.

Ama ayaklarının dibinde yatan büyüyle mayınlanmış bir cesedi görmeyi hesaba katmamıştı.

Acımasız, değil mi? Onlar da her dakikasını hissediyorlar. Dilleri cama dönüşene kadar çığlık atmayı kesmiyorlar, diye mırıldandı Muftid, bedensiz sesi Arin'in kafasının arkasında çınlıyordu.

Arin nefes verdi, bakışlarını parçalanmış cesetten ayırıp yanında çömelmiş ağlayan kıza çevirdi. Çöküş, içinde bulundukları odanın her yüzeyinde parmak izlerini takip etmişti. Kabaran fildişi perdeler, panjurların rüzgâra karşı kalkan olması gereken duvarlardaki boşlukları gizliyordu. Yakutlar parıldıyordu

taç pervazı boyunca. Nefes kesici detaylarla dokunmuş duvar halıları odanın sağ tarafını kaplıyordu. Arin ilk cevabını onlarda buldu.

Fildişi Sarayı'ndaydı.

"Beni buraya nasıl getirdin?" Arin alçak sesle konuştu. Kız ona aldırış etmedi. "Bu ne büyü?"

Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Majesteleri. Ben Waid Entair, Taçların Kemik Eğiricisi.

Ne isim ne de unvan Arin için bir anlam ifade ediyordu. Hangisinin onu daha çok tedirgin ettiğinden emin değildi: Mufsid'in iki dakikadan kısa bir süre içinde Arin'in büyü anlayışında bir krater açmış olması mı, yoksa onu etkileyebilecek bir büyüün var olması mı?

Heyecan eksikliğin beni yaralıyor. İki yüz yıl içindeki tek Kemik Döndürücü benim. Ölülerin hikâyelerini görüyorum. Kemiklerinde kalan büyüden sırlar çıkarıyorum ve ayaklarım sabit dururken zamanda yolculuk yapıyorum.

Kemik Döndürücü. Arin bu bilgiyi daha sonra incelemek üzere bir kenara koydu ve dikkatini elindeki soruna verdi.

Ölülerden çalınmış bir anının içindeydi. Waid kimin kemiklerini kullanmıştı?

Bu kimin anısıydı?

Kapı patlayarak açıldı ve iki muhafız odaya doluştu. Alanı değerlendirdiler, bakışları doğrudan Arin'i taradı.

Arkalarından bir kadın içeri girdi ve Arin'in konumuyla ilgili tüm şüpheler ortadan kalktı. Bu kadının sahip olduğu türden bir güzellik -adamları cinayete sürükleyebilecek ve bir savaşı olduğu yerde durdurabilecek bir güzellik- sadece ve sadece tek bir soy için ayrılmıştı.

Fenerin ışığı, yükselen bir güneş şeklinde işlenmiş olan tacından göz kırpyordu. Yakutlar, beyaz kuvarstan oluşan, değişen yükseklikteki üç ışını destekleyen tacın kenarını kaplıyordu... beyaz kuvars mı? Oniks?

Gevşek bukleler bir bahar bulutu gibi başının etrafında toplanıyor, birkaç metre arkasında uzanan özenli bir elbisenin yakasını okşuyordu. Zeki kahverengi gözler, Arin'in omurgasından aşağıya doğru bir ürperti gönderen bir yüze bakıyordu. Bu, Baira'nın sunağındaki bir yalvarıcı tarafından yapılmış, kalpleri hâlâ atarken ve kanlıyken göğüslerden ayırabilen bir yüzdü. Benzerini bir başkasında görmüştü.

Sultan Nafeesa. Kemiklerini bulmam yedi yılımı aldı. Lukub'un her yerine sahte mezarlar yaptırmıştı.

İmkansız. Eğer cesede burun kıvrarak bakan kadın

Sultan Nafeesa, sonra da Müfsid, Arin'i dört yüz yıllık bir anıya götürmüştü.

Bu, Arin'in Ziniş Anlaşması'na aracılık eden hükümdarın huzurunda olduğu anlamına geliyordu. Vaida'nın atası.

"Cesedi avluya sürüklemiş Majesteleri," diye mırıldandı muhafızlardan biri. Hıçkırarak ağlayan kıza başıyla işaret etti. "Konukları rahatsız edemedi onu yakaladık ama hizmetkârlardan bazıları onu görmüş."

"Dikilitaş'ı nasıl geçti?" Nafeesa tersledi.

Doğru ya. Dört yüz yıl önce Lukub hâlâ büyüüne sahipti. Arin doğru hatırlıyorsa, yakut dikilitaş aslında Essam Ormanı'ndan Fildişi Sarayı'na doğru bir tehlike belirttiğinde Yakut Tazıları'na işaret vermek için tasarlanmıştı.

Canavarlar çağı hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu, bu da en acil ihtiyaçlar dışında kimsenin Essam'a girmeye ya da oradan geçmeye cesaret edemeyeceği anlamına geliyordu ve Yakut Tazıları hâlâ Fildişi Sarayı'nın çevresinde dolaşıyordu.

Arin sükûnetinin üzerinde sallanmakta olduğu uçurumun tehlikeli bir şekilde farkında olarak kendini tuttu.

"Onu sen öldürdün," diye hıçkıran kız sonunda başardı. On dokuz yaşından büyük olamazdı. Yıpranmış yeşil elbisesi içinde saraya hiç yakışmıyordu. "Ona sana inanmamasını söyledim. Ona birazcık büyüü nazıkçe boşaltmanın mümkün olmadığını söyledim. Onu parçalara ayırdın. *Her şeyini* aldın."

Kırmızı uçlu kirpikler yavaşça göz kırparak Nafeesa'nın elmacık kemiklerinin üstünü süpürdü. "Kocan bir anlaşma yaptı ve ben de üzerime düşeni yaptım. Çiftliğiniz şimdi geliyor, değil mi?"

"Benim... çiftliğim mi?"

"Ayrıca," diye devam etti Sultan, "onun büyüü altı Tazi'min hayatta kalmasını sağladı. Altı! Onunla gurur duymalısınız."

"Awaleen seni lanetlesin." Öfke, genç yüz hatlarını bir hırıltıya dönüştürerek onun üzerinde çatırdadı. "Adaletin yerini bulsun, seni yalancı şey-" "Şimdi, şimdi." Nafessa elini kaldırdı. Elindeki yüzüğü görünce ikinci parmağında, Arin istemsizce öne doğru bir adım attı.

Vaida'nın yüzüğü.

"Kocanı geri istiyorsan," dedi Sultan Nafeesa. "Elbette, sevgilim. Al onu."

Sultan Nafeesa'nın gözlerinde beyaz çiçek açmış, parlayan bir kırmızıyla çevrelenmişti.

Yüzük. Büyüsü Jasadi büyüsünün altın ve gümüşü gibi çalkalanmıyor, zehirli bir gülün yaprakları gibi açılıyordu.

Bu benim en sevdiğim kısım, dedi Waid.

Kızın içindeki öfke eridi, bir kertenkelenin derisi gibi döküldü. Kocasından geriye kalan kırıklara bakarak gülümsedi. "Hani! Oh, seni aptal adam. Çok endişelendim."

Kocasının kafasının kırılmış yanlarını kavradı ve elmacık kemiklerinin parçaları ellerini delip geçti. Yüzündeki mağarayı öpücüklerle yıkamak için eğildiğinde gülümsemesi yüzünden hiç gitmedi. Kristalleşmiş deri dudaklarını, yanaklarını parçaladı ama kanlı gülümsemesi hiç solmadı.

Bu merhametli bir kader. Sultana'nın yaratabileceği daha kötü illüzyonlar vardı.

Kız, derisinin şeritleri kocasının cesedine yapışana kadar devam etti. Arin, bir kaburga kemiği parçası sağ gözüne saplanana kadar tiksintiyle büyülenmiş bir halde izlemekten başka bir şey yapamadı. Cesedin üzerine yığıldı, sonunda gevşedi.

Sultan Nafeesa cesetleri küçümseyici bir şekilde kokladı. "Çiftlik için bir akraba tayin edip etmediklerine bakın. Değilse, hayvanları katledin ve evi boşaltın. Tazılarım için yeni bir ine ihtiyacımız var."

Döndü, elbisesinin kuyruğu halının üzerine yayılan kanın üzerinde iz bıraktı. "Onları sarayımdan çıkarın."

Arin onu salona kadar takip etmek için harekete geçti.

Ah ah ah, diye söylendi Waid.

Arin'in altındaki zemin kumdan bir ev gibi çöktü. Mufsid'in büyüsünü etrafında hissedebiliyordu, yağlı kalıntısı derisinde kalındı.

Waid inledi. *Kurallarına ve mantığına çok takıntılısın, değil mi? Emin ol, hâlâ büyümü tüketiyorsun, sadece çoğunu sana değil de etrafındaki boşluğa yöneltmeseydim tüketeceğinden çok daha yavaş tüketiyorsun.*

Ama ben Taçların Kemik Eğiricisiyim ve senin daha görececek çok şeyin var.

Arin'in altındaki zemin sertleşti. Bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıarak kendini kalçalarına dayadı.

Arin doğrulduğunda kendini annesinden birkaç santim uzakta buldu.

Uzun bir masanın ucuna doğru kıpırdanan Kraliçe İsrâ'nın parmakları kucağında kıvrılıyor, elbisesinin şık kumaşında düğümleniyordu. Güneş esmer teninde parlıyordu. Boynunda Nizahl armasını taşıyan narin bir zincir asılıydı. Elbisesi üzerine tam oturmuştu ama İsrâ'nın elbiseyi mıncıklama şekline bakılırsa, onu boğuyor da olabilirdi.

Arin nefes almakta zorlandı. Bu cansız bir taş heykel değildi. Kimin anısıydı bu?

Masanın altında, halkalı bir el İsrâ'nın bileğini, huzursuz parmakları kasılana ve hareketsiz kalana kadar sıktı.

Rawain kurnazca karısından uzaklaştı ve masanın karşısında gülümsedi. Yaşlılık henüz babasının üzerinde iz bırakmamıştı ve genç Yüce'den vahşi bir güç yayılıyordu.

"Mantıklı ol, Niyar. Büyünün yüzde beşiyle ne yapabiliriz ki? Bu bizi tek bir kış bile zor idare eder." Rawain asasını kolunun altına sıkıştırdı, diğerini masanın üzerine koydu.

"Halkımızın sihrini nasıl bölüştüğümüz konusunda benimle tartışacak durumda değilsin. Size ne verirsek onu alırsınız," dedi Malik Niyar. Jasad hükümdarı öne doğru eğildi ve Rawain'e kaşlarını kaldırdı. "Sert bir kış atlatmak için yüzde beşten fazlasına ihtiyacınız varsa, krallıklarınızın başa çıkması gereken daha büyük sorunları olup olmadığını düşünmelisiniz."

Hayır. Arin bunu duyuyor olamazdı.

Vaida'nın annesi Sultana Bisai kaşlarını çattı. "Bu anlaşmalar yaklaşık beş yüz yıldır yürürlükte. Neden şimdi değiştiriyorsunuz? Eskiden eşit bir bölüşüm vardı."

Beş yüz yıl mı?

Arin bir adım geri çekildi, varlığının her zerresi önündeki sahneden geri çekiliyordu.

Malika Palia alkışlarken kahkaha tufanları masanın üzerinde yankılandı. "Evet, beş yüz yıl önce hâlâ ticaret yapabileceğiniz büyüleriniz vardı. Bugün ise burada hiçbir şeyiniz olmadan oturuyorsunuz. Bu bir alışveriş değil Bisai. Buraya dilenci olarak geldiniz ve bize nasıl hitap ettiğinize dikkat etmelisiniz."

"Dilenci mi? Seni aşağılık herif," diye hırladı Kral Toran. Ayağa fırladı ve yanındaki genç adamın omzuna vurdu. "Emre, kılıcını çek."

Omallı Emre. Sylvia'nın babası.

Emre kucağındaki kitaptan başını kaldırdı, gözlerini baykuş gibi kırıştırdı.

gözlükler.

"Otur Toran," diye tersledi Emre'nin diğer yanındaki kadın. Arin Kraliçe Hanan'ı zar zor tanıdı. Çatık kaşlı hükümdar, Omal tahtında oturan Kraliçe'nin kederli bulutuna hiç benzemiyordu.

Tanık olduğu şey Arin'in anladığı hiçbir gerçeklik düzlemine uymuyordu. Kavrayışını zorluyordu. Arin ne zaman bunu işlemeye çalışsa, zihninin demir direncine çarpıyordu.

Arin'in dikkatli olması gerekiyordu. Patlamak için uygunsuz bir zamandı.

Arkasına yaslanan Arin masayı bir kez daha taradı. Vurdumduymaz bir el ile sahneyi parçalara ayırmaya başladı.

Her bir krallığın yöneticileri, çıkarılmış Jasadi büyüü depolarını aralarında nasıl bölüşeceklerini tartışmak için burada toplanmışlardı.

Görünüşe göre bu ticaret beş yüz yıl önce, Sultan Nafeesa'nın yaşamından önce başlamıştı. Krallıkların hâlâ kendi sihirlerini taşıdıkları çağda, görünüşe göre her hükümdar kendi halkından mayın çıkarmıştı. Bu binlerce insanın hayatına mal olabilirdi.

Bu uygulama Arin'in yaşamı boyunca devam etmiş ve babası da buna katılmıştı. Arin'e asla büyüye bel bağlamamasını ve güvenmemesini öğütleyen Rawain, bir masanın karşısına oturmuş ve Jasadi sahiplerinden vahşice çıkarılan büyüün yalnızca yüzde beşini almaktan şikayet etmişti.

Jasad'ın Malik ve Malika'ları orijinal büyü madencileri değildi. Onlar sadece sonunculardı.

"Kimin anısı bu?" Arin açıkça sordu. "Kimin kemiklerini kullandınız?"

Sabır, genç Kral.

Kraliçe Hanan başını dik tuttu. "Bunu Jasad'ın akınları için bir tazminat olarak düşün Palia. Geçen ay katlettiğiniz üç yüz askerimizin değeri yüzde beşten fazla değil mi?"

Palia sandalyesinde arkasına yaslandı ve masum bir tavır takındı. "Ne demek istediğini anlamadıgıma eminim, Hanan."

"Orban yüzde beşi kabul edecek," diye bağırdı Kral Murib. Ellerini pençe gibi açarak birbirine vurdu. "Kuraklığımızı gidermeye yeter, gerisini biz hallederiz."

Masanın etrafından homurtular yükseldi. Tartışmalar tüm şiddetiyle devam ediyordu ama Arin dinlemeyi bırakmıştı.

Bu anının kime ait olduğunu biliyordu.

Niyar ve Palia'nın yanında oturan, Emre'nin okumasını izlerken kara gözleri dans eden Niphran'dı. Jasad'ın ilk varisi ve Sylvia'nın annesi.

Bir iki dakika sonra Emre başını kaldırdı. Arin, Niphran'ın aynı anda hem büyülenmiş hem de midesi bulanmış gibi görünmeyi başaran ürkek Omal Varisi'ne kaşlarını kaldırışını izledi.

Gördün mü? Waid söyledi. Sabrının karşılığını alacaksın.

İmgelemler daha hızlı geliyordu. Mufsid'in büyüğü azalıyordu.

Benim büyüm sadece kısmen hatalı, diye mırıldandı Waid. Bütün kemiklerin hikâyesi yok. Bazıları sadece çılgılık atmaya sevinir.

Ayak sesleri koridoru dövüyordu. Arin'in kenara çekilmek için bir saniyesi bile olmamıştı ki Niphran hızla yanından geçti, yaşlı bir adam da peşinden geliyordu.

Arin'in onu tanıması bir saniyesini aldı. Niphran'ın peşindeki adamı en son gördüğünde, Arin en güvendiği beş beşinci sınıf öğrencisine onun cesedini gömülmek üzere Jasad'a götürmelerini emretmişti. Ondan bir önceki sefer Essiya onun cesedini Dar al Mansi'den dışarı taşımış ve üçüncü ödülü olarak Jeru'ya teslim etmişti.

O gece ilk kez ağlamıştı.

"Niphran, dur!" Dawoud nefes nefese kaldı. "Bu çocukça."

"Uzak dur! Ona dokunmana izin vermeyeceğim." Niphran arkasını döndü ve Arin nefesini tuttu.

Niphran'ın kucağındaki çocuk Dawoud'a kıkırdadı, görünüşe göre oyunlarından memnundu. Siyah bukleleri yuvarlak yüzünün etrafında sallanıyordu. "Hadi anne, hadi!"

Dawoud, Niphran'a yaklaşırken yatıştırıcı ellerini kaldırdı. "Malik ve Malika sadece ikinci varisin akşam yemeği için onlara katılmasını istiyor. Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Size söz veriyorum."

Niphran'ın alnından ter damlıyordu. Korku, son görüntüdeki kadının kaygısız güvenini alıp götürmüş, geriye solgun ve

onun yerine ebeveynini sallayarak. "Ona ne yapmak istediklerini biliyorum."

Dawoud etraflarına baktı, dudakları onaylamaz bir şekilde büzülmüştü. "Jasad'ın bir varisine asla zarar vermezler."

Essiya ayaklarını tekmeleyerek annesinin kulak memesini çekiştirdi.

"Anneaaaaa." "Onlar onu istemediler bile, Dawoud. O onları Omal'a bağlıyor

kalıcı olarak. Onun varlığı onların pazarlık gücünü ortadan kaldırıyor." Davud'un kaşları birbirine çatıldı. "Omal onu mirastan mahrum etti."

"Sadece babam onlara mağazalarımızdan yüzde üç daha fazla büyü teklif ettikten sonra ve Emre'nin aptal ailesi hâlâ onun ne kadar güçlü olduğunu anlamadığı için," diye fısıldadı Niphran ve sesindeki dehşet Arin'in çekirdeğini parçaladı.

"Orada durup Niyar ve Palia'nın onunki kadar güçlü bir büyüü çıkarmayı asla düşünmeyeceklerine yemin etmeye hazır mısınız? Bir kriz anında, çatılarının altında yaşayan hazır bir kaynağa başvurmayacaklarına?"

Dawoud tereddüt etti. Niphran, Essiya'nın neşeli çılgınlıkları arkasında cınlayarak koşmaya başladığında, peşinden gitmedi.

Sakallı bir adam uyuyan Essiya'nın üzerine çömelmiş, elinde bir kelepçe tutuyordu.

"Emin misin, Mevlati? Bunları çocuğa taktığımda, o da dahil olmak üzere hiçbir şey ve hiç kimse onun büyüüne erişemez." Adam başparmağını kelepçelerin üzerindeki oymaların üzerinde gezdirdi. Arin'in önünü ve arkasını ezberlediği harfler. "Asla çıkmayabilirler."

Niphran'ın bakışları kızından ayrılmadı. "Tak onları."

Waid, *onun hikâyelerde anlatıldığından çok daha kurnaz olduğunu* söyledi. *Soraya ve Hanim, ilk Jasad Varisi'ni uysallaştırmak için zehre küçük bir servet yatırmışlardı.*

Zehir mi?

İlk kelepçe Essiya'nın bileğine dolandı. Kelepçenin dikişleri birbirine yapışırken sakallı kaynakçının gözleri altın ve gümüş renginde parıldadı. Kelepçeler incelip Essiya'nın bileğiyle ikinci bir deri gibi kaynaşmadan önce oymalar parlak bir beyaz renkte parlıyordu.

İkinci kelepçe mühürlenir mühürlenmez, Niphran çizmesinden bir hançer çıkardı ve kaynakçının boğazını kesti.

Cesedi Arin'in sağına doğru yuvarlandı. Niphran onun üzerinden geçti ve kızıyla birlikte yatağa girerek onu kollarının arasına aldı.

Dediğim gibi. Waid kıkırdadı. Vahşi küçük yaratık.

Arin bu kez yere indiğinde, Mufsid'in büyüünün sonuna yaklaştığını biliyordu. Görüşün ardındaki hücrenin grisinin solup gittiğini görebiliyordu.

Çamurlu bir dere Essam Ormanı'nın ağaçlarının etrafından akıyordu, dalları yaz yapraklarıyla yemyeşildi. İmgelemin dokusu farklıydı, Niphran'inki kadar canlı ya da ağır değildi.

Elimde sadece tek bir parmak kemiği vardı. Bırakın bütün bir anıyı, bu kadar küçük bir kemik parçasından bile bir şeyler çıkarabilmem yeteneğimin bir kanıtıdır, diye burnunu çekti Waid. Ne yazık ki Essiya da en az annesi kadar zeki. Kayıda Hanım'ın kemiklerinden hiçbir zaman bir parmaktan fazlasını çıkaramadık. Essiya o alçak haini her nereye gömdüyse, orası Hanım'ın onu hapsettiği yerden çok uzaktı.

Bir kırbaç havayı ikiye böldü ve Arin dönüp arkasına baktı.

Bir kız çamurun içinde diz çökmüş, çıplak sırtını kırmızı bir çizgi ikiye bölmüştü. Arkasında bir kadın dimdik duruyordu. Bir eliyle kırbacı tutarken, diğer eliyle dalgalı saçlarını ustalıkla ensesinde topuz yapmıştı.

Kızın kolları ağaca sarılmış, bilekleri ağacın diğer tarafına bağlanmıştı. Siyah kumaştan bir bant gözlerini kapatıyordu.

Arin yangınlara, bıçak yaralarına, zehirlere ve dayaklara göğüs germiştir. Çoğu çocuğun harfleri seslendirmeyi öğrendiği bir yaşta asker olmak için eğitim almaya başlamıştır. Komutan olarak varoluşu, kendisine zarar verilebilecek pek çok yolu yakından ve aşına bir şekilde anlamasını gerektiriyordu.

Kısacası, Arin acıyı bildiğini
sanıyordu. Öfkeyi bildiğini
sanıyordu.

Kırbaç tekrar indi, Sylvia altında sessizce sarsıldı ve Arin'in her ikisi hakkında da hiçbir şey bilmediği açıkça ortaya çıktı. Asıl eğitimi o an geldi ve bu imgelemler boyunca sürdürmeyi başardığı istikrarı üzerindeki geçici tutumu yok etti.

Arin, Qayida Hanim'in cesedini bulacak ve onu tekrar öldürecekti. Öldürecekti.

her bir kemiğini avladı ve çıplak ellerinin arasında ezdi.

Sylvia'nın sırtındaki kirpikler, boynundan beline doğru kırmızı bir perde inene kadar çoğaldı.

Tek bir ses bile çıkarmadı.

Waid, *"Bu anı sayesinde hâlâ hayatta olduğunu biliyorduk,"* diye mırıldandı. *Jasad Varisi'ni böyle bulduk.*

Arin onu duymadı. Tüm varlığı kırbacın Sylvia'nın sırtına inip kalkmasına odaklanmıştı. Orban'daki bir odayı düşündü, kat kat acımasız yara izlerini ortaya çıkarmak için gevşetilen bir havlu.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmak gibi bir mirasım var, görüyorsunuz.

Arin'in boğazında, öğüreceğini düşünene kadar biriken safra. Sonsuzluktan sonra Qayida Hanim ağacın arkasına geçti ve Sylvia'nın bileklerindeki ipleri kesti. Jasad Varisi öne doğru yığıldı ve kendi üzerine kıvrıldı.

"Çıkarabilirsin," dedi Hanim.

Sylvia göz bağını çözdü, kırmızı çerçeveli gözleri Hanim'inkilere dikildi. Yumuşak bir sesle, "Beni affediyor musun?" diye fısıldadı.

Dişleri takırdadı. Arin nasıl olup da yaralarını temizlemek, kan kaybını durdurmak için acele etmediklerini anlayamıyordu.

"Sen iyi bir kızdın." Hanim kırbacı uzattı. "Nehirde temizle. İşin bitince ateşin yanında yaralarını sararız."

"Teşekkür ederim." Sylvia kanlı kırbacı aldı.

Kale'nin hücresi etraflarında cisimleşti ve Arin sonunda Müfsid'i gördü. Karyolaya yığılmıştı, yorgunluktan cildi solmuştu.

"Olabilir mi?" Waid zayıfça kıkırdadı. "Gümüş Yılan'ın gözlerinde gördüğüm bir parıltı mı? Şimdi, şimdi. Bu sadece tek bir parmağın hikâyesiydi. Hanim'in kemiklerinin geri kalanını bulmuş olsaydık nasıl ağlardın?"

Arin kendine sadece bir dakika verdi. Sihirle maden çıkaran çiftçinin, hükümdarların ticaret masasının ve Sylvia'nın ormanda bıraktığı yerlerden toplayabildiği kadar çok parçayı yeniden toplamak için bir dakika. Bu hücreden çıkıp başka bir yere gitmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama bir saatten kısa bir süre içinde Arin, ölümün üzerine şafağın doğuşunu izleyecekti.

Waid Entair, Taçların Kemik Eğiricisi. Arin'i daha fazla soruyla baş başa bırakacak ve cevapları içindeyken ölecekti.

Şu anda bile Mufsid'in geçici berraklığı azalıyordu; gezinen gözler geri dönmüş, huzursuz seğirmeler başlamıştı.

"Jasad Varisi'nin büyüünden ne istedin?" Arin'in sesi sertleşti. "Ondan maden çıkarmayı mı umuyordun?"

Mufsid bir kez daha karyolasına yerleşmiş, penceresiz duvarların karanlığında kendini gizlemişti. Sadece bakışlarının sarısı görünüyordu ve Arin'i ürpertici bir zekâyla delip geçiyordu.

"Yaramaz Komutan." Fısıltı yakıcı bir kahkahanın arkasında süzülüyordu. "Büyü madenciliği, büyüü boşaltma. Aynı hırsız farklı bir şapka giymiş. Önemli olan ne alındığı değil, nereye gittiğidir."

Mufsid Arin'e sırtını döndü ve bir daha konuşmadı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

SYLVIA

Eğer biz ayrılmadan önce sihrini kullanmayı denemezsen, dağlardaki herkese bu uçurumda sıraya girmelerini ve Suhna Denizi'ne atlamaya başlamalarını emredebiliriz," dedi Efra.

"İlginç bir fikir." Dağın yamaçına çarpan dalgaları işaret ettim. "Belki de bir gösteri yapmalısınız."

"Siz ikiniz bebekler gibi didişiyorsunuz," diye iç geçirdi Namsa. Altındaki battaniyeyi düzeltti, sabah çamaşır ipinden toplamasına yardım ettiğim giysilerle çevriliydi. "Çocuk yetiştirmekten kurtulduğumu sanıyordum."

Efra bizim dağ ile bir sonraki dağ arasındaki kanyonun etrafında bir tur atarak yeniden donmuş gölün eteklerine kadar ilerledi ve geri döndü. "Muhbir birkaç saat içinde burada olacak. Beklediğimiz haberi verirse ekibimizi derhal Omal'a doğru harekete geçirmemiz gerekecek. Oturup onu tatlı dille kandıramayız."

Tırnaklarım avuç içlerimi ısırdı. Aşağıda mezarlar var ama Efra'nın sanki huysuz bir evcil hayvanmışım da onu yakmaktan bir adım ve bir hakaret uzakta değilmişim gibi konuşmasından nefret ediyordum.

En kötüsü de haklı olmasıydı. Casuslarından birinin, krallıkların Galim'in Bendine tepkileri hakkında bir rapor vermesini bekliyorlardı. Kafesler açılalı üç haftadan biraz fazla olmuştu. Omal sarayına gizlice girme seçeneklerimiz ticaret yollarının açık kalmasına ve sınır boyunca çok az nöbetçi bulunmasına bağlı olduğundan, herkes diken üstündeydi ve Kraliçe Hanan'ın Sultan Vaida'nın örneğini izleyip krallığına erişimi kapatıp kapatmayacağını görmek için bekliyordu.

Efra bizi imkânsız bir durumun içine sokmuş, sonra da beni Urabi'nin planlarını sabote etmeye çalışmakla suçlayacak kadar küstahlaşmıştı.

Büyü.

"Yüzyıllık canavarları serbest bırakarak ve bütün bir köyü yok ederek varlığımızı krallıklara duyurmayı seçtiniz ve diğer hükümdarların savunma pozisyonu almasına şaşırdınız mı?" Öfke, acı ve vahşice, karnıma hücum etti. "Bu dağdaki aptalları takip ediyorum, değil mi?"

Efra kılandı. "Bize başka kaç seçenek bıraktın?"

Ellerim iki yanımda kıvrıldı. Urabi'nin taleplerinin sürtünmesi beni kan revan içinde bırakmıştı, inatçı bir taş derimi zımparalıyordu ve tepki vermem an meselesiydi.

Bir dakika sonra yumruklarım gevşedi. Öfkem dağıldı, omuzlarıma çöken teslimiyetin altında boğuldu.

Bana nasıl liderlik edileceği öğretilmemiştir. Yönetmek için doğru yol hakkında hemen hemen hiçbir şey anlamamıştım.

Herkesten daha iyi bildiğim şey ise nasıl itaat edileceğiydi.

"Sihrimin ne yapmasını istersin Efra?" Sessiz bir şekilde sordum. "Numaranı seç."

Namsa kaşlarını çatı ve ayağa kalkarak endişeyle bana baktı. Efra gözünü bile kırpmadı. "Kitmer'ı tekrar çağır."

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye ısrar etti Namsa.

Soğuk ve kansız gülümsemem Jasadi'yi bir adım geriye itti. Onun iyi niyetli saçmalıkları beni bazen Efra'nın iğnelerinden daha çok rahatsız ediyordu. En azından kılıcını kafama sallamadan önce bala batırmamıştı.

"Bir kitmer," diye tekrarladım. Bir kitmer çağırmam konusundaki ilgisi saplantı derecesindeydi. Bunu tam olarak bir kez yapmıştım ve o da kendi isteğimle olmamıştı.

Yüzümü denize döndüm ve onun yakıcı havasını göğsümün derinliklerine çektim. Kelepçelerle birlikte büyüm, değer verdiğim insanlara yönelik tehditlere tepki vermişti. Jasad'a yönelik tehditlere.

Mükemmel bir başlangıç noktası değildi ama diğerleri kadar iyiydi.

Çenemi düşürüp, saç örgüm omuzlarımin arasında ağırlaşırken, Victor'un Balosu'nu kasıp kavuran kitmer'ı düşündüm. Hisar'ın üzerinde gümüş ve altından oluşan çizgi, gece gökyüzünde bir fener gibi parlıyordu.

Sefa ve Marek her yerde olabilirdi. Hayatta olup olmadıkları, güvende olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben hayatlarını altüst etmeden önce Mahair'de son derece memnundular. Beni Nizahl'a kadar takip etmeye karar verdiklerinde onları durdurmalıydım. Onları zorla uzaklaştırmalıydım.

Damarlarıma tembel bir sıcaklık yayıldı, üşümüş parmaklarımın uçlarını eritti.

Ben olmasaydım Dawoud Dar al Mansi'yi terk edecekti. Burada yeğeniyle birlikte, muhtemelen Aada'ya liderlik ediyor olurdu. Akşamları çayını bir parça kremalı künefe ya da basboosa ile içiyor olacaktı, sağlığı konusunda onu ne kadar azarlasam da.

Sıcaklık kollarımın üzerinde
geziniyordu. Benim yüzümden-

Kadın çığlık atarak boğazına doladığım elimi pençeledi.

Çenemi çevirip onu olduğu yerde öldürebilsem de, avucumun altında yavaşlayan nabzının atışıyla ya da boğucu nefesinin kokusuyla kendimi hiç kirletmemiş olsam da, avucumun altında çırpınışını hissetmek hoşuma gidiyordu. Aptal gözlerinden akıp giden hayatın yakından ve kişisel görüntüsü.

Çamura bir yığın halinde düştü. Elimi kalçama sildim.

Hmm. Bu manzara kocasını üzecekti ama onu yıkmayacaktı. Onu yaşayan bir adamın en basit parçalarına indirgemeyecekti.

Başımı eğdim ve genç bronz teninde çatlaklar oluştu. Eti kalın, yağlı şeritler halinde soyulmaya başladı. Katman katman, toprağa düştükçe spiraller şeklinde kıvrılıyordu, ta ki et açıkta kalan kaburgalarına zar zor tutunana ve derisinin panelleri ters çevrilmiş panjurlar gibi açılana kadar.

Yüzüne dokunmadım. Ne de olsa çiftliğinde yatan et ve kan yığını tanıyamazsa etkisi kaybolacaktı.

Ellerimi derede yıkadım ve gözlerimin kenarlarından sızan altın ve gümüş damarlara gülümsedim.

Çok geç fark ettim ki büyümün sıcaklığı beni sarmış, yakıcı bir mühre hapsetmişti. Onu saklamak, içinde boğulmak demekti.

Dereye yansıyan yüz benim yüzüm değildi ama tanıdım. Şelalede gördüğüm halüsinasyonlardan biriydi. Yeşil gözlü kadın.

Yer sarsıldı. Uçurumun parçaları denize yuvarlandı. Efra ve Namsa'nın sanki çok uzaklardan gelen çığlıklarını duydum.

Gümüş ve altın iplikler parmaklarımın arasında güçle çatırdayarak dönüyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim toprağın içine kaydı. Saniyeler içinde renkler tenimden akarak toprağa karıştı. Sis, kaynayan bir tencereden çıkan buhar gibi yerden yükseldi ve hızla dönen bir

sihir bulutu.

"Geri çekilin!" Namsa ve Efra'ya bağırdım.

Sis daha hızlı dönerken başımı siper ettim. Aşağıda Awaleen, Malika olarak ilk önemli büyü eylemim ve dağı parçalayacaktı. Efra'yı dinlerken ne düşünüyordum ki? Vahşi bir hayvanı görmek için topuklarını tekmeleyen küçük bir çocuktan daha iyi değildi. Sonuçlarını hiç düşünmemişti-

Sis patladı.

Namsa hırıldadı, kahkahalarla sarsılırken iki büküm oldu. Son yirmi dakikadır hiç durmamıştı ve aklını yitirdiğinden endişelenmeye başlamıştı. Efra'ya her bakışında yeniden ulumaya başlıyordu.

Namsa'nın savunmasına göre, Efra'nın bebek kitmer büyü bulutundan atladıktan sonraki ifadesi en disiplinli stoacıyı bile histerik hale getirebilirdi. Kendi kanatlarının ağırlığı altında sendeleyeyen, dizimden ancak uzun bir kitmer, hayal ettiği görkemli canavar değildi.

Benden tekrar denememi istedi ve ben de itaat ettim. On kez daha denedim ve her denemede başka bir minyatür kitmer ortaya çıktı. İki tanesinin kabarık altın kanatları ve gümüş gagaları vardı; bir tanesinin tüyleri ürkütücü derecede sivriydi; birkaç tanesinin de şekilsiz boynuzları kafalarının arkasında farklı yönlerde kıvrılıyordu.

Hepsinde benim gözlerim vardı.

Senin güzel kitmer gözlerin, derdi Niphran her zaman. En engin deniz kadar karanlık ve derin.

İçimden bir ürperti geçti. Bu kediciklere gözlerimi ben mi vermiştim, yoksa benzerlik her zaman bu kadar esrarengiz miydi?

Güneş batıyor, Suhna Denizi'nin yüzeyini parıldayan kırmızılar ve altınlarla kaplıyordu.

"Sence çocukları ısırırlar mı?" Maia sağımdan sordu, aniden ortaya çıkması içimden onursuz bir ciyaklama çıkmasına neden oldu. "Onlarla oynamak için çok heyecanlı olurlardı."

Kedicikler uçurumun kenarında zıplıyor, hiç sönme belirtisi göstermiyorlardı.

tıpkı öncekiler gibi. Bir tanesi Maia'nın ayak bileğini gagaladı ve Maia onun pullu başını okşadı. "Sanırım biraz zaman tanımak en iyisi," dedi Maia.

"Yara burada," diye ekledi Maia, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

"Muhbir." Nefes aldım. "Bir şey söyledi mi?"

Maia başını salladı. "Önce seni almaya geldim. Aada'nın geri kalanı toplanıyor olacak. Namsa iyi mi?"

Kediciklerden biri Efra'ya doğru yaklaştı ve Efra kuş yaklaşınca kaçmaya çalıştı. Kendi boyunun yarısı kadar bir kuştan korkan biri için şok edici bir öfke duymayı başarmıştı. "Bu kadar mı?" diye sordu parmağını küçük kitmer sürüsüne doğru uzatarak. "Övündüğünüz büyüünüzün sınırı bu mu?"

Efra o anda neredeyse ölüyordu.

O an geldi ve geçti. Güneş bir santim bile batmamıştı. Namsa yanaklarındaki yaşları silmeyi henüz bitirmemişti. Maia ölümcül şekilde tüyleri dökülmüş bir yavru kuşun gagasını ovma için daha yeni eğilmişti.

Ama o an uzadı, büyümün ipleri gerildi. Büyüm onun ölmesini istiyordu. Eğer emretmiş olsaydım, Efra'nın kalbi son kez atacak ve o da ölü olarak yere düşecekti.

İmgelemdeki kadın gibi.

Gördüğüm şey imkânsızdı. O *bendim* ama ben değildim. Dereye yansıyan yüz bir yabancıya aitti ama yaptığı şeyler o kadar gerçekti ki. O zavallı kızın parçalara ayrılması, güneşte kuruması için bir hayvan postu gibi açıkta bırakılması... En kötü anlarımda bile bunu yapamazdım. Acımasız ve zalim olabilirdim ama bu konuda sanatsızdım. Öfkem, hedefine nasıl ulaştığını fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar basitçe etki yaratmaya odaklanmış kuduz bir kaba kuvvet şeklini aldı. İmgelemde hissettiğim mesafeli, derin düşüncelere dalmış vahşilik benim kapasitemin ötesindeydi.

En azından ben öyle sanıyordum.

Zihniniz, yalnızca kaydetmeyi seçtiğiniz anıları yansıtan bir aynalar labirentidir.

Tırnaklarım dirseklerime battı ve artan alarmımı göğsümün derinliklerine ittim. Büyüm tuhaftı - kelepçelerden önce bile hep tuhaftı. İmgelemler, şelalede gördüğüm figürler? Hiçbiri bir şey ifade etmiyordu. Bunların hiçbiri mümkün değildi.

Efra hâlâ kitmer'lara, büyülerime ve

Genel varlığımla ilgili her şeyi. Onu öldürme dürtüsü geçmişti ama bu Efra'nın sabrımın sınırlarını aşmadığı anlamına gelmiyordu.

Büyünün nabızı bu sefer daha yumuşak atıyordu. Bileğime bir fiske vurdum ve kitmerlerden dördü Efra'ya doğru dalışa geçti. Kediciklerin pençeleri Efra'nın uzuvlarını yakalayıp uçmaya başladığında havada garip çığlıklar yankılandı. Onu uçurumun kenarından aşağı taşırlarken neşeyle el salladım.

"Pekâlâ." Namsa da uçurumun kenarında bana katıldı ve Efra'yı hantal bir kütük gibi altlarında tutan kediciklerin denizin üzerinde salınışını izledi. Bence en güzel gün batımı manzarasıydı.

"Elimden geleni yaptım," dedim sertçe. Eğer başarısızlıklarım hakkında bir nutuk atmayı planlıyorsa, Efra gibi Suhna Denizi'nin yüzeyinde savrulmasını emretmezdim ama dinlemek için de durmazdım. "Yapabileceğim tek şey bu. Sunabileceğim tek şey bu. Denemeye devam edeceğim ama henüz sihrimi anlamış değilim. Zaman alabilir."

Dirseğime hafif bir dokunuş koluma şok dalgaları gönderdi ve irkilmemeyi zar zor hatırladım. Dokunmaya karşı isteksizliğim azalmış olabilirdi ama beklenmedik bir temas beni hâlâ sarsıyordu.

Kederli kahverengi gözler beni inceledi. "Her şeyi yanlış yaptık, değil mi? Senden liderlik etmeni istedik, sonra sana bir suçlu gibi davrandık. Sihrini talep ediyoruz, sonra da seni yargılıyoruz. Bizim hakkımızda bu kadar düşük bir fikre sahip olmana şaşmamalı. Aşağıdaki Awaleen, Nizahl Komutanının kendisinden daha fazla merhamet bulabilirdin."

Şaşkınlıktan sadece gözlerimi kırpıştırabilirdim.

"Yirmi bir yaşındasın Essiya," diye nazikçe teklif etti Namsa. "Jasad hakkında bildiklerin sadece bir izlenim, yine de doğduğun andan beri onun yükünü taşımaya mahkûm edildin. Geri kalanımız - bir *biz*'e sahip olmamızın amacı - bunu kolaylaştırmalı. Görev aramızda taşımamız gereken bir ağırlıktır, birbirimizi ezmek için kullandığımız bir silah değil." Bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve bakışlarını yere indirdi. "Önünü açmak için daha fazlasını yapmalıydım ama..."

Beklenmedik bir duygu dalgasıyla savaşıarak kollarımı kendime doladım. "Dawoud."

"Onun ölümünden seni sorumlu tutmak benim için küçük ve zayıf bir davranıştı. Sen de onu benim kadar çok seviyordun." Dirseğimdeki el omzuma doğru ilerledi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için çok üzgünüm, Essiya."

Azarlanmaya hazır olduğum halde, bu nezaket beni ters köşeye yatırdı.

ve dayanılmaz derecede çiğ. Bizi tanıdık bir zemine döndürmeye çalıştım. "Ben de seni hayal kırıklığına uğrattım. Çok daha sık."

Beni bırakmadan önce omzumu bir kez sıktı. Elinin sıcak izi hâlâ duruyordu. "Sen de aynısını yapmayı kabul edersen kendimi affetmeyi kabul edeceğim."

Uzaklarda Efra çığlık atarken kitmerlerden biri bacağını düşürdü ve kısa süreliğine denize battı.

Söylemek istediğim kelimeleri toparlamaya çalışarak çenemi bir o yana bir bu yana oynattım. Namsa'nın yanında ne kadar rahat olsam da, hâlâ onun Malika'sıydım. İçsel güç ve kararlılık yaymasını beklediği biriydim. Yalnızlık boynuma dolanan bir ip haline gelmişti ve Malika maskesini her taktığımda ilmik daha da sıkılıyordu. Urabi'nin yanında ne kadar rahat olursam olayım, onlar Sefa ve Marek değildi. Onlar değildi

Rory, Fairel, Raya.

Onlar Arin değildi.

Yavaşça nefes verdim, bu düşünceyle zaten suçluydum. Nizahl Varisi'yle aramdaki sır uçurumuna rağmen, o bende nadir görülen bir dürüstlük uyandırmıştı. Onun yanında asık suratlı ve sessiz, hırçın ve gürültücü, dikkatli ve kurnaz olabiliyordum. Taktığım her maske onun incelemesi altında parçalanıyordu, öyleyse kendimi gizlemeye çalışmanın ne anlamı vardı?

"Kırgınım," dedim ve bunlar kafamda özenle hazırladığım kelimeler değildi. Ben nehre set çekemeden serbest kaldılar. "Tacıma içerliyorum. Kraliçe Hanan'ın beni reddedeceğini bile bile Omal sarayına saldırmamı istediğin için sana kızgınım. Eski hayatımı özlediğim için kendime kızıyorum."

"Bu son derece doğal-"

"Jasad için diri diri yanmamı istediğin için sana kızgınım."

Namsa'nın sunmaya hazır olduğu basmakalıp sözlerin yerini şaşkın bir sessizlik aldı.

"Savaşta'yız. Eğer -Kraliçe Hanan beni yeniden mirasçı yapmayı reddederse- son kozumuzu oynamış olacağız. Jasad'a tek savaş şansını vermek için benden kaleyi yükseltmemi isteyeceksin. Kaleyi yükselttiğimde ne olacağını ikimiz de biliyoruz Namsa. Qayida Hend'e olanların efsane olmasının bir sebebi var."

Maia'nın çığlığı kapıdan bize ulaştı. "Mawlati! Geliyor musun?"

Namsa'nın sert yüz hatları yumuşadı. Belki suçluluk, belki de acıma. "Ne olacağını bilmiyoruz, Essiya. Qayida Hend bir efsane haline geldi.

ama onun kaderiyle karşılaşmayacağına gerçekten inanıyorum."

Yüzümü Efra'dan ve uçan kediciklerden çevirip, yıldızlarla kaplı gökyüzünü yırtan sivri tepeleriyle dağların silüetlerine baktım. "Ah?"

"Sen, Jasadlı Essiya, yanmakla tanınmayacaksın." Namsa'nın inancının gücüyle içimden bir ürperti geçti. "Her zaman hayatta kalmanızla bilineceksiniz."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SYLVIA

Feci derecede kötü haberler karşısında dağ bir parti vermeye karar verdi.

Maia'nın kocasının -ki bu unvanla tanıştığım da nutkum tutulmuştu- onu yemek salonunun ortasında döndürmesini şaşkınlıkla izledim. Alçak masalar odanın kenarlarına itilmiş, ortada dans etmek için bolca boş alan bırakılmıştı.

Lateef yere uzanmış, sırtını mutfağın önündeki uzun taş tezgâha dayamıştı. Odanın içinde dolaşarak aceleyle atılmış minderleri topladı ve onları yuvasını koruyan bir kuş gibi uzandığı köşesine yığdı. Bir grup çocuk önünde bağdaş kurmuş, Goha ve aptal eşeğinin hikâyelerini anlatırken onları can kulağıyla dinliyordu. Mutfakta bir sıra genç kız, dışarıdaki ateş çukurlarından taşıdıkları devasa tencerelerden sıcak pirinç çıkarıyor ve ince kesilmiş ve buharda pişirilmiş üzüm yapraklarına sarıyorlardı. Tezgâhta altı oğlan maydanoz ve soğan doğrarken birbirlerine hakaretler yağıdırıyorlardı. Sulanan gözlerine acıyarak baktım.

"Mahşiyi özel günler için saklıyoruz," diye paylaştı Namsa büyük bir alicenaplıkla. Lateef'in çalmayı başaramadığı tek minderin üzerinde kümelenmiş, kendi sessiz köşemizden cümbüşü ve koşuşturmayı izliyorduk.

"Muhtemel ölüm özel bir durum mu?" Ciyak ciyak, ergenlik öncesi ciğerlerini yırtarcasına kıkırdarak yanımdan koşarak geçen bir oğlan izdihamından kaçınmak için bacaklarımı zamanında kıvırdım.

"Şey, evet." Namsa bana sinsi bir gülümseme attı. "Ölüm köşe başında yaşıyorsa, gölgesine aldırış etmemeyi öğrenirsin. Ayrıca, sonunda bir planımız var. Harekete geçirecek bir hedefimiz. Yakında değişim gelecek. Öyle ya da böyle

diğer."

Odanın ortasında Efra şaşırtıcı bir ustalıkla tubluh çalıyor, sanki bir saatin büyük bir kısmını denizin yüzeyinde savrulurken çığlık atarak geçirmemiş gibi davul çalıyordu.

"Herkesin neden bu kadar sakin olduğunu anlamıyorum," dedim. "Muhbir neredeyse ağlayacaktı. Omal'ın aşağı köyleri askerlerle dolup taşıyor ve Felix sınır boyunca devriyeler görevlendirdi. Vaida topraklarını Essam içinde her yöne doğru kilometrelerce genişletiyor ve kazandığı her alanı askerleriyle dolduruyor. Orban ticaret yollarını kapattı, hatırlatırım ki ticaret yolları diğer krallıklardaki Jasadilerin Jasad'a geçebilmelerinin tek yolu." Kırıksıklıklar hakkında atıp tutan Raya'nın belli belirsiz yankısını duymazdan gelerek alnıma masaj yaptım. "Ve Nizahl..."

"Gümüş Yılan'ın ne sipariş ettiğini bilmiyoruz. Hiçbir şey olmayabilir."

"Hiçbir şey mi Namsa? Yara, Nizahl'daki her demirciden özel bir tür silah yapmasının istendiğini söyledi. Rawain saltanatının ilk yarısını krallıkların rekabet edemeyeceği bir cephanelik biriktirerek geçirdi. Varis'in ne tür yeni silahlara ihtiyacı olabilir ki?"

Namsa tırnaklarının altındaki kiri belirgin bir sinir bozukluğuyla karıştırdı. "Nizahl'ın ne yaptıramayacağını biliyor musun?"

Gözlerimi kısmıştım. "Neyi?"

"Büyü."

İnledim. "Ben ciddiylim. Jasadiler kapana kısıldı. Krallıklarını terk ederek hayatta kalmayı başarırlarsa, Jasad yolunda öldürülecekler. Eğer askerler tarafından değilse, o zaman Galim'in Bendinde serbest bıraktığımız yaratıklar tarafından."

"Yaratıklar Mirayah'ın içinde kaybolacak."

Önümdede dağ gibi mahşi, missaka ve ızgara domatesle dolu bir tabak belirdi. Ağzım utanç verici bir hızla sulandı. Maia duraksamamı dehşet olarak algıladı ve hemen topuklarının üzerinde sallanmaya başladı. "Missaka için genellikle kıyma kullanırız ama dağlarda sığır eti taşımak ya da muhafaza etmek zordur. Patates iyi bir alternatif olabilir ve ben her zaman yemeğin en önemli kısmının bolca bulacağınız baharatlı domates sosu olduğunu düşünmüşümdür."

Tabağı Maia'dan aldım ve sosla ilgili uzun destanının başlangıcı olacağından emin olduğum şeyi kestim. "Teşekkür ederim," dedim. "Çok lezzetli görünüyor."

Gülümsedi ve duvardan aşağı kayarak yerde bana ve Namsa'ya katıldı.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Namsa Mirayah'ın gerçek bir yer olduğuna inanıyor gibi görünüyor," dedim, çocukların ya da bunakların önünde konuşmak için ayırdığımız patronluk taslayan hoşgörölü bir tonla. "Daha sonra, uyurken yatağının ayak ucunda duran Awaleen'i görüp görmediğini tartışacağız. Eğilip kulağına tatlı kehanetler mi fısıldıyorlar, yoksa-"

Bir dirsek yan tarafıma çarparak beni Maia'ya doğru salladı. Tabağımı yaklaştırarak Namsa'ya ters ters baktım. "Benim mahshy'm!"

"Mirayah gerçek, Essiya," dedi Maia, çok sevdiği sosla ıslatılmış fırında patates dilimini keserken.

Bakakaldım. Bir komikti ama iki endişe vericiydi. "Essam Ormanı'nın etrafına dağılmış kadim büyü cepleri olduğuna inanmıyorsun değil mi? Gerçek haydut büyü diyarları?"

"Ayume Ormanı'na ne diyorsunuz? Sen de oradaydın. Dania'nın büyüünün Ayume Savaşı'ndan kalan sapkınlığını hissetmiş olmalısın. O savaş birkaç bin yıl önce oldu, ancak bugün bile Ayume'nin havası sizi öldürebilir." Namsa, ben onu uzaklaştıramadan tabağımdan bir parmak mahshy kaptı. "Essam'da tümüyle haydut büyü diyarları olduğuna inanmıyorum, hayır. Ama büyü o ormanlarda doğdu. Essam'ın toprağında, krallıklarımız boyunca uzanan köklerde, yaşam için güvendiğimiz nehirde. Kim bilir başka hangi dünyaları besliyordur?"

"Beş yıl boyunca Essam'da yaşadım," dedim ters bir şekilde. "Ormanlar rahatsız edici ve tedirgin edicidir ama kendi güçlerini vaat etmezler. Etrafta dolaşan bir haydut büyü alemi olsaydı, kesinlikle ona rastlardım."

"Nasıl?" Maia'nın ağzının kenarında yağ parlıyordu. Bileğinin iç kısmına sildi. "On yıl boyunca en güçlü takip büyülerinden saklandın. Mirayah, Essam kadar kadimdir. Eğer siz bulunamasaydınız ve o da bulunmak istemeseydi, birbirinizin yanından geçip gidebilirdiniz." Tartışmak için ağzımı açtım ve tekrar düşündüm. Ne kadar dayanıksız olursa olsun, haklı olduğu bir nokta vardı. Kelepçeler beni çoğu büyüye karşı korumuş, kendi büyümünü hapsettiği kadar güçlü bir şekilde geri püskürtmüştü. Benzer bir büyüünün beni de etkilemesi tamamen imkânsız değildi.

Essam'daki sihirli dalgalanmanın bir kısmını gizlemek için bir güç vardı.

Bu çoğunlukla imkânsızdı.

Onlar tereddütümün üzerine atlamadan önce konuyu değiştirdim. "Ne zaman gidiyoruz?"

Namsa bana bilmiş bir sırıtış fırlattı. Gözlerimi kıstım, uçurumun kenarından geri getirdiğim kadının, tanıştığımız ilk gün ciğerimi kafatasıma tekmeleyen kadın olduğuna tam olarak ikna olmamıştım. Bu kadar duygusal bir yelpazesi olduğunu kim bilebilirdi? Bu sabaha kadar iki ifade yeteneğine sahip olduğunu söyledim: kaşlarını çatmak ve hafifçe kaşlarını çatmak. "On saat. Büyümüzün sınırlarını zorlarsak Omal sarayına yolculuk yaklaşık beş gün sürer."

Bizim. Önsezi boğazımı sıktı. "Bizimle başka kim geliyor?"

"Ben!" Maia sırıttı. "Lateef, tabii ki ve Medhat. Efra, Namsa, Kenzie-"

Bir parmağımı kaldırdım. "İşte

burada." Maia durakladı.

"Orada ne var?"

Urabi'nin yıllardır yakalanmaktan nasıl kurtulduğuna giderek daha fazla hayret ediyordum. "Essam Ormanı'nda devriyeye haber vermeden kaç kişinin bir arada hareket edebileceğinin sınırı. Aslında iki kişi çıkarsak daha rahat ederim ama başka türlü de ikna edilebilirim."

Maia'nın bakışları yanımdan Namsa'ya kaydı ve dudaklarım düz bir çizgi halinde sıkıştı. Yine sessiz bir bakış. Malika şöyle, Mevlati böyle, havalar havada ama gerçek otorite yok.

"Malika'ya katılıyorum," dedi Namsa hafifçe. "Krallıklar alarm durumunda. Dikkat çekmeden hareket etmemiz gerekecek."

"Hareket etmekten bahsetmişken." Ayağa kalktım, gözüm odanın içinde manevra yapan yemek tabaklarının üzerindeydi. "Omal sarayına tam olarak nasıl gideceğiz? Beş gün demiştin ama Omal dağların yakınında bile değil. Çöl Düzlükleri'ni aşmak, Ayume'nin etrafından dolaşmak ve Essam'dan geçmek iki hafta sürer. Devriyeleri ve sınır nöbetçilerini de hesaba katarsak..." Yedi kişinin yeni engelleri aşmasının ne kadar süreceğini tahmin ederken elimi iki yana salladım. "Üç haftaya yakın."

Namsa'nın huzursuz parmaklarında ilk kez bir sinir belirtisi kendini gösterdi, cebindeki gevşek bir ipliği karıştırıyordu. "Doğru. Normal şartlar altında haklı olurdun. Omal'a ulaşım yöntemimiz biraz... rahatsız edici olabilir. Açıklaması zor ama Omal'a üç haftadan çok daha kısa sürede ulaşacağız."

Sanki annesinin yüzüne tükürmüş gibi ipliği çekiştirdi, bakışlarımdan kaçmaya o kadar niyetliydi ki onu teselli etmekten başka bir şey yapamadım. "Sareekh'in omurgası olmadığı sürece, uzun süre rahatsız olmayacağım."

Maia yüksek sesle kıkırdadı ve elini ağzına götürdü.

"Tam olarak Sareekh değil." Namsa ipliği kopardı ve yemek salonuna giren Jasadis kalabalığını işaret etti. "Daha fazla kabak dolması istiyorsanız acele etseniz iyi olur."

Odamın zemininde çıplak bir şekilde otururken aynaya baktım ve damarları üçüncü kez saydım.

Hepsini avlamak biraz zaman almıştı. Biri sağ göğsümün altında sadece bir altın şeritti; bir diğeri kalçamın eklemi boyunca sessizce kıvrılıyordu. Karnım, bacağım, uyluğumun içi. Hepsi taze bir damar tarafından ziyaret edildi.

Sihrimi her kullandığımda bir damar.

Battaniyeyi yataktan sürükleyip üzerime sardım, yerden kıpırdıyamıyordum, aynadan ayrılıp paranoyamın gerçeğe dönüştüğü yeni bir gerçekliğe yükselmekten korkuyordum.

Damarları benden başka kimse göremezdi. Son damar ortaya çıktığından beri üç kez test etmiştim. Maia'dan tabağı almak için elimi uzattığımda avucumu açık tutmuştum. Damarı gözden kaçırmak imkânsızdı.

Derimdeki çizgileri takip ettim. Arin'e her görüldüğüm zaman için bir damar. Sareekh gelmeden önce, boğulurken etrafa savurduğum büyü için bir damar. Uçurumun kenarında yarattığım her kitmer için bir damar. Efra'yı Suhna Denizi'nin etrafına fırlatmak için kullandığım büyü için bir damar.

Damarların çoğaldığını görmüş ve onları görmezden gelmiştim. Başımın arkasına baskı yapan büyüümün garip varlığını hissetmiştim ve bunu görmezden gelmiştim.

Nefesim titredi, gittikçe sığlaştı. Son bir aydır bastırdığım endişe esaretinden kurtuldu ve beni kaçınmak için çok mücadele ettiğim paniğe sürükledi.

Şelaledeki figürler. Elimde ölen kadının anısı. Daha fazlasını her istediğimde büyüümün ürettiği görüntüler.

Bende bir sorun vardı.

Öne doğru eğildim ve alnımı soğuk taş zemine bastırdım. Hayatım boyunca edindiğim alışkanlık içgüdüsel olarak ortaya çıktı ve avucum çılgınca çarpan kalbimi kapadı.

Bir, iki. Yaşıyorum.

Üç, dört. Güvendeyim.

Beş, altı. Aklımı kaybetmiyorum.

Dişlerim takırdıyor, geri kalan her şeyimle birlikte titriyordu. Yerden doğruldum, nefes nefese kaldım. Panik beni en son ilk duruşmanın ertesi günü, Yüce Rawain Şampiyonunu kutlamak ve beni Nizahl'a layık görmek için odama girdiğinde bu kadar sarmıştı. Sonrasında kendimi toparlamam saatler almıştı ve benim saatlerim yoktu. Bir saat içinde Omal'a gitmek üzere yola çıkacaktık. Toplanmam gerekiyordu.

Kraliçe Hanan'ı beni Omal Varisi olarak yeniden göreve getirmeye ikna edemezsek, kaleyi yükseltmekten başka çaremiz kalmayacaktı. Qayida Hend'i canlı canlı yakan büyüü okumam gerekecekti. İsteyeceği büyü miktarı - harcamam gereken büyü miktarı-

Başımı arkaya yatırdım, bakışlarımı aynadan kaçırdım ve küçük hava yudumları almaya odaklandım.

Büyü deliliği gerçek değildi.

Titreyerek nefes verdim.

Rovial gibi insanlığımı kaybetmiyordum.

Korku, bir kez ateşlendiğinde, zihnimin arkasına damlamaya başladı. Her düşüncüyü lekeliyor, dünyamı kırmızıya boyuyordu.

Ciğerlerimin etrafındaki bantlar sıkılaştı. Kendime damarlar için bir dizi olası açıklama olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Büyü hakkında neredeyse hiçbir şey anlamıyordum, hele ki varlığının büyük bir bölümünde kelepçelerimin altında hapsolmuş bir büyü hakkında. Bildiğim kadarıyla, kozmetik bir tuhafılıktan başka bir şeyden korkmuyordum.

Yere doğru kıvrıldım ve battaniyeyi başımın üzerine çektim. Zaten yavaşlayan nefesim durdu.

Büyü deliliği sakince düşünüp plan yapabileceğim bir seçenek değildi. Bu, teoride bile üstesinden gelebileceğim bir gerçeklik değildi.

Karanlıkta, kafatasımın arkasındaki büyüünün sıkışmasını fark etmek çok daha kolaydı.

Başımı battaniyenin altından çıkardığımda odanın kaybolduğunu gördüm.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

SEFA

Lukub sokaklarında bir gece yarısı gezintisinde Sultana'ya katılmaktan iyi bir şey çıkmazdı, yine de Sefa buradaydı - tamamen giyinik ve inanılmaz derecede rahatsız.

Soğuk, Sefa'nın çıplak yanaklarını ısıırıyordu. Lukub'un gece eğilimleri hakkındaki hikâyeler açıkça abartılmıştı. Sokak önlerinde bomboş uzanıyor, soluk taş yollara gölgelerini düşüren fener ışığının ötesinde herhangi bir hareket belirtisi göstermiyordu. Sokağın kenarlarına dizilmiş iki katlı kubbeli binalar Sefa'ya bir sepete dizilmiş yumurtaları hatırlattı. Kırmızı çizgili bir kubbenin önünden geçtiler, kubbenin alt kısmındaki boya şeritleri çimenlere dökülüyordu. Yanındaki kubbenin kenarlarında zümrüt çiniler dönüyordu.

Vaida, parmakları beyaz pelerinin kenarlarında kıvrılmış, pamuklu dar bir kılıfın içinde boş yolda yürüyordu. Kukuletası örgülerinin üzerine çekilmiş ve alına doğru indirilmişti. Sultan, kendine özgü yakut kırmızısı dudak boyası ve sürmesi olmadan şaşırtıcı derecede genç görünüyordu.

Biri hariç tüm yüzüklerini çıkarmıştı. Bir tanesi. Sefa'nın endişe verici bir düzenlilikle takıntı haline getirmeye başladığı yüzük, Sefa ne kadar sık kontrol ederse etsin Vaida'nın parmağından hiç çıkmayan yüzük.

Sultanın kıyafetinin kimliğini belli etmeyecek şekilde seçildiği belliydi ve Sefa eğlencesini bastırmak için mücadele etti. Bir aslan uğur böceği kılığına girse daha şanslı olurdu. Biri Vaida'nın yüzüne şöyle bir baksa, numara anında biterdi.

"Terzi olduğunuzdan hiç bahsetmemiştiniz," dedi Vaida, gecenin köründe bir hizmetçinin Sefa'yı uyandırıp arabaya çağırmasından beri ilk kez konuşuyordu.

Sefa neredeyse kendi botlarına takılıp düşüyordu. Korku tenine ateş gibi yayılıyor, ellerinin tersini yanaklarına bastırıp yüzündeki kızarıklığı bastırmak istiyordu.

yüzüne yükselen kanı geri püskürttü.

Sefa ancak "Majesteleri?" diye ciyaklayabildi.

"Hizmetkârlarım odanızda üzerinde çalıştığınız elbiselerden bahsediyor. Onlar benim için mi?"

Odasındaki yarım kalmış elbiseler. Sefa'nın midesindeki kaslar gevşedi. "Onlar size layık değil Sultanım," dedi Sefa. "Sadece uyukum kaçtığında kendimi meşgul ettiğim aptalca bir iş. Dikkat dağıtmak için."

"Anlıyorum. Bana hizmet etmek günlük bir oyalanmaya ihtiyaç duyacak kadar berbat mı oldu?" Sultanın alt dudağı titredi.

"Tabii ki hayır!"

"Güzel." Gelgitin kuma yazılmış harfleri silip süpürmesi gibi, Sultan'ın somurtkanlığı yerini can sıkıntısına bıraktı. "O zaman dikkatini dağıtacak ne var?"

Bayram'ın kutsanmış güzelliği. Sefa'nın vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu.

Duygular bu kadar geçici olmamalıydı. Temiz çizgileri ve fark edilebilir kenarları yoktu. Ama Sultan duyguları şapka gibi deniyor, duruma göre modelliyor ve Sefa'nın iliklerine kadar ürperten bir rahatlıkla bir kenara atıyordu.

"Kendi kafam," diye cevap verdi Sefa. Hizmetkârların kendisinden ne kadar nefret ettiğini pek belli edemiyordu. O odaya girdiğinde ya da yemeğini kirli tabaklara koyduğunda nasıl da sessizleşiyorlardı. Sefa'nın Fildişi Sarayı'ndaki tüm görevinin Sultan için bilgi toplamak olduğu düşünüldüğünde, personelin düşmanlığı Sefa'nın lehine bir işaret değildi.

"Hmm," dedi Vaida. Bu kayıtsız ses daha fazla tartışmayı engelledi ve Sefa minnetle sessizliğe gömüldü.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Sefa, Vaida'yı tahmin etme konusunda daha iyi olduğunu düşünmüştü. Kıkırdaması ya birinin yok oluşunun yaklaştığı anlamına geliyordu ya da sadece on yaşındaki bir çocuğun eğlenceli bulacağı bir şaka yapmıştı. Eğer iç çekmesi beş saniyeden uzun sürerse, yakın çevresindeki herkesin evi boşaltması gerekiyordu.

En istikrarlı alışkanlığı Sultana'nın dış görünüşüne olan takıntısıydı. Günde birkaç saatini uzmanların gözetimi altında geçiriyordu; Sefa, Sultan'ın odasına sülükten sıcak balmumuna kadar her şeyin girdiğine tanık olmuştu.

İlk bakışta aşırı bir kibir gibi gelmişti. Ama Sefa aynada kendini izlerken Vaida'yı da izlemişti. Bunun yoğunluğu, Sylvia'nın Fildişi Sahili'nde bıçaklanmasını takip eden günleri tatsız bir şekilde hatırlatmıştı

Saray. Sylvia uyandıktan sonra Wes'ten göğsünden çıkardıkları bıçağı istedi. İsteksiz muhafız bıçağı verdiğinde Sylvia bıçağı pantolonuna silmiş ve botunun içine sokmadan önce başparmağını keskin ucun üzerinde gezdirmişti.

Vaida, Sylvia'nın kendisini neredeyse öldürecek olan bıçağa karşı duyduğu soğuk kararlılıkla yansımalarına baktı.

Sefa, Vaida'nın uzun adımlarına ayak uydurmak için acele etti. "Sultanım, bunun güvenli olduğundan emin misiniz? Şoförü yakalayıp muhafızlarınızı çağırmasını isteyebilirim."

Vaida'nın ona attığı dar gözlü bakış Sefa'yı çenesini kapatmaya davet etti.

Köşeyi döndüler ve Sultan onu kolundan tutunca Sefa'nın nefesi kesildi. "Yürüdüğün yere dikkat et," diye tısladı Vaida.

Sefa neredeyse kubbe evlerinden birinin çimenlerine basacaktı ki orada birkaç uzun çalı... bunlar kol muydu?

Vaida bir kez daha Sefa'nın zihnini okuma konusunda rahatsız edici bir yakınlık göstererek, "Lafa Souda. Şu sarmaşıkları görüyor musun? Her birinin onu dik tutan kendi omurgası var. İzinsiz girenleri tuzağa düşürüyor ve sahibi gelene kadar onları tutuyorlar."

"Sahibini tuzağa düşürmeyeceklerini nereden biliyorlar?" Sefa turgid sarmaşıkları ihtiyatla inceledi.

"Bahçıvan, Lafa Souda büyürken sulama kabına sahibinin kanından bir litre karıştırır. Tanıdığı şeyi tuzağa düşürmez."

Sefa ürperdi. Raya'nın bahçesindeki bitkiler sıradan ve fazla sulanmış olabilirdi ama onlar bir neşe kaynağıydı. Sefa sevgiden başka bir şeyle canlı bir şey yetiştirmeyi hayal bile edemiyordu.

Sefa bacaklarındaki nabızı hissedene kadar yürüdüler.

"Müdahale etmemi ister misiniz?"

Vaida, Sefa'nın katılmayı unuttuğu bir konuşmanın ortasındaymışlar gibi soruyu yöneltti.

"Müdahale mi?"

Vaida boynunun üstünü işaret etti. "Başın. *Dikkat dağıtıcı şeyler.* Müdahale etmemi ister misin?"

Kaşlarını kaldırarak Sefa'nın şüphesini doğruladı. Vaida gerçeği biliyordu. Bir şekilde, personelin onu perişan ettiğini anlamıştı. Bu bir sürpriz olmamalıydı. Sefa'nın Fildişi Sarayı'ndaki varlığı bile Vaida'nın amansız gözetiminin bir kanıtıydı.

Sefa *evet* cevabını verirse neler olacağını hayal etti. Eğer personel şimdi ondan hoşlanmıyorsa, Sultana ispiyonladığı için onu kesinlikle hor görecektlerdi. Maskaralıkları bitmeyecekti; sadece daha gizli ve yaratıcı olacaklardı.

Sefa başını iki yana salladı. "Ben kendim halledebilirim."

"Güzel." Lukub hükümdarının ağzında solgun bir gülümseme belirdi. "Sana bir tavsiye, hayatım. Aldatma konusunda hiç yeteneğin yok ve asamın da zayıflığa tahammülü yok."

Vaida'nın bakışları gece gökyüzüne dikilmiş yıldızların oluşturduğu goblenin üzerinde gezindi. "Rovial çılgınlığını krallıkların üzerine salmadan önce Awaleen'in en nefret ettiği kişinin Baira olduğunu biliyor musun? Onun illüzyonları onları dehşete düşürüyordu. Zihinlerimizde dünyalar yaratabiliyordu ve düşmanları onun onlar için yarattığı gerçekliğe bağlıydı. Sevdiklerini, korktuklarını, nefret ettiklerini... hepsini büyüsünün gözünden geçirirdi. Hatta bazıları onun güzelliğinin bir illüzyon olduğunu, onu gören gözlerle hitap etmek için değiştiğini düşünüyor."

Sefa, Vaida'ya baktı. Bu kadar korkunç bir iddia, krallıkların bazı bölgelerinde birinin öldürülmesine neden olabilir. Bunu bizzat Baira'nın soyundan gelen birinden duymak...

"Öyle mi?" Sefa kendi kendine sorduğunu duydu. "Güzelliğinin bir yanılsama olduğunu düşünüyorum yani."

Kubbelerin arasında sallanan fenerlerin ışığı Vaida'nın kara gözlerinde hapsolmuş alevler gibi titriyordu.

"Bence neyin gerçek olduğunu bilmek hem ölümlülerin hem de Awaleen'in ulaşamayacağı bir şey."

Dar bir sokağa saptılar ve Sefa'yı Sultana'nın bir adım gerisine düşmeye zorladılar. Duvarlar uzuyor, durmadan kapanan bir çene gibi etraflarında kıvrılıyordu. Temiz beyaz taşlar yerini çakıllı toprağa bırakırken kayalar öne doğru yuvarlandı.

Sokağın sonunda, gölgelerin arasından kapüşonlu bir figür çıktı. Sefa irkilerek Vaida'nın kolunu yakaladı ve onu geri çekti. Vaida parmaklarını çekti. "*Çekiştirme*, Zehra. Görgüsüzlük bu. Gel, bir arkadaşım ile tanışabilirsin."

Daha fazla görgüsüzlük yapıp sokaktan dışarı fırlamak isteyen Sefa, kendini Sultana'yı takip ederek kapüşonlu adamın yanına gitmeye zorladı.

Sırık gibi adam derin bir şekilde eğildi ve kapüşonunu indirdi. Bir tutam

Kırmızımsı kahverengi saçları şahin gibi bir yüzün üzerinde duruyordu. Grimsi yeşil gözleri bir an Sefa'nın üzerinde gezindikten sonra Sultana döndü. "Majesteleri."

"Bulabildiniz mi?"

"Henüz değil. Aramayı doğuya doğru genişletmek için izninizi istemeye geldim."

"İstediğin her şeyi talep etmen için sana zaten izin verdim." Sabırsızlık cümleyi noktaladı. "Essam tartışmasız bir bölge."

"Bu koordinatların birleştiği noktada bir Nizahl holdingi var Majesteleri. Eğer Lukub bölgeyi talep ederse, bu holding üzerinde de hak iddia etmek anlamına gelir."

Vaida dilini alt dudağının iç kısmında gezdirdi. "Bu kesinlikle Arin'in dikkatini çekecektir. Asıl soru şu, şimdi bunun için en uygun zaman mı?"

Sefa Lukub'a gelmeden önce bile bu konudaki fısıltıları duymuştu. Vaida yıllardır sürekli olarak Essam'a doğru genişliyor ve Lukub için giderek daha fazla toprak talep ediyordu. Kimse onu durdurmamıştı -ormanı korumak için askerleri kim harcayabilirdi ki? Bir ticaret yolunu engellemediği veya Hirun'a erişimi tehlikeye atmadığı sürece, yöneticiler Sultana'nın tedbirsizce genişlemesini engellemeye meyilli görünmüyorlardı.

Vaida onu bunun için neden yanında getirmişti?

"Bu koordinatlara güveniyor musun Bausit?" Vaida gözlerini kıstı. "Yoksa zamanımı boşa harcaman ve krallığım için daha fazla işe yaramaz toprak talep etmen için sana daha fazla izin vermek üzere üç hafta sonra buraya gelmem mi gerekecek?"

Bausit ellerini birbirine kenetledi. "Kera, Essam'da kaybolan on yedi kişinin izini sürdü Majesteleri. Yaşam zincirlerinin halkalarının Essam'a doğru dolandığını ve holdingin on mil ötesinde koptuğunu gördü."

Sefa'nın bütün gece bir an bile rahat durmayan kalbi dört nala koşmaya başladı. Elbette duyduğunu sandığı şeyi duyuyor olamazdı.

"Kera'nın istediği bölgeyi ele geçirmek için sana izin veriyorum," dedi Vaida. "Holdingden olabildiğince uzak durmaya çalışın, ancak bayrağımız altında hak iddia etmeniz gerekiyorsa, bunu şiddet kullanmadan yapın. Bir Nizahl holdinginin etrafındaki toprakları ele geçirmek bir şeydir, ancak Arin askerlerinin katledilmesini görmezden gelmeyecektir."

"Anlaşıldı Majesteleri." Bausit eğildi ve uzun boylu adam ortaya çıktığı gibi aniden tekrar gölgelerin arasında eridi.

Vaida derin düşüncelere dalmış bir halde bir süre dudağını çiğnedi. Sonra, "Şoförden bize halawa getirmesini isteyelim mi? Ben fıstıklı tercih ederim ama itirazın varsa senin için sade bir kare alabiliriz."

Belki de Sefa bunun korkunç bir rüya olmadığını teyit etmek için bir Lafa Souda'ya girmeliydi. Sultanın karanlık bir sokakta kahvaltılık bir şeyler düşünürken, kapüşonlu bir adamın potansiyel bir savaş eylemini tetiklemek için kaçması kesinlikle öyle görünüyordu.

"Bahsettiği adam, Kera..." Sefa'nın hayal gücü hiçbir zaman etkileyici olmamıştı ve bu geceyi hayal edecek yaratıcılıktan yoksundu. Bu da korkunç, sarsıcı bir şekilde gerçek olduğu anlamına geliyordu. "Jasadi mi o?"

"Yarı yarıya." Vaida pelerinini bedeninin etrafına sardı ve girdikleri yöne doğru yürüdü. "Babası Jasadi, annesi Lukubi. Büyüleyici bir sihir. Korkunç bir şapka zevki var."

"Sihrini senin için mi kullanıyor?" Sefa, sokağın diğer ucunda biriken karanlığa karşı temkinli davranarak onlara yetişmek için acele etti.

"Başka kimin için kullanabilir ki?"

"Anlamıyorum. Büyü yasak."

"O zaman bu konuda konuşmayı bırakmalısın canım. Kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemezsin."

Sonraki kelimeler Sefa'nın dilinde kayboldu. Vaida'nın ses tonu hafifçe değişmişti. Sefa, Vaida'nın iyi niyeti ile insanları kuyulara atmaktan sorumlu öfkesi arasındaki kırılğan bariyeri zorluyordu.

Bir süre tırmandıktan sonra Sefa boğazını temizledi.

"Antep fıstığını severim."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SYLVIA

Dizlerim toprağa çarptı. İleriye doğru savrulduğum, battaniye kendimi kaptırdığım ağaçtan kaynaklanan en kötü çiziklere dayanıyordu.

Hızlı bir kontrol yaptım. On parmağım, bir burnum, tüm ayak parmaklarım.

Tereyağında kızdırılmış bir bıçak gibi pürüzsüz olan içgüdülerim paniğimin sisini yardı; kendimi ayağa kaldırmak için ağacı kullandım ve herhangi bir hareket olup olmadığını dikkatle dinledim.

Büyüm beni nereye götürmüştü?

Ağaçları taradım ve topuğumu toprağa sürttüm. Ufalanmış, çatlamış toprak ve sivrisinek izi yoktu, yani Hirun'un yakınında değildim. Yakın ağaç kümesi beni kuzeyde bir yere, muhtemelen Nizahl ve Lukub arasındaki Essam Ormanı bölgesine yerleştirdi.

Ağaçlarda siyah kuzgun izleri ya da nerede olduğumu belirlemek için kullanabileceğim herhangi bir kuzey bitki örtüsü aradım. Essam'ın rastgele bir köşesine bırakılmış olmam mantıklı gelmiyordu. Neyi kaçıırıyordum?

Sesleri duyunca kaskatı kesildim ve ağacın arkasına geçtim.

Yaklaşmaya cesaret ettiler ve midemden aşağıya düştüler. Ah, ama büyümün *hastalıklı* bir mizah anlayışı vardı.

"Ek bir alay almayacağından emin misin?" Rawain sordu ve az önceki mide bulantım yeniden canlandı. "Kendini savunmasız bıraktığından endişeleniyorum."

"Zaten tercih ettiğimden daha fazla adam getiriyorum," dedi yumuşak, melodik bir ses. Alnımı ağaç kabuğuna dayadım, sert lifler derime batıyordu. Tabii ki. "Çok sayıda gelirsek yanlış mesaj verme riskimiz var. Kral Murib'in sınırları çok gergin."

"Hepsi öyle. Öfke nöbetleri savunulamaz hale geliyor." Rawain iç çekti. Sesler yakınımda kesildi ve kendimi tamamen hareketsiz tuttum. Daha önce

Varis'in keskin kulaklarını unutmuş.

"Untenable iki hafta önce ticaret yollarını kapatmak boş bir tehditti. Galim'in Dönüşü'nden bu yana büyü kullandığından şüphelenilen herkesi toplayıp infaz ediyorlar ve bu durum giderek tırmanıyor," dedi Arin. "Mufsidleri idam ederek ideal bir emsal oluşturmamış olabiliriz."

Arin'in ses tonundaki hafif kınama notu çoğu kişi tarafından fark edilmeyecekti ama benim kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Müfsidler idam etme kararı belli ki oybirliğiyle alınmamıştı.

Soğuk bir duraksamanın ardından, "Müfsidlerden başka ne tür bilgiler elde etmeyi umuyordun, Arin? Jasad Varisi'nin nerede olduğunu bilselerdi, önce onu bulurlardı. Bir alet artık amacına hizmet etmediğinde, ya onu atarsınız ya da farklı bir şekilde kullanırsınız. Tek bir hamlede Müfsidlerden kurtulduk ve Galim'in Bükülmesi yüzünden birinin cezalandırıldığını görmek için ağlayanların acısını dindirdik."

Ağırlığımı ağacın etrafında görüş açımı değiştirecek kadar kaydırdım.

Önce asayı gördüm. Cam kuzgunun boncuk gibi gözleri gözüme takıldı; Rawain'in halkalı parmaklarının örttüğü iğrenç kafası kısmen gizlenmişti. Yüce, onu son kez görme talihsizliğine uğradığımdan beri değişmemiş görünüyordu. Geniş ve fiziksel olarak güçlü bir adamdı, sadece dalgalı siyah saçlarındaki gri çizgiler yaşını belli ediyordu. Bir yaradan sızan irin gibi cazibesini akıtıyor, dikkatsizleri sümüksü izinde yakalıyordu.

Diğer konuşmacının sırtı bana dönüktü ama sesini duymasam, gür gümüş saçlarının dalgalarını görmesem bile onu sadece sırtından tanıyabilirdim. O omuzların genişliğini incelemek için saatlerimi harcamıştım; bir harita üzerinde eğilirken omurganın çentiklerini saymıştım. Benimkinin gıcırtiları ve çatlakları olmadan zarafetle manevra yapmasına imrenmiştim.

Arin'in önünden çok arkasını görmeye alıştığımı fark edip biraz da eğlendim.

"Ayrıca," diye devam etti Rawain, "hücrelere yaptığınız son ziyaretin aklınızda kalan soruları cevaplayacağını düşünmüştüm."

Zaten Arin'in sırtına bakmıyor olsaydım, kaslarındaki gerginliği fark edemeyebilirdim. Rawain başını Arin'e doğru eğdi ve ben bir ürperti dizginledim. Oğulda hayranlık duyduğum her hareket babaya korkunç bir şekilde yansıyor.

"Mufsidler'in büyüü kırmaya yetecek kadar büyüye sahip olmalarının garip olduğunu düşünmüştüm."

Darağacına ulaşmadan önce bağlarından kurtuldular. Bir gardiyan idamdan sadece birkaç saat önce hapishaneye yaptığınız ziyaretten bahsettiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. İmkânsız diye düşündüm. Büyülerini boşaltmadan hücreleri neden ziyaret edesin ki? Böyle bir detayın aklınızdan çıkmasına izin vermek sizin tarzınız değil."

Arin kesin bir ifadeyle, "Başından yaralıyken ayrıntıları takip etmek zordur," dedi. Bu söz havada asılı kaldı, tuhaf bir şekilde yüklüydü ve Galim'in Bend saldırısının olduğu gece Arin'in şakağından akan kan çizgisini hatırladım.

"Demek öyle," diye düşündü Rawain. "Anladığım kadarıyla mahkûmların ölümlerinin arifesinde sırlarını daha açık bir şekilde anlatacaklarını umuyordun. Her zamanki gibi, onlara hak ettiklerinden daha fazla onur veriyorsunuz. İşe yarar bir şey öğrendiniz mi?"

Ardından gelen vuruş göğsümde yankılandı, Arin'in bir saniyelik tereddütü etrafımda bir inançsızlık ışıltısı yarattı.

Bu sadece Arin'in ölçülü konuşma tarzı olabilir diye düşündüm. Babasından bir şey sakladığı anlamına gelmiyordu.

"Onlardan biri bana bir hikâye anlattı," dedi Arin. "Kazanacak değerli bir şey olmadığı konusunda haklıydın elbette."

Tamamen hareketsiz kaldım, yaslandığım ağaca rakip oldum. Arin'in sesi yine gayet normaldi ama sesinin temposu... cümleleri arasında düşünceli bir duraklamanın olmayışı. Sanki kelimeleri ezberlemiş, bu performans için pratik yapmıştı. Bir yalancı olarak doğmamış olabilirdim ama kesinlikle mükemmel bir yalancı olarak yetişmiştim. İyi bir yalanı şekillendirmenin doğru yolunu, onu sunmak için en iyi anı biliyordum. Bunun benzerini Komutan'dan hiç duymamıştım.

Kolumu çimdikledim. Hiçbir şey
olmadı. Rovia'sın lekeli mezarı.

Arin yalan söylüyordu.

"Sanırım endişelerinizi daha fazla dikkate almalıyım," diye iç geçirdi Rawain. "Sadece o Jasadi faresi hakkında cevaplar bulmaya çalıştığınızı biliyorum."

Ha! Sıçan mıydım? Umarım onun kâbuslarının tavan arasında koşuşturup durmuşumdur.

"Muhsid ilginç bir soru ortaya attı," dedi Arin, sakın ve soğukkanlı bir şekilde.

"Öyle mi?"

"Palia ve Niyar'ın halklarından çıkardıkları büyü depolarını asla geri alamadık, değil mi?"

Hem Rawain hem de ben durakladık.

Rawain'ın alnındaki çizgiler yumuşadı, omuzları rahat bir çöküşe geçti. Sahne önünde gerinen bir sanatçının sahte rahatlığı. Daha az itici olsaydım, not almaya meyilli olurdum. Yalan böyle söylenirdi.

"Hayır, yapmadık. Nasıl yapabiliriz ki? Kan Zirvesi'nden kısa bir süre öncesine kadar hiçbirimiz Malik ve Malika'nın büyü madenciliği yaptığını bilmiyorduk. Bu işi büyük bir gizlilikle yürütüyorlardı ve güney vilayetlerindeki işyeri kazaları olarak gizliyorlardı. Geri kalanımız onların iğrenç eylemlerini öğrenir öğrenmez Zirve'yi topladık."

"Elbette."

"Mayınlı büyüye gelince, onu nereye sakladıklarını kimse tahmin edemez. Hâlâ Jasad'da bir yerlerde duruyor olabilir. Mayınlı büyü -aslında kaynağından çıkarılan herhangi bir büyü- onu sabitleyecek bir dış güç olmadan çok uzun süre dayanmaz. Atalarımızın kontrol altına almak için çok mücadele ettiği bir uygulamadır, Arin. Diğer hükümdarlar açgözlülüğe yenik düşmesin diye mayınlı büyüü ortaya çıkarmaya çalışmadım."

"Anlıyorum."

Rawain Arin'e doğru bir adım attı, asanın alt kısmı toprakta mükemmel yuvarlak bir iz bıraktı. "Umarım Müfsid seni tedirgin etmemiştir."

"Kolay kolay tedirgin olmam," dedi Arin.

"Hayır, değilsin," diye onayladı Rawain, hâlâ oğlunu inceliyordu. "Beni endişelendiren de bu."

An uzadı, gerginliğin altında titremek isteyene kadar inceldi. Sanki uzanıp Hanım'a dokunabilirmişim gibi hissettim, Rawain'in sessiz tehdidi onu öyle güçlü bir şekilde çağırıyordu ki.

Üçüncü bir ses açıklığa karıştı. "Böldüğüm için özür dilerim."

Wes! Yaşlı ve kasvetli muhafızı görünce başım dönerek sırtıttım. O çatık kaşları ve göz kamaştırıcı kel kafayı özleyeceğimi kim bilebilirdi?

"Erzaklar yüklendi ve atlar hazır. Askerler talimatlarınızı bekliyor, efendim."

Rawain Arin'in koluna sarıldı, tehdit ılık bir yaz günündeki sis gibi kayboldu. "Gidin o zaman. Ticaret yollarını açarak ya da Murib'in kellesini bir çuvala koyarak dönün, hangisi olduğu umurumda değil." Rawain güldü. "Sağ salim dönmeni istiyorum Arin. Onur kavramlarınızın böyle bir zamanda yeri yok. Eğer askerlerin Nizahl'a sensiz dönerse, eğer

Kendi pahasına yaptığın aptalca bir cesaret gösterisi olursa, bunu yapmana izin veren her adamı, çocuğu ve atı asarım."

Wes şaşkınlıkla Rawain'e baktı ama Arin'in yüz ifadesi değişmedi. Anladığım kadarıyla daha önce de duyduğu bir konuşmaydı.

Yüce kişi ağaçların arasından ilerlemeden önce oğluna bir kez daha veda etti. Umarım diğer tarafta onu bekleyen araba bozulur ve onu taşlı bir nehir yatağına yüzüstü fırlatırdı. Öfke kalbimin duvarlarına çarpıyordu ve dengemin geri kalanı parçalanmadan önce vücuduma rahatlaması için yalvardım. Panik nihayet yatışmıştı ve zihnime yeniden başlaması için herhangi bir sebep vermemeyi tercih ederdim.

"Efendim, ben-"

"Bekle."

Arin nefesini verip babasının kaybolduğu noktaya dönene kadar üç uzun dakika saydım. "Senden bir iyilik isteyeceğim Wes."

"Lordum, aramızda iyilik falan yok. Sizin isteğiniz benim için emirdir."

Arin bir elini kaldırarak muhafızın sözünü kesti. Wes'in hevesi ona acı veriyor gibiydi.

İtaat bilinçli olmalıydı, içgüdüsel değil. Ama Arin neden Wes'in itaatinin içgüdüsel olabileceğinden endişelensin ki? Varis'in hayatının yarısı boyunca Arin'in muhafızlığını yapmıştı. Arin'i tanıyan biri varsa, onu kanının gücünden çok liderliğinin gücü için takip edecek biri varsa, o da Wes'ti.

"Hayır, hayır. Senden istediğim şey bana karşı olan görevinin sınırlarını aşılıyor. Hayatını ve özgürlüğünü tehlikeye atıyor. Eğer bu isteğimi yerine getirmek istemezsen, sana olan saygım azalmayacaktır."

Muhtemelen ben de en az Wes kadar şaşkın görünüyordum. Muhafız kıpırdandı, parmak eklemleri yakasının üzerinde geziniyordu. Eğitim tünellerinde Nizahl muhafızlarının kendilerine özgü nişanlarını uniformalarının farklı yerlerine nasıl taktıklarını fark etmiştim. Jeru kendi nişanını göğüs cebinin kapağının altında saklıyordu. Wes, gömleğinin yakasında. Ren rozetini kolunun iç kısmına takmıştı. Vaun rozetini göğsüne takmıştı; dövüştüğümüzde üniformasından kopardığını hatırlıyorum.

"Sorun, efendim. Cevabım kendime ait olacak."

Arin'in profilindeki sertlik mideme korku saldı. Bu görev ne olursa olsun, bunu Wes'ten istemeyi kesinlikle istemiyordu.

"Nerede olduklarını bulamıyorum," dedi Arin telaş içinde, yarı yenilgi yarı

kızgınlık. "Haritalarımı taramak için günlerimi harcadım ama onları hissetmeliydim. Onları hissetmeliydim."

Duymak için zorlayarak öne doğru kaydım.

"Konuşmamızdan sonra babamın Hisar'a dönmeden önce madenlere uğrayabileceğinden şüpheleniyorum. Umarım yanılıyorumdur. Gerçekten umuyorum." Arin sessizleşti, mücadelesi hissediliyordu.

"Sana sihirli madenciliği açıklayacak vaktim yok, detayları bilmenin senin yararına olacağına da inanmıyorum. Bu madenlerin Malika Palia ve Malik Niyar tarafından Jasadi halkından çektikleri sihri depolamak için kullanıldığını anlamın yeterli olacaktır - babam ve diğer krallıklar, neredeyse içinde bulunduğumuz orman kadar eski bir uygulamayla sihri aralarında gizlice bölüştüler."

Arin'e görüldüğüm süre boyunca sihrimin yokluğundan şüphe ettiysem, bu an bunu doğrulayacaktı. Eğer büyüm olsaydı, ağırlığımı taşıyan ağaç alevler içinde kalırdı. Aslında, yakınimdaki her ağaç alevler içinde olurdu ve cehennemi Yüce Rawain'e ulaşip onu canlı canlı yakana kadar yayardım.

Kulaklarımdaki uğultuyu bastırmaya çalıştım. Yüce Rawain-Kraliçe Hanan, Kral Murib, Sultan Bisai - hepsi de dedelerimin aşağı vilayetlerden çıkardığı büyünün ticaretini mi yapmıştı? Krallığımızı uğruna ateşe verdikleri uygulamanın katılımcıları mıydılar?

Büyükannem ve büyükbabam hakkında sahip olduğum tüm yanılsamalar Alcalah boyunca en etkili şekilde paramparça olmuştu, ama bu tamamen başka bir seviyeydi. Gedo Niyar ve Teta Palia sadece kendi insanlarımızı öldürmekle ve büyülerini zaten zengin olan üst vilayetlere yeniden dağıtmakla kalmamış, aynı zamanda Omal, Orban, Lukub ve Nizahl'a teslim etmişlerdi. Mücevher ya da toprak gibi takas etmek için mi?

Peki Arin bunun eski bir uygulama olduğunu söylerken ne demek istiyordu? Jasad'ın ya da tüm krallıkların eski bir uygulaması mı? Tatlı Sirauk, bu ne kadar eskiye dayanıyordu?

Bu vahyi düşünecek durumda değildim ve şimdiden içimin sıkıştığını, paniğimin dipsiz boşluğunun kaynadığını hissedebiliyordum. Daha önceki sükûnet sahte bir sükûnet olmalıydı. Arin karaya vurmuş bir balık gibi soluğumu duymadan önce parmak eklemlerimi ağzıma bastırdım.

Arin uzun bir süre muhafızına baktı. "Babam gittiğinde onu takip etmeni istiyorum."

Arin'in ciddiyetinin nedeni Wes'ten bir dakika daha uzun süre aklımdan çıkmadı. Anlayış yaşlı adamın üzerine çöktü. Alnındaki çizgiler

Düzeltilmiş.

Ölüm cezasını kabul etmesi istenen biri için fazlasıyla sakindi.

Eğer Wes şanslıysa, Yüce'ye casusluk yapmak onu hapse attıracak ve bir hain olarak idam ettirecekti. Eğer daha az şanslıysa -eğer Arin haklıysa ve Rawain son derece yasadışı büyü madenlerinin güvenliğini belirlemek için Hisar'ın topraklarından ayrılmayı planlıyorsa- yakalanmak Wes'in Nizahl'a asla dönemeyeceği anlamına geliyordu. Muhafızın Komutanına haber gönderecek kadar uzun yaşamasına izin verilmeyecekti.

Wes, Arin'in önünde diz çöktü ve ellerini bükülmüş dizinin üzerinde kavuşturdu. "Sana hizmet ediyorum Nizahlı Arin, özgürce ve kendi isteğimle. Sonu ne olursa olsun, bu benim onurum ve görevimdir."

Arin Wes'in kolunu yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. Öylece durdular, kolları kenetlenmiş, aralarında bir ömür asılı kalmıştı.

"Sakın yakalanma," dedi Arin.

Wes kısa bir süre sırttı.

"Yakalanmayacağım."

"Teşekkür ederim, Wes."

Ayrıldılar ve Wes kendi iznini almadan önce Arin'e alayının yola çıkmaya hazır olduğunu hatırlattı. Gidişini izledik.

Alnımı ağaca dayadım ve kabukta kurumuş özsuynun çiziklerine bakarak yüzümü buruşturdum. Bir yanım Arin'i askerlerin kampına kadar takip etmek istiyordu ama ne anlamı vardı ki? Nereye gittiklerini biliyordum ve ona kaç kişinin eşlik ettiğini tahmin edebiliyordum. Birçok açıdan bu ziyaret büyük bir nimetti; eğer Arin, Murib'i ticaret yollarını açmaya ikna etmek için Orban'a gidiyorsa, o zaman onun yolunu tahmin edebilir ve bizimkinin o yoldan geçmeyeceğinden emin olabilirdim.

Sevinmeliydim. Midemdeki korkunç çukurdan başka bir şey hissetmeliydim. Göğsümdeki erimiş panik, içimi durmadan yakıyordu.

Namsa yolculuk için beni almaya gelmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Beni bu halde göremezlerdi. Aralarında bir yer edinmeye, kendimi gerçek bir lider gibi hissetmeye daha yeni başlamıştım. Birkaç damar yüzünden dağılmak mı? Kelepçeler düştüğünde, hayatım boyunca bastırdığım büyü'nün vücudumda aniden yeniden canlanmasının büyü deliliği belirtilerini hızlandırmış olma ihtimali çok ama çok *küçük* olduğu için mi?

Bir an yalnızdım ve bir an sonra omuzlarım bir kılıcın keskin ucu altında kaskatı kesildi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

SYLVIA

İrkilmedim, yorgun gülümsememin tek tanığı ağaç ve onun kurumuş özsuyuydu. "Beni ne ele verdi?"

"Arkanı dön."

Gözlerimi devirdim. En azından bu sefer beni konuşarak şereflendirmişti. Sözsüz ve kindar bir etkileşime daha tahammül edebileceğimden emin değildim. "Kılıcını çıkarmak ister misin? Kılıcın ucunda şişteki bir domuz gibi dönmeyeceğim."

Bir saniye sonra omuzlarımın arasındaki sıkışma kayboldu. Beni güçlendirmek için bir nefes aldım ama kaburgalarımın arkasına garip bir şekilde indi ve dağılmayı reddetti. Hâlâ beni buraya getiren paniğin sancıları içindeydim ve çekmeye çalıştığım her hava, suyun üzerine dökülen yağ gibi göğsümde yüzüyordu.

Battaniyeyi daha da yaklaştırmak acımasız Komutan'la yüzleştirdim ve alaycı bir kaş kaldırdım. "Küçük Varis okulunda sana selamlaşma adabını öğretmediler mi? Belki de beni duvarlara çivilemek ya da çok sayıdaki bıçağınızla tanıştırmak yerine bir merhaba demeyi deneyebilirsiniz."

Bir taşla alay etsem daha tatmin edici sonuçlar elde ederdim. Kılıcı hâlâ aramızda duran Arin beni inceledi, gözleri açıkta kalan bacaklarıma ve çıplak bedenime sarılmış kırmızı-siyah yün battaniyeye takıldı. Kış mavisi gözleri benimkilerle buluştu ve onları sabit tuttu. Zaten hızlı bir ritimde çalışan kalbim çarpmaya başladı. Arin her zaman, yalanım ne kadar pratik ya da performansım ne kadar cilalı olursa olsun, içimi görebilen esrarengiz bir yeteneğe sahip olmuştu. Bugün tanınacak havada değildim.

İlgiye aynı şekilde karşılık verdim. Gümüş rengi saçları başının arkasından bağlanmıştı, ince teller esaretlerinden kurtularak elmacık kemiklerinin etrafında hilal gibi kıvrılıyordu. Şakağındaki morluk mavi ve siyahtan hafif bir sarıya dönüşmüştü ve bakışlarım mükemmel bir şekilde bağlanmış

Parmaklarımı soktuğum yaraların kanadığı yere kadar. Bunlar Orban'a at sürmesine yetecek kadar iyileşmiş miydi?

O meşhur siyah paltosunu giymişti, kollarında menekşe renginde işlenmiş minik kuzgunlar vardı ve etekleri çizmelerinin üstünden geçiyordu.

Güç ve kendinden eminliğin tam bir görüntüsü. Her detayı kusursuz bir mükemmellikte hazırlanmıştı. Efsanelerde yaşayan türden bir lider.

Ellerim battaniyenin içine kıvrıldı. Belki de büyüm beni buraya Arin'in Rawain'le konuşmasını dinlemek için getirmemişti. Belki de bana Nizahl Varisi karşısında ölçülerimin ne kadar düşük olduğunu kanıtlamak istiyordu; onun hayatı boyunca sorumluluklarının altında dimdik durması, benim eğilmiş sırtımı yansıtmak için bir ayna gibi duruyordu.

Kafamın girdabına gömülmekle meşgulken Arin'in konuştuğunu fark etmem bir saniye sürdü.

"Ne. Ne oldu?" Soru -eğer öyle denebilirse- dişlerinin arasından kopup geldi.

"Neyle ne oldu?" Muhtemelen ne kadarına kulak misafiri olduğumu ya da onu nasıl bulduğumu bilmek istiyordu. *"Büyüm beni buraya getirmeye karar verdi,"* desem sinir bozucu mu bulurdu, yoksa o da benim kadar korkutucu mu?

Kılıç yanımdaki toprağa saplandı. Vuruş o kadar hızlıydı ki, kabzanın sağında birkaç santim titreştiğini fark etmem tam yirmi saniye sürdü.

Boynumdan aşağı bir ürperti yayıldı. Tüm eğitimim, Hanim'la geçirdiğim onca yıl. Anlamsızdı.

Eğer Arin ve ben dövüşürsek -gerçekten dövüşürsek- kazanan ben olmayacaktım. Bana yeteneklerinin tamamını hiç göstermemiş, benim yanımda gücünün sınırlarını hiç zorlamamıştı.

Eğer gösterseydi muhtemelen onu öldürmek için daha çok çabalırdım.

Arin bir adım daha yaklaştığında neden silahını bıraktığı anlaşıldı. "Gözlerin kan çanağına dönmüş ve nefes alıp verişin sık. Söylediklerimi takip edebiliyorsun ama aklın başka yerlerde." Dudakları birbirine yapıştı. "Seni daha önce de böyle görmüştüm."

İmkânsızdı. Beni en savunmasız anımda görmesine asla izin vermezdim, özellikle de o ilk günlerde. Belki daha sonra, ama sırasında

-

Nizahl Varisi'nin bakışları salonun loşluğunda beni buldu. Ne kadar zamandır

Orada mıydı?

"Döndün mü?" diye sordu.

"Hiç ayrıldım." Kısık sesle, sanki yerde sessizce oturmak yerine çılgılık atıyormuşum gibi.

"Evet, döndün."

Doğru. Acı bir kıkırdamayla nefesimi verdim. Duruşmalardan birinin Nizahl'da yapılacağını öğrendikten sonra koridorda geçirdiğim krizi unutmuştum. Arin beni pek çok kez, pek çok farklı şekilde kırılrken görmüştü. Nizahl Varisi istese tek bir ilmeğimi çekip beni çözebilirdi. Düşmanıma yıkımımın tasarımlarını vermiştim.

"Gececek," diye cevap verdim. "Her zaman geçer." Her seferinde benden daha fazlasını alsa bile.

Omuzlarım gerildi, buna neyin sebep olduğunu sorması için hazırlandım. Yalan söylemeye, kaçamak cevaplar vermeye ve ayaklarımızın arasında alev alma tehdidiyle duran öfke korları olmadan yaptığımız ilk konuşmadan bizi dışarı atmaya hazırdım.

Çok uzun zamandır uzaktaydım. Arin'in dikkatinin tekilliği, tereddütsüz odaklanması beni tünellerdeki ilk haftalarda olduğu kadar rahatsız ediyordu.

"Neden çıplaksın?"

Şaşırmış bir halde battaniyeye baktım. Birden durumun saçmalığı kafama dank etti ve gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Sihrim beni gerçekten de çıplak ve gerçek bir erimeye doğru sürüklenirken Essam Ormanı'na düşürmüştü. Arin'in yoluna.

"Biri mi-" Arin durakladı ve içimdeki mizah ateşi söndü. Nizahl Varisi'nin kelimelerle boğuştuğunu nadiren görüyordum. Gözlerini kapattı. Tekrar açıldığında, ölümcül niyetin buz gibi parçaları içime işledi. "Kendi isteğinle mi yoksa başkasının isteğiyle mi çıplaksın?"

Anlamam gerekenden daha uzun sürdü. Arin çıplaklığımı ve zihinsel durumumu ele almış ve korkunç bir sonuca varmıştı. Battaniyeden bir elimi çekip şiddetle inkâr etmek için salladım. "Hayır, hayır! Kimse beni bir şey yapmaya zorlamadı. Kendi irademle çıplak kaldım."

Rahatlama yüzünün sert hatlarını eritti. Ağır bir nefes aldı, ben ise sözlerimin olası çifte anlamı karşısında kızardım.

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse," diye ekledim, kendimi inanılmaz derecede saçma hissederek, "çıplaklığın beklendiği veya alışılmış olduğu herhangi bir faaliyette bulunmuyordum. *Yapmak zorunda olduğunuzdan* değil.

bu aktivitelere katılmak için çıplak olmak. Her halükarda, ben değildim. Yani katılmıyordum. Herhangi bir aktivitede."

"Ama aktiviteler *vardı*?" Arin yüzünü ekşitmeden sordu.

"Hayır, hiçbir faaliyet yoktu! Yalnızdım ve tamamen öyle kalmaya niyetliydim. Neden gülümsüyorsun?"

Arin'in ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılmıştı. Gülümsemesindeki mizah, her ne kadar benimle dalga geçse de, içime ılık bir bal gibi yayıldı. Bunu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Babana yalan söyledin," diye ağzımdan kaçırdım.

Onları mahvetmekte bu kadar iyiyken neden bir anın tadını çıkarayım ki?

Arin'in yüz hatlarını temizleyen ihtiyatın yeniden canlanmasından ne kadar nefret etsem de, büyüümün beni Varis ve Yüce arasında tanık olduklarımı anlamama fırsat vermeden geri götürmesinden daha çok nefret ederdim.

"Mufsid sana ne dedi?" Üstüne gittim. "Galim'in Bend'inden bir gün sonra idam edildiler, yani onu idamından önceki gece gördüysen, ben seni gördükten hemen sonra onu ziyaret etmiş olmalısın. Ona kale hakkında bir şey sordun mu?"

Aramızdaki mesafeyi açtığımda bile Arin geri çekilmedi. Bu kadar yakinken, güzelliği karnıma bir darbe gibi çarptı. Bunun artçı sarsıntısı, kendi darmadağınık görüntümün tatsız bir farkındalığına dönüştü.

Bu da ses tonumu gereğinden fazla keskinleştirdi. "Söyle bana Nizahlı Arin. Şüphe etmek nasıl bir duygu?"

Öfke Arin'in üzerinde parladı ve dikkatle sakinleştirdiği yüz hatlarını masmavi gökyüzünde çakan bir şimşek gibi parçaladı. "Şüphe duymanın benim için yeni bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

Ağzımı açtım ve boş çıktım. Cevap yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Arin'in çenesindeki bir kas sıkıştı.

"Yaşadığın onca dehşete rağmen, *Jasadlı Essiya*, liderlik etmenin ne demek olduğunu hiç anlamıyorsun. Tek yaptığım şüphe etmek. Kendimden, başkalarından, içinde bulunduğumuz gerçeklikten. Her gün, anladığım kadarıyla gerçekleri ele alıyorum ve bir seçim yapıyorum. Bu gerçekler değiştiğinde, farklı bir seçim yapıyorum. Şüphe beni bildiklerimle yüzleşmeye ve koşullar gerektirdikçe onları yeniden değerlendirmeye zorlar. Şüphe etmeyi bıraktığım gün, kendimi netlik yerine rahatlığa teslim ettiğim *an*, tacımın ellerimde paslanması için dua ediyorum."

Arin'in bir çarpıda bu kadar çok şey söylediğini ikinci kez duyuyordum. Bakışlarımız çarpıştı ve birbirine kenetlendi. İki kılıç birbirine kilitlenmişti.

savaş alanı, ikisi de teslim olmak istemiyor.

"Sanki bir anlamı varmış gibi 'gerçekler' diyorsun. Size daha önce de söyledim, efendim, hayat tekrar tekrar hesaplayabileceğiniz bir denklem değildir. Her seçim mükemmel olmayacaktır ama yine de yapmak zorundasınız." Başımı salladım. "Eğer şüphenin kararsızlığa dönüşmesine izin verdiysen, tacın çoktan paslanmış demektir."

Arin'in gözleri kısıldı ama ben kendimi tuttum. Hançerlerimizi savurmuştuk ve orada durup kan akıtmaktan başka yapacak pek bir şey kalmamıştı.

Ne yazık ki hiçbir yaranın Arin'i hareketsiz bırakamayacağını unutmuştum. "Hanim kim?"

Gözlerimi kırıştırdım, nefesim ciğerlerime kaçtı. Ama neredeyse işe yarıyordu. Hanım'ın adı *neredeyse* düşüncelerimin yörüngesini bozmaya, beni darmadağın ve şaşkın bırakmaya yetecekti.

Aynı taktiği babasına karşı da uyguladığına tanık olmasaydım işe yarayabilirdi.

"Ne geveze bir Müfsid bulmuşsun." Ağaca yaslandım, kollarımı göğsümde kavuştururken battaniye bedenimi sıkıca sarıyordu. "Onu çok sevgiyle hatırladığından şüpheliyim. Hanim bir dönem onların lideriydi, biliyorsun. Babanla birlikte Jasad krallığına karşı komplo kurduğu için sürgüne gönderilmeden önce, gerçi o kayıtlara rastlamadığını tahmin ediyorum. Yüce Munqual, Rawain'in Komutan olduğu dönemde yaptığı yanlışları örtbas etmek için büyük çaba sarf etti."

Sessizliği uzadı. Bu da onun taktiklerinden biriydi; karşısındakini, ihtiyacı olan şeyi elde edene ya da kendisini suçlayana kadar konuşmaya devam etmeye davet etmek. Geçmişte bana karşı utanç verici bir başarıyla işe yaramıştı.

Saç örgümden birkaç tel kaçmıştı, bukleler kulaklarımın yanında kıvrılıyor ve boynumu gıdıklıyordu. Onları uzaklaştırmaya çalıştım ve neredeyse battaniyeyi düşürüyordum.

Lanet olsun ona. "Bahse girerim Müfsid kalenin düşmesinden Hanım'ı sorumlu tutmuştur. Bana sorarsanız çok ironik. Hanim, Usr Jasad'ı görevden almadı. Sahte büyüü o yazmış olabilir ama onu kim okudu?" Arin'in kalenin düştüğü gün diğer tarafta neler olduğu hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak ediyordum. Soraya'nın imgelemine kadar Usr Jasad'ın kaleden önce düştüğünü, kendi halkının ellerinde harap olduğunu öğrenmemiştim. "Soraya Hanim için çalışıyordu bu arada. Bakir Kulesi'nde annemi zehirliyorlardı ve bunu zihninin bir hastalığı olarak gösteriyorlardı."

Süreyya'nın adı geçince Arin'in yüzü merakla kıpırtısızlaştı. Benim

Eski görevli, boğazındaki yarayı açan kadınla aynıydı. İmkansız başarı ve sahte bir kimlikle Hisar'a sızmıştı ama Rawain'i hedef almak yerine onun ergenlik çağındaki oğlunu öldürmeye çalışmıştı. Nedenini hâlâ anlamıyordum; onun yerinde olsaydım, Rawain'in esasını kafatasının diğer tarafına sokabilirdim.

Önüme serdiğim görkemli cazibeye rağmen Arin ısırmadı.

Görünüşe göre o günkü insan sohbeti sınırına ulaşmıştı.

"Kesin olarak bildiğim şey, babanın onun düşmesini beklediği. Kan Zirvesi, Jasad'a yürüyüş, kale, her anı planlamış, her ayrıntıyı hesaplamıştı. O adam tam bir yıkım sanatçısı. Neredeyse hayranlık duyacağım."

"Kendini böyle mi eğlendiriyorsun?" Onu sessizlik kaleminden çekip çıkarma zaferim hızla söndü. Sanki hakaretlerim bir nehrin yüzeyine vuran yağmur damlası kadar önemsizmiş gibi, sesi net ve çileden çıkarıcı bir şekilde eşit kaldı. "Geceleri uyanık yatıyor ve yorulana kadar aynı şüphe çemberinde mi koşuyorsun?"

Aynı strateji, ama çok daha büyük bir başarıyla uygulandı. Kışkırtmak, sinirlendirmek istiyordu. Bu hızla giderse muhtemelen benden çok daha hızlı başarılı olacaktı, bu yüzden dilimi dişlerimin arkasına bastırdım ve yaklaşımımı yeniden değerlendirdim.

Geldiğini göremeyeceği bir yöntem vardı. Silahlarımızın daha önce kesişmediği, hareketlerimizin henüz planlanmadığı bir cephe.

Marek'le yıllar süren yakınlığımız beni bir anda yakaladı. Battaniye çıplak omuzlarımın altından kayarken başımı ağaca yasladım ve dudaklarımı alaycı bir gülümsemeyle büktüm. "Geceleri beni yoracak daha iyi bir şeyim yok. Kendimi nasıl eğlendirmemi önerirsiniz, Majesteleri?" Soru alçak sesle ve davetkârca sorulmuştu.

Arin bir anlığına şaşkınlıkla bana baktığında, kahkaham göğsümde hâlâ titreyen son panik korlarının üzerine serin bir nefes üfledi. Bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve battaniye dizlerimin etrafından ayrıldı. Arin'in bakışları baldırlarıma kaydı ve geç de olsa damarları hatırladım. Neyse ki sağ bacağımdaki damar baldırımın arkasına doğru uzanıyordu. Gözden uzakta.

Hatırlatma beni soğuk suyla ıslattı. Bu tam bir felaket olurdu.

Arin damarları keşfederse. Rawain ve Arin arasında tanık olduğum konuşmalar bir gösterge ise, Nizahl Varisi çizgiyi aşmış ve tarif edilemez bir tehlike bölgesine girmişti.

Arin, Yüce'yi sorgulamaya başlamıştı.

Sihrimin anılarımı manipüle ettiğini, irademin yerini aldığını ve vücudumda izler bıraktığını keşfetmek mi? Arin'in varacağı tek bir sonuç vardı ve neden varmasıydı ki? Verebileceğim başka bir sonuç yoktu. Büyümün ve benim neden diğerinin kötü niyetli olup olmadığına tam olarak karar verememiş yabancılar gibi etkileşime girdiğimizin başka bir açıklaması yoktu.

"Nerede saklandığımız konusunda endişelenerek ne kadar çok zaman harcadın," dedim. "Belki de bunun bir kısmını babanın burnunun dibinde ne sakladığı konusunda endişelenerek geçirmeliydin."

Ağaç kalabalığının arasından uzaklardan gelen bir çığlık yankılandı. "Ekselansları!"

Başımı sese doğru eğdim. "Adamlarınız sizi bekliyor lordum."

Arin kampının olduğu yöne bakmadı. Uzun bacaklı adımlarından biriyle aramızdaki boşluk aniden kapandı. İrkilerek ağaçtan uzaklaştım ve yere sapladığı kılıca takılıp düştüm.

Aynı anda iki şey oldu. Kılıcın kabzasını yakalamaya çalışırken kayan battaniye eldivenli bir yumruğa takıldı. Ben yere düşmeden önce Arin'in diğer kolu belime dolandı ve beni göğsüne çekti.

Omuzlarımdan dizlerime kadar birbirimize kenetlenmiş bir halde, göğsünün iniş çıkışlarını kendi nefesimmiş gibi sayıyordum. Sonunda çenemi geriye doğru eğdim ve üzerimdeki sabırlı bakışlarla buluştum.

"İşte buradasın." Kıkırdaması alnımı okşadı ve tenimi ısıtmaya başladı. "Kendini nasıl eğlendirmen gerektiği konusunda önerilerimi ister misin?"

Yakalarını kavradım, battaniyemi havada tuttuğu köprücük kemiğimdeki deri sürtünmesinin içgüdüsel olarak farkındaydım.

"Bu konuda bazı düşüncelerim var." İpeksi ses tonu içimi ürpertti.

Oyunumuza bu yeni bakış açısını sunmamalıydım, kaybetme ihtimalim bu kadar yüksekken değil. Sadece Arin'in karşısında durduğum için kalbim göğsümün içinin artık tercih ettiği yer olmadığına karar vermiş ve kaburgalarımın arasından kaçmaya çalışıyordu.

Sanki kafamda savaşıyor her düşünceyi okuyabiliyormuş gibi, yavaş bir gülümseme

Arin'in dudaklarının üzerinden kıvrıldı. Yeleğinin her bir kayışını göğsümde hissedebiliyordum. Eğer battaniyeyi düşürürsem, izlerinin tenime işlediğini görebileceğime dair bir fikrim vardı.

Kazandığını düşünüyordu.

Bu düşünce beni tekrar kendime getirdi. Baştan çıkarmak bana pek doğal gelmeyebilirdi ama zaten Arin'de baştan çıkarma nadiren işe yarardı. Mahair'de Nizahl Komutanı'nın son derece uygun asilzadeleri ya da mevsimin en gözde kadınlarını reddettiğine dair kaç hikâye duymuştum? Arin'in kendi üzerindeki kontrolü acımasızdı. Kendisine hata payı bırakmıyordu. Bu kadar sıkı bağlarla bağlı olduğu sürece, kimse onu çözecek bir iplik bulamazdı.

Beni eğitim tünellerine götürürken Jeru ve Wes'e söylediğim küçümseyici sözleri hatırladım.

Ah canım, şehvetin Varis'inizi alt ettiğini mi sandınız? Yakıcı kahkaham. Komutanına frijit mi diyorsun?

Vücutlarımızın birbirine sıkıca oturmasına rağmen, çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çekmek için kolumu uzattım.

Hiç direnmedi. Çenesini ellerimin arasına almama izin verdi, gözleri benimkilere dikilmişti.

Arzudan anladığım şey bir yüksüğün gözünü doldurmazdı ama benimkinin Marek'in anlattığı ya da kaledeki kızların anlattığı gibi olmadığını biliyordum. Nabzını tatmak ve kalçasının keskin kıvrımını izlemek istiyordum. Zehirli dilini ve ay gibi parlayan saçlarını, tırnaklarımı kalçalarına, dudaklarımı boğazına geçirmek istiyordum.

Ama aynı zamanda dünyanın geri kalanı karanlık ve sessiz olana kadar göğsüne sürünmek istiyordum. Korkuma karşı verdiğim savaşı kaybediyor, belirsizliğimin gücü altında eziliyordum. On yaşımdan beri tek başıma savaşıyordum ve benim için savaşacak, benimle birlikte savaşacak başka birine güvenme düşüncesi... isteğimin gücü beni parçalara ayırdı, dünyanın sallandığı her çatlağı ve yarayı ortaya çıkardı.

"Geri dön, Suraira." Arin çenesini avuçlarımın içine yatırdı. Dudaklarının köşesi başparmağıma değdiğinde omurgamı bir şey yakaladı; dudakları, onları her konuşmadan hançer çıkarmaktan başka bir şey için nadiren kullanan bir adam için fazla yumuşaktı. "Yine saklanıyorsun."

Suraira. Elimde iki isim var ama Arin bana Siruk Köprüsü'ne musallat olduğu ve insanları cezbedtiği söylenen bir Nizahlan şeytanının adını vermeyi seçti.

gafillerin sonunu getirecekti.

Bir kahkaha attım ve azımsanmayacak bir güçle kendimi tekrar toparladım. Belki bir gün başka birinin zırhının ardında dinlenebilir ve dünyayı uzak tutması için ona güvenebilirdim ama bu bugün olmayacaktı.

"Saklanmak en iyi yaptığım şey." Ona bir sırıtış attım. "Sen ve harita okyanusun beni hâlâ bulamadınız."

Bana ters bir bakış attı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bildiğim bu. Saçlarım seninkiler kadar gümüş olana kadar beni takip etmeye çalışabilirsin ama beni bulabilseydin çoktan bulmuş olurdun." Elimi çenesinden ensesine doğru kaydırdım.

Arın yutkundu ve bir an için başka birinin zırhının arkasında dinlenmek isteyip istemediğini merak ettim. Dünyayı uzak tutmam için bana güvenip güvenmeyeceğini.

"Sadece beklemem gerekirken neden seni takip etmekle uğraşayım ki?" Kelimeleri şakağıma bastırdı. "Dağlardan ayrıldığın an, benimsin."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

MAREK

İsle ve parçalanmış bir zulalın kalıntılarıyla kaplı olan Marek, Sylvia'ya yeni bir saygı duymaya başlamıştı.

Yanında yüzlerce asker olsa bile, Galim'in Bendini istila eden yaratıklarla savaşmak gücünün son zerresine kadarını almıştı. Sylvia'nın Dar al Mansi'de tek başına, bir balta ve bir bıçaktan başka bir şey taşımadan savaştığı gerçeği? Al Anqa'a da onun için uygun bir şekilde etkisiz hale getirilmemişti.

Awaleen'e şükürler olsun ki o ve kız aynı taraftaydı.

Araba bir tümseğe çarptı ve arkaya itilmiş olan grubu itip kaktı. Marek morarmış kolu vagonun yan tarafına çarptığında inledi. Galim'in virajı onu harap etmişti. Botlarında delikler açılmış, derisi nisnaların aşındırıcı kanı tarafından yenmişti. Saçlarından çeşitli iç organları damlıyordu.

Sıcak bir banyoya ve sıcak bir yatağa girmesi uzun sürmeyecekti. Galim'in Bendindeki iyileşme süreci devam ederken, yukarı kasabalar bazı acemi askerlere evlerini açmıştı. Daha deneyimli acemilerden birkaçı Marek'in kendileriyle aynı soyluların evlerinin bulunduğu bloğa atandığını öğrenince rahatsız olmuştu. "Botlarını sadece bir kez çamura buladıktan sonra seni *bu* mahalleye kim gönderdi? Annen senin için köprünün yanına bir tüy bırakmış olmalı," diye homurdanan Zane, Marek'in omzuna biraz fazla sertçe vurmuştu. Genel duygu olmasa da bu gönderme Marek'in dikkatinden kaçmamıştı.

Yol altlarında düzleşti. Ay ışığı Marek'in uzun zamandır görmediği kadar büyük evlerin ardında kaybolurken konuşmalar da kesildi. Yemyeşil bahçeler, ferforje kapılarının ardındaki her adımı akkor cam karolarla ısıldayan tertemiz girişlerin yanında büyüyordu. Fenerler aynı hizada

Yüksek taş duvarların üzerinde yanan yağ, her kapının önündeki, Marek'in çoğunu Hisar'ın tanınmış ileri gelenleri olarak tanıdığı hanehalkının adını belirten yaldızlı isim levhalarını aydınlatıyordu.

Askerler teker teker indi. Marek, büyükçe bir Omalian köyü kadar alan kaplayan çökmekte olan malikânelerin yanından geçerken arabada kaldı.

Krallığın en fakir köyündeki katliamdan sonra böylesine gösterişli zenginlik gösterilerini rahatsız edici bulsa da, Marek'in küçük bir parçası... rahatladı. Çok uzun bir süre boyunca burası onun dünyası olmuştu. Hayatının geri kalanını eski evinde tek bir saat geçirmektense Sefa'yla birlikte bir çadırda geçirmeyi tercih etse de, bazen o lüks günleri özliyordu.

Ta ki maliyetini hatırlayana kadar.

Her kapıya kazınmış o isimler? Lazurlarda da vardı. Kendilerininkini Marek'in kardeşlerinin kanıyla cilalamışlardı. Amira, Hani, Binyar, Darin. Mezar kazıcının küreği, bir sonraki Lazur cesedi gelmeden toprağı terk etmeye fırsat bulamıyordu.

Ailesi için ne kadar trajiktir ki, şımarık, omurgasız, kibirli oğulları onlardan geriye kalan tek kişi olmuştur. Diğer çocuklarını birer kahramana dönüştürmek için bu kadar aceleci davranmamalıydılar. Belki de en küçüklerinin cesaret eksikliği ile doğduğunu fark edebilirlerdi. Bir kahraman olarak ölmek ya da bir korkak olarak yaşamak söz konusu olsaydı, Marek kendini yer üstünde tutmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Vagon sarsılarak durdu. "Dışarı," diye seslendi sürücü.

Marek daldığı hayallerden sıyrıldı. Şoförün önünde durduğu ev doğru ev olamazdı. Mahalledeki son evdi ve açık ara en görkemlisiydi.

"Dışarı!" Göğsüne kanvas bir çanta çarptı.

"Sakin ol!" Marek geceden kalma yetersiz eşyalarını taşıyan çantayı kavradı ve arabadan atladı. Şoför dizginleri çekmeden önce Marek'in botlarının yere değmesini zar zor bekledi.

Marek malikânenin önüne giden uzun yola kararsızca baktı. Üzerinde bir kasap dükkânının arkasındaki kovalardan daha fazla iç organ vardı.

Kapıyı çalarken sinirleri karnında dans ediyordu. Ya diğer tarafta bekleyen kişi Caleb Lazur'u tanır mı? Kapının üzerindeki isim levhasına bakmak için durmalıydı - geri dönüp kontrol etmek için yeterli zamanı var mıydı?

Marek'ten aşağı yukarı bir ya da iki yaş küçük bir kadın kapıyı açtı. Ateşli kızıl saçları omuzlarına dökülüyor, ince bedenini ufukta parlayan güneş gibi perdeliyordu. Çiller yanaklarının çevresini öpüyordu. Marek'in hakkında şiirler yazabileceği ağzı genişleyerek sırttı.

Marek'in sinirleri yavaş bir gülümsemeyle eridi. Güzel bir kadın gözlerini dikmiş merakla ona bakıyordu. Sonunda tanıdık bir bölge.

"Merhaba asker. Evimize hoş geldin."

Kadın kenara çekildi ve Marek eşikten geçerken gözlerini ondan ayırmadı. "Ve ne kadar güzel bir ev," dedi Marek. Tek umursadığı batan bir lağım çukurunun ortasında duruyor olabilecekleriydi.

Birden bir hizmetli kalabalığı belirdi ve Marek'in kirli paltosunu çıkarıp saçlarına bulaşan çamuru temizlediler. Bir utangaçlık nöbeti kızın bir anlık özgüvenini bastırdı ve bakışlarını Marek'inkilerden ayırmadan merdivenleri işaret etti. "Görevliler sizi odalarınıza kadar geçirecek. Kendinize gelme fırsatı bulduğunuzda, lütfen oturma odasında bana ve anneme katılın. Sizin için çok lezzetli bir pasta hazırladık."

Marek kızın adını öğrenemeden, görevlilerin telaşı arasında onu gözden kaybetti. Onu alelacele malikneden geçirip boş bir odaya soktular ve orada çırılçıplak soyup neredeyse iliklerine kadar temizlediler.

Marek ölesiye temizlendikten sonra beyaz gömleğini yüksek belli siyah bir pantolonun içine ilikledi ve pantolon askılarının deri uçlarını kemer halkalarına bağladı.

Marek aynaya bakarak sırttı. Yerleşkelerindeki bölüm lideri Sulo, Marek'e saçlarını uzun kestirmesini emretmişti ama Marek berberi biraz daha fazla bırakmaya ikna etmişti. Alnına altın rengi sa telleri düşmüştü. Mucizevi bir şekilde yerleşkedeki karyolanın kumaşından kurtulmuş olan teni parlıyordu. enesindeki rk, yeni koleksiyonundaki en çekici yara olmasa da, ev sahiplerine Marek'in onlar adına gösterdiği asil ve cesur çabaları hatırlatacaktı. (Bu rğn bir sepete takılıp çenesini eyerin tokasına çarpması sonucu oluştuğunu boş verin).

Marek'in kapısının önündeki hizmetçi onu oturma odasına götürdü. Boş odalarda yanıp sönen yüzlerce fenerden, bir yerde bulunması gerekenden daha fazla mor ve siyah tonuna boyanmış halı ve perdeler kadar, Marek'in geçici konaklama yerinin her yönünü çöküş kaplıyordu. Marek, Nizahl'ın amblemini taşıyan elik bir kapının önünden geçti ve çarpışan iki kılıcın arasından fırlayan yaldızlı kuzguna bakarak yüzünü buruşturdu.

Girişte iki kişi duruyordu. Biri onu kapıda karşılayan kızdı. Diğer kadın da ilkiyle benzer özellikler taşıyordu ama yaşlılığın sevgi dolu dokunuşuyla bahşedilmişti. Kısa kıızıl saçlarına gümüş damgasını vurmuş, çenesinin keskin kesimini ve dudaklarının kıvrımını çerçevelemişti.

Marek şansına inanamıyordu. *Ölüme geçtim ve sonsuzluk beni mutlulukla karşıladı.*

Ev sahibinin elini tuttu ve eğilerek dudaklarını hafifçe evlilik yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "Leydim. Nizahl'ın en güzel evinde ağırılanma ayrıcalığıma hayret ettim ve şimdi de siz bana eşlik etmeyi mi lütfediyorsunuz? Savaş alanında döktüğüm kan, bu onurun yarısına bile değmez."

"Resmiyeti kapıda bırak, asker. Bana Mira diyebilirsin." Emirler doğal bir şekilde yerine getirildi, tıpkı diğer eşyaları gibi. "Kızım la zaten tanıştınız. Gigi, merhaba dedin mi?"

"Merhaba." Gigi kıızardı. Çok sevimli.

Marek de onun elini öptü ve gülümseyerek doğruldu. "Memnun oldum."

Bundan daha lezzetli bir ikilem olabilir miydi? Marek daha zeki bir adam olsaydı, bakışları kıızında kalırdı. Onu kabuğundan mizah ve dikkat karışımıyla kurnazca çıkarırdı ve emekli olma zamanı geldiğinde, kendini yanağına bir öpücük ve nazık bir

İyi geceler.

Ama Mira kaşlarını kaldırıp Marek'e baktı, sessiz bir emirle sandalyeyi işaret etti ve Marek ne yapacağını şaşırdı.

Sefa'nın onu kandırdığını neredeyse duyabiliyordu. Ona güzel bir gülümsemeye karşı koyamayan jöle dizli bir saplantılı diyecekti. Boynuzlanmış kocaların yumruklarından zevk alıp almadığını soruyordu. *Bütün bu kadınların tek ortak özelliği ulaşılmaz olmaları, diye azarlardı Sefa. Seni hak ettiğin gibi sevecek birini ne zaman bulacaksın?*

Cevap hiçbir zaman değildi. Marek nefes aldığı sürece Sefa'ya aitti. Hangi kadın ikinciliği kabul ederdi ki? Marek sevgililerine asla zalimce davranmazdı. Kalbini sunuyormuş gibi yapmadı ya da Sefa'nın yanında olmadığı bir geleceğe ilgi duyuyormuş gibi davranmadı.

Ellerine dumanı tüten yeşilimsi bir çay bardağı geçti. Marek bir yudum aldı ve cesurca geri tükürmemeyi başardı. Çayın tadı kıyılmış ot ve Raya'nın baharat olsun diye yahnilerine atıp servis etmeden önce ayıklamayı unuttuğu keskin tohum gibiydi.

"Zangabeel," dedi Gigi. "Sinirleri yatıştırır."

Marek yutkunmak için kendini zorladı. "O zaman böyle güzel bir akşamda kendimi rahatlatmak için ikinci bir fincana ihtiyacım olabilir."

Gigi'yle sohbet kolaylıkla akıyordu. Kız Marek'in tahmin ettiğinden daha konuşkandı ve o da katkıda bulunmaktan çok başını sallayarak eşlik etti. Marek'in sağında, Mira'nın bakışları oturduğundan beri onun üzerinde sabit kalmıştı. Omurganın tabanında bir heyecan karıncalandı. Av, Marek de kendini avlanmış hissettiğinde her zaman en tatmin edici halini alırdı.

Jeru, Marek'i bu mahalleye atayarak ona nasıl bir iyilik yaptığının farkında değildi.

Bu düşünce Marek'in dikkatini bir an için dağıttı. Gigi'nin paslanmış bir kısa bıçağı onarmak için en sevdiği ovma yöntemi hakkında söylediklerini kaçırdı.

Jeru Marek'e iyilik yapmazdı. Onu bu mahalleye, bu eve göndermesinin bir nedeni vardı.

"Leydim, küstahlığımı bağışlarsanız," dedi Marek. "Bu mükemmel konaklama için hangi haneye teşekkür etmem gerekiyor?"

Mira kaşlarını kaldırdı. "Kapıyı kontrol etmediniz mi?" Dilini şaklattı. "Sanırım bu şartlar altında dikkatsizlik affedilebilir."

Gigi annesine kaşlarını çatarak, "Evimizin adı Shinawy," diye ekledi.

Bir sonraki rotasyon soylu kasabalarda konaklamak üzere ayrıldığında, seni Shinawy malikânesine göndereceğim. Bana nişanı bul, ben de Sefa'yı bulmana yardım edeyim.

Mira'nın korkusuz bakışlarıyla karşılaşan Marek'in gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. Jeru'nun tüm düğmeli köy çocuğu bekaretine rağmen, Marek'in özel yeteneklerini soylu kadınların kalplerini ve güvenlerini kazanmak için kullanmaktan çekinmemişti. Eğer Mira'nın elinde Altı Şafak Kuşatması'nda kaybolan nişanla ilgili bir bilgi varsa, Marek onu elde edene kadar yorulmadan çalışacaktı. Gerekirse bütün gece uyumazdı.

Gigi gece için izin aldıktan sonra asıl eğlence başladı. Mira fincanı Marek'ten aldı, özenle tabağına yerleştirdi ve kucağına oturdu.

"Bu geceki çabaların için sana büyük bir borcumuz var asker," diye mırıldandı Mira onun yanağına doğru.

Marek elini Mira'nın saçlarının arasından geçirdi ve onu sıkıca kavradı. Kızın alnına bir gülümseme kondurdu. "Bu borcu nasıl tahsil etmemi istersin?" Sesi alçak bir gürültüye dönüştü.

Mira ürperdi. Marek sessiz bir kahkaha atarak Mira'nın ağzının kenarını öptü ve mırıldandı: "Dizlerinizi benim için destekleyin leydim."

Marek ayağa kalktı, Mira omuzlarına yapışmış, dizlerini kalçalarına dayamıştı. Kulağına ve boğazına attığı ısırıklar arasında verdiği talimatlarla üçüncü kattaki odasına doğru ilerledi. Mumları üfleyen hizmetkârlar bakışlarını kibarca kaçırdı.

Marek kıkırdadı. Çalışanlara ilginç bir dedikodu sunmak her zaman bir zevkti.

Mira, Marek'i kapıya doğru itmeden önce kapı arkalarından neredeyse hiç kapanmamıştı. Jartiyerini omuzlarından çekti ve eski bir düşmanını karşılayan birinin kindarlığıyla gömleğinin düğmelerini karıştırdı.

"Sabır." Marek onun ellerini yakaladı ve göğsüne bastırdı. "Zaman bizden yana." Aşağıya doğru bir düğme açarak karnının bir şeridini ortaya çıkardı.

"Ya da..." Mira hemen Marek'in gömleğini yırtıp açtı. Marek'in son derece gurur verici ve bir parça da korkutucu bulduğu bir açlıkla onun çıplak gövdesine baktı.

Marek, Alcalah'ın ikinci denemesinden beri kimseyle yakınlaşmamıştı. Yıllardır en uzun süre cinsel ilişkiden uzak kaldığı zamandı.

Bunu o kadar çok özlemişti ki. Kaslarındaki gerginlik sıcak bir dokunuşun altında eriyordu. Tırmanan ve doruğa ulaşan zevk dalgaları onu enfes derinliklere sürüklüyordu. Hevesli partnerinin yüzündeki paramparça mutluluk.

Mira elbisesinin askılarını çıkardı ve göğüslerinin üzerindeki dantelleri çözmeye başladı. Marek ne kadar kabaydı. Ağzı açık bir öpücükle onu durdurdu. "Bana bırak."

Birkaç dakika içinde giysileri kapının yanında bir yığın haline geldi ve Marek, Mira'nın gezinen ellerini birbirine kenetleyerek onu yatağa çekti.

Yerleşkedeki vahşetten çok daha yumuşak olan yastıkların üzerine düştü, eğer bu kadar ağır düşseydi çarpma anında boynu kırılabilirdi. Mum ışığı dans eden gölgelerini duvarların üzerine düşürdü. Onların ışığında Mira'nın ateşli saçları parlıyordu.

Bileklerini başının üzerinde tutturmuş, pembe dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı. Ve berbat bir asker olacağını her zaman bilen Marek kolayca teslim oldu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

SYLVIA

Bu hayatta haklı olduğumun kanıtlanmasından daha çok sevdiğim bir şey yoktu.

Güröl güröl akan şelaleden üzerimize su damlaları yağıyordu. Sırılsıklam bir halde Hirun Nehri'nin en batısında dizlerimin dibinde dururken, haklı çıkmanın nemli kıyafetlerimin arasından içimi ısıtmasına izin verdim. "Hepinizin dağlara bu şekilde girip çıktığını *biliyordum!*"

Lateef'in kaşları çatıldı. "Buraya ne zaman indiniz?" "O kaçmaya çalıştığında," dedi Efra.

"Efra yardım çağırmak yerine boğulmamı izlemeye karar verdiğinde," dedim aynı anda. Açıklığın kenarından Suhna Denizi'ne doğru akan derelere katılırken akıntı bacaklarımı hafifçe çekti.

"Sareekh onu kurtardığında," diye araya girdi Maia, Efra ve benim ona attığımız bakışlardan kaçınarak.

Şelale arkamızdan fışkırıyor, güçlü bir tufan bizi denize dik inişten koruyordu. İleride nehir dağın altından kıvrıla kıvrıla ilerliyor, ilerledikçe yükseliyordu. Bir mil kadar sonra hava kaynağımız muhtemelen başımızın birkaç santim yukarısına kadar daralacaktı.

Hirun'un Çöl Düzlükleri'nin altından geçtiğine dair efsaneler doğruysa, hikâyenin diğer kısmı da doğru muydu? Hirun'u saklamak Rovial'in Dania'nın krallığına karşı saldırısına verdiği bir ceza mıydı? Orbanlılar her zaman kuraklık çekecek, her zaman derelere ve akarsulara bağımlı olacaklardı, çünkü toprakların geri kalanını besleyen nehir onlardan saklanmıştı.

"Tekne kullanıyor musunuz?" Etrafa göz gezdirerek sordum. "Ya da içinizden biri geri kalanımızın su altında nefes almasına nasıl yardım edeceğini biliyor mu?"

Çok fazla etkileşimde bulunmadığım Urabi'lerden biri öne doğru kayarak boğazını temizledi. Nehir onun etrafında dalgalandı, altı uzun şekil yüzeye çıktı.

"Bu konuda," dedi Kenzie.

"Bağırmayı kes!" Maia yalvardı. "Efra, onu sakinleştiremez misin?"

Efra ürperdi. "Sana söyledim, sihrimi onun üzerinde kullanmayacağım. İçinde kaynayan zehirli güç fıçısıyla büyümün çarpışmasını istemediğim için neredeyse beni uçurumun kenarında öldüresiye dövmesine izin verecektim."

"*Bırak* beni," diye tısladım. "Kanatları arkadan bağlı bir güve bile seni öldüresiye dövebilir."

"O histerik. Ben hallederim," dedi Medhat ve bana vurmak için elini kaldırdı.

İki saniye sonra, az önce yumrukladığım boğazı tutarak hırıldadı.

"Essiya!" Namsa dirseklerimi yakaladı. Göstermelik bir mücadele verdim, ama doğrusu, bağırırlarım bir süre önce çılgık çılgığa küfürlere dönüşmüştü ve Namsa'nın boğazına vurmayı özellikle istemiyordum. "Sana zarar vermez. Kenzie nehirdeki canavarları kontrol edebilir; berbat dövüş yeteneklerine rağmen onu bu yüzden yanımızda getirdik."

Kenzie'nin nefesi kesildi. "Seninle hemen şimdi dövüşeceğim Namsa!"

Namsa'nın Dawoud'unkine çok benzeyen gözleri benimkilere dikildi.

"Nefes al.

Kendini topla. Seni asla zarar görececek bir duruma sokmayız."

Heyecanım yavaşça azaldı, beni gevşek ve mahcup bir halde bıraktı. Namsa'nın elini hemen bırakmadım. "Onların kontrolünü hiç kaybetmedi mi?"

"Asla."

Kenzie başıyla onayladı. İğ gibi ince kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kendini uzun boylu gösterdi. "Şunu bilmenizi isterim ki, ben kendi dönemimdeki en iyi Rivertamer'dım-"

Onun yerine ben konuştum. "Ve büyüğü Omal sarayına ulaşana kadar sürecektir mi?"

Kenzie'den öfkeli bir homurtu geldi ama Namsa başını salladı. "Haftalardır sihri biriktiriyor, bu yüzden sihirle dolup taşıyor."

İşe yaraması gerekiyordu. Sonunda Namsa'dan kurtuldum ve geri çekildim, aşağı bakmadan önce kendimi destekledim.

Vücudumun iki katı genişliğinde ve üç katı uzunluğunda yedi canavar timsaha bağlı yarık soğanlı gözler bana bakıyordu. Sıra sıra

Sert pullar sırtlarını süslüyor, kuyruklarının tehditkâr kirpiklerinin üzerinde tepeleşiyordu. Sert derilerinin gri ve kahverengi karoları arasında paralel çizgiler halinde dikenli sırtlar uzanıyordu. Kapalı çenelerinden çıkan, burunlarının sınırlarına göre çok uzun olan dişleri görünce irkilmemeye çalıştım.

Nefes verdim ve Binyar'ın günlüğünü avuçlamak için ceketime uzandım. Bu yolculuğun kritik parçası, Urabi'nin umutlarını bağladığı kanıt.

"Üç gün içinde Omal'a ulaşacağız. Saraya ise beş gün içinde," dedi Efra. Küçümseyici ses tonuna sinirlendim, keşke küçük kediciklerimi uçurumun kenarında zıplarken bırakmasaydım diye hayıflandım. "Tabii Essam Ormanı'nda haftalarca dolaşmak istemiyorsanız."

Ayırarak haftalarımız yoktu. Olsa bile Essam'ı Arin'le paylaşıyorduk. Er ya da geç beni bulacaktı. Her zaman bulurdu.

Dağlardan ayrılır ayrılmaz benim için geleceğini söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Nerede olduğumu bildiğini öğrenmek beni şaşırtmamıştı bile. Arin metodikti, Rory'nin bıçağının altında bir kurbağayı açtığı gibi bir sorunu parçalara ayırıyordu. Yıllarını krallıklar ve ormanlar boyunca Urabi ve Mufsidleri aramakla geçirmişti. Geriye tek bir seçenek kalmıştı.

"Dağların bir haritası var mı?" Belli belirsiz sordum. "Detaylı bir harita mı?" "Birkaç tane var ama bitmiş olmaktan çok uzaklar."

Nerede olduğumu biliyordu, sadece bana nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Derin bir nefes aldım ve kendimi yaratıkları tekrar incelemeye zorladım. Bir timsah kuyruğunun ucuyla vurarak ayaklarıma su fişkırttı. İrkildim. Sareekh'e binmiştim. Bu timsahlar ancak Sareekh'in pullarından biri büyüklüğündeydi. Ve yine de-

Ürperdim ve Medhat'a döndüm. Adamla dağdaki ilk günümde kısa bir süre tanışmıştım ve anında dilini kesmek istemişim. Marek en kötü günlerinde bile saatlerce konuşabilirdi ama Medhat, yani Jasadi dipsiz bir enerji kuyusuna ve bunu önüne çıkan her gafle karşı kullanma hevesine sahipti. Genç tavırlarına ve çelimsiz uzuvlarına aldanarak onu on yedi yaşında sanmıştım, ta ki Namsa benden sekiz yaş büyük olduğunu söyleyene kadar.

Onun ezici neşeli varlığında sadece birkaç dakika geçirdim ve şimdiden bir hafta boyunca yatmak istedim. Onu işaret ettim. "Eğer bana bir daha tokat atmaya kalkarsan, elini vücudundan ayırır ve kediciklerime ödül olarak yediririm."

Grup iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. Göğsümü şişirerek devam ettim. "Bir daha

"Korkarım beni timsaha bağlamanız gerekecek."

Karaya ulaşmak on altı saat sürdü. Çöl Düzlükleri'nin altında suyla on altı saat yolculuk ettik, timsahlar son hızla yüzerken nehre girip çıktık.

Marek ve Sefa bana *asla* inanmayacaklardı.

Kafamın bir köşesinde, onları tekrar gördüğümde paylaşmak istediğim tüm hikâyelerin bir koleksiyonunu tutuyordum. Elbette dağdan hikâyeler, ama aynı zamanda daha öncesinden de. Çocukluğumdan ve Usr Jasad'dan hikâyeler. Kan Zirvesi, Rawain ve Hanim hakkında. Büyüm Hisar'ın kanadını yok etmeden dakikalar önce Essiya olduğumu öğrenmişlerdi.

Beni tamamen tanıdıkları an, aynı zamanda onları kaybettiğim andı. Ne kadar da tutarlı.

Saçlarımı üçüncü kez sıktım ve ağrıyan kollarımdaki sancıdan dolayı yüzümü buruşturdum. Gece için Essam Ormanı'nın eteklerinde kamp kurmuştuk. Bu kadar kuzeybatıda ağaçlar alışık olduğumdan daha dağınıktı, aralarındaki geniş boşluklar çevrede karanlığın kapılarını oluşturuyordu.

Yedimiz çtırdayan ateşin yanında toplandık. Maia vıcık vıcık feeno sandviçlerini dağıttı, kabarik ekmek ortadan dilimlenmiş ve gibna rumi ile doldurulmuştu. *Yıllardır* gibna rumi yememiştım. Peynirin aşırı tuzlu tadı ve ufalanan dokusu her zaman ağzımı kuruttuğundan pek bir kayıp sayılmazdı. Ama yemek yemekti ve açlıktan ölüyordum.

Biri yaklaştı, bir kolunu arkamda duran kütüğün üzerine attı. "Sanırım az önce titrediğini gördüm. Seni ısıtacak birine ihtiyacın olursa, hizmetimin fazlasıyla yeterli olduğunu söylediler," dedi Medhat. Bahar gökyüzünden daha mavi gözlerinde fesatlık parlıyordu.

Gözlerimi şüpheyile kıstım.

İrislerinde gümüş ve altın girdapları vardı. Alevler parmaklarının ucunda dans ediyor, nasırlarının içinde eriyor, avucunun çizgileri arasından kırmızı nehirler gibi akıyordu. "Bunu bir düşün."

Medhat'la tanışmamın beni yoran bir diğer nedeni de

Urabi'nin nadir bir büyüsi vardı. Ateşi ortaya çıkarma ve onu manipüle etme yeteneğine sahip olanlara wakeel el-nar derlerdi. Hizmetlerine Jasad ordusunda büyük bir gıpta ile bakılıyordu ama bu korkunç güçle kutsanmış olanların çoğu bir kelebeğin kişiliğine sahipti. Ateşlerini savaşa vermek yerine festival numaraları ve kraliyet eğlenceleri için kullanarak hayatın içinde uçup gitmeyi tercih ediyorlardı.

"Medhat," diye inledi Namsa ateşin yanında yayıldığı yerden. Nehirden çıkar çıkmaz top gibi kıvrılmış ve bir daha da açılmamıştı. "Malika'yı rahat bırak."

"Sadece eğleniyoruz," diye dudak büktü Medhat. "Kural olarak, vücut parçalarımı evcil hayvanlarına yedirmekle tehdit eden kadınları kızdırmam."

Bir elini dalgalı, kumral saçlarında gezdirdi ve bana sırtıttı. "Onuruma yapılan hakarete rağmen, yine de o kadınların donarak ölmemesini sağlamaya çalışıyorum."

"Önce geri kalanımızı kontrol etmeye ne dersin?" Efra homurdandı. Grubumuzdaki en aktif kişi oydu; odun topluyor, dağınık yapraklardan, yosunlardan ve yabani otlardan derme çatma yatak takımları hazırlıyordu. Boşa gitmiş olsa da takdire şayan bir çabaydı. Aramızdaki dik duranlar, donmuş uzuvlarımızı uzanacak kadar uzun süre açamazdı.

"Efra'nın kusuruna bakma," dedi Medhat komplocu bir fısıltıyla. "Genelde çok daha iyi huyludur."

Burun deliklerim saygın bir homurtu çıkaramayacak kadar donmuştu. "Öyle diyorsan öyledir."

Dişlek sırtışında zafer parıldadı ve ben iniltimi bastırdım. Beni soğukkanlı sessizliğimden kandırmıştı ve şimdi hangi düğmelere basacağını daha iyi biliyordu.

"Sadece uyu, Essiya," diye mırıldandı Namsa. "Sen uyuyana kadar susmayacak."

Yere yuvarlandım, başımı kolumun kıvrımına yasladım. Uyuyamayacak kadar gergindim ama uyuyormuş gibi yapabilirdim.

Huysuz bir sessizlikten sonra Medhat, Efra'ya doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü ve "Sence sakal için uygun bir çene şeklim var mı?" diye mırıldandığını duydum.

İlginçtir ki, uzun süre numara yapmama gerek kalmadı. Hirun'dan yayılan çürük yumurta ve yosunun rahatlatıcı kokusunu içime çektim; kışın yenmiş ağaç gövdelerine gömülmüş cırcır böceklerinin cıvıltılarını ve artık kukuletalı bir kimyager çırağının hayatlarını mahvetmesinden korkmak için bir nedeni olmayan kendinden emin kurbağaları dinledim.

Gece. Gençliğimin ninnileri.

Çok geçmeden rolüm gerçeğe dönüştü ve haftalardır uyuduğum en iyi uykuya daldım.

Boğuk seslerle uyandım.

"Ona söylemenin bir anlamı yok." Hâlâ uykunun sisine gömülmüşken, Efra'nın sesinin istenmeyen müdahalesi karşısında yüzümü buruşturdum. "Bu konuda bir şey yapacak ne zamanımız ne de yeteneğimiz var."

"Bildiğimizi ve bunu ondan sakladığımızı öğrenirse ne yapacağını sanıyorsun?" Namsa tısladı. Bir uzvumu bile kıpırdatmadan gözlerimi açtım ve seslerini haritalandırdım. Ateş, çatırdayan közlere ve küle dönüşmüştü. Medhat ve Kenzie birbirlerinin yanında kıvrılmış, elleri ve dizleri neredeyse birbirine değecek şekilde uyuyorlardı.

Kendimi dirseklerimin üzerine kaldırdım ve sessizce sürünerek kamp alanından uzaklaştım.

"Namsa haklı." Maia. Çevrenin diğer tarafındaydılar, ormanın kenarının çöle doğru düzleştiği yerde. "Dağdayken ona söylememiş olmamız yeterince kötü."

Sadece Lateef'e ait olabilecek kederli bir iç çekiş. "Ona söylemedik çünkü bu tamamen çok tehlikeli. Ne yapacağını biliyorsun."

"Ne yapacağım, Lateef?" Ağaçların etrafından dolandım, gizli çemberlerinde dolaşan şok çatlağının tadını çıkardım. "Aydınlat beni."

Belki de derimin altında kayan saldırganlığı hisseden Namsa ileri atıldı, adamları kenara iterken tuniği belirgin kollarının etrafında gerildi.

"Mawlati-"

"Hata yapıyorsun," diye iç geçirdi Efra.

"*Mevlati*," diye ısrar etti Namsa, daha yüksek sesle. "Muhbir bize Cebel'de geldiğinde, Omal Varisi'nin aşağı köylere yaptığı baskınlardan bahsetti. Son iki hafta içinde Felix'in askerleri aşağı köylerdeki ayaklanmalara misilleme olarak Gahre ve Alyub'u yerle bir etti."

"Evet, biliyorum," dedim sabırsızlıkla.

"Omalian saldırısının bir sonraki hedefinin Mahair olduğunu düşünüyoruz."

Dünya durdu, büyük bir düşüşün eşiğinde sallanıyordu.

Lateef ellerini birleştirdi. "Mevlati, durumumuzu anlamalısın. Bizi ilgilendirmeyen bir savaş için kendini tehlikeye atmana izin veremeyiz." Sıkıntılı bir avuç içi kel kafasının tepesinde gezindi. "Bu, Omal tahtının muhalefeti şiddetle bastırdığı ilk sefer değil."

"İzin vermek mi?" Öfke her harfin arasında bir udun akorları gibi titreyordu. Büyüm karşılık verdi, başka bir durumda ürkütücü bulacağım bir hevesle kabardı. Sesimin pürüzlü tınısını zar zor tanıyabildim. Sefa ve Marek Mahair'de olabilir. Fairel, Rory, Raya. Kaledeki kızlar. "O zaman buraya zorla mı getirildim? Bu başından beri özenle hazırlanmış bir tuzak mıydı?"

"Essiya-" Maia bana doğru uzandı. Elini kenara ittim. Eğer bana dokunursa, onu olduğu yerde yakacaktım.

"Malika Essiya," diye hırladım. Onlara doğru döndüm, büyümün baskısı acı verici olmaya başlamıştı. "Eğer bu unvanın zerre kadar değeri olsaydı, bunu benden saklamazdınız. Ben işinize geldiğinde elinize alıp işaret edebileceğiniz bir alet değilim. Benden ne istersen alabilirsin ama bunu değil. Onları değil. Benim ne istediğim *önemli*." Dehşete kapıldım, boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

"Tabii ki önemli!" Maia gözyaşlarının eşiğinde belirdi.

"Mahair benim. O benim, Felix onun benim olduğunu biliyor-" Beyaz parmaklı yumruğumu göğüs kemiğime dayadım. Dehşet buz gibi parmaklarını içimde gezdirdi. "Bu onun intikamı. Arın defalarca beni öldürmesine engel oldu ve şimdi de Mahair'den borçlu olduğunu düşündüğü kanı almayı planlıyor."

"Her ne olursa olsun, Kraliçe Hanan'a ulaşma fırsatını kaçıramayız. Zamanımız tükeniyor Essiya. Eğer başarısız olursak, Nuzret Kamel sırasında kaleyi yükseltmekten başka çaremiz kalmayacak." Lateef'in bakışlarındaki sempati, sanki doğruluğu mutlak ve suçlanamazmış gibi, beni neredeyse acıyan ses tonundan daha fazla öfkelendirdi.

"Biz diye bir şey yok." Kamp alanına doğru hışımla ilerledim ve kuruması için astığım daldan paltomu söktüm. "Omalian askerlerinin köye ulaşması ne kadar sürer?"

"Umursayacağınızı düşünmemiştik," dedi Efra ve ben hareketsiz kaldım. "Kavgadan kaçan biri olarak ün yapmadın."

Altın ve gümüş gözlerimi doldurdu. Efra'yı kazığa oturtmamak için kendimi zor tuttum.

Bir ağacın en yüksek dalına yaslanmak, yapabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasıydı. Avucumdaki altın damar parlıyor, bana sihrimi kullanırsam neler olacağını hatırlatıyordu.

Neler görebileceğimi.

"Çekil gözümün önünden," diye tersledi Lateef, Efra'yı kamp alanından uzaklaştırarak. "Sen embesil olmanın zorlukları üzerine kafa yorarken git çantalarımızı topla."

Medhat kıpırdandı, bir dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Ne oluyor?" Kollarımı paltonun içine soktum ve botlarımı topladım.

"Görünüşe göre,

Beni ve annemi reddeden, Jasad'ı yok etmek için askerlerini gönderen ve işe yaramaz yeğenine sürekli yalvararak yaşayan bir kadından ordu dilenmemi istemekten hiç çekinmiyorsunuz. Eğer beni yine reddederse, tek mantıklı seçenek, kaleyi yükseltmek için bir büyü yapmam ve eğer şanslıysam, daha ilk resitali bitirmeden beni diri diri yakması!"

Bunu benden zaten duymuş olan Namsa gözlerini kaçırdı. Urabi'nin geri kalanı bembeyaz kesildi ve şaşkınlıkları başlı başına bir hakaret gibi geldi. "Yalancı olduğunuzdan daha kötü aktörsünüz. Nusret Kamel'deki kaleyi yükseltirsem ne olacağını her biriniz biliyorsunuz. Benden kaleyi yükseltmemi istemenin ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Ölmemi istemekte hiç zorlanmıyorsunuz. Sihrimi ve aklımı talep etmekte sorun yok. Ama senden benim adıma savaşmanı isteseydim

."

"Bize sorun." Namsa kalabalığın arasına daldı, omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Bize sor, Essiya."

Büyümü engelleme çabasıyla göğsüm kabardı. Onda ikiyüzlülük belirtileri aradım. Namsa benim zayıf noktamdı; Dawoud'un yeğeni karakterinin kalitesi konusunda beni ikna etmeyi başarmıştı ve şimdi onun hakkında kötü düşünmek için iki kat daha fazla çalışmam gerekiyordu.

Arkamda Kenzie ve Medhat ayağa kalkmış, karşılıklı şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyorlardı. Efra iç çekti, Namsa'ya karşı olduğu belliydi ama onun hareket tarzına boyun eğmişti.

Soruyu dilimde pıhtılaşmadan dışarı ittim. "Ben Mahair'e gidiyorum. Gelip benimle savaşacak mısın?"

Namsa yontulmuş dişlerinden üçünü göstererek gülümsedi. "Daha da iyi." Koluma uzandı ve ben bu sefer hareketsiz kaldım. Dirseğimi bir kez sıktı. "Gelip senin için kazanacağız."

Karar verilir verilmez kamp alanı temizlendi ve eşyalarımız toplandı. Medhat ve Kenzie bir Hirun haritasının etrafında çömelmiş, Medhat asıl yolumuzun Mahair'e sapması gereken yeri işaret ediyordu.

Lateef yanımda belirdi, üzerinde timsahından düşse muhtemelen saniyeler içinde boğulacağı ağır bej bir palto vardı.

Sessizce diğerlerine baktık.

"Orban'a giden yol çok uzak değil," dedi Lateef. Rüzgâr hızlandı ve ellerini koltuk altlarında kavuşturdu. "Mahair'e olanları duymuş olmalı. Senin için gelecektir."

Damarlar nabız gibi
atıyordu. "Evet."

"Eğer seni yakalarsa, kaybederiz."

Gülümsedim. "Yakalamayacak."

Bırak Arin en güçlü adamlarını getirsin. En iyi haritalarını.

Gelsin, ona Essam'ın en sevdiği canavarı avlamanın ne demek olduğunu göstereyim.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

SYLVIA

Mahair'ın Essam Ormanı'ndan ayıran duvara kazınmış soluk sözcüklerin izini sürdüm.

Atalarımızın mahrum bırakıldığı hayatları sürdürebilmemiz dileğiyle.

Evimdeydim.

Ya da en azından öyle bir izlenim.

Öğle vakti sokaklar hareketlenmeliydi. Pazar hazırlıklarının gürültüsü kuzgun işaretli ağaçlara kadar yankılanmalıydı.

Etrafıma bakındım, boş köyün derinliklerine doğru ilerledikçe korkum artıyordu. Kepenkler kapatılmıştı. Kasap dükkânının dışındaki metal kancalar rüzgârda sallanıyordu. Altlarındaki zemini inceledim. Toprak, Nader'in astığı hayvanın kanıyla hâlâ ıslaktı.

"Herkes nerede?" Medhat yüksek sesle fısıldadı. Kenzie elini onun ağzına kapattı ve bana özür dileyen bir bakış attı.

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Rory'nin eczanesi bile sürgüyle kapatılmış, zili kapının üzerindeki telden sarkıyordu. Boş tohum kabukları etrafa saçılmıştı ve beni ele geçirmekle tehdit eden nostalji dalgasıyla savaştım.

"Belki de Omalian askerleri çoktan gelmiştir?" Kenzie sordu.

Korku içgüdüsel bir tepkiydi ama hayati bir şeyi delip geçmesine izin vermedim. Kenzie'ye sert bir bakış atarak onu yeniden değerlendirdim. Askerler tarafından yağmalanan bir köy sessiz ve terk edilmiş bir halde yatmazdı. İki karşıt güç arasında parçalanırdı; evler yıkılır, arabalar çalınır, atlar katledilirdi. En azından cesetler ve kan. Şiddet milyonlarca farklı sesle haykırıyordu - sessizliği bile gürültüyüdü.

Kenzie'ye bir kez başımı salladım. Dövüş sırasında ona göz kulak olmak için bir not aldım.

"Yakınlarda insanlar var," dedi Efra aniden. Gözlerinde altın ve gümüş çalkalanıyordu. "Onları hissedebiliyorum. Gerginler, emin değiller. Öfkeli." "

Rahatlatıcı bir kombinasyon. Önümdeki hareketsiz binaları taradım. Ana meydanın ortasındaydık ve henüz herhangi bir yaşam belirtisi görememiştim. Mahair'de sürekli dolaşan başıboş hayvanlar bile ortadan kaybolmuş gibiydi. "Nerede?"

Efra yavaş bir daire çizerek döndü, başını eğdi. "Yakınlarda."

Medhat'ın üzerinde tozlar uçtu. Hapşırdı, sesi durgunlukta sarsıntı yarattı. "Omal beklediğimden çok daha tozluymuş," diye homurdandı. "Cildim için iyi olamaz."

Onu dinlemiyordum. Bakışlarım tozun kaynağını takip ederek yukarı doğru uçuşu ve bir çatının kenarında beceriksizce çömelmiş kapüşonlu bir figüre takıldı.

Bir yaya yerleştirilmiş ve doğrudan üzerimize doğrultulmuş bir ok titriyor, düzeliyor ve uçuyordu.

Doğrudan Medhat'a.

Büyüm ne kadar gelişigüzel ve kırılgan olsa da, bir başkası adına ona ihtiyacım olduğunda henüz beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Büyü içimden geçti ve ok Medhat'ın göğsü yerine ayaklarımın dibindeki toprağa saplandı.

Figür sanki kaçacakmış gibi döndü ve kukuletası kaydı. Kalkık saç örgüleri ve tanıdık bir çene gördüm.

Nefes almayı

bıraktım. "Fairel?"

Durakladı. Başlığını yüzünden çekti ve gözlerini kısarak baktı. "Sylvia?" diye bağırdı.

Fairel çatının kenarında dönüp durdu ve kafama doğru bir alarm ateşi gönderdi.

"Bu Sylvia!" diye bağırdı.

Efra inledi, parmaklarının uçları kafasının içine doğru kıvrıldı. "İnsanlar geliyor. Hem de çok sayıda. Heyecanlılar."

Halawany'nin dükkânının üzerindeki kepenkler katlanırken ve ip bir mandalın etrafına düğümlenirken titredi. Yüzler cama doğru bastırdı.

Süpürerek geldiler. Raya, Yuli, Odette, Rory, Daleel, Zeinab, hatta Zeinab'ın aksi annesi. Mahair'in vatandaşlarının selleri. Arkama baktım

ama başka kimse görünmedi. Sefa ve Marek neredeydi?

"Fairel'in hareket etmesi biraz daha uzun sürüyor," dedi Raya, kaşlarını çatmamı yanlış yorumlayarak. Ağır elleri omuzlarıma indi. Açık kahverengi saçlarının arasından beyaz çizgiler fırlamış, kambur omuzlarına dökülmüştü. Çizgiler yorgun kahverengi gözlerinin etrafındaki girintileri bastırıyor, elli yaşının üzerine yıllar ekliyordu.

Victor'un Balosu ile ilgili haberleri duymuş olmaları gerektiğini düşündüm. Az önce onların önünde sihir yapmışım. Bu insanlar beş yıl boyunca sahip olduğum aileye en yakın kişilerdi ve bu yılların her birinde onlara yalan söylemişim.

Yine de Raya beni, onun çatısı altında yaşarken sinirlerimi o kadar çok yıpratmış olan aynı keskin anne endişesiyle değerlendirdi. Bunu şimdi görmek boğazıma bir yumru oturttu.

Şakağıma bir fiske vurdu. "Elinin altında sihir vardı ama yine de kendi bulaşıklarını yıkamayı beceremiyor muydun?"

Dudaklarımdan irkilmiş bir kakhaha döküldü. "Ben bulaşıklarımı yıkarım!"

"Tek bir tanesine bile dokunmadı," dedi Namsa arkamdan. Kaşlarını çatıttım.

Düşkünlük Raya'nın alnındaki çizgileri yumuşattı. Yanağıma çimdikledi. "Her zaman böyle utanmaz küçük bir yalancı."

Bir anda bir baston belirdi ve Raya'nın yan tarafını dürttü. Bir bakışla sopayı savuşturdu. "Bize çobanlık yapmayı bırak, kimyager. Biz keçi değiliz."

Rory, "Keçiler hayatta kalmayı daha iyi bilirdi," diye homurdandı. "Neden burada açıkta duruyoruz? Yere yatıp askerler için daha kolay hedef mi olalım? İçeri girin!"

Güneş bataabilir, dünya bataabilir ve ay kararabilirdi ama Rory hayatında bir gün bile iyi bir ruh hali yaşamamıştı.

Kahkahalar göğsümde fokurdadı. "Herkese emir vermeyi bırak, ihtiyar. Onlar senin çırağların değil."

"Sanki emirlerime uyabilecek bir çırağım varmış gibi." Eleştirel bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Dört krallığın en çok aranan kaçağı olarak yaşamak sana yakışıyor."

Awaleen aşağıda, ama ben huysuz katırı kaçırmıştım. İkimizi de şaşırtarak elini tuttum. Çabucak toparlandı ve küçük bir gülümsemeyle parmaklarımı sıktı. "Seni özledim Essiya."

"Essiya?" Raya tekrarladı. Kaşları çatılmıştı, muhtemelen ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu.

isim. Kalabalığın içinde dalgalanarak daha da yükseldi. "Baira'nın mübarek saçları, söylentiler doğru."

Jasad'ın ikinci varisi. Niphran'ın kızı.

Rory beni diğerlerinin duyamayacağı şekilde yakınına çekti. "Seninle konuşmam gerek." Acil ve endişe doluydu.

Ben cevap veremeden, düşmanca bir ses gürültüyü yarıp geçti.

"Neden buradasın?"

Sağ kolunun altına sıkıştırdığı bastonu ve sol kolundan sarkan yayıyla Fairel bana ters ters baktı.

Raya'nın koğuşlarından en sevdiğimi son gördüğümünden bu yana geçen dört ay içinde Maia'nın boyuna ulaşmıştı. İkiz örgüleri omuzlarının üzerinde uysalca uzanıyordu, uzun saç telleri örgüye kısa saçlarından çok daha uygundu.

Surat astığını, huysuzca yere tekme attığını hatırlıyorum. *On iki yaş büyüktür, bilirsiniz.*

"Fay. Büyümüşsün." Bu itiraf canımı yaktı. Koğuşlardan birinin kaleden ayrılması ya da Raya ve Sefa'nın yaptığı gibi kadınlığa geçişlerine hayret etmek hiç umurumda olmamıştı. Gençlik benim için nominal bir değer taşıyordu. Yeni bir acı çağına girmenin, kendini öğrenmeye başlamanın ve bulduklarından nefret etmenin kutlanacak nesi vardı? Önünüzdeki seçenekleri her zamankinden daha net görmenin ve hiçbir gerçek seçeneğiniz olmadığını fark etmenin?

Ama on beşimde hayatta kalmayı seçmiş ve Hanim'in boğazını kesmiştim. Yirmi yaşında bir Nizahl askerinin boynunu kırıp omurgasını kırmıştım.

Yirmi birimde, neye mal olacağını bilerek Mahair'e geldim.

Fairel'in düz örgülerine, uzuvlarındaki yeni uzunluğa baktım ve her değişimde farklı geleceklerden oluşan bir evren gördüm.

"Hiç büyümemişsin," dedi Fairel. Kendini alışılmadık bir soğuklukla tutuyor, omzumun arkasında bir noktaya bakıyordu. Alt dudağındaki minik titreme olmasaydı, kafama yeni bir ok saplamak istediğine inanabilirdim.

"Görünüşe göre başlamam gerekebilir," dedim hafifçe. "Özellikle de benden daha uzun olmayı planlıyorsan. Bu benim itibarım için çok kötü olur."

Ağzı seğirdi. "Sylvia, eğer deneseydin itibarın daha kötü olamazdı."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Bastonunu bana doğru salladı ve dizime vurdu. Kenzie'nin nefesi kesildi ama ben sadece

Fairel'e göz koymuştu.

Burnunu çekti ve sesi yürek parçalayıcı bir şekilde kısıldı. "Yine mi gidiyorsun?"

Eğildim, Fairel bakışlarımla buluşup gerçeği fark edene kadar bekledim. "Sen güvende olana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Fairel'in inatçı çenesi sonunda gevşedi ve ağlamaya başladığında ensesinden tutup onu kollarıma çektim. Titreyerek belime sarıldı, baston ve yay yere düştü. Lateef'in sessizce onları toplamasına aldırış etmedim.

Sakinleştiğinde Fairel kolunu burnuna sürterek uzaklaştı. "İncir tohumlarını yeniden ektim. Geri geleceğini biliyordum."

Yeni ok çeşitlerine ve ölümcül niyetlerine rağmen, Fairel hala neredeyse kıskandığım bir iyimserlikle parlıyordu. Bunu aşacağını düşünmüştüm. Fairel gibi biriyle, belki de umudun ondan zorla alınması gerekirdi.

Bunu deneyen elin bütün kemiklerini kırardım.

Görünüşte terk edilmiş köye baktım ve çaresiz bir Mahair'in kendini kendi hükümdarının gazabından korumak için uydurduğu son are çabasını anladım.

Ölü taklidi yap, bırak yırtıcı hayvan cesedi tatmin olsun diye didiklesin. Dua et de nefes aldığını görmesin.

"Gözyaşlarını yarına sakla, Fairel." Yayını ve bastonunu Lateef'ten aldım ve ona geri verdim. "Bugün sana düşmanlarını nasıl ağlatacağını öğreteyim."

Ana yol hareketlilikle dolup taşıyordu. Emirlerimi şaşırtıcı bir itirazsızlıkla kabul etmişlerdi. Sanırım saklanma planı Mahair'in pek hoşuna gitmemişti, özellikle de Felix'in yıllar boyunca onlara ektirdiklerinden sonra.

Jasadiler Omalialılarla yan yana çalışıyordu; Namsa Raya'nın yanında, Kenzie Zeinab'ın yanında, başıboş Medhat gülen bir Fairel'in yanında. Efra köyün geri kalanı ortaya çıktığından beri şakaklarını ovuşturmayı ve yüzünü buruşturmayı bırakmamıştı. Yeni insanların ve onlara eşlik eden duyguların saldırısı

onu mahvediyor olmalı. Her irkildiğinde kutladım.

Planım basitti. Mahair savaşa daha hazır bir köyün avantajlarından yoksun olabilirdi ama güçlü yanlarımız da yok değildi. Mahair'i çevreleyen duvar sayesinde köy, Essam'dan girişe karşı çoktan güçlendirilmişti.

Eğer askerler batıdan gelirse başımız daha büyük belaya girerdi.

Maia'nın bir çuval kumu boşaltmaya çalışmasını izliyor ve büyüsunü beni uçurumun kenarında bayıltmaktan başka bir şey için kullanıp kullanmadığını merak ediyordum ki Rory'nin bastonunun ucu kalçamı dürttü. "Oyalanmayı bırak ve benimle gel," diye emretti. "Sana konuşmamız gerektiğini söylemiştim."

Gözlerimi devirdim ve Rory'yi eczanesine kadar takip ettim. Tentenin altına girdi ve çevremizi gözden geçirdi. Yalnız olduğumuzdan emin olunca bastonunu dükkânının camına vurdu.

Tahta çatladı ve Rory tekrar vurdu. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. Kimyasallar sonunda kafasını pişirmiş olmalıydı.

Rory deliğe uzandı ve toz ve sertleşmiş kil parçacıklarıyla kaplı bir paket çıkardı.

Kimyagerin alnında ter parlıyordu. "Bunu tahliye etmeye hazırlanırken buldum. Eğer hala bende olduğunu bilseydim - eğer şüphelenseydim bile -" Rory sözünü kesti ve paketi bana doğru itti. "Al bakalım."

Paketi yırtarken Rory'yi değerlendirdim. Ya gerçekten hastaysa? Şifacılar güvenmezdi -bu onun kafasının üzerinden uçup giden bir ironiydi- ve bahse girerim o "eli sopalı sahtekârların" onu tedavi etmesine izin vermektense ölüp gitmeyi tercih ederdi.

Sargı nihayet düştü. "Bir kitap mı?" Deri ciltli ve kalın olan bu kitap, kendi fikirlerinin sesine takıntılı bir politikacının ya da yeteneğinden çok kaprisleri olan bir şairin tuttuğu günlüklere benziyordu.

Hanim'in vesayeti altında ilkin bol bol okumuştum.

"Sana yabancı bir kavram olabilir ama kitaplarla ilgili şu olağanüstü numarayı yapıyorsun, *onları açyorsun*."

Homurdandım. Sağlığı mükemmeldi. Muhtemelen ondan önce ben ölecektim.

Kapağı çevirdim. Yazı eğikti, dengeli bir elle yazılmıştı.

Uzun yıllar süren araştırma ve düşünme sürecinden sonra, paylaşacak tek bir mutlak gerçek buldum: zaman bilginin düşmanıdır.

Bir şair o zaman. Harika. Rory'ye kaşlarını kaldırmak için durakladım.
"Bence okuma tercihlerini tartışmalıyız."
Rory sabır için gökyüzüne yalvardı.

Büyü üzerine çalışmaya başladığımda ilgimin tamamen bilimsel bir nitelik taşıdığını anlamak önemlidir. Büyünün politik önemine dair çok az eğilimim vardı, ne de büyü'nün varlığının haklılığına dair üstün bir fikre sahiptim. Tek istediğim öğrenmekti.

Ancak bilgi arayışı hiçbir zaman düz bir yol izlemez ve ben virajın ardında beni nelerin beklediğini tahmin edemezdim.

Okuyucu, bu kayıtları iyice ve açık fikirli bir şekilde okumanızı tavsiye ederim. Önyargılı fikirlerinizi bir kenara bırakın. Bildiğiniz dünyaya uymayan bir anlatıyı reddetme içgüdülerinizle savaşın.

Çünkü aramızda gerçekten aydınlanmış olanlar, inşa ettiğimiz gerçekliklerin bizim için zaten inşa edilmiş olduğunu anlayanlardır.

Kitabı boğuk bir nefesle yere bıraktım. Ayaklarımın dibine düştü, hala aynı sayfaya açıktı. Aynı cümleye. *İmkânsız* cümle.

Tüylerim diken diken oldu ve kaskatı kesilmiş omurgamın tepe noktasında birleşti.

Bu kelimeler eğitim tünellerinde Arin'e söylediklerimin neredeyse aynısıydı. Çok spesifik, çok kesinlerdi.

Şakaklarımın arkasında basınç oluştu. Bu kelimeleri kimin ağzından çılmıştım? Bu sefer hangi anıyı bastırmıştım?

Kitabın önünde çömeldim ve yanan bakışlarımı sayfaya odaklamaya çalıştım.

En altta, küçük harflerle yazarın adı yazıyordu.

Emre Faluk, Omal'ın Varisi.

Benim babam.

Başımı kaldırdım. Rory'ye sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktım.
"Bana hiç cevap vermedin," diye fısıldadım. "Sana nasıl olduğunu sorduğumda

beni tanıdı. Söylememiştiniz."

"Doğru zamanı bulmak istedim. Aptalca bir bahane, biliyorum. Zaman her zaman doğrudur ve yanlış olan bizleriz." Rory'nin iç çekişi onu ikiye böldü, sanki kemiklerini sızlattı. "Mahair'den önce sahip olduğum isim Rusheed Osman'dı. Faluk ailesinin kraliyet şifacısı ve özel doktoru."

Başım döndü. Omal kraliyet ailesinin doktoru mu? *Rory mi?*

Yüz hatlarımı temizledim. Yalan söylüyor olabilirdi. Anlattıklarını doğrulamamın bir yolu yoktu. "Babamı tanıyor muydun?"

"Tanıyor muydum?" Rory omzumun ötesinde bir noktaya baktı, gözlerinin arkasında eski bir acının izi kanıyordu. "Babana doğduğu gün sarıldım ve öldüğü gün de sarıldım. O çocuğu sevmiştim." Boğuk bir kahkaha. "Sürekli olarak kitaplarına hapsolmuş, dünyanın sunduğu en belirsiz ve anlamsız bilgi parçalarının peşinden gitmeye kararlıydı. Babası ondan umudunu kesmişti ama annesi üzerine titrerdi. Emre mutluydu Kraliçe Hanan da mutluydu ve babanı mutlu etmek için fazla bir şey gerekmiyordu."

Nefes almaktan ve bir kelimeyi bile kaçırmaktan korkuyordum. Eğer yalan söylüyorsa -eğer Rory beni burnumdan tutup neşeli bir masala sürüklüyorsa-

Büyükanem ve büyükbabam babam hakkında hiç konuşmamışlardı. Niphran da nöbetleri sırasında tutarsız bir iki cümle dışında konuşmamıştı. Emre çözülmeden bırakmayı kabul ettiğim bir gizemdi ve bunca zamandır... bunca zamandır Rory onu herkesten daha iyi tanıyordu.

"Annene aşık olduğunda, ele geçirilmiş bir adam gibi oldu. Onu memnun etmek için hayatını ortaya koyabilirdi. Ama annen onun gibi değildi. O bir savaşçıydı, bir varisti, geleceğin Kayıda'sı olmak için yaratılmıştı. Emre ona savaş ve mücadele dünyasında çok az şey sunabilirdi ve büyüğü de yoktu. Bu yüzden kendini anneni destekleyebileceği tek yola adadı: büyü üzerine çalışmaya. Nasıl güçlendirilebileceğini, manipüle edilebileceğini, dönüştürülebileceğini. Büyüyü kendine çekmenin bir yolunu mu bulmak istiyordu yoksa sadece Niphran'inkini mi geliştirmek istiyordu bilmiyorum."

Anlamaya başladığımı gizlemek için yavaşça nefes verdim. Emre sadece büyü araştırıyordu; eğer anneme yardım etmek isteseydi, büyü madenciliğini araştırıyor olurdu.

Niphran krallıktaki en büyük atın üzerinde kükreyebilir, boyundan üç kat büyük bir kılıç sallayabilir ve ensesindeki düzgün topuzdan bir tutam saç bile koparmadan birini öldürebilirdi. Daha çok bir kılıç kullanırdı.

bir kitabı yakacak odun olarak kullanmaktan daha iyidir. Emre, büyü tarihi ve çoktan unutulmuş eserler hakkındaki iddialı saçmalıkların ona saygı kazandırmayacağını bilmeliydi.

Ama ailesinin saygısız uygulamalarına bir çözüm? Verdikleri zararı düzeltmenin ve tekrarlanmasını önlemenin bir yolu?

"Senden hamile olduğunu öğrendiğinde her şey değişti," diye devam etti Rory, düşüncelerimin hızlandığından habersiz. "Niphran senin gücünü hissedebiliyordu ve bu onu çok korkutuyordu. Emre büyü hakkında öğrendiklerini seninkini anlamaya çalışmak için uyguladı, ama bu mantığa meydan okuyordu. Ailen sen doğar doğmaz seni alıp Jasad'dan kaçmayı planlıyordu." "Ama büyükannem ve büyübabam onu öldürdü," dedim sesimi çıkarmadan. Hikâyenin bu kısmı hiç değişmedi. "Ve Niphran delirdi."

Rory'nin Niphran'ın deliliğinin Hanim ve Süreyya'nın yıllar süren zehirlenmesinin bir sonucu olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bu masalın mili dönmeye devam ediyordu ve iplikler

zaten çok karışık.

Rory başını salladı. "Omal Varisi'nin ölümünden sonra görevimden emekli oldum ve buraya geldim. Ama Kraliçe Hanan'ı hâlâ önemsiyordum ve uzun yolculuklar onun sağlığına zarar veriyordu. Kan Zirvesi'nden önce, bu yolculuklarda ona katılırdım. Bunlardan birkaçı Usr Jasad'daydı ve orada tuhaf küçük bir kızın avludaki ağaçlara tırmanıp saray çalışanlarını histeri krizine sokmasını izlemek gibi şüpheli bir zevk yaşadım." Rory başını eğdi. "On yıl sonra, kanlar içinde kapıma geldi."

Günlüğü göğsüme bastırdım. Bu geçmişini biliyordum -canlı ve acımasız bir şekilde yaşamıştım- ama Rory'nin kimliğiyle ilgili gerçeğe birlikte duymak beni sarstı. Gidebileceğim onca yer, karartabileceğim onca kapı varken neden Rory'ninki? Bu bir tesadüf olamazdı.

Hanim'i öldürdükten sonra ben bile zar zor hayatta kalmıştım. Görmeden yürümüş, sadece bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanmıştım. Herhangi bir yerde olabilirdim. Mahair en yakın köy değildi, birkaç mil bile değildi.

Sareekh'i düşündüm. Büyüm koruyucu balonu yok etmişti çünkü hayatta kalmak için en iyi şansımın diğer tarafta olduğunu biliyordu. Beni Rory'ye götürmüş olabilir miydi? Kelepçelerin arkasında bile kontrolü elinde tutmuş ve beni güvende tutabilecek tek kişiye yönlendirmiş olabilir miydi?

Kalbim karnıma düştü. Arin'e görünmelerim hep paniğimin doruğa ulaştığı anlarda gerçekleşirdi. Sihrim, Arin'in

Beni uçurumun kenarından çekip alabilecek tek kişiye götürdü.

De set içime i ledi.

Sanki b y n z n kendi iradesi varmış gibi konu uyorsunuz.

G nl    daha sıkı kavradım. "Bunun için teşekkür ederim," dedim. Aileme ait hiçbir şeye sahip değildim. Kan Zirvesi'nden sırtımdaki giysilerle ka mı tım ve savaş geri kalan her şeyi yakıp k l etmişti. "Rusheed."

"Benim için bir zevk, Essiya." Kitabın  st kısmına dokundu. "Seninle gurur duyardı, biliyorsun. Sen de onun gibisin. Tutkulu. Kendini adamı . Sevdik in insanlar için pervasızsın."

Eczacıya alaycı bir gülümseme attım. Ne tatlı bir saçmalık. " kimiz de Emre'nin benden de sete d  e ek ini biliyoruz. O, bir sine i bile ezmekten aciz, kitap d  k n  bir kraliyet mensubuydu. Bahçede  iir okuyan ve kurba aları kovalarla size servis etmek yerine onlarla oynayan bir kız beklerdi." G nl   n kenarını kirden kabuk ba lamı  parmaklarımla çizdim. "Ben onun kanındanım ama kimsenin kızı değilim."

OTUZUNCU BÖLÜM

SYLVIA

Raya, Urabi için iki oda boşalttı ve konuklarını büyük bir misafirperverlik gösterisiyle içeri yerleştirdi. Bu sıcak karşılama Efra'nın sinirlerini bozmuştu ve tek bir kasını bile gevşetirse vücudunu fırının içine katlayacakmış gibi Raya'ya bakmaya devam etti.

Lateef'i eski odamda, köşedeki sandalyede kitap okurken buldum. Misafir olmadığım için Raya beni nezaketle dört kızla birlikte bir odaya atmıştı, bu yüzden bu gece ocağın önündeki kilimin üzerinde uyuyacaktım.

"Essiya," dedi Lateef şaşırarak. Kitabı kapatıp kucağına koydu. "Hazırlıklar bitti mi?"

"Çoğunlukla." Terliğimin burnunu halıya sürttüm. "Medhat ve Namsa geri kalanını bitirmek için dışarı çıktılar."

"Güzel, güzel. Omalian askerlerini gerçek bir savaş bekliyor olacak."

Kapı aralığında oyalanmaya devam ettiğimde, Lateef yanımda asılı duran günlüğü işaret etti. "Bu senin mi?"

"Babamın." Bir omzumu kaldırdım. "Burada okuyabilir miyim diye merak ediyordum. Rahatsızlık vermek istemem. Sadece, kızlar bana sorular sorup duruyor ve biraz sessizliğe ihtiyacım var."

"Elbette. Sorma ihtiyacı hissetmenize üzüldüm." Bu kadar kolay, Lateef kitabını aldı ve okumaya devam etti.

Sanki hiç ayrılmamışım gibi yatağın başındaki yerimi aldım. Sırtımı duvara yasladım, dizlerimi göğsüme çektim ve ayaklarımı yorganın altına soktum.

Babamın ne diyeceğini görme zamanı.

Açıkçası, dedemlerin Emre'yi daha önce öldürmeye çalışmamış olmaları bir mucizeydi.

Babamın günlüğü şimdiye kadar annemin gözlerindeki sihir, sıcak yaz gecelerinde Hirun'un üzerindeki sivrisinekler, Sırık'taki sis hakkında sayısız sayfalık şiirsel saçmalıklardan oluşuyordu. Eğer bir çeşit bilmece gibi konuşmak istediye de bunu anlayamamıştım. Daha derin bir anlamı ortaya çıkarmak için kelimelerin şekli ve yapısıyla oynamak hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Bir hırsız yuvasında yalan söyleyebilir ve benden üç kat büyük bir canavarın bağırsaklarını deşebilirim ama oturup bir sayfadaki satırları kurcalamamı mı istiyorsunuz? Kendime canlı sülüklerden bir kolye yapmayı tercih ederdim.

Namsa üç sayfa önce bana ve Lateef'e katılmış, yatağın diğer tarafına geçip gözlerini kapatmıştı. "Kenzie ve Medhat'ın uyumasını bekliyorum," demişti. "Bir saat daha didişiyormuş gibi yapmalarını dinlemek zorunda kalırsam ikisinin de dilini koparacağım."

Lateef duygusal zekâ eksikliği hakkında bir şeyler mırıldanırken Namsa yüzünü yastığa gömdü.

Emre'nin günlüğünü arka kapağa çevirdim ve son sayfaya kadar açtım. Nasıl biteceğini bildiğiniz bir hikâyeyi anlamak her zaman daha kolaydı.

Cümleler bir araya toplanmış, sayfaya sıkıca sıkıştırılmıştı. O kadar mürekkep harcadıktan sonra kayda değer bir düşünce kaydetmek için yer kalmadığını fark etmiş olmalıydı. Göz gezdirdim, okurken bir bacağım yatağın kenarından boş boş sallanıyordu.

Sayfanın ortasında, ismimi görünce donup kaldım.

Essiya güvende değil. Niphran, Dawoud, Rusheed, lütfen. Eğer öldürülürsem, bu günlüğü kim bulursa bulsun, çok geç olmadan kızımı Usr Jasad'dan göndermeli.

Jasadi büyüü tükeniyor. İki nesil içinde ya da daha kısa sürede yok olacak. Diğer krallıklar gibi onlar da büyü yapma yeteneğini taşımaya devam edecekler ama kaynak yok olacak. Palia ve Niyar bunu biliyor ve kaçınılmaz geleceğe karşı kendilerini güçlendirmek için güney vilayetlerini fütursuzca boşaltıyorlar. Mesele sadece soyluları güçlendirmek ya da onların

diğer krallıklarla çalınan sihir.

Büyü Jasad'dan sonsuza dek kaybolduğunda, kaleye ne olacak?

Palia ve Niyar bana inanmıyor. Onlara Nizahl Varisi'nin gerçekte ne olduğunu anlattım. Dinlemeleri için yalvardım ama Rawain'i geçmeyecekler. Çocuk şu anda onlar için bir tehdit değil, kale hâlâ ayaktaiken değil. Eğer kaleyi gelecek nesiller için koruyacak kadar büyü çekerlerse, Nizahl Varisi eninde sonunda ölecek ve kale, arkasında bekleyen şeyin dehşeti olmadan düşebilecek. Bir anlamda, güney vilayetlerine karşı gaddarlıklarının sadece açgözlülük olmadığını bilmek rahatlatıcı. Halkları pahasına da olsa krallıklarını korumak istiyorlar.

Çocuk kurtarılamaz. Ona yapılanlar hiçbir ölümlü araçla geri alınamaz. Onu öldürmek geriye kalan tek seçenek.

Rawain büyüye karşı nihai silahı yarattı. Çocuğu bize karşı kullanmayacağını düşünmek aptallık olur. Tek soru ne zaman olacağı.

Arkama yaslandım. Tüm bunları *son sayfaya* mı sığdırmıştı?

Zihnim koştururken tırnağım mürekkebin sıkışık satırlarını kazıdı. Yani Palia ve Niyar kuzey vilayetlerinin soylularını zenginleştirmek için sadece güney vilayetlerinin büyüünü tüketmiyorlardı. Kalenin diğer tarafındaki bir tehdit onları o kadar korkutmuştu ki, kalenin büyümüzün zayıflamasına dayanmasını sağlamak için çıkardıkları büyüü istiflediler.

Nazik, kitapsever babamı o kadar korkutan bir tehditti ki, onu öldürmelerini istemişti - altı yaşındaki Arin'i öldürmelerini.

Büyükannemle büyükbabama ne söylemişti de onlar görmezden gelmişti? Arin'in büyü yapma yeteneğiyle ilgili olmalıydı. Ama Arin'in yeteneği dokunmayla sınırlıydı ve büyüünü boşalttığı hiç kimse ölmemişti. Büyü madenciliğiyle karşılaştırıldığında, bir musrira lanetinin uygunsuz bir yan etkisi Jasad tahtı için ne gibi bir tehlike oluşturabilirdi ki?

Dudağımı çiğnedim, baş ağrım kafatasımın arkasında fısıldıyordu. Günlüğün geri kalanına göz gezdirdim, ama eğer acı verici derecede hüznü olmasıydı

Şiir, kendisinden önceki pasajla tamamen alakasız sayılar ve matematiksel rakamlarla dolu bir sayfaydı.

Mezarlara lanet olsun, neden bu topraklarda kimse düz bir çizgide konuşamıyordu? Korkunç bir haberi öylece alamazdım, hayır, önce onu çözmek için saatlerimi harcamam gerekiyordu.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde Lateef'in yanına gittim ve son sayfasına kadar açtığım Emre'nin günlüğünü uzattım. "Oku şunu."

Namsa hiç vakit kaybetmeden yataktan kalktı ve Lateef'in omzunun üzerinden okumaya başladı. Merak onu öldürüyor olmalıydı.

"Anlamıyorum. Nizahl Varisi bu yazı yazıldığında altı yaşındaydı, muhtemelen daha da küçüktü," dedi Namsa, sesinde haftalardır duymadığım bir sertlik vardı. Gözünün kenarını öfkeyle kaydırdı ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Büyükanнем ve büyükbabamın güneydeki vilayetleri kuruttuğunu okumak elbette onu daha çok etkileyecekti. Urabi'nin neredeyse her üyesi Palia ve Niyar'ın kişisel hazineleri gibi davrandıkları vilayetlerden gelmişti. "Baban neden bu kadar korkuyordu?"

"Bu doğru, değil mi?" Lateef günlüğü kapattı ve sanki kirlenmiş gibi aceleyle bana geri verdi. "Komutan'ın bir dokunuşla büyüü boşaltma yeteneği hakkında. Söylentiler duymuştuk ama ben... Al Anqa'a ile birlikte gördükten sonra bile bir yanımda hâlâ inanmıyordu."

"Bu mümkün olmamalı," diye mırıldandı Namsa. "Büyüü bu kadar keskin bir şekilde algılayabilen, onu boşaltabilen tek kişi Ferit'ti."

"Fareed, Nizahl'ın kurucusu mu?" Kaşlarım saç çizgimin içinde kaybolmaya çalıştı. Ferit, Awaleen zamanında yaşamıştı.

"Evet, ama o sadece büyüü boşaltabiliyor ve hissedebiliyordu çünkü Dania, Baira ve Kapastra krallıklar arasında büyüün kötüye kullanılmasını önlemek için ona ihtiyaç duyuyordu. Yüzlerce nesil sonraki bir Varis aynı yeteneğe nasıl sahip olabilir?"

"Bir Musrira onu öldürmeye çalıştı. Bunun başarısız lanetinin yan etkisi olduğunu söyledi," dedim şaşkınlıkla.

Namsa ve Lateef birbirlerine baktılar. "Bu... mümkün," dedi Lateef.

"Dürüst ol." Namsa ona dirsek attı. "Mevlati, bir büyücünün sahip olduğu güç

Musrira'nın sadece Hisar'a sızmakla kalmayıp, Nizahl Varisi'ne ömür boyu sürecek bir yan etki bırakacak kadar ölümcül bir lanet yapması gerekirdi... Eğer böyle bir Musrira var olsaydı, başarısız olmazdı. Ölürdü."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

Arin'in yetenekleri ve sihirli madencilik birbiriyle bağlantılı mı?"

Lateef belli ki uzun ve dolambaçlı hikâyeleriyle çocukları eğlendirdiği akşamları özlemişti, çünkü soruyu hevesle ele aldı. "Aradaki farkı anlamak için öncelikle biyolojimizin temel yapısını anlamamız gerekir. Hepimiz - Lukubiler, Orbanlılar, Omalililer, Jasadiler, Nizahlanların çoğu- içimizde bir büyü havuzuyla doğduk. Bir kuyu da diyebilirsiniz."

Gülümsedim. Lateef, Nizahl Varisi ile aynı mecazları paylaştığını bilseydi ne hissederdik merak ettim.

Urabi'nin lideri konuşurken hareketli hareketler yaptı. "Biz bireyler kanımızda ömür boyu yetecek kadar büyü barındırırız ama kuyu her seferinde sınırlı miktarda üretir. Kuyunun ne kadar hızlı yenilendiği tamamen kişiye bağlıdır. Örneğin Namsa'nın büyüğü eşsizdir; şu anda bir mil yakınıımızdaki herkesin kulaklarını kanatabilecek bir ses çıkarabilir. Bunu yapması için gereken güç miktarı muhtemelen kuyunun yarısını tüketir ve iyileşmesi bir gününü alabilir. Eğer etki alanını iki mile çıkarırsa, kuyuyu tamamen kurutur ve iyileşmek için iki güne ihtiyacı olur. Bende genelleştirilmiş büyü var ve yaşım göz önüne alındığında, kuyum azaldığında büyüümün iyileşmesi iki kat daha uzun sürüyor. Yüzyıllar boyunca kuyuları kurumuş olan krallıklar da dahil olmak üzere, her birimiz bu kuyuya -içinizde büyüünün taşınabileceği bu alana- sahibiz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Büyümüzün temel anatomisinin farkındayım. Benim sorum büyüünün nasıl *hareket ettiği*. Eğer boşaltılabiliyorsa, aktarılabilir mi?"

"Büyünün insandan insana aktarılması imkânsız," dedi Namsa.

"Biraz entelektüel egzersiz yap Namsa," diye çıkıştı Lateef. "Büyü aktarmak, büyü boşaltmaktan ya da büyü madenciliğinden farklıdır. Büyü bu topraklara aktarım yoluyla geldi. Awaleen'ler kendi soylarına doğrudan büyü vermeye çalıştıklarında, bu birçok kişiyi öldürdü - vahşice. Büyüleri bedenlerimizin tek başına kontrol edemeyeceği kadar güçlüydü, bu yüzden büyü için ayrı bir alan oyduklar."

"Kuyular," dedi Namsa.

"Kesinlikle. Kuyular büyüümüzü depolar ve sınırları vardır. Herhangi bir zamanda ne kadar büyü harcayabileceğimizi ve kullanabileceğimizi sınırlar. Awaleen bize bu işlevi verdiğinde, onların bir sonraki adımı büyüüyü onların içine ekmek oldu."

nüfusun kanı."

Yatağın kenarına çöktüm ve Soraya'nın kırmaya çalıştığı eski bir alışkanlıkla parmaklarımın ucunu çekiştirdim. "Büyü kanda taşınır, bu yüzden nesilden nesile aktarılabilir. Kuyu, herhangi birinin kanından bir kerede çok fazla büyü çekmesini önlemek için bir kapak görevi görür. Büyü aktarmak için kanda büyü *olması* ve kuyunun *da* büyüyü güvenli bir şekilde çekmesi gerekir."

Lateef sırtıttı. "Evet, hepimizde kuyu var ama sadece Jasadilerin kanında hâlâ büyü var. Tahmin edebileceğiniz gibi, hiç kimse bir başkasının kanına büyü aşılayamaz. Eğer biri büyüsunü kuru bir kuyuya aktarmaya çalışırsa, hem kendini hem de hedefini öldürme riskiyle karşı karşıya kalır."

İlginç ama asıl sorumla tam olarak ilgili değil. "Neden büyü madenciliği kurbanlarını öldürürken, Arin herhangi bir fiziksel zarar vermeden onların büyüsunü boşaltabiliyor?"

"Birinin büyüsunü çıkardığınızda, sadece kuyuyu kurutmakla kalmazsınız, onu tamamen çıkarırsınız. Şunu hayal edin: Bir barajın diğer tarafında, Hirun'da belinize kadar suyun içinde duruyorsunuz. Baraj yıkıldığında ve su size doğru patladığında, akıntıya kapılmadan önce toplayabildiğiniz kadar su toplamalısınız. Bu bir zanaat, sihirli madencilik. Kuyuları çıkardıkları anda -bedenlerimizde büyüsunü bizi parçalamasına karşı koruma sağlayan boşluklar- büyü fışkırması kurbanın bedenini yok etmeden ve onu öldürmeden önce mümkün olduğunca çok büyüyü boşaltmaları gerekir."

Süreyya'nın babasının cam kemiklerini, yüzündeki boşluğu ve parçalanmış uzuvlarını hatırladım. Bu sürecin *bir anını* bile yaşamış olduğunu düşünmek -sihri tamamen ölmeden önce birileri avuç avuç alabilsin diye içinde yırtılan sihrinin acısını deneyimlemiş olduğunu-

Dişlerimi birbirine geçirdim. Büyükannem ve büyükbabam ölmüştü. Geride bıraktıkları zararı hafifletmek dışında geçmişte yaptıklarıyla ilgili hiçbir şey yapamazdım.

"Bence Varis'in yaptığı şey farklı." Namsa konuştu. "Onun boşalttığı şey büyü rezervi. Yani birine dokunduğunda, sadece o anda kuyumuzda ne varsa onu boşaltıyor. Şu anda tam güçteyim, beni sıfıra indirebilir ve tamamen iyileşmem için iki güne ihtiyacım olur. İyileştiğimde, tekrar boşaltabilir. Bir anlamda, büyü madenciliği güçlerimizin temelini koparır, oysa Varis sadece çıktıyı sifonlar."

"Bir Musrira'nın ona bu yeteneği vermiş olabileceğini düşünmüyorsun değil mi?" Kontrol ettim.

Urabiler hep bir ağızdan başlarını salladılar.

Yararsız. Eğer bir musrira ya da Awaleen değilse, Arin'in yeteneğini ortaya çıkaran neydi? Soraya beni bıçakladıktan sonra gördüğüm imgelemde, İsrâ siyah saçlı bir bebeği kucağına almış, Rawain'e büyüene kadar beklemesi için yalvarıyordu. Ne yapmak için büyüene kadar beklemek? Rawain'in büyüü yoktu. Arin'in yetenekleri Rawain'in Jasad'a karşı planına mükemmel bir şekilde uyuyordu ama Rawain buna nasıl sebep olabilirdi?

"Sanırım en önemli soruyu unutuyoruz," dedi Lateef. Burnunun köprüsüne uzandı ve görünmez gözlüklerini yukarı itti. "Madencilikle ya da başka bir yolla büyü bir kez çekildiğinde nereye gider?"

Soru aramızda zehirli bir bulut gibi çiçek açtı ve dokunmak için uzandığımızda parmaklarımızı lekeledi.

Büyü nereye gidiyor?

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Wes şu anda bu sorunun cevabını bulmak için Yüce'yi takip ediyordu. "Ama öğrenmemiz uzun sürmeyecek."

Yerde oturup ocaktaki alevlerin titreyişini izledim, avuçlarım kalbimin üzerinde ağırlaştı ve hangi tür deliliğin daha kötü olduğunu merak ettim.

Erozyon muydu? Bir kayaya çarpan bir dalganın yavaş ve istikrarlı baskısı, her ikisi de kontrolleri dışındaki güçler tarafından diğerine bağlandı. Her sıyrığı, gelgitin götürdüğü her parçanızı hissetmek.

Belki de anlık ölümdü. Tek bir vuruşla kaybolan bir zihin, onu gerçeklikle olan bağından koparır. Delirdiğinizi bilemezsiniz, çünkü ondan önce var olduğunuzu hatırlamazdınız.

Avucumdaki damarı ovuşturdum. Merkezinden küçük gümüş bir ağ uzanıyordu. Medhat'ı hedef alan oku durdurduktan sonra ortaya çıkmış, başparmağımın ucuna doğru tüylenmişti.

Raya, "Biraz daha kaşlarını çatarsan çeneni oyacaksın," dedi. O y a n ı m d a k i h a l ı y a y e r l e ş i r k e n b e n d ö n m e d i m , s ı r t l a r ı m ı z

koltuğa yaslandı. "Seni Marek ya da Sefa olmadan görmek tuhaf. Nizahl Varisi seni Şampiyon ilan edip Mahair'den aldığında, o ikisinin de seni takip etmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Siruk'un sisleri üzerine yemin ederim ki akşam yemeğine kadar gitmişlerdi."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Gözlerim acıyordu ve bana onları en son uykuya yatırdığımdan bu yana ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlatıyordu. Karanlık üzerimi örttü ve onun sınırları içinde sesimi buldum.

"Uyumalısın," diye mırıldandım. "Savaş her an kapımıza dayanabilir."

"Aynı şey senin için de söylenebilir."

"Yetenekli bir şekilde savaşmak için dinlenmeye ihtiyacım yok, özellikle de birkaç zavallı Omalian askerine karşı. Yapılması gerekeni yapacağım, bunun için ne kadar uygun hissedersen hissedeyim."

"Aşağıdaki Tombs, o dilin daha da uzadı," diye homurdandı Raya. "Biri sana kraliyet unvanı ve parlak bir mücevher verdi diye dünyayı çözdüğünü mü sanıyorsun? Bir taç boş bir kafaya da diğerleri kadar kolay oturabilir, kızım."

Gözlerimi kırıştırdım ve sonunda Raya'ya baktım. Çatık kaşlarını onaylamayan bir eğimle kaldırdı.

"Mücevherleri bile almadım," dedim. "İlk taçsız Kraliçe'yle konuşuyorsunuz."

Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık.

Önce ben güldüm, sonra Raya kolunu omuzlarıma atıp beni yanına yatırdı. Ona doğru kıvrıldım, o kadar çok gülüyordum ki aynı zamanda hıçkırdığımı fark etmem biraz zaman aldı, hatta gülmediğimi anlamam daha da uzun sürdü.

Raya beni kaleye kurtarılan yeni yetimlerden biriymişim gibi salladı ve kaybedilen bir hayatın anısına kontrolsüzce ağladı.

"Ölmek istemiyorum."

Etrafımdaki kol sıkılaştı. "Ölmeyeceksin, Sylvia."

"Ben Sylvia değilim." Olmak istiyordum. O olmayı o kadar çok istiyordum ki.

"Jasadis'inle birlikte Essiya ol, onlar için güçlü ve korkusuz ol. Bu gece sen Sylvia'sın, evindesin ve korkmana izin var."

Raya anlamamıştı.

Eğer Kraliçe Hanan beni yeniden v a r i s i yapmazsa, kaleyi yükseltmek zorunda kalacağım.

Eğer kaleyi yükseltirsem ya diri diri yanacağım ya da büyü beni tüketecek. İkincisi olursa, delireceğim ve arkamda toplanan her Jasadi, deli bir Malika ile kalenin arkasında sıkışıp kalacak.

Büyümün anlamadığım kendi hafızası var. Ya Arin büyü deliliği konusunda haklıysa?

"On yedi yaşımdayken anneme kasabın oğluyla evlenmeme izin vermesi için yalvardım," dedi Raya aniden. Terliklerini ocağa doğru uzattı ve ben de başımı onun nemli omzundan kaldırıp ona baktım. Hiçbirimizin bilmediği kadarıyla Raya hiç koca almamıştı. "Köyümüzün en iyi terzisi olarak çoktan adımlı duymuştum ve çevremdeki erkeklerin çoğundan daha fazla parayı cebime indirmişken daha zengin bir talip beklemeye gerek görmedim. Aşk için evlenmek istedim ve Baheeg'i sevdim. O... tatlıydı, anlarsınız ya, onun gibi iri ve güçlü erkeklerin nadiren olduğu bir şekilde. Kendi dükkânımı açmama yardım etmekten, dükkân babasına miras kaldıktan sonra onun yanında çalışabileceğimden bahsederdi. Sonunda, köyümüzdeki herkes kalbimin nerede yattığını anladığında, annem yumuşadı. Baheeg'le evlenebileceğimi ama parmağındaki yüzük onu bir erkekten bir canavara dönüştürürse asla ağlayarak kendisine gelmememi söyledi."

Perçinlenmiş bir halde onunla birlikte ateşi izledim, sanki hikâyenin geri kalanı alevlerin içinde ortaya çıkacakmış gibi. "Değiştirdi mi?"

"Bilmiyorum. Onunla hiç evlenmedim. Karı koca olarak birleşmemizden bir hafta önce, müşterilerimden birine bir elbise teslim etmeye gittiğimde evini bomboş buldum. Giysiler gitmiş, mobilyalar sökülmüş, mutfak bomboştu. Geriye kalan tek şey halının üzerinde minik yumruklarını sallayan ve kırmızı cinayet çığlıkları atan bir kundaktı."

"Bebeğini terk mi etmiş?" Her ne kadar buradaki her bir kızın ölü bir anne babaya sahip olduğunu düşünmemiş olsam da, birinin çocuğunu, hele de bir bebeği bile bile bir kenara attığını düşünmek beni hâlâ şok ediyordu.

Raya mırıldandı. "Her zaman olur, sadece bizim bölgemizde değil. Hamile kızlar bir köye gelir, ölmüş bir koca hakkında bir masal uydurur ve geldikleri yere geri dönmeden önce bebeği atacak kadar uzun süre kalırlar. Üzücü bir durum, gerçekten. Her neyse, çocuğu eve götürdüm, başka ne yapabilirdim ki? Serserilere mi bırakacaktım? Baheeg ve annem çok öfkeleniler, onu Omalian devriyesine teslim etmem için beni zorlamaya çalıştılar ama ben reddettim. Ciyaklayan, kırmızı suratlı küçük şeyi severdim. Ben olsam

Yakında bir evim ve yiyecek yemeğim olacak, neden bunu bu çocukla paylaşmayayım? Ondan ayrılamayacağım belli olunca Baheeg nişanımızı bozdu ve bana evde kalmış bir kız olarak hayatın tadını çıkarmamı söyledi. 'Fahişelerin döküntüleriyle dolu' bir kadına hiçbir erkek yaklaşmaz."

"Umarım ona, yanıyorsa bile yüzüne tükürmeyeceğini söylemişsindir," dedim ısrarla.

"Kelimelerle aram pek iyi değildi." Kıkırdadı. "Gençken sorun da bu zaten. Bazen aptalı tatlı sanırsın."

"Bebeğe ne oldu?"

"Ah, o benim hayatımın ışığıydı. Çalışırken onu kucağıma alabilmek için dükkâna elbise giyerek gelirdim. Üç yaşındayken onu ilk Alcalah festivaline götürdüm." Raya dalgınca kolumu ovuşturdu. "Hastalık birdenbire ortaya çıktı. Bir gün mutfak masasının üzerinde mektuplarını yazıyordu, ertesi gün onu annemin yanına yatırıyordum."

Kalbim sıkışmıştı. "Ah, Raya-"

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Raya. "Köyümüzü terk edip Mahair'e geldim ve burayı açtım. Siz kızları yetiştirmeyi hayatımın işi haline getirdim ve bu isteyebileceğim en iyi hayat. Baheeg'le ve kendimiz için hayal ettiğimiz hayatla mutlu olabilir miydim? Belki. Belki de. Ama bunu asla bilemeyeceğim. Hayat size her yolu kat etme, her seçimin sonucunu görme fırsatı vermez. Tüm varlığınızı bir noktada donmuş, gözlerinizi kısarak geleceğe bakarak geçirebilirsiniz ya da hareket etmeye karar verebilirsiniz. Bir yol seçin ve asla arkanıza bakmayın."

Damlayan burnumu sildim. "Ya her yolun nereye çıktığını biliyorsam?"

"Sen peygamber misin, kızım?"

"Hayır, ama-"

"O zaman herkes gibi senin de tek sahip olduğun şüpheler ve endişeler."

Bir kahkaha attım. Deliliğe doğru olası bir inişin ve kalan dört krallığı parçalayabilecek bir savaşın *sıkıcı* olduğunu ima etmek Raya'ya kalmıştı.

Sonunda, ocağın sıcaklığını ve Raya'nın sabit varlığını içime çektikçe nefes alışverişim düzleşti. Onun kucağına yığıldım.

Buklelerimi okşayarak yüzümden uzaklaştırdı. Sonunda uyku beni yakaladığında, kolaylıkla teslim oldum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SEFA

Personel sonunda Sefa'ya ısınmıştı ve bunun tek bir nedeni vardı: Sultan'ın ruh hallerinden biri sırasında başka kimse ona yaklaşmak istemiyordu.

Bazen hakaretler ve tehditler yağdırıyordu. Diğer günlerde, bir kıyafeti temizlerken ya da tamir ederken Sefa'nın üzerinde gezinirdi, sanki Sefa gözünün önünden ayırmak istemediği büyüleyici bir örümcekmiş gibi.

Ama Sefa'nın Vaida'nın spontane ruh halleri arasında en sevdiği maceracı olanıydı. "Paltonu al ve benimle arabanın yanında buluş," diye birden fazla kez Sefa'ya çıkışırdı. "Şehirde halletmem gereken bir iş var."

Sefa, Vaida'nın emrindeki Jasadi'yi ya da şapkalı, rahatsız edici derecede uzun adamı unutmamıştı. Fildişi Saray'dan her ayrıldıklarında Sefa, Bausit'in Kera'nın Mirayah'ı bulduğunu bildireceği günün gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Sefa'nın anladığı kadarıyla, Jasadi büyü izlerini takip edebiliyor, Sefa'nın çamurdaki ayak izlerini görebildiği gibi, havadaki izlerini görebiliyordu. Vaida'nın anlattığına göre amaç, sihrin izlerini takip ederek Mirayah'a ulaşmaktı.

"Mirayah sürekli hareket halinde," diye içini çekmişti, yatağında uzanmış, göğüslerinin üzerinde bir kase kiraz dururken, hafta içinde törenle çerçevelenmesi planlanan bir resmini inceliyordu. "Mirayah'ta büyü normal bir şekilde işlemiyor. Biri Mirayah'ın içinde kaybolduğunda, büyüsünün izi kesilir. Kera nerede kaybolduklarını görmek için o çizgileri takip eder ama diğer uca ulaştığında genellikle bayatlamış olurlar."

Vaida elindeki kiraz dolu kâseyi aniden resme fırlatıp resmini kıpkırmızı yaptığında konuşma sona ermişti.

Sefa, Vaida'nın *neden* Mirayah'ı bulmak istediğini hâlâ anlamamıştı. Kanunsuz bir büyü diyarı Lukub Sultanı'na ne sunabilirdi? Mirayah'ın içinde ne vardı?

Vaida'yı Nizahl'a karşı bir savaşı kazanacağına ikna edebilecek Mirayah mı?

Cevap ne olursa olsun, Sefa bunun yüzükle ilgili olduğundan neredeyse emindi. Sefa ne kadar çok sırrı ortaya çıkarmış olursa olsun, Vaida'nın hâlâ kilitli bir kasası vardı.

Her şey o kadar da kötü değildi. Sefa, Lukub'u hükümdarının arabasında keşfetmeyi oldukça seviyordu.

Vaida'yla birlikte gittikleri her yerde eğilmeleri değil - insanlar önünde yürüyen kadına secde ettiğinde nereye bakacağını asla bilemezdi. Ama ziyaret ettikleri binalar, altın tüllerle örtülü boyalı aynalar, özenli ve renkli duvar halılarıyla kaplı duvarlar, Sefa'nın hasat mevsiminin geçtiğine yemin edebileceği lezzetler ve yiyeceklerle dolu masalarla göz kamaştırıyordu. Karşılaştıkları insanlar bile -eksantrik, muhteşem giyimli ve ölümcül bir noktaya kadar cilalı- Sefa'nın üzerinde bir etki bıraktı.

Vaida her seferinde Sefa'yı özel görevlisi olarak tanıtıyordu. Sefa, bu kadar çok konsey üyesinin ve soylunun kendilerinden fersah fersah aşağıda olan birini kabul etmeye zorlanmasının tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Sefa'nın edindiği her yeni deneyimin temelinde özlemin kıpırdanmadığı tek bir gün bile geçmemişti. Sefa, Sylvia'nın odasındaki akşamları özleyiyor, Marek kızartmaya çalıştığı tohumlar için kömürleri karıştırırken parmakları yanarken iç geçiriyordu. Kendi kokusundan daha tanıdık hale gelen çay ve bergamot kokusunu özlemişti. Sefa, vurulup ölse bile birilerinin umursayacağını bilmeyi özleyordu. Vaida muhtemelen cesedinin üzerinden geçecek, sonra da arabasıyla ezip geçecekti.

Araba sarsıldı ve Sefa'yı pencereye çarptı. Muhtemelen merhametsiz düşüncesinin misillemesiydi. Vaida'nın tuhaf nezaket anları vardı. Bunlar kaprisli ve düşüncesiz olanlarından çok daha fazlaydı ama yine de Vaida tatlı olabiliyordu. Son yolculukları sırasında arabayı aniden durdurmuş ve şoföre kasabaya gidip bir çift yün terlik almasını emretmişti. Terlikleri Sefa'ya bakmadan aniden uzatmış, Sefa'nın ayaklarının ucuz ayakkabılarının arasından çıkmasından bıktığını söylemişti.

Diğer önemli olay ise Lukub'un eski konsey başkanı ve Vaida'nın annesinin yakın arkadaşı olan Eşref Abira'nın malikanesinde yaşanmıştı. Devasa bıyığı, ıslıl ıslıl parlayan kel kafasıyla sarsıcı bir tezat oluşturmalıydı ama Sefa'nın dolaylı olarak güvendiği bir bilgelik havası taşıyordu. Belki de daha fazla erkek kel ve bıyıklı olmalıydı.

Bahelerindeydiler ve Vaida, Eşref'le alçak sesle konuşmak için bir anlığına uzaklaşmış, Sefa'yı Eşref'in kendi görevlisinin yanında, çeşmenin yanında garip bir şekilde bırakmıştı. Arkalarında bir Baira heykeli belirmış, gl kokulu su ellerinden dökülüp altındaki geniş havuza sıçramıştı.

Görevli, Sefa'nın rahatsızlığından habersiz ya da bunu görmezden gelmeyi tercih ederek ona yaklaşmış ve beklerken bahçede bir boğuşma teklif etmek için eğilmıştı. Görevli Sefa'ya orada ne yapmak istediğini tüm ayrıntılarıyla anlatırken Sefa utançtan kaskatı kesilmış, uzaklaşıp onu takip etmesi için cesaretlendirmeye isteksiz, dilini kaldırıp ona nasıl kin kusacağını hatırlayamıyordu.

Sefa hâlâ Vaida'nın ikisine de fark ettirmeden çeşmenin etrafından nasıl dolanıp arkadan geldiğinden emin değildi. Sefa'nın hatırladığı tek şey toprağa gömülmek istemesi ve Vaida'nın görevlinin saından tutup yüzünü çeşmenin içine itmesiyle nefesinin kesilmesiydi. Söğüt gibi gövdesine rağmen, Vaida çırpınan adamı kolayca tuttu ve adam debelenirken nefesinin altında mırıldandı. Su sıçradı, Vaida'nın kollarını ve elbisesinin nn ıslattı.

Eşref geri dönmüş ve boğulmakta olan refakatçisine meraklı bir bakış fırlatmıştı. "Seni bir refakatiden kurtarmamın sakıncası var mı?" diye sormuştu Vaida.

Eşref bıyıklarını düşünceli bir şekilde okşadıktan sonra başını salladı. "Korkarım yle. Annem önümüzdeki hafta ziyarete geliyor."

Vaida suratını astı ve görevliyi serbest bıraktı. Vıcık vıcık salak, ksrp sıçrayarak çimlere düştü ve dirseklerinin üzerinde sürünerek Vaida'dan uzaklaştı.

Sefa ve Vaida arabaya güvenli bir şekilde yerleşene kadar olaydan bahsetmemişlerdi. Sefa kurtarma için teşekkür etmeye çalışmış, Vaida ise "Bir daha seninle böyle konuşan olursa, dilini en kr bıağınla kesmek için sana tam izin veriyorum. Benim ya da bir başkasının senin adına devreye girmesini bekleme. Her ne kadar nefret ediyor gibi grnseniz de, bazen çözüm şiddettir. Bazen kendinizi kurtarmanın tek yolu budur."

Kimse Vaida'ya sıcak diyemezdi.

Ama Sefa son nefesine kadar, evet, Lukub Sultanı'nın nazik olabileceği konusunda ısrar edecekti.

BÖLÜM OTUZ İKİ

SYLVIA

Ölüm, Omalian bayrağının mavi ve beyazını giymiş olarak şafak vakti geldi.

Yer, yüzlerce atın gürültüsüyle gümbürdüyordu. Bir Omalian askeri sürüsü son sürat surlara doğru ilerlerken ormanın önündeki ışık dağıldı.

Ana yolda köylüler bir araya toplanmış, silahlarını önlerindeki insanların sırtlarına tehlikeli bir şekilde dayamışlardı.

Dehşetin kendisi, adına daha uygun bir saygı duruşu bulamazdı; en yaşlı adamdan en küçük çocuğa kadar Omalilileri kasıp kavuruyordu. Awaleen'in solmakta olan resminin altında durdular, kardeşler her zamanki kayıtsızlıklarıyla binanın yanından olan biteni izliyorlardı. Yaşlı köylüler güç almak için ellerini Omal'in Awala'sı Kapastra'nın resmine bastırdılar.

Sanki Kapastra bu köydeki herhangi birine yardım etmek için tek bir parmağını bile kıpırdatacaktı gibi. Ona sırtımı verdim.

"Sence işe yarayacak mı?" Namsa mırıldandı. Kolumu nasıl sıkıldığını, dudaklarının beyazlığını geç de olsa fark ettim. Namsa daha önce adam öldürmüş olabilirdi ama ciddi bir savaş gördüğünden şüpheliydim. Arin'in yıllardır krallıklar boyunca onları kovalamasının bir nedeni vardı: Urabi'ler yakalanmaktan kaçma konusunda uzmandılar ve bu hayatta kalma becerilerine olan bağımlılıkları diğerlerini geliştirmelerini engellemişti.

Diğer tarafımda Efra yüzünü buruşturdu. Diğerlerinin aksine, ona büyüsünü ne zaman kullanacağına dair herhangi bir talimat vermemiştim. Omalialılar tarafından üzerine bastırılan duygu birikimini hafifletme dürtüsüyle ellerinin titremesini izledim.

Efra'nın büyüsüne tam güçle ihtiyacım vardı. Korktuğum şey gerçekleşirse, onun gücünün bizi kurtaracak tek şey olabileceğini ifade edemezdim.

İlk atlılar duvardaki boşluktan geçerken hep birlikte nefeslerimizi tuttuk. İşte bu kadardı. Mahair'in kaderi tek bir dakikaya bağlıydı.

Askerler atlarından yuvarlanırken çığlıklar yükseldi. Toynaklar, duvarın girişindeki çamur yığınlarının altına gizlenmiş ağlardan kurtulmak için zorlanıyordu. Çılgın dizginlerin şakırtısı içimizi rahatlattı, kulaklarımıza müzik gibi geldi.

Namsa ile muzaffer bir sırtış paylaştık. Duvarın çevresine küçük bir çamur yığını yerleştirmek için yeterli zamanımız ve ağıımız vardı. Köylülere çamurun ağları gizleyeceği ve öndeki atlıları öldürmenin bize önemli bir avantaj sağlayacağı konusunda güvence vermiştim. Atlıların geri çekilmesine ihtiyacım yoktu.

Sadece yavaşlamalarına ihtiyacım vardı.

Düşen askerler atlarını ağdan itmeye çalışırken, bir sonraki düzine atlı tam hızla geldi ve sıkışmış askerlerle çarpıştı. Çarpışmanın etkisiyle eyerlerinden fırlayıp birbirlerini yere düşürdüler. Atlar oflayıp puflayarak ayaklarının altındaki adamları ezdi.

"Duvarın üzerinden geçin!" diye bağırdı askerlerden biri. "Teker teker!"

Atlar duvarın üzerinden sıçramaya başladı ve tek bir hamlede duvarı aştı. Yere indiklerinde köy sarsıldı.

"Medhat, şimdi!" diye bağırdım.

Medhat kalabalıktan uzaklaştı. Bileğinin iç kısmını diğerine dokundurdu, avuçlarının arasındaki boşlukta alevler toplanırken parmaklarının uçları öpüşüyordu.

Ben onları izlerken Omaliyalılar da büyülenmiş gibi onu izliyordu. Canlanan bir Jasad müttefikleri olmadan uzun süre dayanamazdı. Bir gün onlara ihtiyacımız olacaktı, tıpkı bugün onların bize ihtiyacı olduğu gibi.

Medhat çömeldi, birbirinden ayrılan ellerini birbirine bağlayan ve aralarında titreşen ateş kordonları vardı. Avuçlarını dışa doğru çevirdi ve *fırlattı*.

Ateş duvarın tepesinde patlayıp çevre boyunca hızla ilerlerken ulumalar havayı doyurdu. Bir at duvarı aşarken çığlık attı ve alt tarafının yandığını, dizlerinin üzerine çöktüğünü ve binicisinin öne doğru yuvarlandığını gördü. Kafatasının toprağa çarpmasıyla oluşan çatlak, yanan askerlerin çığlıkları arasında yankılandı.

Kılıcımı kaldırdım ve Awaleen'in resmini taşıyan binanın tepesinde siper almış olan Fairel'e işaret verdim. Bir ok havayı yardı ve sendeleyerek ayağa kalkan bir asker ok kalbine saplanınca yere yığıldı.

İşaretle birlikte kalabalığın içinde hareketlilik başladı. Askerlere doğru koşular, topladığımız tüm silahlar, birkaç tava ve hasır halı silgisiyle birlikte havaya kaldırıldı.

"Medhat, tutabilir misin?" diye sordum. Ellerin çatlaklarından erimiş kırmızı damlalar akıyordu. Medhat duvarın üzerinden atlamalarını engellediği sürece, sadece ön açıklıktan girebilirlerdi. Bir seferde en fazla beş atlı sığardı. Sayılarının avantajı olmadan, onları geldikleri gibi avlayabilirdik.

Bana bir öpücük kondurdu. "Senin için her şeyi yaparım Malika. Ben sadece senin mütevazı kulunum."

"Kenzie'ye bunu senin söylediğini söyleyeceğim." "Bekle, bekle-"

Mızrağımı havaya kaldırıp savaşa doğru fırladım. Diğerlerinin talimatları vardı ve bana karşı gelmek için böyle tehlikeli bir anı seçmeyeceklerine inanmak zorundaydım. Efra bile.

Daha fazla asker açıklıktan içeri doluştu ve kılıçlar arkamda kulak tırmalayan bir metal uğultusuyla çarpıştı.

Duvarın bizim tarafımızdan çığlıklar yükseldi. Kaleye doğru koşan bir askeri kestiğimde midem çalkalandı. Eğer yanlış hesap yapmış olsaydım... eğer herkes için saklanmak daha iyi olsaydı...

Bunu düşünemezdim.

Bir asker doğrudan üzerime at sürdü, kılıcı boynuma doğru savruldu. Eğildim, hançerimin ucu eyerinin iplerini kesti. Kendi ivmesi ona ihanet edince yana savruldu ve ben de onu yere kadar sürükleyip bıçağımı boğazına sapladım. Baltaları ve mızrakları -daha uzun menzilli olan her şeyi- köylüler arasında daha az tecrübeli olanlara bırakmışım, bu da bugün vereceğim ölümlerin güzel ve yakın olacağı anlamına geliyordu.

Kılıcı askerin gevşek tutuşundan çektim ve üzerine yürüdüm. Atının yelesinden bir avuç tutarak kendimi sırtına çektim. Rovial'ın lekeli mezarı, ama pulları olmayan bir hayvana binmeyi özlemiştim.

Çatışmaların çoğu girişe yakın bir yerde yoğunlaşmıştı. Yarışan ayakların altında çamur çalkalanıyordu. Çığlıklar savaşın içinden fırlıyor, kökenleri kılıçların ve atların ezilmesinde kayboluyordu. Kalbim acıyla çarptı ve Fairel'in binadaki görev yerini terk etmediğinden emin olmak için kontrol ettim. Çıkmıştı

Yerde bize katılmak istedi, ama ona askerler Mahair'in diğer girişini bulurlarsa arkamızdan gelecekleri için alarmı yükseltecek ve ateş edecek birine ihtiyacımız olduğunu söyledim.

Atı çatışmaya doğru yönlendirdim ve dörtmala giderken bir elimle dizginleri sıkıca tuttum. Rüzgâr enseme okşuyor, kirpiklerimi donduruyordu ama soğuğu hissetmiyordum. Çalıntı kılıcımla darbeleri engelledim ve yaklaşan aptalları doğradım. Coşku dünyevi endişelerimi alıp götürüyor, onları kalbimin atışının ve akan kanımın altında boğuyordu.

Emre yok, Palia ya da Niyar yok, çarpık büyü yok. Sadece kaslarımdaki ağrı, atın kayan böğrünü kavrayan uyluklarımın acısı, kıyafetlerime sinen kanın yapışkanlığı.

Büyüm beni içten içe ısıtıyordu, savaşa katılmaya hevesliydim ama ona ihtiyacım yoktu. Bunun için değil.

Kılıcım Lateef'in kafasına doğru savrulan kılıçla çarpıştı. İleri atıldım, askeri atından çekip üzerime çektim ve belime bağladığım hançeri göğsüne sapladım.

Raya adımı haykırırken cesedi yere fırlattım, ama ben keserken ve uyarıları haykırırken, ben Essiya'ydım ve Sylvia'ydım. Hem ikisiydim hem de hiçbir, mükemmel Varis ve acımasız yetim, yaşayan ve ölü. Birbirine karışmış iki kusurlu bütündüm.

Kana bulanmış, sihirle dolup taşarken, kendime yaptığım kötülüğün ciddiyeti gün yüzüne çıktı. İçimde barındırdığım her şeyin büyüklüğünü ne kadar da küçümsemiştim. Olabileceğim her şeyden ne kadar korkmuşum.

Sizden önce gelen herkesten daha kötü olma potansiyeline ve gücüne sahiptir.

Soraya'nın korktuğu kişi olmak zorunda değildim. Onun korkuları benim kaderim olmayacaktı. Ya bu potansiyel ve güç, benden önce gelenlerden daha iyi olabileceğim anlamına geliyorsa?

Kan donduran bir çığlık havayı yararak ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Atı çevirdim, dizginleri tutarken parmaklarım bembeyaz kesilmişti. Daleel ve kaledeki diğer üç kız, göğsünü tutarak nefes nefese kalan Raya'yı yere indiriyorlardı. Atımdan sıçradım, koşarken kılıcımı bir kenara attım.

Neden kalenin dışındaydı? Ona burada kalmasını söylemişim!

Diğer kızları bir kenara iterek Raya'nın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Raya'nın

Terzinin teni grimsi bir renk almıştı. Renksiz dudaklarının kenarlarında beyaz çizgiler belirmiş, sık nefes alış veriş için ayrılmıştı. Gözleri yarı kapalıydı ve hareketle titriyordu.

"Ölecek mi?" diye feryat etti kızlardan biri. Bu kızı tanımıyordum. Yeni gelmiş olmalıydı.

"Rory'yi getirin," diye emrettim. "Gidin!"

Raya'nın sağ omzunda, köprücük kemiği ve göğsüne doğru uzanan geniş bir yara vardı. Kan atletinin içine işlemişti.

Vücudum buz kesti. Bu tür yaralanmaları görmüştüm.

Ne anlama geldiklerini biliyordum.

"Ölemezsin," diye nefes nefese kaldım. "Sen ölürsen bu kızları kim alacak? Başka kimse onlara tahammül edemez. Başka kimse zor kızları nasıl seveceğini bilmez. Serseri olacaklar. Hepsi serseri olacak çünkü *bir kez olsun* beni dinlemedin ve sadece kalenin içinde kaldın!"

Dar al Mansi'deydim ve Dawoud kollarımda ölüyordu.

Bir baston omzuma dokundu. "Kenara çekil çocuğum," diye mırıldandı Rory. "Bir bakayım."

Daleel, Rory'nin Raya'nın yanında diz çökmesine yardım etti. Yarayı inceledi, şişmiş kenarları eliyle yokladı. İki parmağını çenesinin altına sokup nabzını buldu.

Onu tanıdığım onca yıl boyunca Rory'nin elleri hep meşgul olmuştu. Bastonunu sallar, yumruğunu sıkar ya da iksirleri ve merhemleri için ona getirdiğim kurbağaları öldürürdü. Masasının üzerinde uyuyakaldığında bile parmakları görünmez bir hedefe doğru seğirirdi.

Raya'dan uzaklaştığında, elleri kucağında hareketsiz yatarken, o bir şey söyleyemeden başımı salladım. "Hayır."

"Essiya-"

"Hayır!" Kiminle konuştuğunu sanıyordu? Onu tamir edebilirim-

-Onları kurtaramadım-

Onu bütünleştirebilirim.

-bunu yaptılar-

Büyü bu kez içime işlediğinde, onu memnuniyetle karşıladım. Eski bir dostu kollarımı açarak karşıladım.

Çamurda diz çöktüm, yağmur saçlarımdan ve omuzlarımdan süzülüyordu. Başarısız oldum. Başaramadım. Başaramadım.

Şaleleden gelen figürler yanımda belirdi. Ona izin vermeyeceğiz

ölür. Onu kurtaracaktık. Dawoud'u kaybettiğimiz gibi onu da kaybetmeyecektik. Raya'nın etrafında bir daire çizerek diz çöktüler, omuzları birbirine değiyordu.

"Essiya," diye tekrarladı Rory, alçak sesle. "Çocuğum, büyü ölümü geri çeviremez." "O yaşıyor, kimyager," dedik. "Ölüm ona sahip çıkmadı."

Bir elimiz Raya'nın yarasının çevresindeydi. Diğer elimizle göğsünün ortasına bastırdık. Birlikte kalp atışlarını saydık.

Bir, iki. Yaşayacak.

Üç, dört. Güvende olacak.

Beş, altı. O artık bizim.

Işık Raya'nın göğsünün ortasında çiçek açtı. Ölümlü derisini yakan bir güneş gibi büyüdü. Büyüdükçe altın dalgalar birbiri üzerine biniyor, Raya'nın etrafında çömelmiş kızların gözlerini yakıyordu. Bağırıyorlar, yüzlerini çevirdiler ama benim gözlerim sabit kaldı.

Göğsüne bastırdım, kalbi omurgası ile elimin topuğu arasında sıkışmıştı ve yarası kanamaya başladı. Raya'nın göğsünden gümüş rengi kan aktı ve yere damladı. Galon galon gümüş, etrafımızda birikti. Dizlerimizi ve kılıçlarımızı ıslattı.

Bir kez verildi mi, bir daha geri alınamaz, diye fısıldadı diğerleri. Altın dalgaları açgözlü bir ağız gibi Raya'dan dışarıya doğru yayılıyordu. *Eğer onu bizim yaparsan, geri alamayız.*

Ben hiçbir şeyi geri istemiyordum. Raya olmadan Mahair olmazdı. Bu kızlar benim elimde serseri olmayacaktı. Raya'nın hikayesi bugün bitmeyecekti, bu şekilde değil.

Raya'nın göğsünde bir kemik çatlayana kadar bastırdık.

Bir damla gümüş Raya'nın yarasına geri süzüldü. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Biz izlerken derisine kayarak damarlarını aydınlattı. Altın ışık dünyanın öbür ucuna ulaşabilecek, denizin kenarındaki dağlar kadar yükselebilecek gelgitler halinde parladı.

Bileklerimizi birbirine bastırdık, bizi hapseden gümüş kelepçelerin anısı hiç aklımızdan çıkmadı ve kollarımızı açtık.

Su dolu kovanın içindeki yüz gülümsüyordu. Arkasında, oynamayan kedilerin parçalanmış bedenleri en sevdiği ağaçların dallarından sallanıyor. Gözlerindeki altın ve gümüş kıpırdamadan duruyor ve onlara hayranlıkla bakmakla o kadar meşgul ki ne suyun üzerinde uzanan gölgeyi ne de başının arkasına doğru savrulan küreği fark ediyor.

Altın gelgitleri, **t a ş t ı k l a r ı** gibi aniden geri çekildiler,

Havada parlayan tek bir kor haline gelene kadar küçüldüler.

Bir tüy kadar yumuşak, Raya'nın alnının ortasında eridi.

Büyüm azalırken nefesim kesildi. Figürler etrafımda kayboldu, arkalarından boşluk geldi. Bu kayıp karşısında ağlamak istedim.

"Ne yaptın sen?" Rory fısıldadı ve onun korkusu sonunda beni acı veren hiçlikten uzaklaştırdı. Rory kızları benden korumak istercesine bir kolunu uzatmıştı. Arkasına sinmişlerdi ve iki düşünce bir arada çarpıştı.

Neden onlara zarar vereceğimi düşünsün ki?

Beni durdurabileceğini mi sanıyor? Adımı dudaklarında harcamasıyla aynı sürede onların kemiklerini kurutabilirim.

İçimi bir ürperti kapladı. Atımı  rk terek Raya'nın üzerinden atladım. Rory'yle gözlerimizi açarak birbirimize baktık ve ben ağzımı açtım.

Ama sesime güvenmiyordum. Konuşursam, kelimeleri kimin şekillendireceğinden emin değildim.

Ben mi, o mu?

Cevap ikimiz için de bilinmez kalacaktı çünkü Raya inledi. Ona doğru s r nd m, dokunmadan havada asılı kaldım. Ellerim ona uzanırsa ne yapacağından korkuyordum.

"Raya?" Dedim, kararsızca. "Beni duyabiliyor musun?" G rtlaktan bir inilti. "Keşke duyamasaydım."

Kızlar birbirlerine sarıldılar, d ş m ş koruyucumuzun etrafında toplanırken dizlerimiz rahatlamayla zayıfladı. Rory hariç herkes. Raya'yı sanki pençeleri çıkacak ve kafasını koparacakmış gibi izliyordu.

Daleel hayretle, "Yarası geçmiş," diye mırıldandı. "Dania'nın kanlı baltası, Sylvia, onu iyileştirmişsin."

"Küfretmek yok," diye uyardı Raya.

Gümüş ve altın rengi gözlerini açtığında içimde bir şey rahatladı.

Bizimkiler, dedi.

Kendimi kaybetmemek için en iyi bildiğim şeyi yaptım, kendimi savaşın içine attım.

Eyerimde döndüm ve tam kılıcını bir köylünün göğsünden çekerken bir askerin omurgasını kestim. Asker köylünün üzerine yığıldı.

öldürmüştü ve ben de bir saniyemi ayırıp birinin onu çekip çıkarmasını umdum.

Raya ve Rory diğer kızlarla birlikte kalede güvendeydiler. Rory benimle konuşmaya çalışmıştı ama savaş hâlâ devam ediyordu. Söyleyeceklerini duyamadım. Ona verecek cevabım yoktu. Raya'nın nasıl olup da Mahair'in üzerine serpilmiş cesetlerden biri olmadığına dair bir açıklama yok.

Gözleri...

Boynumun arkası karıncalandı. Bir asker bana doğru hızla yaklaşıp koluma derin bir kesik atınca donakaldım.

"Ihzary!" Namsa. Maia, belki. Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Uyarının tek bir anlamı vardı.

Girişe doğru döndüm.

Siyah-mor üniformalılar Mahair'in kenarına doluşmuş ve sınır boyunca eşit sıralar oluşturmuşlardı. Kırk altı Nizahl askeri saydım; hâlâ Mahair'in içinde savaşılan Omalian gücünden çok daha azdı ama on kat daha ölümcüldü.

En önde, ileri hareketi durdurmak için kolunu yana doğru itmiş olan Arin duruyordu.

Dünya Nizahl Komutanı'nın etrafında yeniden şekillenerek daraldı.

Etrafımda cesurca beni ezmeye çalışan askerler varken çevremle bağlantımı kaybetmek inanılmaz derecede aptalcaydı. Atımın dizginlerini derisi avuçlarımı kesecek kadar sert kavramak aptallığın da ötesindeydi. Göğsümü hava alacak kadar uzun süre donmamaya ikna edemedim.

Beni buldu.

Gümüş rengi saçları yakasını okşuyordu, onu son gördüğümünden daha uzundu. Paltosunun ucu rüzgârda havalanıyor, eteklerine işlenmiş kuzgunlar uçuşuyordu. Yeleğindeki her dantel mükemmel bir şekilde bağlanmış, siyah pantolonunun her dikişi düzgünce kesilmişti.

Hiçbir kaos Nizahlı Arin'e elini sürmeye cesaret edemezdi. Buz gibi Varis, dokunulmaz Komutan, savaş alanında olduğu kadar kraliyet sarayında da tertemizdi.

Ama gözlerine baktığımda, gözlerinde soğuk bir şey yoktu. Arin sanki aramızda santimler varmış gibi, sanki savaş denizi bir saniyelik ilgiyi bile hak etmiyormuş gibi bana bakıyordu. Kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar çıplak ve korunmasız hissediyordum.

Nabzım hızla atıyor, bu çılgınca ses rakip sesleri bastırıyordu. Bundan kurtulmam gerekiyordu. Eğer beni ele geçirirse, her şey biterdi. Kraliçe Hanan, kale, Nuzret Kamel. Her seçenek kaybolacaktı.

Arin babasını ve sahip olduğu gerçekleri sorgulamaya başlamış olsa bile

tüm hayatı boyunca kendini cezalandırmış olsa da, cevapları ararken beni yakalamasına engel olamazdı.

Arin duvarın üzerinden sıçrayan alevleri, çamur kaymasını, ön girişe sıkıştırılmış askerleri taradı. Stratejimi bir araya getiriyordu.

Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda gururla parlıyordu.

Biri kolumu yakaladı. Efra'nın kolunu yuvasından koparmamak için ancak zamanında yavaşlayabildim.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye tısladı. İleriye baktı, derin bir korkuyla yakıcı bir nefret arasında bir ifadeyle Arin'e sabitlendi.

Sabır fiçim dibe vurmuştu ama kolumdaki elini kavrayıp, "Duvarı geçmeden ya da büyü kullanmadan içeri girmeyecek. Bizi şimdi kovalamak, önlerine çıkan köylüleri ya da askerleri öldürmeyi gerektirir ve bu Nizahl'ın Omal krallığına destek açıklaması olarak görülür. Nizahl, krallıklar içinde ve arasında büyülmeyen çatışmalara karışmayı kesinlikle yasaklar."

Arin'e baktım. Kıpırdamamıştı ama gözleri elimin Efra'nınkini kapattığı noktaya kaymış ve merakla boşluğa dalmıştı. "Arin, krallığının yasalarını çiğnemeden önce kaçmamıza izin verirdi. Ona bir fırsat vermediğimiz sürece güvendeyiz."

Arkamızdaki bir patlama iliklerimize kadar işledi ve yeryüzünü sarstı. Efra beni attan düşürdü, etrafımıza alevler yağarken vücudunu kalkan olarak kullandı.

Onu ittim ve giysilerimi yakan odun talaşlarını temizledim. "Mezarlara kadar lanet olsun," diye yemin ettim. "Bir kez olsun *yanılmış* olmak isterdim."

Köyün korunmasız batı sınırından içeri giren daha fazla Omalian askeri gelmişti. Ana yolun arkasından dolanıyorlardı, en önde Omal bayrağı çekilmişti. İki tarafımız da Omalian askerleri tarafından kuşatılmak üzereydi.

"Değerli köyünüzü kurtarmak istiyorsanız büyüünüzü kullanmalısınız!" Efra tersledi. "Aksi takdirde, hayatta kalanları tahliye etmeli ve buradan uzaklaşmalıyız. Yakalanma riskini göze alamayız."

Benden sihrimi kullanmamı isteme, diye yalvarmak istedim. Bunun neye mal olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok.

Onlardan gitmelerini isteyemezdim. Gitmezlerdi. Kalacaklar ve bedenleri birbirinin üzerine yığılana kadar savaşıacaklardı.

"Dinleyin!" Efra'nın saçları kirden kabuk bağlamış, kıyafetleri çamurlanmıştı. "Hepsini yenemeyiz."

Efra'nın Mahair'i umursamadığını biliyordum. Bunu Jasad ya da büyü ile ilgisi olmayan talihsiz bir Omalian çatışması olarak görüyordu.

Ama burası benim evimdi. Mahair ve içindeki herkes *benimdi*. Bir parçam hep burada kalacaktı ve Felix'in onu almasına izin veremezdim.

"Tek başımıza değil." Başımı kaldırdım ve Arin'in sabit bakışlarıyla karşılaştım. Kaleye geri dönüp hazırladığım eldivenleri almam gerekiyordu. "Söylesene, büyüün aynı anda kaç kişiyi etkileyebilir?"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARIN

Ondan birkaç adım ötede **hayatlar** sona eriyordu. Ufukta, sazdan çatıların üzerinde alevler çatırdıyordu. Gri duman sakin gökyüzüne doğru yükseliyordu. Yanan samanların keskin kokusu onları boğuyordu.

Bunlar Arin'in tüm dikkatini vermesini gerektiren olaylardı. Kargaşanın içine girmesini ve Jasad Kraliçesi'ni almasını engelleyen yasaları aşmak için yöntemler tasarlıyor olmalıydı. Omal sınırını geçmesi için ona verecekleri herhangi bir açıklığa dikkat etmeliydi.

Ama Arin adamın elini koluna koyma şeklinin ötesine odaklanamıyordu. Kendi eliyle onu nasıl örttüğüne.

Yirmi yaşından büyük olmayan bir kız, atlı bir asker saçlarından bir avuç yakaladığında çığlık attı. Kılıcını savurdu ve ses aniden kesildi. Kızın bedeni yere yığıldı ve sayıları giderek artan askerlere katıldı.

"Efendim-" Üçüncü sınıflardan biri olan Riddah öne doğru bir adım attı ama Arin'in kolunun direnciyle karşılaştı.

"Durun," diye bağırdı Arin. Ayakta durup izlemekten en az onlar kadar nefret ediyordu. Bu bir katliamdı. Felix bütün bir köyün infaz edilmesine, geçim kaynaklarının ve ailelerin dakikalar içinde yok edilmesine onay vermişti. Hiçbir suç işlememişlerdi. Yarattıkları tek tehlike Felix'in zaten çamura batmış olan imajıydı. Bu ölçekte bir katliam, sadece egosunu okşamak ve bir mesaj göndermek için yapılmış amaçsız bir zulümdü.

Ama Nizahl müdahale edemezdi. Bu çizgi aşılamazdı.

Arin Sylvia'yı izledikçe nedenini hatırlamak daha da zorlaşıyordu. Kılıcı bir askerin boynunu kesmiş, tek bir hamlede koparmıştı.

Eyerinde geriye yaslandı ve başka bir askerin kılıcından kıl payı kurtuldu.

Kılıç, gövdesinin bulunduğu boş havayı deldi ve o da kabzayı kavradı,

Kılıcını askerin koluna sapladı. Asker ılık atarken eli kucağına düştü, kabza öksüz parmaklarından kasıldı. Kadın onun ılıklarını kendi silahıyla susturdu, kılıcını göğsüne sapladı ve onu eyerinden tekmeledi. Bir sonraki hedefine doğru acımasızca ilerlerken örgüsü bir omzundan diğerine sallanıyordu.

Arin, botlarının etrafında yabancı otlar bitene kadar onun dövüşünü izleyebilirdi ve asla yorulmayacağını hissediyordu.

"Uh..."

Riddah'dan gelen aptalca ses Arin'in dikkatini köyün girişine, bir sıra Omalian askerinin taş gibi hareketsiz kaldığı yere çekti. Yüzlerinde hırıltılar dalgalanıyordu. Parmaklar kılıç kabzalarının etrafında kenetlendi ve çözüldü.

Hep birlikte Arin ve Nizahl askerlerinin durduğu yere doğru yöneldiler.

Havada titreşen bir büyü akımı Arin'in duyularını alarma geçirdi.

Omalian askerleri atlarını harekete geçirdi, kılıçlarını havaya kaldırıp onlara doğru doğrulttular. Nizahl askerleri hiçbir şey yapmadan öylece dururken onlara tarafsız bir yerde saldırmak mı?

Arin'in dudaklarının kenarlarına küçük bir gülümseme dokundu.

Neden... Tadı siyasi kargaşa gibiydi. O kadar lezzetliydi ki Arin ikincisini istedi.

"Dur!" Arin bağırdı. Göğsünden kahkahalar fışkırdı. Zeki, zeki Suraira. "Eğer saldırırlarsa, köye girip Omalian askerlerini kovmak için benden izin alınız. Yakın temas olmadığı sürece mızraklarınızı fırlatmayın; eğer herhangi biriniz dikkatsizlik yüzünden bir köylüyü öldürürse, kaderinizi ailesine bırakacağım."

Omalian askerleri girişten içeri daldı ve çamur yığınının yarı gömülmüş cesetlerin üzerinden atladı. Saniyeler içinde onların üzerine geleceklerdi. Adamları arasında bir beklenti dalgası yayıldı.

Arin kolunu indirdi. "Şimdi!"

Askerleri e t r a f ı n d a n akın ediyor, çelik ç e l i ğ e çarpıyor, binicileri sırtlarından yuvarlanan atlar şaha kalkıyordu. Arin ellerini paltosunun ceplerine sokarak karmaşanın içinden sıyrıldı ve Mahair'e girdi.

Bir başka büyü titreşimi, ana yoldan gelen bir ılık sürüsünün önüne geçti. Arin ellerini kulaklarına bastırmış, ikiye bükülmüş insanlara bir bakış attı. Büyü ona çarptı ve dağıldı.

Duman duvara çarpıyor. Jasadilerden birinden ilginç bir taktik.

Kül gökyüzünü kaplamış, gri lekeler ölenlerin cesetlerinin üzerine hafifçe yağıyordu.

Kız neredeydi?

Bir kılıç Arin'in kolunu kesti. Bir sonraki darbeyi savuşturdu ve koluna bağlı askeri atından çekip yere düşürdü. Asker debelendi ama Arin onu sıkıca tuttu. Elleriyle Omalian askerinin başını kavradı ve bükte. Sert bir çatırtı ve askerin çırpınan bedeni hareketsiz kaldı.

Arin onu bir kenara fırlattı ve kolundaki yırtığa kaşlarını çatı.

Ana yolun ortasına ulaştığında, onu görmeden dört askeri daha bertaraf etmişti.

"Kenzie!" Kemikleri titreten çığlık arbedeyi yırttı. Sarı saçlı bir adam yere yığılmış bir kadın bedenine doğru koştu. Adamın kavradığı ellerinden kırmızı bir parıltı döküldü ve Arin havaya fırlayan ikiz alev küreleri karşısında kısa bir süre durdu. Bir Omalian askerinin üzerine inerek onu ateşle sardılar. At şaha kalktı, yanan binicisinden kurtuldu ve ters yöne doğru dörtlale koştımaya başladı.

Arin sadece son on dakika içinde üç eşsiz büyüyle karşılaşmıştı.

Urabi'de kaç tane vardı?

Genç kadının midesinden akan kanı durdurmaya çalışırken hıçkırarak ağlayan Jasadi'ye doğru yürüdü. Arin'in onun çoktan öldüğünü anlaması için fazla yaklaşmasına gerek kalmamıştı. Başka bir Jasadi mi?

"Medhat, dikkat et!"

Arin etrafında döndü. İşte oradaydı, ölenlerin cesetlerinin üzerinden atlıyordu, giysileri yırtık pırtık ve kanlıydı. Bir Omalian askeri Arin'in yanından geçti ve ağlayan Jasadi'nin kafasını koparmak için geniş kılıcını kaldırdı.

Arin hiç acele etmeden, yanan askerin yanında duran mızrağı aldı ve parçalanmış et parçalarının tozunu aldı. Duvara yaslandı ve onun yerdeki çifte doğru koşuşunu izledi.

Arin kolunu kaldırarak ağırlığını ayağının arkasına verdi. Omalian askerinin kılıcı aşağı doğru kıvrılana kadar bekledi, momentum hıçkırarak ağlayan Jasadi'nin kafasını omuzlarından ayırmayı garantiledi.

Arin fırlattı.

Üç çatallı ve kısa saplı mızrak, yaban domuzlarını kısa mesafeden vurmak için tasarlanmıştı. Arin mızrağın ağırlığından korunarak yükseğe fırlattı.

mızrağını uzaklara fırlattı. Mızrak omzuna saplanıp etini ve kemiğini parçaladığında Omalian askerinden bir uluma yükseldi. Asker atından yuvarlanırken kılıç ağlayan Jasadi'nin birkaç santim uzağına düştü.

Kazığa oturtulmuş askerin ayak bileği üzengiye takıldı ve at havalanıp cesedi yanan enkazın ve köy arazisine dağılmış cesetlerin üzerine sürüklerken kısık çığlıkları arkasında yankılandı.

Arin kolunu fırlattığı yerden daha yeni indirmişti ki, bu kez kendisine doğru gelen bıçağı savurmak için tekrar kaldırdı. Arin onun bileğini yakaladı, kurtulmaya çalışırken sıkıca tuttu ve onu göğsüne doğru sürükledi. Kadının kolunu bükerek kendi bıçağının boğazının alt tarafında dengede durmasını sağladı.

"Seni buldum," diye mırıldandı Arin onun kulağına. Kız boğazındaki bıçağı görmezden gelerek çenesini yukarı kaldırıp ona baktı. Arin bu kadar yakından onun kadife gibi koyu gözlerindeki kahverenginin her zerresini görebiliyor, her duyguyu sanki konuşmak için doğduğu bir dilde yazılmış gibi okuyabiliyordu. "Dağlardan ayrılırsan neler olacağı konusunda seni uyarmıştım."

"Beni bulmasaydın çok utanç verici olurdu," dedi. "İşaretler çizmeye başlamak zorunda kalabilirim diye endişelendim."

Adamın göğsünde eğlence kabardı. "Ağlayan arkadaşını kurtardığım için teşekkürüm bu mu?"

"Ben hallettim. Senin yardımına ihtiyacım yoktu."

Arin'in sırtışını durdurmak için en ufak bir umudu yoktu, ciğerlerinin kadının kokusunu içine çekmesine engel olamadığı gibi. Berbat kokuyordu - çamur ve nehir küfü gibi- ama bunun altında Sylvia'nın kusursuz tatlılığı vardı. O buradaydı. Kafasının içinde bir hayalet ya da odasında sihirle yaratılmış bir görüntü değildi.

"Sanırım batıdan giren Omalian askerlerini kovmak için benim yardımına da ihtiyacın yoktu. Adamlarıma büyü'nün etkisiyle saldırımları ve bizim müdahalemizi kolaylaştırmaları sadece iyi bir şanstı."

Bir dirsek Arin'in ortasına saplandı ve aynı anda bir dizi diş eldivenli bileğine kenetlendi. Kazara Arin'e saplanmadan önce geri çekildi ve Sylvia'nın kollarından kurtulup birkaç adımlık güvenli bir mesafeden onunla yüzleşmesini sağladı. Eldivenindeki diş izlerini ovuşturdu, gülünç sırtışı genişledi.

Jasadlı Malika olsun ya da olmasın, hâlâ dengesiz bir kızın mizacına sahipti.

Kaz.

"Beni almanıza izin vermeyeceğim," diye uyardı. Kılıcını kaldırdı ve kabzasındaki tutuşunu ayarladı. Denemeler sırasında kullandıklarına neredeyse tıpatıp benzeyen altın eldivenler giymişti. "Beni zorlama, Arin."

Arin ona doğru hafif bir adım attı. "Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum." Bir adım daha. "Yenemeyeceğin bir rakibe asla meydan okuma."

"Baira'nın mübarek saçları, kendini çok büyük görüyorsun." Sylvia da onun gibi adım attı. Birbirlerinin etrafında döndüler. "Artık tünellerde antrenman yapmıyoruz. Ben senin Alcalah için hazırladığın kız değilim."

"Güzel." Arin düşündü ve mızrağı attı, onun yerine öldürülen askerden geniş kılıcı aldı. Yakın dövüş için ideal bir silah değildi ama yine de ona bir ipucu verebilirdi. Arin davetkâr elini aralarındaki boşlukta gezdirdi. "Bana gerçekte kim olduğunu göstermenin vakti geldi."

Hakkını vermek gerekirse, ilk vuruşu onu neredeyse gafil avlıyordu. Alçaktan ve çaprazdan, iyi bir nişan onu sağ omzundan sol kalçasına kadar yaracaktı. Arin iki büküm oldu ve aynı hareketle ceketinden en uzun parmağı büyüklüğünde bir hançer çıkarıp fırlattı.

Hançer kadının ayağının kıl payı uzağına saplandı. Kadın donakaldı ve Arin, "İlk ve tek uyarın. Hançeri savurmadan önce dizlerini bük; bu seni ele verir ve bana takip etmek istediğin yönü bildirir."

Sylvia gözlerini Arin'den ayırmadan hançeri topraktan çekip çıkardı ve çizmesinin içine soktu. "Hâlâ bıçak fırlatmayı seviyorsun, değil mi?"

"Sadece hedefim onları yakalamakta çok iyiye."

Arin onun darbesini engellemek için kılıcını savurdu, aralarındaki metal müziğinin çınlamasıyla. Kılıcını havada tutmaya yetecek kadar güç uygulayarak onu duvara doğru yürüttü ve kılıcını kendi kılıcının altına sıkıştırdı. Duvar ve Arin'in geniş kılıcının ağırlığı arasında sıkışan kız, tuzaktan kurtulmak için manevra yapmaya çalıştı.

"Bu tutuştan kaçınmanı sana kaç kez öğrettim?" Arin'in sesi en derin kışa doğru soğudu. "Şimdi gözlerin biraz parlıyor diye eğitime devam etmek için bir nedenin kalmadığını mı sanıyorsun?"

Kollarını başlarının üzerine kaldırmış, birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

"Bu işin sonunda bana gülümseyerek Mevlati diyeceksin," dedi Sylvia.

yemin etti.

Arin'in içinde bir heyecan yuvarlandı. Bu duyguyu, sadece onun yarattığı bu pervasız vazgeçişini unutmuştu -sanki dünyanın geri kalanı kafasının arkasındaki gürültüden başka bir şey değildi ve gerçek gerçeklik onun işgal ettiği alanda başlayıp bitiyordu.

"Kanıtla," diye seslendi, dudakları saçlarının tepesinden bir nefesten daha az uzaktaydı.

Sylvia aşağı doğru kayarak ağırlığını Arin'in beline verdiğinde kılıçlar aniden duvara çarptı ve ikisi de yere düştü. Yere düşmeden önce yumruğunu Arin'in karnına indirdi ve kılıcı kapmaya çalıştı.

Fena değildi.

Yeterince iyi de değildi.

Arin kılıcını savurdu ve kılıcın metal kabzasını onun şakağına çarptı. Kız darbenin şiddetinden kaçınmak için zamanında döndü ama yine de Arin'in onu üzerinden atmasına yetecek kadar başını döndürdü.

Yanlarından dörtnala bir at geçti, binicisi kürek kemiklerinin arasında bir baltayla öne doğru yığılmıştı.

Sylvia bileğinin tersiyle alnını sildi. "Bana sunabileceğin tek şey bu mu Gümüş Yılan?"

Adamın hançerinin önünden yuvarlandı. Arin'in geri kayması için geçen iki saniye içinde bir avuç dolusu çakıl taşını ve toprağı doğrudan Arin'in gözlerine fırlattı ve saldırdı.

Herhangi bir incelik göstermeden yerde boğuştular. Darbeler havada uçuşuyor, kanın kime ait olduğunu söylemek zorlaşana kadar aralarında kan akıyordu. Eğer Arin acemilerinin böyle dövüştüğünü görseydi, onlara disiplinsiz çocuklar der ve bir hafta boyunca Wickalla'da kazı yapmalarını emrederdi. Arin net bir plan ve strateji olmadan hiçbir şeye el atmazdı. Onu çığ ve acımasız bir şeyin içine sürüklemişti ve eğer Arin, kızın çıplak teninin kazara onunkine değmesi halinde neler olabileceğinin içgüdüsel olarak farkında olmasaydı, bunun her dakikasından zevk alırdı.

Ama eldivenlerinin tek bir kayması, giysilerindeki yanlış bir yırtık... Arin bunu riske atamazdı.

Yumruğunu adamın çenesine indirdi ve kafasını öyle sert bir şekilde yere çarptı ki, Arin'in dizlerinde yankılandı.

Kırmızı tükürdü. "Anlamsız düşüncelere dalacak biri değilim, Suraira, ama ben

Kafatasımı her kim inşa ettiyse, bunu senden kurtulmak için mi yaptığını merak etmeye başladım."

Eldivenli parmaklar saçlarını tarayıp ensesinde toplarken Arin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sylvia onun üzerine çömelmişti ve eğer Sylvia ona aynı şekilde karşılık vermeseydi, dolgun dudaklarındaki yarığa ya da burnundan damlayan kana pişman olacaktı. Eğer birbirlerine gerçekten dokunamıyorlarsa, bu yakınlaşma... aralarındaki bu şiddetin yakınlığı neredeyse yeterliydi. Arin'in saçının bir tutamını elmacık kemiğinin yanındaki sızıntı yapan yaradan uzaklaştırıp "Sadece kafatasın mı?" diye mırıldandığında Arin'in omurgasının dibinde kıvılcımlanan açlığı neredeyse tatmin ediyordu. Saçları çözülmüş, siyah bukleler güçlü omuzlarına dökülmüştü ve bir hançeri Arin'in kalbine doğrulttu. "Geri kalanını değil mi?"

Arin parmaklarını toprağa gömdü ve kendine, kadının altından sıyrılıp onu yere yapıştırırsa neler olacağını hatırlattı. Onun yüzündeki çileden çıkarıcı sırtışı öpse ve kendisini farklı bir şekilde parçalamasına, acı yerine zevkle çözmesine izin verse.

Her şeyim senin adına yazıldı, demek istedi.

Arin'in altındaki toprak gümbürdedi ve bir gölge güneşi kararttı.

Onu kullanan askeri görmeden önce metalin parıltısını gördü.

Arin yerden fırladı ve Sylvia'yı arkasına savurdu, tam o sırada Omalianlı bir asker ona doğru bir hançer fırlattı.

Arin'in kalçasını yırttı ve kanıyla ıslanmış bir halde ürkmüş Sylvia'nın yanına düştü.

Arin kesiği hissetmedi. Ne kadar derin kesildiğini görmek için aşağıya bile bakmadı.

Eğer hedefine ulaşmış olsaydı, onu öldürebilirdi.

Üzerine garip bir sis çökmüş, yaralarını hoş bir uyuşukluğa kadar soğutmuştu. Arin askerin hançerini alıp yeleğine sildi ve ayağa kalktı. Beceriksiz aptalın kılıcının çılgınca savuruşlarından kaçınarak telaşsızca askere doğru yürüdü. Bir Omalian askerinin Jasadlı Sylvia'yı öldürdüğünü hayal edin. Dikkati dağılmışken onu öldürüyor. Tam anlamıyla Arin'in kollarındayken öldürüyor.

Essiya, Sylvia değil. Essiya, hiçbir zaman güvende olmadı, olmayacak da. -Çünkü o Jasad'ın Malika'sı. Sylvia sen Mahair'e girdiğin anda kaçardı ama Essiya kaldı. Essiya savaştı ve ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar da savaşmaya devam edecek.

Dişlerinin çatlaklarına kan bulaşmış halde ona sırttan kız ve halkı için krallıkları parçalayan hükümdar. Bir ve aynı.

Arin hiç düşünmeden hançeri askerin boğazının çukuruna sapladı ve aşağı doğru sürükledi: göğüs kemiğinin sırtından, karnının yumuşak yağından ve leğen kemiğinin süngerinden. Kası kemikten ayırırken sap tuttuğu yerde titredi. İç organlar Arin'in eldivenlerinin üzerine döküldü, kollarını kirletti ama umurunda değildi.

Onu benden alamayacaklar.

Arin'in kafasında her saniye daha yüksek sesle çınlayan bir mantra gibi tekrarlanıyordu. Askerin karnını deşti ve kısa bir an için hançerin diğer ucundaki gözleri bağlı Essiya'ya karşı kırbacı kaldıran kadın oldu. Kan donduran çığlıkları havayı yırtan Qayida Hanim, ölümün ilk ayazıyla gözleri buğulanan Qayida Hanim.

Asker dizlerinin üzerine çöktü. Ceset öne doğru yuvarlanıp kafası Arin'in çizmesine çarptığında, bir kez daha bir Omalian askerine aitti.

Cesetten kırmızı nehirler akıyor, altındaki ince otları suluyordu. Hançer Arin'in elinden düşerek su birikintisine indi.

Arin döndüğünde, hançer yerde aynı noktada sabit duruyordu. Savaş başladığından beri ilk kez korkmuş görünüyordu. "Ah."

"Seni öldürebilirdi."

Essiya bakışlarını onunkilerden ayırmadan ayağa kalktı. Köklü bir değişim gerçekleşmişti ama Arin henüz bunu anlayacak kadar sakinleşmemişti.

"Ve?" Essiya'nın sesi öfke yerine hayal kırıklığı ve kedere benzer bir şeyle sertleşti. "Bunu kendi başına yapma fırsatını kaybettiğin için üzgün müydün?"

"Sana arkadan saldıran korkak bir askerin elinde ölmeyeceksin."

"Yani saldırının doğası yüzünden onun içini mi boşalttın?" Ellerin topuklarıyla alnını ovuşturdu. "Bir keresinde bana dünyadaki tek gerçek onurun ölümlerde olduğunu öğretmiştin, çünkü hayatta kalanlar önce saldırır ve sonra pişman olurlar."

Arin kaskatı kesildi. Onun ötesinde ibre Omalian askerlerinin aleyhine dönmüştü. Arin bunun olacağından şüphe duymuyordu; üniformalı bir kasap sürüsü bir avuç disiplinli ve iyi eğitilmiş askerle boy ölçüşemezdi. Zafer umuduyla cesaretlenen köylüler geri çekilmeyi bıraktı. Arin izlerken,

Nizahl askerleri, Jasadi isyancıları ve Omalian köylüleri, Mahair'in dış duvarına doğru ilerlemeye başlayan Felix'in filosuna doğru yürüyordu.

Krallıklar en son ne zaman ortak bir amaç için bir arada durmuşlardı?

Essiya titreyen ellerini kaldırdı, avuçlarını Arin'e doğru açtı. "Yüce sana yalan söylüyor."

Arin'in dişleri bir araya geldi ve çenesini açmak için yoğun bir çaba sarf etmesi gerekti. "Sürekli söylediğin gibi."

"Duymamaya devam ediyorsun. Arin, o yalan söylüyor-"

"Babam harflerin nasıl seslendirileceğini öğrendiği günden beri yalan söylüyor," dedi Arin. "Eğer burada durup onları baştan sona gözden geçirseydik, köyünüzle birlikte biz de dağılırdık."

"Mükemmel! Madem yalan söylediğini biliyorsun, o zaman *neden* hâlâ benimle savaşıyorsun?" diye sordu.

Arin bir elini saçlarında gezdirdi, eldiveninin oluklarında kurumuş kana aldırmadan. Kafasındaki çarpıntıdan, çengel dişleriyle kemiklerini kemiren kızgınlıktan başka hiçbir şeye aldırılmıyordu. Onunla bu tür bir konuşmanın kapısını asla açmamalıydı; onun bulanık suçlamalarının zihninin eşiğinden geçmesine asla izin vermemeliydi. Kadın, şüphelerinin çırasında tutuşan bir alevdi ve küçük şüpheleri tutarsız bir yangına dönüştürüyordu.

"Yüce Kan Zirvesi hakkında yalan söylemiş olabilir. Malik ve Malika'nın büyü madenciliğine kimin katıldığı konusunda yalan söylemiş olabilir." Arin nefes verdi, göğsündeki cehennemin üzerine sakinleştirici bir soğuk çöktü. Onun yolu onun yolu değildi: Arin'in karanlığı görmek için kendini ateşe vermesine gerek yoktu. Adım adım ilerleyecek, ayağını kaldırmadan önce nereye basacağından emin olacaktı. "Ama büyü deliliği konusunda yalan söylemedi. Her vahşet, her büyük can kaybı büyü deliliğinin eliyle olmuştur."

"Tüm tarih boyunca kaç vaka yaşandı?" diye tersledi. "Mezara gömülmeden bu yana bir ya da iki yüz mü?"

"Mezara gömülüşten bu yana her yüzyılda bir vaka."

Essiya şoka girmiş bir halde ona baktı. "Yani... ne, yetmişten biraz fazla mı? Bana yetmiş kişinin büyü delisi olduğunu ve tüm büyüün suçlu olduğuna karar verdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bana her vakanın kaç kişinin ölümüne yol açtığını sorun. Ne kadar katliama."

Essiya tepki vermedi, bakışları onun omzunun ötesine odaklanmamıştı. "Büyü - delilik senin temel gerçeğin, değil mi?" diye mırıldandı, zar zor duyulabiliyordu. Arin'in duyma ayrıcalığına sahip olmayan biri bunu kaçırabilirdi. "Rawain'in diğer her şeyi üzerine inşa ettiği şey mi?"

Arin'in derisi karıncalanırken, gözlerinden altın ve gümüş ışıltılar fışkırdı. Ölümcül bir havuza dönüştüler.

Başını eğdi. Büyüsünün onun içinden geçeceğini biliyordu. Yolda ona zarar verecek kadar büyü yapsa bile, bu enerjisini boşa harcamak olurdu. Ondan kaçmak için tüm gücüne ihtiyacı olacaktı.

Sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Büyüye karşı bağışıklığın olabilir," dedi. Yer titrerken çakıl taşları Arin'in çizmesine çarptı. Altın ve gümüş daha hızlı dönmeye başladı. "Ama etrafınızdaki dünya öyle değil."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARIN

Toprak sarsıldı. Arin'in altındaki toprak parçası geriye doğru fırladı. Dizlerinin üzerine çöktü, görünmez kanatlarla altından kayarken parmaklarının uçlarını yere dayadı. Arin toprağın üzerinde kayarak eczanenin tentesinin altındaki taş verandaya çarptı. Ani atalet Arin'i kapıya doğru savurdu, ahşap parçalandı ve ona doğru patladı. Cam kavanozlar paramparça oldu, kırıklar yeni yanmış bir ocaktan çıkan kıvılcımlar gibi dükkânın içinde uçtu. Arin'in kafası bir tezgâha çarptı ve gözlerini kırıştırarak siyah noktaları uzaklaştırdı.

Kadın, yanan köyün dumanında ana hatlarıyla kapı aralığında belirdi. Arin kıpırdamadan banktaki minderler dalgalandı. İki tanesi düzleşti ve bükülerek canlandı. Kollarının etrafına dolandılar ve onu arkasındaki rafa bağladılar. Arin çekiştirdi ve raf uyarı verircesine titredi. Güçlü bir çekiş tüm sıranın üzerine çökmesine neden olabilirdi.

Essiya ona yaklaşırken bileklerini döndürerek bağları test etti. Dükkânın loşluğunda, onu Sirauk'un sislerine çekmek için gelen Suraira olabilirdi.

"Kurtulmanın yollarını düşünüyorsun ve bu çabayı kendine saklamayı şiddetle tavsiye ederim. Benim sihrimi alt edemezsin ve kendini tükettiğini görmekten nefret ederim." Dizleri Arin'in göğsünün iki yanına yerleşti.

"Diğerlerinin tüm bu planları var. Jasad'ı kurtaracağını, büyüü kurtaracağını düşündükleri planlar," diye düşündü. "En büyük gücümüzün sayıca çok olmamız olduğunu düşünüyorlar. Ama yeğenin bu zulümleri yapmasına ve krallıklarının yarısını istikrarsızlaştırmasına izin verecek türden bir Kraliçe... bize ne faydası olacak? Kendi krallığı için bile ayağa kalkamıyorsa, neden başka bir krallık için çaba sarf etsin ki?"

Arin bilgileri evirip çevirdi, parçaları anladığı bir görüntü oluşturunca kadar döndürdü. Urabi, Kraliçe Hanan'ın Jasad'ın arkasında toplanmasını mı istedi? Neden düşünsünler ki-

Ah.

"Sen de görüyorsun, değil mi?" Essiya onun yüzünü inceleyerek sordu. Arin'in kanaması daha az olsaydı, onun zihninin dönüşlerini bu kadar çabuk görebilmesini endişe verici bulabilirdi. "Ona yalvarmak nafiye."

Arin kaşlarını kaldırdı. En iyi başarı şanslarının bu olduğuna inansaydı Urabi'nin büyük tasarımlarını onunla paylaşmazdı. "Anladığım kadarıyla senin daha iyi bir fikrin var."

"Benim mi? Hayır, hayır. Ben plancı değilim," diye iç geçirdi. "Ben her zaman plancıyım."

Ama görüyorsun, bir teorim var."

Essiya ona doğru eğildi, Arin'in büyüyle sırlıslam olmuş bakışlarında hâlâ görülebilen kahverengi benekleri sayabileceği kadar yakındı. "Bence kazanmamızın tek yolu sizi kazanmamız Majesteleri."

Arin'in ikinci kaşı da birincisine katılarak alaycı bir ifadeyle ikiz tepeler oluşturdu. "Beni kazanmak," diye tekrarlardı yavaşça, her saçma kelimenin tadına bakarak. "Peki bunu tam olarak nasıl yapmayı öneriyorsun?"

Dükkânın dış duvarı titredi. Yer, ana yol boyunca ilerleyen düzinelerce atın ritmi altında gümbürdedi. Bir tezahürat yükseldi, Essiya'nın alnındaki gergin çatlağı çözen canlı bir ses kakofonisi.

"Kazandılar," diye mırıldandı Essiya. Bakışları yumuşadı. "Biz kazandık." "Tebrikler," dedi Arin. "Bırak beni gideyim."

Essiya dudağını ısırarak onu görmezden geldi. "Askerlerinizin sizi aramaya gelmesinin uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum." Başını arkaya eğdi, burnunu düşünceli düşünceli kırıştırdı ve Arin bunu sevimli bulmayı kesinlikle reddetti. "Seni kamarada bıçaklamaya çalıştığım ve bileğimi kırdığın zamanı hatırlıyor musun?" Bakışları gözlerini kırpmadan bir sonraki raf sırasına yöneldi. "Seni hareketsiz bırakırsam muhafızlarının beni takip edemeyeceğini biliyordum. Onların ilk emri Komutanlarını korumaktır. Her şeyden önce onun güvenliğini sağlamak."

Sonunda, dikkati onun dikkatle pasifleştirdiği yüzüne döndü. "Askerleriniz Urabi'leri toplamaya başlayacak. Onları buraya ben getirdim, Arin. Onlardan Mahair'i kurtarmalarını istedim ve şimdi benim de onları kurtarmam gerekiyor."

Sesindeki çaresizlik Arin'i duraksattı. Askerlerinin Urabi'yi öldürmeye başlayacağını mı düşünmüştü? Savaştan dolayı büyüleri tükenmişti.

tehlike oluşturmuyordu. Arin gelene kadar gözetim altında tutulacaklardı.

O daha bunu ifade edemedi, Essiya kendini toparlamış görünüyordu.

"Ben

Bunun için üzgünüm."

Kadın ona vurdu, yumruğu etkileyici bir güçle adamın çenesine çarptı.

İlk darbe nefes almasını engelledi. İkincisi kulaklarında nahoş bir çınlamayı beraberinde getirdi. Beşincisinde Arin'in yüzünün sağ tarafı ya yarılmış ya da şişmişti ve öksürerek yere parlak kırmızı bir leke sıçrattı.

"Tatlı Sirauk," diye yemin etti. "Nasıl hâlâ bilincin yerinde?"

"Sana... söyledim." Arin yakında kan kaybına yenik düşeceğinin son derece farkındaydı. "Ben... senden kurtulmak için yaratıldım."

"Biraz daha az etkili bir şekilde hayatta

kal lütfen." Darbeler yeniden başladı.

"Uyu, uyu, uyu," diye yalvardı, her vuruş için işkence dolu bir mantra.

Gözlerinin arkasındaki nabız atışına, yüzündeki her bir deri parçasının çığılığına rağmen Arin başını kaldırdı. Şişip kapanmayan tek gözüyle ona bakarken, *"Benden önce yorulacaksın, anlaşılan eğitimimiz sana zincirlenmiş bir adamı nasıl bayıltacağını öğretmeye yetmemiş"* demeyi planlıyordu.

Ama bu alay dilinde düğümlendi. Arin ileri atılırken dolap arkasından tehlikeli bir şekilde sallandı. Acı, tezahürat yapan köylüler, bileklerinin ham derisi - Arin'in tüm varlığı Essiya'nın köprücük kemiğinde yırtık tuniğinin kaydığı noktaya daralırken her şey karanlığa gömüldü.

"*Bu da ne?*" Arin dehşet içinde, sert bir sesle homurdandı. Essiya da onun bakışlarını takip etti ve bembeyaz kesildi.

Essiya'nın köprücük kemiğinin sırtında altın bir damar kıvrılıyordu.

Dışarıda boğuşurlarken orada değildi. Orada değildi.

"Kahretsin," diye inledi Essiya.

Bu kez yumruğu Arin'in kafasını rafın kenarında duran metal bir kovaya çarptı.

Acı ve ardından sessizlik.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SYLVIA

Titreyen, kana bulanmış elimi Arin'in burnuna götürdüm.

Nefes alıyordu. Hâlâ nefes alıyor. Kafasının rafa çarpma şekli, ben-

Eldivenimi geri çektim. Suçluluk ya da pişmanlık içinde boğulacak zaman yoktu. Yapılması gerekiyordu. Kendimi Arin'in yüzükoyun yattığı yerden kaldırarak Rory'nin dükkânının yan tarafında açtığım dev deliğe koştum ve dışarıdaki manzarayı taradım.

Öldürülmemiş olan Omalian askerleri hemen teslim olmuştu ve Nizahl askerleri muhtemelen Komutanlarını aramaya giderken köylülerin ellerini arkadan bağlamalarını izledim. Namsa ve Maia'nın Medhat'ın yanına çömelmiş, sırtını ovarken Lateef'in Kenzie'nin cesedini yerden kaldırdığını gördüm.

Yokluğumu hemen fark eden tek kişi, Nizahl askerlerinin etrafında kuyruğu diken diken olmuş bir kedi gibi **d o l a n a n** Efra oldu. Mezarlara şükürler olsun ki büyüsünü üzerimde kullanmayı reddetti; üzerimden yayılan sıkıntı ve kararsızlık onu doğruca Rory'nin dükkânına çekebilirdi. Nizahl'ın ölüleri hesaba katıldıktan ve Omalian tacının son tehdidi de bastırıldıktan sonra Urabi'yi tutuklayacaklardı. Maia hariç hepsi savaş sırasında büyü kullanmış, kendilerini açıkça Jasaki olarak işaretlemişlerdi. Mahair'i tanırıysam, askerlerin arkalarında savaşan Jasadileri tutuklamasına izin vermezlerdi. Kan banyosu olacaktı; başka bir asker grubu, başka bir katliam turu. Jasadilerin muhtemelen büyülerinin bitmiş olması dışında, ve köylüler yorgun düşmüştü.

Dönen düşüncelerimi yavaşlamaya zorlayarak yavaşça nefes verdim.

Her şeyden üstün olan bir emir vardı; her Nizahl askerinin itaat etmesi gereken ve büyüünün üstünde tuttuğu bir emir.

Varislerinin güvenliği.

Eğer beni Arin'le giderken görürlerse, köyü derhal terk edeceklerdi. Tek ve yegane öncelikleri Komutanlarını bulmak olurdu. Arin'i o kadar uzağa götürebilirdim ki askerlerin Mahair'e dönmeye çalışması anlamsız olurdu, çünkü o zamana kadar Jasadiler çoktan gitmiş olurdu.

Avucumu döndürdüm. Altın damar yeni arkadaşlar edinmişti, ince gümüş çatlaklar avucumun içinde ve parmaklarımın arasındaki boşlukta kırılıyordu. Raya'yı kurtardıktan sonra başka hangi damarların ortaya çıktığını düşünmek bile istemiyordum.

Son bir kez. Sihrimi son bir kez kullanacaktım ve sonra bir daha kullanmayacaktım.

Hiçbir durum için, hiç kimse için.

Eczanenin zemininden tozlar yükseldi. Büyüm yeniden eğlenceye katılmak için heyecanla pompalandı ve paramparça olmuş bir şişenin içinde parlayan gözleri bir anlığına yakaladım. Anında başımı çevirdim, kalbim küt küt atıyordu, korku o kadar güçlüydü ki dilimde boğulmaktan korkuyordum.

Şişedeki benim yüzüm değildi.

İkinci bir bakış için cesaretimi toplayamadan, büyüm uçurumun kenarından fırladı. Toz daha hızlı döndü ve dönen bulutların arasından renk çizgileri parladı. Ellerimin üzerinde yanardöner damarlar belirdi. Kendilerini bir kitmer kanadının çizgileri olarak şekillendirdiler -sağımda gümüş, solumda altın.

Toz çöktüğünde, Rory'nin dükkânının ortasında iki kitmer duruyordu. Uçurumun kenarındaki kitmerlerin aksine, bu çift eczanenin yarısını dolduruyordu ve büyük kardeşlerinin anormalliklerinden yoksundular. Parlayan boynuzları başlarının birkaç santim üzerinde kıvrılıyordu. Pençeli ayakları hevesle yere sürtünüyordu.

Diğerleri gibi onlarda da benim gözlerim vardı.

"Merhaba," dedim. "Son aptallığımda ortak olacağımıza göre, isimlerinizin olması çok uygun görünüyor."

Göğsündeki minik gümüş tüyler kalın boynundan belirgin bir V şeklinde yayılan daha büyük kediciği işaret ettim. "Sana Niseeba desem gücenir misin?"

Bana baktı.

"Harika!"

Diğer kitmer için fazladan bir dakika ayırdım. Kanatları gördüğüm en parlak altın rengindeydi, bacaklarının ucundaki uzun tüyler gümüş rengine bürünmüştü.

"Ingaz," diye karar verdim.

Niseeba kanatlarını çırparak bir raf dolusu şişenin yere düşmesine neden oldu. Dışarıdan gelen sessizlik beni tedirgin etti ve biri dükkânı bulmadan ya da daha kötüsü Nizahl askerleri dikkatlerini aralarındaki Jasadilere çevirmeden önce Arin'i kaldırmak için acele ettim.

Savaşdaki performansıyla kazanmış olabileceğim yüksek ego duygusu, Arin'i kaldırmaya çalıştığımda hemen buharlaştı. "Awaleen aşağıda," diye mırıldandım. Geri çekilip başının arkasında sürünürken kaslarım yanıyordu. Kollarımı omuzlarının altına soktum ve kaldırdım.

Dizim yapışkan bir merhemin içinde kaydı ve sola doğru kayarak Arin bana yaslanmışken bir banka çarptım. Hayal kırıklığı içimde çığlık atıyor, sesini duyurmak için can atıyordu.

Yumuşak bir şey çeneme dokundu. Geri çekildim, bu da Niseeba'yı kızdırmışa benziyordu. Hırladı, sonra tekrar kanadını benimle Arin arasına kaydırmaya çalıştı. Şaşkınlıkla, Nizahl Varisi'nin altında kanadının uzunluğunu kıpırdatırken ve omuzlarını aşağı eğerken kitmer'ı izledim.

Rovial'ın lekeli mezarı, Arin'in ağırlığını kaldırıyordu, böylece onu sırtına yuvarlayabilecektim.

Siyah gözleri benimkilerle buluştu ve yarıklara dönüştü. *Kımlıda, seni zavallı panik çuvalı*, der gibiydiler.

Tüm gücümle Arin'i kaldırarak harekete geçtim. Niseeba diz çöktü, kanadının uçları Arin'in kaymasını önlemek için kıvrıldı. Arin kitmer'ın omuzları arasına kaydı, başı Niseeba'nın kıvrık boynuzlarının altında durdu.

Köyde bağrıışmalar koptu. Rory'nin dükkânını kontrol etmeleri birkaç dakika sürerdi. Battaniyeyi minderlerden sıyırdım ve Arin ile Niseeba'nın etrafına sararak onu kitmer'ın sırtına sabitledim. Ayrıca derisinin her santimetresinin örtülü olup olmadığını da kontrol ettim. Yanlışlıkla Niseeba'nın büyüsunü boşaltır ve gökyüzünden aşağı düşerse ne büyük bir felaket olurdu.

Urabi'ler ayrılışımı kesinlikle terk edilme olarak algılayacaklardı. Planımı açıklamak için onlardan birini bulmak çok riskli olurdu. Rory'nin çekmecelerini karıştırıp mürekkep ve parşömen çıkardım.

İlk planımızı gerçekleştiriyorum. Gitmemiz gereken yeri bul bana.

Arin'in Niseeba'nın sırtında güvende olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra, ağırlığımı sorunsuzca alan İngaz'ın üstüne tırmandım. Bacaklarımı kitmer'in etrafında sıktım, parmaklarım omurgasındaki derimsi altın tüyleri kazıyordu. Dehşet midemin çukurunda kristalleşiyor, her nefes alışımında içimi kesiyordu. Daha önce hiç havalanmamıştım.

Bir kitmer'a binmenin ata binmekten daha korkutucu olmasına gerek yoktu. En azından unutulmaz bir ölüm olurdu, başka bir şey olmasa bile.

İngaz ve Niseeba omuzlarını gerdiler, kanat çırpışları eczanedeki her hareketli nesneyi duvarlara savurdu. Rory'nin bu pisliği temizlemek için işe alacağı zavallı ruhları düşündüm.

"Lütfen bu işe yarasın," diye mırıldandım, ellerimi İngaz'ın boynuzlarına dolayarak.

Kedicikler birlikte havaya yükseldi. Yutkundum, dilimde kusmuk tadı yokmuş gibi davrandım ve dizlerimi sıktım.

İngaz duvarda açtığım boşluktan geçip arbedeye daldı. Tüylerini tuttum ve omzumun üzerinden baktım, hemen arkamızda Niseeba ve Arin'i görünce rahatladım.

Gösterinin bir sonraki bölümünün zamanı gelmişti.

Köyün üzerinde süzüldük, kararmış toprak parçalarının ve tüten ateşlerin üzerinden uçtuk. Kül burnuma çarptı ve gözlerimi sulu bir pusla kapladı.

Korktuğum gibi, köylüler Namsa, Lateef, Maia, Efra ve Medhat'ın etrafında toplanmış, Nizahl askerleriyle karşı karşıya gelmişlerdi. İki grup arasında bağırışlar yükseliyordu.

Nizahl askerlerine doğru yelken açarken İngaz'ın kanatları Jasadilerin üzerine uzun bir gölge düşürdü. Köylülerden bazıları çılgılık atmaya başladı; diğerleri tezahüratlarla katıldı. Lateef'in arkamda Niseeba'ya baktığını gördüm, Arin onun sırtına sarılmıştı ve umarım dükkândan çıktığımızı görmüştür. Rory'nin her zamanki gibi aşırı hevesli olduğunu ve hasarı tespit etmek için doğrudan eczaneye gittiğini, notu hemen orada bulacağını umdum.

Nizahl askerleri baygın ve ağır yaralı komutanlarını Niseeba'nın sırtında görmüşlerdi. Dehşetin toplu olarak

ve sırttı. "Gelin ve değerli varisinizi kurtarın," diye bağırdım, davetiyem enkazın üzerinde kolaylıkla yuvarlandı. "Ondan geriye bulunacak bir şey kalmadan önce."

Bir yaylım ateşi beni havada kovaladı. Yerdeki askerlere sırttım ve Ingaz'ı daha sıkı kavradım. Merkezlerine doğru koştuk ve Ingaz'ın pençelerinden kaçmak için tam zamanında dağıldılar. Ingaz'ın çırpınan kanatlarından fırlayan toprak ve kül rüzgârları askerleri uçurdu.

"Zavallı," diye homurdandım. "Komutanınız için bir utanç kaynağı."

Öne doğru eğildim, yukarı doğru fırlarken gövdeyi Ingaz'ın omurgasına yasladım. Niseeba da hemen arkamızdan geldi. Mahair'den çıktık, harap olmuş köy ile aramızdaki mesafe giderek artıyordu. Arin'i tekrar kontrol ettim ama hâlâ Niseeba'nın sırtında güvendeydi.

Essam'ın tepesini aştığımızda nefes almaya başladım. Bildiğim en yakın Nizahl holdingi, Arin'in waleema'dan sonra beni götürdüğü, Şampiyonu olarak yarışmam için bana özgürlüğümü teklif ettiği kulübeydi. Onu orada bırakırsam, askerlerin onu bulması bir gün sürerdi -ben ve Urabi'nin Omal sarayına ulaşması için yeterli bir süre.

Bu kadar kolay bir zafere inanmayı reddeden alaycı yanıma görmezden gelerek, gerginliğin kaslarımdan sızmasına izin verdim ve kitmer'ımın sırtında rahatladım.

Hanım orayı hapishanem yaptığında Essam'ın uçsuz bucaksızlığından umudumu kesmiştim ama şimdi uçsuz bucaksız, yemyeşil ufuk beni huşu ile dolduruyordu. Hirun ormanın içinden kıvrılıyor, sanki bizi dönümlerce kovalıyordu. Kuzeyde bir yerde, altımdaki nehir dağın ağzından akıyor, bir uçuşumun kenarından aşağı dökülüyor ve yolculuğuna yeniden başlayacağı Suhna Denizi ile yeniden birleşiyordu. Tekrar ve tekrar yenileniyor, anıları gelgitte yıkanıp gidiyordu.

Niseeba'nın boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. Sırtında yatan Arin kıpırdandı, bağlarına karşı halsizce kıvranıyordu. Yüzünün Niseeba'ya sürtünmesini engellemek için paltosunu boynuna dolamış, kollarını çenesinin altında düğümlemiştim.

Arin'in kanlı yüzünden odaklanmamış mavi gözler kırıştı. Benimkileri yakaladılar ve temizlediler, altımdaki kitmer'a geçmeden önce uzun bir saniye öylece kaldılar. Altımızdan geçen ormanın görüntüsüyle genişlediler.

"Uyanacağını umuyordum," dedim sesimi rüzgâra karşı yükselterek. "Kaç kez haritalarının üzerinde durup dünyaya böyle yukarıdan baktın?"

Arin bir kolunu bağlardan kurtardı ve Niseeba'nın boynuzunu yakaladı. Çenesi çalıştı, boğazının soluk sütunu neyle dalgalanıyordu? Öfke mi, şaşkınlık mı? Huşu mu? Arin'i anlamak her zaman zordu ve yüzünün yarısının zonklayan morluklarla kaplı olması da kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Bacaklarını kelepçelemeyi bırak," diye tavsiye ettim. "Hâlâ ağır yaralısın ve bilincini tekrar kaybedebilirsin."

Diğer kolunu kurtarmaya çalışan Arin duraksayarak bana ters ters baktı. Gözlerimi devirdim, aynı ormanda Ruby Hound'un yaralarını sarmaya çalıştığımda çıkardığı kavgayı hatırladım.

Ben bayılmam.

"Yüce ölümsüz adamın istediği gibi," diye mırıldandım.

Arin sol bacağını çözmeyi bitiremeden tüm vücudu gerildi. Bakışları ağaçlara, sonra tekrar bana kaydı ve bu kez hangi duyguyu içerdiklerini tahmin etmeye çalışmama gerek kalmadı.

Saf, katıksız bir telaş.

Ingaz eğildi, kitmer'in içinden dehşet dolu bir çığlık koptu. Kanatları sanki kalın kuma karşı yükselmeye çalışıyormuş gibi ortadan bükülmüştü. Niseeba başını iki yana salladı, havada sarhoş gibi sallanıyordu.

"Ne oldu?" Ingaz ağaçlara doğru savrulurken öne doğru eğilerek bağırdım. "Neler oluyor?"

Ve sonunda, kedicikler ormana doğru hızla ilerlerken Arin konuştu.

"Bekle!" Sert ve agresif, tartışmaya yer bırakmayan bir ses.

Nizahl Komutanı. "Mirayah kitmerların büyüünü çekiyor." *Mirayah* mı?!

Düşük.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

SYLVIA

Öksürerek uyandım, boğazımdan su fişkirirken yanıma yuvarlandım. Acı şakaklarımın arasına vuruyordu. Tüm vücudum titriyor, yeni çalınmış bir çan gibi sallanıyordu.

Nefes alabildiğim anda, bacaklarıma vuran dalgalardan sürünerek uzaklaştım. Bir kolumu kaldırdım ve gözlerimi kısarak güneşe baktım.

Bir dakika. Güneş mi? Arin ve kitmer'larla birlikte bulutların arasında uçuyordum ve güneşin izini belirgin bir şekilde kaçırmıştım. Üstelik bu mevsim için fazla açık, fazla parlaktı.

"Arin!" diye seslendim, sendeleyerek sudan çıktım. Neden bir deniz kıyısındaydım? Suhna Denizi'nin en yakın kıyısı yüzlerce mil ötede, Jasad'daydı. Sorular sabırsız yumruklarını kafatasımın içine vuruyordu. "Niseeba, Ingaz!"

Denize doğru döndüm, mavinin sonsuz uzantısını ararken kalbim küt küt atıyordu. Dalgalar doğal olmayan bir sıcaklıkla bacaklarıma çarpıyordu.

Düştüğümüzde bacağı hâlâ bağlıydı. Ya zamanında kendini kurtaramadıysa?

"Arin!" Adını haykırdım, sırlıklam olmuş saçlarımı iterek yüzümden. Sihrimi aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Beni görmezden geldiği ya da doğru fırsatı beklediği için yok değildi ama *gitmişti*. Onu hiç hissedemiyordum.

"Arkadaşın gitti."

Kıpırdamadan durdum. Arkamı dönmeden parmaklarımı bel kemerime soktum ve hançerimi çıkardım.

"Şimdi, şimdi. Eğer beni öldürürsen, kaçmana kim yardım edecek?" diye sordu şarkı söyleyen bir ses. "Mirayah'tan nasıl ayrılacağını bilmek istemiyor musun?"

Etrafımda döndüm, bıçak yukarıda ve dizim saldırmak için çarpıktı.

Dişlerim sertçe birbirine kenetlendi. Yaratık genel olarak

İnsan şeklindeydi ama insandan çok uzaktı. Kalın boynunun üzerinde, renksiz gözler, kalkık bir burun, ince bir ağız gibi, ilham vermeyen bir el tarafından işlenmiş özellikler duruyordu. Ya tembellik ya da zayıflık daha karmaşık detaylardan vazgeçmesine neden olmuştu -kaşlar, gözlerin altındaki çukurlar, alın ve burun arasındaki çıkıntı.

Bir nefesten diğerine deri değiştirebiliyorken ayrıntıların ne önemi vardı ki?

"Dulhath." Hançeri kavrayışımı sıkılaştırdım. "Galim'in Bendinden kaçan sensin."

"Jasadi," diye karşılık verdi dulhath. "Sanırım herkesin hakkında bu kadar yaygara kopardığı Jasadi."

"Arkadaşımın ayrıldığını gördüğünü söylemiştin. Nereye?"

Dulhath omuz silkerek kıyı şeridinin ilerisini işaret etti. "Aşağıda bir yerde suya düştü ve etrafta volta atarak, bir isim haykırarak ve suyu arayarak zaman geçirdi. Seni kumların üzerinde yuvarlanırken görene kadar ne aradığından emin değildim. Essiya, sanırım? Oldukça kötü yaralanmış görünüyor, zavallı şey, başka bir şey onu bulmadan nasıl geri dönebileceğini anlamıyorum."

Göğsümdeki düğüm gevşedi. Arın yaşıyordu. Hayattaydı ve beni arayacak kadar güçlüydü, bu da mezarlarla lanetlenmiş bu âlemde ona zarar vermeye çalışan her şeyi parçalayacak kadar yaralı olmadığı anlamına geliyordu.

"Burada sihrim yok," diye uyardım. "Yiyebileceğin hiçbir şey yok."

"Ah, ama yanıyorsun, tatlı Essiya. Mirayah senin büyüünü yok etmez, sadece onu..." Dulhath sanki farklı sözcükleri örnek alıyormuş gibi başını öne arkaya eğdi. "Etkisiz."

Dulhath bana doğru bir adım attı, dudakları bembeyazdı ve ürkütücü bir sırıtışa bürünmüştü. "Şimdi kendimi şımartabilir ve iliğindeki büyüü emebilirim. O kadar lezzetli ya da besleyici olmaz ama açlığımı bastırır. Sana teklif ettiğim şey adil bir dövüş. Sana Mirayah'ı göstereceğim ve sen de benimle bununla dövüşeceksin" -kibarca hançerimi işaret etti- "büyün yerine."

Ne kadar aptal olduğumu düşünüyordu? Dulhatlar yalancılıklarıyla nam salmışlardı, bir sonraki yemeklerinin peşinde koşarken tek düşünceliydiler. Sihrime karşı bir şans olacaksa son nefesine kadar yalan söyleyebilirdi.

"Mirayah'tan ayrılır ayrılmaz dönüşebileceksin." Benim

Hançerim havada, kıyıda yukarı doğru ilerlerken su dolu botlarım su içinde kaldı. "Son öldürdüğüm üç başlı dev bir örümceğe dönüştü ve beni bacaklarından birine saplamaya çalıştı."

Dulhath renksiz gözleriyle beni takip etti. İnsan kılığına girsin ya da girmesin, dulhathlar kadim ve korkunç bir yırtıcıydı. Kralların büyüünü yiyip bitirmişler, bütün köyleri ve okulları ziyafete çekmişlerdi. Jasadiler hariç herkesten büyü kalktığından, dulhathlar bir asırdan fazla bir süredir açlık sınırında yaşıyordu. Yemek için her şeyi yaparlar, her şeyi söylerlerdi.

"Bu bir hayır mı?"

"Yankılanan bir hayır."

"Yazık," diye iç geçirdi dulhath. "Sihrinin Mirayah'ın dışında ne kadar lezzetli olabileceğini bir düşünsene."

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi kumsalın daha yukarısına, sarp kum yamaçlarının ormanın kenarında toprağa dönüştüğü yere çekti. Ağaçların arasından figürler çıktı. Beş, on, on beş adam çürümüş meyvelerden çıkan sinekler gibi dağıldı. Yırtık pırtık uniformaları hantal bedenlerine yapışmıştı. Asker uniformaları, Omal'ın renkleri... ama bunlar standart Omalian üniforması değildi. Bilmem gerekirdi, az önce bu uniformaları giyen bir grup adamın Mahair'e girdiğini görmüştüm.

Boş bakışlar bana kilitlenmişti. Aceleleri yoktu ve neden acele etsinler ki? Onlar, su ve dulhath arasında sıkışıp kalmıştım.

Büyüm olmadan kapana kısılmıştım.

Onlar yaklaştıkça, o tuhaf, modası geçmiş uniformaların yakasındaki üç daireyi görünce taş kesildim.

Üstte iki daire, altta bir daire, her birinin kenarları bir koç başı oluşturacak şekilde üst üste biniyordu. Dairelerin birleştiği yerde üç net yatay nokta vardı.

Bu uniformalar basitçe demode değildi. Yüzlerce yıldır giyilmemişlerdi.

"Zavallı yaratıklar," diye mırıldandı dulhath. "Altı Şafak Kuşatması'ndan beri Mirayah'talar. Kim olduklarına ya da başlarına ne geldiğine dair en ufak bir ipucu yok."

Orban'ın saldırı büyüünün yükünü çeken Omalian askerleri... Orban'ın yasak savaş taktiğinin bir sonucu olarak kardeşlerine sırt çeviren ve onları canlı canlı yemeye başlayanlar.

Awaleen aşağıda, bu diyarda ne tür bir büyü hüküm sürüyordu? İçinde yaşayan yaratıklar ne kadar eskiydi?

Seçeneklerimi hızla tarttım. Ya hançeri kullanarak Omalian askerleri üzerime ullanmadan önce kesebildiğim kadarını kesecektim ya da hançeri dulhath'a fırlatacak ve bu küçük kurbağayı öldürme şansı için elimdeki tek silahtan vazgeecektim.

Bıçak havayı kesti ve dulhath'ın omzuna saplandı.

Bu hayatta pek çok şey oldum ama bilge olmak bunlardan biri değildi.

Dulhath topukları üzerinde sallandı. Yüzünde bir hırıltı belirdi ve ben kıpırdayamadan Omalian askerleri üzerime çullandı.

Sayırsız kol beni yere yapıştırırken ırpındım, ulaşabildikleri her uzvumu peneliyor ve ısırıyorlardı. Üzerime melen dulhath'ın gözlerine atmak için kum toplamaya çalıştım ama bir asker dizini bileğime sapladı ve n kolunu boğazıma bastırdı.

Dulhath yanağımdan bir tutam sa kopardı ve parmağının etrafında döndürdü. "Merak etme. Hiç acı hissetmeyeceksin. Senden geriye kalanları yeme sırası onlara geldiğinde, çoktan ölmüş olacaksın."

Yüzüne tükürmeye çalıştım ama askerin kolu nefes borumun üzerinde bir kaya gibiydi. Dulhath kolumun iç kısmına eğri bir tırnak geçirdi ve elimi yüzüne doğru kaldırdı. Burnunu avucumun üzerinde gezdirdi ve derin bir nefes aldı. "Sen ne kadar gerçek bir ikramsın, Essiya."

Dudakları geriye kıvrıldı ve siyah dilinin bıçaklı ucunu ortaya çıkardı. Yapışkan bir şırıltıyla yedi ıslak şeride ayrıldı, her bir u bir oktan daha keskindi ve muhtemelen deriyi ve kemiği delip geçebilecek gteydi.

Dania'nın kanlı baltası, beni yiyecekti. Beş yıl Essam'da yaşayıp Hanim'in yaratabileceği her canavarı öldürdükten sonra Mirayah'ta lecektim. Jasad düşecekti çünkü Malika'ları var olmaması gereken bir yerde kendini sindirmişti.

Dilleri koluma doğru fırladı ve acı çekmeye hazırlanarak gözlerimi kapattım.

Hiç gelmedi.

Arin'in bıçağı boğazından geçerken, gözlerimi dulhath'ın boynunu peneleyerek guruldamasıyla açtım. Dulhath'ın ince saçlarına bir yumruk atan Arin, dillerini kökünden kesmeden önce bıçağı dulhath'ın her bir gözüne sapladı ve yaratığın çığlıklarını susturdu.

Cızırdayan kan benim ve askerlerin üzerine sıçradı. Dulhath'ın cesedi kuma düşerken Arin'e doğru ateş ettiler, sonunda ölmüştü.

Nizahl Varisi aramıza mesafe koyarak mutasyona uğramış askerleri benden uzaklaştırdı. Saçları koyu gümüş dalgalar halinde kurumuş, yüzünün yan tarafını kaplayan çürüklerin etrafına dökülmüştü. Arin dulhath'a fırlattığım hançeri aldı ve paltosunun kenarıyla silerek temizledi.

Ayağa kalk ve ona yardım et, diye bağırdım yatan uzuvlarıma. Askerler beni unutulmuş bir evcil hayvan gibi geride bırakarak Arin'e doğru akın ediyorlardı ama ben kumda oturmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Onun savaştığını görmek istiyordum. Nizahlı Arin'in geri çekilmediğinde neye benzediğini görmek istiyordum.

İlk başta ne gördüğümünden emin değildim. Askerler onun etrafından hiç dokunulmadan düşüyor, bir daha ayağa kalkmadan yere çarpıyor gibiydiler. O zar zor hareket ediyordu ama onlar düşüyordu.

Ta ki bir sonraki asker dalgası üzerine çullanana ve kendi başlarına devrilmediklerini fark edene kadar. Arin doğaüstü bir hızla saldırdı, her elinde bir bıçak vardı, askerleri kritik noktalarından kesiyordu - boyunlarındaki, boğazlarındaki, karınlarının sağ alt kısmındaki nabız. İçlerinden biri kendini Arin'in üzerine atarak onu bir adım geriye savurdu ve hançerlerinden birini yerinden çıkardı. Ayağa fırladım ama Arin askeri çoktan bir cirit gibi savurmuş ve diğer üç saldırıya çarptırmıştı.

Benim hatam, serbest bırakılmış bir Arin'in benim gibi dövüleceğini düşünmemdi. Benim içgüdülerimin sisine gömüldüğüm, kılıcımın gerektirdiği tepkiyi verdiğim ve bedenimin becerisine teslim olduğum yerde, Arin zihniyle önderlik ediyordu. O bir yıldırımdı, fırtına değil. Kesin, ölümcül ve dehşet vericiydi. Vücudu benim hayatım boyunca asla ustalaşamayacağım bir zarafet ve odaklanmayla akıyordu.

Hayranlık uyandırıcıydı. Çıldırtıcı. İnanılmaz derecede çekiciydi.

Yanağımdaki kumların bir kısmını sildim ve kendimi silkeledim. Şu anda beni öldürecek olanları katleden adamla ilgili uygunsuz düşünceler, neredeyse yeniyor olmanın verdiği normal bir tepkiydi.

Arin'in tüm eğlenceyi yaşamasına izin vermenin bir anlamı yoktu. Kendimi mücadelenin içine attım, Arin'e doğru koşan bir askerin sırtına sıçradım ve onu yere serdim.

"Gösteri hoşuna gitti mi?" Arin hırlayarak bir askeri dizlerinin üzerine çöktürdü ve boynunu kırdı. Ceset yere yığılırken kum püskürtüyordu.

yere düştü. Son saniyelerinde gözlerinde rahatlama gördüğüme yemin edebilirdim.

Arin'in bana fırlattığı bıçağı yakaladım ve sııttım. "Son derece."

İkimiz birlikte kalan askerlerin işini rekor sürede bitirdik. Son asker de düştüğünde elimin tersiyle alnımı sildim ve kıyı boyunca dizilmiş cesetlere baktım. Kaç kişiydiler? Elli mi? Yüz mü?

Kalbim küt küt atıyor, efordan ve güneşin amansız sıcağından nefesim düzensizleşiyordu. Arin ceketini çıkarıp omzuna attı. Her nasılsa, yeleğı arbedede zarar görmemişti, göğsünün üzerindeki siyah tokalar sıkıca bağlanmıştı. Bana bakmadan cesetlerin üzerinden geçip ormana doğru ilerledi.

Çok olgunca. Onu takip ettim, yarattığı mezarlığın etrafında manevra yaparken geniş sırtının esnemesinin tadını çıkardım. "Numara yapmak için çok geç," diye seslendim şarkı söyler gibi. "Dulhath beni aramaya gittiğini söyledi."

Gerginlik Arin'in omuzlarında tüylendi. Şu anda küçük bir orduyla yüzleşirken olduğundan daha gergindi.

"Nereye gidiyoruz?"

Kibirli bir hızla yürümeye devam etti ve ben de onun peşinden kumda ilerlemeye çalıştım. Beni engellemek onun büyük yaklaşımıydı, gerçekten mi?

"Burada sihrim yok! Sanırım sen de büyü yapamadığını öğrendin, yoksa dulhath'ı bıçağıyla öldürmene gerek kalmazdı. Mirayah'tan çıkmak için birlikte çalışmamız gerekiyor ve senin gösterilerin kimseye yardımcı olmuyor."

Arin durup bir taş aldı ve cebine sokmadan önce ölü bir askerın koluna sildi. Bir kez daha uzaklaşırken bana doğru tek bir bakış ya da hece bile atmadı.

Sıkıntılı bir iç çekişle eğildim ve bir avuç ıslak kum aldım. Top haline getirdim, kolumu geri çektim ve fırlattım.

Kum topu Arin'in kafasının arkasına çarptı ve patladı. Nizahl Varisi'nin, kum kümeleri gömleğinin yakasına düşerken duraklamasını seyretmenin nadir zevkini yaşadım.

"Sana borçlu olmamı mı istiyorsun? Bu yüzden mi beni kurtarmaya devam ediyorsun?" Tersledim. "İyiliklerin sende kalsın. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sonunda arkasını döndü. "Borç mu?" İnançsızlık kelimeyi keskinleştirdi

Ölümçül bir nokta.

Üzerinden öfke fışkırdı, bu ani öfke beni bir adım geriye itti. Çenesindeki beyaz yara izi öfkesiyle birlikte parlıyor gibiydi. "Bu borcu nasıl tahsil edeceğimi sanıyorsun?"

Arin ilerledi, avını köşeye sıkıştırmaya çalışan bir kurdun kararlı niyetiyle bana doğru yaklaştı. "Beni bir duvara bağlayıp kanlı bir şekilde dövüyorsun, beni kaçırıyorsun, kitçilerin beni hayatım boyunca kaçmayı başardığım lanetli bir diyara bırakıyor ve sonra serbest bıraktığın bir dulhath'ın neredeyse seni yemesine izin veriyorsun!" Söylenmelerinin sonunda Arin'in sesi bir kükremeye dönüşmüştü. "Keşke seni kurtarmak için iyi bir nedenim olsaydı. Keşke mantıklı ya da rasyonel olsaydı, herhangi bir akıl tarafından bilgilendirilseydim. Keşke sudan çıktığımda ilk düşündüğüm şey sen olmasaydın, seni bulana kadar bu lanet yerdeki her kum tanesini parçalamaya ve her ağacı yakmaya hazır olmasaydım."

Ona bakakaldım, belki de hayatımda ilk kez gerçekten nutkum tutulmuştu. Kan başıma hücum etti ve görüşümün kenarlarını bulanıklaştırdı. Arin'in Mahair'de beni öldürmeye çalışan askeri parçalara ayırmasını izlerken hissettiğim duygunun aynısına kapılmışım, iki zıt güç kafamın içinde karşılaşmak için mücadele ediyordu.

"Dulhath'ın beni neredeyse yemesine izin vermedim," diye mırıldandım, gözlerimi kuma indirerek. "Önce onu ısırmaya çalıştım."

Felaket aramızda sıkışıp kalmıştı. Bir adım ileri atarsak içinde eriyip gidecektik.

"Burada sihrin yok," diye tekrarladı Arin, sanki kelimelerim daha yeni nüfuz etmiş gibi.

Boğazım, göğsümden özgürlük için fırlayan güçleri zapt edemeyecek kadar kırılğan hissediyordu.

"Sesin rahatlamış gibi geliyor. Yine kaybedeceğinden mi korkuyordun?" Titreyerek söyledim.

Arin boşluğuma girerek bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorladı. "Seni ruhumun azabı," diye hırladı Arin. "Kazanacağımdan korkuyorum."

Büyümün başımın arkasına yaptığı baskı olmadan, uzun zamandır ilk kez düşündüklerimi duyabiliyordum. Annemin Bakır Kule'ye sürüklenişini izlediğim andan itibaren etrafımda özenle inşa ettiğim zırhın katmanlarını yakarak içime yayılan acıyı tanımlayabiliyordum. Dürüstlüğü beni çözdü; geriye kalan şey dayanılmaz derecede kırılğandı. Elime almaya çalıştığımda canımı yakan ham ve harap bir şey. Son gerçek

Hâlâ korumak için var olduğunu bildiğimden daha uzun süre korunan bir parçam.

Bir başparmak yanağımı sıyırdı ve ıslak gözlerim açıldığında Arin'i birkaç santim ötemde, eli yüzümün etrafında kıvrılmış halde buldum. Bir sarsıntıyla bana dokunduğunu fark ettim, çıplak tenden çıplak tene.

"Aptalca bir risk almışsın," demeyi başardım. "Mirayah'ta bile büyüm seni öldürebilirdi."

"Evet." Arin başparmağını gözümün kenarında boncuklanan gözyaşının üzerinde gezdirdi. "Olabilirdi."

Gelgit kıyı boyunca ilerlerken ayak bileklerime soğuk su vuruyordu. "Benimle oyun oynama. Bu, bu kalbimden geriye kalan son parça, anlıyor musun? Bedenimin dışına çıktığında onu nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Eğer sana güvenirsem ve sen onu toprağa atarsan, bu ikimizin de ölümü olur. Benden geriye kalanlar senden geriye kalanları öldürecek."

Arin, "Ölüm tehditlerine tuhaf bir şekilde sempati duymaya başladım," diye düşündü. "Onların içinde tamamen farklı kelimeler duyuyor gibiyim."

"O zaman kulaklarını kontrol ettirmelisin," diye mırıldandım. "Essiya," diye iç geçirdi Arin. "Bana bak."

Burnumu çektim, kumlu kolumla burnumu sildim ve bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

Arin gömleğinin üst düğmesini açmış, pürüzsüz teninden bir üçgeni ortaya çıkarmıştı. Ben izlerken Arin elini yakasının altındaki bir şeye doladı. Bakışları sanki ufukta beliren bir sorunu inceliyormuş gibi başımın üzerinde gezindi. Yüz hatları yorgun bir kararlılığa bürünene ve elini bırakana kadar şaşkınlıkla bekledim.

Boğazının altındaki soluk tene küçük, mor ve siyah incirli bir kolye uzanıyordu.

İkinci duruşma sırasında Omalyalı tüccardan aldığım kolye. Victor'un Balosu'nun olduğu gece Arin'e hediye ettiğim kolye.

Onu sakladı.

Gevşek bir dikiş ya da eğri bir yakaya tahammülü olmayan, üzerine çökmeye cesaret eden her toz zerresini inceleyen Nizahlı Arin, kat kat giysilerinin altına ucuz bir Omalian mücevheri takıyordu. Hiçbir güzel söz, teori ya da karmaşık strateji parçası bunu açıklayamazdı.

Hiç şansım yoktu.

Gülünç derecede mükemmel yeğelinin yanlarından tuttum ve Arin'i

Aramızda kalan mesafeyi kapatarak ilerledi. Göğsüme bastırıldığı göğsünden bir kahkaha yükseldi ve beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı.

Ağzına ulaşma şansımı hesapladım ve bir nisnas gibi göğsüne tırmanmayı şiddetle düşünüyordum ki Arin bir parça merhamet gösterdi ve hain, güzel ağzını indirerek fısıldadı: "Bana ne istediğini söyle, Suraira."

Kızardım, yeleğini kavrayışım sıkılaştı. "O kibirli kafanı o kendini beğenmiş halinden kurtarmak istiyorum-"

Beni öptü.

Zihnimi bir sessizlik kapladı. Dünya sadece Arin kalana kadar küçüldü. Sadece Arin ve belime doladığı, beni kendine doğru çeken kolu. Ağzının sıcaklığı beni ocağa düşen bir tüy kadar hızlı bir şekilde küle çevirdi.

Geniş eller kalçalarımın arkasını kavrayıp beni kaldırdığında nefesim kesildi. Bacaklarımı onun beline dolayarak uysallaşmama izin verdim. Hava almak Arin'in alt dudağının kabarıklığını keşfetmekten biraz daha önemli hale geldiğinde, nefesimi tutarken alnımı yanağına koydum.

Arin amaca yönelik bir hızla ormana doğru yürümeye başladı. Güneş gökyüzünün ortasına düşmüştü, delici parıltısı alçalırken yumuşuyor, gökyüzünü mavi ve pembe çizgilerle aydınlatıyordu. Gelgit yükseldikçe beyaz köpükler kumsalın yukarısına doğru tırmanıyor, her dalgada su ormana daha da yaklaşıyordu. Gelgit çekildikçe, yuttu. Cesetler onun kucağında kayboldu, berrak mavi dalgaların altında battı.

"Beni kumların üzerinde taşıyamazsınız," diye itiraz ettim. "İkimizi de düşürmeden önce beni yere bırak."

Arin bana küçümseyen bir bakış attı ve ben de gözlerimi devirdim. "Nasıl istersen öyle olsun," diye homurdandım ve dudaklarımı boğazının sütununa bastırmaya başladım.

Bacaklarımdaki tutuşu sıkılaştı ve Arin daha hızlı yürümeye başladı.

Ormana adımımızı atar atmaz karanlık bizi sardı. Sıcaklık düştü ve Arin'in giysilerinin bolluğuna birdenbire sevindim. Rüzgâr yeni yanmış odunların keskin kokusunu ve daha hafif, daha tatlı bir kokuyu taşıyordu.

Yere doğru kayarken dizlerimin bağı çözüldü. Tek bir kelime bile etmeden Arin ve ben birlikte hareket ettik, birbirimizin etrafında dönerek manzarayı değerlendirdik. Altımızdaki toprak gümbürdedi. Bir çılgılık sessizliği deldi ve ardından gelen sessizliğin kanaması için bir yarık açtı.

Kumsal gözden kaybolmuştu. Orman her yönden etrafımızı sarmış, ağaçlar görebildiğim kadar uzanıyordu.

"Burası Essam değil." Arin için bariz bir ifadeydi ama bu ormanın beni kandırdığını düşünmesine izin veremezdim. Essam Ormanı hayatımın dörtte biri boyunca evim olmuştu; beni barındırmış, avlamış, şekillendirmişti. İçinde hem av hem de avcı olmuştum.

Bu ormanda ise sadece avdım.

"Mirayah'ı büyü yönetmiyor," diye mırıldandı Arin. Bir hançerin kabzasını yanımda asılı duran elime bastırdı ve Arin ile ben bir kez daha birbirimizin etrafında dönerken parmaklarımı hançerin etrafına kapattım. Mirayah hakkında duyduğum her hikâye ağaçların arasındaki gölgelerde ortaya çıkıyordu, efsanevi sığınağa kaçtığı söylenen her canavar ve katil. "Mirayah büyüü yönetir. Ağaçlara dokunma ve yanımdan ayrılma."

Sanırım bu iğnelemeyi hak etmiştim; Arin bana ağaçlara dokunmamamı en son söylediğinde Ayume Ormanı'ndaki zehirli özsuyun üzerine elimi sürmüştüm.

"Mirayah Essam Ormanı'nda bir yerden bir yere hareket ediyor," diye devam etti Arin, sırtı bana dönüktü. "Eğer kenarı bulabilirsek, tekrar hareket etmeden önce karşıya geçebiliriz."

Kenarı nasıl bulacaktık ki? Konumumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, yolumuzu gösterecek hiçbir işaret yoktu.

"Şu ağaçlardan birinin tepesine tırmanabilirim. Mirayah'ın nerede bittiğini görebilirim."

"Hayır."

"Arin-"

"Yanımdan ayrıldığın anda seni alıp götüreceğim," diye tersledi Arin. "Onu *hissedebiliyorum*. Seni kendine istiyor ve benim varlığım buna engel oluyor."

Ürperdim ve iki elimle hançeri kavradım. Mirayah benden ne istiyordu?

Gölgelerin arasından gırtlaktan bir hırıltı yükseldi. Bir başkası ona katılınca donakaldım, sonra bir başkası.

Karanlığın içinde on çift kesik mavi göz belirdi.

Çılgılığımı serbest bırakmanın bilgeliğini düşünemedim, Arin elimi tuttu ve çekiştirdi, koşarken beni arkasından sürükledi.

"Rochelyas!"

Rochelyas mı? Kapastra'nın zehirli evcil kertenkeleleri mi? Rovial'ın Omal'a karşı savaş açtığında hepsini öldürdüğünü sanıyordum. Mezarlara lanet olsun, Mirayah ne zamandır buradaydı ve ormanın büyüünden faydalanıyordu?

Ağaçların arasında hızla ilerledik, alaycı alçak dalların ve altımızda kayan zeminin arasından geçtik. Arin'in elimi sıkıca kavraması, her sendelediğimde beni ileri doğru sürüklüyordu.

Ormandan kaçarken dik durma çabasıyla göğsüm kabarıyor, Mahair'de görmezden geldiğim yaralarım istismarımı haykırıyordu. Önce bir dulhath, sonra mutasyona uğramış askerler, sonra da rochelyalar mı? Sırada ne vardı, Ruby Hounds mu?

Aniden durduğunda Arin'e çarptım. Yere yuvarlanmama fırsat vermeden bir koluyla beni ortamdan yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye sordu.

Yemyeşil bir çayıra bakan hafif eğimli bir tepenin zirvesinde duruyorduk. Ağaçların kaybolduğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yoktu. Sıcaklık yeniden değişmiş, yeşil düzlüklerin üzerinde yuvarlanan hafif sis tenimi ılık ve yapışkan bir hale getirmişti. Saçlarım zaten bir kafa derisine yapılabilecek her türlü işkenceden geçmemiş olsaydı, bu havada geçireceğim on dakika onları iki katına çıkarırdı. Güneş kısa süre önce bu çayırdan batmış, gökyüzünü kasvetli bir maviye bırakmış ve gece istikrarlı bir şekilde yaklaşmaya başlamıştı.

"Burayı biliyorum," dedim aniden ve tamamen kendi irademle değil. Dikkatim dağılmış bir şekilde Arin'i ileri doğru çektim, etrafımızdaki sonsuz yeşil alanın içindeki tek bir ağaca odaklandım.

Arin onu tepeye doğru götürmeme izin verdi. Ayaklarımın altındaki çimenler çıtırdıyordu, fazlasıyla tazeydi. En iyi mevsimlerde bile, krallıkların hiçbirinde bu kadar çok dönümlük sağlıklı ve bozulmamış arazi yoktu. Çiftlik yapılmış ya da üzerine bina inşa edilmiş olmalıydı.

Tepelerin diğer tarafında küçük bir göl belirdi, sakın yüzeyinde yıldızlar parıldıyordu. Ayume'deki göl kadar güzeldi; zehirli derinliklerine daldığımda etrafımda kalınlaşarak beni yavaşça ezmişti.

Gece yüzmeye gitmeyecektik.

Ağacın yanında durdum, Mirayah'la ilgili tüm düşünceler zihnimin arkasında yükselen tanıma dalgasının altında kayboldu. "Ben buradaydım

daha önce," diye nefes nefese kaldım. Arin beni durduramadan avucumu ağaç kabuğuna yapıştırdım. Bu çizgileri avucumdaki çizgiler gibi biliyordum. Gövdenin dikenli katmanları, her bir ağaç dikenini bir mısır kabuğu gibi yukarı doğru kıvrılıyordu. En tepede kırmızı kökler, gövdenin etrafında ince yeşil tüylerle kaplı uzun dallar filizlendiriyordu.

"Bu bir hurma ağacıydı," dedim, bir zamanlar yanan bir odada çömelip *Jasadlı Malik ve Malika'nın sihirli madenciler olduğunu* söylediğim gibi. Kesin. Kesin. "Yandı."

Beni şeffaf bir endişeyle izleyen Arin'e baktım. "Jasad'dayız."

Ya da en azından, sonunda Jasad'a dönüşecek olan yerde.

"Burada güvendeyiz," diye ısrar ederek Arin'i yanıma çektim. "Mirayah buna cesaret edemez."

Arin bana garip bir şekilde baktı, sanki konuşmamı gevelemeye ya da dillerde konuşmaya başlamışım gibi. Efra'nın, büyüm içime işleyip düşüncelerimi alt üst ettiğinde takındığı bakışın aynısıydı bu. Ama şimdi sihrim burada değildi. Sadece ben vardım.

Titredim, ağaca yaslanırken kollarımı kendime doladım.

Sadece ben.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

SYLVIA

Nizahl Varisi, bu görünüşe sahip birinin sahip olabileceğinden çok daha çalışkandı. Çıra için dökülmüş yaprakları toplamaya koyuldu, alevi yakalamak için üst katmanları parçalara ayırdı. Kıvılcım tutuştuğunda, paltosunu ve eldivenlerini ateşin yanına koydu.

"Bana bunu soracak mısın?"

Arin yeleğinin kayışlarını çözerken durakladı. Bir süre sonra bakışlarını alevlere sabitleyerek devam etti.

Kollarımı dizlerime doladım. Dallar hafif bir esintinin altında kıpırıyor, Arin'in asık suratında dans eden gölgeleri dağıtıyordu.

"İlki ben uyandığımda oradaydı." Avucumdaki damarın izini sürdüm. Altın ışıltısı olmadan kabarık bir yara izini andırıyordu. "Diğerleri daha sonra ortaya çıkmaya başladı. Ne zaman sihrimi kullansam yeni bir damar buluyorum."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Diğerleri bu savaşın benim sihrim olmadan kazanılabileceğini umuyor ama ben o kadar iyimser değilim," dedim. "Korkarım bir seçim yapmak zorunda kalacağım - ya aklımı ya da halkımı."

Arin'in bana çevirdiği bakışlar şaşkınlıkla renklendi. "Bütün bu zamanı büyü deliliği kavramına karşı çıkararak geçirdin. Bana defalarca bunun bir aldatmaca olduğunu söyledin."

"Mahair'de, sihrimin bir kısmını ona aktararak Raya'nın hayatını kurtardım. *Onun* aracılığıyla değil, ona. Gümüş ve altın rengi gözlerle uyandı."

Çatırdayan alevler aramızdaki havaya kıvılcımlar saçıyordu. Bu çayırdaki zamanın ve gerçekliğin eteklerinde, Nizahl Varisi ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Bu mümkün değil."

"Kendin söyledin, Arin." Nefesimi verdim, sis dalları

Dudaklar. "Büyüm olması gerektiği gibi davranmıyor."

"Büyü *aktaramazsın*. Awaleen'den beri böyle bir şey yapılmadı." "Ben de öyle duydum."

"Essiya, büyü deliliği-" Arin tereddüt etti, kaşlarını kaldırmama neden olacak kadar nadir görülen bir durumdu bu. "Daha önce söylediğim, her yüzyılda bir vakanın tekrarlanmasıyla ilgili. Her biri bir Jasadi'ydi. Hangi krallığın hâlâ büyüye sahip olduğu ya da büyüünün ne kadar güçlü olduğu önemli değildi. Her yüzyılda bir, büyü delisi bir Jasadi'nin, genellikle de bir çocuk ya da gencin ellerinde bir katliam meydana geliyordu. Büyü deliliği yeni değil; vakalar krallıkların düzgün bir şekilde takip edemeyeceği kadar nadir ve düzensizdi."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Büyü deliliğinin güvenilir bir açıklamasını bulmak için sayısız bilimsel aldatma metnini süzmesi asırlar sürmüş olmalıydı. Kendisi de inanmaya karar vermemiş olsaydı bu bilgiyi benimle paylaşmazdı.

"Bunun yüzyılda bir olduğunu söylemiştin. Son vaka ne zamandı?" Varis sessiz kaldı ve bilmem gereken tek şey de buydu.

"Benim, değil mi?" Alnımı bükülmüş dizlerime yaslayarak boğuk bir kahkaha attım. "Ben bir sonraki büyü delisi Jasadi'yim."

"Hayır."

Herhangi bir pazarlığa yer bırakmadan sunulan bu inkâr, benimle tam bir çöküş arasındaki koruyucu katmanların daha da sıyrılmasına hizmet etti. Damarımın belirlediğini gördüğünde, kitmerleri gördüğünde o da aynı sonuca varmış olmalıydı. *Biliyordu*.

"Büyü diğerlerini çocukluk ve ergenlik döneminde tüketti, peki ya büyüü hayatının yarısında hapsolmuş birine ne demeli? Büyü onu yok etmeden önce yetişkinliğe kadar hayatta kalabilir."

Çözüldüm, geçmiş ve gelecek etrafımda kalın spiraller halinde soyuluyordu. Geriye sadece çekirdek kalmıştı ve onun içinde avucumdaki damarı gördüğüm anda derinlere ittiğim gerçeği gördüm. Anılarımın kırıklarıyla birlikte bir köşeye attığım gerçek, zihnimin görülmeyi bekleyen aynaları.

"Essiya-"

"Eğer diğerleri Kraliçe Hanan hakkında yanılıyorsa..." Sesim sabit kaldı. "Sihrimi kullanmaktan kaçınamayacağım ve bu eylem beni tüketecek. Geriye canlı tutulabilecek biri kalmayacak. Güç tarafından yönetilen biri olacak ve yoluna çıkan herkes yanacak. Essiya, Sylvia, artık var olmayacaklar. Anlıyor musun?"

"Benim için hecele." Gözlerindeki sarmal öfke karşısında kaskatı kesildim. "Söyle." "Eğer büyüm zihnimi ele geçirirse, bunu yapabilecek tek kişi sensin."

beni durdurmak için."

Bir anda Arin'in elleri bileklerime dolandı ve beni kendisine doğru çekti. Yanı başımızdaki ateş çtırdarken dizlerimin üzerinde ona katılarak ilerledim.

Nizahl Varisi'nin üzerinde bir fırtına kopuyordu. Daha önce Arin'de hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiçbir şey onun buzunu gerçekten kıramamıştı. Belki çatlatmış, şurasında burasında bir krater açmıştı...

Şaşkına dönmüştüm, neredeyse dudaklarının kıpırdadığını kaçıracaktım.

"Seni öldürmemi mi istiyorsun?" diye tısladı. "Benden istediğin bu mu?"

"Ölmek istemiyorum." Onun öfkesi karşısında benimki de canlandı ve zor kazandığım teslimiyetimi yakıp kül etti. Onun tanıdık kucağında rahatladım. "Hatırlarsan, Jasadis'in benim büyüme ihtiyaç duymasının tek nedeni babanın krallığımızı yakıp kül etmesi ve *senin* de hayatını büyüyü yok etmeye adanmış olman."

"Ben savaş ilan etmedim," dedi Arin ısırarak. "Diğer krallıkları idare ediyorum, herhangi bir ordunun harekete geçmesini engelliyorum ve ben-"

Sessizliği uzadığında, sıkışmış bileklerimi salladım. "Ne?"

"Başka çözümler aradım," dedi Arin. Yavaş, neredeyse temkinli. "Büyünün tehlikelerini savaşa başvurmada ele almak için başka mekanizmalar."

Arin arkasına uzanıp kuruyan paltosunun iç cebini karıştırırken sağ bileğim düştü. Parlak, yassılaştırılmış gümüş bir levha çıkardığında, geri çekilme telaşımıyla geriye doğru düşerek tutuşundan kurtuldum.

Yuvarlandım ve hançeri ağacın yanında bıraktığım yerden aldım. Bu çayırdan herhangi bir çıkış aradım ama eğimli tepeler etrafımda sonsuza dek uzanıyordu. Mirayah öyle olmadığımıza karar verene kadar kapana kısılmıştık.

O kelepçeleri hayatım boyunca takmıştım. Her gece yatarken ve her sabah giyinirken onları görmüştüm; derim çatlayana kadar onları tırmalamıştım; uykumda çizebilecek hale gelene kadar yüzeylerine kazınmış rünlerin izini sürmüştüm.

"Çözümün bu mu?" Dudaklarım kıvrıldı. Öfke vücudumun her zerresinde titreşti. "Daha fazla kelepçe mi tasarlayacaksınız? Her Jasadi'nin büyüünü bastırmak mı?"

Arin kendi hançerini çekmeden ayağa kalktı. Kelepçeye bakmamak için kendimi zor tuttum, midem bulanıyordu. "Jasadiler şimdiden büyülerini kaybediyor. "Jasadiler zaten büyülerini

Sadece birkaç nesil sonra, diğer krallıklar gibi o da yok olacak. Şimdi kesmenin ne zararı var? Saklanmanıza gerek kalmaz. Büyü madenciliğinden ya da aklınızı kaybetmekten korkmanıza gerek yok."

"Gerçek büyü deliliğinin sadece yüzyılda bir ortaya çıktığını kendin söyledin." Hançerle kendime doğru işaret ettim. "Ben sonuncusuyum! Ben öldüğümde her şey bitecek. Jasad'ın büyüğü önümüzdeki yüzyıl içinde yok olacak ve büyü deliliğini de beraberinde götürecektir."

Arin kelepçeyi yere fırlattı ve iki eliyle saçlarını karıştırdı. "Ölmek istemediğini söylüyorsun ama ölümün dışında hiçbir çözümü kabul etmiyorsun. Büyüye teslim olmanın cesaret olduğunu mu sanıyorsun? Bunun geçmişini telafi edeceğini mi sanıyorsun?"

Ona doğru ilerledim, hançerimin ucu yarı bağcıklı yeleğine saplandı. Arin hançeri elimden almaya zahmet etmedi ve bu hakaret mantığının son kırıntılarını da yaktı. "Benim geçmişim hakkında endişelenmek yerine Nizahl'inkini tartışalım. Krallığınızın kuruluş yasalarına bağlı olduğunuzu söylüyorsunuz - Awaleen, Fareed'i büyüğü denetlemesi için atadığında, büyüğün var olmasını önlemek için miydi? Yoksa kötüye kullanılmasına karşı korumak için miydi?"

Devam etmeden önce Arin'in kaşlarını çatmasından sadece bir saniye zevk aldım. "Baban ve diğer krallıklar dedelerimin sihir madenciliğinden yararlandı. Rawain, Jasad'ın gücünün sınırlarını aştığına karar verdiğinde, krallığımızı yerle bir etti. Bu Nizahl'ın emri mi? Büyüğün tehlikelerine karşı korunmak ne zaman büyüğün kendisini yok etmekle eş anlamlı hale geldi?"

Hançeri yere fırlattım. Manşetin yanındaki çimenlere saplandı. "Büyüğümüz bizim bir parçamız. Onu bastırmak, madencilik yapmaktan daha iyi değildir."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Arin dişlerini sıkarak konuştu. "Jasad'ın büyüğü artık bir tehlike oluşturmayacak kadar zayıflayana kadar binlerce insanın hayatını mahvetme kapasitesine sahip değilmiş gibi mi davranayım? Bir yüzyıl daha büyü madenciliği riskini göze almak mı? Bir yüzyıl daha krallıkların kaynaklarını ve topraklarını Jasad'a kaptırmasını mı göze alalım?"

"Yapmak için atandığınız şeyi yapmanızı istiyorum Komutan. Siz korkularınıza teslim olmuşken beni büyüme teslim olduğum için eleştiremezsiniz." Yorgunluk içime çöktü, bir kova su manşeti görünce yaşadığım paniği bastırdı. "Eğer izin verirsiniz, korku geleceğinizi harabeye çevirir. Hayatının geri kalanını her korkunun mezarı üzerine inşa edeceksin."

Keşke denemene izin verseydin, sahip olabileceğin iyi bir şeydi."

Çizmemin topuğunu bıçağın kabzasına yerleştirdim ve onu toprağın derinliklerine ittim. "Eğer bir sonraki Malik ya da Malika sihirlerini kötüye kullanırsa, müdahale edin. Nizahl'ın, Awaleen'imizin ilkelerini onurlandırın. Eğer teorin yanlış çıkar ve benden sonra başka bir büyü deliliği vakası ortaya çıkarsa bunu kullan. Benden sonra gelen yöneticiler Jasadi büyü yapmaya kalkışırsa, boğazlarını kesin ya da Urabi'ye atın."

"Senden sonra." Acı tonu tenimde bir kırbaç gibi şakladı. "Hâlâ ölmeyi bekliyorsun."

"Elimde olsa ölmezdim," dedim. "Her şey plana uygun giderse hayır." Bu plana ne kadar az inancım olduğunu söylememe gerek yoktu.

"Ve eğer gitmezse, seni öldürmemi istiyorsun. Bu doğru mu?"

Kendimi dikleştirdim. "Bu senin görevin. Büyünün kötüye kullanılmasına karşı korumak senin yeminin ve eğer delirirsem-"

"Delirmeyeceksin."

"Ama eğer-"

Bir anda eli ağzımı kapattı. Arin, ben konuşmayı kesene kadar beni göle fırlatmasını engelleyen saf irade gücüymüş gibi hırladı. "Hayatta kalırsan *diye* bir şey yok. Hayatına son verenin benim elim olduğu bir gelecek yok." Bu kadar yakından, öfkesinin etrafında dolanan ıstırabın sert çizgilerini seçebiliyordum. "Eğer büyü seni alırsa, seni geri sürüklerim. Sana sahip olamaz."

Nefesimi tuttum. Vaida'nın sesi beni çayırdan buldu, kehaneti karanlıkta sessiz bir fısıltı gibiydi.

Arin sevdiği şey tarafından tüketildi. İstenirse dizlerinin üzerine çöküp onu öldürmesine izin verirdi.

Bir suçluluk duygusu parmaklarımı Arin'in koluna doladı. Tüm hayatım kaçtığım yerlerle ölçülmüştü. Geride bıraktığım insanları, yok ettiğim hayatları merak edecek kadar uzun süre durulmamıştım.

Çok üzgünüm, diye fısıldamak istedim. Bunu sana yaptığım için çok üzgünüm. Seni kendi enkazıma sürüklemek istememiştim. Kalmanı hiç beklemiyordum.

Arin'in elini yavaşça ağzımdan çektim, bakışlarım sabitti. "O zaman beni kendin al."

Mirayah'ın dışında ilerleyen zaman kavramı ne olursa olsun, burada, Arin'in parmak uçlarıyla yüzümün çizgilerini takip ettiği, her bir detayın üzerinde vadileri inceler gibi gezindiği bu çayırdan bize ulaşamadı

ve en değerli haritasının kanyonları.

Arin beni paltosunun üzerine indirirken ağzım kurudu, vücudu dikkatlice benimkinin üzerine yaslandı. Beni, adımı bile zor hatırlayınca kadar öptü - hiçbirini. Ağzı, parmaklarının gezindiği yerleri tekrar ziyaret etti, boğazımın çukuruna, boynumdaki nabza, çenemin altındaki hasanalara bastırdı. Sıcaklık acımasız bir bıçak gibi içimi oydu ve beni isimsiz, yiyip bitiren bir ihtiyaçla titremeye bıraktı.

Tuniğimin kenarından tutup başımın üzerine geçirmeye çalıştım ama işe yaramaz düğme yığını yarı yolda bir kıvrıma takıldı. Ben onu koparamadan Arin güldü ve kan kaynatan bir sabırla sıkışan ipi çözmek için ellerimi fırçaladı. Sıra bana geldiğinde doğruldum ve titreyen bedenimin paylaşmadığı bir itidalle yeleğinin her bir kayışını çözdüm, kollarından aşağıya indirdim ve atılmış tuniğime geçirdim.

Arin'in siyah gömleğinin düğmeleriyle boğuşurken midem gittikçe daha sıkı düğümler atıyordu. Ağır bir el ensemeye yerleşerek başımı yukarı kaldırmamı sağladı.

"Seni sakinleştirmek için eline bir bıçak vereyim mi?" diye mırıldandı, avuçlarımin altındaki geniş göğüste yankılanan eğlenceli bir gümbürtü.

Kaşlarımı çattım. "Espri anlayışımı aşağılamayı bu kadar seven biri olarak, sen de kendince korkunç bir espri anlayışı geliştirmişsin."

Arin'in yüzünde bir sırıtiş belirdi, bu da sinirlerimi yatıştırmak için çok az şey yaptı. Kendimi onun kalçalarına yasladım, parmaklarımı bilinçsizce, bir askeri kıyı boyunca tekmeleyişini izlediğim kasların etrafında esnetiyordum.

Elimi attığım en güzel şeydi ve hayatımdaki güzel şeylere nazik davranma konusunda pek iyi değildim.

Gömleğinin düğmelerini açmayı bitirip dizlerimin üzerine yükselerek gömleği omuzlarının geniş kayalıklarından çıkardığımda, nefes alabilmek için bakışlarımı onun çıplak üst kısmından ateşe çevirmek zorunda kaldım. Bu adamın yeleklerini, paltolarını ve eldivenlerini giymesine şaşmamalı. Bu katmanlar olmasaydı, Arin içeri girdiğinde dünya başıma yıkılabilirdi.

Arin'in bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım. Bana yalın düşüncelerini görmem, korumak için çok mücadele ettiği zihninin içine bakmam için nadir bir fırsat veriyordu. Kendini birden fazla şekilde ortaya koyuyordu ve ben-

Ellerimi kucağıma indirdim, hayatında hiç susam yemediği kesin olan bir adamın yapısına aptal aptal bakmaktan başka bir şey yapamadım.

hayatı boyunca şeker. İncir kolyesi, kafatasımı çatlatabileceğim köprücük kemikleriyle çevrili boğazının çukurunun altında duruyordu.

Sırtımı çimlere verip eklemlerimi gözlerime gömerken içimden gelen ani kıkırdama isteğini bastırdım. Arin üzerime eğildi, dudakları alnımdaki çatlamış çizgilerin üzerinde gezinirken kollarını başımın iki yanına dayadı. Kısık kahkahası tenimi ısıttı ve ellerimi yüzümden çektiğinde karşı koymadım. Son bir günde, birbirimizi tanıdığımız süre boyunca güldüğünü duyduğumdan daha fazla gülmüştü. "Sanırım bu şimdiye kadar sessiz kaldığın en uzun süre. Bunu oldukça rahatsız edici buluyorum."

Kazara ettiğim sessizlik yeminimi huysuz bir karşılıkla bozmadan dünya dönmeye başladı. Arin pozisyonlarımızı değiştirdi, dizlerim kalçalarının iki yanında yere çarptı ve beline sarıldı. Elleri bacaklarımın üzerinde gezinerek dizlerimin arkasına dolandı.

Gözlerimi Arin'e diktim ve kendimi kurbanını sunağa bağlayan bir katliam müridi gibi hissetmemeye çalıştım.

"Bana dokunabilirsin, Suraira."

Parmaklarımı gergin düğümlerinden çözdüm. *Titremeyin*, diye uyardım ellerimi. *Sabit tutun*. Arin ondan korktuğumu yarım saniye bile düşünse, ben daha gözümü kırpmadan Awaleen'in terk ettiği yeleğini giymiş olurdu. Korkumun onun için olduğunu açıklamaya çalışsam bile bana inanmazdı. Açlığımın derinliklerinin ona verebileceği zararlardan. Dokunulmaz Varis'e dokunmanın nasıl bir his olduğunu öğrendiysem, bu bilginin sadece bana musallat olacağı bir dünyaya nasıl dönebilirdim?

Belki de ayartma Mirayah'ın en büyük numarasıydı. Tehditler beni kalmaya zorlamazsa, bunun bir ömür boyu süreceği vaadi pekâlâ zorlayabilirdi.

Yakut Tazı'yla karşılaştığında yan tarafında kıvrılan yara izlerini dikkatle inceledim. Arin'in araya girip kendini öldürteceğine inandığımdan, Urabi'nin canavarından kurtulurken onu tuzağa düşürmek için sihrimi kullanmıştım. Galim'in Bükülüşü'nün yaraları sargılarının altında gizliydi ve o kanarken parmaklarımı yaralarına soktuğum anıyı zorla uzaklaştırdım. Onun yaraları öğrenilen bir dersin hatırlatıcısıydı; benimkiler ise bir musallat, bir başarısızlık duvar halisiydi.

Ama sırtımdaki hasarlı deriyi okşadığında, yaralarımda başka bir hikaye okuyup okumadığını merak ettim.

Sinirlerim beni tekrar sürüklemeyi önce, Arin'in sırtına doğru kaydım.

dizlerini ve kalçasının keskin girintisini öptüm. Nefes nefese kaldı, karnı avuçlarımın altında esnedi. İki yanında yumruk olan elleri omuzlarıma doğru uçu.

Nizahlı Arin'in gözlerini buz gibi ve inatçı, gök gürültüsü gibi ve dehşet verici, yumuşak ve sevgi dolu görmüştüm. Ama hiç böyle değildi - odaklanmamış, puslu, hisler içinde kaybolmuş. Sadece zihninde değil, bedeninde de var olan bir adam.

Elini kürek kemiklerimin arasına koydu, parmaklarının ısırtığı sıcak ve sahiplenici bir damgaydı ve beni tekrar ağzına doğru çekti.

Kadim diyarın çayırında, kaçış günlerimin sona erdiğini biliyordum. İstedğim her yere gidebilirdim ama varış noktam her zaman o olacaktı. Kendisini, sonunda karaya çıkmanın güvenli olabileceği bir dünyanın eşiği yapmıştı. Kalmak için.

Arin bizi ters çevirdi, vücudu benimkinin üzerinde güçlü bir yay gibi duruyordu ve ben onun omzuna karşı sessiz sözler verdim.

Her zaman kalacağım söz veremem, dedim tenine. Ama geri dönmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğime söz verebilirim.

Hirun'un kenarından bir kurbağa beni izledi.

Farkındalık uykunun sisini delip geçti. Hemen doğruldum ve yanımdaki yığından tuniğimi aldım. Çayır, gölü ve yalnız hurma ağacını da yanına alarak kaybolmuştu.

Ağaçlar her yanıma sarmıştı. Toprağın üzerine serpilmiş çürümüş kütüklerden bir cırcır böceği senfonisi yükseliyor, dondan ıslanmış toprak parçaları yorgun sabah ışığının altında eriyordu.

Essam'a geri dönmüştük. Mirayah biz uyurken sürüklenmiş ve bizi geride bırakmıştı.

İçimde bir rahatlama hissettim ve kurbağanın önünde utanmadan önce başımı ellerimin arasına alıp ölü yaprakları öpmeye başladım.

Mirayah neden gitmemize izin vermişti? Çenelerinin arasında uyuyakalmıştık ve bizi geri tükürmeye karar verdiği kadar kolay bir şekilde dişlerini üzerimize kapatmaya da karar verebileceğini düşünmek beni ürpertti.

Ama belki de avını vahşi doğaya bırakmak daha büyük bir cezaydı. Kafesin parmaklıklarını bir daha asla sallamamak için bir ders.

Yanımda, Arin mışıl mışıl uyuyordu. Göğsü uyurken bile inip kalkıyordu.

Nefes alıyor ve kollarındaki kasların pürüzsüz kıvrımlarına uzun uzun bakıyordum. Bir tahta parçası kadar sanatsal yeteneğim vardı ama uyuyan, çıplak göğüslü bir Nizahl Varisi tablosuyla karşılaşana kadar bu durumdan hiç rahatsız olmamıştım.

Daha yakından incelediğimde, boynuna ve omuzlarına dağılmış hilal şeklindeki çivi izleri kulaklarımın ucuna kadar kızardı. Kendini üzerime yayarken, ensesini kavrarken ve kuraklıktan bunalmış bir kadının yağmura uzanışı gibi başını benimkine doğru eğerken, o kollardaki gerilimin her dalgalanmasını hissetmiştim. Karnında ısıruk izi olup olmadığını kontrol etmeye korkuyordum.

Dürtü ne olursa olsun, Arin beni şımartmıştı. Zevkim kutsal bir emirmiş gibi bana dokunmuş, hayatı boyunca başka bir şey yapmamaya yemin etmiş gibi beni çözmüştü. Onun tekil ilgisinin kanıtı içimi acıtıyordu.

Avuçlarımı gökyüzüne doğru çevirdim. Her iki bileğimde de bulunan kanatlar belli belirsiz parlayarak zaten bildiğim şeyi doğruluyordu. Bilincim içeri sızar sızmaz bildiğim şey, zihnimin arkasındaki o çok tanıdık baskıyı da beraberinde getirmişti.

Sihrimi tekrar elde etmiştim.

Boğazımdaki kuru yumruyu yutmaya çalıştım. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Nasıl sürebilirdi ki? Kurtarmam gereken bir krallığım vardı ve onun ufkunda da bir savaş vardı. Yollarımız tekrar kesişecekti ve o zaman geldiğinde çizginin hangi tarafında duracağı Arin'e bağlıydı.

Kurbağa zıplayarak yaklaştı ve burnum Hirun'un çürük ve haşlanmış yumurta kokusuyla kırıştı.

Ayağa kalkacaktım. Sadece bir dakika daha ve Meridyen Geçidi'nde Arin'in üzerinde kullandığım büyüün aynısını yapacaktım. Uyanana kadar onu her türlü tehlikeden koruyacaktı. Kuzgun işaretli ağaçların yanına inmiştik, bu da yakınlarda bir Nizahl holdingi olduğu anlamına geliyordu. Arin onu bulacak ve askerleriyle yeniden bir araya geldiğinde ben de Omal sarayında olacaktım.

Sadece bir dakika daha, sonra yürüyüp gidecektim.

Kurbağa vırakladı. Zararlıya bir taş fırlatmadan, gümüş bir gaga toprağı mızrakladı ve onu bütün olarak yuttu.

Kitmer doğrulurken aval aval baktım. Yanında bir başkası belirlediğinde sevinçle gülümsedim. Mirayah'ın bu ikisini büyülerini ağına düşürdükten sonra yok ettiğini sanıyordum.

Niseeba kanatlarını çırttı, ayaklarını yere vurdu. Yanında Ingaz, cırcır böceği bulmak için çürümeye yüz tutmuş bir kütüğü eşeliyordu.

"Hemen geliyorum," diye sessizce onları rahatlattım. Paltomun etrafını karıştırdım ve bir tomar kâğıt çıkardım. Güçlendirici bir nefes alarak onları katlayıp Arin'in paltosunun iç cebine koydum. Kayıtlar denize düşüşümden en az lekeyle kurtulmuştu.

Urabi bunun için beni öldürecekti. Efra *bunu başından beri bildiğini* çatılardan haykıracaktı.

Belki de haklıydı. Belki de Nizahl Varisi'nin içine ekilen şüphe tohumları asla tam olarak yeşermeyecekti. Belki de Yüce Rawain'in yalanları Arin'in zihninde başka bir şeyin gelişemeyeceği kadar derinlere kök salmıştı.

Canavar ya da insan ölçüsünde, terazinin kefesini ne belirler?

Niseeba'ya, "Gözden uzak dur ama zarar görmeden holdingine döndüğünden emin ol," diye mırıldandım. İkisinin arasında, sert kitmer Arin'den hoşlanmış gibi görünüyordu. "Onu güvende tut."

İngaz'ın sırtına kaydım ve ellerimi boynuzlarına doladım. Arin'in boğazının çukurunda yatan incir kolyesine son bir kez baktım.

Nizahl Komutanı'nın yapması gereken bir seçim vardı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MAREK

Yüzlerce acemi asker yerleşkeye akın etmiş, yorgunluktan oluşan bir sessizlik, banyolarda ilk sırayı hangi odaların alacağı dışındaki tüm konuşmaları susturmuştu. Uzun bir geceyi kesintisiz uykuyla geçirme hayalleriyle dolup taşan Marek, kapıyı açtığında yatağının kenarında oturan ve eli Marek'in şeker kaplı fıstık zulasının yarısına kadar donmuş birini görünce Ravening yerleşkesindeki tüm pencereleri zangırdacak bir inilti çıkardı.

Öfkelenen Marek bir an için Varis'in muhafızlarından birine hitap ettiğini unuttu. "Bunlara yetecek kadar para biriktirmem iki haftamı aldı! Sen kaç tane aldın?"

Jeru durakladı, sonra çantayı yere indirip Marek'in yatağının altına doğru kaydırmaya başladı. "Çok değil." Suçlu bir çırpınış. "Yerlerine yenilerini alırım."

"Tamam." Ve sonra Marek kanatlanıp uçacaktı.

Kapının yanındaki derme çatma sandalyeye yığılan Marek, botlarını tekmeleyerek yayıldı. "Komutanının, Kuzgun yerleşkesine yaptığın tekrarlanan ziyaretleri fark edebileceğinden endişe etmiyor musun?"

Jeru alnındaki birkaç asi bukleyi itti. Genç muhafızın alnında sıkıntılı oluklar oluşmuştu. "Varis'in benim hareketlerimi fark etmek için çok fazla zamanı var."

Marek homurdanarak kurşuni lekeli paltosunun tokasını çözdü. "Efendiniz fırtınadaki bir sivrisineği bile fark ederdi. Tabii yeteneğini kaybetmediyse?"

Jeru'nun yüzü sertleşti. "Shinawy'lerin evinde ne buldun?"

Dania'nın tozlu kemikleri, o lanet olası mezar varisi de neyin *nesiydi*? Muhafızlar, Sefa, hatta Sylvia bile onun esiri olmuştu. Marek bunu anlamıyordu. Nizahlı Arin ona baktığında, Marek'in içi ayakkabılarından dışarı çıkmaya çalıştı.

"Sefa'yı buldun mu?" Marek, Jeru'nun sorusuna kendi sorusuyla cevap verdi.

Jeru'nun Marek'i görmezden gelmesi adil olurdu ama Jeru fazlasıyla nazik olmak gibi trajik bir özelliğe sahipti.

"Onun Lukub'da olduğuna inanmak için sebeplerim var."

Marek dik oturdu, paltosu yerde unutulmuş bir yığının içine düştü. Vücudundaki yorgunluğun her zerresi buharlaştı. "Nerede?" Bu gece bir ata binerse, üç gün içinde Lukub'un doğu sınırını geçebilirdi. Yerleşke yeni askerlerle dolup taşıyordu; Sulor arabaları sayarken Marek'in geldiğini fark etmemişti, bu yüzden bölüm lideri onun kaçtığını fark etmemeliydi. Eğer fark ettiyse, bu Marek'in Nizahl askerlerinden kaçtığı ilk sefer olmayacaktı.

"Bilinen son yeri Fildişi Sarayı'ydı."

"The-" Marek kısa kesmişti. "Ne? Sefa asla Fildişi Sarayı'nın yakınına bile gitmez. Sultan Vaida Nizahl Varisi'nden bile daha sapkın. İşine gelse Sefa'nın dilini koparıp saç fırçası olarak kullanır."

Marek sandalyesinde öne doğru eğildi ve ellerini iki yana açtığı dizlerinin arasında kavuşturdu. Ağzının içi, askerlerin arabanın arkasında dolaştırdığı bosomatın belli belirsiz tadını alıyordu. "Onun Lukub'da olduğuna inanmak için ne gibi bir sebebin var?"

Jeru yatakta geriye doğru kaykıldı ve sırtını duvara dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Botları Marek'in normalde eğlenceli bulacağı bir şekilde yana sarkıyordu. "Fark eder mi?"

Marek'in heyecanı azaldı ve geri çekilişini derin bir korkuyla tuzladı.

"Bu değişir. Shinawy'lerin evinde ne bulduğumu görmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

Başka bir bağlamda Marek, muhafızın yüzünü böylesine gerdiği için suçluluk duygusu yaşayabilirdi. Sefa'ya göre Marek, Rovial'in mezarını bizzat adamın üzerine koyacaktı.

"Bir... adam var. Heilan Huz. Geçen ayı Sultana'nın kucağındaki kızı nasıl çaldığını anlatarak geçirdi. Tarif ettiği kız, tavırlarına kadar Sefa'ya uyuyor."

Marek'in yüzündeki kan çekilmişti. Jeru'ya baktı, bir yanıt veremiyordu. Aslında ağzını açıp doğrudan üniformalı muhafızın üzerine kusmaktan korkuyordu.

"Kucak kızı mı?" üretebildiği en iyi şeydi.

"Başını dik tut. Adam dağlardan daha yaşlı. Lukub'daki yüksek soylular, özellikle Fildişi Sarayı'nda düzenlenen festivallerde kollarında güzel kızlarla caka satmayı severler. Muhtemelen Sefa'yı Fildişi Sarayı'na götürdü, Sultan onu alıkoydu ve Huz, Sultan'ın kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyi çaldığı için kızgın."

Tatlı Sirauk. Marek hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Sefa'nın hayatta kalmak için şehvet düşkünü yüksek soyluların cömertliğine bel bağlaması fikri mi yoksa Vaida'nın onu Fildişi Sarayı'na hapsedmesi fikri mi?

"Ama o yaşıyor." Bunu bir soru haline getiremezdi. Bu bir soru *olamazdı*.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Jeru. Marek'in sert duruşunu inceledi. "Nefes al Lazur. Bu iyi bir haber."

Marek, paltosuna benzeyen kokuşmuş kumaş yığınının silkeleyerek ceplerini karıştırdı. Jeru'ya bir kol düğmesi fırlattı. "Bunu Shinawy'nin gardırobunda buldum, kaz tüyü elbise katliamının arkasında gömülü. Ortadaki sembol, aradığın şey bu mu? Orbanlılar Altı Şafak Kuşatması sırasında sancaklarında bu sembolü kullanmışlardı, değil mi?"

Mira'yla yattıktan sonra onun eşyalarını karıştırmak Marek'in en gurur duyduğu anlardan biri değildi ama en kötü anlarından biri de değildi. Mira'nın kabarık gardırobundaki tek tutarsız parça kol düğmesiydi. Deri kol düğmesinde üç güneş vardı, küreler bir koç başı şeklinde üst üste biniyordu. Üç küçük güneş, kürelerin birleştiği noktada toplanıyor, sanki koçun alnına üç göz veriyordu.

"Evet." Sembolün izini sürerken Jeru'nun gözlerinde sert bir bakış vardı. "Yıkanmalı ve kendini yolculuk için hazırlamalısın. Bin beş yüz acemi asker şafak vakti Lukub'un güney sınırına doğru yola çıkacak." Jeru kol düğmesini cebine soktu ve bir elini kılıcının üzerine koydu. "Seni uyarmalıyım, Sefa Fildişi Sarayı'nda olmayabilir. Saraydayken Huz'dan kaçmış ve başka bir yere gitmiş olabilir."

Marek hararetle, "Lanet olası köprü adına, umarım öyledir," dedi. "Sokaklarda Fildişi Sarayı'nda olduğundan daha güvende olur. Bir serseri olarak nasıl hayatta kalacağını biliyor ama kraliyet sarayı? Sultan Vaida'nın sarayında?"

İçinden bir ürperti geçti.

"Lanet olası köprü'nün yanında mı?" Jeru tekrarladı, bir gülümseme kırıntısı

yüz hatlarının kasvetli yapısına rağmen. "Sesin Nizahlan gibi geliyor."

Bir zamanlar bunu duymak Marek'i paniğe sürüklerdi. Ailesinin fısıltılarını çağırıyor, onların iğrenç sesleri kulağında yankılanıyordu. Nizahl'da o bir başarısızlıktı. Kaçan oğul. Yüksek Danışman'a şiddet uyguladığı anda Lazur mirasını çöpe atmıştı, peki ne için? *Seninle evlenmeyecek bir kız için, Caleb, babası ve adı olmayan biri için. Sana bu şans verilebilsin diye kardeşlerin öldü. Böylece hayattaki her şeyde yaptığın gibi büyüklüğe doğru yürüyebilecektin, bu büyüklük bir kılıcın ağırlığından çok bir kadının şekline aşına ellerde heba olsa bile. Amira, Binyar ve Hani'nin geride bıraktıkları bu mu? İs-*

Marek aniden ayağa kalktı. Anne ve babasının düşüncelerinde yer etmesine izin vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Menekşe rengi bir kuzgun Jeru'nun yakasından Marek'e bakıyordu. Altında çarpışan kılıçlar, Marek'in Nizahlan yapımı giysiler dışında hiçbir yerde görmediği parlak gümüşü bir iplikle dikilmişti.

"Nizahlan gibi konuşuyorum çünkü ben Nizahlan'ım," dedi Marek. "Bazen başka türlü olmasını dileysem bile."

Anne ve babası gömecekleri bir kahraman çocuğu daha kaybettikleri için mutlu olmayabilirdi ama kardeşleri -önemsediği tek ailesi- Marek'in onların peşinden toprağa girmesini asla istemezdi.

O kaçan Lazur değildi; o yaşayan Lazur'du.

"Anlıyorum," dedi Jeru ve sesinde ciddiymiş gibi bir ifade vardı. "Git kendini hazırla Marek. Şafakta Lukub'a doğru yola çıkıyoruz."

Marek bu yerleşkeye sırtındaki giysilerle bırakılmıştı. Yaklaşık üç eşyası vardı ve bunların çoğu yenilebilir şeylerdi. "Kendini hazırlamak" banyo yapmak ve Sefa'nın Fildişi Sarayı'nda neler yaşamış olabileceğini düşünmemeye çalışmaktan ibaretti.

"Kol düğmesini ne yapacaksın? Ekselanslarının üniformasını canlandırmak için mi?" Marek sordu. Muhafızlardan yakında -ve Awaleen'in lütfuyla kalıcı olarak- ayrılacak olan Marek, biraz merakı kaldırabilirdi.

Kol düğmesi Jeru'nun sıkkan yumruğunun altında buruştu. "Tam olarak değil."

Galim'in Bend'inden döndükten hemen sonra onları yataklarından kaldırmaya kalksanız yarısı kulağınıza kılıç saplayacak olan yüzlerce adam Fareed Değirmeni'nde toplanmış, Komutan'ın bir muhafızının en sevmedikleri bölüm lideri Sulo'la ölümüne çarpışmaya hazırlanmasını izliyordu.

"Neler olduğunu bilen var mı?" Zane dev eklemlerini gözlerine sürterek mırıldandı. Yaklaşık 1.80 boyundaki Zane yerleşkedeki en iri acemiydi ve Marek'in Galim'in Bend'inden bir nisnas için öğlen yemeği olmadan kurtulmasının da sebebiydi. Zane, Marek'i bir un çuvalından daha hafifmiş gibi yerden kaldırmış ve botuyla nisnayı yolun karşısına kadar tekmelemişti. Marek farklı bir adam olsaydı egosu bir darbe alabilirdi ama o farklı adamlar muhtemelen nisnas toksinleri içinde erimekle meşguldü.

Cevap veren Marek değil, yanındaki acemi askerdi, Almerour'dan gelen saz gibi ince bir soyluydu. Marek onunla sadece birkaç kez konuşmuştu - Almerour ailesinin yaşadığı yerden iki kasaba ötedeydi ve kendisinden dört yaş küçük bir çocuğun bir Lazur'u tanıma ihtimali zayıf olsa da Marek mesafesini korudu. "Majestelerinin muhafızları Sulo'un işlediği suçtan dolayı Hisar'ın yüksek mahkemelerinde yargılanması için bir tutuklama emri çıkardı. Görünüşe göre korkusuz Sulo'umuz Nazeef, Tower Row ve Mandara'daki devriyelerin yönünü değiştirmek için doğu mahallesindeki soylu ailelerden rüşvet alıyormuş."

Zane ve Marek Almerour'a şaşkınlık dolu bakışlarla baktılar. "Devriyeleri yeniden yönlendirmek mi? Neden?"

Daha da önemlisi, Varis'in bir muhafızı neden soyluların mahallelerindeki bazı yan işlerle Varis'ine yalan söyleyecek ve Marek'ten yardım isteyecek kadar ilgilensin ki?

Almerour açıklamaktan çok mutlu görünüyordu. "Zorunlu askerlik yasağı. Kale yasağı kaldırınca, soylu aileler uygun çocuklarını saklamak için bölüm liderleriyle anlaşmalar yapmaya başladı. Zane'in zengin bir doğu mahallesi tüccarının oğlu olduğunu varsayalım. Devriyeler Zane'i götürmek için kapıya dayandığında Tüccar Baba ne yapar? Kendi mahallelerinden askere alma işinden sorumlu bölüm liderine, aşağı köylerden uygun olmayan bir çocuğu getirip ona Zane adını vermesi ve yerleşkeye atması için yüklü bir meblağ teklif eder. Zane'in adı acemi asker olarak kaydedilirken, gerçek Zane evde kalıp diğer Zane hizmetini tamamlayana kadar anne ve babasının yastıklarının altında saklanıyor."

Marek ve Zane şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Kendi ceplerinizi doldurmak için, uygun olmayan bir köylüyü -çocuk, ailenin tek bakıcısı ya da elverişsiz bir sakatlıkla mücadele eden biri gibi savunmasız birini- sahte bir isimle askeri bir yerleşkeye girmeye zorlamak mı?

"Bu alçaklık," diye homurdandı Zane, Marek'in kendi tiksintisi devin içinde yankılandı. "Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Almerour omuz silkti. "Çünkü Sulor anlaşmayı aileme teklif etti ve onlar da reddetti."

Marek acıyarak yüzünü buruşturdu. Hâlâ Lazur'ların evinde olsaydı, ailesi Marek'i arabaya kendileri atardı.

Ravening yerleşkesi izlerken Jeru standart acemi üniformasıyla alanın ortasına doğru yürüdü. Marek muhafız rozetini aradı ama üzerini değiştirirken çıkarmış olmalıydı. Marek'in Jeru'nun Sulor'la savaşmaya niyetli olup olmadığına dair içinde bir şüphe varsa, o anda yok olurdu. Varis'in muhafızları rozetlerini asla çıkarmazlardı -ölürken bile yanlarında taşırıldardı. Çıkarmak yeminlerine ihanet etmek anlamına gelirdi. Bu onları hain yapardı.

Anlayış Marek'in yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Komutanına karşı gelmekten endişelenmiyor musun? Yakalanırsan, bu hileni güzel ve sağlam bir ilmikle karşılayacağını düşünüyorum.

Jeru aşağı köylerden kurtarılmıştı, değil mi? Sylvia'nın tünellerde onlara anlattığı hikâyeye Marek'in zihninin gerisinde buğulandı ve hatırayı öne çıkarmak için mücadele etti. Nizahl Varisi, Jeru'yu bir çuval yulaf çaldığı gerekçesiyle bir cellat kafasını uçurmadan önce kurtarmıştı. Yulaflar on iki yaşında bir çocuk tarafından çalınmıştı ama suçu Jeru üstlenmişti.

Marek gözlerini kapadı, bıkkın bir hayranlık göz kapaklarının içini boyuyordu. Jeru aşağı köylerdeki tek bir çocuğu korumak için ölmeyi göze almıştı. Tüm doğu mahallesinden rüşvet alan ve sayısız aşağı köylüyü mahkûm eden bölüm liderini yakalama şansı için Varisine ihanet etmek -ki Jeru'ya göre bu muhtemelen ölümden daha kötü bir hareketti-?

Bu o kadar iğrenç derecede onurlu bir davranıştı ki Marek'in dişlerinin ağrmasına neden oldu.

Almerour'lu çocuk, Zane'in dikkatini yeniden çekmeye hevesli bir şekilde devam etti. "Jeru'nun adamları Sulor'u ele geçiremeden, Dörtlü Servet hakkını kullanmak için çılgılık atmaya başladı. Bu cesarete inanabiliyor musun?"

Zane başını eğdi. "Fortune by Four mu? Hiç duymadım."

Sahada, Jeru ve Sutor'un etrafında kare bir sınır oluşturan dört kılıç işaret levhaları gibi toprağa çakılmıştı. Sutor şaşırtıcı derecede kıvrak ayaklarının üzerinde zıplayarak botlarını çıkardı ve neredeyse Zane büyüklüğünde bir kılıç aldı.

Jeru hiç rahatsız olmadan Sutor'un çizmelerinin etrafından dolaştı ve kollarını dirseğine kadar sıvadı.

"Bu eski bir tören," diye başladı Almerour ve Marek bu kitap kurdu çocuğun ailesinin onu bir yerleşkeye sokmak için neden bu kadar hevesli olduğunu anladı, "farklı krallıklardan gelen ve her iki krallığın mahkemesinin de adaleti adil bir şekilde sağlayacağına güvenmeyen insanlar arasındaki anlaşmazlıklara karar vermek için kullanılır. M.S. 400'lere kadar uzanıyor."

Zane'in kaşları alınının ortasında kıllı bir şaşkınlık yumağına dönüştü, bu yüzden Nizahlan aceleyle açıklığa kavuşturdu, "M.S.-mezarlıktan sonra. O zamanlar her krallığın kendi büyüğü vardı, bu yüzden Dörtlü Talih aracılığıyla Awaleen'i çağırabilir ve özgürlüğe giden yolda savaşarak gerçek bir yargılamadan kaçınabilirdiniz. Teorik olarak, bu kılıçlar Awaleen'in büyüğü için kanal görevi görebilirdi. Bir Orbanian Dania'nın, bir Lukubi Baira'nın, bir Jasadi Rovial'ın, bir Omalian Kapastra'nın, bir Nizahlan dördünün büyüğü için yalvarabilir." Almerour tarlaya oyulmuş kılıçların her birini işaret etti. "Hiç işe yaradığından değil. Awaleen mezarlarında uyuyor ve biz burada yalnızız, bazıları bunu kabul etse de etmese de."

Marek kollarını göğsünde kavuşturmuş, muhafızın beline bağlı kılıcın kabzasına rahat bir el koyuşunu izliyordu. Sutor bir hain ve korkak olabilirdi ama iyi bir savaşçıydı. Öfkesinin tatlılığı yüzünden yerleşkelerinin lideri olarak atanmamıştı. Jeru, çayırdaki yavaş bir gezintiye çıkmaya hazırlanan birinin sınırlarına sahip gibi görünüyordu. "Jeru neden Dörtlü Talih denemesini kabul etsin ki? Nizahl ne Awal'a ne de Awala'ya dua eder."

Almerour omuz silkti, Zane'in dikkati tekrar sahaya döndüğü için heyecanı azalmıştı. "Nizahl'ın herhangi bir biçimde büyü kullanımına karşı kontrolünü sıkılaştırmaya başlamasının Kan Zirvesi'nden önceki son yetmiş yıl içinde olduğunu unutuyorsun. Nizahl halkı dört krallığın her birinden geliyordu; sokaklar Orbanlıların, Omalyalıların, Jasadilerin, Lukubilerin büyüyle doluydu. Bu geleneklere herkes gibi biz de uyuyorduk, bir süreliğine."

zaman. Bugün Nizahl'ın katıldığı tek Awaleen geleneği Alcalah'tır."

Sulor yaralı bir yaban domuzu gibi bağırarak kılıcını Jeru'ya doğru on adamı parçalayabilecek bir güçle savurdu. Askerler dikkat kesildi ve Marek nefesini tuttu.

Jeru kılıcın yolundan fırladı. Hâlâ kendi silahını çekmemişti. Lanet olası kafasının kesilmesini mi bekliyordu?

Her şey aynı şekilde devam etti; Sulor Jeru'ya doğru savruluyor, Jeru da dans ederek yoldan çekiliyordu. Dört kılıcın belirlediği sınırlar arasında dönüp duruyorlardı ve devam ettikçe Sulor kılıcın ağırlığını taşımanın verdiği yorgunlukla geride kalıyordu, Marek Jeru'nun Awaleen tarafından kutsandığına gerçekten inanabilirdi.

Ta ki Sulor böğürüp kılıcının yönünü değiştirene ve Jeru'nun üniformasını kesip göğsüne kanlı bir şerit çizene kadar. Jeru tek dizinin üzerine çöktü. Gözlemcilerden gelen bağırıışlar ve tezahüratlar birbirine karıştı, bazıları Jeru'yu ayağa kalkmaya çağırırdı.

Marek öne doğru bir adım atarken kolları onu geri itti.

Kılıcını çek, seni kibirli aptal! Marek çığlık atmak istedi.

Sulor muzaffer bir haykırıışla kollarını kaldırdı ve Marek'in tırnağıyla oymak istediği muzaffer bir alaycılıkla seyircilerin yüzüne döndü.

Bölüm liderinin parmak eklemleri kılıcını yukarı kaldırırken beyazlaştı. Jeru'nun başı eğik duruyordu ve Marek bir insan boynunun kırılğanlığını hiç bu kadar iyi anlamamıştı.

Marek muhafızın kıvırcık kafasının Fareed Değirmeni'ne yuvarlandığını ve Sefa'yı bulma şansının da onunla birlikte yuvarlandığını görmek için hazırlanırken, bir hareket Sulor'u sarsarak durmasına neden oldu.

Jeru çömeldiği yerden fırlamış ve Sulor'un korumasız boğazına bir hançer saplamıştı. Ağır kılıç yere düştü ve Jeru boğulmakta olan bölüm liderinin kulağına fısıldarken kollarını Sulor'un kollarının altına sıkıştırdı.

Jeru boş gözlü Sulor'u yere fırlattı. Bölük liderinin bedeni yuvarlandı, cansız gözleri sahaya bakıyordu. Jeru hançerini alırken dört kılıcın ötesinde sersemlemiş bir sessizlik bekliyordu.

Jeru etrafına bakındı. Bakışları Marek'e takıldığında, damlayan hançeri selamlamak için şakağına kaldırdı.

Marek'in tek tezahüratı sersemlemiş kalabalığın üzerinde süzüldü. İlk kar gibi yumuşak bir şekilde yerleşti ve bir patlamayı tetikledi. Tüm yerleşke titredi, Jeru'nun adı tarlalarda yankılandı.

Ama Jeru Sutor'un cesedine baktığında gözlerinde zafer yoktu.
Sadece korku.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

SEFA

Her şey bitmişti.

Sefa balkona doğru eğildi ve bir atlının atını yakut dikilitaşın yanında durana kadar çekişini izledi.

Hilalin orantısız gülümsemesi gökyüzünü renklendirirken bile Sefa atlının yüz hatlarını tanımakta zorlandı. Yine de tahmin etmesi gerekirse, kızıl kahverengi saçları ve gri gözleri olan, başının üzerinde tuhaf bir şapka dengeleyen, gülünç derecede uzun bir adam olduğunu söyleyebilirdi.

Biri atlıya doğru yürüyordu ve Sefa'nın yeni gelen kişinin kimliğini tahmin etmesine gerek yoktu. Yavaş yürüyüşü, örgülerinin arasından çiçek yapraklarının dokunduğu renk lekeleri. Vaida Bausit'e doğru yürürken saten pelerininin uçları bir kan nehri gibi arkasından akıyordu.

Sefa'nın diktiği elbiselerden birini giymişti. Ona Sefa'nın umduğundan çok daha iyi oturmuş, Sultana ikinci bir deri gibi yapışmış ve yüksek, heybetli gövdesinin her santimini vurgulamıştı.

Elbette, Sultan Sefa'nın yığınının başka bir elbise seçmiş olsaydı, Sefa çoktan ölmüş olurdu. Vaida elbiseyi ters çevirecek ve Sefa'nın özenle satır satır diktiği kelimeleri görecekti. Sefa'nın tanık olduğu her şey, topladığı her fısıltı, her şüphe - Sefa bunları elbiselerin içine kaydetmişti.

Vaida ona içgüdülerini kullanmasını, anlayışlı olmasını söylemişti ve Sefa da onu dinlemişti. O Marek değildi; çekici, muhteşem ya da özellikle sevimli değildi. Ama Sefa kararlıydı. Sabırlıydı. Hizmetlilerin odasının bir köşesinde sessizce örgü ören Sefa, sonunda dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı. Bir süre sonra, personel serbestçe konuşmaya başlamıştı; her gece şikayetlerini dile getirmeleri bilgilendirici olduğu kadar eğlenceliydi de. Sefa, Sultan'ın danışmanlarıyla ne zaman görüştüğünü öğrenmişti; hangi kasabalar kaynak alıyordu

Sultanı onurlandırmak için daha fazla kutlamaya ev sahipliği yapmaları karşılığında kendilerine ayrılan paydan daha fazlasını; hangi ailelerin Nizahlan casusluğu şüphesi altında olduğunu; Vaida'nın çiçeklerine zarar verdiği için kaç bahçıvanı Hainler Kuyusu'na attığını.

Sefa yüzük hakkında bir şeyler öğrenmişti.

Fazla bir şey değildi. Çoğunlukla söylentiler. Lukub Sultanlarına hizmet etmiş hizmetkârların nesilden nesile anlattıkları hikâyeler. Yüzük Baira'ya aitti ve binlerce yıl boyunca Sultana'dan Varis'e geçmişti. Lukub hala büyüye sahipken, yüzük ülkenin herhangi bir yerinden Yakut Tazıları Sultan'ın yanına çağırabiliyordu. Lukub'un büyüğü zayıfladıkça, daha fazla Tazı öldü ve yüzük bir kalıntı haline geldi. Süslü. Güçsüz ama güzel.

Sefa aynanın önünde oturan Vaida'yı düşündü, soğuk gözleri kendi yansımasına sabitlenmişti. Portresine atılan kirazları. Bitmek bilmeyen kutlamalar ve kibirli zorbalıklar.

Bir hükümdarın kalıntısı.

Bausit, Vaida'nın önünde diz çöktü ve Sefa onların yanından Essam'ın göz alabildiğine uzanan genişliğine baktı. Keşke Baira'nın Omuzları'na tırmanma ve ağaçların ötesinde uzanan krallıkları görme şansı olsaydı diye düşündü.

Marek ve Sylvia'yı son bir kez daha görebilmeyi diledi.

Bausit'in Vaida'dan kendisiyle başka bir yerde buluşmasını istemek yerine aceleyle saraya gelmesinin tek bir nedeni vardı.

Sefa'nın mumu gıcırdadı. Balmumu kaymaktaşıya oyulmuş özenli yazıların üzerine damlıyor, Bayram'ın yerine geçen sultanların isimlerinin içinde soğuyordu.

Sultan Vaida, eğer güç onu diğer tarafta beklerse, Siruk'un sisleri arasından yürüyecekti. Baira'nın büyüyle kaynaşmış bir yüzüğü, Nizahl'la savaş başlatmak için amansız bir arzusu ve şimdi de kadim, evcilleşmemiş büyülerle dolu bir diyarın yeri vardı.

Sefa bu sabah bitirdiği elbiseyi topladı ve dikkatlice katladı. Alt dikişi boyunca, yazdığı son kelimelerin izini sürdürdü.

Vaida'nın yüzüğünü bul.

Marek ve Sylvia'ya savaştığını söyle.

KIRKINCI BÖLÜM

ARIN

Arin izleniyordu.

Pencereden uzaklaştı ve perdenin arkasından kapanmasına izin verdi. Ensesindeki büyü sızısı on iki saat önce uyandığından beri hiç azalmamıştı. *Yalnız* uyandığında eli sıcak bir bedenin olması gereken boşlukta geziniyordu.

"Ve bu da Vaida'nın sınırının altında yuttuğu holding mi?" Arin iki parmağıyla çenesinin alt tarafını yoklayarak düğüm olup olmadığını kontrol etti. Mirayah'a dört gün kaybetmenin tek faydası iyileşme sürecinin sıkıcılığından kurtulmaktı.

Yüzünün sağ tarafı siyah-mavi bir çürüğe dönüşmüştü ve gözlerini çok kırptığında gözleri sızlıyordu ama hasar daha da kötü olabilirdi. En can sıkıcı etki kafasındaki bulanıklıktı, düşünceleri bir araya gelemeden dikişlerini çözüyordu.

Eğer bu bulanıklığın yaralarıyla bir ilgisi yoksa ve Mirayah onu bulduğuna dair anılarını değiştirmek için ona büyü yapmışsa hiç şaşırmayacaktı.

Ama Arin onu hatırlıyordu. Her ayrıntıyı hatırlıyordu.

"Öyle, efendim." Arin ceketini çıkarıp masanın üzerine koyarken Jeru durakladı. "Vaida uyandığınızda size haber verilmesini istedi."

"Öyle mi?" Arin aynada göğsünü değerlendirdi. Galim'in Bükmesi'nin açtığı yaralar çoktan kapanmıştı. Bir ya da iki hafta içinde sadece başka bir yara izi olacaktı. Bu arada Mahair'in morlukları omuzlarında ve göğsünde zonkluyordu.

Çok daha hoş bir şekilde elde edilen diğer izler Arin'in vücuduna dağılmıştı. Karnındaki ısırik izini sıyırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Arin saraydaki ve krallıktaki ününü biliyordu. Ona esirgeyici derlerdi. Kalpsiz. Donmuş.

Daha cesur günlerinde soğuk.

Bir süre için onlara inanmıştı. Süreyya'yı bir kenara bırakırsak, Arin bedeninin kaprislerinin peşinden gitmeye en düşük seviyede dikkat göstermişti. Arin bir hareket tarzına karar verdiğinde, bu önceden planlanmıştı. Ölçülmüş ve iyice düşünülmüştü. Planlama tutkunun panzehiriydi ve Arin kendisini davet etmeye çalışan her yataktan rasyonel bir şekilde uzaklaşmıştı.

Arin öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak göğsündeki izleri katalogladı.

Mirayah'ta yaptıkları şey önceden planlanmış, ölçülmüş ya da iyice düşünülmüş bir şey değildi ve Arin'in hayatının en güzel gecesiydi.

Vaun Arin'in yanında belirdi, Arin'in hırpalanmış yüzünü işaret ederken yüzünde bir öfke maskesi vardı. "Size verdiği her zararın karşılığını ona iki kat fazlasıyla ödeyeceğim lordum. Size el sürdüğü için pişman olacak. O nankör, yavan köylüleri hayatta tutmaya yardım ettin ve karşılığında neredeyse *seni öldürüyordu!*"

Arin küçümseyici bir el hareketi yaptı. "Yüzeysel yaralar. Hayatımı kurtarmaya çalışıyordu."

Arin'in dikkati Vaun'un kendi güvenliğini hiçe sayarak muhafız rozetini taktığı yakasına takıldı. "Rozetini mi kaybettin?"

Vaun'un eli yakasına gitti. Onu çıplak bulunca şaşırmış görünüyordu. "Düşürmüş olmalıyım. Özür dilerim efendim, yenisini almaya çalışacağım." Vaun başını salladı. "Majestelerini bir duvara bağlayıp size vahşet uygulamak hayatınızı nasıl kurtaracak?"

Jeru pencereden dışarı bakmak için aşırı uzun perdelerden birini kenara çekti.

Arin uzun kollu siyah bir gömlek çıkardı ve yeni bir yelek ararken onu bir kenara koydu. "Bilincim yerinde olduğu sürece ikimiz için de bir sorumluluk teşkil ediyordum. Urabi, Malika'yı ele geçirmemi engellemek için beni öldürmeye çalışacak ve Omalian tehdidi bastırılır bastırılmaz askerlerim köydeki tüm Jasadi'leri tutuklayacaktır. Ama eğer ağır yaralanırsam-"

"Askerleriniz derhal güvenliğinizi sağlamak zorunda." Vaun'un çatık kaşları çeliği oyabilirdi. "Hile yaptı."

"Hayır." Arin gülümsememek için dilini dişlerine bastırdı. "O

oyunu oynadı."

"Bir kitmerin sırtında köyden uçup gittiğini söylediler." Jeru gardıroba yaslandı. "Riddah ve diğer bazı askerler onun ellerinden uçan altın ve gümüş yıldırımlar gördüklerini söylediler."

Arin'in zaferle bulduğu yelek parmaklarının arasından kaydı. Düşüncelerinin üzerindeki sis perdesi nihayet aralandı ve Arin buz kesti.

Sihrimi her kullandığımda yeni bir damar buluyorum.

Korkarım ki bir seçim yapmak zorunda kalacağım - ya aklımı ya da halkımı.

"Lordum?" Jeru yere düşen yelege belli belirsiz kaldırdı. "Ziyaretçileriniz var. Layla ve Bayoum sağlığınızın iyi olduğunu teyit etmek istiyorlar ama onlara daha sonra dönmelerini söyleyebilirim."

Jeru yelege Arin'e uzatmaya çalıştı ama Arin onu itti. Gömleği kollarına geçirdi ve yapılmayı bekleyen bağcıklara bakarak oyalandı.

"Biraz yalnız kalmak istiyorum." Arin ses tonunu bozmadan konuştu. "Layla ve Bayoum'a kısa süre içinde onları görmeye geleceğimi söyle."

Muhafızları geri çekilince Arin ceketini aldı. Kıza kelepçesinin parçalarını gösterdikten sonra cebine geri koyup koymadığını hatırlayamıyordu.

Sol iç cebindeki bir kırıksıklık Arin'in arayışını kesintiye uğrattı. Durakladı, hafif çıkıntıyı ilk kez fark ediyordu.

Arin, ağır astarlı cebin içinde sıkıca katlanmış yırtık sayfalardan oluşan bir demet çıkardı. Sayfaların ortası sayısız katlamadan dolayı aşınmış, yüzeyleri çok fazla ihmalkâr parmağın baskısından dolayı solmuştu. Yazı elinin altında değildi, bu yüzden Arin hemen son sayfayı çevirdi ve imza sahibini aradı.

Binyar Lazur, Nizahl'ın Güney Alayının Birinci Generali.

Binyar Lazur mu? Arin'in kaşları birbirine çatıldı. Essiya'nın yolu ne zaman ölmüş bir Nizahlan generaliyle kesişmişti ki? Arin Binyar'la Hisar'da kaldığı kısa süre içinde tanışmıştı. Onur ve aile mirası konusunda sert fikirleri olan, sağlam, gerçekçi bir adamdı. Hayattaki tek bağlılığı kendisinden on kat daha cesur bir kıza olan küçük kardeşine hiç benzemiyordu. Belki de Essiya'ya bu sayfaları küçük Lazur kardeş vermişti.

Arin pencerenin yanındaki koltuğa oturdu ve okumaya başladı.

Kale, haberciden önce düşmüştü.

Arin sayfaları dört kez yeniden okumuş, hikâyenin parçalarını tekrar tekrar düzenlemiş ama bir uyum sağlayamamıştı.

Arin başparmağını Binyar'ın giderek daha çılgınlaşan yazısının üzerinde gezdirdi. Sayfaları düzgün bir yığın halinde sıraladı.

Kale Kan Zirvesi'nden sonra düştü. Kan Zirvesi *yüzünden*. Kimse bunun nasıl olduğunu tam olarak anlayamamıştı ama en yaygın teori, Jasad'ın tüm kraliyet soyunu kaybetmesinin kaleyi zayıflattığı ve çökmeye karşı savunmasız bıraktığı yönündeydi.

Jasadlı Essiya olmasaydı, bu teori gayet makul olabilirdi. Jasad'ın ikinci varisi Kan Zirvesi'nden sağ çıkmıştı. Kale düştüğünde onun büyüü ve soyu hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Arin ölçülü bir nefes aldı. Daha ileriye bakması, tahtasına yeni taşlar çekmesi gerekiyordu.

Arin'in kraliyet-kan soyunun ölümü teorisini bir kenara bırakması gerekti. Ayaklarının altındaki zemine bir çekiç indirdi ve çatlakların arasından Arin, yüzeyin hemen ötesinde bekleyen tehlikeli obruğun parıltılarını gördü.

Eğer kalenin çökmesine neden olan şey kraliyet ailesinin ölümü değilse, o zaman büyüü başarısız olmuş olmalıydı.

Jasad'ın etrafındaki kaleyi ayakta tutan büyü, krallığın en iyi korunan sırrıydı. Bulabildiği tek bilgi, kaleyi her yıl yenilemek için yapılan törenden belli belirsiz bahsediyordu. Qayid ya da Qayida, binlerce yıl önce Qayida Hend tarafından yapılan orijinal büyüü yenilemek için büyüü okurdu.

Arin bunun izini tekrar sürdü.

Kale düştüğünde Niphran Qayida'ydı. Daha önce bir kez Qayida olmuştu ama ailesi onu Bakir Kulesi'ne sürgün ettiklerinde bu onuru elinden almıştı. Niyar ve Palia, Arin'in on dördüncü doğum günü civarında onu eski konumuna getirmişlerdi. Tarihi hatırlıyordu çünkü babası festival davetini kabul etmiş ve bir hafta önce Jasad'a gitmişti. İsra, Arin'in doğum günü için geride kalmakta ısrar etmiş ve Ukaz'daki korunmuş kalıntıları ziyaret etmesi için onu gizlice Hisar'dan çıkarmıştı. Arin'in saçlarını örgü bir şapkanın altına sokmuş ve ne zaman Arin'in dikkati oymalardaki tuhaf bir desene ya da hakkında hikâyeler okuduğu bir taş koleksiyonuna takılsa sabırla beklemişti.

İki yıl sonra, o Kan Zirvesi için ayrılmıştı ve Arin

Doğum gününde odasında tek başına, Hisar'ın bahçesinde annesinin mezarının üzerinde duracak olan heykeli tasarlıyordu.

Arin'in parmakları kıvrıldı. Ayağa kalkıp bu sayfaları alevlerin içine atmak istedi. Her sorunun tatmin edici bir cevaba ihtiyacı yoktu. Pek çok insan belirsizlikten memnundu; işgal ettikleri dünya köşesinin ötesinde hiçbir şeyi anlamak için kendilerini harcamadan yaşadılar ve öldüler.

Doğrudan çukurun üzerinde durup *aşağı* doğru itmezlerdi.

Ama Arin kendi zihninin dönüşünü, Essiya'nın büyüünün çağrısını durduramayacağı kadar durduramazdı.

Bahse girerim Mufsid kalenin düşmesinden Hanim'i sorumlu tutmuştur. Bana sorarsanız, bu çok ironik. Usr Jasad'ı Hanim kovmadı. Sahte büyüü o yazmış olabilir ama onu kim okudu?

Arin ayağa kalktı ve parşömeni koltuğa doğru fırlattı. Adım atmaya başladığında sayfalar yere düştü.

Arin yanlış büyüü okumanın binlerce yıllık bir kaleyi yok edebileceğini düşünse bile, bu Nizahl'ın bunu önceden nasıl bildiğini açıklamıyordu. Binyar'a göre Nizahl'ın orduları çoktan Jasad'a doğru yola çıkmıştı. Kale düştüğünde binlerce asker kalenin arkasında bekliyordu. Babası, Jasad'ın tarihinde ilk kez yanlış büyüünün okunacağını nereden bilebilirdi?

Hanim bir dönem onların lideriydi, biliyorsun. Babanla birlikte Jasad krallığına karşı komplo kurduğu için sürgüne gönderilmeden önce.

Obrugun üstündeki çatlaklar genişledi. Durmak için bir uyarı, uçurumdan geri adım atmak için.

Ama parçalar kendi iradeleriyle hareket etmeye, yerlerine oturmaya başlamıştı.

Büyüü nasıl hissedebiliyorsun?

Hanım neden Rawain'e Müfsidlere yanlış büyüü verdiğini söylesin ki? Rawain ve Hanım'ın Rawain Nizahl Varisi iken birlikte komplo kurduklarını varsayarsak, Rawain Yüce olduğunda Hanım'a çoktan ihanet etmişti. Kayıda canavar olabilirdi ama aptal değildi. Ölçülemez bir şey kazanmadığı sürece kaleyi asla riske atmazdı. Yaşayan son varis Essiya aracılığıyla elde etmeye çalıştığı bir şey.

Jasad'ın tahtı.

Sürgüne gönderilmesine yardım ettikten ve daha önce ona sırtını döndükten sonra Yüce'nin sözüne güvenmesini sağlayan neydi?

Çerçevenin ortasında bir parça titredi. Üzerinde Arin İsra'nın yüzünü gördü. Nizahl Komutanı'yla evlenmek için bilinmezlikten koparılan aşağı köy kızını, düğünden çok kısa bir süre sonra doğan oğlunu gördü.

Lanetten önce saçların siyah mıydı?

Oda dönerken Arin kendini duvara yasladı.

Hanim, Rawain'in Jasad'ın tahtını yok etmek yerine üzerinde hak iddia etmek istediğine inanmış olmalıydı. Bir şey onu Rawain'in kendisini yeni alınan tahta oturtacağına ikna etmişti.

Annenle Kan Zirvesi'nde tanışmıştım. Isra öleceğini biliyordu.

Rawain'in ne yapmayı planladığını bilerek o zirveye gitmişti.

Kaleyi riske atmak için sadece ittifaktan fazlası gerekirdi. Vaatlerden daha fazlası. Essiya aracılığıyla aradığı iddianın aynısı olması gerekirdi.

Bir taç için en güçlü iddia kandı. Rawain'in oğlu Jasad ve Nizahl'ın varisi olabilirdi.

Rawain'in oğlu... ve Hanim'in.

Obruk açıldı ve Arin gözden kayboldu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

SYLVIA

Görünüşe göre, Omal sarayına sızmak için gereken tek şey iyi bir cazibe ve sarayın düzenini anlamaktı.

Alacakaranlıkta mutfak kapısından giren, başı bir kova tavuk yeminin üzerine eğilmiş hizmetçiye kimse iki kez bakmamıştı. Kıvrırcık kahverengi saçları, donuk yeşil gözleri ve çenesinde küçük bir beni vardı.

Muhafızların görüş alanından çıkar çıkmaz kovayı, uzun bir tabağın içindeki ekmek parçalarını hevesle yiyen birkaç çocuğun yanına bıraktım. Bir çocuk elinde kocaman bir kase sütle sendeleyerek yanımdan geçti, kasenin ağzında şeker taneleri vardı. Ekmeğin üzerine döktü. Sıcak süt damlacıkları meraklı küçük yüzlerine sıçrarken çocuklar arasında gülme çığlıkları yükseldi.

Tezgâhtan boş bir tepsi aldım ve su birikintisinin üzerine bastım. Küçükken Om Ali'yi çok severdim. Umarım çocuklar fındık eklemeyi unutmamışlardır.

Şimdiye kadar gördüğüm tek askerler yukarı kasabaların etrafına dağılmıştı. Omal ve Nizahl askerleri beni çok eğlendirmişti. Arin, Nizahl askerlerini Omal'ın yukarı kasabalarında gelişigüzel harcamazdı. Felix onu yeterince sinirlendirmiş olmalı ki Arin kansız bir ters vuruş yapmıştı.

Omzumda tepsiyle ana lobiye girerken bir muhafız bana baktı. Etrafindan dolaşmaya çalıştığımda elini uzattı. "Adamlara göz kulak ol," dedi. "Saray akşam yemeğinde ağırlığınca bira içti. Kucaklarına alabilecekleri her şeyi alırlar."

Tipik. Daha fazla tepki beklemediğini umarak kısa bir baş sallama hareketi yaptım. Sefa ve Marek bir keresinde benim aksansız konuştuğumu söylemişlerdi ama nereden bileceklerdi ki? Görünüşe göre, bir Nizahlan aksanına sahiplerdi.

tüm zaman boyunca. Biz sadece bir daire içinde gıdaklayan üç aptal tavuktuk.

Gardiyan kenara çekildi ve ben de yoluma devam ettim. Saray gerçekten de sarhoştı ve kahkaha sesleri ve yükselen sesler dişlerimi sıkıyordu. Aşağı köylüler Omal Varisi'nin ellerinde ölürken, onun sarayı burada oturmuş kutlama yapıyordu.

Muhafızlar fark etmeden önce kaç tanesini sakatlayabileceğimi görmek istesem de, zaman bu zevkime izin vermiyordu. Boşa harcadığım her dakika başka bir ölüm demekti. Urabi'nin onları bulacağıma dair umudunu yitirmesi için bir fırsat daha.

Okalıptüs ve tarçının baskın kokusu koridorları parfümlendiriyordu. Sarayın genç hanımları için ayrılmış yardımcı bir odada, rüzgârda dans eden yaprakları andıran bir desenle rüya gibi girdaplar boyanmıştı. Yastık başına en az bin ördeğin öldürülmesinden sorumlu olan yastıklı mobilyalar odayı dolduruyordu. Beyaz ve mavi bulutları andıran tüllü ipek perdeler tavandan sallanıyordu.

Benim serseriler hakkında yaptığım uyarının aynısını muhtemelen almış olan genç hanımlar belirgin bir şekilde yoktu. Talihin bir başka cilvesi.

Eğitimimiz sırasında Arin her gün bir muhafızın odama yeni bir harita getirmesini sağlıyordu. Alcalah'a hazırlığım, ziyaret edeceğimiz saraylardaki her salonu, izbeyi ve deliği ezberlemeyi içeriyordu. Denemelerdeki başarımın, ancak yarışmak için hayatta kalırsam önemli olacağını söylemişti.

Yedi numaraya ulaşana kadar odanın sağ köşesindeki mavi boya kıvrımlarını saydım. Tam boyanın kıvrıldığı yerde, başparmağım büyüklüğünde bir çukur deseni bozdu. Tam da Arin'in haritalarının söylediği noktada.

Başparmağımı çukura soktum ve çekiştirdim. Duvarın diğer tarafından bir klik sesi geldi. Bir iniltiyle boyanın üzerinde bir kapının dış hatları belirdi. Burnumdaki tozu silerek kapıyı açtım.

Ah, ne güzel; işlevsel omurgalara karşı kan davası güden biri tarafından tasarlanmış insanlık dışı darlıkta bir merdiven daha. Tepsiyi yere fırlattım, kalın beyaz halının çıkardığı ses boğuktu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve merdiven boşluğunu karanlığa gömdüm. Her adımı sayarak tırmandım. Kraliçe Hanan'ın kanadına ulaşmak için yüz elli dört basamak gerekiyordu. Büyükanne bulmak için yüz elli üç.

Ya onun ordusunu kazanana ya da benimkini kaybedene kadar yüz elli iki.

Seksenden sonra saymayı bıraktım. Taş duvarların çivili yüzeylerine sürtünmekten omuzlarım ağrıyordu. Her basamakta ayağım takılıyordu. Merdiven boşluğunun zifiri karanlığı, Mirayah'tan ayrıldığımdan beri sabit tuttuğum sinirlerimi yıpratmak için sınırlı havayla birleşti. Tozun öksürük nöbetini ateşlemesine neden olacak kadar çok çekmemeye dikkat ederek nefeslerimi kısıtladım.

Büyüm uğulduyordu ama dinlemeye cesaret edemiyordum. Diğerleri büyülerini kullandıklarında, en büyük endişeleri büyülerinin ne kadar sürede yenileneceğiydi. Geçici olarak savunmasız kalmadan önce ne kadar kullanabilecekleriydi.

Benim böyle bir sorunum yoktu. Kuyumun dibini hiç kazımamıştım. Tüm sorunlarına rağmen, her zaman istediğim şekilde olmasa da büyüm çağrım cevap veriyordu.

Eğer çok uzun süre düşünürsem, ironi beni ezip geçerdi. Görünüşte sınırsız miktarda büyüye erişimim vardı ama onu kullanamıyordum. Bu korkunç koridorda yolumu aydınlatmak kadar küçük bir eylem bile başka bir damar üretti. Zihnimin gölgesindeki başka bir aynayı kıracak, açıklanamayan bir anının parçasıyla beni delecekti.

Tüm büyülerin kuralları vardır. Sonuçlar. Sadece onunkilerin ne olduğunu bulmamız gerekiyor.

Durakladım, kolumu duvara dayadım ve terli alnımı dirseğimin kuytusuna yasladım. Namsa ve Aada'nın geri kalanı büyülerimi araştırmaktan vazgeçmemişlerdi. Urabiler kolay vazgeçen bir grup insan değildi.

Bunu görmezden gelmek için bilinçli bir karar vermişlerdi.

Büyüm beni her ele geçirdiğinde Efra bunu hissediyordu. Neyin tetiklediğini bilmeseyse bile, bir toksin gibi içime dolanan uyuşukluğu hissetti. Arkasındaki sesi duyamasa bile.

Sihrimin beni geçici olarak bile olsa kendimden koparmasının ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Bu bir yarıştı: zihnim sihrime karşı. Sihrime, onu kullanmamamı tavsiye edemeyecek kadar çok ihtiyaçları vardı. Yine de yok oluşumu izlemek istemediklerini biliyordum; aksi takdirde ilk ve tek seçeneğimiz olarak Nusret Kamel sırasında kaleyi yükseltmeyi önerirlerdi. Bunun yerine, Kraliçe Hanan'a yaranmak için her şeyi riske atıyorduk.

Binyar Lazur'un itirafını Arin'in ceketine koymadan önce bile başarısız olmaya mahkûm bir çabaydı bu.

Yürüyüşüme devam ettim, kıvrımlı merdiven boşluğunu takip etmek için avucumu hafifçe duvara dayadım. Efra, en kritik araçlarımızdan birini Nizahlı Arin'e teslim ettiğimi bilseydi bana karşı ne kadar hararetle savunurdu? Sadece Efra değil, hepsi öfkelenirdi. Nizahl'ın Komutanı, büyüünün düşmanı. Kaybedilmiş bir dava. Büyüyü yeryüzünün belası olarak gören birine hitap etmek için kaynak israfı.

Belki de haklıydılar. Kendi kumarımı oynuyordum. Arin'in mantık ve gerçeğe olan sarsılmaz bağlılığına karşı büyüye olan nefreti.

Hayır, ben buna kumar demezdim. Kumar eşit olasılıkları ima ederdi. Bir sonucun diğeri kadar olası olduğunu gösterirdi.

Babana yalan söyledin.

Bu bir teoriydi.

Sonunda tökezleyerek merdiven boşluğundan çıktığımda boynumdan dizime kadar ince bir kir tabakası kaplamıştı.

Tozunu alma zahmetine girmedim. Kir, bir lokma merhamet için büyükannesinin dizine sürünen üstü başı perişan bir yetim olarak yeni rolüme mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Köşeye bir adım bile atamadan çerçevenin kenarı koluma çarptı. Portreye baktım ve irkildim.

Çenem sarayın mutfağına düştüğü için birkaç dakika kendime geledikten sonra canavarlığa bir adım daha yaklaştım.

Son ziyaretimde bu portre orada değildi. Gözden kaçması imkânsız olduğu gibi, Arin'in gerçek kimliğini keşfetmesini de garantileyecekti.

Portrede Kraliçe Hanan ve merhum Kral Toran yan yana durmuş, el ele tutuşmuşlardı. Siyah saçlarının parlak dalgaları Kraliçe Hanan'ın beline kadar iniyor, çoktan donuklaşmış kahverengi gözlerinde neşe dans ediyordu. Kral Toran, yani büyükbabam, onun üzerinde yükseliyordu. Kabarık, gümüş sırmalı sakalına ve biri sert bir düşünceyle kavislenmiş kalın kaşlarına göz kırptım.

En azından boyumun nereden geldiğini biliyordum.

Tahtta oturan Emre'nin bir dizi yana eğik, diğer dizi ise öne doğruydu. Annesiyle aynı dalgalı siyah saçlara sahipti.

Alnında ve kulaklarının etrafında dağınık bir çalılık vardı. Gözlükleri geniş burnunun tepesinde tünemişti ve tahtın kolunu her an onu fırlatacakmış gibi kavırıyordu.

Bir dizinin üzerinde dengede duran, bir kolunu ortasına dolamış, benim çocuk versiyonum sanatçıya sakızlı bir gülümseme yöneltti.

Bir adım daha yaklaştım ve sanki onları yok edebileceğim gibi küçük boya darbelerini inceledim. Beni altı ya da yedi yaşlarında, babamın kucağında neşeyle bacaklarımı tekmelerken çizmişlerdi. Buklelerim serbest ve hacimliydı, sadece küçükken olduğu gibi sıkıca sarılmışlardı.

Babam tahtta, çocuğu dizinde. İmkânsız bir tablo. Bir kurgu eseri. Babam beni yeni doğmuşken görmüş ve sonra ormanda ölmüştü. Hanim-Gedo Niyar'ı öldürdükten sonra oradan kaçana kadar Omal'ı tek bir kez bile ziyaret etmemiştim ve Teta Palia krallığa yapılacak diplomatik gezilerde onlara eşlik etmemi yasaklamıştı.

Kraliçe Hanan bunu hastalıklı bir fanteziyi gerçekleştirmek için mi yaptırmıştı? Emre öldükten sonra kocasıyla birlikte beni mutlu bir şekilde mirastan mahrum etmedikleri bir evren yaratmak için mi?

İçimi hastalıklı bir önsezi kapladı. Bu portre Felix'i öfkelen-dirirdi. Bir hak iddia ediyordu. Meşruiyet.

Yeğenine karşı bir meydan okuma eylemiydi.

Üzerime bir gölge düştü. Sert bir tutuş omzumu yakaladı ve beni döndürdü.

"Kim-"

Hançerim boğazının yan tarafından girerek omuriliği hariç her yerini parçaladı. Kan geniş bir yay çizerek resmin üzerine sıçradı.

Seğiren bedeninin üzerinden geçtim ve ilerlemeye devam ettim. Yaklaştığımdan habersiz olan diğer iki muhafız taht odasının kapısının önünde kâğıt oynuyor, ters çevrilmiş tahta bir sandığı masa olarak kullanıyorlardı.

İkinci muhafız kâğıtlara kan sıçradığında başını kaldırıp baktı. Arkadaşı nefes nefese kalmış, ben arkasında belirirken kesik boğazını tutuyordu.

Kartlar kafama doğru uçmaya başladı. Hançerim arkasındaki duvara saplanırken ikinci muhafız yere yuvarlandı.

Bu adil bir dövüş değildi. Muhafız yumruğunu çeneme indirdi ve bunu yaparken öne doğru eğildi. Darbeyi karşıladım ve dengesini yeniden sağlayamadan hançerimi kalbine sapladım.

Bıçağımı silerek temiz beyaz halıların üzerine saçılmış cesetlere baktım.

Sadece üç muhafız mı?

Felix geleceğimizi biliyordu. Yukarı kasabalara giremeyeceğimizden o kadar emin miydi ki sarayı güvenliksiz bırakmıştı? Fairel bunları tek bir okla yok edebilirdi.

Taht odasının kapılarının kavisli kollarını kavradım. Kanım kulaklarımda çarpıyordu.

Geçen ay boyunca bu anın sonrasını hayal etmiştim. Kraliçe Hanan'ın reddi, Felix'in gazabı, kaleyi yükseltmenin kaçınılmazlığı ve bir büyü alevinde ölmek.

Başarı olasılığı üzerinde pek düşünmemiştim. Salondaki portre konuşmayı değiştirdi. Belki Kraliçe Hanan ikna edilebilirdi. Belki Nuzret Kamel ve kaleden kaçınılabilirdi.

Haçerimi daha fazla muhafızı kesmek için kaldırarak taht odasının kapılarına doğru hamle yaptım. Kapılar inledi, çelik menteşeler eski ahşapla savaştı ve ayrıldı.

İnilti yankılandı, kubbeli tavanın zirvesinden kavernöz taht odasının en uzak köşesine kadar sekti.

Hiçbir muhafız beni karşılamak için dışarı fırlamadı. Botlarımın pırıl pırıl mavi ve beyaz fayanslara sürtünmesi dışında hiçbir ses yoktu.

Nefes kesici safirler, yüksek tavanın zirvesindeki cam kubbenin etrafında eşmerkezli spiraller halinde parılıyordu.

Taht odasının diğer ucunda, köpüklü bir denizin ortasında bir ada gibi yükselen bir platform vardı. Ortada, Omal tahtı.

Jeolojiye daha yatkın bir kadın olsaydım, tahtın etrafını saran devasa rochelya'nın ne tür bir taştan oluştuğunu merak edebilirdim. Pullarının ruhani mavisi bana gün batımından hemen önceki Suhna Denizi'ni hatırlattı. Uzun kuyruğu tahtın ayağına dolanmış, sürüngenin kafası koltuğun arkalığında sarkıyordu. Boş gözleri odanın öbür ucuna bakıyor, korkunç çenesi sessiz bir kükremeye açılıyordu.

Kraliçe Hanan onun gölgesinin altından beni izliyordu.

Haçerimi kınına soktum ve öne doğru bir adım attım. "Majesteleri." Boğazımı temizledim. Ona büyükannem mi yoksa Teta Hanan mı demeliydim? Gençliğimin son dönemlerini köyün yetimleriyle dolu bir kalede geçirmiştim ve Omal'da soylu torunların büyüklerine nasıl hitap ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ellerimi kaldırarak yavaşça yaklaştım. Taht odasında üç çıkış vardı; muhafızların içeri akabileceği ve etrafı tamamen sarabileceği üç yer

bana seslenirse.

"Sizinle görüşmek istiyordum Kraliçe Hanan. Son karşılaştığımızda Nizahl'ın Şampiyonuydum. Bugün karşınıza Jasadlı Malika olarak çıkıyorum ve ben-" Yutkundum. "Omal'ın Varisi olarak ayrılmayı umuyorum."

Odanın mezara benzeyen sessizliğini küçük bir ses bozdu. Çatıdan sızan su gibi bir sestti.

Plink. Plink. Plink.

Güneş ışığı kubbeden içeri süzüldü ve safirlere çarparak duvarlarda dans eden parlak mavi ışık kemerleri gönderdi. Tahtın ayakucundan damlayan kanı aydınlattılar, kırmızı parlaklık yanardöner fayansların üzerine yayıldı. Kanı, rochelya'nın kuyruğunun etrafında bir havuzun toplandığı platforma kadar takip ettim.

Platforma çıkan basamakları

tırmandım. Onu kışkırttı.

Botlarım kan nehri boyunca kırmızı izler bıraktı.

O portreyi yaptırmak bir mesajdı. Onlarca yıldır tacizde bulunan bir Kraliçe'nin ilk kararlı eylemi.

İlk ve son.

Kraliçe Hanan tahttan gözlerini ayırmadan bakıyordu. Mavimsi teniyle hastalıklı bir tezat oluşturan kızarmış pembe bir elbise giymişti. Bıçaklar ellerini sandalyenin kollarına sabitlemişti. Boğazındaki derin kesik, boynunun kemiğe kadar kesildiği omurga şeridini ortaya çıkarıyordu. Bir kılıcın ucu alnını yarmıştı. Tahtın arkasından kafatasına saplanmış ve böylece tahtın yükselmesi sağlanmıştı.

Rochelya'nın açık çenesinde bir şey parlıyordu.

Büyükannemin cesedine yaklaşarak, rochelya'nın dişlerinin arasındaki nesneyi kaldırdım.

Camdan bir taç.

Platform gürledi. Muhafızlar oradaydı. Bir ordu gibiydiler.

Kraliçe Hanan'ın gözlerini kapattım. Kolumun ucuyla ağzının kenarındaki kanı sildim.

"Senin hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorum Teta," diye mırıldandım. Yaklaşan yüzlerce ayak sesinin gürültüsü taht odasında yankılandı. "Geçmiş değiştiyemem ama sana şunu önerebilirim: Senin evet diyeceğine inanmayı seçeceğim."

Üç kapı birden açıldı. Sıra sıra üniformalı Omalian askerleri platformun önünde yürüyor, mızraklarını doğrultarak düzgün sıralar halinde odayı dolduruyorlardı. Çizmeler parlak mermer zemin üzerinde gıcırdıyordu. Tavandan uzun zincirlerle sarkan avizeler sallanıyordu. Köşedeki Kral Toran heykeli öne doğru eğildi ve bir sütuna çarparak kırıldı.

Büyükanneme sırtımı döndüm ve Omalian üniformaları denizine baktım. Çok fazlaydılar; çok fazla. Yalnız bir figür platforma doğru yürürken ortalarından ayrıldılar. Tüylü siyah saçlarının üzerinde gerçek bir taç vardı. Neşeli ela gözleri, benimkine benzeyen bir burnun üzerinde duran iğrenç yüzünde parlıyordu.

"Merhaba kuzen," dedi Felix.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SYLVIA

Omalian üniformalarının genişliğine baktım ve daha kaç tanesinin taht odasının dışında beklediğini merak ettim. Felix yukarı kasabanın çevresinde toplanan köylü ordularına saldırmak için en az dört ya da beş bin asker göndermiş olmalıydı. Yedekte kaç asker kalmış olabilirdi? On binlerce mi?

Kraliçe Hanan'ın cesedini işaret ettim. "Yine yaramazlık mı yaptın, Felix?"

"Ben mi?" Omal'ın yeni Kralı endişeyle alay edercesine dudaklarını büzdü. "Sevgili Essiya, Omal Kraliçesi'ni idam eden kişi sensin. Kendi büyükannenini."

Anlama yetisi devreye girdiğinde, isteksiz bir saygıyı da beraberinde getirdi. Vay, vay, vay - kuzenim sonunda küçük çocuk öfkelerini bir kenara bırakmış ve oyunu hepimiz gibi oynamıştı.

Aşağı köylerdeki baskınlar onun açılış töreniydi. Yeni hükümdarlığını müjdeliyor, ona karşı çıkanların akıbetinin ne olacağını belirliyordu. Mahair hedef aldığı son aşağı köydü. Onları kurtarmaya koşmazsam kasabanın başına neler geleceğini görmem için bana yeterince zaman vermek istemişti.

Sarayı koruyan çok fazla muhafız yoktu çünkü Felix benden taht odasına sızmamı *istiyordu*. Kraliçe'nin öldürülmüş cesedinin yanında yakalanmam gerekiyordu ki bir hamlede tahtı ve kellemi alabilsem.

En donuk zihinler bile güçlü bir kin karşısında keskinleşebilirdi. Felix, Arin'in o gün waleema'da beni öldürme hakkını reddetmesini asla atlatamamıştı. Onu bacağından bıçaklamış, ona hakaret etmiş, ghaiba ile olan komplosunu bozmuş ve sonra da tacını tehdit etme cüretini göstermiştim. Arin onlara canlı ele geçirileceğimi söylemiş olmalıydı ama

Kraliçe'nin katledilmesinden sorumlu Jasadi'yi idam ettiği için Felix'i mi suçluyorsun? İntikamı ona hayatım üzerinde daha büyük bir hak vermişti.

"Taç sende kalabilir," dedi Felix yüce gönüllülükle. "Onu sadece senin için yaptırdım."

Sahte tacı parmaklarımın arasında döndürdüm. "Ölüme inanıyor musun, Felix?"

Kral kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Son anlarımda beni şımartıyor gibiydi. "Son sözlerinin böyle aptalca olmasını istediğinden emin misin? Bunun yerine hayatın için yalvarmayı deneyebilirsin."

"Ölümden hiçbir zaman özellikle hoşlanmadım," diye düşündüm. "Onu hoş karşılamadım. Ona tüm gücümle direndim. Ama günün sonunda, bu her zaman bir ölçek meselesiydi. Ölmektense güçsüz bir kaçak olmayı tercih ederdim. Kapana kısılmaktansa ölmeyi tercih ederim. Beni bu dünyaya bağlayabilecek her şeye karşı çok mücadele ettim - tekrar kapana kısılırsam teraziyi ölüme karşı tartabilecek her şeye karşı. Kimliğimi, büyümü, sevgilerimi bir kenara attım. Kendime onların cebimdeki taşlardan başka bir şey olmadığını söyledim.

"Askerlerinizle savaşamam ve Nusret Kamel'den önce ölemem," dedim. "Yaşamayı seçmek zorundayım ve bugünden sonra yaşamamın tek yolu teraziyi kırmak. Eğer büyüme teslim olur ve kaçışı olmayan bir tuzağa düşersem."

Kraliçe Hanan ölmüştü. Felix'i şu anda öldürsem bile, onun konseyini atlayıp kendimi yeniden miras sırasına koysam ve bu krallığı kanla ele geçirsem bile bu yeterli olmazdı. İddiam Omal'ı Jasad'ın adına Nizahl'la savaşa zorlayacak ve benim ellerimde öldürüldüğü varsayılan iki ölü hükümdarla birlikte ordular isyan edecekti.

Bugün zafer kazanma şansımın düşük olduğunu biliyordum ama içimdeki aptalca bir parça umuda tutunmuştu. *Bir şans var*, diye fısıldıyordu. *Hâlâ bir şans*.

Ama şans merhametti ve merhamet eli kanlı olanlar için değildi. Bizim için sadece seçenekler vardı.

Sadece terazi.

Gerçek bir hükümdar, halkını kendinden önce tutan kişidir. Bedeli ne olursa olsun.

Tacı yere düşürdüm. Cam çizmelerimin altında çtırdadı. "Sana şu sözü veriyorum, Omal'lı Felix: adın hatırlanmayacak. Gelecek nesillere hikayen anlatıldığında, bu bir

benimkinin aksesuarı. Halkının sana duyduğu nefret bile azalacak, bu dünyaya ektiğin son tohumu da beraberinde götürecek. Sonunda yok olduğunda, sevgili kuzenim, gerçek ölümü mezarında çürüdükten çok sonra tadacaksın."

Felix'in boynu öfkeyle kızardı ve bir kolunu kaldırdı. Odanın arka tarafındaki bir sıra okçu yaylarını kaldırdı. Ön tarafta yüzlerce mızrak platforma doğru savruldu. Ortadaki askerler kılıçlarını çekip yere doğrultarak beklemeye başladılar. Büyüme karşı kat kat önlem almıştı.

Keşke bir önemi olsaydı.

Ne kadar derine kazabilirsın Essiya?

Okçular oklarını gererken yaylar gerildi ve Felix muhafızlarından oluşan bir kalabalığın arkasına geçerken sırttı.

Artık büyüümü çağırırken fısıldayamıyordum. Ondan talep ettiğim şey sadece çığlığıma cevap verecekti.

Derimin üzerinden sis süzöldü. Daha önce büyüümü çağırđıđımda, bu genellikle şekilsiz bir komut olurdu. *Koru. Savaş. Kurtar.* Bu hedeflere hangi yollarla ulaştığımın bir önemi yoktu.

Muhafızların arasında duman girdapları patlarken, taht odasında bağırışlar çınladı. Düşen fırtına bulutları gibi kıvranıyorlardı.

Bu sefer büyümden istediğim şey şekilsiz değildi.

Gümüş kanatlar dumanı yararak geçti. Yüzlerce kitmer asker sıralarının arasında cisimleşirken bağırışlar ulumaya dönüştü. Daha önce yarattıklarımın iki katı büyüklüğünde, Rovial'ın kitmer'lerinin neredeyse mükemmel kopyalarıydılar. Kıvrık boynuzlarının altında kötücöl siyah gözler yanıp sönüyordu. Kitmerlar tam boylarına ulaştıklarında herhangi bir kılıçtan daha keskin tüyler açıldı.

Hep birlikte kükrediler.

Uzun pençeleri üniformalıların göğüslerini oydu ve askerlerin içlerini oydu. Dikkatler kediciklere ve onların yaratıcısından uzağa çevrilirken taht odasını anarşı kapladı. Oklar havada uçuyor, yaratıklara karşı etkisiz bir şekilde sekiyordu. Oklardan biri bana doğru koşan askerin gözüne saplandı ve bir çuval gibi platformun dibine düştü.

"Kral'a yol açın!" emri geldi. "Çıkarın onu buradan!" "Hayır!"

Felix böğürdü. "Öldürün onu! Biri onu öldürsün!"

Altın ve gümüş damarlar kollarımın üzerinde çiçek açmış, derimin altından fışkırıyordu. Hâlâ anlamamıştı, değil mi? Ben zaten ölmüştüm. Sylvia, Essiya, diğer yüzler her kimse, Nusret Kamel'e kadar gitmiş olacaktı.

Büyü açgözlü bir fatihdi. Sonunda zihnimin geri kalanı üzerinde hak iddia ettiğinde, paylaşmayacaktı.

"Fairel için," diye mırıldandım. "Halkının senin ellerinde kaybettiği her şey için."

Kediciklerden biri sessiz emrime itaat ederek omzumun yanından uçtu. Kedicğin pençeleri açıldığında Felix çılglık attı. Kuzenimin boynunu oyduklar ve kas ile kemiği çekiştirdiler. Kan ağzına dolup muhafızlarının üzerine yoğun ve yapışkan bir şekilde püskürürken çılgınlıkları kesildi.

"Büyükannemiz için."

Felix'in başsız cesedi yere düşüp diğer cesetlere katıldığında hiç sevinç duymadım. Pek bir şey hissetmedim.

Taht odasının sakın duvarlarına kan sıçramıştı. Cam kubbeden süzülen son alacakaranlık, ışığını ölü Kraliçe'nin sunağında adaklar gibi yığılmış parçalanmış ve içleri boşaltılmış cesetlerin üzerinde gezdiriyordu. Aralarında, çırpınan yüzlerce kanadın örtüsü altında hareket eden altın ve gümüş gözlü tek kurtulan yürüyordu.

"Bu toprakların her köşesine uçun ve onlara Omal'ın tahtının düştüğünü söyleyin," diye emrettim. "Sesimi al ve halkıma Jasadlı Malika'nın onları eve çağırdığını söyle."

Kitmerlar kubbeyi parçalayıp arkalarında bıraktıkları mezarlığın üzerine cam yağdırırken başımı siper ettim. Kedicikler sarayın üzerinde bir araya toplanırken, kararan gökyüzünün üzerinde gümüş ve altından bir örtü kaynıyordu.

Jasad'ın sembolü yanan bir ateşten çıkan duman gibi Omal sarayının üzerinde yükselirken kubbenin parçalanmış açıklığından izledim.

Kitmerlar birbirinden ayrıldı, gölgeler ufka doğru uzandı. Sesimi, mesajımı bu krallıkların her köşesine taşıyorlardı. Nusret Kamel geldiğinde ve kale yükseldiğinde, her Jasad'ın diğer tarafta olması gerekiyordu. Savaş kapımızdaydı ve seçim yapma zamanı gelmişti.

Felix'in cesedinin yanında durakladım. Kafası daha uzaktaki bir kan yığınının üzerine uçmuştu ve onu tüylü saçlarından tutup kaldırdım. Köylüler kanıt isteyeceklerdi. Harabeye dönmüş evlerine götürecekleri bir hatıra isteyeceklerdi.

Düſen tacını aldım, pantolonumun paçasında temizledim. Tekrar saçının üzerine koydum.

"Taç sende kalabilir," dedim.

Kuzenimin bakan gözlerinden bir yüz yansıdı, ben hareket ettikçe hareket ediyordu. Bir yabancıya aitti. Bu kez bir çocuktı, belki on bir ya da on iki yaşındaydı.

Kalbim küt küt atıyordu. Göğsümden yayılan hastalıklı bir korku, zihnimin en karanlık köşelerine kadar yayıldı. Yüze baktım ve sesi duyduğumda çığlık atmadım.

Bizi görüyorsun, diye fısıldadı büyü. Bizi gördüğünü biliyoruz.

Dişlerimi sıkarak Felix'in gözlerini kapattım. Eğer hedefim delilikse, onun yolunu kolaylaştırmayacaktım.

Taht odasının yıkılmış sütunlarının yanından geçtim. Meşaleyi duvardan söktüm ve alevi ölü bir askerin parçalanmış bacağına dokundurdum. Açlıkla üniformasını yaladı ve bir sonraki cesede sıçradı. En son Kraliçe Hanan'a ulaşacaktı ama eninde sonunda ona ulaşacaktı. Kimse kurtulamayacaktı.

Benden başka kimse. Felix anlamamıştı, kimse anlamamıştı.

Ortalık yatıştığında, ayakta kalan hep ben olacaktım. Hayatta kalmak başarımın hikayesi değildi.

Bu benim ebedi cezamdı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEFA

Çekil, seni aptal kız!" Bir dirsek Sefa'nın omzuna çarptı ve onu yolundan itti.

Mutfak sarsıcı bir hızla hareket ediyor, tepsiler başların üzerinden vızıldayarak geçerken tezgâhın üzerinde biriken kirli bulaşık yığını şaşırtıcı boyutlara ulaşıyordu. Kurumuş lekeler Birta'nın üzerini kaplamış, uzun ve hararetli çalışmasının izlerini taşıyordu. "Sedain için kapılarımızın önünde bine yakın Nizahl askeri var. Bir işe yara ve ben gulaşı hazırlarken sen de bissara kaselerini taşımaya başla."

Sefa hiç düşünmeden itaat etti ve gördüğü ilk yeşil çorba kâsesine uzandı.

"O molokhia, seni embesil!" Birta uludu. "Çık dışarı!"

"Özür dilerim!" Sefa, küp küp doğranmış patates yığınının yanında duran bıçağı aldı - mutfaga uğramasının tek nedeni buydu - ve çıktı.

Hizmetçiler, omuzlarında boş tabaklarla dolu gümüş tepsilerle koridorda koşuşturuyordu. Aralarında sık sık komutlar kadar şikâyetler de uçuşuyordu.

Sefa bu kargaşanın içinden hızını kesmeden süzüldü.

"Zehra!" Salwa dirseğinde belirdi, alnında ve yuvarlak yanaklarında kir izleri vardı. "Dışarı çıkmayacak mısın? Nizahl alayı burada. Askerlerin bazıları *çok* yakışıklı ama pek konuşmuyorlar. Komutanın da burada olduğunu duyduk, anlaşılan günlerdir Lukub'daymış!"

Nizahl'lı Arin Lukub'da mıydı? *Burada mıymış?*

"İyi," diye mırıldandı Sefa, çoğunlukla kendi kendine. "Başarısız olursam onu durdurur."

Eğer. Hâlâ aptalca bir iyimserlik içindeyim.

Sefa'nın Vaida'nın yüzüğünü çalmayı başardığı bir dünya yoktu ve

Lukub'dan zarar görmeden kaçabilirdi. Umabileceği en iyi şey, onlar onu yakalayıp öldürmeden önce yüzüğü yok etmekti.

"Yakında çıkacağım, Salwa." Sefa genç kızın yanağını kavradı ve alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Bana karşı her zaman bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim."

Genç hizmetçi gözlerini kırıştırdı ama Sefa yürümeye başlamıştı bile.

Kısa koridorun iki yanında duran muhafızlar, Sefa yanlarından geçip gittiğinde tepki vermediler. O, Sultan'ın özel hizmetkârıydı; Sultan'ın odasındaki varlığını kim sorgulayabilirdi ki? Kim onu silah için aramayı düşünebilirdi ki?

Sefa kapıyı arkasından kapattı ve ağır bir şekilde kapıya yaslandı. Nefesini tekrar toplayabildiğinde Vaida'nın soyunma odasındaki koltuğuna yerleşti.

Sefa bunu yapmak istemiyordu.

Sarayım, her türlü gerçeklikten daha mükemmel ve ikna edici illüzyonlar yaratan bir Awala tarafından inşa edildi... Fildişi Saray'da kalıcı olmak istiyorsanız, kalbinizi şiddetle korumanızı öneririm. Yumuşaklığı, dişleri olan bizler için karşı konulmaz bir cazibedir.

Vaida'ya Fildişi Sarayı'nda kalıcı olmak için ne gerektiği öğretilmişti. Belki de Sultan'ın kendisini dişleri olanlar arasında saymadığı, sadece yumuşak kalpli bir kız olduğu bir çağ vardı.

Sefa sandalyeyi aldı ve kapının arkasına taşıdı. Hızlı hareket ederse Sultan'ı içeri girer girmez bayıltabilirdi. Yüzüğü çıkarıp kaçacaktı, o lanet olası şey derisini ve kemiklerini yaksa bile. Bu odadan canlı çıkmanın anahtarı uyanık olmaktı.

Bıçağın ağırlığına aldırmayan Sefa bekledi.

Çiçeklerin kokusu Sefa'yı uykusundan uyandırdı.

Birkaç adım ötede, zengin kirpikli kara gözler Sefa'yı durgun bir merakla inceledi. "Burada olmamalısın Zehra," dedi Vaida. "Diğer hizmetkârlar saatlerdir oturmadılar. Sana yine ayrıcalıklı davrandığımı düşünecekler."

Mum ışığı odanın içinde titreşiyor, gölgeler duvarlarda neşeyle dans ediyordu. Sefa'nın mumları kesinlikle yakmamıştı. Vaida odaya ne zaman girmişti?

Oda mı?

Sefa *uyuyakalmıştı*. Awaleen aşağıda, Sylvia'yı bir daha asla göremeyeceğini bilmek neredeyse bir merhametti. Arkadaşı Alcalah'ın galibi, Kan Zirvesi'nden sağ kurtulan, kaçak bir Kraliçe'ydi. Bu arada Sefa, Vaida'ya sandalye salladığı için öyle bir sinir krizi geçirmişti ki, vücudu kendini kapatmıştı.

"I-" Sefa konuşmayı hesaba katmamıştı. Varlığı için iyi bir açıklaması yoktu. "Birta mutfaktan çıkmamı istedi. Diğerlerine ayak uyduramadım."

Vaida'nın gözleri kısıldı. "Ne dedi peki?"

"Önemli bir şey değil." Birta'nın Sefa'nın yanında kaldığı süre boyunca sergilediği davranışlar ne kadar sinir bozucu olsa da, Sefa Vaida'nın öfkesini yaşlı kadının üzerine boşaltmaya niyetli değildi. "Çok yorulmuştu, hepsi bu."

"Hmm." Vaida çalışma masasına doğru ilerledi ve çekmecenin üstünden ipek bir şal çıkardı. "Bir an için Nizahl askerlerinden saklanıyor olabileceğinizi düşündüm."

"Askerler mi? Hayır, burada olduklarını daha bugün öğrendim." Dikkati dağılan Sefa sandalyesinden kalktı ve kapıdan uzaklaştı. Eğer bir itiş kakış olursa, muhafızların duymasını istemiyordu. Bu soygun girişiminin zaten ne kadar feci bir şekilde ilerlediğini göz önüne alırsak, Sefa işini şansa bırakmayacaktı.

Vaida'nın yorumu aklına takılınca Sefa durdu. "Nizahl askerlerinden neden saklanayım ki? Bir şey mi planlıyorlar?"

Belki de Sefa'nın yüzüğü almasına gerek kalmayacaktı. Nizahl Varisi, Lukub'un sınırı altında süpürdüğü holding hakkında Vaida'yla tartışmaya geldiyse, Sefa onu bulabilir ve Mirayah hakkında uyarabilirdi. Arin dinlerdi. Ayrıca onu tutuklatırdı ama Vaida'nın onu yüzükle yakaladığında yapacaklarına kıyasla hapis kutsanmış bir kader olurdu.

Sefa'ya yaklaşırken yüzük parmağında parlıyordu, şal gevşek tutuşundan sallanıyordu. Vaida şalın uçlarını Sefa'nın etrafından geçirip omuzlarına doladığında Sefa kaskatı kesildi. Vaida uçlarından tutup Sefa'yı bir adım öne çekerken şal kollarını sıkıyordu. "Bana güveniyor musun sevgilim?"

Sefa başını kaldırıp Sultana bakabilmek için zorlandı. Yüzüğün yakınlığının içgüdüsel olarak farkında olsa da sinirlerini belli etmemek için çabaladı. Vaida'nın içinde

Garip bir ruh hali, Sefa'nın izlemeyi öğrendiği kalıplara rağmen tam olarak belirleyemediği bir ruh hali.

"En son güvenden bahsettiğimde, 'Bu kadar saçma bir şey söyleyeceksen sahneye sakla' demiştin."

"Ben de öyle yaptım." Çilek kırmızısına boyanmış dudaklar gülümseyerek ayrıldı. "Mükemmel bir hafızan var. Benim de öyle."

Vaida'nın şalı tutuşu sıkılaştı, Sefa'yı bir adım daha yaklaştırdı. "Bana ihanet etmeni bekleyip durdum. Yalan söylemeni, hile yapmanı, hatta diğer hizmetkârlardan şikâyet etmeni. Ama bunu benim için kolaylaştıramazdın, değil mi?"

Sefa'nın şaşkınlığı katıksız bir şaşkınlığa dönüştü. "Neyi kolaylaştırmak Sultanım?"

Vaida şalı tekrar çekip Sefa'yı kendine yaklaştırarak kulağına bir şeyler mırıldanırken hafif bir parfüm Sefa'yı sardı. "Bu odaya girdiğin ilk dakikadan beri seni tanıyorum Sefa. Yoksa Sayalı'yi mi tercih edersin?"

Sefa'nın kanı dondu. Geri çekilmeye çalıştı ama Vaida şalın uçlarından tutarak Sefa'yı kendisine doğru hapsetti.

"Diğer yöneticiler seni tanıyamazdı. Felix ve Sorn yüzlerinin ucundaki burnun şeklini zar zor tanıyabiliyorlar. Victor'un Balosu'ndaki caziben mükemmeldi. Gerçek formunuzu çok iyi gizledi." Vaida'nın nefesi Sefa'nın saçlarının tepesinde gezindi ve Sultan alnını onunkine dayadığında Sefa titredi. "Kendini suçlama. Eğer Arin o büyü'nün içinde yolumun kesişme ihtimali olduğunu düşünseydi, benim de en az onun kadar onların içini görebildiğim konusunda seni uyarabilirdi. Ben Baira'nın soyundan geliyorum. Beni kandırabilecek kadar güçlü bir illüzyon olduğunu mu düşündün?"

Vaida biliyordu. Sefa'nın kim olduğunu başından beri biliyordu.

Dehşet kalbini durdurmakla tehdit ederken, Sefa'nın üzerine şaşırtıcı bir huzur dalgası çöktü. Neden şaşırmıştı ki? Kendini bu çarpık kraliyet tahtasında bir piyon haline getirmekten daha iyisini bilmeliydi. Planları ona göre değildi ve asla da olmayacaktı.

"Beni öldürmedin ama gitmeme de asla izin vermeyecektin," diye fark etti Sefa. Vaida onu ara sokaktaki toplantıya götürmüştü çünkü Sefa'nın Fildişi Sarayı'ndan asla canlı çıkmayacağını biliyordu. Sırrı güvende olacak ve kendi kibri de tatmin olacaktı. "Vaida'yı bulamama ihtimaline karşı beni yanında tutmak için sahte bir pazarlık yaptın.

Mirayah."

Vaida güldü. "Anlayacağını çok ummuştum. Ah, Mirayah. Yıllardır arıyorum Sefa. Sınırlarımı Essam'a doğru milim milim genişlettim, onu bulacağıma dair bana yalan vaatlerde bulunan pek çok beceriksiz Jasadi adamını işe aldım ve idam ettim. Sonra Bausit Kera'yı buldu, Kera da bana Mirayah'ı. Mahair yakınlarında bir iz buldu. Mirayah'ı bir sonraki yerine kadar kovaladı."

Mahair'den biri Mirayah'ın içine mi sürüklenmişti?

Vaida'nın dantelli elbisesinin altından ince bir omuz yükseldi. "Eğer Kera başarısız olsaydı, Nizahl'ın Ziniş Anlaşması'nı bozduğunu kanıtlamak için bir yola ihtiyacım olacaktı. Nizahl'ın merhum Yüksek Danışmanı'nın kızının sarayına sızıp hizmetçim gibi davranması mı? Komutan'ın emriyle beni mi gözetliyor? Bu yeterli olabilirdi."

"Üvey kızım."

"Pardon?"

"Ben onun kızı değildim," dedi Sefa ince bir sesle. Vaida ona sanki Sefa bir cenazenin ortasında takla atmış gibi bir bakış attı.

"Aradaki farkın bir önemi olmazdı. Yüce ile bağlarınız varken sahte bir kimlikle hizmetime girmek mi? Bu, soylularımın çoğunu o şatafatlı cüzdanlarını açmak için harekete geçirirdi," dedi Vaida. "Diğer krallıkların desteğini arkama almaktan başka çareleri kalmazdı."

Sefa'nın idrakinin sisi içinde başka bir soru kendini çözdü. Soylulara yapılan ziyaretler, Lukub-Vaida'nın etrafındaki geziler, Sefa'nın Sultana ne kadar bağlı olduğunu herkesin görmesini sağlamak için onu etrafta dolaştırıyordu. *Casus* diye bağırma zamanı geldiğinde, sayısız soylu tanık olacaktı.

"Nizahl'ı Arin sinir bozucu bir adam," dedi Vaida, pencereye doğru yürürken Sefa'ya sırtını vererek. "Yedi yaşındayken şaka olsun diye odasını darmadağın etmişim; elbiselerini dağıtmış, haritalarına mürekkep dökmüş, çizimlerini ateşe vermişim. Ciddi bir şey değildi. Anlamalısınız, onu çözmek *imkansızdı*. Sorn ona hakaret ettiğinde öfkelenmez, Felix onu bir sokak kedisi gibi takip ettiğinde tepki vermezdi. Bu şaşırtıcı, güzel çocuğun etrafındaki buzları kırmak için ne gerektiğini bilmek istedim, ama ne yazık ki. İçeri girdi, ne yaptığıma şöyle bir baktı ve "Yakacak bir şeyiniz kalmadıysa ön odada daha fazla haritam var" dedi ve gitti. Awaleen

Aşağıda *çığlık* atmak istedim."

Vaida pencereye yaslanmış, dikilitaşın ötesindeki hareketliliği izliyordu. "Sonra bir gün, bir Jasadi kızı Hisar'ın bir kanadını yok etti. Kız hakkında onunla alay ettiğimde Nizahlı Arin neredeyse beni öldürüyordu. Bunu o da yapabilirdi, gözlerinde gördüm. Bedenimi ayaklarının dibine bırakır ve hiç düşünmeden üzerinden geçerdi."

Pencereyi kaplayan ince buz tabakasında bir şeklin izini sürdü. Mumlar vücudunun üzerinde kıvrımlı şekiller oluşturuyordu. "Bu bir coşkuydu. Bunca yıldan sonra haklı olduğum kanıtlandı. Sakin, hesaplı Komutan da en az benim kadar gaddar, en az ona ait olan şeyler üzerinde o kadar yıkıcı."

Sefa tüm gücüyle sandalyeyi kaldırdı ve Vaida'nın başının yan tarafına çarptı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SEFA

Sultana'nın başı mide bulandırıcı bir çatırtıyla pencereye çarptı. Yere yığıldı, elbisesinin uzun kuyruğu düşüşünü hafifletti.

Vaida'nın inanılmaz bencilliği için Awaleen'e şükürler olsun.

Sefa yere düştü ve Vaida'nın nabzını kontrol etti. Sultan inledi, seğirdi ve Sefa rahat bir nefes aldı. Vaida'nın elini kaldırdı ve dikebildiği en kalın mendille yüzüğü çekti.

Sefa'nın parmaklarını, bu lanetli yüzüğü ilk kez almaya çalıştığında olduğu kadar güçlü bir acı ateşi yaktı. Cebinden ikinci mendili çıkardı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Yüzük bir türlü çıkmıyordu. Sefa'nın parmakları kasıldı ve görünmez ateş kolunu kemirirken dirseğindeki çığlıklarını bastırma çabalarına bir an için ara verdi.

Tek yapması gereken yüzüğü pencereden dışarı fırlatmak ve Vaida uyanıp muhafızları alarına geçirmeden önce onu bahçeye gömecek kadar saraydan çıkmaktı. Yüzüğü pencereden fırlatmayı başarsa bile, Arin onu durdurana ya da Mirayah'la ilgili planlarının tam olarak ne olduğunu anlayana kadar Sultanı oyalamaya yetebilirdi.

Ama lanet olası yüzük bir türlü çıkmıyordu.

Tüm dikkatini yüzüğe veren Sefa, topuk yüzüne çarpana kadar ayakkabıyı görmedi. Vaida onu yere yatırırken Sefa'nın üzerine çığ gibi bir dantel düştü. Vaida'nın elmacık kemiğindeki bir kesikten kan damladı ve Sefa'nın çenesine damladı. Vaida'nın yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi.

"Sonunda," diye tısladı. "Dışarı çıkıp oynamanı bekliyordum." Sefa'nın midesi bulandı. Zamanı kalmamıştı. Vaida çığlık atarsa, muhafızlar

Sefa'yı anında tutuklayabilirdi. Mirayah'taki bir kalıntı yüzükle, diyarın haydut büyüünden serbest bırakabileceği şeylerin olasılıkları sonsuzdu. Savaş Nizahl ve Lukub'u Jasad'ı parçaladığı gibi parçalayacaktı ve Vaida yolunda çiğnediği hayatları zerre kadar umursamayacaktı.

"Özür dilerim," dedi. Eli eteğinin kıvrımlarına uzanırken gözlerinde yaşlar yandı. Açmasına gerek kalmaması için dua ettiği cebine. "Çok özür dilerim."

Sylvia'nın Sefa'ya tünellerde defalarca alıştırma yaptırdığı bir hareketle, Sefa elini Vaida'nın boğazına doladı ve onu yana doğru itti.

Sultan debeleniyor, tırnakları Sefa'nın kolunu ve göğsünü ısıırıyordu ama Sefa daha ağır ve güçlüydü. Vaida'nın çığlık atacak kadar hava almasına izin veremezdi.

Ve küçük, stratejik bir parçası, Vaida'nın gardıropta bileğini zayıfça kavrayışını; ölebileceğini düşündüğünde gözlerindeki dehşeti asla unutmamıştı.

Sefa boştaki eliyle Vaida'nın sağ bileğini dizinin altına sıkıştırdı ve bıçağı çıkardı.

Vaida onu görür görmez karaya vurmuş bir balık gibi çırpınmaya başladı.

"Lütfen kımıldama," diye hıçkırdı Sefa. Görüşü bulanıklaşmıştı. "Lütfen."

Sefa bıçağı Vaida'nın parmaklarına dayayarak onları birbirinden olabildiğince uzaklaştırdı ve bıçağı tüm gücüyle indirirken tereddüt etmesine izin vermedi.

Bir çığlığın sarsıntısı Sefa'nın avucunun altında sessizce çınladı. Vaida'nın gözleri başının arkasına yuvarlandı. Sonunda, *nihayet*, merhametle hareketsiz kaldı.

Yüzünden akan gözyaşlarını sabırsızlıkla silen Sefa, Vaida'nın boğazını bıraktı ve kopan yüzük parmağını tırnağından tutarak nazikçe kaldırdı.

Sefa, destek almak için şifonyerin ayağına tutunarak kustu. Tüm tiksintisi buna yetmişti. Parmağını eteğinin kanatları arasına gizlediği cebine soktu ve kanlı bıçağı yatak örtüsünden şeritler koparmak için kullandı. Kanın serbestçe akmasına asla izin verilmemesi gerektiğini bilecek kadar çok kez Marek'i ve kaledeki kızları onarmıştı.

Yarayı sarmayı bitirdikten sonra Vaida'yı yatağın arkasına sürükledi ki muhafızlar dışarı çıkarken Sefa'nın omzunun üzerinden bakıp yüzükoyun yatan Sultanları'nı görebilsinler.

Gevşemediğinden emin olmak için turnikeyi kontrol etti. Vaida

iyi olacaktı. Yarası iyileşecekti ve Sefa diğer parmaklarından herhangi birinin kesilmesini engellemeyi başarmıştı.

Eteklerini düzelten ve derin bir nefes alan Sefa, hızla atan kalbini yavaşılamaya zorladı. Bir sorun varmış gibi davranamazdı.

Elleri boş çıkmak şüpheli görünebilirdi, bu yüzden Sefa kapının yanındaki çamaşır sepetini aldı. Sepeti kalçasının üzerinde dengeleyen Sefa, alnındaki terli bukleleri sildi ve kapı koluna uzanmadan önce ona kadar saydı.

Sefa'nın boynuna bir ürperti yayıldı. Kıyafetlerinin arasından geçip tenine işlerken Sefa'nın kulaklarını uyuşturdu.

Omurgasına ulaşmadan Sefa arkasını döndü.

Vaida yatağın diğer tarafında durmuş, süt beyazı gözlerini Sefa'ya dikmişti.

Vaida değil, diye fısıldadı içinden bir ses.

İlkel bir içgüdü Sefa'nın vücudundaki tüm kasları kilitledi. Kalbi ayakkabılarına yakın bir yere düştü ama kıpırdamadı. Vahşi doğadaki bir avın ya da açıkça insanlık dışı bir şeyle karşılaşan bir insanın tepkisiydi bu.

"Her şey yolunda, küçük çiçek." Vaida'nın dudakları kıpırdadı ama bu Vaida'nın sesi değildi. Derin dalgalar halinde yuvarlanıyordu, berrak bir ufka doğru ilerleyen bir fırtına gibi "Baira'nın mührünü gerçek mirasçıları için korumakla görevlendirildim, ama o seni seçti." Vaida kanayan elini kapıya doğru salladı. "Yine de o uyanmadan önce acele etsen iyi olur."

Vaida'nın kirpiklerinin arasında parlayan beyaz küreler geri yuvarlandı ve Vaida bir kez daha yere yığıldı.

Sefa'nın kendini tekrar harekete geçirmesi çok değerli bir dakikasını aldı. Yaratığın tekrar yükselmediğinden emin olduğunda, küçük bir topun içine kıvrılıp hayatının geri kalanı boyunca çığlık atma dürtüsünü bir kenara itti.

Eğer bu yüzüğün büyülü gücüyle ilgili kalan şüpheleri varsa bile, Baira'nın adına onu koruyan kadim nöbetçi onları etkili bir şekilde yok etmişti.

Sefa aralarında ilerlerken Lukubi muhafızları kıpırdamadı. Kimse Vaida'nın odasına koşmadı ya da Sefa'nın böğrüne bir hançer saplamadı. Odadan uzaklaştığı her adım ciğerlerindeki ağırlığı hafifletiyordu. Bir ayağını diğerinin önüne atmanın ötesinde hiçbir şeyin önemi yoktu. Hizmetkârların merdiven boşluğuna açılan kapı Sefa'nın arkasından kapandığında, sepeti fırlatıp koşmaya başladı.

Nizahlan'dan yeni gelenler yüzünden hâlâ tedirgin olan hizmetkârlar Sefa'ya pek aldırış etmediler.

mutfağa ve arka kapıya doğru koşarken dikkatleri üzerine çekti.

Fildişi Sarayı'nın kuzey köşkünün geniş bahçeleri siyah-mor üniformalılarla dolup taşıyordu. Bu manzara Sefa'nın dikkatini geçici olarak dağıttı ve gümüş renkli bir saç görmek için etrafı taradı.

Komutan burada değildi. Önemli değildi; Sefa'nın onu bulmaya çalışmadan önce Awaleen'in terk ettiği bu yüzüğü gömmeye ihtiyacı vardı.

Askerlerin arasından sıyrılan Sefa, yakut dikilitaşa doğru ilerledi. Kapıdaki muhafızlar onun Vaida'yla ayrıldığını birçok kez görmüşlerdi; özellikle de Fildişi Sarayı'na akın eden yabancılar varken ona aldırış etmezlerdi.

"Sefa!"

Dünya dondu.

Sefa bu sesi tanıyordu. Sahibi ruhunun dokusuna kazınmıştı.

Etrafında döndüğünde, bunun bir numara olduğuna neredeyse kendini ikna etmişti. Fildişi Sarayı'nın onunla oynamak için yaptığı bir illüzyon.

Altın rengi saçları Marek'in taş kesilmiş yüzünde dalgalanıyordu. Bir Nizahl askeri üniforması giymişti. Onu görmek kardeşlerinin ruhlarını o kadar güçlü bir şekilde çağırdı ki Sefa bunun bir illüzyon olduğundan ve Nizahl'a, Lazurların evine geri döndüğünden, Marek'in kapıda büyük kardeşlerine sıkıca sarılmasını izlediğinden *emin* oldu.

"Beni buldun," diye mırıldandı.

Marek sözünü tutmuştu.

Marek'in bakışları Sefa'nın yanından geçti ve aniden harekete geçmesi birkaç asker arkadaşını şaşkına çevirdi. "Koşun!" diye bağırdı, kalabalığı yarmaya çalışarak. "Sefa, kaç!"

Varil gibi kollar Sefa'nın etrafına sarıldı. Çırpınan bedeni kolaylıkla kaldırılırken ayakları yerden kesildi.

Onu etrafında döndürdüler ve Sefa bir düzine silahlı Lukubi muhafızıyla karşı karşıya geldi.

Öndeki adam ona acımasızca baktı.

"Onu Hainler Kuyusu'na götürün," dedi. "Ama önce Sultana'nın yüzüğünü eteklerinden kesip çıkarın."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

MAREK

Birkaç yüz kiloluk asker Marek'in sırtına oturmuş, o çırpınırken onu yerde tutuyordu.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Zane, Marek'i ters çevirerek etrafında şaşkın Nizahl askerlerinden oluşan bir halkayı ortaya çıkardı. Bir acemi askerin ağaç gövdesi Marek'i huysuz bir kedi yavrusundan farksızmış gibi sabit tutuyordu. "Herkesin görebileceği bir yerde Lukubi muhafızlarına saldırıyorsunuz! Komutan sadece bir mil ötedeki karargâhında; bunu duyarsa seni hücreye atar!"

"Bırakın beni!" Marek hırladı. Muhafızların Sefa'yı yakaladığını görmemişler miydi? Bir *parmağı* düşene kadar eteklerini keserken? Marek'in Sefa'nın kendisini neye bulaştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu nereye götüreceklerini biliyordu. "Hainlerin Kuyuları'na gitmem gerek!"

"Sultana'nın mahkûmlarından birini serbest bırakırsan idam edilirsin!" Cılız bir acemi Marek'in yanına çömeldi. Almerour çocuğu. "Komutanın seni uygun gördüğü şekilde cezalandırması için Sultana teslim etmekten başka çaresi kalmayacak."

"*Umurumda* değil! Sultan, Komutan ya da bu lanet olası kraliyet ailesinden herhangi biri umurumda değil! Bırak beni, Zane, yoksa Siruk üzerine yemin ederim-"

Dev hemen üzerinden yuvarlandı. Nizahlan üniforması giymek Zane'in içindeki batıl inançlı alt köylüyü yok etmemişti.

Zane, Almerour'a "Git yardım getir," diye seslendi ama Marek çoktan muhafızların Sefa'yı taşıdığını gördüğü yöne doğru koşmaya başlamıştı.

Sefa, Sultan'ın yüzüğünü alırken ne düşünüyordu? Kopan parmak ise Sefa'nın olamazdı. Kendisi de bir serseri olmasına rağmen sokak kedilerini beslemek için ahırlara kadar takip eden, bir kasabın tavuğun boynunu kesip parçaladığını ilk gördüğünde kusan Sefa'sı değil.

çarpınan bedenini bir varilin içine soktu.

Marek ite kaka kapıdan geçerken Lukubi muhafızlarından hiçbirisi ona fazla ilgi göstermedi ama diğer Nizahl askerleri ona çeşitli sinirli ve sorgulayıcı bakışlar fırlattı. Lukub'un misafirleri olarak en iyi şekilde davranmaları gerekiyordu. Sedain yarındı ve Orban'ın ticaret yollarının kapalı olmasına rağmen, diğer krallıklardan binlerce ziyaretçi kutlama için gelmişti. Herkesin isteyeceği son şey, yeni bir Nizahl acemisinin kendini göstermesiydi.

Marek beline bağlı kılıcın kabzasını kavradı ve onu atabilmeyi diledi. Beline bağlıyken koşmak onu sadece yavaşlatırdı ama Hainlerin Kuyuları'nı denetlemekle görevli muhafızlara karşı ona ihtiyacı olabilirdi.

Marek yakut dikilitaşın göz kamaştırıcı bakışlarından uzaklaşırken şenliklerin gürültüsü arkasından kayboldu. Trafiğin yoğun olduğu yolun kenarında koşmaktan kaçınmak için Essam'a doğru yöneldi.

Bir milden biraz fazla bir süre sonra Marek sesi duydu. Vaida'nın hükümdarlığının özel senfonisi.

Hainlerin Kuyuları'ndan gelen feryatlar.

Marek sese doğru yöneldi ve hemen çürümüş bir kütüğe takıldı. Kısa bir tepeden aşağı yuvarlanırken orman bulanıklaştı, çalılar ve cılız kökler altında çıtırdadı.

Sonunda durduğunda içinden acı dolu bir inilti koptu. Marek kendini ayağa kalkmaya ikna edemeden, bir diz sırtının ortasına bastırdı.

"Kıpırdama," diye mırıldandı Jeru. "Bekle."

Bir çift ses tepenin üzerinden süzülüp, toynakların kusursuz gıcırtısına eşlik etti. "Ne zaman döneceğini kimseye söylemedi mi?"

Diğer atlı alay etti. "Hayır, ama ne kadar süre yok olabilir ki? Sedain yarın. Sabah olmadan döner."

"Peki ya ensemizde kamp kuran Awaleen'i terk etmiş Nizahl askerleri sürüsü?"

Homurdanmaları ağaçların arasında kayboldu ve Marek'in omurgasındaki baskı noktası hafifledi. Marek öfkeyle yüzünün yan tarafında pıhtılaşmış kiri silkeleyerek arkasını döndü. Jeru'nun kaşlarını çatarak kendisine baktığını gören Marek, öfkesini çılgılık atamadan bastırdı.

"Beni nasıl buldun?" diye ısırdı.

Jeru ters ters bakarak çömeldiği yerden kalktı ve Marek'in omzundan tutarak onu ayağa kaldırdı. "Acemi arkadaşlarının başka biri yerine beni bulmaya karar vermesine minnettar olmalısın. Sefa'yı Hainler Kuyusu'ndan çıkarmaya çalışırsan ne olacağını sanıyorsun Marek? Bu arazinin her yerinde Lukubi muhafızları var."

Zane ve Almerour'a mezarlara kadar lanet olsun. Marek dirseğini Jeru'nun elinden çekip aldı ve muhafızı iterek geçti. "Umurumda değil."

"Belli ki! Kendini *ya da* Sefa'yı."

Marek yavaşladı, tereddüt etti. "Muhafızlar beni yakalamadan onu dışarı çıkarabilirim." "Çıkaramazsın. Bir ipiniz olsa bile, zamanınız yok. Her Kuyulara ulaşır ulaşmaz yarım mil içindeki muhafızlar üzerinize çullanacaktır."

Marek etrafında döndü. "O zaman öldürebildiğim kadarını öldüreceğim! Ne yapmamı istiyorsun Jeru? Biz oturup fikir alışverişi yaparken onu orada çürümeye mi bırakayım?"

Jeru dudaklarını büzdü ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Durum biraz karışık. O yarı Nizahlan, ama Sultana'ya yaptıklarını da üstlenmeden onu sahiplenemeyiz. Saldırı Zinish Anlaşmalarının ihlali anlamına gelir. Varis'in onu kurtarmamak için her türlü sebebi var."

"Varis'ten yardım isteyeceğimi mi sandın?" Marek alay etti. Tekrar yürümeye başladı. "Kuyuya başvursam daha şanslı olurum."

"Marek, bekle." Jeru'nun sesi değişti, aceleci oldu. "Duyuyor musun-"

Bir kılıcın ucu Marek'in göğsüne dayandı. Ağaçların arasından bir sıra Nizahl askeri belirdi, kılıçlarını ona ve Jeru'ya doğrultmuşlardı. Daha fazla asker geldi, Marek ve Jeru'nun etrafını büyük bir halka şeklinde sardılar. Hiçbiri Ravening yerleşkesinden değildi; bunlar gerçek askerlerdi, taze yüzlü acemiler değil.

"Haklıydım Vaun."

Marek etrafında döndü.

Tepenin başında duran, eldivenli ellerini arkasına saklamış Nizahlı Arin'di.

Başındaki çuval yırtılırken ışık Marek'in gözlerini yaktı.

Bir kulübede dizlerinin üzerine çökmüş, elleri önünde sıkıca bağlanmıştı.

Solunda Jeru, çuval yırtılırken başını eğmiş, gözlerini açmaya dayanamıyormuş gibi kapalı tutuyordu.

Kulübenin diğer ucunda Vaun Jeru'yu öylesine derin bir kötülükle izliyordu ki Marek düşüncesizce bağlı muhafıza yaklaşmaya çalıştı. Varis ocağın yanında duruyordu; sağında genç ve güzel bir kadın, solunda ise saçları muz gibi taranmış, çatık kaşlı bir adam vardı.

Komutan hiçbirine bakmıyordu. Gözlerinde boş bir bakışla ocaktaki alevlerin çıtırtısını izliyordu, Marek'i döşeme tahtalarının arasından sızan ayazdan daha fazla üşüten bir kopukluktu bu.

"-aranan bir kaçakla işbirliği yapmak ve asırlık bir anlaşmayı riske atmak!" Muz saçlı adam Jeru'nun suçlarını sıralarken nefes almak için durakladı. "Lukub'un kuvvetleri tarafından yakalanmış olsaydın ne olacağını anlıyor musun? Sultanın muhafızları, Vaida'nın saldırganını kuyulardan kurtarmaya çalışan Veliaht'ın özel muhafızlarından birini yakalasaydı?"

Dudak büken kadın Jeru'nun yanına çömeldi ve belli belirsiz bir elini onun omzuna bastırdı. "Tehdit mi edildin Jeru? Bir tür baskı altında ona yardım etmeye mi zorlandın?"

"Bu kadar laf kalabalığı yeter, Layla. Ne tür bir tehdit oluşturmuş olabilir ki?" -Muz adam başparmağını Marek'e doğru uzattı- "Varis'in muhafızlarına karşı nasıl bir koz kullanmış olabilir? Jeru onu her an parçalara ayırabilirdi."

"Onu tehdit ettim." Son yarım saattir durmaksızın küfrettiği için sesi kısılmış ve pürüzlenmişti. Marek bu kulübeden canlı çıkacağından şüpheliydi ama Jeru çıkabilirdi. Jeru Sefa'yı güvende tutacaktı, Marek'e söz vermişti. "Varisine ihanet etmedi. Bana yardım etmesi için onu ben zorladım. Başka seçeneği yoktu."

Jeru'nun başı nihayet kalktı ve Marek'e şaşkın bir bakış fırlattı. "Yalan söylüyor."

"Söylemiyorum." Marek kaşlarını çatı. Başı ve boynu arasındaki birliğe veda etmesine dakikalar kala bile Jeru onur konusunda şansını denemek istiyordu.

"Hain bir ay önce Ravening yerleşkesini ziyaret etti ve Nizahl acemisi kılığındaki kaçağı bulduğuna dair hiçbir rapor vermedi. Son ziyareti sırasında bölüm liderini öldürdü ve yine kaçak hakkında hiçbir rapor vermedi," dedi Vaun.

Marek, "Sulor tutuklama yerine Dörtlü Talih duruşmasını seçti," diye itiraz etti. "Kaybetti. Nizahl yasalarına göre bu cinayet değil."

"Varis Dörtlü Talih'i yıllar önce yasakladı," diye tersledi Muz Adam, Marek'e hitap etme zorunluluğundan isyan etmiş gibi görünüyordu. "Muhafızın mahkemeleri adaletten mahrum bırakmaya hakkı yoktu."

Yasa dışı mı? Jeru'nun Sulor'u öldürdükten sonra hasta görünmesine şaşmamalı.

Marek duyduklarına inanamıyordu. "Sulor'u asla suçlu bulamazlardı! Kraliyet ailelerinden, mahkeme üyelerine ödeme yapan ailelerden rüşvet alıyordu! Devriyeleri yeniden yönlendiriyor, kayıtlarda tahrifat yapıyor ve aşağı köylerden uygun olmayan çocukları askere alıyordu-"

"Buraya bölüm liderinin ölümüyle ilgili dava açmaya gelmedik," dedi Layla nazikçe. Henüz gözlerini ocaktan ayırmamış olan Arin'in yanına geçti. "Efendim, ikisini de yargılanmayı beklemek üzere Nizahl'a geri göndermemizi ister misiniz?"

Marek'in kalbi durdu. Eğer ikisini de Nizahl'a giden bir arabaya atarlarsa Sefa ölecekti. Toprakta tek başına ölecek, kulaklarındaki son ses mahkûm arkadaşlarının feryatları olacaktı. "Yapamazsın. Hayır, *lütfen, lütfen*.
-"

"Çocuğu çözün," dedi Varis, emri de geri kalanı gibi bağlantısızdı. "Bırakın arkadaşını kurtarmaya çalışsın."

Muz Adam'ın yüz ifadesi öfkeyle çatladı ama dilini tutmayı başardı. Vaun bir eşekarısı yuvası yutmuş gibi görünüyordu ama hançerini Marek'in iplerine sapladı.

Marek bileklerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Peki ya Jeru?"

"Gitmelisin," dedi Layla ve onun tepeden bakan tonu Marek'i Vaun'un bakışlarından ve Muz Adam'ın sinsi sözlerinden daha çok kızdırdı. "Varis sana özgürlüğünü bahsetti. Bunu çarçur etme."

Marek onu görmezden geldi. "Beni dinliyor musun, seni gümüş saçlı piç? Jeru ne olacak?"

Vaun'un yumruğunun Marek'in çenesine çarpması bekleniyordu. Varis'in danışmanlarının ve dalkavuklarının öfkeli çıkışları da bekleniyordu.

Varis'ten gelen ani kahkaha patlaması? Kesinlikle beklenmiyordu.

Kabin sessizliğe gömüldü. Şaşkınlık içinde birleşen mahkûm ve danışmanlar, sanki Marek bir hakaret yerine bir şaka yapmış gibi Kumandan'ın kahkahalarla eğilmesini izlediler.

"Gümüş saçlı piç," diye tekrarladı Arin, eldivenli elleriyle gözlerini silerken. "Siz Lazurlar sandığınızdan daha zekisiniz."

Marek'in Nizahlı Arin'in Nizahlı Arin olmasına ihtiyacı vardı, bu... ilgisiz sahtekâra değil. "Eğer Sefa ölürse, bunun sorumlusu sensin," dedi Marek. "Sultanın parmağını neden kestiğini bilmiyorum ama iyi bir nedeni olmasaydı o yüzüğü asla çalmazdı. O yarı-Nizahlan'dır - sizin korumanıza borçludur."

Arin'in yüz hatlarında belli belirsiz bir ilgi belirdi. "Yüzük mü?"

"Görevli Sultana saldırıp hem parmağını hem de yüzüğü çaldığı için tutuklandı," dedi Muz Adam.

Varis, sanki çok mantıklıymış gibi kendi kendine başını salladı. Marek, Varis'in kafatasını yarıp bir açıklama çıkarabilmeyi diledi. Sefa'nın hareketlerinde Marek'in göremediği neyi görmüştü? Marek onu yaşayan herkesten daha iyi tanıyordu.

Daha konuşmadan ve Vaun'dan bir darbe daha yiyemeden, kabin sallanmaya başladı.

Bir ayna öne doğru eğildi ve tahta bir sıraya çarparak camları her yöne saçtı. Gardırop sallandı, kapıları uçarak açıldı. Muz Adam Vaun'un arkasına saklanırken, Layla Varis'in koluna uzandı.

Marek dikkati dağılan Jeru'yu dirseğinden tutup kaldırmaya çalıştı ama inatçı, mezarların lanetlediği adam dizlerinin üzerinden kalkmadı. "Bir yemine ihanet ettim Marek," diye tersledi Jeru, Marek'in hırıltılı emrine karşılık olarak. "Bunu anlıyor musun? Hayatın boyunca yemin tutma zahmetine girmediğini biliyorum ama yeminlerin bir anlamı vardır. Bazılarımız için uğruna ölmeye değer."

Sinirlenen Marek muhafızdan bir adım uzaklaştı. Ne yaparsa yapsın, Marek her zaman korkak Lazur olarak kalacaktı, öyle değil mi?

"Sen bir yemini bozdun ve bunun bedeli ölümdür. Kardeşlerim yeminlerini tuttular ve onların bedeli de ölüm oldu," dedi Marek sessizce. "Bunun için beni istediğin gibi yargıla Jeru, ama yaşamak istediğim için asla özür dilemeyeceğim. Sefa'yı seçtiğim için asla özür dilemeyeceğim. Benim yeminlerim seninkilerden farklı görünebilir ama daha az önemli degiller."

Jeru gözlerini indirdi ve Marek gözlerinde bir özür gördüğüne kendini inandırdı.

Komutan bunların hiçbirine dikkat etmiyordu. Layla'yı ikinci bir bakış atmadan başından savdı ve kapıya doğru ilerledi.

"Majesteleri, bu güvenli değil!" Vaun, Arin'i ve diğerlerini takip etti.

isteksizce takip etti. Marek eğilmiş muhafızlara son bir kez baktı.

Kulübenin dışında rüzgâr Marek'in saçlarını gözlerine doğru savuruyordu. Uçuşan parçalardan yüzünü korumak için kolunu kaldırdı. Kulübenin etrafındaki ağaçlar sallanıyor, sanki sığınmak için kümelenmiş gibi birbirlerine yaslanıyordu. Yer titriyor, çakıl taşları ayaklarının etrafında sekiyordu.

Komutan devrilen bir ağacın altında kalarak ölme ihtimalini hiç umursamıyor gibiydi. Ürkütücü bir şekilde hareketsizleşmiş, bakışları ormanın karanlığını izliyordu.

"Efendim, ne oldu?" Vaun sordu.

Gökyüzü üstlerinden parçalanırken Layla çığlık attı. Bayoum yere düştü ve başını kapattı.

Altın gagalarının hilal kıvrımları ayın kendisinden daha parlak olan yüzlerce kitmer Essam'ın üzerinde süzülüyordu. Gagalar ayrılıp Sylvia'nın sesi duyulduğunda Marek neredeyse yerdeki Muz Adam'a katılıyordu.

"Jasad halkı, şimdi beni dinleyin. Ben Malika Essiya, Niphran'ın kızıyım. Bu Rovial'ın çocuklarına, büyüünün son krallığından gelen bizlere bir çağrıdır - eve dönün. Birlik olursak düşman bizi yenemez. Birlikte, yıkamayacakları bir kaleyiz."

Ağzı açık kalan Marek sadece şaşkınlıkla bakabildi. O bir karıncaydı, her şeyi tüketen bir kudretin varlığında unutulabilir bir zerreydi.

Kitmerlar yanlarından geçip giderken çağrı tekrarlandı ve Marek Nizahl Varisi'ne bakmaktan kendini alamadı. Şüphesiz, o bile böyle bir manzara karşısında üşümüş ve uzaklaşmış olamazdı.

Rüzgâr Varis'in gümüş rengi saçlarını bağından koparmış, kalkık yüzünün etrafında uçuşmaya bırakmıştı. Gözleri yine uzaklara dalmıştı ama Marek bu uzaklığı daha önce de görmüştü; bu Varis'in iş başındaki zihniydi. Bir köşeye çömelmiş bir örümcek gibi ağlarını örüyor, ağı avı için hazır olana kadar gölgelerin içinde çalışıyordu.

Kediciklerin sonuncusu da Sylvia'nın sesini yanlarına alarak gözden kaybolduğunda Varis... neşeli görünüyordu. Güzel bir kız saçının bir telini parmağına doladığında ya da meyhanede riskli bir bahsi kazandığında Marek'in yaşadığı türden bir coşku. Marek bu bakışı en son gördüğünde, Omal'da Sylvia, Arin'in Vaida'yı nasıl uyuttuğunu ve yüzüğünün bir kalıbını nasıl çaldığını anlatıp dururken gülümsüyormuş gibi yapmıştı.

muhafızları alarına geçirdi.

Marek hareketsiz kaldı.

"Sefa'nın çalmaya çalıştığı yüzüğün kalıbı sende!" Marek unuttuğuna inanamıyordu. "İkinci deneme sırasında almıştın!"

Arin'in ona gösterdiği ilgiye bakılırsa koltuk altına doğru bağırmış da olabilirdi. Varis Fildişi Sarayı'na doğru döndü. Yakut dikilitaşın tepesi gökyüzünü deliyor, ağaçların ötesinde zar zor görünüyordu. Arin uzun bir süre ona baktı, gözlerindeki kıvılcım Marek'e zifiri karanlık bir odada titreyen bir kibriti hatırlattı.

Arin arkasını döndüğünde, Marek kulübeye geldiğinden beri ilk kez gözleri açıldı. "Vaun, git Jeru'yu çöz ve Sefa'yı kuyulardan çıkarmasını söyle," diye emretti Arin. "Çocuk da onunla gidebilir. İhtiyacınız olan kadar acemi asker alın ve yolunuza çıkan muhafızları dizginleyin. Bayoum, üçüncü ve beşinci bölük alaylarına Fildişi Sarayı'na doğru harekete geçmeleri için işaret gönder. Leyla, bir at getir ve olabildiğince hızlı Orban'a git."

"Efendim, ne-" Layla gözlerini kocaman açarak duraksayarak ilerledi. "Bu Zinish Anlaşması'nı bozar. Bu bir savaş olur!"

"Bu zaten savaş." Arin yanlarından geçti. "Fildişi Sarayı alın."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ESSİYA

İlk khawaga beni fark ettiğinde artık çok geçti.

Uçan hançerim yuvasını uyarı ılığını atan khawaga'nın boğazında buldu. İkincisi, vahşi köpeğı.

"Köpek!" Maia hançerini iki eliyle kavrayarak soluk soluğa kaldı.

"Yüzünü yemeden önce onu sevmeyi denemek ister miydin?" Efra tersledi.

Orban kalesinden bir khawaga seli fişkırdı. Kıvrık kılıçlar khawaga'nın hevesli ellerinde parıldıyor, kan dökme asmadaki çürümüş bir meyve gibi havada olgunlaşıyordu.

"Geri çekilin!" Jasadis'e emrettim.

Avuçlarımı birbirine dokundurdum ve yavaşça birbirinden ayırdım, ellerimin arasında altın ve gümüşten bir ağ ördüm. Büyüm içimde nabız gibi atıyordu, coşkulu, itaat etmek için çaresizce. Harekete geçmeden önce ne istediğimi düşünmem bile gerek kalmadı.

"Karımı öldürdün!" diye bağırdı, çamurlu çenesinden gözyaşları damlıyordu.

İçimi çektim. "Hangisi senin karındı?"

Efra'nın hareketsiz kaldığını görmek için ona bakmama gerek yoktu. Görüntüler her geri geldiğinde Efra bunu hissediyordu. Benden ne yayıldığını hissediyordu? Onun büyüü benimkinde neye tepki veriyordu?

Bunun bir önemi yoktu. İmgeleri anlamaya çalışmayı bırakmıştım.

Eğer bu bir büyü deliliğıyse, benim için geldiğinde gözlerinin içine bakmamayı tercih ederdim.

Kollarımı geri çektim ve dev ağı fırlattım. Havada parçalanarak düzinelerce küçük ağa dönüştü ve khawaga'ya doğru yelken açtı. Ulumalar kulaklarıma çarptı, khawaga ve köpeklerini kucaklayan bıçaklı ağların tatlı müziğı. Yürümeye devam ettim, her küfreden, sıkışmış khawaga'nın yanından gülerek geçtim. Bal kapladı

büyümün ağızda bıraktığı tatlı tat başımın dönmesine neden oldu. Diğerlerinin beni takip edip etmediğini fark etmedim.

Şatonun kapısından kocaman bir boğa bana baktı.

Gülümsedim ve boğanın burnunda bir çizgi belirdi. Gürültülü bir çatırtıyla çatlak genişledi ve kapıyı parçaladı. Menteşeleri tekmeledim ve kapı içe doğru çöküp tahta ve metal parçalarına ayrılırken yüzümü korudum.

"SORN!" Gümbürdedim. "Görgü kuralların seni terk mi etti? Gel de merhaba de, seni sarhoş sansar! Şampiyonunu uyandırmaya geldim!"

Kalenin kalbinden daha fazla khawaga döküldü. En yakın olanın karnına tekme attım ve yumruğumu boğazına indirdim, bileğimi vahşice çevirerek onu etkisiz hale getirdim.

"Yeter! Yeter! Yeter! Kılıçlarınızı indirin!" diye kükredi tanıdık bir ses. "ORBAN'IN SORN'U MALİKA ESSİYA'YA GİRİŞ İZNİ VERİYOR!"

Son cümle kendi içinde bir büyü barındırıyor olmalıydı, çünkü khawaga hemen hareketsiz kaldı. Öldürücü bir vuruşun ortasında durdum, kılıcımın ucu khawaga'nın boynunun gümbürdeyen noktasında duruyordu.

Orban Varisi merdivene doğru eğildi. Khawaga'sının kalkık kılıçlarının üzerinden bakışlarımı karşıladı. Kraliyet vahşisinin ağzını bir sırtıma kapladı.

Sorn, "Bunlar kapımı kırmaya gelen ölümler değil mi?" diye söylendi. "İçeri gel, Jasadlı Essiya."

Hayvan başları duvarlardan bizi izliyordu. Siyah bir aygır, bir kurt, bir zamanlar Essam'da savaştığım üç başlı, soyu tükenmiş bir yaratık. Maia, Lateef'in koluna yapışan hortlak gibi binekleri görünce ürperdi. Namsa onları biraz fazla ilgiyle inceledi.

Hizmetkâr, şaha kalkmış iki boğa resminin oyulduğu bir kapının önünde durdu. "Varis sizinle içeride görüşecek."

Kadın ortadan kayboldu ve beni biraz mahcup bir gülümsemeyle Jasadis'e dönmek zorunda bıraktı.

Urabi'ye ne duyduğum sesten ne de görmeden duramadığım yüzlerden bahsetmiştim. Omal'ın yukarı kasabalarının sınırında beni takip ettiklerinde, onlara Felix'in kafasını vermiş ve hiçbir soruya cevap vermeyi reddetmiştim.

Orban'a gelmek istememişlerdi ama ben Sorn'u ziyaret etmemiz için ısrar etmiştim. Orban, Galim'in Viraji'ndan sonra ana ticaret yollarının çoğunu abluka altına almıştı. Krallığa giden yollara bile giremeyeceklerse, Jasadlılara gelip Jasad'da bana katılmalarını söylemenin ne anlamı vardı? Essam'daki kalıntı büyülerle dolu patikalarda yürümek zorunda kalacaklardı ve bu da onları her türlü tehlikeye açık hale getirecekti.

Ellerimi pelerinimin ceplerine soktum. "Sorn'un karşısına çıktığımızda bana karşı çıkma. Başka bir şımarık, ayyaş Varis gibi görünebilir ama Sorn ilk zayıflık belirtisinde sizi ödüllü bir domuz gibi deşecektir."

Gergin sessizliklerinden memnun bir şekilde odaya girdim.

Ya da *odalara*, ortaya çıktığı gibi.

Sorn'un özel odası aşırılığın sunağıydı. Bembeyaz kemikten yontulmuş aplikler titreyen meşaleleri tutuyor, turuncu ışıltı odalara zindan benzeri bir hava katıyordu. Yumuşak ayı postundan halılar, altmış kişinin yatabileceği lüks bir yatağa geçerken ayak seslerimizi bastırıyordu.

"Awaleen aşağıda," diye nefes aldı Maia ve ben de onun bakışlarını Sorn'un yatak başlığına kadar takip ettim.

Yüzlerce kemik parçası birbirine lehimlenerek Sorn'un yatağının birkaç metre üzerinde duran solgun, korkunç yatak başlığını oluşturmuştu. Kemikler boğumlu ağaç kökleri gibi birbirlerine dolanmış, yastıkların arkasında ölüleri izleyen bir iskelet sisi gibi yükseliyordu.

"Yatak başlığınız kafataslarından mı yapılmış?" Dilimi tıkırdattım. "Gerçekçi olma eğilimindesin."

"Hoşuna gidiyor mu?" Sorn'un bana attığı gülümseme vahşilik sınırındaydı. "Senin için de benzer bir tane yaptırabilirim. Temel oluşturmak için yeterince khawaga'mı öldürdün."

Her zamanki gibi kaba ve çılgınca. Yorgunluk Sorn'u ıslak peynirdeki küf gibi delik deşik etmemiş olsaydı buna kanabilirdim. Kestane rengi saçları parlaklığını kaybetmiş, alnına dökülmüştü. Ağzının ve şakaklarının etrafında yayılan çizgiler, yüzünden akan gerginlik dalgasının altında erozyona uğramıştı. Hâlâ güçlü bir vücuda sahip olmasına rağmen, giysileri vücuduna biraz daha bol geliyordu. O gürleyen enerji, o sefahat düşkünlüğü... gitmişti.

Sorununun kaynağına ve ziyaretimizin nedenine odaklandım.

Çarşafların altındaki hareketsiz figür, bu canavarca ganimetlerle dolu odada daha da küçük görünüyordu. Diya'yı üçüncü duruşmadan beri görmemiştim. Saçları uzamıştı, dalgalı teller kulaklarının tepesini gıdıklıyordu. Mumsu bir renk tonuyla kaplanmıştı.

Hanim'in ölümün nefesi olarak adlandırdığı tonda kahverengi bir ten ve diğer Jasadis'in ürperdiğini gördüm.

Diya'nın omzuna uzanma girişimim, Sorn'un bileğimi kavraması ve "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırlamasıyla kısa sürdü.

Tutuşunu kırmak, Arin'inkini kırmak için harcadığım çabanın dörtte birinden daha azını aldı. Bunu Sorn'un zihinsel durumunun bir yansıması yerine kendi becerim için bir övgü olarak görmeyi seçtim. "Buraya ona yardım etmeye geldim. Kendi yoluna çıkmayı bırak."

Sorn'un burun delikleri alevlendi ama Diya'nın nabzını kontrol etmemi engellemedi.

Zayıf ve güçsüz. Fazla zamanı kalmamıştı.

Sorn'un Şampiyonuna olan hisleri hakkındaki tüm şüpheler Diya'nın dudaklarını görünce kayboldu. Bu kadar uzun süre uyuyan birinin dudaklarının Çöl Düzlükleri'nden daha çatlak olması gerekirdi. Oysa benimkilerden daha yumuşak görünüyorlardı.

"Ne istiyorsun?" Sorn tersledi. Düşmüş Şampiyonu hakkındaki uzun süreli değerlendirmem onu rahatsız etmiş gibiydi.

Diya'nın yatağının ayak ucuna oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Eminim bir tahminin vardır. Beni etkileyin."

Sorn arkasına yaslandı, dizlerini erkeksi bir şekilde yaydı, bir kolu sandalyesinin ucundan sarkıyordu. "Jasadiler gidip Jasad'da öldürülebilirsin diye ticaret yollarını açmamı istiyorsun."

Lateef ve Namsa yer değiştirdi. Onlara sakinleştirici bir bakış attım. "Bu doğru mu?" Başımı eğdim.

"Kitmer'lerinizi gördüm, çağrınızı duydum. Binlerce Jasadis'in seyahat etmek için açık yollara ihtiyacı var, değil mi?"

"Açık yollar." Tereddüt etmedim. "Korunmuş yollar."

"Korunmuş," diye tekrarladı Sorn. Meşalelerden çıkan alevler yakışıklı yüz hatlarına biraz uğursuz bir hava veriyordu. "Jasadileriniz için ticaret yollarını koruması için khawaga göndermemi mi istiyorsunuz?"

"Jasad tekrar yükseldiğinde-"

"Hayır, hayır." Sorn bir elini kaldırdı. "Güzel konuşmalarını daha istekli kulaklar için sakla. Ya sade konuşursun ya da hiç konuşmazsın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kısa bir süre etkilendim. Demek Sorn'un bir beyni vardı ve tamamen içki ve kan dökmekle yönetilmiyordu.

"Nizahl peşinizden gelmeyecek. Ticaretinizdeki yolcuları korumak

rotalar Orban'ın ayrıcalığıdır."

"Bana Orban'ın zorunluluklarından biraz daha bahsedin." Sorn her kelimeyi sınırlarının ötesinde, alaycılıkla ağırlaştırdı.

"Nizahl, ticaret yollarınızdakilerin büyüye sahip olduğunu bilmeniz için bir neden olmadıkça size karşı harekete geçmeyecektir. Nereden bileceksiniz ki? Khawaga, Jasadi ya da Orbanian olsun, ticaret yollarında seyahat eden herkesi korumakla görevli olacağından, herhangi bir kararnameyi ihlal etmiş olmayacaksınız. Komutan kendi yasalarını ihlal etmeyecektir."

Sorn güldü. Bir eliyle yüzünü sildi. Çenesine ulaştığında kahkahası bir iç çekişe dönüştü. "Sanırım haberleri duymadınız."

Ses tonu bir dizi uyarı zilini çaldırdı. "Haberler mi?"

"Arin Zinish Anlaşması'nı bozdu. O ve Vaida savaş halindeler. Elbette teorik olarak, çünkü hizmetkârı parmağını kesip yüzüğünü çalmaya çalıştıktan sonra Vaida'nın nereye kaybolduğunu kimse bilmiyor." Sorn isteksiz bir hayranlıkla başını salladı. "Küçük serseri onu yakalamadan önce bahçelere kadar gitmeyi başarmış."

Geri kalanımızın yankılanan sessizliği Sorn'u memnun etmiş görünüyordu. "Görüyorum ki seni üzmüşüm."

Gözlerim yarıklara kadar kısıldı. "Vaida'nın yüzüğü çalınamaz. Baira'nın büyüyle dolu -muhtemelen kalıntı büyüsu kadar eski. Vaida'nın varlığından çıkarılması imkânsız." Yüzüğü çalmaya çalıştığım gece Vaida'nın bedenini ele geçiren ve bembeyaz gözleriyle bana gülümseyen yarattığı düşünmemek için kendimi zor tuttum. Neşeli ve kafa karıştırıcı bir şekilde benimle alay etmişti.

Neredeyse. Tekrar tekrar denediler ama seçimlerin hiç değişmedi. Bunun başarılı olacağını kim bilebilirdi?

"Görevli bir yolunu buldu. Ayrıca bir Nizahl askeriyle birlikte Hainler Kuyusu'ndan kaçmayı da başardı. Arin ve Vaida kuzeyde, sen ve Felix güneyde; eğlencem zengin bir şekilde sağlandı. Söylesene, onun kellesi hâlâ sende mi?"

"Nizahl Varisi bir nedeni olmadıkça Zinish Anlaşmalarını bozmaz," diye ısrar ettim. "Vaida nereye gitti?"

Sorn omuz silktilti. Bana şaşırtıcı haberler verme hevesi azalmış, yüz ifadesine can sıkıntısı geri gelmeye başlamıştı. "Ben nereden bileyim?"

Diya'nın yorganının ucunu düzeltiltim. "Ticaret yollarınızı açın ve

önümüzdeki on iki gün boyunca gezginleriniz. Ondan sonra arkanıza yaslanıp dilerseñiz hepimizin birbirimizi parçalamasını izleyebilirsiniz." Ellerimi iki yana açtım. "Güzel konuşmaları umursamadığını biliyorum, Sorn. Sana verecek bir konuşmam yok. Bunun her adımını iğrenç olacak. Acımasız, tüyler ürpertici ve kanlı olacak."

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi de beni heyecanlandırmaya çalışıyorsun."

"Ama büyümüz hiçbir yere gitmiyor," diye devam ettim, sıkıntımı dışa vurarak, "biz de öyle. Jasad'ın zamanı geldi. Kan dökme sona erdiğinde, kendinizi ya güçlü yeni bir müttefikle ya da dört düşmanla bulabilirsiniz."

"On iki gün içinde ne olacak?"

Kaleyi yükseltirim ve ölürüm ya da kaleyi yükseltirim ve deliririm.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Sorn başını kaşıdı ve kısa bir saç telini dalgınca kıvırdı. "Sen Diya'yı dirilttikten sonra fikrimi değiştirebilirim. Sözüme sadık kalacağımı garanti edecek hiçbir şeyin yok."

Ona azarlayıcı bir bakış attım ve Diya'nın yorganın altındaki bacağına dokundum. "Senin ikiyeüzlü postunu hizada tutmanın anahtarının tam burada yattığına inanıyorum. Onu bu uykudan ne kadar kolay kurtarabilirsek, o kadar kolay geri gönderebiliriz. Ya da daha kötüsü."

Diya'yı sonsuz uykusuna geri gönderip gönderemeyeceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Alcah sırasında arkadaş olduğum tek Şampiyonu öldürmeyi de özellikle *istemiyordum*. Tehdidimin uygulanabilirliği önemsizdi. Sorn gibi çaresiz bir adam için, tehdit tek başına yeterliydi.

Sorn uzun süre bana baktı. Sonunda Diya'ya baktı. Varis için duyduğum isteksiz acıma duygusuna karşı koydum. Özlem ve yıkım onu harap etmişti, yüzündeki ifade gün gibi ortadaydı.

Sorn usulca kıkırdadı. "Awaleen'e şükürler olsun ki sen ve Arin bu işin karşı tarafındasınız. İkinizin birleşik gücü geri kalanımızı mahvedebilir."

"Bu bir evet mi?"

"Evet, lanet olsun sana. Evet, evet. Onu uyandırın ve Orban ticaret yollarını açsın." "Sadece açmak mı?"

Sorn'un çenesi çalıştı. "Ticaret yollarını aç ve koru."

Nihayet bir zafer. Çoğunlukla kansız bir zafer. Jasadis'e sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Henüz kazanmadığımızı kendime hatırlattım. Önce Diya'yı uyandırmamız gerekiyordu.

"Lateef." Başımı uyuyan figüre doğru eğerek davet ettim.

Lateef yatağın etrafında dönerek Sorn'un karşısındaki tarafa geçti. Derin bir nefes aldı ve elini Diya'nın alnına koydu. Sorn'un omuzları sertleşti. Lateefi Şampiyon'undan uzaklaştırmamak için büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi.

"Onun büyüğü genelleştirilmiş," diye açıkladım. "Onu iyileştirmek için kullanabilir."

Dakikalar geçti. Lateef'in gözleri kapalı kapaklarının ardında hızla hareket ediyordu.

Namsa ağırlığını kaydırdı, alnında gergin bir çizgi vardı.

Diya'dan tek bir kıpırtı bile gelmedi.

Lateef ağır bir nefes vererek gözlerini açtı ve Diya'dan uzaklaştı. "Vücudundaki her organı, her damarı kontrol ettim. Uyanmasını engelleyen hiçbir hastalık yok. Fiziksel olarak mükemmel durumda."

Hayal kırıklığı, kırılğan ve uçucu, Sorn'un yüz hatlarını yırttı. "Geldiğiniz için mezarlara şükürler olsun. Daha da gereksiz bilgiler olmasaydı ne yapardım bilmiyorum!" Alçak bir yeminle sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Hepiniz defolun. Anlaşmanın size düşen kısmını yerine getiremediniz. Khawaga'mın işinizi bitirmesine izin vermeden önce binayı terk edin."

Ayağa kalktım, dilim hakaretlerle doluydu ve fırlatmaya hazırdım. Hiçbirini söyleyemeden, sessiz bir ses üzerimizden konuştu.

"Belki ben deneyebilirim."

Maia öne çıktı, titreyen elleri tünığının içinde düğümlenmişti. "Eğer fiziksel bir hastalık değilse, rahatsızlığının nedeni farklı bir tür tıkanıklık olabilir."

"Zihinsel mi demek istiyorsun?" diye sordu Namsa.

Maia başını salladı. "İzninizle, Majesteleri."

"*Zihnini* karıştırmak için büyüğü mü kullanmak istiyorsun? Kesinlikle hayır."

Hızlı düşündüm. Orban'ı kazanma fırsatımız her geçen saniye elimizden kayıp gidiyordu. "Sebebi bu olabilir Sorn. Üçüncü denemede içtiğimiz iksir bizi bir illüzyonun içine çekmeyi amaçlıyordu. Süreyya'nın zehri illüzyonu yönlendirmek için büyüğü kullandı ama Diya'nın büyüğü olmadığı için takip edemedi. Kaybolmuş olabilir."

Sorn yutkundu. "Yani eğer kaybolduysa, kendi zihninde dolaşıyorsa, bu kız onu çekip çıkarabilir mi?"

Mükemmel bir soru ve düşünmeyi bırakmadığım bir soru. Sadece

Maia'nın sihrini kullandığını bildiğim tek an, uçurumun kenarında Efra'ya zarar vermeden önce bilincimi koparmaktı.

"O bizim celladımız," dedi Efra. Sorn'un geri tepmesi üzerine, "Gücü infazlarla sınırlı değil elbette," diye ekledi.

Efra ağzını bir kez daha açarsa, alt dudağını kafasına geçirip en yakın pencereden aşağı atacaktım. Neden yalan söylesin ki? Maia, Urabi'nin celladı. Düşünsene! Baira'nın mübarek kemikleri, Sorn'un kahkahalara boğulmaması bir mucizeydi.

Maia çenesini kaldırdı. "Benim büyüm bir zihne girip onun en derin, en sıkı tutulan korkularını ve sırlarını açığa çıkarmamı sağlar. Gerçekliğini değiştirebilir ve zihni öldüğüne ikna edebilirim. Beden genellikle kısa süre sonra onu takip eder. Büyüm kansız ve merhametli bir şekilde öldürür. Zihinlerimizin bedenlerimiz üzerinde sahip olduğu bilinmeyen güçler gerçekten de hayatın en önemli mucizelerinden biri."

"Harikalar," dedi Sorn, biraz aptalca.

Açık şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmedim. O bir Lahwa'ydı. İki yüz yıldır bir lahwa olmamıştı ve kimse bu nadir büyüünün yok olmasına çok üzülmemişti.

Urabi ve Mufsidler Maia'nın varlığını öğrendiklerinde onu yakalamak için tüm kaynaklarını seferber etmiş olmalılar. Bir lahwa sadece düşünceleri okumakla kalmaz, eğer isterse, şimdiye kadar sahip olduğum her düşüncayı okuyabilirdi. Onları hedeflerine uyacak şekilde büküp yeniden şekillendirebilir, sıkılmış bir ebeveynin evdeki mobilyaların yerini değiştirmesi gibi kafamın içini yeniden yapılandırabilirdi.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Etrafımda bir lahwa olması için çok fazla sırrım vardı. Büyüsünü benim üzerimde başka kaç kez kullanmıştı?

"Kesin emir almadığım sürece sihrimi asla kullanmam."

Maia'ya sertçe baktım. Düşüncelerimi mi okumuştı yoksa sadece yüzümü mü?

Kızın nazıkçe boyun eğen üzüntüsü neredeyse tiksintimi yok ediyordu. Neredeyse. Ama onun güç türü, diğer krallıklar büyülerini kaybetmeden önce bile aşağılanıyordu.

"Peki." Sorn'un sesi sanki bir eşek arısı kovanı yutmuş gibiydi. "Yap. Ama ona zarar verersen-"

"Şampiyona zarar vermeyeceğim."

Maia yatağın yanında Lateef'in yerini aldı. Kararsızlığı kayboldu ve Diya'nın kaşlarının arasına yerleştirdiği narin parmağı sabit kaldı. Büyüsünden emin olduğunu fark ettim. Eminim.

Maia'nın bakışları tünele girdi, altın ve gümüş onun içinde dönerken uzaklaştı.

Gözlerini. Sorn bu manzara karşısında gözlerini kırıştırdı ve ben de Jasadi büyüsunü en son ne zaman gördüğünü merak ettim.

"Mezarlıkta tek başına," diye mırıldandı Maia. "Tahta bir mezar taşına bir isim kazıyor. L. U. B. N. A."

"Lubna," dedi Sorn, boğuk bir sesle. "Küçük kız kardeşi. Awaleen aşağıda, sen onun kafasının içindesin."

Birdenbire, Maia yüzünü buruşturdu. "O o cinayet onu ebeveynler. Oldukça hevesli bir şekilde."

Sorn sırttı. "İşte benim kızım."

"Kız kardeşini khawaga'ya sattığı için onları parçalara ayırdı," diye açıkladım Namsa'ya. Yaşlı kadın Maia'yı endişeyle izledi.

"Asılmak üzere. Boynuna bir ip geçiriliyor ve sıkılıyor." Maia'nın boş gözlerindeki renkler daha hızlı dönmeye başladı. "Orban Varisi idam sehпасına çıkıyor."

"Onu yakalamadan önce khawaga'larımdan birkaçını katletti," dedi Sorn gururla. "İnfazını izleyenler azımsanmayacak kadar çoktu, bu yüzden babam görevin doğru yapıldığını görmemi emretti. Ama yüksük kadar bir kadının en iyi adamlarımdan bazılarını öldürmesini beklemiyordum. Onunla ilgili bir şey... gözlerindeki öfke... Saygı duydum. Anladım."

"Orban Varisi ipin çıkarılmasını emretti. 'Bugün idam olmayacak.' Kalabalık kargaşa içinde." Maia başını eğdi. "Bu anı tekrarlayıp duruyor. İpin gevşemesi. Varis onun koluna uzanıyor. Kalabalık bağırıyor. Tekrar ve tekrar."

Maia sarsıldı. "Tatlı Sirauk, bana doğru bakıyor."

"Kimsin sen?"

Hepimiz hırıltılı sözler karşısında sıçradık. Sözler Diya'dan gelmişti ama bedeni kıpırdamadan duruyordu ve gözleri kapalıydı.

"Varisiniz beni sizi iyileştirmem için gönderdi. Zehirli bir iksir zihnini kendi içine döndürdü. Görünüşe göre seni en kötü anlarını tekrar tekrar yaşamaya zorlamış." "*Bunlar benim en kötü anlarım değil.*" Yine dudakları kıpırdadı.

hareketsiz kaldı.

"Anlıyorum." Maia'nın kaşları çatıldı. Sahneyi yeniden değerlendirdi. "Ah." Maia rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Platformdaki Varis'e karşı yoğun bir düşmanlık hissetti. Onlar ayrılır ayrılmaz onu öldürmeyi planladı."

Sorn deli gibi sırtmaya devam etti.

"Ama o... çekiciydi. Anlayış. Khawaga'yı mahkûm etti

Kız kardeşini öldüren ve babasını, bir çocuğu satmaktan sorumlu bir vasinin Garha ile yüzleşmesi için yasayı değiştirmeye zorlayan kişi."

Garha mı? Bu terim için hafızamı yokladım. Sorn beni bu zahmetten kurtardı. "Vatana ihanetle suçlananlar için kasap dükkânı. Canlı canlı derilerini yüzeriz ve derileri ailelerine göndeririz. Sonra parçalara ayrılır ve ana yol boyunca kancalara asılırlar. Köpekler ulaşabildikleri kısımları yiyor ve geri kalanı güneşte çürüyor."

Arin'in alaycı sesi. *Orban'ın hainlere ne yaptığını görmelisin.*

Maia konuşmamızdan habersiz devam etti. "Ona yetenekli olduğunu hissettiriyor. Güçlü. Onun khawaga'larıyla antrenman yapıyor ve hepsinin önüne geçiyor. Ona sarayda bir yer veriyor. Ama ilgisi her zaman dostça. 'Ödüllü bir savaş atının gururlu sahibi' gibi," diye anlatıyor Maia. "Onun ilgisinin neden bu kadar çok kadını kapsadığını ama kendisini kapsamadığını merak ediyor."

Sorn çarpılmış gibi irkildi. "Ne?"

"Ama o doğuştan alçakgönüllü ve hayatının zorlukları sahip olabileceği güzellikleri erozyona uğratmış. Varis'e karşı olan duygularını, onu utandırmayacak ya da ona yük olmayacak bir yerde, gizli tutmanın en iyisi olduğuna karar verdi."

"Bunu neden *söylemedi* ki?" diye homurdandı Sorn.

Oturdum ve çenemi yumruğuma dayadım, çılgınca eğleniyordum.

"Üçüncü duruşmadayız," diye fısıldadı Maia. "Ona ve Sylvia'ya iksiri veriyorlar."

İsmi duyunca gözümü kıptım. Ama Maia Diya'nın düşüncelerini aktarıyordu ve diğer Şampiyon beni Sylvia olarak tanıyordu.

Maia sustu. "Neler oluyor?" Sorn sordu. "Ne oldu?"

Maia'nın gözlerindeki altın ve gümüş, başının arkasına yuvarlanmadan saniyeler önce süzüldü. Yere yığıldı ve bir yığın halinde halının üzerine düştü. Namsa ve Lateef yanına koştu.

Sorn bana doğru döndü. "İşe yaradı mı? Sizin beceriksizliğiniz çok sinir bozucu!"

"Şampiyonunuzun zihnini eleme çabası onu *haftalarca* yorgun bırakacak," diye tısladı Namsa. "Biraz minnettar olun."

"Minnettarlık mı? Siz beceriksiz, büyü bağımlısı soytarılardan biri *Şampiyonumu uyandırdığında* minnettar olacağım!"

"Hepiniz çenenizi kapatır mısınız?" Diya hırladı. "Başım ağrıyor."

Beş kafanın birden yatağa bakması neredeyse komikti. Sorn'un öfkesi dağıldı. Yüzüne doğan bir güneş gibi sevinç yayıldı. "Diya? Diya?"

Sen kendin misin?"

Kadın ters ters baktı. "Bu ne aptalca bir soru böyle? Başka kim olabilirim ki?" Kıkırdadım. "O iyi."

Bana doğru baktığında, ona gelişigüzel bir öpücük kondurdum. "Alcalah'ın hükümdar Victor'unun hastayı ziyaret etmesi gerektiğini düşündüm."

"Lanet olası Alcalah. Mezara kadar yolu var." Kaşları çatıldı. "Hile yapmasaydın ben kazanacaktım."

"Kıskançlık çok çirkin olabiliyor." "Senin yüzün gibi."

Örtülü ayağını okşadım. "Sağlığına kavuşmanı ve zekânı geri kazanmanı dört gözle bekliyorum. Zaten pek bir şey değildi ama bu utanç verici."

Diya ciddi bir ifadeyle Sorn'a, "Efendimiz," dedi. "Şu kılıcı bana uzatabilir misin?"

Ama Sorn ikimizi de dinliyor gibi görünmüyordu. Sadece Diya'yı izliyordu.

Diya doğrulup ona baktı. "Beni iyileştirmen için sana ne teklif etti? Sanırım neden devasa, cafcacflı, kan lekeli bir elbise giydiğinle ilgili."

Daha büyük kan lekelerinden bazılarını kopardım. "Orban ticaret yollarını yeniden açacağına ve koruyacağına söz verdi."

"Ne?" Diya alnını ovuşturdu. "Orban elli yıldır ticaret yollarını kapatmadı. Ne oldu?"

Avucum ısındı ve elimde bir bardak su belirdi. Diya'ya uzattım. Gözlerimde dönen altın ve gümüşe baktı ve iç çekti.

"Bir Jasadi. Tahmin etmeliydim. Üçüncü denemeye kadar hayatta kalamayacak kadar aptalmışsın." Bardağı boşalttı. "Savaşta iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak."

"Diya." Bu isim Sorn'un ağzından bir günahkârın yakarışı gibi döküldü, acı içinde ve yarı fısıltıyla. "Diya, neden bana nasıl hissettiğini söylemedin?"

Orban Şampiyonu gözlerini kısarak Sorn'a baktı. "Ne hissettim? Lordum, hastalandınız mı?"

İnledim. Belki de o ve Sorn birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

"Sorn." Yüzünün önünde bir el salladım. Dağları özleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama sıcak banyoların ve yumuşak yatakların tadını çıkarmak için sadece on iki günüm kalmıştı. Daha fazla ziyan etmek istemedim.

"Bizimkini unutmayacaksın

ya da Nizahl'ın baskısına boyun eğmek."

Çenesini kısa bir süreliğine çevirdi ve benim sabırsız bakışlarıma kendi öfkeli bakışlarıyla karşılık verdi. "Ben zaten söz verdim. İstedığınızı aldınız, şimdi gidin. Khawaga seni rahatsız etmeyecek."

Namsa Maia'yı kaldırdı ve ağırlığını sorunsuzca taşıdı. Efra ve Lateef'i kapıya kadar takip eden Orbanian çiftine kaşlarını çatarak baktı.

Sorn, Diya'nın elini iki elinin arasına aldı. Başını şaşkınca sallayarak bana baktı ve ben de ona hızlıca gülümsedim.

İkisinin de iyiliği için, Sorn'un Diya'nın kalbine karşı dikkatli olmasını umuyordum. Eğer onunla oynarsa, Diya hem onu hem de elinin altındaki tüm kadınları deşerdi. Awaleen araya giren aptala yardım ederdi.

Acı bir kahkaha atarak kapıyı arkamdan kapattım.

BÖLÜM KIRK YEDİ

ESSİYA

Meridyen Geçidi'nin üzerinden uçarken Ingaz'a sıkıca tutundum. Pas rengi kayalıklar çölün ortasında yükseliyor, Düzlüklerin çatlak sarı ağzından dişler gibi kıvrılıyordu. Ingaz'ı onların arasına itmek ve ilk deneme için Orban'a giderken kullandığımız yoldan gitmek istiyordum. Arin'e saldıran kalıntı büyü hâlâ orada mıydı? Urabi'nin toprağa saplanmış oklarını görebilecek miydim?

Arin'i düşünmek bir hataydı. Ingaz'ı sağa doğru çevirmek, Nizahl'a doğru uçmak ve Arin'in penceresinden içeri dalmak için duyduğum acımasız dürtüye karşı gözlerimi kapattım, böylece Zinish Anlaşmalarını ihlal ederken tam olarak ne düşündüğünü öğrenmeyi talep edebilecektim. Arin biri hariç her yönden tahminlere meydan okurdu: her zaman kendi kurallarının sınırları içinde hareket ederdi.

Feci bir şey olmuş olmalıydı. Bunu iliklerime kadar hissettim.

Krallıklar parçalanmaya başlamıştı. Orbanian korumasının devreye girmesiyle binlerce Jasadlı Jasad'a giden ticaret yollarına akın edecekti. Essam Ormanı boyunca savaşıyor binlerce Nizahl ve Lukubi askerinin üzerinden uçmuştuk. Omal, aşağı köylerdeki isyanlar büyüdükçe, konseyin önümüzdeki yirmi gün içinde yeni bir hükümdar atamasını beklerken -ki bu daha önce örneği olmayan resmi bir prosedüdü- darmadağın olacaktı.

Efra'ya baktım. İlk kez o kayalıkların tepesinde karşılaşmıştık.

Efra yüzükoyun yatmış, iki kolunu kitmer'inin boynuna dolamıştı. Bunu iyi saklıyordu ama ondan yayılan dehşeti hissetmek için büyü'nün tadına ihtiyacım yoktu. İlk kitmer grubuma onu Suhna Denizi'nin etrafına fırlatmalarını emrettiğimi düşünürsek, ona duyduğu güvensizliği yadırgayamazdım.

Ingaz'ı Efra'ya doğru yönlendirdim ve "Seni düşürmeyecek," dedim.

Efra bir gözünü zorla açarak bana dik dik baktı. "Eğer kendime güvenim yoksa beni affet.

sözlerinde."

Sustum. Neden onunla denedim ki? Benim hakkımdaki düşünceleri o kayalıklarda oluşmuştu ve ne yaparsam yapayım bunu değiştiremezdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Efra. "Öyle demek istememiştim. Bize verdiğin her sözü tuttun ve Lateef haklı, huysuz bir çocuk gibi davranıyorum."

İngaz'dan neredeyse bayılacaktım. Bu gerçek miydi, yoksa büyü deliliği sonunda beni bitirmiş miydi?

Kitmer üzerindeki demir pençesini çözen Efra yavaşça yaratığın sırtına oturdu ve ellerini boynuzlarına doladı. "Ailenizden nefret ediyorum. Annenden, onun ailesinden, onların ailesinden. Krallığımızı yavaş yavaş çözen bir soydan geliyorsun ve seni bu geçmişten ayırmak benim için... zor. Her an onun kanının kendini göstereceğini düşünüp duruyorum. Her an yüzümüze gülecek ve bizi ölüme terk edecek, sonunda ailesinin mirasını yerine getirecek."

"Buna hâlâ inanıyor musun?"

Yüzünde açık bir çatışma ifadesiyle ona baktı. "Bizi terk edeceğine inanmıyorum."

"Ama hâlâ ailemin mirasını yerine getirebileceğime inanıyor musun?"

"Essiya," dedi Efra ve İngaz'ın boynuzlarını sıkıca kavradım. Efra daha önce hiç ismimi kullanmadığı gibi, bu kadar çekingen bir ses tonu benimsediğini de hiç duymamıştım. "İkimiz de biliyoruz ki büyü seni tükettiğinde neler olduğunu hissedebiliyorum. Sen... sen yok oluyorsun. O anlarda geriye kalan tek parçan büyü ve o da çok öfkeli. Jasad umurunda değil. Yıkımdan başka hiçbir şey umurunda değildir."

Geriye kalan benim.

İçimi bir ürperti kapladı ve kalbimin midemin dibine inmesini engellemek için savaştım. Efra'nın bana verdiği sıkıntıya rağmen, Urabi'lerin en cesuruydu. En azından bunu kabul etmişti. En azından bunu yüksek sesle söyledi.

Meridyen Geçidi'ni aşmıştık. Namsa ve Maia arkamızda kalmıştı ama Lateef önden giderek Çöl Düzlekleri'nin çatlak düzlüklerinde eğilip bükülmeye başlamıştı. Yaşlı adam bir kediciğin sırtında uçmaktan büyük keyif alıyordu ve daha keyifli bir ruh halinde olsaydım, çocuksu kıkırdamaları beni eğlendirirdi.

"Çöl Düzlekleri'ni yükseltmekten kurtulursam ne yapacaklarına dair bir planları var mı?

kale?" Sessizce sordum.

Ne demek istediğimi açıklamadım ve Efra da sormadı. İkimiz de biliyorduk ki, eğer Nusret Kamel'den sağ kurtulursam, benden geriye kalacak olanlar kalenin diğer tarafında Jasadileri bekleyen her şeyden çok daha tehlikeli olacaktı.

Ben onları öldürmeden önce onların beni nasıl öldüreceklerine dair bir planları olması gerekiyordu. Tereddüt etti. "Hayır."

Acımasızca gülümsedim. "Şimdi kim yalancı?"

Ingaz'ın boynuzlarını çektim ve daldık.

Gökyüzünden bakıldığında, Çöl Düzlükleri bir aylık aish baladi'nin çatlamış, bayat yüzeyine çarpıcı bir benzerlik taşıyordu; düzlüklerin üzerindeki ince kum ve toz tabakası, fırıncının hasır tepsilerimizin üzerine yığmadan önce ekmeğin üzerine sürdüğü unun neredeyse bir kopyasıydı. Tam bir gündür bu cansız genişliğin üzerinde uçuyorduk ve ben henüz herhangi bir yaşam türü görmemiştim. Bir zamanlar Düzlükler'e yuva demiş olabilecek canlılar çoktan kurumuştur ve akbabalar bile taze et bulamadıkları için ortadan kaybolmuştu.

İşte bu yüzden iki küçük gölge kıpırdayıp kilometrelerce geride bıraktığımız hiçbir şeyi kesintiye uğrattığında Ingaz'ı durdurdum.

"Her şey yolunda mı?" Namsa esnedi ve kitmer'ını yanımda durması için manevra yaptırdı. Lateef, Maia ve Efra kediciklerini kontrol etmekte zorlanıyor, etrafımızda çaresizce daireler çiziyorlardı.

Gölgeleri işaret ettim. "Sanırım aşağıda insanlar var."

Namsa parmağını takip etti. "Muhtemelen sadece birkaç kaya oluşumudur." "Kaya oluşumları hareket etmez." Büyüm bir tekerlek gibi titriyordu

çamura saplanmış, figürlere sabitlenmişti. Orada bir şey vardı.

Alçaldım, zemini araştırdım. Kaya oluşumları yoktu. Gölgeler bir erkek ve bir kadına aitti. Sarı ve siyah saçları, ayrı ayrı tanıyamasam bile, bir araya geldiklerinde ayırt edilebiliyordu.

Ingaz'ın boynuzlarını aşağı bastırdım ve yere doğru fırladık. Namsa ve diğerlerinin arkamdan bağırıklarını duydum ama yavaşlamadım. Bu bir halüsinasyon olabilirdi. Başka bir hayal.

Figürler İngaz'ın kanatlarının ani vınlamasıyla döndüler ve çıkardığım boğuk sesin insan sesi olduğu zar zor anlaşıldı. Yörüngeme aldırmadan gökyüzünü kayan bir yıldız gibi yararlanarak geçtim.

İngaz sertçe yere indi ve şaşkınlığımdan elimi sıkmayı unuttum. Sırtından beceriksizce yuvarlandım, uzuvlarım sert toprağa çarptı.

Üzerimde iki yüz belirdi ve kararan gökyüzünü kararttı.

"Sen yere inene kadar gördüğüm en etkileyici şey buydu," dedi Marek nefes nefese.

"Gerçekten sen misin?" Sefa'nın bir kış günü battaniye kadar sıcak, ağlamaklı kahverengi gözleri üzerimde gezindi.

Yüzüme yayılan sırtış hiçbir dünyevi araçla durdurulamazdı. Belki de İngaz'ın sırtında uyuyakalmıştım ve bu sadece bir rüyaydı. Harika, harika bir rüya.

Awaleen aşağıda, umarım hiç uyanmam.

Sefa'nın içinden kuru bir hıçkırık yükseldi. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Yüzümü avuçlamak için hamle yaptı ve durakladı. "Sana dokunabilir miyim?"

Bu soru -o kadar iyi niyetli, o kadar nazık, o kadar *Sefa*'ydı ki- sonunda beni ikna etti.

Hızla doğruldum ve sarılmamın gücüyle onu yere düşürdüm. Sefa hemen ağlamaya başladı, sanki fikrimi değiştirip onu atacakmışım gibi bana yapıştı.

Hafif kaslı bir dizi kol ikimizi de sardı. Marek yanağını saçlarımın üstüne koydu. Biri boğazını temizleyene kadar omurgalarımızı geren bir kucaklaşmayla yerde kaldık.

Marek'in etrafından bakınca Lateef, Namsa, Maia ve Efra'nın güvenli bir mesafeden bizi izlediklerini gördüm. Efra belli belirsiz kabız gibi görünüyordu, genel tavrına bakılırsa bu dikkat çekmeye değmezdi, ancak bu ifade Lateef ve Namsa'ya da yansımıştı.

Marek ve Sefa'dan uzaklaştım. İkiliye ilk kez doğru düzgün baktım.

"Marek... neden bir Nizahl askeri üniforması giyiyorsun?"

O cevap veremedi Sefa saçlarını omzunun arkasına attı ve kıyafetinin omuzları boyunca uzanan bir sıra yakut çiviye ortaya çıkardı.

Hayır, kıyafet değil. *Cüzdan*.

Kimse Vaida'nın, hizmetkârının saçını kestikten sonra nereye kaybolduğunu bilmiyor.

ve yüzüğünü çalmaya çalıştı... Ayrıca bir Nizahl askeriyle birlikte Hainler Kuyusu'ndan kaçmayı başardı.

Yüzümdeki ifadeye bakınca Sefa irkildi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Lateef öne çıktı ve Çöl Düzlükleri'nin üzerine dökülmüş mürekkep gibi yayılan karanlığa gergin bir bakış attı. "Belki de bu tartışmaları başka bir yerde yapsak daha iyi olur."

"Onları yanımıza alamayız." Efra Marek'e düşmanca bir bakış fırlattı ve karşılığında geniş bir sırıtış aldı. "Onlar Jasadi değil. İçlerinden biri *Nizahl askeri*."

"Sahte asker," diye düzeltti Marek iyi huylu bir şekilde, Efra'nın tavrından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

"Geliyorlar," dedim. "Namsa, Maia, kitmer'lerinizi paylaşabilir misiniz? Diğerlerinden biraz daha büyükler ve ek ağırlığı taşıyacaklardır. Dağa varmamız birkaç saat daha sürer ama şafak sökmeden inmiş oluruz."

Efra tekrar denedi. "Yapamayız-"

Beş kitmer başlarını Efra'ya doğru çevirdi, zifiri karanlık gözleri karanlığın içinde ona sabitlenmişti.

"Açık olmak gerekirse, Tarçın," dedim nazikçe, "bir tartışma önermiyordum. Eğer emirle ilgili bir sorunuz varsa, kitmer'inizi teslim etmekte ve Çöl Düzlükleri'ne yürüyerek gitmekte özgürsünüz."

Efra'nın dişleri birbirine çarptı, çenesi zorlukla gizlediği bir öfkeyle çalıştı. Bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Malika'nın dostlarına kapımız açık," dedi Maia. Marek'e gülümsedi, Marek de ona dengesizliğe varan bir coşkuyla baktı.

Maia Marek'in kitmer'inin sırtına binmesine yardım ettiğinde, Marek acı bir kahkaha attı ve hiç de azımsanmayacak bir yıkımla, "Kimse bana inanmayacak," dedi.

Birlikte havalandık ve eve uçtuk.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ESSİYA

Sefa ve ben mutfağın zemininde oturmuş, Marek'in yemek salonundan dans salonuna dönüşen alanda sanki bu insanları altı saattir değil de hayatı boyunca tanıyormuş gibi dönüp durmasını izliyorduk.

Hayal kırıklığına uğramış Jasadilerle dolu bir dağa dönmeye hazırdım. Sadece Omalian ordusunu güvene almayı başaramamıştım, aynı zamanda bizi Mahair'e yönlendirme kararım Kenzie ve Medhat'a mal olmuştu. Medhat savaştan sağ çıkmış olabilirdi ama Urabi'yle birlikte gitmeyi reddetmişti. Kenzie'yi Mahair'e gömmüşlerdi ve Medhat onsuz Gibal'a dönmektense kalıp köyün yeniden inşasına yardım etmeyi seçmişti.

Üzerime öpücük değil, sopa yağmasını bekliyordum. Ama bir kutlama gecesine ve geçen seferkinden iki kat daha fazla yemeğe sürüklenmeden önce yıkanmaya bile fırsat bulamamıştım.

Namsa, "Birçoğu kaleyi orduya tercih etti," diye açıklamıştı. "Nusret Kamel geliyor ve havadaki değişimi hissedebiliyorlar."

Kare bazlamadan dilimlenmiş bademin yarısını soydum ve ağzına atmadan önce şerbetini yalayan Sefa'ya uzattım.

"Sana gerçekten Çöl Düzlükleri'ne gitmeni mi söyledi?"

"Düzlüklerden *geçerek*," diye düzeltti Sefa. Bu konuşmayı daha önce iki kez yapmıştık ama benim onun yerinde olsam göstereceğim sabırsızlığın hiçbirini göstermiyordu. "Sanırım yeriniz hakkında sadece genel bir fikri var ve Düzlükler'den geçerek Omal sarayından dönerken bizi bulacağınızı düşündü. Ayrıca, Essam'da süren savaşlardan kaçınmanın tek yolu buydu."

Dudağımı çiğneyerek çatalımın kenarıyla bazlamanın kızarmış üst kısmını sıyırdım. Sefa'ya bakmadım. "O nasıl?"

Ardından gelen sessizlik nedense kahkaha tufanından daha gürültülüydü

ve odanın diğer tarafındaki tubluh yarışması.

"İyi değil," dedi sonunda. "Marek'e sana söylediğimi söyleme ama Jeru'yla birlikte o kulübede öleceklerinden emindi. Varis... farklı. İçinde bir şeyler çözüldü."

Binyar Lazur'un itirafı. Arin kale hakkındaki gerçeği biliyordu.

Tabağı bir kenara bıraktım ve dizlerimi göğsüme çektim. Mükemmel bir şekilde sarılmış Varis'in tek bir ipliğini gevşetmeye çalışırken parmaklarını sıyıran tarafım sevindi. Diğer yanım, dünyanızı destekleyen sütunların aniden yıkılmasının nasıl bir his olduğunu bilen yanım ise Arin için kederlendi.

"Seni sevdiğinin farkında mıydın?" Sefa gökyüzünün rengini soran birinin rahatlığıyla sordu. "Oldukça onarılmaz bir şekilde, öyle görünüyor."

Başımı çevirdim, yanlış duyduğumdan emindim. "Ne?"

Bir kase kebab halla getirmek için dizlerinin üzerine çöktü, kazara eteğine biraz et suyu döktü. Yavaş pişmiş sığır eti parçalarını çevirerek yağlarını kontrol etti. "Jeru ve Nizahl askerleri beni Hainler Kuyusu'ndan çıkardıktan sonra Arin atını bize doğru sürdü. Askerlerin onu beklediğini sanmıyorum, devam eden küçük isyan meselesi göz önüne alındığında, ama atından indi ve bana haritalarından birini verdi. Çöl Düzlükleri'ne giderken hangi yollardan kaçınmamız gerektiğini söyledi ve sonra 'Eğer onlar için ölürse, onlar da onunla birlikte ölür' dedi ve uzaklaştı."

Sefa, kebab hellasının beyaz telleri olmadığından emin bir şekilde pilavının üzerine kaşıkladı. Belli ki Fildişi Sarayı ona çelik gibi sinirler vermişti, çünkü başının yan tarafını delen bakışlarım onu pek etkilememiş gibiydi.

"Hayatta kalmak için bana ihtiyaçları var demek istiyor, hepsi bu," diye idare ettim. "Ne demek istediğini biliyorsun."

"Arin yapmaz-"

"Ölürsen çevredeki herkesi öldürmek mi? Bunun olmasına izin veren herkesten intikam almak mı? Belki daha önce yapmazdı. Ama sana söyledim, parçalara ayrılıyor. Dünya anlamını yitirdiğinde, anlam ifade eden tek şeye tutunursun."

"Ve sen de onun bana karşı hissettiklerinin mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun?" Gülüşüm boğuktu. "Unvanlarımızı ve geçmişlerimizi bir kenara bıraksak bile, bu onu daha mantıklı yapmaz. Arin gibi hassas ve hesaplı biri - yeleğindeki gevşek bir iplikten nefret eden ve verimsiz bir gün geçirdiğinde uykusu kaçan biri - hafta sonunda benden umudunu keserdi. Sayamıyorum

Kaç kez odamdan lekeli kıyafetlerle çıktım ya da kötü bir ruh halinde olduğum ve yoluma çıktıkları için birini gözyaşlarına boğdum. Ben kaos içinde büyürüm; Arin ise kaos içinde boğulur." Bana kanıtı kendisi sunmuştu. Nizahlı Arin hangi dünyada intikamı mantığa tercih ederdi ki? Ölümüm onu incitecekti - incitmeyeceğini düşünecek kadar hayalperest değildim. Ama Arin'in intikamı sürdürmek için gereken türden bir öfkeye kapılması için kendisinden tamamen kopmuş olması gerekirdi.

"Nefes almasına yardım edersen olmaz," dedi Sefa. "Bu kaosun içinde onun havası olursan olmaz."

Awaleen aşağıda, Sefa'nın özel içgörüsünün ne kadar sert inebileceğini unutmıştım. Kabaca nefes verdim ve mutfak tezgâhının diğer tarafında gerçekleşen şenliği engellemek için alnımı dizlerime koydum.

"Bunu nasıl yapıyorsun Sefa?" Sorumu dizlerime bastırarak susturdum. "Kesinlikle üzücü bir iki ay geçirdin. Marek seni zamanında bulmasaydı, Hainler Kuyusu'nda ölebilirdin. Tüm bunlar olurken nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?"

Odanın diğer ucunda Marek yalvarırcasına isimlerimizi haykırıyordu. Alnında ter parlıyordu ve saçları başının üstünde tüy gibi altın bir yuva oluşturacak şekilde dağılmıştı. Bizim mutlu yalnızlığımız onu son derece şaşırtmıştı.

Sefa burnunu Marek'e doğru kırıştırdı. "Elbiselerimin pazarda satılıp satılmayacağı konusunda inleyip durduğumda Raya'nın ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Biraz aptallığı yarına sakla," dedi Sefa ve ben hep bir ağızdan. Karşılıklı sırttık.

"Bugün sevdiğim herkes bir arada ve hayatta. Yarın, durum böyle olmayabilir. En kötü korkularınızın sonuçlarına katlanmanın ne kadar kolay olduğunu anlıyorum. Her günü yarının acısına hazırlanarak geçirmek. Ama Essiya, gelecekte hayatta kalamazsın. Henüz orada var değilsin," dedi Sefa. "Nasıl sakin kalabilirim? Çok basit. Korktuğumun farkındayım çünkü hala kaybedecek bir şeyim var ve eğer korkuyorsam, o zaman henüz kaybedilmemiştir. Sonucu değiştirmek için bir şansım var demektir." Sefa'nın eli benimkinin üzerine yerleşti ve ben çekmeyince sıkılaştı. Birleştirdiğimiz ellerimizi havaya kaldırdı. "Sylvia hiç burada oturup geri çekilmeden elini tutmama izin vereceğini düşünür müydü?"

Onun bilmiş bakışlarından kaçınarak ofladım. "Artık bunu yapmana izin vermeye devam edeceğimden emin değilim."

"Bugünü gelecekte korkmaya değer kıldığın için teşekkür ederim."

Samimiyeti gece bitmeden beni öldürebilirdi. "Teşekkürlerini kendine sakla."

Sefa'nın kahkahası yerini sessiz bir ciddiyete bıraktı. Diğer eliyle elimi kapattı. "Geleceğin sana buradan ulaşmasına izin verme. Zamanından önce sana işkence etmesine izin verme."

Çocukların dansçı kalabalığını kovalarken gülüşlerini; davulcuların sarımsak ve yağla turunculaşmış parmak uçlarının tubluhlarının yüzeyinde yağlı izler bırakmasını; Lateef'in Namsa'yı dirseklerinden tutup dans pistinde döndürürken kısa bacaklarının dizlerini hedef almasını; Efra'nın Marek'e sanki dünyanın tüm kötülükleri onun yanında doğmuş gibi bakmasını izledik.

Ve harika bir akşam için gelecek bize ulaşmayı başaramadı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ARIN

Arin kapıyı izlerken buz boş bardağın etrafında şingırdadı.

Lukub'dan döndüğünden beri yaklaşık iki saat on yedi dakika geçmişti. Bu sürenin yirmi dakikası boş arabanın içinde oturup Hisar'a bakarak geçmişti. Nizahl'ın en güçlü nesillerine, krallıkları kötüye kullanılan büyüünün dehşetinden korumak gibi kutsal bir görevle donatılmış olanlara ev sahipliği yapmış olan kuleye. Üstünler ve Komutanları, babalar ve oğullar, Fareed'in kendisine kadar uzanan soy üstüne soy.

Hepsi bir yalan. Her değer, her emrin, Arin'e savunması öğretilen her ilkenin özenle aşağılanması.

Odasının karanlığında Arin kadehini doldurdu ve bekledi. Artık fazla uzun sürmeyecekti.

Talwith'in son damlası da Arin'in boğazından aşağı süzülürken kapı çalındı. "Girin," dedi.

Pencerenin dışında bulutlar yer değiştirdi. Ay ışığı odaya doldu, mavimsi tonu Arin'in odasına ayaklarını sürüyerek giren bitkin muhafızları aydınlattı.

Jeru, Arin'in odasının enkazını geniş gözlerle incelerken, "Tatlı Siruk," diye fısıldadı. Arin'in yatağının üstü parçalara ayrılmıştı. Halının üzerinde uzun yanık izleri vardı. Dolap devrilmiş, eski silahlar ve camlar pencere kenarına ve yere saçılmıştı.

Arin talwith'i açmayı tercih etmemiş olsaydı, silahlarını yan odalardaki mobilyalar üzerinde test etmeye başlayabilirdi.

Arin'in harita masasının ortasında duran nesneyi fark eden Vaun olduğu yerde kalakalmıştı. Yüzündeki kan çekildi.

Jeru yıkımın izini harita masasına kadar takip etti ve hemen

beyazlamış.

"Bu..." Jeru'nun boğazı düğümlendi, yumruğu boğazının altındaki çukura doğru uçu. Halının üzerine de kusabilirdi, Arin'in artık umurunda değildi.

Wes'in başı harita masasının ortasından onlara bakıyordu. Bulutlu gri gözleri uzaklara bakıyor, hiçbirinin takip edemediği bir noktaya sabitlenmişti.

"Onu orada buldum," dedi Arin. Bacak bacak üstüne attı, boş bardağı dizinin üstünde dengeledi. "Babamdan bir mesaj sanırım."

"Yüce neden Wes'i öldürsün ki?" Jeru sarının büyüleyici bir tonuna dönüşmüştü.

Aptalca bir soruydu ama Arin yine de hoşgörüyü karşıladı.

"Wes'ten babamı takip etmesini ben istedim." Arin bardağı avuçlarının arasında yuvarladı. "Sihirli madencilığe ne kadar aşinasın Jeru?"

"Pek değil lordum." Muhafız gözle görülür bir şekilde konuşmakta zorlanıyordu, dikkati Arin ile meslektaşının bedensiz kafası arasında bölünmüştü.

Jeru iyi bir adamdı. Arin'in Hisar'dan uzakta, yalnız bırakması gereken iyi bir adam. Arin'in ulaşabileceği yerlerden.

"Çoğu metin size büyü madenciliğinin kutsal olmayan bir uygulama olduğunu ve Kan Zirvesi'nin çağırılma sebebini söyleyecektir. Size söylemedikleri şey ise büyü madenciliğinin yüzlerce yıl öncesine dayandığıdır. Hükümdarların -hepsinin- en sevdikleri kaynak azalmaya başlamadan çok önce kendi kullanımları için halklarının büyü madenciliğini yaptıklarını ve sonra da bunun ticaretini yapmaya karar verdiklerini söylemeyi ihmal edeceklerdir. Atalarımız girişimci bir türdü."

Arin'in gözleri kurumuş ve kaskatı kesilmişti ama onları kapatamıyordu. Gözlerini her kırışığında ve dünya kutsanmış bir şekilde karardığında, Arin diğer tarafta onu neyin beklediğini unutuyordu. Ve gözlerini her açıp hatırladığında, kendini bunu tekrar yapmaya ikna etmek giderek daha da zorlaşıyordu.

Sadece üç görev kalmıştı. Üç görev daha ve istediği kadar karanlıkta kalabilirdi.

"Sonunda, diğer krallıklar büyülerini kaybetti ve Jasad geriye kalan tek madenci oldu. Tahtın cezasız kalması için mükemmel bir kozdu bu; onları kim durdurabilirdi ki? Zorlu kışlar ve bitmek bilmeyen isyanlar boyunca ayakta kalmak için maden büyüsüne bağımlı hale geldiklerinde pazarlık masasından kim kalkacaktı?" Arin'in dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Ama Jasad'ın

Büyü her nesilde zayıflıyordu ve Jasad'ın müzakere masasına gelmeyi bırakıp istifçiliğe başlaması an meselesiydi. Düşüncelerini kendi sınırlarına yöneltmişlerdi. Büyü sonunda Jasad'ı terk ettiğinde kaleye ne olacaktı? Kale, tüm hükümdarlıklarını oynayarak geçirdikleri krallıklarla aralarındaki tek engeldi."

Arin şişeyi yere fırlattı ve ayağa kalkarak harita masasının etrafında dolanıp sırtını pencereye dayadı. Wes'in başının altındaki haritalara kalın, opak bir balçık işlemişti. Nizahl'ın eyaletlerinin isimleri birbirinin içine geçerek anlamsız bir mürekkep çizgisi oluşturmuştu.

Arin kollarını masanın yükseltilmiş kenarına dayayarak, "Bazı spekülasyonlarım için beni bağışlayın," dedi. "Detaylar... bulanık. Hepimizin bildiği gibi babam çalışkan bir adamdır ve Jasad Kayyımı'nda bir fırsat gördü. Hanim Werda adında, savaştaki acımasızlığı ve Jasad tacını küçümsemesiyle tanınan bir kadın. Hanim aynı zamanda Mufsidlerin lideriydi. Evet, babamın ben onlardan işe yarar bir şey öğrenmeden idam ettirdiği isyancılar. Hikâyeye göre, o ve babam Malik ve Malika'yı devirmek için yıllarca komplo kurmuşlar ama Hanim yakalanıp sürgüne gönderilmiş."

Jeru harita masasına yaklaştı, Wes'in kafasına sanki Jeru yeterince umut ederse canlanabilecekmiş gibi bakıyordu. Vaun içeri ilk girdiğinden beri bir santim bile kıpırdamamıştı.

Tüm varlığının yıkıntıları arasında yürümek Arin'e garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Artık sisin içinde dolaşmıyordu, her yeni açıklanamayan bilgi karanlıkta bir yumruk gibi çarpıyordu. Güneş nihayet doğmuş, gökyüzünü berraklaştırmıştı ve Arin yeniden görebiliyordu. Her şeyi görebiliyordu.

"Niphran'ı öldürdükten sonra Mufsidler Uss Jasad'ı yağmaladılar ve kaledeki büyüü güçlendirmeye çalıştılar. Sanırım birilerinin Jasad'ı basıp Varis'i öldürmelerini sorun edeceğinden korkuyorlardı. Her halükarda, büyü tam tersi bir etki yarattı. Kale yıkıldı. Diğer tarafta, hücum etmek için bekleyen ordularımız vardı. Kan Zirvesi'nden iki gün önce. Diğer krallıkların ordularını bizimkilerle birlikte Jasad'a göndermesinden iki hafta önce."

"Nasıl?" Jeru mırıldandı. "Yüce nasıl bildi?"

Arin parmaklarını şıklatarak muhafızları ürküttü. "Mükemmel bir soru,

Jeru! Babam nereden biliyordu? Kan Zirvesi'ndeydi, Malik ve Malika yüzlerce asilzadeyi katlederken trajik bir şekilde hayatı için savaşıyordu.

"Hainler büyüleyici bir türdür," diye devam etti Arin. Bakışlarını hareketsiz duran muhafızının üzerine dikti. "Hanım, sürgüne gönderilmesine izin veren ve onu Essam'a terk eden babamın onu Jasad tahtına oturtacağına dair yanlış bir inançla kendi krallığına ihanet etti. Ne de olsa ona hem Nizahl hem de Jasad tacında hak iddia edebilecek yarı Jasadlı bir varis vermişti; savaşa gerek yoktu, değil mi? Gölgede kendin için toplarken büyüünün tüm kötülüklerin özü olduğuna karar vermene gerek yoktu."

Dikkati dağılan Arin başparmağını haritanın kıvrılan köşesinde gezdirdi. Düzelmeince Arin yırtıp attı. Güle güle, Dar al Mansi!

"Yarı-Yasadi..." Vaun ilk kez konuştu ve Arin onun orada olduğunu hatırladı. "Efendim, bunu söylemek istemiş olamazsınız... Ama sizde büyü yok."

"Hayır, yok," diye düşündü Arin. "Onu boşaltabilirim. Hissedebiliyorum. Ama kendimde hiç yok. Garip, değil mi? Bir Musrira'nın laneti başarısız oluyor ve beni öldürmek yerine Nizahl Komutanı'nın yok etmek için eğitildiği şeyin aynısını tespit edip çıkarmasına izin veriyor. Büyüm nereye gitmişti? Nasıl alınmıştı? Yanlış soruları sorduğumu fark edene kadar bu sorularla kendime eziyet ettim."

Sihir madenciliği, sihrin boşaltılması. Farklı şapkalı aynı hırsız. Önemli olan ne alındığı değil, nereye gittiğidir.

"Dediğim gibi, babam hırslı bir adamdır. Malik ve Malika gibi o da büyüünün sonunun geleceğini öngörmüştü. Tüm krallıkların uzun zamandır güvendiği bir kaynağın yok olması. Büyü madenciliği kısa vadeli bir çözümdü. İşlem felaket derecede ölümcüldür ve birinin büyüünü yalnızca bir kez çıkarabilirsiniz. Ama ya büyüü yavaşça boşaltabilecek, bir insanın tüm yaşamı boyunca hortumlayabilecek bir aletiniz olsaydı? Bir nehre itebileceğiniz bir tıkaç ve-"

Arin eldivenlerini çıkardı. Fener ışığı teninin soluk tuvalinin üzerinde sıcak renkler saçıyordu. "Tek bir dokunuşla boşaltın."

"Efendim, bu mümkün değil," dedi Vaun, Jeru'nun onu harita masasından uzaklaştırma girişimini reddederek. "Babanız Varisini asla büyü deliliğinin dehşetine maruz bırakmazdı."

Arin bakışlarını Vaun'un üzerinde sabitledi. "Babamın ne yaptığı hakkında çok şey biliyorsun.

yapacağını ve yapmayacağını biliyordum Vaun. Bu bulmacanın son parçasının bana kendini göstermesi senin sayende oldu."

Yeleğinin cebine uzanan Arin, kendisini buraya getiren her yanlış adımın ezici ağırlığı altında omuzlarını kilitledi. Alcalah'dan sonra Vaun'u Hisar'dan kovmuş olsaydı. Wes'e babasının peşinden gitmesini söylemeseydi.

Başını dikkatle çizdiği haritalardan kaldırıp kâğıt üzerindeki dünyanın etrafındaki dünyaya hiç benzemediğini görecektik kadar uzun süre baksaydı.

"O kadar uzun zamandır muhafızsın ki, nasıl asker olunacağını unutmuşsun. Acemilere ilk haftalarında öğrettiğimiz bir kuralı unutmuşsun." Aynı kuralı Arin, aralarında ölü bir Nizahl askerinin bulunduğu bir kulübede dururlarken Sylvia'ya da açıklamıştı. Onun için bu, askerinin cebindeki bir avuç siyah bukleydi. Wes çok daha yardımcı olmuştu.

Arin avucunu uzattı. Ortasında, üzerinde V harfi bulunan bir iğneye kabartma olarak işlenmiş bir kuzgun başı vardı. Jeru'nun üniformasının yakasının altında da isminin ilk harfinin yazılı olduğu aynı iğneden vardı.

"Yenilgi bir olasılık haline geldiğinde, askerlerimiz ne yapmak için eğitilir?"

Jeru cevap verdi, keder yavaş yavaş öfkeye dönüşüyordu. "Katillerine dair kanıt toplamak."

"Bunu Wes'in dilinin altında buldum." Arin iğneyi iki parmağının arasında çevirdi. "Bu boşuna bir çabaydı Vaun. Mektubu çoktan göndermişti. Tek yaptığın bana kalan tek sadık muhafızıma mal olmaktı."

Vaun çenesini kaldırdı ve Arin'in bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Seni ve bu krallığı her zaman olduğu gibi koruduğum için özür dilemeyeceğim. Her zaman da öyle yapacağım. Yüce bana bir emir verdi ve ben de itaat ettim."

Onu korumak. Gerçeğe yakın olmasaydı gülünç olurdu. İkisi yan yana büyümüşü. Vaun çocukluklarından beri Arin'in gölgesiydi, değişken yüzlerle dolu bir sarayda sabit ve güvenilir bir varlıktı. Vaun'un hayatının bu son anlarında Arin, Vaun'un Hisar'a gelmeden önce bir ailesi olup olmadığını zar zor hatırlıyordu. Vaun'un varlığı her zaman Arin'in bir eklentisi olmuştu.

"Seni pis hain!" Jeru tükürdü. "Varis'in muhafızını öldürdün! O senin üstündü!"

Enfekte bir uzantı tüm vücudu riske atıyordu. Arin tünellerdeki o ilk çürüme belirtilerini fark etmeliydi. O olmalıydı

bıçağı alıp kökünden kesecek kadar güçlüydü.

"Bildiğiniz gibi, kraliyet muhafızları için resmi bir mahkeme prosedürü yoktur. Hayatını kaybetmek de dahil olmak üzere, uygun gördüğüm şekilde cezalandırmak benim görevim." Arin iğneyi nazikçe Wes'in başının yanına koydu. "Kılıcını al, Vaun."

Muhafız omuzlarını dikleştirdi ve ellerini arkasında birleştirdi. "Sizinle dövüşmeyeceğim, efendim."

"Efendim, sizin yerinize savaşmaktan mutluluk duyarım." Jeru'nun her gözeneğinden öfke fışkırıyordu. Öfkeden ve yıkımdan çılgına dönmüştü, bu da Vaun'un onu bir hata yaparken yakalayıp yere sermesinin çok az çaba gerektireceği anlamına geliyordu. Beceri başarının sadece yarısı demektir. Diğerisi ise odaklanmaydı ve Jeru'da şu anda hiç odaklanma yoktu.

Arin masanın etrafına geldi ve Jeru'yu kenara itti. "Kılıcın, Vaun. Kendimi üçüncü kez tekrar etmeyeceğim."

Vaun hareket etmedi ve Jeru yemin etti. "Dövüş onunla, seni korkak," diye tısladı Jeru. "Yoksa sadece geldiğini göremeyenlere mi zarar veriyorsun?"

Arin'in kılıcı kınından sıyrılırken çelik deriye karşı fısıldadı.

Bana olan inancını kaybetmen için tek bir yalan yetti. Söyle bana, Majesteleri: Babanıza olan inancınızı kaybetmeniz için daha kaç yalan söylemeniz gerekecek?

Yanlış soruyu sormuştu. Vaun yutkundu. "Efendim-"

Arin'in kılıcı Vaun'un göğsünü, bir sonraki kelimeye harcayacağı daha fazla havayla genişleyemeden yardı. Bir sonraki yalana. Kılıç Vaun'un sırtından geçip arkasındaki dolaba saplandı. Arin kabzayı kemik ve meşe direncine doğru itti. Kabza Vaun'un üniformasının önünü sıyırdığında Arin kılıcı hemen bırakmadı. Vaun göğsündeki kılıcın üzerine yığıldı, güçlü bir ok tarafından yakalanmış bir kuş gibi gardırobun kenarına yapıştı. Başını kaldırdığında Vaun'un gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Arin'in kendine olan inancını kaybetmesi için kaç yalan söylemesi gerektiğini ona sormalıydı.

Vaun yirmi yıl boyunca Arin'in yanında durmuştu. Sonuna kadar Nizahl adına hizmet ettiğini düşünmüştü. Hükümdarları adına. Taç Vaun'u tüketmişti, bu yüzden Arin, Vaun'un son yaşamı da gözlerinden süzülürken gözlerini tutarak ona merhamet gösterdi.

Arin kılıcı bıraktı ve ölü muhafıza sırtını verdi. "Babama benimle çalışma odasında buluşmasını söyle," dedi Arin Jeru'ya.

İki görev kaldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ARIN

Rawain onu çalışma odasında bulduğunda Arin'in kolunda bir kan lekesi vardı.

Bu onu rahatsız etmişti. Diğer her şey yerli yerindeydi. Diğer her şey tam olarak ayarlanmıştı.

Leke dışında her şey.

"Arin!" Rawain beş hızlı adımla ona doğru ilerledi. Babasının omuzlarını kavrayışı Arin'i ürkütmüştü, öyle ki Rawain onu kollarının arasına aldığı anda karşı koymayı unutmuştu. Yüce Arin'i sıkıca kavradı, asayı tutan eli Arin'in sırtına saplandı. "Awaleen'e şükürler olsun. Ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin. Lukub'dan ne zaman döndün?"

Yüce'nin kucağında kaskatı kesilen Arin acı bir kahkaha attı. Rawain bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, bu yüzden endişeli ve sevgi dolu bir ebeveyn gibi davranmayı tercih etti. Bu yaklaşım Arin'i daha önce pek çok kez başarıyla etkisiz hale getirmişti.

Arin'in babası ne zamandır onunla nasıl dövüşeceğini öğreniyordu?

Arin'in önemsiz olmayan bir kısmı babasının tutuşuyla rahatlamak istedi. Aynı içgüdüyle Arin'in kolu kalktı ve babasına sarılmak üzereyken durdu.

Gelecek önünde iki temiz yola ayrılıyordu.

Bunlardan birinde, kolunun Rawain'in etrafına yerleşmesine izin verdi ve babasının kucaklamasını kabul etti. Hayatında Rawain ilan etmedikçe bir başarının gerçek olmadığı birçok anı hatırlıyor. Rawain'in Yüce Komutanı olmaya layık bir evlat olmak için gece gündüz kendini nasıl zorladığını.

Bu yolda Arin kendi dünyasını babasınıninkine uygun hale getirir.

Yaptıklarıyla asla yüzleşmek zorunda kalmaz, çünkü artık bunların önemli olduğu bir dünya düşünmemektedir.

Diğer yolda, Arin kolunu düşürür ve sadece karanlık vardır.

Milyonlarca olasılığın içine dalmadan önce sadece ilk adıma kadar görebiliyordu. O ilk adımın ardında bekleyen bilinmezliğin derinliği Arin'i çok korkutmuştur.

Ama bu yolda bir kız ve belki de onu hak eden bir adam bekliyor.

Size daha önce de söyledim, efendim, hayat tekrar tekrar hesaplayabileceğiniz bir denklem değildir. Her seçim mükemmel olmayacaktır, ama yine de yapmak zorundasınız.

Arin babasından uzaklaştı ve kendini karanlığa bıraktı. "Ne oldu?" Rawain talep etti. "Bir haber aldığımızda

Nizahl Fildişi Sarayı'nı ele geçirmişti, Vaida'nın sana korkunç bir zarar verdiğinden emindim. En kötüsünden korktum, Arin."

Arin kibar bir ilgiyle başını eğdi. Cebindeki portrenin kenarını başparmağının altında yuvarladı. "En kötüsü mü?"

Rawain kaşlarını çatarak Arin'i dikkatle inceledi. "İyi görünmüyorsun. Şifacılara gittin mi? Lukub'dan dönmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"İlgilenmem gereken bir iş vardı," dedi Arin ve portreyi masaya yasladı.

Rawain uzun bir süre portreye baktı. "Bunun kim olduğunu bilmeli miyim?"

Portredeki kadının yüksek elmacık kemikleri vardı ve Arin'inkilerle aynı eğimde kesilmişti. Gece yarısı karası saçları omuzlarına dökülüyordu. Portrede gülümsemedi, sanki hareketsiz oturmak onu şiddete davet ediyormuş gibi. Gözleri... mavinin farklı bir tonundaydı ama kesinlikle Arin'inkilerdi.

"Annemi tanıyacağınızı düşünmüş olmalıyım," dedi Arin.

Bu portrenin izini bulmak son derece zor olmuştu. Anlaşılır bir şekilde öyleydi; herhangi bir kütüphane ya da arşiv, Kavrulmuş Topraklar'ın gözden düşmüş ve sürgün edilmiş bir Kayyım'ının portresini neden saklasındı ki? Neyse ki Vaida'nın annesi Rawain'den nefret ediyordu ve Nizahl'a karşı bitmek bilmeyen kinini kusmak için, Nizahl'ın komplo kurarken yakalandığı kadının portresini onun şerefsizliğini hatırlatması için saklamıştı.

Yüce iç çekti, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Görüyorum ki

Mahair'deki talihsiz müdahale Jasadilere pençelerini size geçirmeleri için yeterli zamanı verdi. Onların yalanlarına kanmamak için en iyi donanıma sahip olanın sen olduğunu düşündüm. Eğer onların büyülerine karşı bağışıklığın olmasaydı, senin üzerindeki etkilerini artırdıklarından endişe edebilirdim."

Arin küçük bir gülümsemeye engel olamadı. Ne kadar zarif bir tehditti. Arin'in konseye, Nizahl'ın geri kalanına iddia ettiği her şey, büyüün manipülasyon önerisiyle anında şüpheyne düşebilirdi. Ne de olsa Nizahl Varisi'nin büyüye karşı direnişini dünya için söylentiler ve hüsnükuruntudan ibaretti.

"Eğer beni kırmazsanız," dedi Arin, "hâlâ son parçaları hallediyorum."

Babası, Arin sanki ödevini yapan küçük bir çocukmuş gibi sabırla eğlenen bir tavır takındı. "Ne oldu oğlum?"

Arin masanın üzerine tünedi, ellerini iki yanına dayadı. "Çoğunu anlıyorum, görüyorsun. Genç, hırslı Veliaht, uzun zamandır nefret edilen Jasad kalesinin yıkılması ve büyüünün sözde yok edilmesiyle saltanatını müjdelemeyi umuyor. Elbette hemen değil - Hanim Werda size yardım etmeyi teklif ettiğinde bunu anlamamıştı. Ne kadar sabırlı olduğunuzu, ettiğiniz tohumların yeşermesini ne kadar istekle bekleyeceğinizi bilmiyordu. Bu durumda, Hanim'le tanıştığınız andan Kan Zirvesi'ni düzenlediğiniz ana kadar geçen on sekiz yıl."

Son kısımda Rawain'in ifadesi nihayet değişti. "Arin, benim İsra ile bir ilgim olduğunu düşünmen mümkün değil-"

"Benimle kalın, efendim," dedi Arin hoş bir sesle.

"Anlamakta zorlandığım şey nasıl olduğuydu. Kan Zirvesi'ndeki katliama neden olmak için mayınlı büyü kullanmış olamazsınız - hepiniz Palia ve Niyar'dan daha fazla büyü istemek için oradaydınız ve biraz biriktirmiş olsaydınız bile, bu ölçekte bir yıkıma neden olmak için yeterli olmazdı. Ayrıca, Palia ve Niyar'a hâlâ ihtiyacınız olsaydı onları asla ortadan kaldırmazdınız. Ama artık onlara ihtiyacın yoktu, değil mi? Kendi büyü kaynağınızı yaratmıştınız."

Rawain kalın bir kaşını kaldırdı. "Lütfen, durma. Düzgün bir kurgu duymayalı çok uzun zaman oldu. Yeni büyü kaynağın neydi?"

Aynı soruyu Arin de cevaplamaya çalışırken neredeyse aklını kaçıracaktı. Yarı Yasadi olarak doğan Arin'de nasıl olur da büyüden eser olmazdı?

Cevap bu sefer Lukub'da değil, Hisar'ın kendi kütüphanesindeydi. Arin cevabın yanından binlerce kez geçmişti, açıkça

Konseyl odasının üzerine oyulmuş heykelini hayranlıkla seyretti.

"Ben." Arin başını eğdi ve babasının tepeden bakan sabrına bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Awaleen'in Fareed'e yaptığını sen de bana yaptın. Nizahl'ın yıllar boyunca ticaretini yaptığı mayınlı büyü'nün her damlasını beni kendi kanalın yapmak için kullandın. Hanim'in yardım ettiğini tahmin ediyorum - bir bebeği kanala dönüştürmek son derece hassas büyü gerektiren bir işlem sonuçta. En azından çocuğu hemen öldürmek istemiyorsanız."

Arin ne aradığını daha önce bilseydi, acı verecek kadar açık olurdu. Tarihteki tek kanal Fareed'di; Awaleen tarafından büyü elinden alınmış ve daha sonra Nizahl'ın sembolünün bir parçası haline gelen en sevdiği iki kılıcına sabitlenmişti. İronik bir şekilde, kendiniz sihirle doğmadan bir kanal *olmanız* imkansızdı. Bedeniniz kendisinden alınanı aramaktan asla vazgeçmezdi; geride kalan boşluğu doldurma umuduyla dokunduğu her sihiri tükettirdi.

Ve her kanal için bir çapa vardı. Arin'in büyü'nün bağlandığı yer, onun boşalttığı büyü'nün aktığı yer.

"Bu da beni ilk soruma getiriyor. Onu hamile bırakmaya niyetli miydin yoksa bu bir kaza mıydı?"

Arin bu soruyu sanki gerçeği öğrendiğinden beri her gece aklına takılmıyormuş gibi hafif bir ilgiyle sordu. Aradan uykusuz saatler geçmişti ve Arin hâlâ hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: babasının yarı Yasadili bir çocuk doğurmayı planlamış olması ve bu çocuğu ölümcül bir prosedüre tabi tutarak büyü'nü yok edip bir kanala dönüştürmek istemesi mi, yoksa Rawain'in Arin'i görüp onu kucağına alması ve bu yarı Yasadili çocuğu yetiştirmektense onun ölümünü izlemeyi tercih etmesi mi?

Rawain'in kafa karışıklığı ve endişe maskesi dağıldı. Kemikleri ürperten bir boşluk onların yerini aldı ve Arin zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu.

Keşif, enfes bir tablonun ortaya çıkarılması gibi ilerlemişti. Sadece resmin bütününe değil, her bir detaya hayat veren tek tek fırça darbelerine de dikkat kesilmişti. Nizahl'ın hapishaneleri gibi detaylar, her zaman duruşmalarını bekleyen Jasadilerle dolup taşıyordu. Arin'in gözaltındakilerin büyü'nü boşaltmak için düzenli olarak ziyaret ettiği hapishaneler. Arin, hüküm giymiş Jasadilerin kaderini uzattığı için babasının merhametli olduğunu düşünmüştü. Yakalandıktan sonra yıllarca yaşamalarına izin verdiği için.

O sonsuz aklınızla, gerçekten zeki insanların, inşa ettiğimiz gerçeklikleri anlayanlar olduğunu hiç düşündünüz mü?

zaten bizim için inşa edilmiş?

"Seninle çok uğraştım Arin." Rawain ağırlığını esasına vererek ona yaslandı. "Sorguladığında, geri ittiğinde bile kendime senin bir çocuk olduğunu hatırlattım. Öğreniyordun. Komutan olduğunda ve politikalarımın yarısını geri aldığımda, kendime bunun büyük bir liderlik işareti olduğunu söyledim. Bir stratejin vardı ve dünyamız için bir vizyonu paylaştığımıza dair güvenceye tutunduğum sürece, bunu nasıl başarmaya çalıştığının benim için bir önemi yoktu. Her adımda sana güvendim. Ve sen de her adımda benden şüphe ettin."

Yüce adam o kadar hızlı savurdu ki, Arin asanın başının yan tarafına çarpmadan önce sadece bulanıklığını görebildi. Kuvvet Arin'i masadan düşürdü. Kendini duvarda yakaladı, dişleri bir tıslamanın dışarı çıkmasını önlemek için zamanında bir araya geldi.

"Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Bir sonraki darbe başının arkasına gelip onu dizlerinin üzerine çökerttiğinde kıvılcımlar Arin'in görüş alanından henüz silinmemişti.

"Size vermek için dünyanın öbür ucuna gittiğim hediyeyle alay ediyorsunuz. Bu zavallı Jasadilerden çektiğin büyüü kendi zevkim için biriktirdiğimi mi sanıyorsun? Ona sahip olmak *istediğimi* mi sanıyorsun?" Asanın ucu Arin'in boynuna bastırarak onu yerde tuttu. "Onu aldığın Jasadis'in aksine, benim kullandığım büyü damarlarımda dolaşmıyor. Beni yozlaştırma şansı yok ve başkalarının onu kötülük için kullanmasını engelleyebilirim. Nizahl'ı güçlü kılmak için kullanabilirim, bu *aileyi* güçlü kılmak için. Eğer ben olmasaydım, sen on altı yaşında, yatak odana girmesine izin verdiğin o Jasaki katilinin ellerinde katledilerek ölmüş olacaktın."

Rawain'in öfke ve bıkkınlıkla yaptığı konuşma Arin'in kulaklarındaki uğultuyu zar zor bastırdı. Başının yan tarafı kanla kaplanmıştı. Şakaklarının arasında bir ağrı vardı ama en azından herhangi bir kırık hissetmiyordu.

Arin, Essiya'nın takdir edebileceğini düşündüğü bir mizahla, şu anda kafatasında muhtemelen Mahair'in yollarından daha fazla darbe ve krater olduğunu belirtti.

Konuşmak için ağzını açtığında Arin'in çenesi patladı, yumuşak ve sakindi. "Kan Zirvesi'ndeki neredeyse herkesi senin için çaldığım büyüyle katletmek, Niyar ve Palia'yı suçlamak ve ardından dökülen kanı diğer krallıkları Jasad'ı yok etmek için bir araya getirmek için bir itici güç olarak kullanmak mı? Lordum, şüpheciliğimi bağışlayın ama büyü'nün bir ruha sunabileceği yozlaşma nedir ki?"

hiç başka bir şey bilmedin mi?"

Asanın ağırlığı Arin'in ensesinden kayboldu. Başını kaldırdı. Rawain asayı yukarı kaldırmış, Arin'in bin yıl yaşasa bile asla taklit edemeyeceği bir soğuklukla Arin'e bakıyordu.

"Her zaman gerçek annene benzeyeceğinden korktum," dedi Rawain. "Hanim'den miras almış olabileceğin şeylere karşı tetikte durdum. En kötü kabuslarımda bile, senin İsrâ'ya benzeyeceğini düşünmemiştim. Zayıf ve -"

"Zayıf, kendi kanından olmayan bir çocukla onu yaratan adamın gazabı arasına kendini atan bir anne değildir." Arin kirpiklerine damlayan kanı sildi. "Zayıf olan, dünyaya bir kibrit tutup sonra da onu yanmakla suçlayan bir hükümdardır."

Asa sallandı. Savuruşun yüksekliği ve hızıyla, darbe kesinlikle Arin'i bayıltacaktı.

Bu yüzden Arin bu kez onu yakaladı.

Rawain keskin bir nefes aldı, Arin ayağa kalkarken asayı elinden çekmeye çalıştı ama başaramadı.

"Seni istediğim zaman durdurabilirdim. Seni on yıl önce durdurabilirdim," dedi Arin. İçi boştu. Tükenmişti. "Kendini asla durduramayacağını bilmeliydim."

Rawain cevap veremedi, ayak sesleri duyuldu. Üniformalı bir gölge koridordan çıkarak küçük çalışma odasına girdi.

"Varisi tutuklayın," diye emretti Rawain. "Büyü onu ele geçirdi."

"Hazır mı?" Arin Jeru'ya sordu.

Jeru başını

salladı. "Tutun

onu."

Rawain'i yakaladıkları anda çırpınmaya başladı. Rawain'in dişlerinin arasına bir tıkaç girdi ve Jeru kollarını Rawain'e arkadan dolayarak babasının dirseklerini yanlarına sabitledi.

"Muhafızım," dedi Arin. "Harita masamın üzerine nazikçe bıraktığın kişi. Sen Vaun'a onu idam etmesini emretmeden önce bana bir mesaj gönderdi."

Arin avucundan daha büyük olmayan bir parşömen parçasını çıkardı ve Rawain'in görmesi için kaldırdı.

Mayın yok. Asa.

"Seni buldu, değil mi?" Arin mırıldandı. "Sihir kullandığını gördü"

asadan."

Kuzgunun nefret dolu boncuk gözleri Arin'e dik dik baktı. Asa yirmi yıl boyunca Rawain'in gücünü simgelemişti ama arkasında her zaman Arin'in büyüü vardı. Arin'in büyüü, babasının asasına akıttığı her şeyi sabitliyordu. Arin'in büyüü, önlemek için yemin ettikleri her dehşeti kolaylaştırıyordu.

Rawain'in asa üzerindeki tutuşu, Arin ne kadar sert çekerse çeksün ya da Jeru ne kadar sıkı tutarsa tutsun kıpırdamayı reddediyordu.

"Bekle." Arin Rawain'in cübbesini işaret etti. "Kolunu kaldır."

Belli belirsiz hasta görünen Jeru, Rawain'in kabaran kolunu geri çekti.

Rawain'in bileğini saran ve onu asaya bağlayan kalın metal kelepçeyi gören Arin güldü. "Zekice."

"Herhangi bir toka ya da mandal yok," dedi Jeru sıkıntıyla. "Çıkarılamaz."

"Elbette çıkarılabilir," dedi Arin. "Kılıcını çıkar."

Rawain ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladığında asa gerildi. Jeru Yüce'yi tutmak için zorlanıyordu.

Arin asayı ileri doğru sürükleyerek babasının elini masaya doğru çekti. Bileğindeki kelepçe tahtaya sürtündü.

Rawain, Arin'in niyetini fark ettiği anda her şey oldu.

Kuzgunun arkasındaki cam kürede bir kıvılcım çaktı. Kor hızla dönerek altın ve gümüş çizgiler halinde büyüdü. Işık halkaları asanın başının etrafında dönüyor, parlaklık Jeru'yu başka tarafa bakmaya zorluyordu.

Arin donup kalmıştı. İşte gerçek oradaydı. Son yirmi üç yıldır krallıkların başına bela olan her karanlığın kökü.

Arin'in büyüü.

Arin elini Jeru'nun babasının kolunu sıkıca kavrayan elinin üzerine koyarak onu sabitledi. Asanın büyüü genişleyerek yakıcı bir zirveye ulaştığında, Arin savurdu.

Kan Jeru'nun üzerine kalın sıçramalar halinde düştü ve masanın üzerine sıçradı. Babası ağzındaki tıkacın arkasından çığlık attı. Arin'e göre dramatik bir dokunuştı. Bu ihtiyatlı bir kesikti; sadece Rawain'in elini almıştı.

Arin titreyen parmaklarını asanın üzerinde sabitledi. Bir elini kaybeden babasıydı ama Arin'in kalbi sanki o da bir şeyden vazgeçmiş gibi tepki verdi.

Yüce, dengesini sağlamak için masaya tutunarak sendeledi. Tüm rengini kaybetmişti ve vahşi gözleri kayıp uzvunda değil, asadaydı.

Ağızındaki tıkaçı yırttı. "Bu geri döndürülemez," diye tükürdü Rawain. "Sihri asla geri kazanamayacaksın."

Arin asayı kaldırdı, Yüce'nin eli hâlâ kelepçenin içinde sıkılıydı. "Yeniden kazanmak mı?" Babasının Arin'in asayı kendi gücünü artırmak için istediğini düşünmesi ne kadar da acı verici bir tahmin. "Bu büyüye ihtiyacım yok, efendim. Ama kullanabilecek birini tanıyorum."

Arin arkasını döner dönmez bir yumruk masaya vurdu.

"Değerli Jasad Varisi'nin ondan önce gelenlerden farklı olduğunu mu sanıyorsun?" Rawain hırladı. "Krallığını yeniden kurar kurmaz büyü madenciliğine devam etmeyeceğine gerçekten inanıyor musun? Peki bunu yaparsa bize ne olacak Arin? Bizimle ticaret yapmayacak ve benim asam olmadan, senin çektiğin büyü olmadan hiçbir şeyimiz olmayacak!"

Arin'in aklına ölü bir Jasaki'nin cesedinin üzerine çömelmiş, kızgın bir ifadeyle ölüm ayinleri mırıldanan kız geldi. Küçük yetim kıza zarar verdikten sonra Felix'in kalçasına bir hançer fırlatarak büyüsunü ona gösteren kız. Sefa ya da çocuk her tehlikeye girdiğinde ortaya döktüğü büyü. Aynı kız ve aynı büyü Yakut Tazı'yı Arin'i parçalamadan önce durdurmuştu.

"Onlara hiç benzemiyor." Arin eldivenlerini kaplayan kana baktı.

Vaun'a mı yoksa babasına mı ait olduğunu anlayamadı. "Bizim gibi değil."

"Onu kendi krallığına tercih eder miydin? Kendi ailene mi?" Rawain sersemlemiş gibiydi.

Jeru kapıyı açtı ve Arin içeri girmeden önce babasına son bir kez baktı. Kan masanın yüzeyini kaplamış, halının üzerine damlıyordu. Rawain cübbesinin ucunu kanayan uzvuna sarmıştı ama gözleri cam gibiydi, teni balmumu rengindeydi.

"Evet," dedi Arin. "Onu seçiyorum." Son bir görev.

Kürekler suyun içine kaydı. Gece derinleşmişti ve ay yüzünü ağaçların arkasına saklamıştı. Essam Ormanı nehrin kenarındaydı, ağaçlar yükselen rüzgârla titrerken dallar Hirun'un yüzeyini sıyrıyordu. Hirun karanlık bir kurdele gibi ormanın içinden geçiyor, akıntısı hafifçe

teknelerini sallıyordu.

Jeru nihayet konuşana kadar neredeyse üç saattir kürek çekiyorlardı.

"Şimdi ne olacak lordum?"

Arin öne doğru eğilirken dizlerini ayırdı, küreklerin uçlarını kollarının altına sıkıştırdı. Onun ve Jeru'nun ayakları arasındaki uzun bohça, ağaçların arasında uçuşan gölgelerden daha uğursuz görünüyordu.

"Ben artık sizin efendiniz değilim," dedi Arin. "Vatana ihanet suçlamasıyla unvanlarım elimden alınacak. Ordularım babamın olacak."

Jeru'nun beti benzi attı. Muhafızın kürekleri tutuşu gevşeyince tekne yavaşladı. "Ama baban ordularını Jasad'a gönderecek. Bu bir katliam olacak."

"Hayır," dedi Arin. "Kendi iktidarını sürdürmek için büyüye ihtiyacı var ve Jasadiler de büyüünün son kalıntılarına sahip. Ama istese bile, dikkati kısa süre içinde Lukub'dan gelecek saldırıya yönelecektir. Bu bize zaman kazandıracaktır."

"Lukub'un saldırısı mı?" Jeru şaşkın ve mahcup görünüyordu, sanki Arin onu çalışması gereken bir sınavdan kalırken yakalamıştı.

"Mirayah asla aynı yerde çok uzun süre kalmaz. Askerlerimizin getirdiği tüm raporlar Essam'da beş yer arasında gidip geldiğini gösteriyor. En son bulunduğu yere bağlı olarak, Vaida'nın oraya ulaşması on iki ila yirmi gün sürer. Gideli yedi gün oldu."

Jeru'nun gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi. "Mirayah hakkındaki söylentilerin sadece batıl inanç olduğunu sanıyordum. Gerçek olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

"Yeterince uzun zamandır," dedi Arin ters bir ifadeyle. "Vaida bunun geçici olduğunu bilmeseydi Fildişi Sarayı'nı asla teslim etmezdi. Tabii daha büyük bir planı yoksa."

Lukub'la olan savaş, Omal'da patlak veren isyanlar ve Orban'ın khawaga'larının ticaret yollarında Jasadileri koruması arasında babasının ordularının ayrılmaktan başka çaresi yoktu. Güneye alaylar gönderse bile, Essiya'nın kitmer'lerinin muhtemelen krallıklarına doğru harekete geçirdiği Jasadis kitlesiyle savaşmaya yetecek kadarını ayıramayacaktı.

Arin kürekleri eline aldı ve itmeye başladı, kollarındaki acının farkına bile varmıyordu. Günlerdir yemek yemediğinin ya da uyumadığının belli belirsiz farkındaydı.

Uyuşukluk bunun için doğru kelime değildi. Arin kendini uzakta hissediyordu. Sanki büyük bir kısmı başka bir odaya girmiş gibiydi ve kapının arkasından gelen sesler seçilemeyecek kadar boğuktu.

"Ekselansları-" diye mırıldandı Jeru.

"Ben sizin varisiniz değilim." Arin küreği çevirdi. Son görevi rüzgârlar uygun giderse sadece üç gün sürecekti. Dağlara ulaşana kadar üç gün. Ona ulaşana kadar üç gün.

"Ben bir hiçim."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ESSİYA

Rüyalar nazik dalgalar halinde üzerimden geçti.

Sirauk'un üzerinde duruyorum, eski pelerinin etrafında dalgalanıyor. "Geri döndün," diyor sis.

Bacaklarımı köprünün kenarına doğru sallıyorum, aşağıdaki büyük hiçliği gözlemliyorum. Karanlığın derinliklerinde beni izliyorlar. Bekliyorlar.

"Dönmemeliydim."

Yerden kırmızı bir burss koparıyorum ve başparmağımı kıvrılan kuyruğunun üzerinde gezdiriyorum. Tekrar bir arkadaşımın olması güzel olacak.

Niphran memnun bir iç çekişle buklelerimi okşuyor. Dawoud'un el koymaya çalıştığı bebeklerle oynayarak onun kucağına oturuyorum.

"Günün nasıl geçti, ya umri?"

"Süreyya beni kasabaya götürmedi. Arabasına gizlice binmeye çalıştım ama beni yakaladı," diye sızlanıyorum. Bebeğin sicim saçlarını bir dizi minyatür örgü haline getiriyorum. "Beni hep yakalıyor."

"Soraya'yı dinlemelisin."

Tırnaklarımı bebeğin karnına geçirerek duraklıyorum. Bu doğru değildi. Hiç böyle olmamıştı.

Başımı çevirip Niphran'a bakıyorum. "Soraya zehir seni delirttikten sonra geldi. Bakir Kule'de olmalıydın."

Niphran gülümsüyor ama artık Niphran değil. Derisi çalkalanıyor, gözleri sıvılaşarak yakut havuzlarına dönüşüyor; "Eve dönme vakti sevgilim," diye fısıldıyor.

Arkasında iki gölge yükseliyor, kollarını uzatmışlar. Çığlık atıyorum.

Efra başımı suyun derinliklerine doğru iterken kovanın kenarından su sıçradı.

Kovanın kenarlarını kavradım ve görüşüm kararana kadar onun tutuşuna karşı zorlandım. Beni bıraktığında, çırpınarak halının üzerine düştüm. Burnumdan ve ağızımdan su akıyordu ve bir kaburgamı kırabilecek bir güçle hıçkırdım.

Ölümüm artık o kadar yakın görünmediğinde doğruldum ve kollarımın kuru kısımlarıyla yüzümü sildim. Efra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Bana teşekkür etme," dedi Efra. "Günde üç kez başını suyun altında tutmak mı? Bu ayrıcalığın kendisi bir hediye."

"O zaman bir şey değil, çık dışarı." Su hâlâ kovanın içinde şırıldıyordu. Tekrar doldurmam gerekecekti.

Geç olmuştu ve Efra'nın bu saatte odamdan çıktığını kimsenin görmesi riskini almak istemiyordum. Marek ve Sefa'yı kendi odalarına kovmak zorunda kalmam yeterince kötüydü, ama Efra'nın gelip gitmesini nasıl açıklayabilirdim? Büyü deliliğimin belirtilerinin endişe verici bir düzenlilikle ortaya çıkmaya başladığını ve sadece Efra'nın odama dalıp başımı suyun altına sokmak için zamanında hissedebildiğini açıklamadan bir mazeret sunamazdım.

"Sadece imgelemler mi?" Efra önümde çömelerek sordu. Yeşil gözlerinde isteksiz de olsa gerçek bir ilgi vardı. "Başka bir şekilde müdahale ediyor mu?"

"Sana damarlardan bahsetmiştim zaten." Akbaba beni alçaktan yakalamıştı.

başka bir açıklanamayan görüntüden sarsılmıştı. Ayrıca damarları gizlemenin tek nedeni yaklaşan deliliği gizlemektir ve Efra bunun zaten farkındaydı.

Efra sadece bekledi, halının üzerine su damlatmamı ve titrememeye çalışmamı izledi. Görünüşe göre dipsiz bir büyüye sahip olan ve zihnini zayıf bir şekilde kavrayan bir kadının yakınındaki biri için oldukça cesurdu.

"Dürtüler var," dedim açıkça. Bunun ne önemi vardı ki? Belki öldüğümde, Arin yanılıyorsa ve tekrar ortaya çıkarsa, belirtilerimi bu durumu yönetmek için bir rehber olarak kullanabilirlerdi. "Benimkiler gibi hissetmiyorlar."

"Kimin gibi hissediyorsun?"

"Annenin," diye tersledim. "Ben nereden bileyim?"

Şaşkınlığıma rağmen Efra somurtkanlığını korudu, dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. "Eğer deliliğin seni Nusret Kamel'den önce tüketirse, kaybederiz." "Tükenmeyecek." Umut ettim. "On gün daha dayanabilirim."

"Eğer yenik düşersen seni öldürecek kadar güçlü olamayız," diye hatırlattı, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Sanki imgelemlerimin yarısı, içinde bulunmamam gereken gerçekliklerde ellerimin sakat bıraktığı ve öldürdüğü sayısız yola adanmamış gibi.

"Çık dışarı Efra," dedim yorgunca. "Yoksa seni öldürmek için büyü delisi olana kadar beklemeyebilirim."

Hâlâ düşünceli görünen Efra gitti. Tuniğimi saçlarımın ucuna doladım ve son enerjimi de yatağa geri dönmek için kullandım.

Dünyanın sonunun gelmesini bekliyordum. Hatta bunun için hazırlanıyordum.

Sadece ertesi sabah sona ermesini beklemiyordum.

Maia kahvaltıdan sonra kaçtığım Aada odasına daldı, atkuyruğu eğri büğrüydü ve yanakları kızarmıştı.

"Mevlati," diye boğuldu Maia. "Orada, şey... Nawar bize haber vermek için önden gitti - yani, bir gelişe hazırlanmamız gerekiyor. Aslında iki geliş."

Lateef ve ben aynı derecede şaşkınlıkla birbirimize baktık. "Gelenler." Okuduğum mektubu masanın üzerinde açık duran haritaların üzerine bırakarak doğruldum. Belirsiz bir korku içimin derinliklerinde bir düğüm oluşturdu.

Omurga.

"Hangi gelenler, Maia?" Lateef sordu.

Suçluluk ve belirsizlikle dolup taşan gözler benimkileri buldu ve kaskatı kesildim.

Hayır. Bu mümkün değildi. Onlara yüzlerce kez onu asla dağlara getirmemelerini söylemiştim. Maia ve Lateef masanın çıkıntısı ellerimin altında çatlayınca irkildiler. Damarlarım derimin içinde kaskatı kesilmiş, öfkemle parlıyordu.

Onları öldürebilirdim. Onları gerçekten öldürebilirdim.

"O burada mı?" Söylemek istediğim çığlığı yutmak için boğazımı zorladım. "Onu buraya getirdiler."

"Nawar bize sadece dağın kenarında muhafızlarından biriyle birlikte yakalandığını söyledi. Daha fazlasını bilmiyorum," dedi Maia ve bunun için gerçekten üzgün görünüyordu. "Hemen sana söylemeye geldim."

Minnettar olamayacak kadar öfkeliydim. Odadan hışımla çıkarken Maia yolumdan çekildi ve ben de koridorlarda koşturmaya başladım.

O buradaydı. O buradaydı, *o* buradaydı, *o buradaydı*.

Mavi feracem arkamda dalgalanarak siyah pantolonumun üzerine düştü. Bölgenin girişinde bir yığın beden tıkanmıştı, insanlar kapıyı görebilmek için birbirlerini iterken omuzlar birbirine çarpıyordu.

İnanılır gibi değil. En önemli emrime itaatsizlik etmek yeterli değildi; kanıt için burada olmaları gerekiyordu.

"Hepiniz dışarı!" Kükredim. Kafalar döndü ve beni kalabalığın en arkasında buldular. Yumruklarım iki yanımda titriyor, tırnaklarım sihrimi dizginlemek için avuç içlerime batıyordu. "Odalarınıza gidin ve kapıları kapatın. Ben izin verene kadar kimse ayrılmayın."

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Lateef tarafından desteklenmiyordum ya da Namsa ve Maia tarafından çembere alınmamıştım. Bu kez benim sözüm -benim otoritem- tek başınaydı.

Onları dinlemeye zorlayabilirsin. Fısıltı, bir çaydanlıktan çıkan buhar gibi öfkemin etrafında kıvrıldı, onu keskin kristallere dönüştürdü ve beni içten içe parçaladı. *Seninle alay ettikleri güne pişman olmalarını sağlayabiliriz.*

Büyüm bana yerleşim bölgesinde toplanan Urabi'lere tam olarak ne yapılabileceğini gösterirken içimde mide bulantısı kabardı. Tek bir el hareketiyle çatıyı üzerlerine nasıl çökertebileceğimi. Avuçlarımı duvara bastırıp onları alevlerle nasıl çevreleyebileceğimi ve onların

ılıklar atıyor ve bir delikteki karıncalar gibi birbirlerine arpıyorlardı.

Sırtımı duvara yasladım. Serin ta aırısı ısınmış tenime sızdı ve büyük bir çabayla görüntüleri kafamın arkasına ittim.

"İzninizle, Mevlati," dedi baş Vizyonist, bana kısa bir selam vererek. Yanımdan geçip gitti, grubunun geri kalanı da arkasından yaklaştı.

Koridor birer birer boşaldı ve geriye sadece Maia, Sefa, Marek ve Lateef kaldı.

İki büyük el omuzlarımı kavradı. Marek beni kol mesafesinde tuttu, ifadesi okunamıyordu. "Burası senin egemenliğın, Malika Essiya. Olmasını istediğıniz her şey gerçekleşecek."

"I-" Hasta olacaktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Neden, *neden* Arın buraya gelmişti?

Kapı tıkırdadı, bizi susturdu. Kapı çalındı: üç sert vuruşun ardından iki hızlı vuruş geldi.

"Essiya?" Maia sordu. "Açmak ister misin?"

Hareket edemiyordum. Kalbim ateş gibi bir hıza ulaşmış, kaburgalarım çarpıyordu.

Ta kesilmiş hareketsizliğim devam edince, Lateef kapıyı kırarak açtı ve şiddetli bir soğuk hava dalgası içeri girerken yüzünü siper etti.

Önce Namsa ellerini birbirine sürterek içeri girdi. Rüzgâr yanaklarını kızartmıştı ve ben bir tane daha kızartabilmeyi diledim. Eğer uzuvlarım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanabilseydim, yapardım.

Suçluluk dolu gözler hemen bana kaydı ve Namsa hızlıca konuştu. "Mevlati, Komutan'ı Gibal'dan uzak tutmak istemenizi anlıyorum. İsteğınızı yerine getirmeye niyetliydik ama... onu size canlı getirmemiz için ikna edici kanıtları vardı. Takip edilmemiş. Kontrol ettik. Asım ve George'u Essam'da bıraktık ki kimse onu bize kadar takip etmeye çalışmasın."

Acı kahkaham karşısında irkildi. "Evet, çünkü Nizahl Varisi, Essam'daki her ağacı, sincabı ve su birikintisini bilen bir adam, herhangi bir takviye olmadan aniden çevremizin önünde dolaştı. Emirlerime karşı gelerek onu buraya getirmen için yeterince ikna edici ne tür bir kanıt olabilir?" Dişlerimi güçlükle ayırdım. "Ona Gümüş Yılan diyorsun, Siruk'un hatırı için. Bir yılan ne sıklıkla bir avcının ağına takılır?"

Namsa'nın ağzı açılıp kapandı. Boynum diken diken oldu. İçerideki hava

Oda değişti ve o n u duymadan önce hissettim. Dünya, uzun gölgenin yerleşim alanına doğru kaymasıyla daraldı.

Namsa'nın arkasından yumuşak, acı verecek kadar tanıdık bir ses,
"Yılanların pek yanaştığını sanmıyorum," dedi. "Srnmeyi tercih ederiz."

BÖLÜM ELLİ İKİ

ESSİYA

Yağmur saçlarını kararttı. Omuzlarının geniş çizgisine damlayan su, pelerinin içine işliyordu. Siyah bir göz bağı Arin'in gözlerini kapatıyordu, bu da onu esir alanların onu ne kadar az tanıdığının bir başka kanıtıydı. Asıl tehlike Arin'in ağzındaydı. Kel bir kuşu bile son tüyünden vazgeçmeye ikna edebilirdi ve onu ağzını tıkamadan bırakmışlardı.

Yara izi daha sert görünüyordu, boğazını ve çenesini kesmiş ve yüzünün yan tarafını boyayan silik morlukların içinde kaybolmuştu. Rory'nin dükkânında ona verdiğim morluklar.

Arin parmaklarını birbirine geçirdi, bileklerini saran iplerden hiç rahatsız olmamıştı. Birkaç saniye önce çok geniş olan koridor onu zar zor içine alabiliyordu.

Kudretli Nizahl Varisi sonunda yakalanmıştı.

Efra, Arin'in arkasından botlarındaki yağmuru sildi ve Lateef'in etrafından dolanarak bana temkinli bir şekilde baktı. "Ne kadar kızgın?" diye sordu ağzının kenarından.

Namsa başını salladı. Arin'in arkasında gözleri bağlı başka bir figür belirdi. Bu kadar gür bukleleri sadece ve sadece bir adamda görmüştüm.

"Jeru!" Sefa haykırdı. Muhafızlara doğru koştu ama Efra kolunu uzattı.

"O Malika'nın bir tutsağı." Efra Jeru'ya tatsız bir bakış fırlattı. "Mesafeni koru."

Marek'in adımı söylediğini duydum ama dönmedim. Dağ gibi hareketsiz duran Arin'den başka bir şeye odaklanamıyordum. Olası her türlü suikast yöntemini gözünde canlandırmadan bir odaya giremeyen Arin, Jasadis'le birlikte bir koridorda gözleri bağlı ve elleri bağlı bir şekilde bırakılmıştı. Gerginlik görmeyi bekliyordum. Konuşulanları dinlerken kaşları çatılmıştı.

sesleri duydu ve odada kaç kişi olduğunu saydı. izmelerini dikkatli bir şekilde yere sşrterek toprak ya da imento olup olmadığını test etti.

Bunların hiçbirini yapmadı. Arin orada öylece duruyordu ve bu hayatımda grdőđőm en űrkřtřcř řeylerden biriydi.

"Bu kadar tartışma yeter," dedi Lateef ve Arin'in arkasına geçtiğinde bakışlarım ona kaydı. "Yeni gelenleri kontrol altına almamız ve onlarla ne yapacağımız konusunda bir Aada toplamamız gerekiyor. űzerleri arandı mı?"

Namsa başını salladı. "Zamanımız yoktu."

Lateef Jeru'ya doğru ilerledi. "Onu ben alırım."

Efra, Arin'e doğru nefes bile alamadan bir adım ne çıkıp onun nşnş kestim. "Komutanı arayacağım."

"Senin sihrin-"

nce eldivenlerimi ve feracemi, sonra da Arin'in kat kat űniformasını işaret ettim. "Onun ıplak teniyle temas etmeyeceğim." Terziden giysilerimin her parçasına bir çift eldiveni katlamak için özel olarak tasarlanmış bir cep yapmasını istemiştim.

Efra'nın kenara çekilmeden önce, "Bu şekilde kalsın," diye mırıldandığını duyduğumu sandım.

Ben Arin'e yaklaşırken dőnya sessizleşti. "Kollarını yana kaldır," diye mırıldandım.

Ne dőřřnřyordu acaba? Onu şimdi beni aramak için dağlara gelmeye zorlayan şey ne olabilir? Aylardır burada olduğumu biliyordu. Orduları yedeğindeyken beni Jasad'da kolayca takip edebilirdi. Bu dőřřncesizceydi. Aptalcaydı. Arin'in olmadığı her şey.

Arin kollarını kaldırdı.

Ona sertçe, etkili bir şekilde dokunmaya çalıştım. Efra duygularımı ince bir tarakla tarayacak, Varis'e olan hislerime dair herhangi bir kanıt arayacaktı. Aada beni tarafgirlikle suçlayacaktı. İşşa olduğumu dőřřnřrlerse Arin'e ne yapacaklarına benim katkım olmadan karar verirlerdi.

Ellerim omuzlarına gitti. Gđsř boyunca, karnının gşlş dőzlemleri űzerinde gezdirdim ve sırtının kşk kısmına doğru dolaştırdım. Bu bizi neredeyse gđs göğse getirmişti, yumuşak nefesi kulağımdaki tőyleri karıştıracak kadar yakındı.

Arin beni bunu yşksek sesle söylemeye zorlamadan ayaklarını birbirinden ayırdı. Sıcaklık boynum boyunca sşzşldş ve ben onun kalçaları űzerinde gezinirken oyalanmadım ve

Baldırları.

Doğruldu ve yere bakarak bir adım uzaklaştım. "Silah yok." Lateef başıyla onayladı ve Jeru'yu serbest bıraktı.

"Varis'in yanında getirdiği ikna edici kanıt neydi Namsa?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve çenemi silahsız Komutana doğru salladım. "Yoksa bu da başka bir bahane miydi?"

"Değildi, Mawlati! O getirdi."

Efra onun sözünü kesti. "Aada'ya ne getirdiğini tartışabiliriz. İçiniz rahat olsun, Namsa doğruyu söylüyor."

Rovial'ın lekeli mezarı, Efra'yı nasıl da boğmak istiyordum. Acımasız bir kahkaha atmakla yetindim. "İçim rahat olmalı, değil mi? Komutan ve muhafızları yanlarında tek bir silah olmadan geliyorlar. Sanki dağa canlı olarak götürüleceklerinden emin olmak istiyorlarmış gibi."

Namsa yorgun bir elini saçlarında gezdirdi. "Adamları götürme kararı ortak bir karardı."

"O zaman hepiniz aptalsınız."

Ellerimi göz bağının üzerine koymadan önce Arin'in omzuna iki kez vurarak uyardım.

Efra bileğimi yakaladı ve beni uzaklaştırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Cevap verme şansım olmadı. Acı dolu tıslama sesim üzerine, o ana kadar tamamen hareketsiz ve sakın duran Arin hareketlendi. Bileğimi Efra'nın pençesinden kurtaramadan, Arin Efra'nın dizinin arkasına bir tekme attı ve bağlı ellerini diğer adamın kafasının yan tarafına çarptı.

Saniyeler sürdü. Efra yere yığıldı ve ben Arin'in önüne atıldım, Lateef ve Namsa Varis'e doğru iterken kollarımı onun önüne attım.

"Görebiliyor!" Efra dizini tutarak bağırdı.

"Göremez, bundan eminim," diye itiraz etti Namsa, dudağını sıkarak. "Göz bağını üç turda sardım."

Hâlâ inleyen Efra yan tarafına yuvarlandı.

Hayal kırıklığıyla ağlamak istedim. İşte tam da bu yüzden Arin'i buraya getirmelerini istememiştim. Hepsi beni görmezden gelmiş, Efra tarafından duygularımın muhakeme yeteneğimi gölgelediğine ikna edilmişti ama *duygularım* önerdiğimin tam tersini istemişti. Arkamdaki adamın neler yapabileceğini biliyordum. "O en güçlü krallığın komutanı

bu topraklarda. Sence bir duyusunu kesmek onu diğerlerinden mahrum bırakır mı? Onun duyma yetisi hepimizin duyma yetisinin toplamından daha iyi. Efra'nın hareketini duydu, pozisyonu not etti, Efra'nın boyuna göre nereye tekme atacağını tahmin etti. Bu yüzden göz bağını çıkarmak istedim. Hiçbir işe yaramıyor. Onu bu dağa getirdiğin an, sonsuza dek tehlikeye attın."

"O halde onu bu dağdan canlı çıkarmaya niyetli olmadığımıza şükretmeliyiz," diye tükürdü Efra, ayağa kalkarak. Arin'e doğru yürüdü ve ben de ona doğru döndüm. Büyüm Mahair'deki savaştan bu yana hiç olmadığı kadar hızlı akıyordu. Derim sert damarlarımın altında gerildi ve karnımın alt kısmı kayboldu.

Arkamda, Arin sonunda gerildi.

"Bir adam karşılık veremezken ona saldıracak mısın?" Homurdandım. Arin'in bir dakika önce Efra'yı dümdüz ettiği düşünülürse saçmaydı, ama prensip-

"Kenara çekil, Suraira."

Yumuşak komut saçlarımın tepesini okşadı. Arin'e bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Burada emirleri veren siz değilsiniz Komutan," diye fısıldadım.

Jeru bir adım öne çıktı. "Urabi'nin rehinelerine nasıl davranacaklarına dair kuralları olduğunu sanıyordum," dedi, dolaşan gerginlik karşısında makul bir şekilde.

"Var." Efra'ya ihtiyatla bakarak kollarımı indirdim. "Namsa ve ben onları hücrelere götüreceğiz."

"Gidip Aada'yı toplayalım," dedi Lateef, Efra'nın dirseğini sıkıca kavrayarak. Yaşlı adam kaşları çatık Efra'yı koridora doğru götürdü.

Efra ve Lateef gözden kaybolur kaybolmaz üzerimden bir ağırlık kalktı. "Göz bağını çıkarıyorum," dedim Namsa'ya. "Sen de aynısını Jeru için yap lütfen."

Namsa akıllıca yorumlarını esirgeyerek Jeru'nun başına uzanmak için parmak uçlarında durdu.

Başparmağımı Arin'in elmacık kemiklerine nazikçe koyarak sıkı gözbağını santim santim açtım. Saçlarının üzerinden kayarak arkasından yere düştü.

Gümüş kirpikler kalktı. Gölgelerle çevrili soluk mavi gözler benimkilerle buluştu. "Tekrar merhaba," dedim.

Bakışları üzerimde gezindi, değerlendirdi, sonra boş boş başımın üstünden geçti.

Kaşlarım birbirine çarptı. Bir şeyler yanıltı. Korkunç, korkunç

Yanlış. Yere yığılmış göz bağına ya da paltosundaki dev yırtığa kaşlarını çatmadığında endişem üç katına çıktı.

Mirayah'dan sonra ne oldu?

Namsa boğazını temizledi. "Essiya, gitmeliyiz. Aada bekliyor olacak."

Doğru ya. Nuzret Kamel için Jasad'a gitmeden günler önce Nizahlı Arin'i kaçırmamın neden insan aptallığının zirvesi olarak tarihe geçebileceğini Aada'ya açıklamam gerekmeden önce çok az zamanım kalmıştı. Gerçi bunu yapsaydım, Arin'in oracıkta idam edilmesini savunurlardı.

Yürürken Namsa'nın Jeru'ya yaptığı gibi Arin'i tutmadım. Kaçmaya çalışmazdı. Ona istediğini zaten vermiştik.

Ama istediği şeyin tam olarak düşündüğüm şey olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Merdivenlerin başında karanlık bizi sardı. Toz zerrecikleri burnumu gıdıkladı ve elimi duvara dayayarak hapsiirmek için durakladım. Başımı salladım, dağların genel tortusuna lanet okudum ve sulanan gözlerimi ovuşturdum.

Doğal olarak bunu bir sonraki basamağı inerken yaptım ve topuğum merdivenin kenarından kaydım.

Sağlam bir kas duvarına çarparak, tırazsız merdivenin kenarından devrilmekten kurtuldum. Burnuma mürekkep ve yağmur kokusu doldu. Ona teşekkür etmek ya da belki de dağ mimarisinin verimsizliği hakkındaki düşüncelerini ölçmek için başımı geriye doğru eğdim.

Ama beni dengede tutar tutmaz Arin geri adım atarak aramıza mesafe koydu. Yine başımın üzerinden bana baktı.

Endişenin kıvılcımı aleva dönüştü. Bir cevap umuduyla Jeru'ya baktım ama muhafız başını eğmişti.

Başka bir olay olmadan hücrelere doğru devam ettik. Jeru'yu normal bir hücreye yerleştirdik ve Namsa Arin'i en sağdaki hücreye koymak için ısrar etti. "Parmaklıklar korumalı. Bu bizim en güvenli hücremiz."

"Jeru'nun bağlarını çıkarın. Ben Varis'i hücrelerine götüreceğim."

Namsa kararsızca Jeru'ya baktı. İçimi çektim. "Jeru, seni serbest bırakırsa Namsa'ya saldıracak mısın?"

Gözlerini kırptırdı. "Hayır."

"İşte buradayız. Namsa, sende büyü var, o ise yenilmiş ve bitkin durumda. Eğer seni yenmeyi başararsa, kaybetmeyi hak edersin."

Namsa kıkırdarak bana el salladı ve Jeru'yu öldürmek için bir bıçak çıkardı.

İpler.

Arin ve ben köşeyi döndük. Namsa'nın gözünden kaybolur kaybolmaz arkamı döndüm ve ceketini kaptığım gibi onu duvara doğru çektim. Direnmedi, bana karşı tüyler ürpertici bir şekilde uysaldı.

"Ne yapıyorsun burada?" Tısladım. "Bir odaya girip günümün büyük bir kısmını seni öldürmemeleri için onları ikna etmekle geçirmem gerekiyor. Bir dağ dolusu Jasadi'yi en büyük düşmanlarının canının bağışlanması gerektiğine ikna etmenin ne kadar süreceğini biliyor musun?"

Arin omuz silkti. Bir an omzunun düştüğünü sandım, bu tembel hareket beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki. "O zaman kendini zahmete sokma ve bırak istediklerini yapsınlar."

Yüzünü inceledim, tamamen şaşırmıştım. Ne yapıyordu bu adam? Oyunumuzun kurallarını anladığımı sanıyordum ama bu -amacı, hedefi göremiyordum.

Ses tonum değişerek ağlamaklı bir hal aldı. "Arin, sorun ne?"

Bu yanlış bir soruydu. Hızla kapattığı gözlerinde nefes kesici bir keder belirdi. Sinekten kaçan bir kaplan gibi elimden kurtuldu. "Sadece beni hücreye götür. Lütfen."

Göğsümde kabaran acıyla ona baktım. Namsa bir anda ortaya çıktı *ve sana ne oldu, bunu kim yaptı ve onları nerede bulabilirim* gibi daha mantıklı sorular sormamı engelledi.

"Hücre hemen şurada," dedi, bariz gerilimi görmezden gelerek bir kez daha bilgelik gösterisinde bulundu. "Gidelim mi?"

Arin bana doğru bir bakış bile atmadan onu takip etti. Geniş sırtına kaşlarımı çatarken dikkatim yere takıldı. Arin'i duvara çarptığım yerde katlanmış bir dikdörtgen duruyordu. Ceketinden kaymış olmalıydı.

Awaleen aşağıda, onu ararken iğrenç bir iş yapmıştım.

Namsa ve Arin'e yetişirken onu aldım ve dikkatlice açtım. Üç duvarın arasına adımını atar atmaz, gümüş ve altın çubuklar birbiri ardına çarparak aşağı indi ve koğuşlar ısı yaymaya başladı.

"Mükemmel." Namsa ellerini kalçalarına sildi. "Acele etmeliyiz."

Onu duymadım. Beni aşağı çekip doğrudan kulağıma bağırıyordu da duymazdım. Gürültü kafamı doldurdu, portreye baktıkça uğultu daha da arttı.

"Namsa," dedim, şaşırtıcı derecede yumuşak bir ses tonuyla. "İyi niyetini biraz zorladım. Sabrınızı takdir ettiğimi bilin. Son bir kez daha

talep ediyorum ve beni merdivenlerin başında beklemenizi istiyorum. Hemen geliyorum."

"Lütfen acele edin," diye iç geçirdi Namsa. "Bir dakika, Essiya."

Elimdeki portreye ilgisizce baktı ve gitti.

Gözler tıpkı hatırladığım gibiydi. Tüyler ürpertici bir mavi, akan suyun üzerinde süzülen kırağı rengindeydi. Siyah saçları bu fotoğrafta uzun ve ipeksiydi, yıpranmış ve kısa yerine dalgalı. Muhteşem görünüyordu. Kraliçe gibi. Onu mahvetmemiş olsaydım olabileceği kadın.

Portreyi buruşturdum, parçalara ayırma dürtüsüyle savaştım. Boya darbeleri ve suya batırılmış bir miktar. Bir kâbusu hayata geçirmek için gereken her şey.

Titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Belki de mantıklı bir açıklaması vardı. Ne düşünüyordum ki? Tabii ki vardı. Bunlar onun uzmanlık alanıydı.

"Ceketinizde neden Hanım'ın bir resmi var?"

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

ARIN

Onu görene kadar her şey plana uygun gidiyordu.

Göz bağı kafasından iterken yüz hatlarında korku açıkça görülüyordu. Suraira'yı kaç kez korkarken gördüğünü bir elin parmakları kadar sayabiliyordu ve buna neden olmanın verdiği dehşet, on iki gün önce boşluğa düştüğünden beri onu delip geçen ilk şey olmuştu.

Portreyi getirmemeliydi. Buraya gelirken onu yakmalı ya da Hirun'un içine atmalıydı. Eğer öyle yapsaydı, yüzüne o kederli ifadeyi yerleştirme şansı asla olmazdı. O bunu savuşturamadan, hatıra Arin'in savunmasını aşmaya zorladı. Essiya dizlerinin üzerine çökmüş, bilekleri ağacın diğer tarafında bağlıyken, Hanım çıplak sırtına bir kırbaç indirmişti.

Hanim, Arin'in annesi. Hanim, Essiya'nın işkencecisi.

Yere çöken Arin başını duvara yasladı. "Bana bıraktığın mektuplar işe yaradı. Belki de beklediğinden daha yararlı."

"Binyar Lazur'un itirafını mı kastediyorsun?" Essiya parmaklıklara doğru bir adım atarak elini gümüş bir parmaklığa doladı. "Bunun Hanım'ın portresiyle ne ilgisi var?"

"Bir keresinde bana çocukken saçlarımın siyah olup olmadığını sormuştun."

Essiya elinin topuğunu gözüne sürdü. "Evet, Musrira seni lanetleyene kadar siyah olduğunu söylemiştin."

"Hayır, Musrira yüzünden değil." Soğuk zeminden içine sızdı. Zar zor hissediyordu. Ona bakmadığı sürece pek bir şey hissetmiyordu. "Çünkü dört yaşına kadar bekleseydi hayatta kalamazdım."

Sessiz kaldı, açıkça onun detaylandırmasını bekliyordu. Açıklamayınca da sinirli bir iç çekti. "Arin, zaman zaman senin dolambaçlı konuşma tarzından hoşlanıyorum ama bugün o günlerden biri değil."

Adını duyunca irkildi. Sahip olduğu korkunç bir gücü bu - Arin'i gerçek kılma gücü. Onu kafasından çekip çıkarıyor ve etiyle kemiğiyle ve aradaki dehşetle varlığa sabitliyordu.

Onun adını bir kez daha şekillendirdiğini görebiliyordu. Dudaklarından dökülmesine izin veremezdi.

"Şu anda ona pek benzemiyorum ama iki yaşına kadar anneme çekmişim. Gerçek anneme." Arin'in bakışları buruşuk portreye kaydı.

İlk başta tepki vermedi. Jasad Malika bir şey bekliyormuş gibi gözlerini kısarak Arin'e baktı. Bir şey gelmeyince Essiya tökezleyerek parmaklıklardan uzaklaştı. Gerçeğin onun içinde patlayışını ve bu sırada parçalarının dağılışını izlemek, boşluğu bir kez daha tehdit etti.

Onunla konuşacak durumda değildi. Söyleyeceği her şey ona sadece acı verecekti.

"Hanim senin annen olamaz. O bir Jasaki'ydi. Rawain yapmazdı... o nefret ederdi..." Dizlerinin üzerine çöküp bacakları altında katlanırken havayı toz kapladı. Adamın bir araya getirdiği parçalar onun için de yerli yerine oturuyordu.

Başını salladı ve sersemlemiş bir halde konuştu. "Üçüncü denemede Süreyya bana kalenin düşüşüne dair bir imgelem gösterdi. Süreyya Müfsidlerden birine Hanim'ın neden Rawain'in Jasad'ın tahtını almasına izin vereceğini düşündüğünü sordu. Nizahl'ın orduları için kaleyi yıkma riskini neden göze aldığını."

Ellerini karnına bastırdı, gözlerinde yaşlar birikiyordu. "O sendin. Onun oğluydun. Bir varisi paylaştıkları için Rawain'in ona Jasad'ın tahtını vereceğine inanıyordu. Soraya'ya bilerek yanlış büyüü verdi."

Essiya başını kaldırıp Arin'e baktı ve Arin gözlerini kaçırmamak için kendini zor tuttu. Ona boşluktan daha fazlasını borçluydu. Arin'in hâlâ verecek bir şeyi varken ondan istediği her şeyi alabilirdi ve Arin de onu reddetmeyecekti.

"Hanim'ın oğlu." Nefes almakla kıkırdamak arasında bir ses çıkardı. "Benden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Rawain *seni* aldı ve o benimle kaldı. Senin on altı yaşında bir sürü adama hükmedecek kadar yükselişini izliyordu ve ben tahtı, büyüü ve kırık bir zihni olmayan bir Varis'tim. Onu asla memnun edemezdim çünkü beni seninle kıyaslıyordu. Rawain onun oğlunu aldı. Onun geleceği vardı, onunsa sadece canavarı."

Saçlarını kulağının arkasına taradı. İnce altın ve gümüş damarlar boynunun kenarından kıvrılarak tuniğinin içinde kayboluyordu.

"Hanım'ın yıktığı kaleyi yükseltirken öleceğim. Onu ben öldürdüm, o da beni öldürecek. Soyumuzun tahttan inmesini istedi ve soy benimle birlikte yanıyor."

Arin'in bakışları boynundaki damarlara kaydı. "Kaleyi mi yükseltiyorsun?" "Mawlati!" Çağrı hücrelerin diğer tarafından yankılandı.

"Merak etme." Essiya ayağa kalktı, abasının alt yarısı bej rengi bir toz tabakasıyla kaplıydı. "Bu iyi bir plan. Simetrisini seveceksin. Ben öleceğim ama büyüm de ölecek."

Tekrar güldü, diğer kadının sesine doğru ilerlerken parmaklarını duvara dayadı.

Korkarım bir seçim yapmak zorunda kalacağım -aklımı ya da insanlarımı.

Arin kımıldamadan onun ardından baktı. Kıpırdamadan.

Ve bir süre sonra yedi alaycı adam hücrelerine girdiğinde, Arin karşı koymadı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

ESSİYA

Rawain'in asasının, Rawain'in kopmuş elinin hâlâ bağlı olduğu bir minderin üzerinde yere atılmış olduğunu görmek ruh halimi düzeltmek için harikalar yaratmıştı.

Karanlık bir şekilde eğlenerek ofladım. En azından Arin'in onları kendisini dağa getirmeye nasıl ikna ettiğini anlamıştım. Yüce'nin asasını çalmak tek başına ikna edici bir argümandı, ama eli hâlâ manşetindeyken nasıl bir araya gelebilirdi ki?

"Jasadi kanı taşıdığı konusunda yalan söylüyor. Biliyor olmalıydık. Birileri onun çocukken büyü yaptığını görmüş olmalı," diye karşı çıktı Efra. Saatlerdir dönüp duruyorlardı. Onlara Arin'in Hanim hakkında söylediklerini anlatmış ve patlamayı uzaktan izlemiştim.

"Onun büyü kullandığını ne zaman görmüş olabiliriz ki Efra? Malika büyüünün ondan iki yaşındayken alındığını söyledi." Maia sağlam bir şekilde Arin'in yanına yerleşmişti.

Namsa dudağını kemirdi. "Peki ya büyüye karşı hassasiyeti? Bu doğal bir şey değil ve bunun bir musrira olamayacağını biliyoruz."

"Lanetler daha çok Lukubi'lere özgüdür," diye kabul etti Lateef. "Onları sürdürmek zahmetli bir iştir ve büyücünün lanetin ömrü boyunca büyü harcamasını gerektirir. Başarısız bir lanet musrira ve kurbanını öldürebilirdi."

Dönüp durdular. Konuşmanın bir parçası olmalıydım, onlarla birlikte teorileri analiz etmeliydim. Bir çocuk gibi köşede oturup, farklı bir krizin kumlarında batarken karnımı tutmamalıydım.

Hanim'ın oğlu. Onun *oğlu*.

Benzerlikleri görmeye çalıştım ve üzüntümden hemen fark ettim.

Saçlarının ipeksi dökülüğü, çenesinin keskin kesimi. Sabitleme eğilimi. Stratejik zekâsı.

Soraya beni Fildişi Sarayı'nda bıçakladıktan sonra gördüğüm rüyaları düşündüm. İsrâ, beşiğinde siyah saçlı bir bebeğin uyuduğu çocuk odasında Rawain'in yolunu kesiyordu.

Hayatta kalamaz. Lütfen Rawain, beklemek zorundasın.

Oğluma ne olacağını neden umursuyorsun?

O senin olduğu kadar benim de.

Parmak eklemlerimi çenemde yoğurdum, içimde kaynayan sesleri dışarı çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Histerinin kimseye faydası olmazdı.

Arin'in annesini ben öldürdüm.

Lateef boğazını temizledi. "Mevlati, bana büyüü boşaltmakla aktarmak arasındaki farkı sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

Odaklan. Odaklanmak zorundaydım. Arin'in hayatı bu odadaki başarıma bağlıydı. Eğer dağılırsam, otoritem de benimle birlikte giderdi.

Kendimi sisin içinden düşünmeye zorladım. "Büyüyü algılayabilen ve boşaltabilen tek kişinin Fareed olduğunu söylemiştin. Awaleen'in ona bu yeteneği krallıkları büyüünün kötüye kullanımına karşı koruması için verdiğini söyledin."

"Kesinlikle!" dedi Lateef ve sesindeki memnuniyet tonu karşısında küçük bir gülümsemeye engel olamadım. "İfadem için pişmanım, tam olarak doğru değildi. Gördüğünüz gibi, Awaleen Fareed'e bir yetenek *vermekten* çok bir yeteneğini elinden aldı. Büyüsünü söküp aldılar ve silahlarına bağladılar, böylece boşalttığı her büyü Nizahl'ın sembolü olduğunu bildiğimiz iki kılıca akacaktı. Kısacası Ferit'i bir kanala dönüştürdüler."

Gözlerimi Lateef'e diktim. "Rawain'in Arin'in sihrini söküp aldığını ve onu bir kılıca sihir çekmek için bir huni olarak kullandığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Kılıç değil."

Herkesin kafası asaya döndü.

"Nasıl?" Namsa homurdandı. "Sadece Awaleen hedeflediği kişiyi öldürmeden bir kanal yaratabilir."

Arin, Essam'da tezahür ettiğim gün Wes'e kızgın bir şekilde itirafta bulunmuştu.

Sihirli madenlerden bahsediyor olmalıydı.

Nerede olduklarını bulamıyorum. Günlerce haritalarımı taradım ama onları hissetmeliydim. Onları hissetmeliydim.

"Eğer Rawain Jasad'dan mayınlı büyü için takas yaptıysa ve Nizahl yüzyıllardır yaptığı ticaretten yeterince büyü depoladıysa..." Lateef'e baktım.

"Onu öldürmeden bir kanal oluşturmak için yeterli güç olabilir miydi?" Lateef bembeyaz kesildi. "Ben... bu mümkün. Sadece denek çok küçükse." *Dört yaşına kadar bekleseydi hayatta kalamazdım.*

Arin bir kanaldı. Bu da bize sadece babasının esasını getirmekle kalmayıp büyüsünün kaynağını da getirdiği anlamına geliyordu.

"Gümüş Yılan'ın soyunun bir önemi yok," diye araya girdi Efra. "Jasad'a doğru yola çıkmamıza dört gün var. Onun varlığı rotamızın tehlikeye girmesini sağlar, çünkü güneşin altındaki her Nizahl askeri onu aramaya çıkacaktır. Sadece kaderi şansa bırakılamayacak kadar tehlikeli olmakla kalmıyor, aynı zamanda Yüce'nin elini kesip asayı da çaldı. Tacına ihanet eden biri olarak damgalanacak. Onu idam etmek isteyeceklerdir."

Keskin bir nefes aldım. Onu idam etmek mi? Elbette Arin, Nizahl'ın konseyine onun neden Yüce'ye karşı hareket ettiğini anlatabilirdi. Rawain'in yaptığı şey Nizahl yasalarının her ilkesini ihlal ediyordu.

Derin bir nefes aldım. Test burada başlıyordu. Son iki ayın bana halkım arasında herhangi bir iyi niyet kazandırıp kazandırmadığını ya da her zaman onları hayal kırıklığına uğratan bir Varis olup olmayacağını öğrenecektim.

"Sanırım Nizahl Varisi bize yardım edecek."

Birkaç kafa bana doğru döndü, hepsi de dostça değildi.

"Son on yıldır Nizahl'ı Arin bizim düşmanımız oldu," dedim. "On altı yaşında unvanını aldığı andan beri büyüye karşı savaştı. Varlığının her zerresiyle büyü'nün yıkıma ve ölüme yol açtığına inanıyordu. Bize *büyü deliliği* dediler. Sihrin bedeli akıl sağlığıydı. Rovial'ın dünyaya yaptığı katliamı tekrarlamak kaderimizde vardı. Awal'ın laneti bizim lanetimizdi." Efra'nın yüzünde oluşmaya başladığını görebildiğim protestoyu engellemek için bir elimi kaldırdım. "Bunu Nizahl Varisi'ni savunmak için söylemiyorum. Yaptığı şeyi hayatının sonuna kadar taşıyacak. Onun gücünden, aklından korkarak yaşadık. Ama burada, aynı dehşeti düşmanlarımıza karşı kullanma fırsatımız var. Komutan bize Yüce'nin esasını getirdi. Kendi babasının elinden. Efra az önce kendisi söyledi; Nizahl tarafından yakalanırsa, vatana ihanetten suçlu bulunacak ve idam edilecek. Buraya gelmekle kazanacak hiçbir şeyi ve kaybedecek her şeyi yoktu ama yine de geldi. Ya büyü'sünü geri almak için geldiyse? Bize katılmak için? Kimse bu krallıkların coğrafyasını ondan daha iyi bilemez. Günlerdir tartıştığımız ticaret yollarındaki zayıf noktaları? Muhtemelen onları uykusunda bile bulabilir."

Söylediklerime inanıyordum ama konuşurken bile bir yanım şüphe içinde kaskatı kesilmişti. Arin bir hamle yaptığında, bu çoktan on iki hamle sonrasını planladığı anlamına geliyordu. Buraya gelmek için planı neydi?

"Ya onun hayatta tutulamayacak kadar büyük bir tehdit olduğuna karar verirsek?" Efra kollarını kavuşturarak koltuğunda geriye yaslandı. "Onu idam etme kararımıza uyacak mısınız?"

Onlara başlangıçta bir karar vererek hata yapıyorsun, diye fısıldadı büyüm.

Burası senin krallığın. Senin tahtın.

Bana Efra'nın duvara doğru uçuğunu gösteren bir görüntü gösterdi. Çarpışma sırasında kemikleri kırılıyor, düşerken kolları ve bacakları doğal olmayan bir şekilde altından kıvrılıyordu.

Efra iki parmağını şakağına bastırdı, alay tedirginliğe dönüştü. Onu hissetmişti, sesin varlığını. Keşke ne dediğini, ne istediğini duyabilseydi. Nizahlı Arin'in idamını önermeden önce iki kez düşünebilirdi.

"Elbette," dedim.

Eğer onu öldürürlerse, bu dağı denize gömerdim.

"Ya seni kandırırsa?" Maia ciddi kahverengi gözleriyle bana bakarak sordu. "Ya tüm bunlar daha büyük bir oyunun parçasıysa?"

Bu sefer dürüstçe cevap verdim. "O zaman onu kendim öldüreceğim."

Toplantı nihayet sona erdiğinde, diğerleriyle birlikte yemek salonuna yönelmedim.

Her ne kadar bu kıyafetleri değiştirmek istesem de odama uğrama riskini göze alamazdım. Marek ve Sefa şüphesiz orada nöbet tutuyor, son dört saatimi cevaplamakla geçirdiğim sorularla üzerime saldırmak için bekliyorlardı.

Boş salonda eldivenlerimi çıkardım ve tekrar giymeden önce avuç içlerimi uyluklarıma sildim. Arin günün her dakikasında eldiven giymeye nasıl tahammül ediyordu?

Hücrelere atadıkları gardiyan Shawky'ye başımı salladım.

"Mawlati?" Shawky beceriksizce ayaklarını sürüyerek kapının önünden ayrılmadı. "Akşam yemeğine gitmiyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım. Shawky geldiğimden beri benimle bir kere bile konuşmadı. A

Efra'nın yakın arkadaşı olduğunu öğrendim.

"Henüz değil. Mahkûmları kontrol ediyorum."

Shawky olduğu yerde kaldı ve çalışılmış bir umursamazlıkla yakasını kaşıdı. "Belki de önce yemek yemek en iyisi olur."

Gözlerimi kısmıştım. "Kenara çekil."

Gardiyanın hareket etmesi çok uzun sürdü, ben de onu kenara ittim ve loş merdiven boşluğuna doğru ilerleyerek her seferinde iki basamak indim. Ne kadar göz kırpsam da koridorun üzerindeki karanlık örtüyü dağıtamıyordum ve bir fener almayı unuttuğum için kendimi tekmeledim. Bileğimi sabırsızca çevirince avucumda bir alev belirdi.

Göğsüm sızlıyordu; Medhat bana nasıl yapılacağını göstermişti.

Önce Jeru'nun hücreesine ulaştım. Gardiyan başını ellerinin arasına almış, omuzlarını çekmişti. Alevi acımasız koridoru kaplayan meşalelerden birinin içine düşürdüm ama yeni ışık patlamasına tepki vermedi.

"Jeru. Yaralandın mı?" Onu ürkütmemek için yumuşak bir sesle.

Başını kaldırdı. Gözyaşları tozla kaplı yanaklarında temiz izler bırakmıştı. "Hücreme gelmediler. Sanırım dinlememi istediler."

Geri çekildim. Onlar mı?

Boş hücrelerin geri kalanını hızla geçtim ve sağa döndüm. Koridorun sonunda, "Biri nabız kontrolü yapsın" diye bir ses duydum.

En son ne zaman bu kadar hızlı koştuğumu hatırlayamıyordum. Belki Nizahl askerini öldürdüğüm gece, Mahair'e koşup cesedi gömmeme yardım etmeleri için Sefa ve Marek'i getirmiştım. Muhtemelen o zaman bile değil.

Arin'in hücresinin önünde kayarak durdum. Yedi adam küçücük alanı doldurmuş, yerdeki hareketsiz figüre bakıyorlardı. Ayakkabılarına, kıyafetlerine kan sıçramıştı. Bunların hiçbiri onlara ait değildi; tek bir adamın bile üzerinde çizik yoktu.

Arin yerde kıpırdamadan yatıyordu.

Kırmızı görüşümü bulandırdı. Bir göz kırpışımıyla diğeri arasında vücudumdaki her damar cehenneme dönüştü. Ama adamlar sadece gözlerimde dönen büyüü gördüler, sonra kendilerini duvara doğru savrulurken buldular, bedenleri görünmez bir güç tarafından gri taşa sabitlenmişti.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim faydasızca havada asılı kaldı, hasarı değerlendirmeye çalıştım. Sağ kolunu kırmışlardı. Eğer tıkırdayan nefesi bir gösterge ise, kaburgalarını da kırmışlardı. Yüzü -o güzel, zar zor iyileşmiş yüzü- darmadağın olmuştu.

Alnındaki yaradan bir tutam saçı nazıkçe sıyırdım. Arin bu hücredeki her adamı gözleri bağlı ve bir eli arkadan bağlıyken parçalarına ayırabilirdi. Büyüyle çürümüş bir Omalian asker sürüsünü saçını tarar gibi kesişini izlemiştim.

"Karşılık vermedi," diye fısıldadım. Kafamın içinde yankılandı, bir kükreme haline gelene kadar şokumun kenarlarında zıpladı. Büyüm serbest kalmak için pençelendi ve ben ona direnmedim. Gücün hücumu göğsümde inleyen kederi susturdu.

Karşılık vermedi.

Yavaşça ayağa kalktım, avuçlarım yanlarımda açıldı. Kısıtılmış adamlar duvara doğru kıvrandılar. Çaresiz. Acınacak haldeydiler. "Hücreesindeki bir rehineye saldırdınız. Yediye karşı bir. Karşılık vermediğini görünce ne düşündün? Nizahl Varisi'ni köşeye sıkıştırıp karılarınıza anlatacak güzel bir hikayeniz olacağını mı? Kadınlarınızı yatakta heyecanlandırmanın sizin için ne kadar zor olduğunun farkındayım, ama bu hikaye sizin için iyi bitmiyor. Aslında bu hikâye sizi bitiriyor."

İki parmağımı ilk adamın boğazına yerleştirdim. Gözleri yuvalarından fırladı, uzuvları doğal olmayan bir şekilde sarsıldı. "Hmm." Başımı eğdim, gözlerimden yayılan parıltı solgun yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Bir dilin erimesi ne kadar sürer? Birlikte öğrenelim."

Kızıl saçlı adamın çığlıkları gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüşene kadar hücreyi doldurdu. Bayılırken başı öne eğildi, ayrık dudaklarının arasından kan akıyordu.

Bir sonraki adam daha ben ona dokunmadan çığlık atmaya başladı. Kaşlarım kalktı. "Şimdi, şimdi. Tiyatroya gerek yok." Burnuna dokundum. Derisi dalgalanmaya başladı, eti gerilerek derisinin altında grotesk baloncuklar oluşturdu.

Baloncuklar patladı ve sızan yaralardan adamın gözlerine, burnuna ve kulaklarına karıncalar doldu. Çığlık atmaya çalışırken karıncalar boğazına kaçtı. "Deriden kemiğe kadar çiğnemek için kaç karınca gerekir? Bugün cevaplayacağımız o kadar çok soru var ki."

Tam üçüncünün önüne geçmiştim ki güçlü bir kol karnıma dolandı. Arin kendini yerden kaldırmış, göğsünü sırtıma yaslamıştı. Beni adamdan uzaklaştırdı. "Kes şunu." Haggard, zar zor duyuluyordu.

"Ama çok eğleniyoruz," diye ısrar ettim. "Değil mi beyler?"

İkinci adam tekrar çığlık attı ve karıncalar bu fırsatı değerlendirerek

ağzını ikinci kez su basar. Tsk. Ona tiyatro hakkında ne demiştim?

"Suraira. Yeter."

Arin sendeledi, karnıma dolanan kolu farklı bir nedenle gerildi. Kollarımdaki yaralı Varis'ten başka her şeyi hemen unutarak belini kavradım. "Arin?"

Yere yığılırken başının duvara çarpmasını engellemek için onu sıkıca tuttum. Etrafımdaki kolu hiç gevşemedi ve beni sıkıca onun yanına bastırdı. Bir yığın halinde yere düştük.

"Karşılık vermedin," dedim, küçük ve çocuksu bir sesle. "Neden?"

"Büyüleri... tenleri benimkiyle temas eder etmez... tükendi." Yutkundu, boğazı kelimeleri toparlamaya çalışıyordu. "Sihirleri asaya gitti.

"Bırak onları..." Nefes almak için durdu, aynı korkunç tıkırtı sesi harekete eşlik etti. "Git."

Öfkelendim. Bu hücreden bütün ve sağlam çıkmayı hak etmiyorlardı. "Sana vurduklarında büyülerini tükettiler, tamam. Ne fark eder ki?" Aklıma ani bir düşünce gelince geri çekildim. "Lütfen *adalet* duygusuyla sana saldırmalarına izin verdiğini söyleme. Arin, mezarları olsa da olmasa da dezavantajlı durumda olacaklardı - lanet olası büyü!"

Arin kaşlarını sessizce kaldırdı, hiç geri adım atmadı. "Bırak gitsinler."

Birbirimize dik dik baktık. Sonunda başımı kısıtılmış adamlara doğru çevirdim ve bakışlarımı üzerlerine diktim. "Şunu unutmayın. Bu, vahşice öldürdüğünüz adamın merhametidir. Onun sayesinde hayatlarınız bu hücrede son bulmayacak." El salladım ve onları tuttukları yerden kurtardım. Aceleyle birbirlerini iterek dışarı fırladılar. İçlerinden biri durup baygın haldeki birinci adamı

adam omzunun üzerinden.

"En azından karıncalı olan düzgün bir deri tabakası kaybetti," dedim somurarak.

Arin öksürdü ama gülmeye çalışıyor olabilirdi. "İlkinin ne kadar dili kaldı?"

Burnumu çektim. "Umarım sadece kökü kalmıştır."

Arin bir sonraki nefesini yakalarken acı dolu dakikalar geçti. "Benim adıma bir Jasadi'ye zarar veremezsin. İnançlarını kaybederler..." Uzun bir an daha. Hava almaya çalışmasını izlemek acı veriyordu. "Tarafsızlığınıza. Senin liderliğinde."

O benim doldurmamı adamları kim yaptı bu için *benim* Koruma mı?

İşte bu oldu. Oluştuğunu fark etmediğim gözyaşları yanaklarıma döküldü. Yüzümü kapattım, Arin'in yaklaşık yarım santimlik zedelenmemiş derisi kalmışken ağlayan ben olduğum için utandım.

"Gözyaşlarını benim için harcamamalısın."

"Onlar zaten senin, seni aptal," diye hıçkırdım. Aylarca süren korku ve yalnızlık, Arin'in kendi kanından oluşan bir havuzun içinde hareketsiz yattığını görünce içimden akıp gitti. "Neden buraya geldin? Ölmeye hazırdım. Sefil hayatımda ilk kez onurlu, cesur ve fedakâr olmaya hazırdım. Barışımı yapmıştım. Jasad'ı geri getirecek, alevler içinde yanacak ve tarihe bir korkak yerine bir kurtarıcı olarak geçecektim. Bu kadar basit."

"Ölmeyeceksin."

"Elbette öleceğim! Her zaman ölecektim - Kan Zirvesi'nden beri zamanım ödünç alındı. Bu konuda cesur olmaya çalışıyordum. *Senin* gibi olmak için. Ama sonra sen buraya geldin ve bencil olmamı istedin. Korkak olmamı istiyorsun." Burnumu koluma sildim. "Bana bir seçeneğim olduğunu düşünüyorsun."

"Bana bak, Suraira."

Şişmiş gözlerimi kaldırdım. Bakışları içime işledi, odaklanmış ve niyetliydi.

Nihayet *Arin*'di, Efra'nın getirdiği cansız yaratık değil.

"Varlığımın geri kalanını senden özür dileyerek geçirebilirim ama hayatta kaldığın için asla üzgün olmayacağım. Tek bir saniye bile..."

Zorlukla kurduğu son cümlesini bitirir bitirmez gözleri başının arkasına kayd. Yana doğru yığılırken onu yakaladım. Yaralarına mümkün olduğunca az zarar vererek onu kendime doğru çektim. Kanı tüniğimi ıslatmış ve kollarımı kaplamıştı. Hücrenin zeminindeki su birikintileri kurumamıştı.

"Nizahl Varisi'nin sonunda bayılması için ne gerekiyor?" Burnunun köprüsünü takip ederek gümüş kaşına ulaştım. "Sadece ortalama bir insanın dört katı kan kaybetmek."

Göğsümdeki ağırlığının izin verdiği kadar nefes aldım, sonra Namsa için çığlık attım.

Yatakta bacak bacak üstüne attım ve göğsünün inip kalkmasını izledim. Şifacının büyüü onun içinden geçmişti, bu yüzden büyüü olmayan ilaçları da dahil etmek zorunda kalmıştık. Arin'in kolunu göğsüne bağlamış, şakağından çenesine kadar siyah-mavi morluklarla kaplı, vücudunda bir sürü sargı bezi olan görüntüsü içimi parçaladı. Zamanı geri sarmak ve ona saldıranlarla başladığım işi bitirmek istedim.

Saldırganlar, ironinin hoş bir cilvesi olarak, şu anda hücrelerin içindeydi. Efra ceza olarak onları oraya koymayı istemeyerek de olsa kabul etmişti. Ben şahsen bunun cömert bir anlaşma olduğunu düşünmüştüm. Biz Jasad'a gidene kadar hücrelerde kalacaklardı ve ben de patates bıçağıyla derilerini yüzmekten kaçınacaktım.

Bu pazarlıkta Jeru'yu da kazandım. Nizahl muhafızı Marek ve Sefa'nın odasının yanındaki bir odaya yerleştirilmişti. Nöbetçiler için daha kolay, diye tartışmıştım.

Ellerim kucagımda huzursuzca dönüyordu. Şifacının üzerine koyduğu bandajlar bir orduyu iyileştirmeye yetecek kadar büyü ile doluydu. Şu anki durumunda, büyüün kaybolmadan önce onu iyileştirme şansı bulacak kadar yavaş tükenmesini umuyordum.

Oturup üzülererek ikimize de bir iyilik yapamazdım. Omuzlarıma siyah, kabarık bir ferace geçirerek odanın içinde ilerledim. Kapıyı arkamdan kapattım ve Niseeba'nın başını okşadım. Onu dağın dışında, Arin'in girdiği kapının etrafında zıplayarak çığlık atarken bulmuşlardı ve ben onu Arin'in yanına getirene kadar sakinleşmemişti.

"Onu benim için güvende tut," diye mırıldandım.

Jeru'nun kapısındaki nöbetçi beni görür görmez kenara çekildi, bu da Shawky'yi bulmam ve onu değersiz arkadaşlarıyla birlikte hücrelere attırmam gerektiğini hatırlatan mükemmel bir şeydi.

Kapıyı kırarak açtım ve Jeru'yu tamamen uyanık bulunca rahatladım. Yatakta oturmuş, sırtını duvara dayamış, bir bacağını düz tutarken diğerini göğsüne çekmişti. Yemek tepsisine kapının yanında dokunulmamıştı ve içeri girerken onu aldım.

Odanın geri kalanı göründü ve Marek ile Sefa'nın beni utangaç bir şekilde izlediklerini görünce kocaman bir iç çektim.

"Siz ikinizin odanızdan çıkmamanız gerekiyor! Nöbetçiyi nasıl atlattınız?"

Sefa hemen Marek'i işaret etti. "Bizi Jeru'ya göz kulak olmamız için gönderdiğini söyledi."

Marek'in Sefa'ya attığı ihanet dolu kaşları görmezden gelerek sessiz Jeru'ya yaklaştım. "Varoluşsal ıstırap tok karnına çok daha etkilidir," diyerek tepsiyi yanına bıraktım. Yatağın kenarına tünedim. "Ayrıca, sen Marek onu çalmaya çalışmadan önce yaklaşık yirmi saniyemiz var." "Şunu on yapalım," dedi Marek.

Jeru tek kelime etmedi. Tanrım, asık suratlı, huysuz adamlarla ilgili limitimi doldurmuştum.

Sefa ve Marek'e, "Arin'i döven adamları dinlemek zorunda kaldı," dedim. "Onlar cezalandırıldı ama görünüşe göre Jeru'nun kendini cezalandırması henüz bitmemiş."

Jeru nefesini verdi, nefesinin ucu yenik bir kahkahaya dönüştü. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Karşılık vermedi."

Kaşlarım çatıldı. "Biliyorum."

"Bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun." Jeru çoktan karmakarışık bir kıvırcıklığa dönüşmüş olan buklelerinin uçlarını çekiştirdi. "Buraya savaşmamayı planlayarak geldi. Buraya savaşmamaya *hazır* olarak geldi."

Jeru'ya baktım, kafamın arkasında tehlikeli bir şey titriyordu. Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamazdı.

"Buraya büyüsünü yenilemek için geldi," dedim ve bunu söylerken bile kulağa ne kadar aptalca geldiğini duydum.

Arin sadece büyüye güvenmiyor değildi, ondan nefret ediyordu. Gittiği her yerde tarifsiz dehşetler yaratan sihir üzerine kurulu bir hayat sürmüştü.

Jeru ağzını açtığında kulaklarımı kapatmak istedim. Dişlerini boğazına geçirmek istedim. Kıpırdamadan oturmak, donakalmak ve dehşetle sarsılmak dışında her şeyi yapmak istedim.

"Varis buraya ölmeye geldi."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

ARIN

Gözlerini karanlığa açtı.

Vücuduna yayılan acı olmasaydı, bu dinginliği ölümle karıştırabilirdi.

Arin parmaklarını esneterek hasarın boyutunu test etti. Hayal meyal, bir şifacının onu iyileştirmek için büyüyü doğrudan içinden akıtmak yerine bandajları büyüye batırdığını hatırladı. Bir dereceye kadar işe yaramıştı - kırık kolu onarılmıştı, ağrıyordu ama acı vermiyordu. Havayı içine çekti ve kaburgaları neredeyse hiç şikâyet etmedi. Şifacı elindeki her damla büyüyü kullanmış olmalıydı.

Ne büyük *israf*.

Şifacının büyüünün büyük kısmı doğrudan Rawain'in esasına gitmişti.

Arin'in sağından hafif bir horlama sesi geldi. Yatakta yalnız değildi.

Saçlarını başının üzerinde topuz yapmış, ellerini yanağının altına sıkıştırmış olan Essiya, Arin'e dönük bir şekilde uyuyordu. Büyük boy uyku tulumu dizlerine kadar sıyrılmış, tüllü beyaz pantolonu ortaya çıkmıştı. Üzerinde eldivenler ve boynunda bir atkıyla uyumuştı, Arin bunların ikisinin de rahat olmadığını düşündü.

Hatırladığı son görüntü onun öfkeli gözyaşlarıydı. Arin'in neden karşılık vermediğini anlamamıştı. Neden, Arin o adamların her birini parçalara ayırıp uzuvlarını bir köşeye odun gibi yığabilecekken.

Bunu düşünmüştü. Darbeler gelmeye devam ettiğinde, alaylar boşlukta yollarını kesmeye başladığında, Arin tepki vermek istemişti. Ama tek avantajları çalınmıştı, büyüleri Arin'in tenine dokunur dokunmaz yok olmuştu ve Arin Komutan'dı. Bu adil değildi. *Adil* değildi. Onun büyüü dengeleri değiştirmişti.

Essiya kıpırdandı, kirpikleri huzursuz hareketlerle dalgalanıyordu. Bir parçası

Onunla bir odada yalnız kalmasına izin veren aptalları boğmak istiyordu. Ona zarar vermeyeceğine inansa bile, diğerlerinin bu duyguyu paylaşmaları için hiçbir sebep yoktu. Onu burada korumasız bırakmak... Onlar için her şeyi riske atmaya hazır bir kadına nasıl da dikkatsizce davranıyorlardı.

Onun yanında uyuyan *kendine* nasıl da dikkatsizce davranıyordu. Güvenliğinden tamamen, gülünç derecede emindi.

Hiçbir kâbus Arin'i Essiya'nın hücrenin ortasında, vücudunu boydan boya kat eden yüzlerce damardan yayılan altın ve gümüş ışıkla sıırıslam olmuş, parlayan gözleri öfkeyle benek benek olmuş görüntüsü kadar korkutamazdı. Essiya daha önce de öldürmüştü. Hem de birden fazla kez. Ama bunu hiçbir zaman eylemin ağırlığını hiçe sayarak yapmamıştı. Araya girmemiş olsaydı, üçüncü adama arkadaşını yemesini emredebilir ve bu gerçekleşirken keyifle izleyebilirdi.

Eğer büyüm zihnimi ele geçirirse, beni durdurabilecek tek kişi sensin.

Essiya'nın büyüü yavaş ve istikrarlı dilimler halinde insanlığını tüketiyordu.

Arin uzun bir süre onun uykusunu izledi. Yanaklarının üzerinde duran siyah kirpikleri saydı. Boğazını ve çenesini süsleyen hasanalar arasında bir harita çizdi. Tünellerde, onu çok tehlikeli bir silahın mekaniğini ezberler gibi ezberlemişti: sadece size karşı kullanılması durumunda anlayabilirdi. Kadının boğazındaki nabız atışı üzerinde durmamıştı. Kaşlarının uçlarındaki hafif düzensizliğe. Saçının altı telinin diğerlerinden biraz daha kısa olması.

O anda, kibrit olmadan ve hareket etmeden, Arin şimdiye kadar yarattığı tüm haritaları ateşe verdi. İnşa ettiği dünyanın -inandığı dünyanın- kül oluşunu ve yerine yeni bir dünyanın doğuşunu izledi. Yanında uyuyan bir kızla başlayan ve onun yaşamasıyla sona eren bir dünya. Katılmak istediği tek dünya buydu. Korumak için ölebileceği tek dünya.

Arin bacaklarını yatağın kenarına doğru kaydırıldı. Halı ayaklarına değerek onu irkiltti.

Kendi kafasının mahremiyetinde bile itiraf etmesi ne kadar tuhaf gelse de, hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Yatağın sıcaklığı, halının diken diken oluşu. Karnındaki kasların ağrması. Lukub'daki kulübeden beri her şey sessizleşmişti. Hareket etmişti

Saatleri ancak mutlak zorunluluklar altında geçiriyordu ve o zorunluluklar olmasaydı Arin hâlâ burada olacağından emin değildi.

Arin bu ironiyi takdir etmek için kendine bir an izin verdi. Dağlara Jasadis'e asayı vermek ve Essiya'nın kaleyi yükselterek başarmayı amaçladığı şeyin aynısını yapmak için gelmişti: yaşarken verdiği zararın bir kısmını geri almak için onun ölümünü kullanmak. Onu öldürmek halkının gözünde onu temize çıkaracaktı. Krallıklar boyunca Jasadileri güçlendirecekti. Kayıp Malika'ları, büyüün düşmanını öldürmek. Nizahl'a zayıflatıcı bir darbe indirecekti. Ölüm onu nasıl olsa bulacaktı, zehirli bir kadehte ya da bir hapisane hücresinde ve Arin onunkinin daha değerli olmasını istiyordu.

Bu yüzden, Arin'e göre, zihninin tekrar halıları hissedebileceğine karar vermesi acımasızcaydı.

Yatak yerinden oynadı. Essiya yattığı yere kıvrıldı, kalan sıcaklığın içinde rahatladı.

Arin halının üzerine uzandı ve tavanda değişen gölgelere baktı.

Bu savaş onun hayatıyla son bulmayacaktı. Akıl sağlığına mal olmayacaktı.

Arin plan yapmaya başladığında göğsünden bir ağırlık kalktı. Eğer ölümü onu kurtarmayacaksa, hayatından geriye kalanlar kurtaracaktı. Kaleyi yükseltmeyecekti. Rawain büyüye karşı verdiği sözde savaşta Nizahl'ı mahvetmeyecekti, Essiya kaleyi yükseltse bile Nizahl'ın bunun üstesinden gelme umudu olmadığını biliyordu. Rawain, Nizahl Rawain'in savaşlarının pençesinde her geçen gün daha fazla çocuğunu kaybederken Jasadileri kendi krallıklarında kapana kısılmış halde bırakmaktan memnuniyet duyacaktı.

Sonunda Arin huzursuz bir uykuya daldı. Bir ara uyandığında Essiya'yı halının üzerinde yanına kıvrılmış, başını koluna yaslamış halde buldu. Yine derin bir uykuya dalmıştı.

Onu yere kadar takip etmişti. Arin öfke ve eğlence arasında sıkışmış bir halde tavana baktı. Yeryüzünde yürüyen daha inatçı bir kadın bulmak için herkese meydan okuyordu. Parmak eklemlerini onun sert kafasına vurabilir ve beş kırık parmakla çekip gidebilirdi.

Gözlerini tekrar kapattı, Arin kanadıkça bıçak daha da derine saplanıyordu ve hiç kimse ölümünün gölgesinde bu kadar huzur bulmamıştı.

Arin bir sonraki uyanışında boğuluyordu.

Tek koluyla kendini yukarı iten Arin, vücuduna hava çekmek için mücadele ederken çevresini değerlendirdi. Odanın köşesinde bir fener yanıyordu. Loş ışığında Arin Essiya'nın bir kovanın üzerine eğilmiş olduğunu gördü, huysuz Urabili adam başını suyun altına bastırıyordu.

Arin ayağa kalkıp omzuna bir hançer sapladığında yeni doğmuş bir bebek gibi çığlık atan bir adam.

Arin adamı iterek yoldan çekti ve Essiya'nın yanına çömelip onu sudan çıkardı. Gözleri yarı kapalıydı, altlarında gümüş ve altından hilaller çılgınca titreşiyordu. Boynundaki damarlar çenesine kadar genişlemiş, kulağının arkasına kıvrılmış ve damlayan saçlarının arasında kaybolmuştu. Kızın kolunu kaldırdı, çıplak ellerinin kızın tenini sıyrmasını engellemeyi zar zor hatırlıyordu.

Damarlar. Tüm kolunda parlak bir kafes halinde zonkluyorlardı.

"O n u suya geri koymalısın," diye homurdandı arkasındaki aptal çocuk. "Uyanması gerek. Rüya gördüğünde büyüsü onu kontrol ediyor."

Büyüsünün içinde boğuluyordu. O kadar çoktu ki Arin -odanın öbür ucunda ve uykusunda- onun gelgitinde boğulmuştu.

"Bıçağı omzundan çıkar ve kullanmaya hazırlan. Eğer bir saniyeden fazla oyalanırsam ya da gözlerim kararır, boğazımı kesin."

"Boğazını kes-"

"Onun büyüsü beni alt ederse beni durduracak kadar güçlü değilsin," diye hırladı Arin son kalan havasıyla. Sadece o onu durdurabilecek kadar güçlü olabilirdi ve bu şansa sahip olmayabilirdi.

Bu seçim acı tatlı bir çöküştü. Sonunda Arin onun yanağını seçti.

Çıplak başparmağı elmacık kemiğinin çıkıntısının üzerinden geçti ve ateş onu sardı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

ESSİYA

Gözlerimi açtığımda Efra'nın Arin'e bir bıçak doğrulttuğunu ve Arin'in şiddetli bir şekilde titreyerek haliya kan öksürdüğünü gördüm.

Arin'e doğru koşarken saçlarımın ıslak tokadini ya da tuniğimin yakasına dolan suyu fark etmedim bile. "Ne oldu?" diye sordum. Yeni bir öksürük nöbeti yüzünden sırtı bükülürken kollarımı Arin'in ortasına doladım. En azından bu sefer daha az kan vardı.

"O... sana dokundu." Efra düşmanlığını hatırlayamayacak kadar şaşkın görünüyordu. "Dokunmadı bile, başparmağıyla yanağını hafifçe sıyırdı. Büyünün geri çekildiğini hissettim ve sonra o-" Efra eliyle işaret etti. "Gözleri kararır ya da bir saniyeden fazla oyalanırsa boğazını kesmemi söyledi ama ben yapamadan kendini senden attı."

Şaşkınlıkla alnımı Arin'in titreyen sırtının ortasına bastırdım.

"Beni de bıçakladı, eğer bunu dikkate alırsan," diye homurdandı Efra. "Onu ziyaretlerim konusunda uyarabilirdin."

Arin'in omzunun bir kanadına yaslanarak güldüm. Birden fazla aramada bir bıçağı saklamayı nasıl başarmıştı?

Uyandığımda Efra'nın kafamı bir kova suyun içine ittiğini gören Arin'in ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim. Mahcubiyet içinde gözlerimi kapadım. "Ne zaman fırsatım olacaktı ki?" İnledim.

"Senden çektiği büyü her neyse, şifacının büyüsunü hızlandırmış gibi görünüyor," dedi Efra. "Morlukları geçti."

Bu doğruydı. Öksürürken zorlanmıyordu, bu da kaburgalarının da iyileştiği anlamına geliyordu.

"Muhtemelen vücudu bandajlardaki büyüü boşaltmayı bıraktı çünkü benden boşalttığı büyüün altında boğulmamaya çalışmakla meşguldü. Kendi hayatıyla böyle bir kumar oynamasına nasıl izin verirsin?"

Efra bana sanki bir keçi gibi melemeye başlamışım gibi baktı. "Gümüş Yılan'ın hayatıyla ne yaptığı beni neden ilgilendirsin ki?" Sonra da azımsanmayacak bir hoşnutsuzlukla ekledi: "Stratejisi işe yaradı. Kontrolünü yeniden kazanmana yetecek kadar uzun süre büyüünü engelledi."

"Bunun bir önemi yok. Sihrimi geri püskürtmenin başka yolları da var. Bu onlardan biri olmayacak. Bir daha asla." Bunu Efra'yla tartışmanın bir anlamı yoktu, hem de onca insan varken. "Git omzuna bak Efra."

Kapıda onu bir hatırlatma ile durdurdum. "Senin sağduyuna güveniyorum. İnancım boşa çıkarsa bunu hoş karşılamayacağımı bilmeni isterim."

Gözlerini devirdi. "Geldiğinden beri beni bıçaklamayı bekliyorlar. Kimse soru sormayacak."

Kapı arkasından kapandı. Öksürük yavaşlamıştı ama Arin'in vücudu benimkine karşı buz gibiydi. Şifacının bandajlarını takmamış olsaydı ne olurdu? Onu iyileştirecek bir büyü olmasaydı? Büyümün onu öldürmesi için sadece o tek dokunuş yeterli olur muydu?

Sonunda vücudu benimkine karşı gevşedi. Arkama yaslandım ve başını kucağıma yerleştirdim. Kolumu burnunun altında tutarak kolumu sıvadım ve ılık bir hava püskürtüp tenimi okşadı.

Beni kurtarmıştı, yine. Az kalsın onu yine öldürüyordum.

Varis buraya ölmeye gelmişti.

Nuzret Kamel'e kadar dokuz günümüz vardı. Yüce Rawain'in yirmi altı yıllık zehrini geri almam ve Arin'e sihre sahip olmanın dünyasının sonu olmadığını kanıtlamam için dokuz gün. Şimdiye kadar yaşadığı tek şey acı ve ıstıraptı.

Ona çok daha fazlası olabileceğini göstermek için dokuz günüm vardı.

"Tekrarlamak gerekirse: Atlamamı mı istiyorsun?" Arin uçuşuma çarpan dalgalardan bana baktı ve gümüş bir kaşını kaldırdı.

"Atlamak değil. Kay." Elimle sabırsızca işaret ettim. "Sadece bekle."

Kendimi aptal gibi hissederek şakaklarımı ovuşturdum. Son on beş dakikadır Sareekh'i çağırmaya çalışıyordum. *İhtiyaç duyduğunuz her an beni çağırabileceğiniz için çok fazla.* Bugünlerde balıklar bile yalan söylüyordu.

Arin onu buraya neden getirdiğimi bilmiyordu, tek bildiği onu buraya getirmek istediğimdi.

Dağın geri kalanını görmek için. Dün gece konuşmamıştık.

Arin, "Beni kenardan nasıl iteceğini bulmaya çalışıyorsan, kimsenin seni durduracağını sanmıyorum," dedi.

Şakaydı. Şaka yapıyor. Tepki verme. Yapma-

"Sen de dahil misin?" diye sordum.

İkinci kaş, alnının üstündeki ilk kaşın yanına sıçradı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve arkamı döndüm. Jeru'nun ima ettiği şeyi, Arin'in bana dokunarak aldığı riski düşünmeden edemiyordum.

Arin kolumu yakalayarak beni geri döndürdü. Giderek artan bir güvensizlikle bana baktı ve kaçmaya çalıştığımda beni tuttu. "Essiya, kendimi bu uçurumdan aşağı atmayacağım."

"Hayır, bunu senin için yapmamı istiyorsun." Kendimi kurtardım. "Jasadi olmak bu kadar korkunç mu? Büyüye sahip olmaktansa *ölmeyi* mi tercih ediyorsun?"

Arin'in gözleri büyüdü. Dudakları aralandı ama o daha konuşmadan altımızdaki toprak gümbürdedi. Tuzlu su havayı buğulandırdı, dev dalgalar dağın yamacına çarpıyordu.

"Yeterince uzun sürdü," diye homurdandım. Yükselen adadan su akarken deniz dalgalandı, Sareekh'in pulları güneşin altında kan kırmızısı parıltıyordu.

Çağırdın. Yüksek sesle.

Nizahl Varisi'ni işaret ettim ve *ona büyüünün güzel olabileceğini göstermek istediğimi* düşündüm. *Öldürmek ve kaosa neden olmak dışında neler yapabileceğini çok az biliyor. Bana yardım et.*

Ben senin kişisel eğlencen değilim.

Lütfen. Elimden geldiğince acınası bir şekilde kanalize ettim. *Seni anlamsızca çağırmadım. O benim için önemli.*

Uzun, asık suratlı bir titreşim. Tekrar Arin'e baktım. Nizahl Varisi kamburunun üzerine kaymış, ağzı açık bir huşu içinde Sareekh'i izliyordu. "Bu Sareekh il Ma'a," dedi. Sesi şaşkınlıkla renklenmişti. "Çocukken onun hakkında bir şeyler okumuştum. Hikayeler... hakkını vermiyordu." Bana baktı ve gözlerindeki saf şaşkınlığı daha fazla görebilmek için Sareekh'in tavrıyla milyonlarca kez başa çıkabilirdim. "Onu sen mi çağırdın?"

Ayaklarımın üzerinde sallandım, aniden garip bir şekilde utandım. "Benden hoşlanıyor. Teorik olarak ihtiyacım olduğunda onu çağırmaya iznim var ama bu ihtiyacın koşulları hakkında bir tartışma yaşıyoruz."

Oh, tamam.

Havada iki iğ fırladı. Kafesler benim ve Arin'in göbeklerinin etrafını kemikli korseler gibi sararak bizi havaya kaldırdı.

Arin'in sağlam kontrolü sayesinde bağırmadı. Boğuşmadı. Sareekh bizi uçurumun kenarından aşağı yuvarladı ve Arin'in tek stres itirafı dişlerini sıkması oldu.

Saçlarım rüzgârda savruluyor, bacaklarımı çocuksu bir neşeyle tekmeliyordum. Sareekh'in ayrılmış omurgası, jelatinimsi bir tabakanın altında tomurcuklar halinde kıvrılmış dikenli kemik demetlerini ortaya çıkardı. Arin'i ve beni aşağı çekerken mühürlendiler ve geriye sadece iki uzatılmış kemik kafesi seti kaldı.

"Korkmayın!" Islık çalan rüzgâra karşı bağırdım.

Arin'in bakışları benim manyakça sırtışımanın altında daha da yoğunlaştı. Saçları öfkeli bir bulut gibi etrafında dalgalanıyordu ve bu beni daha da eğlendiriyordu.

Sareekh dalgaların altında battı. Çalkalanan sulara doğru hızla ilerlerken Arin'in içinde ilk tedirginlik pırıltısı belirdi. Yapmak istediğim şey konusunda onu uyarmalıydım. Arin'e büyüü sevdirmenin yolu sürprizler değildi.

Kendimi sağa doğru attım ve eldivenlere her zamankinden daha fazla kızarak elini tuttum. Tenini hissetmek istiyordum. Rahatlatıcı bir başparmakla elindeki hafif damarların izini sürmek. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve sıkıca tuttu.

Kendinizi hazırlayın.

Suya çakıldık. Suya daldığımızda ellerimiz birbirinden ayrıldı ve baş döndürücü bir hızla batmaya başladık. Soğuğun şoku, kafa karışıklığından daha hızlı geçti ve ben karanlığa alışmaya çalıştım.

Senin sihrin. Bu güzel gezinin amacı, değil mi?

Doğru ya. Büyü bedenime dolduğunda damarlar teker teker aydınlandı. Ağzımı açtım. Dudaklarımdan altın ve gümüş baloncuklar süzüldü. Bunlardan ilki Arin'i buldu ve dört kat büyüyerek etrafında yarı saydam bir bariyer oluşturmak üzere birleşti. Diğerleri de aynısını bana yaptı. Göğüslerimiz aynı anda havaya kalktı ve ben güldüm, ses etrafımızdaki durgun su tarafından yutuldu.

Ama Arin heyecanlı görünmüyordu. Hatta tam tersi.

Refleks olarak kendime baktım. Gümüş ve altın damarlar vücudumda parlıyor, açıkta kalan her santim deriyi sarıyordu. Bu görüntüye o kadar alışmıştım ki, ne kadar yayıldıklarını fark etmemiştim bile.

Sadece görmesi gerekiyordu. Eğer büyüünün neler yapabileceğini anladıysa.

yaratabilirdi, damarlar onu bu kadar tedirgin etmezdi. *Sihir-delilik* kelimeleri zihninde döngüler halinde yüzmeyecekti.

Sadece görmesi gerekiyordu.

Kollarımı kendime doladım. Sessiz niyetimi şekillendirdim, Arin'in dikkatinin içgüdüsel olarak farkındaydım. Büyüm ısındı, daha fazlası için açtım. Her zaman aç.

Kollarımı açtım. Işık üzerimize döküldü, güneşin patlaması gibi yakıcıydı. Işıklar suyu delip geçiyor, kavrayamadığım mesafeleri ve derinlikleri aydınlatıyordu. Etrafımızda dönüyorlar, aydınlatıyorlar, birkaç santim ötede bekleyen yaşamı ortaya çıkarıyorlardı. Balık sürüleri bacaklarımızın altında yüzüyor, geçerken pulları ışıltılı gölgeler saçıyordu. Sirtında yüzgeci olan gümüş rengi bir yaratık küçük balıkları kovalıyor, kuyruğu suyun içinde doğal bir şekilde ilerliyordu.

Arin'in arkasında gezinen canavarları işaret etmedim.

Suyun altında ilk seferimde ortaya çıkanlarla aynıydılar, Sareekh'in kafasının arkasında merakla toplanmışlardı.

Daha yakına gelmeyecekler.

Zaten çok yakınlar.

Yaratıklar tek bir güç olarak geri çekildiler ve Arin'le aralarına mesafe koydular.

Onlar bana itaat ediyor, ben de sana. Senin olana zarar vermeyecekler.

Şaşkınlık rahatlamamı engelledi. İlk seferinde bunun üzerinde çok fazla durmamıştım ama şimdi Sareekh'in bildirisi beni şaşırtmıştı. Kulağa çok kesin, çok emin geliyordu.

Ama neden? Senin gibi bir yaratık neden bana itaat etsin ki?

Ben bunu yapmak için yaratıldım.

Artık var olmayan bir tahtın rastgele bir varisine itaat etmek için yaratılmadın.

Sareekh mırıldandı ama cevap vermedi.

Arin'e yaklaştım, ona çok hızlı ulaşmamaya dikkat ettim. Büyümden geri çekilirse nasıl hissedeceğini düşünmek istemiyordum.

"Arkana bak," diye mırıldandım.

Arin'in çenesinde bir kas sıçradı. "Çok rahatlatıcı bir cümle," diye mırıldandı. Etrafındaki Sareekh'in kaburgalarına sıkıca tutunarak döndü.

"İsimlerini biliyor musun? Onlardan 'canavarlar' diye bahsetmemden hoşlanmadıklarını tahmin ediyorum."

Arin önümüzde süzülen ilkel yaratıklardan hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Demek istediğin anlaşıldı Essiya."

"Bir şey demek istemedim. Bir sorum vardı." Ön tarafa yakın, parlak eti parlak mavi kapsüllerle büzülmüş, küre şeklindeki pembe yaratığa doğru başımı salladım. "Bu bir Arnabeet mi?"

Sareekh kafamın içinde bir kahkaha daha attı.

Arin bana hiç de eğlenmemiş bir bakış fırlattı. "Buna Khawfa denir."

"Khawfa mı?" Gözlerimi kocaman açtım, masumiyetin ta kendisiydim. "Yeni bir şey mi?"

Arin'in ne yaptığımı çok iyi biliyor olması, beni düzeltme dürtüsünün kurbanı olmasını engellemedi. "Tabii ki değil. Varlığı M.S. 350 yılına, bir grup Lukubi denizcisinin bir tanesini kıyıya sürüklemesine kadar uzanıyor. Khawfa, etraftaki herkesi öldüren bir gaz salgıladı. Ölerken kumu pembeye çevirdi."

Başımı salladı, merakı ihtiyatla bastırılmadan önce alev alev parlıyordu. "Bir tanesini canlı olarak görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Sihir," dedim hafifçe. Bir sonraki balığı işaret ettim. "Şu dönen yüzgeçleri olan parlak siyah olana ne dersin?"

Böyle devam etti: Arin merakının baskısına boyun eğiyor, etrafını saran büyüyle rahatlıyor, tırnaklarım damarlarımdaki farklı bir baskıyla mücadele etmek için derimi ısıtıyor, gittikçe daha sert atıyordu.

Marek, son derece sessiz yemekhanedeki tek ses olarak gevezelik ediyordu.

Arin, Jeru, Sefa ve Marek'i akşam yemeğine getirmek iyi bir fikir gibi görünmüştü. Diğerlerinin Nizahlanların varlığına alışmasını istiyordum ve bunu Jasad'a yolculuğa başlamadan önce yapmak en iyisi olacaktı. Arin bugün zaten bir şok yaşamıştı, bir tane daha ne olabilirdi ki?

Ama *bakışlar*. Çırılçıplak soyunup burnumla muz hokkabazlığı yapmaya çalışsaydım masamıza daha az ilgi olurdu.

Marek'in en güvenilir saldırı stratejisi, altın saçlı bir cazibe ışınına dönüşmektir ve ilk olarak Lateef'i hedef almayı seçmişti. Yaşlı adam, ardı arkası kesilmeyen sohbet dalgaları karşısında açıkça şaşırılmıştı

Ama sonunda koyun kırkmanın en iyi yöntemleri üzerine hararetli bir tartışmaya girişmişlerdi.

Arin ortada, Maia ve Namsa'nın arasında dimdik oturuyordu. Kadınlar tüm yemek boyunca üç lokma almışlardı. Maia'nın kocası onun diğer tarafında oturuyor, karısının başının üzerinden Arin'e göz ucuyla bakıyordu.

Onu suçlamadım. Herkesin kafasında dönüp duran, sessiz bakışlar arasında değiş tokuş edilen o yaygın düşünceden kurtulduklarından şüpheliydim.

Gümüş Yılan yuvaya girmenin yolunu bulmuştu.

"Namsa, Yara'dan ticaret yolları hakkında bir haber aldık mı?"

Namsa adını duyunca irkildi ve kaşığını şangırtıyla yere düşürdü. Tabağından bir bezelye uçtu ve Arin'in yelegine kondu.

"Ah, lanet olası Sirauk, ben silebilirim-" Namsa ellerini bezelyenin etrafında çaresizce salladı, belli ki Nizahl Varisi'ne dokunmamaktan başka bir şey hatırlayamayacak kadar paniklemişti.

Arin bezelyeyi iki parmağının arasına aldı ve masanın üzerine bıraktı. "Her şey yolunda." Sesinin ölçülü tınısı, saatlerdir en çok duyduğum tınıydı, hemen sinirlerimi yatıştırdı.

Namsa üzerinde tam tersi bir etki yaratmış gibiydi. Aceleyle bana dönmeden önce ona acı dolu bir gülümseme verdi.

"Rotalar hakkında," dedi Namsa nazikçe. Lateef çatalını bıraktı ve sakalını çimdikledi.

Kaşığımı indirdim, bir an için keşke benim de çimdikleyecek sakalım olsaydı diye düşündüm. Belki birkaç uzun çene kılı bulabilirdim. "Ne?" Eğer Sorn sözünden dönseydi, o piçin kafasını oyar ve kupa duvarına asardım. O yollara güveniyorduk. Binlerce Jasadis çoktan yolculuklarına başlamıştı.

"Omalian'ın aşağı köylerindeki isyanlar ve Kraliçe Hanan ile Felix'in ölümleri Orban'da da benzer huzursuzluklara yol açmış gibi görünüyor," dedi. "Sorn ticaret yollarındaki tüm korumaları kaldırmadı ama Kral Murib onu önemli sayıda khawaga'yı huzursuzlukla mücadelele yönlendirmeye zorladı."

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Murib isyancılarla savaşacak mı?"

"Görünüşe göre müzakere etmeyi umuyor," dedi Namsa. "Omalian krallığının kaderiyle karşılaşmaktan kaçınmak istediğini tahmin ediyorum."

"Kitmer'larımı ticaret yollarına yönlendirebilirim," dedim. "Ordulara karşı pek bir şey yapamazlar ama elimizdekileri tamamlamak için yeterli olabilirler."

Orban'dan kayıp."

"Nizahl ticaret yollarına doğru ilerlerse..." Maia ilgisiz Arin'e baktı. "Partilerimizi göndermeye başlayalım mı? Dağ hâlâ dolu ve bir an önce harekete geçerse yollarda varlığımız çok daha dikkat çekici olacaktır."

"Nizahl'ın elleri Lukub'la dolu," diye mırıldandım. "Vaida'nın nerede olduğunu kimse bilmiyor ama Rawain'in onu bulmak için her taşı çevirdiğini sanıyorum."

"Korkarım Lukub yeterince caydırıcı olmayabilir. Yüce, Jasadilerin harekete geçtiğini biliyor. Sınırı korumak için güneye kuvvet gönderecektir," dedi Lateef.

"Hayır," dedi Arin.

Başımı kaldırdım. Arin iki parmağıyla tabağını, sanki misafirliği fazla uzamış bir misafirmiş gibi kenara itti. Ellerini boş alanda kavuşturdu.

"Rawain ordularını dağıtarak Hisar'daki hakimiyetini riske atmayacaktır." Arin'in sert ve kesin tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Asa olmadan olmaz."

"Asayı ordularını güçlendirmek için kullandığını mı düşünüyorsun?"

"Onun hükümdarlığı boyunca hiçbir savaşı kaybetmediğimizi biliyorum. Essam'ın en sert kışlarda bile bize hiç misafirperverlik göstermediğini biliyorum. Soylularımızdan vergi almadan askerlerimizi besledik, giydirdik ve barındırdık." Arin'in yüz ifadesi anlaşılmazdı. "On altı yaşında ölümcül olabilecek bir yaralanmadan kurtulduğumu biliyorum."

"Başka açıklamalar da olabilir," dedim.

"Olabilir."

Rawain'in kendi ordularını güçlendirmek için Jasadi büyüsunü boşalttığı düşüncesi

-Tam da Rawain gibi insanlara karşı koruma sağlamak için var olan bir orduyu düşünmek çok mide bulandırıcıydı.

"Asa olmadan Hisar'ın etrafındaki korumaları azaltma konusunda neden isteksiz olacağını düşünüyorsun?" Lateef sessizliğim uzayınca sordu. "Babam liderler ve tebaaları söz konusu olduğunda belirli bir yaşam dengesine inanır,"

dedi Arin. "Kalan kuvvetlerinin önemli bir kısmını H i s a r'ı korumaya ayıracaktır. Eğer güneye kuvvet gönderirse, onlar büyük olasılıkla yeni askerlerden oluşacaktır."

"Acemiler mi?" Marek'in bu çıkışı Sefa'yı neredeyse ürkütüyordu.

Çorba. Son anda kâsesini düzeltti. "Bu acemilerin çoğu daha önce hiç dövüşmemiş bile!"

"Farkındayım," dedi Arin, kırparak. "Amaç dikkat dağıtmak. Lukub'a karşı gerçek ordusunu Jasad'a gönderecek kadar avantaj elde edene kadar sayılarının çokluğu sizi yavaşlatacak."

"Dikkat dağıtma." Marek'in alaycılığı hissediliyordu. "Tek kullanımlık demek istiyorsun." "Dediğim gibi." Arin'in yüz hatlarında buz kristalleşti.

"O bir şeye inanıyor
belli bir denge."

Görünüşe göre Marek'in bir Nizahl yerleşkesinde saklanarak geçirdiği zaman, ona zavallı Nizahl askerlerinin kötü durumları hakkında hassas bir bakış açısı kazandırmıştı. Rawain'in savaşa göndereceği adamların talihsiz geçmişleriyle ilgilenmek için hayatta tutmam gereken çok fazla Jasadis vardı. Kılıcı tutan elin onu orada isteyip istememesi önemli değildi, beni yine de öldürecekti.

Sefa kaşığı gürültülü bir takırtıyla yere bıraktı ve nihayet çorbasının derinliklerinden başını kaldırıp baktı. "Vaida'nın planladığı şey sekiz gün içinde gerçekleşmeyecek. Mirayah'ı aramak için yıllarını harcadı. Baira'nın ona bıraktığı kalıntı büyüü her neyse, ya hepimizi anında yok edecek ya da bu özel savaştan çok daha uzun sürecek."

Ortak bir şaşkınlık anında Marek'in bakışlarıyla karşılaştım. Sefa, Fildişi Sarayı'nda geçirdiği zamanlardan pek bahsetmezdi. Bu konuyu yüzeysel soruların ötesine nasıl taşıyacağımı bilemiyordum. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da Sefa'nın başka bir seçeneği olmasa, Sultan da dahil hiç kimseye şiddet uygulamayacağıydı. Yüzüğü Vaida'yla birlikte terk etmenin ölümcül sonuçlara davetiye çıkaracağını şüphesiz bilmeseydi.

"Savaş falan yok. Henüz değil," dedi Lateef. "Sadece Komutan savaş ilan edebilir."

Arin'in çenesi gerildi. "Şart değil. Benim yetkim için... olağanüstü durumlar var."

Beni koridorun öbür ucuna da fırlatabilirdi. Hanim'in hayaleti aylardır olmadığı kadar hırçın bir şekilde yükseldi ve birden Essam'daydım, Hanim notlarımı karıştırırken ben de akşam yemeğimiz için balık ayıklıyordum.

"Hükümdarların Kuralı," diye düşündü. "Sanırım daha kötü bir başlık seçebilirdin."

Gülümsememi bastırdım.

"Teşekkür ederim." "Ne öğrendin?"

Hanım'ın balığını temizlemeyi bitirdim ve ateşin üzerinde şişlere geçirirken vereceğim cevabı düşündüm. "Hükümdarların Kuralı, mutlak olduğu varsayılan her şeyin bir istisnası olduğudur. Beş krallığın kanunlarında 'yakın risk' ifadesinin yirmi dokuz, 'acil durumlar' ifadesinin ise yetmiş altı örneğini buldum."

"Bana her birini anlatın," dedi Hanım, ona uzattığım şişi alarak. Balığın pul pul dökülen derisini soydu. "O zaman yiyebilirsiniz."

"Nitraus Oylaması," diye nefes nefese kaldım. "Asayı aldığımda vatana ihanet ettin. Konsey, senin iznin olmadan savaş başlatmak için Nitraus Oylaması düzenleyecek."

Arin'in yüzündeki sert ifade kısa bir süreliğine düzeldi ve yerini bir takdir kıvılcımına bıraktı. Anlaşılması güç bilgilerden her zaman orantısız bir şekilde etkilenirdi. "Evet. Büyük olasılıkla çoktan yaptılar bile."

"Nitraus Oylaması mı?" Lateef kaşlarını çatarak tekrarladı. "Pek aşına değilim."

Tedirginliğimin paniğe dönüşmesini engellemeye çalışarak hızlıca açıkladım. Binlerce Jasadi *benim* emrimle krallığımıza doğru yola çıkmıştı. Onlara bir kale ve koruma sözü vermiştim. Nizahl savaş için harekete geçerse, Orban ticaret yollarını koruma sözünden cayabilirdi.

Sırık Köprüsü'ne vardığımızda bizi bekleyen ordularla karşılaşsak, Jasad daha fazla kanımızın içinde boğulacaktı.

Bir nefes üfledim. Masanın karşısındaki her yüze yorgunluk ve endişe damgasını vurmuş, omuzlar fırtınaya karşı kanat çırpın kuşlar gibi eğilmişti.

Arin sıkıntılı bakışlarımı kendi bakışlarıyla karşıladı. Kaybedilen bir savaşın ilk işareti, kaybedildiğine *inanılmasıydı*.

Ellerimi birbirine vurarak Sefa'nın bir kez daha çorbasını höpürdetmesine neden oldum.

"Kim Nizahl Varisi'yle dövüşmek ister?"

Arin ayaklarını uzatmış bekliyordu.

Masaları temizledikten sonra bile, yemek salonu Nizahl Varisi ile sırayla savaşmak için acele eden insan akınını karşılayamadı, bu yüzden

uçurumun kenarına taşındı. İlk uçurtma takımım tepemizde daireler çizerek Suhna Denizi'nin pırıl pırıl yüzeyinden çekilen güneş ışığını kovaladı. Herkes bizim da ımızla komşu da  arasındaki vadiye ba daş kurup oturdu; Vizyonistlerin Galim'in Dönemeci'ndeki saldırıyı yarattıkları donmuş g l çok da uza ımızda değildi.

Maia'nın kocası Lateef'in kendisine uzattığı kılıcı aldı ve yutkundu.  nce Arin'in atılmış kılıcına, sonra da topukları üzerinde baş döndürücü bir hızla sallanan Maia'ya baktı.

Maia'nın kocası kılıcını yere bıraktı. "Komutan ya da değil, silahsız bir adama karşı silah kullanmayaca ım."

Arin ona verdiğim kılıcı henüz kullanmamıştı. Kılıcı arkasına koymuştu ve son yedi mücadelede kılıca uzanmamıştı. Ceketini çıkarmış ve kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, ay ışığında gezintiye çıkmış bir adamdan hiçbir farkı yoktu.

"Onurunuza hayranım." Arin'in dudaklarında bir gülümseme iması belirdi. "Belki de sen öldükten sonra bunun anısı karını sıcak tutar."

Arin diğerlerine yaptığı gibi sarsıcı bir hızla saldırdı. Maia'nın kocası, Arin bacaklarını altından çekmeden önce tepki vermeye fırsat bulamadı. Koca, Arin'in çizmelerinden kaçmak yerine, a ırlı ını Arin'in bacaklarına doğru savurarak yuvarlandı. Nizahl Varisi'nin sonunda dengesini kaybedip kaybetmeyece ini merak eden kalabalık kıpırdandı. şimdiye kadar kimse onu yere serememişti. Maia'nın kocası etkileyici boyda ve yapıda bir adamdı.

-Eğer Arin'le u raşabilecek biri varsa, o da oydu.

Öyle düşünüyorlardı. Sefa'nın omzuna yaslanmış, k sesinden bir kaşık dolusu şekerli nar çekirdeği  ıkartıyordum. Diğer yanında Marek ve Jeru aynı şaşkınlık dolu bakışlarla olan biteni izliyorlardı.

"Daha kaç kişiyle dövüşecek?" Sefa i  geçirdi. Maia'nın kocası yeniden ayağa kalkmıştı. Arin'in kafasına vurup ıskalamasını izledik.

"Ona meydan okuyacak kadar aptal olanlar kadar."

Yele i olmayan Arin'in sadece g mle inin ince bariyeri, esneyen g  s n  görmemi engelliyordu. Kıvrılan gövdesini, Maia'nın kocasının Arin'in yakasından tutup g mle ini par aladı ı sırt şeridini içime çektim. Rovia!ın lekeli mezarı, Arin'in katmanları olmadan m stehcendi.

"Lütfen yüzündeki o ifadeyi sil," dedi Sefa, gergin ricası beni hayallerimden uyandırdı. "Seni acilen g le atmam gerektiğini hissediyorum."

"Göl donmuş."

"Yine de yeterince soğuk olacağından şüpheliyim." Sefa ürperdi. "Marek'in beni insan ahlaksızlığının tüm çeşitlerine maruz bıraktığını sanıyordum, ama aşağıdaki Awaleen, Essiya... Varisi canlı canlı yemek istediğinizi herkesin bilmesini istemiyorsanız, şehvetinize daha sert bir el atın."

Ona kaba bir sırtıfırlattım. "Şehvetime kimin daha sıkı el atmasını istediğimi söyleyeyim."

Sefa beni göle doğru itmeye başladığında kahkaha tufanı koptu.

Maia'nın kocası üçüncü kez yere düştü ve yenilgiyle ellerini kaldırdı. "Teslim oluyorum. Jasad'a olan yolculuğumda hayatta kalabilmek için omurgamın çalışır durumda olması gerekiyor."

Arin Maia'nın kocasına doğru bir el uzattı. Sertleştirdim ve Sefa'dan uzaklaştım. Arin'in benden başka kimseye elini uzattığını hatırlamıyordum. Urabiler zaten onun yetenekleri konusunda, ona çok yaklaşma konusunda paranoyaktı. Eğer Maia'nın kocası bu jesti geri çevirirse, Arin'in son bir saattir uğruna savaştığı tüm iyi niyet yok olacaktı.

Hesaplanmış bir risk almıştı ve Maia'nın kocası Arin'in eldivenini sıkıtiğinde buna değdiğini kanıtladı.

Nefes verdim, nar tanelerini yumruğumun içinde ezdiğimi geç de olsa fark ettim. Ahh. Marek'in gömleğinin arkasındaki yapışkan kırmızı lekeyi silmek için Jeru'nun etrafına uzandım.

"Gerginsin," diye mırıldandı Sefa, yumuşak kahverengi gözleri sanki duygularım sadece onun okuyabildiği özel bir mürekkeple yazılmış gibi yüz hatlarımın üzerinde geziniyordu. "Ona güvenmelerini istiyorsun. Kendi başının çaresine bakamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bu yetenekle ilgili değil." Lateef'in Arin'in önünde yürümesini, ona bir bardak su vermesini ve hemen Varis'le arasına mümkün olduğunca mesafe koymasını izledik. Lateef bir savaşçı değildi. "Arin kendini savunmak istemiyor. Eğer onu öldürmeye çalışırlarsa, o-" Boğazım düğümlendi, onu hücrenin zemininde kendi kanıyla dolu bir havuzda bulduğumun anısı hâlâ tazeydi. "Onlara izin verecek."

"Şu anda kesinlikle izin veriyor gibi görünmüyor."

Kadın haklıydı. Arin dağlara girdiğinde, boşluk her bakıştan, her kelimededen hayatı çekip almıştı. Arin'in tüm kimliği alevlere atılmıştı; dünyasının düzeni yok olmuş, şekilsiz bir hale gelmişti.

Kaos. Sareekh'le yaptığım gösterinin Nizahl Komutanı'nı büyüünün harikaları konusunda ikna ettiğini düşünmemem gerektiğini biliyordum ama bir değişim yaşandığı açıktı.

"Bir şeyler saklıyor." Onu inceledim ve omzunun üzerinden bakıp bakışlarımı kendi delici bakışlarıyla karşıladığında irkilmedim. "Bir planı var."

"Her zaman öyle değil midir?"

Arin on yedi Jasadis'i yere bıraktığında bir adım öne çıktım.

Yüzüme sabitlenmiş gözleri eğlenceyle ısınmıştı. "Kanımı dökmeye çalışmaktan hiç yorulmuyor musun, Suraira?"

Kaşlarımı çattım. "Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır."

Kılıcı elime alarak kalabalığa hızlı bir bakış attım. Ayağa kalkmışlardı, konuşmalar uçurumun kenarındaki koyu sessizliğe karışıyordu.

"Umarım Mahair'de olduğundan daha başarılı olursun," dedim.

"Hile yapmadan oynarsan başarabilirim." Arin sonunda tozlanmaya bıraktığı kılıcı eline aldı ve ben de sırttım.

"Seni sırt üstü yatırmak için sihriime ihtiyacım olmayacak."

Sefa'nın Arin'in omzunun üzerinden bilmiş bakışlarını yakalayınca Marek'in gömleğinin arkasındaki nar rengine benzer bir tonda kızardım. Arin beni sırtüstü yatırmak için büyüye ihtiyacı olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi ama yine de muhtemelen şehvetini nasıl daha sert bir şekilde kullanacağını biliyordu.

Arin kılıcını bir kez döndürdü ve beni çağırdı. Ah. Onlara bir gösteri yapmak istiyordu.

Botumu bağlamak için çömelmiş gibi yaptım ve bir yığın toprak ve taş topladım. Ayağa fırlayıp ona doğru fırlattım ve bir anlık dikkat dağınıklığını fırsat bilerek koşar adımlarla üzerine atıldım.

Ancak bunu daha önce iki kez yapmıştım ve Arin hazırlıklıydı. Piç kurusu son saniyede bizi döndürmeyi başardı. Bir anda pozisyonlarımız tersine döndü, sırtım göğsüne yaslandı, kılıç çenemin altındaki deriye baskı yapıyordu.

Yağmur ve mürekkep kokusu burnumu gıdıkladı, Arin'in nefesi başımın yan tarafına değmeden önce. "Bana sunabileceğin tek şey bu mu?" Ona sımsıkı sarılmışken, göğsünün içinde çarpan kalbinin her atışını sayabiliyordum.

Kılıcın kenarını öptüm, tüy kadar hafifti, gözlerimde altın ve gümüş parılıyordu. Şimdiye kadar öptüğüm en tehlikeli ikinci şeydi. İlki arkamdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Arin'in altındaki zemin sarsıldı.

Komutan öne doğru eğildi, uçuşumun kenarı sallandıkça bir an için dengesizleşti. Kılıcın altından kaydım ve Arin'in yakasından tutarak onu kendime çektim.

"Yine hile yapıyorsun," diye mırıldandı Arin ama sesinde kahkaha vardı. Sihrimi kullanıyordum ve ilk defa bu onun üzerine bir korku perdesi çekmiyordu.

Yıllarca savaştık. Yüzyıllarca. Gerçeklik etrafımızdan geçti ama içimize nüfuz edemedi. Zamandan ayrı bir boşlukta, kılıçlarımız bir türkünün müziğiyle çarpışıyordu. Bedenlerimiz gecenin içinde yol alan yıldızlar gibi birbirinin etrafında hareket etti, sürekli aynı hizadaydı. Tek bir damla kan dökülmedi, çünkü gerçek aramızdaki en büyük güçtü: Bir dahaki sefere birbirimize zarar vermeyi amaçladığımızda, bu gerçek olacaktı. Büyü deliliği beni kimsenin ulaşamayacağı bir yere sürüklerse boynumda onun kılıcı olacaktı; bana ihanet ederse kalbinde benim hançerim olacaktı.

Arin beni dağın yamacına doğru manevra ettirdi, kılıcı karnımın yumuşak tarafına birkaç santim uzaklıktaydı. Dirseğini başıma dayadı, kolunun kıvrımı yüzümü diğer Jasadilerden saklıyordu. "Eğitimi tamamlamamışsın," dedi. "Büyünü kullan."

Nefesimi tutmaya çalıştım, çeşitli öfkeli inkârlar savurmaya kararlıyım. Dağlarda antrenman yapamamış olabilirdim ama buna ihtiyacım yoktu. Buradaki herkesten daha iyi bir savaşçıydım ve Alcalah'a göre diğer krallıkların en iyilerinden bile daha iyiydim.

Göğsüm daraldı. Eğitim dışında hâlâ herkesten iyi olabilirdim ama ondan iyi değildim.

Urabi'nin önünde kaybetmemi istemiyordu ama dövüşü bırakırsa bunu anlayacaklardı. Her iki senaryo da Malika'larına kötü yansırı.

"Bu hile sayılmaz," diye uyardım. Altın ve gümüş rengi bakışlarımı Arin'e çevirdim, Arin irkilmeyince sevindim. Aksine, sanki gözlerimde dönen renklerin gelgitine kapılmış gibi daha da yaklaştı.

Büyümün etkisiyle üç katına çıkan yumruğumun ağırlığının başının yan tarafına çarptığını fark edemeyecek kadar kapılmıştı.

Arin saçlarını savurdu ve kılıcını savururken alaycı bir kaşını kaldırdı.

Sırtışıımı gizledim, üzerimizdeki ilgiye karşı tetikteydim. Büyü gücümle yapabileceklerim hâlâ sınırlıydı; çoğu Jasadının ergenlik döneminde geliştirdiği sezgisel bağlantıdan yoksundum. Derslerde herhangi bir numara öğrenmemiş ya da hocalarımla büyü stratejileri çalışmamıştım. Hanim tamamen büyümü serbest bırakmaya odaklanmıştı, serbest bırakıldıktan sonra nasıl kullanacağımı öğretmemişti.

Yine de çabuk öğreniyordum ve Gibal'da geçirdiğim zamanın bana kattığı dersler yok değildi.

İşaret parmağımın ucunu yerdeki bir çatlağa bastırdım. Ateş fışkıran bir nehir gibi patladı ve Arin'in botlarına doğru aktı. Arin ateşin yolundan kıvrılıp çıkarken Jasadiler tezahürat yaptı. Sıçradı, kurumuş toprağın çatlaklarında zıpladı, erimiş damarlar etrafını daha sıkı sardı.

Niseeba alçaldı ve kanat çırpışları alevlerin yarısını söndürürken bir çığlık Jasadis'i yere indirdi. Gölgesi Arin'in üzerinden koruyucu bir okşayış gibi geçti ve gökyüzünde küçük kardeşlerine katılırken kediciğe kaşlarımı çattım. Belki de Arin'i tercih etmesi, *felaket* olarak adlandırılmasının intikamıydı.

Dümende büyü varken, dövüş kaçınılmaz sonuna doğru hızla ilerliyordu. Arin'in kemiklerini bir bosomat çubuğu gibi kırabilirdim. Dilini eritip boğazından aşağıya koyu bir şurup haline getirebilirdim.

İlk kez, büyüye nasıl bakabildiğini ve başka bir araçtan daha fazlasını görebildiğini anladım. Hangi kılıç beni durdurabilirdi? Hangi ölümlü silah beni yavaşlatabilirdi?

Kılıcımın ucunu boğazına bastırdım.

"Kımıldama."

Ateş etrafımızda akıcı çizgiler halinde yılan gibi kıvrılıyordu. Çenesi geriye eğik ve boğazının hassas derisine saplanmış bir bıçakla bile Arin'in soğukkanlılığı hiç bozulmadı.

Soğuk mavi gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluştu. Bu Essam'da tanıştığım Arin'di, Mahair'de beni avlayan Arin. Nizahl'ın ünlü komutanı, kılıcıma karşı kapana kısılmıştı.

"Dizlerinin üzerine çök."

Tek bir kişi bile nefes almaya cesaret edemedi.

"Dizlerinizin üzerine çökün Komutan," diye tekrarlardım sertçe.

Korkunç bir an için kımıldamayacağını sandım. Kılıcı elimden çekip alacak ve beni izleyenlerin önünde yere serecek sandım.

Jasadis'in dış görünüşle işi bitmişti. Çizgiyi çektiği yer burası olacaktı: teslim olmayacağı son sınır. Efra haklıydı ve Arin başından beri benimle oynuyordu. Gümüş Yılan zehrini içime zerk etmişti ve ben de av olmak için sıraya girmiş bir diğerinden başka bir şey değildim.

Kıvrımlı bir hareketle Arin diz çöktü.

Seyircilerimizden yankılanan şok o kadar güçlüydü ki, dağın kendisini sarsmakla tehdit ediyordu. Kılıcı nişan almanın ötesinde hareket etmeye cesaret edemedim. Bir titremenin başlangıcı koluma işledi.

Nizahl'ın tüm gücü önümde diz çöktü. Rawain'ın tüm gücü ve kudreti. Yüzyıllardır gelmiş geçmiş en güçlü Komutan, mutlak bir s k netle bana bakıyordu.

"Nizahl'ın Arin. On yıl boyunca büyünün düşmanı oldun. Bizi avladın. Bize zarar verdin. Bizi kırmak için elinden geleni yaptın. Yüce'nin hizmetinde, onun on yıl önce yok edilmemizi haklı çıkarmak için uydurduğu yalanı s rd rd n. Büyü deliliği dediler. Bir hastalık. Bir kaçınılmazlık. Bir  l m cezası."

Hava değişti, tehlikeli bir nabız gibi atmaya başladı. Eğer dikkatli olmazsam, haklı öfke yerini intikama bırakacaktı.

Arin'in haklı çıkması ne gizli bir ironiydi. Kısmen haklıydı, benim kısmen yanıldığım gibi. Büyü deliliği *gerçekten* vardı ve o da buna bakıyordu. Büyümün altında boğulan damarlarımı görmüştü ama kimse büyümün sesini bilmiyordu. Hal sinasyonları, değişen fiğ rleri.

şimdi benim ve Arin'in etrafında bir halka oluşturmuş, gerçeğin nöbetini tutan fiğ rler. Onlardan düzinelerce vardı, bazı yüzleri daha önce görmüştüm, bazılarını ise görmemiştim, benim dışımdaki tüm gözler için g r nmezlerdi.

"Ellerinizdeki masum kanı hangi nedenle döktüğünüz umurunuzda değil Komutan. Yaptıklarınız için ölüm adil bir sonuç olacaktır."

Jeru'ya bakmaya cesaret edemedim.

"Ama sen damarlarında Jasad'ın büyüsünü taşıyorsun. Sen bizdensin, biz de senden. Bugün sana merhamet gösteriyoruz. Size bir seçenek sunuyoruz."

Arin'in uzun zaman önce kulübede söylediği sözler, Jeru'nun gözleri arasında canlandı.

Bi

ze. *Size yeni bir hayat sunuyorum.*

"Jasad tahtına yemin et. Büyüye sadakat yemini et ve onunla doğanlara. Bize yemin edersen yaşayabilirsin."

Lütfen yaşamak istiyorum, diye eklemedim. Lütfen kalmak istiyorum.

"Hayır."

Ciğerlerim çöktü.

Hemen mırıltılar koptu, ardından herkes daha yakından bakmak için itişip kakışırken toprak karıştı.

"Tahtlar düşer. Büyü kaybolur." Arin'in düz sesi gürültüyü kesti. "Sadakat yemini edeceğim ama ne Jasad'ın tahtına ne de büyüüne." Siyah eldivenli bir el kılıcın ucuna bastırarak kalbine nişan almak üzere indirdi.

"Jasad'ın Malika'sına sadakat yemini ediyorum." Nefes alamıyordum.

"Sahip olduğum her şey onun emrinde. Onun istediği şeyi yaratacağım. Nefret ettiklerini yok edeceğim. Ben Malika'nın silahıyım ve kendimi sadece ona adıyorum."

Nutkum tutulmuş bir halde Arin'e bakakaldım.

Bir planım vardı -iyi bir plan, lanet olsun ona. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Bu kadar saçma bir şey önererek nasıl bir oyun oynuyordu? Ona herkesin makul bulacağı bir yemin teklif etmiştim ama Nizahlı Arin'in Jasadlı Malika'ya yemin ettiğine kim inanırdı?

Tabii bu bir oyun değilse.

Geri adım attım. Arin sadece beni izledi. Kılıcını kalbine doğrultmuş, dizlerinin üzerinde ve dehşet verici bir samimiyetle.

Ne düşünüyordu acaba? Nizahl'lı Arin, *benim* irademe mi tabi? Kapislerime mi? Aptalca tehlikeliydi. Damarları biliyordu. Kaleyi yükseltmekten kurtulursam neler olacağını biliyordu.

"Kabul ediyor musun?" Arin sordu. "BEN-"

Etrafımızdaki figürler değişti, silüetleri benim ve Arin'in etrafında dönen karanlık bir örtüye karışarak bizi Jasadilerden ayırdı. Bunu onlar istedi. Raya'yı sahiplendikleri gibi Varis'i de sahiplenmek istiyorlardı.

Kılıcı indirdim ve nefes verdim.

"Kabul ediyorum."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ESSİYA

Sonraki üç gün Gibal'da geçirdiğim en güzel günlerdi.

Sefa, başka hiç kimseye izin vermeyeceğim şekilde üzerime titriyordu. Ne kadar yediğimi, ne giydiğimi, ne kadar uyuduğumu. Namsa ya da Maia'nın ilgisi, kökleri doğru olsa bile yanlış düşerdi. Urabi için amacım her şeyden önce bir silahtı. Kılıcınızı temizleyebilir ve yıllarca sevgiyle kınına koyabilirsiniz ama bir kez çatladığında onu eritip yenisini yapmaktan başka bir şey yapmazsanız aptallık etmiş olursunuz.

Sefa sordu çünkü beni önemsemek gibi talihsiz bir kusuru yüklenmişti. Çatlaklar ve her şey.

Akşamları, Urabi Gibal'dan ayrılışımız için hazırlanırken Marek ve Sefa uçurumun kenarında bana katıldılar. Suhna Denizi'nin üzerinde batarken, gümüş kanatları ufku Jasad'ın ateşten renklerine büründüren yavrularımın güneşin etrafında dönmelerini izlemekten keyif alıyordum. Marek, Nizahl'ın Kuzgun yerleşkesinde geçirdiği zamanın hikâyelerini anlatarak bizi eğlendirdi. Marek'i bir nisanadan kurtaran nazik dev Zane, gereksiz miktarda gaz çıkarmasına neden olan bir fasulye sevgisine sahipti; ayrıca Marek'in kendisini Sefa'yı tutuklayan Lukubi muhafızlarının üzerine atmasını da engellemiştir. Gerçek adını unuttuğu Almerour, hedefi burnunun ucuna getirseniz mızrağa nasıl nişan alacağını bilemezdi ama anlaşılan ranzalardaki herkes uyuyana kadar krallıkların tarihi hakkında konuşabiliyordu.

Sefa Lukub hakkında sadece bir kez konuştu. Sessiz ve durgun bir şekilde Sultana'yı kurtardığını, seçeneklerinin ya bizi ararken ölmek ya da Alcalah sırasında ikimizin başladığı işi bitirmek olduğunu fark ettiğini anlattı. Vaida'dan bahsederken, sanki Marek ve benim ne düşündüğümüzü biliyormuş gibi tonu rahatsızlıkla gerildi. Sanki onu manipüle eden bir kadına nezaket gösterdiği için onu yargılayabilirdik; onu daha az düşünebilirdik.

Dilini kesmekle tehdit eden ve onu Hainler Kuyusu'na attıran biriyle maceranın tadını çıkarıyordu.

Victor'un Balosu'ndan bu yana geçirdiğim zamanın boşluklarını kapatma sırası bana geldiğinde, hikayemin dikişleri gevşek ve düzensizdi. Halüsinasyonlar etrafımda dans ederken şelalede durduğumu onlara anlatamadım. Ne de Raya'nın Jasadi büyüyle parlayan gözlerini. Felix'i öldürmek ve aynı hareketle ölüm fermanımı imzalamak. Büyümün sürekli kakofonisi, damarlarımda sürekli artan bir basınç.

Ne ben ne de Arin bu dağlardan ayrıldığımda beni neyin beklediğini unutmuştuk.

Kendini hizmetime sunduğunu ilan ettiği andan itibaren Arin amansız, durdurulamaz bir eylem gücüne dönüşmüştü. Olağandışı büyüye sahip her Jasadi hesaba katılmıştı ve Arin Urabi'yi gruplara ayırmıştı. Bunların yarısı savaşı önlemeye yönelik görevler üstlenirken, diğer yarısı da savaşı kazanmaya hazırlanıyordu. Her iki tarafa da verdiği tek görev asaydi.

Sefa ve Marek'e, "Onu kaleyi yükseltmek için kullanmanın beni sihrimi kullanmaktan alıkoyacağını düşünüyor," diye açıkladım.

"Katılmıyor musunuz?" Marek beni dikkatle izledi.

"Rawain'in ılımlılık duygusuna daha az güveniyorum. Elindeki büyüü sık sık ve cömertçe kullandığından şüpheleniyorum ve çirkin esasının içinde bizi bekleyen pek bir şey olmayacak."

Arin verdiği her emri benim adıma verdi. Urabi'ye nasıl kılıç sallanacağını ya da silahlı bir rakibin nasıl ortadan kaldırılacağını öğretti. Jasad'a doğru yapılacak uzun bir seferde hangi tür yiyeceklerin hayatta kalacağını ve hangilerinin yok olacağını tavsiye etti. Hiçbir ayrıntı onun denetiminden kaçmadı ve hiçbir soru onu kızdırmadı. Gibal'daki ilk günümde bu yana hiç olmadığımız kadar düzenli ve amaçlıydık ve o tüm bunları bana bağlıyordu.

Elbette düpedüz bir yalan. Liderlik beni yoruyordu. Sahnede bir oyuncuydum ve adımlarımı ezberlemiştim ama hareketlerden hiç keyif almıyordum. İşin ritmi içimde doğal bir şekilde akmıyordu. Ve giderek daha sık, sadece oturup nefes almak istiyordum. Alnımdaki teri silmek ve ağrıyan ayaklarımı ovma.

Beni tüketen şey, onu canlandırdı.

En kötü günlerimde Arin'in haklı olup olmadığını merak ediyordum ve hâlâ Sylvia olduğum gerçeğini saklamak için kendimi ölüme teslim etmişim. Hâlâ kaçmak isteyen, bu dağın yanışını ve dönüşünü izleyen kızdım.

alevlere sırtını döndü. Ölüm geçmişimin kefaretiini ödeyeceğim anlamına geliyordu ama aynı zamanda gelecekte asla başarısız olamayacağım anlamına da geliyordu. Nefret ettiğim bir tahtta oturmama ya da taşıyamayacağım bir tacın altında ezilmeme gerek kalmayacaktı. Bu kaçış -bu tek kalıcı kaçış- başarısızlığın bileğine dolanmış bir zincir gibi arkamdan gelmeyeceği tek yerdi.

Arin'in bildiğini sandığım anlar oldu. Ben uykuya daldıktan sonra odamıza girdiğinde, saçlarımı yanağımdan çekerken derinin fırçasını hissediyordum. Sabahki hareketliliğinden beri ilk kez hareketsiz bir şekilde yanımda oturuyordu ve karanlıkta bile içimi görüp göremediğini merak ediyordum.

Büyüne teslim olmanın cesaret olduğunu mu düşünüyorsun? Bunun geçmişin için kefaret olacağını mı düşünüyorsun?

Ama bir daha asla kefareten bahsetmedi ve ben de gözlerindeki o boşluğu geri getirebilecek herhangi bir şeyi tartışmaktan kaçındım. Gibal'daki ilk gecesinden sonra kaybolmuştu ama tamamen yok olduğundan şüpheliydim.

Arin'in zihni başı ya da sonu olmayan bir labirent gibiydi. Asa, hazırlıklar, bunlar sadece nihai planına giden yollardı. Asa kaleyi yükseltmek için yeterli olmayacaktı. Urabi asla Nizahl askerlerinden oluşan bir orduyla aynı seviyede eğitilemeyecekti, hatta yeni askerlerle bile. Bu labirentin sonunda bir hedefi vardı ve her ne sebeple olursa olsun, nereye gittiğini bilmemi istemiyordu.

Ama o benim sırrımı sakladı, ben de onunkini sakladım.

Arin masanın etrafında volta atıyordu, kaşları neredeyse burnuna kadar çatılmıştı. Dört belgeyi sağa doğru karıştırdı. Bir duraklama. İki belge sola döndü.

"Yakın zamanda konuşacak mı?" Namsa mırıldandı, son yansunasını da bitirmişti. "İdeal olarak gün doğmadan uyumak istiyorum."

"Kimse seni burada tutmuyor," dedim, kaba bir şekilde değil. "Bizden zaten yeterince var." Lateef yirmi dakika boyunca haritaların yanında belirsiz bir şekilde durduktan sonra oturmuştu ve şimdi o da bize katılmış, atayefini kemiriyor ve Nizahl Varisi'nin masanın etrafında dönmesini izliyordu.

Bacaklarını benimkilerin yanına uzatarak yere uzanan Maia bana bir avuç ay çekirdeği uzattı. Başımı salladım, o da duraksadı ve kolunu uzatıp çekirdekleri Marek'e uzattı.

Marek gülümsedi. "Ah, seni güzel, harikulade şey," dedi ve Maia'nın avucundan çekirdeklerin yarısını aldı. Parmakları Maia'nın parmaklarının üzerinde bir süre oyalandı ve tohumların diğer tarafındaki kadını gelişigüzel taradı. "Teşekkür ederim."

"İstersen gidip biraz daha getirebilirim," dedi Maia, Marek'in hedef tahtası haline geldiğinin farkında olmadan.

"Bunlar mükemmel Maia. Sadece... mükemmel." Son kısmı o kadar şehvetli ve ateşli çıkmıştı ki, tohumların o anda kızarmamış olması bir sürprizdi. Ayrıca Maia'nın yanından geçip gitti, o da ona bir gülümseme fırlatıp arkasını döndü.

İç çektim. Marek'in karşılığında bedenini sunmaya çalışmadan nezaket kabul edememesi daha uzun bir konuşmanın parçası olmalıydı - en azından benimle değil Sefa'yla yaptığı bir konuşmanın. Maia'nın şu anki medeni durumuna işaret etmek işe yaramayacaktı. Marek, kocaları onu kaç kez öldürmeye çalışmış olursa olsun, birçok evli kadını yatağına davet etmişti.

Sanki yanağından öpecekmişim gibi çenemi Marek'in omzuna koydum. "O bir lahwa. Urabi'nin celladı."

Marek gözlerini kırptırdı, bakışlarımı karşılamak için hafifçe döndü. Dikkati ağzıma kaydı. "Hmm?"

Awaleen aşağıda. Umutsuzdu.

Aklıma kötü niyetli bir fikir geldi. Eğer Nizahlan'ın inatçı erkeklerinden bir ömür boyu yetecek kadar yememiş olsaydım, normalde saf bir küçüklük olarak bir kenara atacağım bir fikir.

Ağzımı Marek'e yaklaştırdım ve fısıldadım, "Bir lahwa kansız öldürür. Zarifçe. Tek yapması gereken zihninize ulaşmak ve en büyük kâbusunuzu ortaya çıkarmaktır. Kalbinizi durdurup hayatınızı sona erdirene kadar sizi dehşete boğar."

Bir kelime bile duyduğundan şüpheliydim. Marek'in yüz hatlarındaki entrika kaybolmuş, yerini tedirginlik ve şaşkınlık karışımı bir ifade almıştı. Dudaklarıma zehirle kaplanmış gibi bakıyordu.

Yaklaşmaya çalışmam dirençle karşılaştı. Marek elini yüzüme koydu ve başımı geriye itti. "Hiç komik değil."

Terli elini burnumu kırıstırarak ittim. "Kazanmak istemediğin bir ödül için kumar oynamaktan kaçın."

Gözlerini devirerek ön dişlerinin arasında bir tohum kırdı. "Aramızda çok şey geçti. Örgünün ucunu koklamayı ve tırnaklarındaki kiri bıçakla temizlemeyi izlediğim çok fazla olay. Kabuslarımda sabahları boğazındaki balgamı temizlerken çıkardığın ses yankılanıyor."

Çenem düştü. Bu ne cüret-oh, o ölü bir adamdı. Bütün güzel, parlak saçlarını tıraş edip boğazına tıktığımda kimin sabah sesinin daha iğrenç olduğunu görecektik.

"Ayrıca," dedi Marek alaycı bir tavırla, başını masaya doğru eğerek, "sıradan kocalarla şansımı deneyebilirim, ama ben bile Komutan'ın... her neysen onunla yatacak kadar aptal değilim."

Marek'in eğlenen bakışlarını, Arin'in haritaları incelemeyi bırakıp bize baktığı masaya doğru takip ettim. Benim mahcup sırtışıma karşısında başını salladı ve işine döndü.

"Gördün mü?" Marek kendinden fazlasıyla memnun bir şekilde konuştu. "Ben hiçbir şey görmüyorum.

Ayçekirdeklerini ye."

"Bana hâlâ 'çocuk' diyor," diye yakındı

Marek. "Sevecenlik bu."

"Büyüklik taşıyor. Onunla aramızda sadece üç yaş olduğunu hatırlatırım."

"Yanlışı. Sen bir bebeksin," diye tersledi Jeru. "Dikkatini ver."

İrkildik. Jeru'nun Marek'in diğer tarafında olduğunu unutmuştum. Muhafız bütün gün tek kelime etmemişti.

Masada Arin volta atmayı bıraktı. Avuçlarını masanın üzerinde birleştirdi ve haritaların üzerine eğildi. Marek ve ben anlamlı bakışlar attık ve ben de ayağa kalktım.

Arin haritalarla kaplı bir masaya bakarken omzunda durmak acı tatlı bir nostalji uyandırdı. Bu pozisyonda ilk kez bulunduğumuzda, Jasad'ın eski toprakları üzerinde *Kavrulmuş Topraklar* yazan bir haritanın üzerindeydik. Aylar sonra Nizahlı Arin'in başka bir haritanın üzerine eğileceği aklımın ucundan bile geçmemişti; bu kez yıllarını peşinde geçirdiği isyancılar adına.

"Merhaba," dedim tamamen çok yakın durarak.

Çenesini eğdi ve sanki kötü bir haber bekliyormuş gibi bir anlığına beni inceledi. Sarhoş bir aptal gibi gülümsemeye devam edince yüzü yumuşadı. "Merhaba."

"Haritalarımız hakkında ne düşünüyorsun?"

İşaretlediği noktaları gösterdi. "Yapmaya çalıştığımız şey için pek yeterli değil. Sıfırdan daha iyi haritalar çizebilirim."

Biz. İşıldadım. Marek'in dev göz devirmesi bile bu tek kelimenin üzerimde yarattığı etkiyi yok edemezdi.

Lateef daha konuşmadan Arin, yaşlı adamın öfkesini tahmin ederek avucunu kaldırdı. "Bunu küçümsemek için söylemedim. Aslında bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin. Elimde bunlardan çok daha sofistike haritalar vardı ama yine de seni yakalamakta sürekli başarısız oldum."

"Hmm." Yatışmış olan Lateef bir kez daha sandalyesine yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve kucağında bir kâse sarı tirmis vardı. Fasulyelerin üzerine bir dilim limon sıkı. "O zaman öyle kabul edeceğim."

Arin, başlangıçta Jasad'a gitmeyi planladığımız ana yollardan üçünün üzerini çizmişti. "Orban'ın koruması olmadan bu yollar her önemli kavşakta tehlikeye girecek."

"Peki ya Tarık il Hadi?" Kan Zirvesi'nin tepelerinde, Lukub'un güneyindeki Orban'ı kesen ve Essam'dan geçerek Jasad'a doğru kıvrılan yol şeridine dokundum. "Büyükannem ve büyükbabam Zirve'ye giderken bu yolu kullanmışlardı."

"Büyükannen ve büyükbaban eğitimli Jasadi askerlerinden oluşan bir maiyeti de yanlarına aldılar. Tareek il Hadi MS 1500'den beri kimse için güvenli değil. Eski büyüye doymuş durumda."

"O zaman hortumlamayı tercih ettiğin sadece taze büyü mü?" Efra diğer duvara yaslanarak sordu.

Gözlerimde altın ve gümüş ışıltılar belirdi.

Masanın altında Arin ayağıma vurdu. Sertçe.

Öfkeli bakışlarımı Efra'dan çektim. Arin bakışlarını tenimin üzerinde parlayan, kalbimle uyumlu bir şekilde atan damarlara indirdi.

Arin'in damarları görebilme yeteneği daha uygunsuz olamazdı. Benimle konuşulmasını istemediğim zamanlarda bile öfkeme karşı mantıklı konuşabilen tek kişiydi.

"Dediğim gibi," diye devam etti Arin, sanki Efra'yı tırnaklarını öksürdüğü bir akşamdan kurtarmamış gibi, "Tarek il Hadi ideal değil ama tek seçenek olabilir. Krallıkların hiçbirisi devriye gezmek için bir avuç askerden fazlasını gönderecek kaynağı ayıramaz."

"Anlayışınız için teşekkür ederim, Majesteleri." Efra'ya sert bir bakış attı,

Lateef ayağının dibindeki yığının üzerine yarı saydam bir tirmis kabuğu daha bıraktı. "Yarın yeniden toplanır ve hareket tarzımızı kesinleştiririz. Uzun bir gün oldu ve bu gece ortaya koyacağımız herhangi bir çalışma elimizden gelenin en iyisi olmayacak."

Bu söz Lateef'in ağzından çıkar çıkmaz herkes kapılara hücum etti. Marek, Jeru'nun kolundan tutup onu odadan dışarı sürükledi ve varislerin kendi işlerine bırakılmasıyla ilgili bir şaka mırıldandı.

Lateef yavaşça ayağa kalktı, dişlerinin arasında bir tirmis parçası tutuyordu. Çekirdek fırladı ve Namsa'nın alnının ortasına isabet etti. "Hadi bakalım," dedi ona, kaseyi uzatarak.

Kadın kaşlarını çatarak alnını sildi. "Kelimelerini kullanabilirdin."

"Kullandım," dedi. "İkinci kez tirmisimi kullanıyorum."

Beni, Lateef'i ve Arin'i masanın yanında bırakıp çıktı.

Lateef'in güler yüzlü havası Namsa'nınki gibi kısa sürede kayboldu.

"Essiya, sen

kendini itibarsızlaştırmaya mı

çalışıyorsun?" Tereddüt

ettim. "Ne?"

Lateef alnını ovuşturdu. "Senin sadece yirmi bir yaşında olduğunu unutmuşum. Sen de" -Arin'e el salladı- "yirmi altı yaşındasın. Geleceğimizin kaderi çocukların omuzlarında." Lateef içini çekti. "Kırık ve cesur çocuklar."

Arin ve ben birbirimize bakiştık, karşılıklı olarak şaşırmıştık.

"Birbirinizle iletişim kurarken daha dikkatli olmalısınız," dedi Lateef. "Zaten apaçık ortada olan bir şeyi görmezden gelmeyi imkânsız hale getirmeyin."

Kollarımı kavuşturdum. "Varis ile diğerlerinden farklı bir etkileşimim yok. Fazla dost canlısı olduğumu düşüneceklerini, ona Gümüş Yılan demem ya da Efra gibi etrafta dolanmam gerektiğini kastediyorsanız-"

"Dostça mı? Aşağıdaki Awaleen, dostluk için sol bacağımı verirdim. Sevecenliği bile kabul ederim. Essiya, ikinizi izleyip de birbirinize ne kadar derinden aşık olduğunuzu fark etmemek mümkün değil."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ESSİYA

Olamaz.

Vücudumu saran ısı, iğneleyici sözlerimi bir çırpıda yok etti. Arin'in yakınlığının içgüdüsel olarak farkına vardım.

Lateef'in bakışları aramızda gidip geliyordu. Bir kez daha iç geçirdi. "Çocuklar."

Kapı yaşlı Jasadi'nin arkasından kapanırken ikimiz de konuşmadık. Çenemle pazarlık yapmaya çalıştım. Eğer hareket eder ve konuşursa -herhangi bir konuşma- ona istediği her şeyi verecektim. Yatmadan önce dişlerimi sıkmayı bırakacaktım. Sıgır kemiklerinin iliğini emmeyi bırakacaktım. Her yemekten önce ve sonra misvakımı kullanırdım.

"Uçurumda, büyüye sahip olmaktansa ölmeyi tercih edip etmeyeceğimi sormuştun. Bir Jasadi olarak var olmanın benim için katlanılamayacak kadar iğrenç olup olmadığını."

Arin dümdüz önüne baktı, vücudunun hatları acı vermeye yakın bir baskıyla sımsıkı sarılmıştı.

"Katlanılamayacak kadar iğrenç olan şey ikiyüzlülüktü," dedi Arin, ürkütücü bir şekilde düz. "Yalanlar." Gülüşü beni ürpertti. "Babamın kendi yarattığı yöneme karşı savaşmak için büyüyle dövdüğü özel bir kılıçtan başka bir şey olmadığım halde seni ne kadar sık yalancı durumuna düşürdüm."

Kendimi yavaşlamaya ve kelimelerimi özenle seçmeye zorladım. "Tünellerde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Vaun'un beni odana sürüklediği ve Nizahl'ın eski dilini nasıl okuyabildiğimi sorduğun geceyi?"

"Canlı bir şekilde." Arin bana alaycı bir bakış attı. "Victor'un Balosu'ndan sonra zamanımın önemli bir kısmını kimliğini ortaya çıkarmak için kaçırdığım fırsatları gözden geçirerek geçirdim."

Gözlerimi devirdim. "O zaman ne dediğimi hatırlıyorsun. Hâlâ inandığım şeyi. Gerçekliğimizi dünyamızın bizim için belirlediği temel üzerine inşa ederiz. Zehirli toprağa ekilmiş olmanın suçlusu sen değilsin, Arin. Bizim seçimlerimiz

Neye dönüştüğümüzün farkına vardığımızda; etrafımızdaki dünyaya baktığımızda ve ondaki rolümüzün farkına vardığımızda. Ancak o zaman, köklerinizi büyötmeye ya da kendinizi özgür bırakmaya karar verdiğinizde, gerçekten hesap verebilirsiniz."

Arin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, yüz hatları taş gibi aşılmazdı. "Oldukça bağışlayıcı bir bakış açısı. Sence kuruttuğum, hapsettiğim ve idam ettiğim Jasadiler de aynı fikirde midir?"

"Senin ölümün bir kefarete değil. Teraziyi dengelemez," dedim. "Ben de sana aynısını söylesem dinler miydin?"

Savruldum, kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırdım. "Bu farklı bir şey." "Sen de kendini affetmedin."

"Ne için? Jasad'a sırtımı döndüğüm için mi?"

"Hayır." Başını çevirdi ve kendimi bakışlarının bıçak ucunda buldum. "Hayatta kaldığım için."

Hava göğsümü terk etti. Arin'in yalın dürüstlüğü her zaman boğazıma saplanan bir ok gibiydi. Arkasına saklanacak hiçbir gölge bırakmayan temiz ve hızlı bir öldürme.

Titrek bir kahkaha attım. "Nasıl bir çiftiz biz böyle. Büyü delisi Malika ve büyüden sıyrılmış Varis."

"Sen deli değilsin."

Yine de. Aramızda kaldı, ikimizin de nişan almaya hazır olmadığı bir başka ok. "Hayatta kalsam bile, sonra ne olacak? Ölümünden sonra ne olacağını düşünüyorsun?"

kale yükseltildi mi? Awaleen'in lanet kalesi. Diğerleri onu onarmakla o kadar meşgul ki, sonrasında ne olacağını düşündüklerinden şüpheliyim. Diğer krallıkların yardımı olmadan Jasad'ı nasıl yeniden inşa edeceğiz? Kalemiz tüccarları uzak tutarsa nasıl ticaret yapacağız? Adel gibi hayatları boyunca başka krallıklarda yaşamış Jasadlılar var. Omal, Lukub, Orban ya da Nizahl'da aile kurmuşlar. Büyük büyük dedeleri Jasad Savaşı'ndan yüzyıllar önce krallığı terk etmiş, neredeyse hiç büyüü olmayan ve doğmadıkları kavrulmuş topraklara dönmeye daha da az ilgi duyan Jasadiler. Herhangi bir masum büyü eylemi yüzünden hayatlarını kaybetme korkusuyla saklanarak yaşamaya devam etmek zorunda kalacaklar mı?"

Başımı salladım. "Sana ihtiyacımız var. *Benim* size ihtiyacım var. Daha bu sabah Namsa bana Uşr Jasad çevresindeki kuyuların sayısını ve daha fazla kuyu kazmamız gerekir gerekmediğini sordu."

"Yirmi yedi ve evet."

Yüzümü kapatarak inledim. "Eğer her fırsatta beni geçmeyi yeni hayatının misyonu haline getirdiysen, bunu tatmin olmuş say."

Arin'in dudakları büküldü. "Bana çok fazla kredi veriyorsun."

"Sana tam olarak hak ettiğin şeyi veriyorum," diye belirttim. "Kusurlarınızı sıralamamı isterseniz, seve seve yerine getiririm. Moda anlayışınızla başlayabiliriz. Kuzgunsuz paltolarınız var mı? Hayatınızın geri kalanında her gün sizin için özel olarak dikilmiş yeni bir paltoya sahip olmayı seçebilirsiniz ve bu, gülünç servetinizin yüzeyini bile zor kazır. Herkesin kuzgunlara *ihtiyacı* var mı?"

Arin eğildi, masaya dayandı ve beni kollarının arasına sıkıştırdı. "Gardırobuma bu kadar önem verdiğini fark etmemiştim."

Arin'in bakışları ağırlı bir yavaşlıkla üzerimde geziniyor, indiği her yerde sıcaklığın izini sürüyordu. "Listende başka neler var?"

Yutkundum. Mirayah'dan beri onu böyle görmemiştim.

"Saçların. Eğer saçlarım açık uyursam, yarısı birbirine yapışmış olarak uyanır ve bir sonraki banyoyu her bir kıvrımı ayırmak için pazarlık yaparak geçirirdim. Sen saçın açık uyuyorsun ve onu yeniden düzene sokmak için parmaklarını tembelce oynatman yetiyor."

"Anlıyorum." Buklelerimden birini parmağının etrafında döndürüp spiral şeklinde sararken ağzım kurudu. "İstersen kafamı tıraş edebilirim."

"Hayır!"

Arin'in sessiz kahkahası boynumun yan tarafını okşadı ve tüylerim diken diken oldu. Kalçalarımı kavrayıp beni masanın kenarına kaldırarak dizlerimin arasına yerleştirdiğinde nefesim kesildi.

"Bu da oyunun bir parçası mı?" Titreyerek sordum. "Eğer öyleyse, bu hiç adil değil. Tecrübe açısından dezavantajlıyım."

Arin kaşlarını kaldırdı. "Önceki deneyimlerinde arzulanan bir şey var mıydı?"

Yanaklarım alev alev yanarken omzunu ittim. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İstemiyorum..." İçimi kemiren bu güvensizliğin boyutunu ortaya çıkarmaktansa kendimi tırtıklı bir zincirle boğmayı tercih ederim. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Suratının ortasına bir tokat da atabilirdim. Arin geri çekildi, gümüş kirpikleri gök gürültüsü mavisi gözlerini çınlatıyordu. "Pardon?"

Tutarlılık benden kaçtı, eleyen parmaklarımın arasından su gibi kaydı. "Demek istediğim, başkalarıyla da olduğunu biliyorum. Ben kendimden çok keyif aldım, ama senin için -söylemek istediğim- bu kadar iyi olmayabilirdi."

Arin'in ağzındaki dalgalanma benimkini kapattı. Neşe onu aydınlatmıştı

Alaca bir gökyüzündeki yıldızlar gibi. Yüzümü omzuna sakladım ve hafifçe inledim.

Ağır bir el boynumda durdu. Başparmağı tuniğimin yakasından içeri kayarak omurgamın kabzasına doğru bir daire çizdi. "Sahip olabileceğim her türlü deneyim avantajı bana dokunduğun anda buharlaşıyor, Suraira." Sesi sertti. "Görünüşe göre pek de açık konuşmamışım: avantaj sende. Beni tamamen çözüyorsun."

İçimi erimiş bir ateş kapladı, sanki bir meyhane pisliğinden daha fazlasını söylemişti. Bununla daha iyi başa çıkabilirdim. İçimde binlerce küçük sarsıntı oldu. "Ölü bir kadına böyle şeyler söylemen ne kadar zalimce."

Boynumdaki tutuşu bir an için acı verici bir şekilde sıkılaştı, sonra gevşedi. "Eğer yaşarsan -eğer ikimiz de yaşarsak- kendin için nasıl bir hayat görüyorsun?"

"Hiçbir şey hayal etmiyorum," dedim. Bir zamanlar bir gün daha, bir hafta daha, bir yıl daha var olabilmek için ne kadar hararetle savaşıyordum. Geleceğe nadiren bakardım, çünkü buna ihtiyacım yoktu. Ayrıntılar değişebilirdi ama ben değişmezdim. Orada olacaktım.

Şimdi, gelecek renklerle ve potansiyellerle doluydu, ama olasılıkların hiçbiri beni içermiyordu.

"Tembel," diye azarladı.

Gözlerimi kırptırdım, parmaklarının kalçalarımdaya bıraktığı izden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordum. "Kendimi deneyimlemeyeceğim bir geleceğe dair hayali düşüncelere teslim etmenin anlamını göremiyorum."

Arin yine rahatsız edici bir sakinlikle tepki verdi. "O zaman beni şımart." Eldivenli parmaklarımı saçlarında gezdirirken gözleri bulanıklaştı ve günlerdir ertelediğim dürtüye yenik düştüm.

Arin bir kolunu bacaklarımın altından, diğerini de sırtımın arkasından geçirdi. Beni odanın diğer ucundaki, Aada'nın birkaç hafta önce düzenlediği bir gece toplantısından kalan uyku paletlerine taşıdı.

Beni bir palete yerleştirdi ve üzerimize bir yorgan çekerek omuzlarımı örttü. "Beni sıcak tutmanın başka yolları da var," diye belirttim.

Bir saniye içinde ona sımsıkı sarılmış, dünyadan ve onun tüm dehşetinden uzaklaşmıştım. Yanağımı yeleğine bastırdım. Dağda kendisine sonsuz sayıda yelek üretmeleri için terzilerle bir anlaşma yaptığına ikna olmuşum.

"Soruma cevap ver."

İçimi çektim. Arin bir soruya takıldı mı, tatmin edici bir cevap bulana kadar yerinden kıpırdamazdı.

Konunun peşini bırakmayacağını bildiğim için ciddi ciddi düşündüm. Kaleyi yükseltmekten kurtulursam hayatım nasıl olurdu?

"Jasad güvende olduğunda ve en iyi faydam bir ordunun önünde ya da bir tacın altında olmadığında, sanırım seyahat etmek isterdim," dedim kendimi şaşırtarak. "Çocukken bunu sık sık düşünürdüm. Keşfetmeyi. Dawoud ve Soraya'ya beni vilayetlerine götürmeleri için yalvarırdım. Usr Jasad, kapısından geçen pek çok kişiye muazzam gelirdi ama bana hep çok sınırlı gelirdi. Her gün bahçedeki ağaçlara tırmanır, dünyaya bakar ve onun bir parçası olmayı dilerdim." Kıkırdadım. "Gedo Niyar ve Teta Palia beni Zirve'ye götürmeyi kabul edene kadar neredeyse avazım çıktığı kadar bağırdım. Sanırım sadece onların yokluğunu annemle daha fazla zaman geçirmek için kullanabileceğimden endişe ettikleri için evet dediler."

Boğazımı temizledim ve yanağımı koluna dayadım.

"Ve eğer Nizahl'da olsaydın, ziyaretine gelirdim. Bana en sevdiğin yerleri gösterebilirdin ve ben de onların neden birer mimari harikası olduğunu anlamış gibi yapardım." Gözlerimi sıkıca kapattım.

Nefesi başımın tepesini karıştırdı. Sesi yorgun geliyordu. "Suraira, seni bana nasıl inandıracağımı bilemiyorum. Senin olduğun her yer benim en sevdiğim yerdir."

Yüzümü buruşturdum ve ondan uzaklaştım. Daha hafif bir nota denedim. "Bu durumda, umarım mezarlara düşkünsünüzdür."

"Hayat senin için ucuzmuş gibi davranmak cesaret değildir," dedi Arin. "Onu değerli kılan her şeyi bir kenara itmek de cesaret değildir."

Ölümümün trajik bir kaçınılmazlık değil, yaptığım bir seçim olduğunu hatırlamaya yollar olmuştur. Gerekli bir seçim, ama yine de bir seçim. Elbette Arin üzülecekti.

Yaptığım seçimler onu hep yalnız bıraktı.

Gergin bir dakikadan sonra, "Devam et. Bana hayatının geri kalanını anlat." Sırt üstü uzanarak tavanı yoğun ve yersiz bir incelemeye tabi tuttum. "Sonunda, dünya tekrar güvenli olduğunda, yerleşmek isterdim. Muhtemelen

Jasad'da, ama... Mahair'de kaleden çok uzak olmayan mavi bir kulübe var.

Bahçesi ve Marek ile Sefa için yeri var. İncir ağacımı yeniden dikerdim ve Marek muhtemelen benim için onu canlı tutardı, çünkü bitkiler onu daha çok

seviyor gibi görünüyor. Bir eczane ya da belki Raya'nınki gibi bir dükkan açardım. Genç kızlara bir erkeğin içini boşaltmanın en iyi yolunu ve aynaya

bakmadan saçlarını nasıl öreceğini öğretirdim. Fairel henüz

ikincisi."

Kendimi tutmamın sınırına ulaştım ve bir kez daha Arin'in omzuna gömüldüm, gözlerim kapandı. Uyk  üzerimde sürünüyordu ve ağırlığı hızla karşı koyamayacağım kadar güçlü hale geldi - denesem de. Uyanık olduğum saatler bana en tatlı rüyaları dokumuşken bana ne sunabilirdi ki?

"Akşam eve, sana geleceğim."

Sonunda uyku beni benden aldığında, özrünü fısıldadı.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ARIN

Notu kadının sıkılı yumruğuna sıkıştırdı ve ayağa kalkmadan önce battaniyeyi kadının omuzlarına çekti.

Ve yerinde sabit bir şekilde durmaya devam etti.

Arin her zaman güçlü ve zayıf olduğu alanları belirlemenin her lider için bir gereklilik olduğunu düşünmüştü. Nerede sınanabileceğinizi ve başarısızlığa uğrayabileceğinizi anlamaktan daha önemli ne olabilirdi?

Ama Arin Essiya'nın yattığı boş palete kıvrılışını, yorganın altından dışarı fırlayan çenesiyle derinlere gömülüşünü izlerken, içini kemiren sızının güç mü yoksa zayıflık mı olduğunu bilemiyordu. Bu onu dengesizleştiriyordu. Onun varlığında geçirdiği her dakika onu çözüyordu.

Ama aynı zamanda ona arkasını dönüp gitme gücü de veriyordu.

Onu oymak, yanından ayrılırken parçalanmıyormuş gibi davranmak geçerli bir seçenek değildi. Eğer onu zayıflattıysa, öyle olsun. Arin iki kat daha güçlü olacaktı.

Jeru'nun kapısındaki nöbetçi, Arin'in kendisine doğru geldiğini görünce irkilerek uyandı. Arin'in arkasına bakıp bir refakatçi aradı ve boş salonu görünce ayağa fırladı.

"Burada olamazsın," dedi adam panikle. Adamın gözlerinde gümüş ve altın ışıltıları dönüyordu ama Arin daha hızlı davranarak kolunu adamın boynuna doladı.

İkinci muhafız elinde kilden bir ula ve bir tabak ruz ma'amarla köşeyi dönerken ilk muhafız yere yığıldı. Arin'in muhafızı dikkatle yere yatırdığını görünce ikisi de ayaklarının dibine düştü.

Akıllı biriydi; Arin'le doğrudan dövüşmeye kalkışmadı. Birinin alarmı çalması gerekiyordu ve etrafında döndü, göğsü bir çığlğın başlangıcıyla genişledi.

Arin çoktan harekete geçmemiş olsaydı işe yarayabilirdi. Muhafızların sandalyelerinden biri kısa koridor boyunca süzöldü ve sırtına çarptı.

Bir dakika sonra Arin onun baygın halini diğerk muhafızın yanına sürökleği.

En azından sihirlerini onu uzak tutmak için boşu harcamamışlardı.

Jeru gıcırdayan kapının sesiyle gözlerini açıp uyandı. Komutanını görünce Jeru kendi kendine başını salladı. "Ben de öyle düşünmüşüm."

Muhafız, hiç konuşmadan Arin'in peşinden odadan çıktı ve eşikte uyuklayan bedenlerin üzerinden geçti.

Köşeyi döndüklerinde Marek odasından sendeleyerek çıktı, saçları her yöne dağılmıştı ve uykusu üzerine ökmüşü. Elinde boş bir ula tutuyordu. Arin'i ve baygın muhafızları gördüğünde uykusu kaçtı. Çiftlik sahibinin aklı başına geldi.

"Seni soğukkanlı hain," diye nefes aldı. "Onu terk ediyorsun. Sana sahip oldukları her sırrı verdi ve sen gidiyorsun."

"Marek, düşündüğün gibi değıl." Jeru ocuğun kolunu yakaladı. Marek yırtarak kurtuldu ve Arin, Marek koridorda koşup ikinci muhafızın başladığı işi bitirmeden önce gömleğinin önünü tutma basiretini gösterdi. Arin onu çıktığı kapıdan içeri itti ve Jeru'nun arkasından karanlık odaya adım attı.

"Komutan Malika'ya ihanet etmiyor," dedi Jeru, Sefa'nın hâlâ yatakta yatan yüzüne bakarak. "Ona yardım etmeye alışıyor. Nizahl'a dönerse, Jasad'daki askerleri geri çağırabilir. Jasadlıların krallıklarına ulaşmak için ihtiyaç duydukları ticaret yollarındaki ablukaları kaldırabilir. Babasının askerlerini ölüme göndermesini engelleyebilir. Marek, eğer Arin geri dönerse, Jasad Nizahl'ın yanında olacak."

Marek'in dikkati isteksizce Jeru'ya kaydđ. "Peki ya Yüce?"

Arin çocuğı aniden serbest bıraktı ve eldivenlerini pantolonuna sildi. "Babam benim sorumluluğumda. Vaida da öyle."

Yorganın altındaki yumru doğruldu ve Sefa yatak odasındaki üç adama soğukkanlılıkla baktı.

"Onu öldürecek misiniz?"

Salondan gelen ince bir ışık Sefa'nın silüetini kesiyordu. Ses tonundaki sıkıcılığa rağmen, Sefa'nın uykuyla çizgili yüz hatlarının altında pişmanlık ve şaşkınlığın savaşı bir karışımı kaynıyordu.

Arin kısa bir süre Vaida'nın Sefa'ya sürekli değişen yüzlerinden hangisini gösterdiğini merak etti. Sefa parmağını kestikten sonra, Arin'in tanıdığı Vaida kızın her bir uzvunu farklı bir ağaca bağlatır ve açlıktan ölmek üzere olan bir it sürüsü onu parçalara ayırırdı. Onu Arin'in holdinginden sadece birkaç kilometre ötedeki Hainler Kuyusu'nda bırakmak mı? Eğer daha iyisini bilmeseydi, Arin Vaida'nın terziyi kurtarmak *istediğini* düşünebilirdi.

Arin Essiya'nın arkadaşına hak ettiği dürüstlikle cevap verdi. "Umarım öyle değildir."

"Güzel," diye mırıldandı Sefa. Tekrar yorganının içine gömüldü ve yarı yolda durup Arin'e baktı. "Baş Danışman için sana hiç teşekkür etmedim."

"O zaman teşekkürünle ilgilenmediğim için rahatla."

Sefa'nın dudaklarında özel bir gülümseme belirdi. "Sen ve o gerçekten birbiriniz için mükemmelsiniz."

Yarı Lukubi, yarı Nizahlan olan tuhaf kız, Arin'i arkasından bakakalmış halde bırakarak yorganın altında kayboldu.

"Pekâlâ," diye araya girdi Marek, Arin'in yakasında bıraktığı kırıksıklıkları düzelterek. "Yüce hakkında sana inandığımı söyleyebilirim. Vatana ihanet suçlamasının üstesinden tam olarak nasıl gelmeyi planlıyorsun?"

Jeru dirseğini Marek'e sapladı ama Arin bunu fark etmedi bile.

"Cinayet ancak yarım bırakılırsa ihanettir," dedi Arin. Ellerini ceplerine soktu ve kapıya döndü. "İşim bittiğinde buna ardıllık diyecekler."

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

ESSİYA

Aada'nın ortasında otururken saatler hızla akıp geçti. Farklı insanlar sırayla bağıırıyordu ama öfkelerini bana yöneltmekten vazgeçmişlerdi. Ne kadar kezzap atarsam atayım bir karşılık alamıyordum. Duvara taş atmanın cazibesi çabuk kayboluyordu, bu yüzden birbirlerine dönmüşlerdi.

Teoride onları dinliyordum. Teoride, boş ve suskun görünüyordum.

Gerçekte ise içimde uğuldayan büyümü zapt etmeye çalışıyordum, derme çatma inşa edilmiş bariyerlerime çarpıyordu. Aada'daki hiç kimsenin göremediği şey, parlak gümüş ve altın renginde titreşen damarlardı, içimde yanan bir renk cehennemiydi.

Bu sabah uyandığımda ve elimdeki notu okuduğumda, damarlar boğazımdaki fetihlerini tamamlamış ve çeneme doğru ilerlemişti. Vücudumda zonkluyor, yüzümün geri kalanına ulaşmak için zorlanıyorlardı.

Eğer bir santim bile gevşersem, büyüm kontrolümden çıkacak ve çevremdeki herkesi katledecekti. Beni alevler içinde yutacak ve geriye Awaleen'in kâbuslarından fırlamış bir yaratığı küllerin arasından sürünerek çıkaracaktı. Kalelerle ya da yaratımla ilgilenmeyen bir yaratık; tek amacı yıkım olan bir yaratık.

Notun yırtılmış üst yarısı, düzinelerce elin arasından geçtiği masanın ortasında dalgalanıyordu.

Sareekh il Ma'a'yı Jasad'a götür.

Notun tuniğimin içine sıkıştırılmış ikinci yarısı kitlelerle paylaşılmamıştı.

Seni tekrar bulacağım, Suraira.

Aniden ayağa kalktım ve kavga eden grupları susturdum. Dişlerimi sıkmam beklediğimden uzun sürdü, çenemdeki kaslar ani harekete direnç gösterdi. "Yarın Jasad'a doğru yola çıkıyoruz.

Sareekh'e bir seferde kaçımızı taşıyabileceğini ve Nizahl çevresindeki yolculuğun ne kadar süreceğini tahmin ettiğini soracağım. İniş yerimizde asker bulunmadığından emin olmak için küçük bir arama ekibi gönderebiliriz."

Ardından bir protesto dalgası geldi ama elimi kaldırarak bunu kestim. "Argümanlarınızı dinledim ve hiçbir Nuzret Kamel için zamanında Jasad'a güvenli bir şekilde ulaşmamızı sağlayacak bir seçenek içermiyor. Diğer krallıklardaki Jasadlıların krallığımıza ulaşmak için ticaret yollarını riske atmaktan başka seçenekleri yok; bizimse deniz yoluyla seyahat etme avantajımız var. İyi bir sebep olmadan bunu görmezden gelmek ölüme davetiye çıkarmaktır.

"Karar verme sürecimdeki şüphelerinizi anlıyorum. Ezeli düşmanımızın önerisini kabul etmekte neden tereddüt ettiğinizi anlıyorum. Ama dört gün içinde Nusret Kamel Sırat Köprüsü'nün üzerindeki sisi kaldıracak. Kayıtlar sadece bir ya da iki saat sürdüğünü gösteriyor. Kinimizin bizi yönetmesine izin veremeyiz. Kaleyi yükseltme fırsatını kaçıramayız."

"Size ihanet ettikten sonra neden onu dinleyelim ki?" Efra ayağa fırladı. "Bu dağa geldi, tüm planlarımızı öğrendi, ıslah olmuş kötü adam rolünü oynadı ve sonra kaçtı!"

Hoşnutsuz gümbürtüler bir saat daha bağırış çağırışa dönüşmek üzereyken, ilk kez titrek bir ses yükseldi.

"Asayı geride bıraktı," dedi Maia. Bir lahvadan çok bir şaire yakışan doe benzeri kahverengi gözler odanın köşesine, Yüce Rawain'in asasının hâlâ durduğu yere kaydı. "Bize gerçekten ihanet etmiş olsaydı, onu almaz mıydı?"

"Vakti olmamış olmalı," diye tersledi Efra.

"Eğer herhangi biriniz Jasad'a ulaşmak için daha iyi bir fikirle gelirse, beni uçurumun kenarında bulabilirsiniz." Kapıyı arkamdan kapatarak hızla odadan çıktım. Köşeyi döner dönmez koşmaya başladım.

"Geri kalanımızın gücümüzün getirdiği karanlıkla boğuşmadığını mı sanıyorsun?" diye haykırdı. "Anlamadığınızı mı sanıyorsun?"

Gülüyorum. "Hangi karanlıkla mücadele ediyorsunuz?"

Üçüncü bir figür gözleri yaşlı kadının kolunu tutarak onu geri çekiyor. "Çok geç kaldık. Kendini kayıtsızlığa teslim edersen, vahşet kesinlikle peşinden gelecektir. Taştan sempati çıkaramazsınız."

"Beni yaraladın," diye söylendim. "İzin ver iyiliğine karşılık vereyim." Büyümüz bozulur.

Sekiz renk gökyüzünü çiziyor, alacakaranlığa karışıyor.

Gözlerimi kırıştırıp bedenime geri döndüğümde dışarıdaydım, uçurumun kenarında sallanıyordum.

Hatırlıyorsun.

Uçurumun kenarından titrek bir adımla geri çekildim ve başımı salladım. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Anlıyorum.

Derin bir nefes aldım ve Sareekh'in çok ötesine uzanan kesintisiz mavi ufka odaklandım. Güneş puslu bulutların arasından parlıyor, Sareekh'in etrafına vuran dalgaların üzerinde elmaslar ışıldıyordu. Her standartta güzel bir panorama. Ne yazık ki orada bulunan tek kişi bu güzellik karşısında ısınamıyordu.

"Bu dağda sekiz yüz kişiyiz. Bizi Jasad'a götürmek için kaç sefer yaparsınız ve bu ne kadar sürer?"

Sekiz yüz kişiyi taşımak için yirmi sefer gerekecek. Bitirmek için güneşin iki dönüşü.

Hesaplamaları yaptım. Yirmi yolculuk, sekiz yüz kişi, iki gün. Her yolculuk birkaç saat sürer. Diğer seçeneklerimize kıyasla bir zerre.

"İlk grup bu gece ayrılıyor."

Ben burada olacağım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için."

Maia ve Namsa'yı buldum ve onlardan Jasadis'ten toplayabildikleri kadarını uçurumun kenarına toplamalarını istedim. "Gitmeden önce son bir şey görmelerini istiyorum."

Yirmi dakika sonra bir kez daha uçurumun kenarında durdum, dağdaki Jasadilerin yarısı önümde toplanmıştı. Maia ve Namsa iki yanımda sessiz bir destek olarak duruyordu.

Yüzümü kalabalığa döndüm. Sesimden güç akıyor, dağın yamacında yükseliyordu. "Birçoğumuz savaşı düşündüğümüzde, savaş alanını hayal ederiz. Havada şarkı söyleyen kılıçlar, yanan arazide dörtmala koşan atlar. Savaş sadece fiziksel şiddetiyle bilinir." Jasadis denizine baktım, kendimi onların dikkatine sabitledim. "Ama savaşın her kılıçtan daha kötü bir sonucu vardır. Tüm kan dökmelerden daha şiddetli."

Parmaklarımı açtım ve her bir gözümün üzerinde gezdirdim. Altın ve gümüş iplikler parmaklarımı takip ederek gözlerimdeki titreşen noktalara bağlandı.

Şakaklarım. Ellerimi büktüm, ipleri bileklerimin etrafına ipek bilezikler gibi sardım.

"Savaşın ilk ölümcül sonucu sesimizdir."

Büyü kollarımı çevreledi, boynuma ve gövdem etrafına sürekli dolanan ipler halinde dolandı.

"Hayatımı kendi adımın sesinden korkarak geçirdim. Dünyanın istemediği parçalarımı elimden geldiğince küçük bir parçaya katladım ve zamanın onları alıp götüreceğini umdum. Büyü bizim her şeyimiz değil, ama onların görmek istedikleri tek şey buydu. Onların korkusu bizi parçaladı ve bizim korkumuz da geriye kalanları yok etti."

İpler saçlarımın arasından geçerek buklelerim boyunca dalgalanıyordu. Uçurtmacılarım tepemde daireler çizerken gökyüzü karardı, çığlıkları sessiz dağların arasında yankılandı.

"Bugün, korkularını onlara karşı çeviriyoruz. Ellerinden alınan geri alıyoruz ve bunu yüksek sesle yapıyoruz. Küçülmeyeceğiz. Saklanmayacağız. Beni iyi dinleyin ve doğru dinleyin: Bu başka bir Jasad Savaşı olmayacak."

Botlarım yeri terk etti. İplikler daha hızlı dönüyor, etrafımda binlercesi dönüyordu. Işık parladı, güneşten daha sıcaktı. Büyüm uludu, neşesi etrafımdaki her iplikte titreşti. Ben büyüünün kalbiydim. Gücün ekseniydim.

"Bu bizim kuşatmamız."

Kollarımı genişçe açtım. İplikler arkamda genişledi ve ben iğ olurken birlikte altın bir gölge oluşturdular.

Güldüm, acı bedenimi yararken gözlerimin kenarlarından altın gözyaşları damlıyordu. Gölgeden devasa gümüş kanatlar fırladı. Jasadis çığlık atarken uçurumun kenarı sarsıldı.

Kitmer başını kaldırdığında parıldayan boynuzlar havayı deldi, siyah gözler benimkilerle birlikte hareket ediyordu. Gövde, bacaklar, omurga; iplikler kitmer'in etrafında sıkılaştı, ta ki güçlü bir kanat çırpışıyla kopup gidene kadar. Kitmer çığlık attı, sesi ufukta gürledi ve bunu kilometrelerce öteden duyacaklarını biliyordum.

Küllerinden doğan kavrulmuş bir toprağın çığlığı.

Daha küçük kitmerlarım ona katılmak için yükseldi, gümüş ve altın kanatların telaşı güneşi lekeledi. Rüzgâr etraflarına dağılırken yüzümü siper ettim.

Efra uçurumun kenarına doğru adım attı, büyülenmişti. Victor'un Balosu'nda çağırdığım kitmer sonunda geri dönmüştü.

Başımı eğdim ve denizin yüzeyinde dönmeye başladı, Essam'a doğru uçarken kanatlarını açıyordu. Gökyüzünü ticaret yollarının üzerinde altın ve gümüş rengine boyayacak, onları koruyacak, krallığımıza yolculuk eden Jasadilere diğer tarafta onları neyin beklediğini hatırlatacaktı.

Eve.

Pandemonium dağı salladı. Coşku orman yangını gibi yayıldı. Çocuk grupları ebeveynlerinden kaçıp uçurumun kenarına koşuyor, kitmer'a bir kez daha bakmak istiyordu.

Sihrimin gücünü onlara kanıtlamak için bu kadar uzun süre beklemek benim hatamdı. Onları kimin yönettiğini bilmelilerdi. Onları ne tür bir büyüünün desteklediğini bilmeliydiler.

"Essiya, iyi misin?" Namsa yanıma çömeldi, içinden endişe yayılıyordu.

"Elbette." Başımı kaldırdım. Parlayan ve kuru gözler Namsa'nın şaşkın gözleriyle buluştu.

"Ve sen de bana Malika diye hitap etmelisin."

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ARIN

Onu ve Jeru'yu Hisar'dan on mil uzakta tutukladılar.

Onu ve Jeru'yu arabanın arkasına bağladıkları sırada Arin'in işbirliği yapması askerlerin tedirginliğini daha da artırdı ve Hisar'ın arazisine vardıklarında askerler üç saat boyunca kaçamak fısıldaşmalarda bulundular.

Arin onlardan babasının Arin'in tahminlerini boşa çıkarmadığını öğrendi. Deneyimli askerler Nizahl ve Lukub arasındaki bölgeyi güvence altına almak ve Fildişi Sarayı'nı tutmak için gönderilmişti. Kale ile Lukub arasında kat kat koruma önlemleri alınırken, her yerleşkedeki tüm acemi askerler eğitimden alınmış ve güneye yürümeleri emredilmişti.

Jasad'a doğru.

Jeru bu haber karşısında belli belirsiz hasta görünüyordu ama Arin etkilenmemişti. Gibal'dan kaçmasının üzerinden iki gün geçmişti ve Arin arkasında nasıl bir kaos bıraktığına dair hiçbir hayal kurmuyordu. Jasadiler onun Essiya'ya yazdığı tavsiyeye kulak asmak istemezlerdi. Onunla bu konuda savaşırlardı.

Muhtemelen onun ölmesini o dağdaki herkesten daha çok istiyordu. Öfkeyle yanıp tutuşurdu ya da daha kötüsü, büyüünün keskin ucuyla acısını keserdi.

Her iki durumda da Arin'in tavsiyesine uyacaktı. Bu iyi bir tavsiyeydi ve Mahair'li Sylvia, kimin elinden çıkarsa çıksın, kendisini hayatta tutabilecek bir alete asla sırtını dönmemişti. Acemilerin savaş için güneydeki vilayetlerin en aşağısına gitmeleri gerekecekti.

Arin'in tek yapması gereken Janub Aya'ya askerlerinden önce ulaşmaktı.

İlk kapı onların arabası için ayrıldı. Sıra sıra dizilmiş acemiler Arin ve Jeru'nun geçişini farklı derecelerde bir şokla izledi. Arin'in geliş haberi

ondan çok önce Hisar'a ulaşmıştı ve araba durduğunda Bayoum Hisar'ın bahçesinde bekliyordu.

Askerler Arin ve Jeru'nun arabadan inmesine yardım etti. Bayoum'un yüzü onların aşırı ilgili davranışları karşısında ekşidi.

"Geri döndün," diye alay etti Bayoum. "Neden? Yüce'ye zulmettikten sonra yargılanma şansın olduğunu mu sanıyorsun? Davanı bizim mahkemelerimizde mi savunacaksın? Hainlerin kaderi ihanete uğrayanların elindedir."

"El," dedi Arin. "Ne?"

"Onun sadece bir eli var. Diğerini ben aldım."

Bayoum pancar rengine döndü. Askerlere doğru döndü. "Haini Kapsül'e götürün ve muhafızını kulenin altındaki hücrelerden birine atın. Eğer hain kaçarsa -eğer bağlandığı yerden konuşarak kurtulmasına izin vererseniz- sizi ve tanıdığınız herkesi idam ederim."

Jeru götürülürken Arin'e baktı ve sert yüz hatlarında kararlı bir ifadeyle başını salladı.

O anda Arin onun her yalanını, her ikiyüzlülüğünü affetti. Elbette Jeru Marek'i kurtarmaya çalışmıştı. Elbette Jeru, aşağı köylerdeki gücünü kötüye kullanan yozlaşmış bir bileşik liderini adalete teslim etmek için Marek'i kullanmıştı. Arin'in emirlerini son hecesine kadar yerine getiren Vaun'un aksine Jeru, Arin'in olmayı hedeflediği Komutanın ilkelerine itaat etmişti. Ve Arin saptığında, Jeru çizgisini korudu. Sağlam durdu.

Bu Arin'i ölümüne takip etmek anlamına gelse bile.

Alçak bulutlar Hisar'ın kulesinin tepesini örtmüştü. Hisar'ın kanatları çelik hilaller halinde kulenin etrafında kıvrılıyor, onları kuleye bağlayan cam koridorlar soğuktan buz tutuyordu. Mum ışığıyla altın rengine boyanmış pencerelerin etrafında siyah taşlar parıltıyordu.

Arin Hisar'ın pek de sıcak olmadığını biliyordu. Diğer krallıklardan, hatta Nizahl'ın diğer bölgelerinden gelen ziyaretçiler sık sık Hisar'ın ona bakan herkesi ürkütmek için inşa edildiğiyle dalga geçirdi.

Ama Arin de pek sıcak biri sayılmazdı. Hisar her zaman Arin'in bir parçası olmuştu; omurgasındaki çelik, kalbinin etrafındaki taş. Dünyasının etrafında döndüğü eksen.

Arin Hisar'ın şeklini aldığı anda, Hisar'ın da efendisini yansıtır zamanı gelmişti.

Taşa taş. Çeliğe karşılık çelik.

Harabeye karşılık harabe.

Askerler onu babasının muhafızlarından ikisine teslim ettiler, Arin'i sıradan bir mahkûm gibi taşımaktan daha az sarsılmışlardı. Onlar da Arin'e çocukken cezalarına gidip gelirken eşlik ettikleri için Kapsül'e aşinaydılar.

"Rauf. Zach." Arin başını eğdi. "Bu sana çok tanıdık geliyor olmalı."

Rauf boğazını temizledi, ağzını açtı ama Zach'in keskin bakışıyla sözünü kesti. Rauf her zaman babasının diğer muhafızlarından biraz daha yumuşak bir dokunuşa sahip olmuştu ve yaşı bu sorunu daha da kötüleştirmiş gibi görünüyordu. Beş kat tırmandıktan sonra, bir sonraki basamakların yarısında durdular. Zach dirseğini düz olmayan gri taş bloklara doğru salladı. Dirseğinin altındaki blok, kemiklerini çatlatmak yerine, toprak yığınları halinde patladı. Zach kolunu boşluğa doğru itti ve aşağı uzandı.

Taşlar yerinden oynadı, içe doğru kabarak toz bulutuyla kaplı karanlık bir geçit ortaya çıktı. Geçit aynı anda birden fazla kişinin yürüyemeyeceği kadar dardı, bu yüzden Rauf Arin'in önüne geçerken Zach arkasından takip etti.

Geçit, duvarın içine oyulmuş karanlık bir cepte son buluyordu. Kapsül'de, hiçlikte, ne ışığın ne de gölgenin ulaşabildiği kara bir delikte son buluyordu.

Arin'in dişleri birbirine çarptı. Yıllar geçse de vücudunun Kapsül'e ne kadar güçlü tepki verebileceğini hafife almıştı.

Arin herhangi bir komut almadan bir metre yüksekliğindeki eşikten geçip deliğe adımını attı. Muhafızlar bir dakika boyunca onu izlediler, belki de işbirliği görüntüsünün kırılmasını bekliyorlardı.

Arin deliğin arka tarafına yerleşti ve bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak önünde uzattı.

Sonunda ayak sesleri kayboldu ve Arin'i eski düşmanı ile baş başa bıraktı.

Boşluk.

Kapsül, Nizahl'ın Fareed'den beş nesil sonraki hükümdarı Yüce Ghashli'yi yöneten paranoya güçleri sayesinde var olmuştu.

Yüce Ghashli düşmanlarının surların içinde onu öldürmeye geldiğine ikna olmuştu. Sesleri bulmak amacıyla Hisar boyunca geçitler inşa etmeleri için Omal'dan düzinelerce Laeyim kiraladı. Laeyim mükemmel inşaatçılardı, ancak sihirlerinin talihsiz bir yan etkisi vardı: geçitler Yüce Ghashli de dahil olmak üzere herkesten gizleniyordu. Sadece duvarların ardında kendisini bekleyen düşmanlar olduğuna inanmakla kalmamış, şimdi de onlara doğrudan Hisar'ın çeşitli kanatlarına açılan geçitler vermişti.

Yüce Ghashli, Laeyim inşaatı bitirdikten kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Cesedini bulmaları yıllar sürdü. Kapsüle giden geçitlerden biri gizemli bir şekilde Yüce için açılmıştı ve görünüşe göre bir daha çıkış yolunu bulamamıştı. Cesedini tam da Arin'in oturduğu yerde buldular, iskeletinde kalan etin üzerinde grotesk bir gülümseme sabitlenmişti.

Arin başını arkaya yaslamıştı, dudaklarından çıkan bir tutam beyaz hava hiçlikteki tek yaşam kanıtıydı. Arin ile çocukluğundan kalan ve hepsi de bu delikte garip bir şekilde ölen hayaletler arasındaki tek fark buydu.

Arin nefes aldı. Bekledi.

Gözlerini kapattı ve omzuna doğru kıvrılan utangaç bir gülümsemeyi düşündü. Kulaklarını onun kahkahasının sesiyle doldurdu, göğsünden kontrolsüzce fırlayıp avucunun arkasında kendini boğuşunu.

Akşam eve, sana gelirdim.

Arin hayaletlerinin arasında oturup geleceğinin hayalini kurdu.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

ESSİYA

Biri göz kapağını açtı.

"Büyüsü bir kez bile bozulmadı. Kitçileri gönderdiğinden beri çalkalanıyor," diye mırıldandı Namsa.

"Biliyor muyuz-olabilir mi-" Sessiz ve belirsiz. Maia.

"Ne düşünüyorsun?" Efra tersledi. "Onu tamamen ele geçirmeden önce semptomları kontrol altına almalıyız. Onu göle sürüklememe yardım et. Kova bu sefer onu canlandırmaya yetmeyecek ve gitmemiz gerek. Sareekh bu gece bizim için dönmüş olacak."

Gözlerimi açmadan güldüm. Ayaklar geri çekilirken metal şangırdadı, odada bir dizi soluk sesi çınladı.

"Önce dört kişi geldi ve hikâyenin sisleri arasından kayıp gittiler," diye mırıldandım benim olmayan sesimle. "Gümüşün çocukları, dikkat edin, dikkat edin! Yalanların ve zaferin efsaneleri."

Kaydım gittim.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ARIN

Arin geçidin diğer tarafından gelen bir gümbürtü onu hafif uykusundan uyandırana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Bir günden fazla geçmiş olamazdı.

Işık Arin'in gözlerinin içini yaktı ve elini koridorun diğer ucundan kendisine doğru ilerleyen meşaleye doğru kaldırdı. Kapsülün önünde durup diğer uçtaki kişiyi aydınlattığında Arin kendini bir an için afallamış halde buldu.

"Layla mı?"

Gözyaşları Layla'nın yuvarlak yanaklarında çizgiler halinde kurumuştı. Bileklerindeki altın bilezikler, meşaleyi havada tutan kararsız elin altında titriyordu.

Kan elbisesinin önünü kaplamıştı.

"Geliyorlar. Onlara geldiklerini söyledim ama bana inanmadılar," diye soludu ve Arin hızla hareket ederek meşaleyi kendi üzerine düşürmeden yakaladı. "Holdinglerimizden birinin yanındaydım ve gördüm-"

"Ne oldu?" Arin onun dirseğini yakalayarak dik durmasını sağladı. "Ne geliyor?"

"Ruby Hounds." Islak bir hıçkırık. "Onları geri getirdi. Sultana -Mirayah'ı arkasında yüzlerce Tazı ile terk etti. Fildişi Sarayı geri alındı ve biz konuşurken Nizahl'a doğru ilerliyor. Bütün bir alayı katledişini izledim. Tazılar askerleri paramparça etti ve ben hiçbirine yardım edemedim. -"

Alarminin ardında, Arin'in içinden pervasız bir merak patlaması yayıldı. Bunu gerçekten yapmıştı.

"Bir Yakut Tazısı." O ayaktayken duvarlarda dans eden gölgeler hareket ediyordu,

Meşalenin izlediği yolla birlikte dönüyordu. Layla Kapsül'ün yüksek kenarındaki bir koltuğa çöktü ve taşı kavradı. "Güzel."

"İyi mi?" Layla ona bön bön baktı. "Paltoları saf değerli taştan yapılmış! Kılıçlarımız onlara zarar veremez. Hiçbir şey veremez!"

Arin uygun bir korkuyla tepki vermeyince Layla geri çekildi. Arin'e dehşetle baktı. "Sultana'nın ne yapacağını biliyor muydun?" diye sordu. "Yakut Tazıları'ndan oluşan bir orduyu üzerimize salacağını biliyor muydun?"

"Bir ordu olacağını biliyordum."

Nizahl'la olan bir savaşı asla kazanamayacak. Üç ömrünü hazırlanarak geçirse bile.

"Neyin ordusu olduğunu bilmiyordum."

Bir şey onu yapabileceğine ikna etti.

"Yani bir planın var?" Layla elini uzatıp onun kolunu yakaladı. Arin bakışlarını istenmeyen temas noktasına indirdi. "Yapacağını biliyordum."

Layla'nın ona doğru eğilmesini, yüz ifadesinde korku ve hayranlığın bildik çatışmasını izlerken, Arin'in uzun zamandır biriken hayal kırıklığı sonunda terbiyesinin önüne geçti.

Kolunu çekti. "Eğer ilgine karşılık verseydim ne yapardın?"

Layla gözlerini kırıştırdı. "Efendim-"

"Layla. Şu anda ben senin efendin değilim. Bunu benimle özgürce konuşmak için dar bir pencere olarak düşün." Arin kanı sıçramış diplomatu inceledi. Birçok açıdan Layla onun için ideal bir eş olabilirdi. Sarayın dolambaçlı siyasetini çözmekten ve zayıf huylu soylularla başa çıkmaktan hoşlanıyordu. Nazik ve eli açık biri olarak Arin'in halkına karşı imajını yumuşatır ve sert bir elle yönetilmesine yardımcı olurdu.

Aynı zamanda, yakınlığını özlediği ve eşit olmayan ölçüde korktuğu bir kocayla tek başına sefalet dolu bir hayat sürecekti.

Layla planının önemli bir parçasıydı ve bu da Arin'in sabrının nihayet sınırına ulaşması için zamanlamayı ideal olmaktan çıkarıyordu. "Taliplerinden bu bilezikleri topluyor ve mükemmel eşleşmeyi ne kadar özlediğinden bahsediyorsun. Tek dileğinin iyi bir adamla huzurlu bir aşk olduğunu defalarca senden dinledim." Arin çömeldi, paltosunun alt kısmı çizmelerinin etrafında siyah bir havuza dönüştü. "Aşkım senin için asla huzurlu olmazdı. Nasıl olabilir ki, sen huzuru hiçbir şeyde bulamazken

Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

Layla açıkça itiraz etmeye hazırlanarak ırkıldığında, Arin başka bir yol denedi. "Neden beni serbest bırakmaya geldin?"

Bu kez hiç tereddüt etmedi. "Sen Komutansın. Nizahl saldırı altında ve sana ihtiyacımız var."

Arin gülümsedi.

"Bu doğru cevap değildi, değil mi?" diye fısıldadı. "Farklı bir seçim yapmalıydım."

"Mükemmel bir cevaptı." O onun Komutanıydı. Varisiydi. "Sadece seçimleri o kadar da mükemmel olmayan bir kadını seviyorum." Arin'in kendisinde huzurlu hiçbir şey bulamadığı zamanlarda bile Arin'de huzur bulan bir kadını.

Arin çömeldiği yerden doğruldu ve kendini tam boyuna çekti.

Bu kadar yeter. Kapsül, Arin'in en sevdiği lokmalarını yamyamlaştırma şansını çoktan yakalamıştı ve Arin ona yeni lokmalar sunmayacaktı.

"Konsey toplandı mı?" Arin sordu.

"Evet. Savaş kanadında."

Acele etmeleri gerekiyordu. En iyi senaryoda, konseyin cesareti ilk kapı kırılana kadar sürecekti.

"Askerlere söyle, muhafızlarımı Hisar'ın altından çıkarsınlar," dedi Arin. "İşiniz bittiğinde benimle savaş kanadında buluşun. Jeru size katılmayacak, onun kendi emirleri var."

Arin, Layla'nın onu takip edip etmeyeceğini beklemeden geçidi geçti. Arin'in yerleştirdiği savunmalar işe yarasa bile, Yakut Tazılar bir zamanlar bir atın üç katı hızla seyahat edebiliyordu. Vaida akşam olmadan Hisar'ın kapılarına varmış olacaktı.

Yakut Tazılar. Arin merdiven boşluğuna adımını attı, ağzının kenarlarında kin dolu bir mizah vardı. Bu kana bulanmış sarayların gerçek bir dahisi gibi Vaida da Nizahl'a karşı diğer krallıkların desteği olmadan savaş kazanmanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu.

Vaida geldiğinde, Arin hazırlıklı olacaktı. O da bu sarayların bir dahisiydi.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARIN

Konsej odasının kapıları Arin'in ellerinin altında uçarak açıldı.

Beklendiği gibi, konsey çoktan ayağa kalkmıştı, bağırıları koridorun aşağısından net bir şekilde duyuluyordu. Bir dakika sonra Arin onları kaçmaya çalışırken yakalayabilirdi. Kale, Vaida'nın saldırısının hedefiydi ve bu yumuşak başlı soylulardan herhangi biri kazanabileceklerinden emin olmadıkları bir savaşa girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ölümlülüklerinin gerçek anlamını hesaplamayalı yıllar olmuştu.

Kafalar Arin'e çevrildi ve sadece Bayoum'un onun Kapsül'den kurtulmasına öfkelenmiş gibi görüldüğünü görünce eğlendi. Diğerlerinin üzerinde bir rahatlama dalgası vardı.

Rawain masanın başından onu izliyordu ve oğlunun ortaya çıkışına hiç şaşırmamıştı. Babasının elli küsur yılı boyunca taşıdığı sağlık ışıltısı hastalıklı bir griye dönüşmüştü. Omuzları bile küçülmüş, cübbesinin ağır kumaşı altında her zamankinden daha küçük görünüyordu. Masanın üzerinde esasının normalde yaslanacağı yer gözle görülür bir şekilde boştu.

"Tutuklayın onu!" Bayoum kükredi. "Bu hainin serbest kalmasına kim izin verdi?"

"O senin varisin!" Sama hırladı. "Bu krallığın komutanı." "Unvanlar ihanetten uzun sürmez!"

Arin onları görmezden geldi. Babası Arin'i izledi ve Arin de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Bu darbeyi kafasında çoktan canlandırmış mıydı? Başka bir dünyada Arin, konseye Rawain'in yaptıklarını açıklamak için zaman harcayabilirdi - Kan Zirvesi, mayınlı büyü, Arin'in mirasının gerçeği. Arin, gerçekler ve mantık tarafından yönlendirilen açık bir yaklaşım isterdi.

Ancak bu senaryoda konseyin tartışılmaz bir kanıtı ihtiyacı olacaktı ve Arin'in elinde böyle bir kanıt yoktu. Bu arada, Arin'in ihanetinin kanıtı babasının cübbesinin koluyla örtülmüştü. Kolayca ulaşılabilir ve inkâr edilemezdi. Bir karar verilecekti ve bu Arin'in lehine olmayacaktı.

Belki de Rawain gurur duyacaktı. Arin'in yeni stratejisi doğrudan babasından alınmıştı.

"Vaida'nın Yakut Tazıları'yla birlikte Hisar'ın kapılarına varması uzun sürmeyecek," dedi Arin. Tartışmanın gürültüsü kesildi. Bayoum hâlâ dik dik bakıyordu ama açıkça yenilmişti. "Yakut Tazıları modern kılıçlarla kesilemez. Hiçbir zırh onlara karşı kalkan olamaz. Sultana'yı ve sadece Sultana'yı takip ederler."

Arin pencerelere doğru ilerledi ve iki tarafı birbirine sabitleyen kilidi çevirdi. Pencere dışa doğru açıldı ve Essam Ormanı'nın karanlık dış hatlarının ardında yatan şeyin ciddiyetiyle tamamen çelişen ferahlatıcı bir esinti sağladı.

"Kulenin alarmı çalmadı," dedi Sama alnını bileğinin iç kısmına silerek. "Nizahl gerçekten tehlikede olsaydı, bizi uyarması gerekmez miydi?"

"Vaida henüz Nizahl'ın sınırlarını geçmedi." Arin duvarı izleyerek zihninin gözündeki haritada onun yolunu takip etti. "Fildişi Sarayı'nı geri almak ve askerlerimizi kovmak için önce kuzeye gitmiş olmalı. Babamın Hisar'ın en az elli mil ötesine barikat kurmaları için binlerce asker gönderdiğini hayal ediyorum. Ordusunun büyük bir kısmını bu askerleri yok etmek için kullanacak ve geri kalanını da dağların etrafına gönderecek." Arin'in parmağı duvarın üzerinde gezindi. "Aşağı köylerden Nizahl'a girecekleri yere."

"Awaleen bizi kurtar." Gersiny sandalyesine ağır ağır oturdu, bastonu sıkıca kavradığı elinin altında eğrilmişti. "Bu bir katliam olacak."

"Evet." Arin başını eğdi. "Ama öyle olması gerekmiyor."

Gersiny başını kaldırdı, yeşilimsi teninden umut fışkırıyordu. "Bir planınız var mı, Majesteleri?"

Gersiny'nin saygısı Bayoum'un son zavallı kısıtlamasını da kırdı. "Hainin Yüce'nin asasıyla birlikte ortadan kaybolduğunu unuttuk mu? Jasadi isyancılarıyla işbirliği yaptığından şüphelenildiğini?" Danışman elini masaya vurdu. "Kim bilir Jasadi fahişesi hangi büyüü yaptı-"

Bayoum'un çığlığı gecenin huzurunu bozdu. Arin'in hançeri Bayoum'un masanın üzerine koyduğu eline saplanırken diğer danışmanlar sıçrayan kandan kendilerini korudular. Hançer tahta ve kemiğe saplandı, kabzası danışmanın orta parmak eklemine bir santim altında duruyordu.

Arin, sıkışmış bir yaban domuzu gibi böğüren Bayoum'un görüntüsünden biraz zevk almasına izin verdi. Bayoum'u yakasından yakalayıp hançeri çıkarırken danışman Arin'in tutuşuyla kıvrandı. Arin onu masanın üzerinden çekerek mürekkep hokkalarını ve boş kadehleri devirdi.

Arin, Bayoum'un kafasını pencereden içeri doğru kaldırdığında, danışman yalvarmaya başladı. Tutarsız gevezelikler, acınası yakarışlar. Arin tek kelimesini bile duymadı. Başı arpıyor, Gibal'da bastırmayı başardığı boşluğun kenarları kısıtlamalarına karşı zorlanıyordu. Karanlık Arin'in zihninin arkasını yırttı ve derinliğinden pervasız bir öfke fışkırdı.

Arin ağzını danışmanın kulağına indirdi. "Baş Danışman Rodan'a selamımı söyle."

Kimse müdahale etmedi. Kimse Bayoum'un savunmasına doğru adım atmadı.

Arin onu pencereden aşağı fırlatırken, danışmanın tiz ığlığı Hisar'ın her kanadında yankılandı. Hisar'ın imenlerine küçük, hareketsiz bir leke olarak düştüğünde, Arin ve kulenin tepesindeki kuzgun, her iki çift göz de soğuk ve kayıtsız bir şekilde merhum danışmana baktı.

"Söylediğim gibi." Arin geri kalan danışmanlara döndü ve hanerindeki kanı temizlemek için bir mendil çıkardı. "Kan dökülmesi kaçınılmaz değil. Bunu nleyebilirim."

Layla'nın gelişi konseyin dikkatini dağıtmadı, ancak kanlı elbisesi kaşların kalkmasına neden oldu. Arin'in sorgulayan bakışlarına başını sallayarak karşılık verdi.

"Nasıl?" Sama sordu. "Yüzlerce Yakut Tazı'yla savaşmak için ne gibi araçların var?"

Faheem Sama'yı kenara çekti. Baş Danışman, Bayoum'un elinin yüzeyde bıraktığı kan izlerini görmezden gelerek masanın etrafına geldi. "Ne istiyorsunuz lordum? Mirasınızı geri verebiliriz. Yeniden Nizahl'ın Varisi olabilirsiniz."

"Varis olmak gibi bir niyetim yok," dedi Arin. "Hayatlarınıza karşılık vereceğim bedel Nizahl'ın tacıdır."

Konsey kısa bir süre durdu. Arin'in konuşmasını izleyen babası bile

anlaşılmaz bir ifadeyle dikkat kesildi.

"Yüce olmak mı istiyorsunuz?" Faheem sanki yanlış duymuş gibi sordu. "Majesteleri, bu babanız değil-"

"Hain olan benim babam," dedi Arin. "Bayoum'un çok veciz bir şekilde ifade ettiği gibi, unvanlar ihanetten daha uzun ömürlü değildir."

"Olağanüstü bir durumda miras kanunlarının yerine geçebiliriz. Nitraus Oylaması sadece görevdeki bir Komutanın görevden alınması için değil, aynı zamanda unvanlarının ilerletilmesine de izin veriyor. Üç oya ihtiyacı var," dedi Layla. Elçinin gözlerinde hesapçı bir parıltı belirdi ve Arin gençliklerinde neden bu kadar iyi anlaştıklarını hatırladı. Layla, ne kadar soyut ya da eski olursa olsun, krallıkların siyasi çerçevesiyle ilgili her bilgi kırıntısını yutmaya bayılırdı. "Nitraus Oylaması'nın bir unvanı ilerletmesi için Yüksek Danışman'ın ve diğer iki kişinin oyuna ihtiyacı var."

Rawain ayağa kalktığı anda danışmanlar yerinden sıçradı. Babasının her zaman çok üstün olan varlığı önemli ölçüde azalmıştı. Rawain sakince, "Blöf yapıyor," dedi. "Bu odadaki herkes Arin'in aşağı köyleri nasıl kayırdığını biliyor. Onların askere alınmasını yasaklıyor, hazinelerimizi onların küçük nimwa sistemi için boşaltıyor, serserilerini kişisel muhafızlığına atıyor. Bunu durduracak güç elindeyken onların ölmesine izin vereceğine gerçekten inanıyor musunuz?"

Arin pencere pervazına yaslandı ve ellerini kare şeklindeki uçlara doladı. "Galim'in Bend'inden sonra bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" Bu sözler onun özüne işlemişti. "Hayatımın değerini etrafımdakilerle eşit olarak ölçmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığım olduğunu söylemiştin."

Ufuktaki hareket Arin'in gözüne çarptı. Ağaçların tepeleri hışırdıyor, sıra sıra dizilmiş ağaçlar görünmez bir baskının altında eğiliyordu. Hareket, kıyıya doğru ilerleyen bir dalganın durdurulamaz gücüyle kapılara doğru dalgalandı.

Arin, "Alışkanlık bozulmuş say," dedi.

Dalga ilk kapıya ulaştığında metal bir çığlık attı. Arin sirenin ani feryadı karşısında irkilmedi. Hisar'ın ilk kapısı düşerken kulakları tırmalayan çığlık Nizahl'ın dört bir yanını sarmıştı.

Strateji doğru kıyafetlerle giydirildiğinde kehanete dönüşüyordu. Arin'in söz verdiği gibi, Vaida kapılara varmıştı. Peki ya aşağı köyler? Hemen arkalarında uzanan, ailelerinin yaşadığı soylu kasabalar?

Faheem Arin'in ayaklarının dibinde diz çöktü. "Ben Vaida'nın Yüksek Danışmanı Faheem Giran.

Nizahl. Benim oyum Komutan Nizahlly Yüce Arin'e."

Rawain'in yüzündeki kan çekilmişti. Arin'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Yalan söylüyor!" Rawain bağırdı. "Aşağı köyleri feda etmeyecek!"

Diz çöken bir sonraki kişi Layla'ydı. "Ben Layla Ayud, Nizahl diplomatiyim ve oyum Komutan Nizahlly Yüce Arin'den yana."

Odadaki en yaşlı danışman olan Gersiny, sirenin feryadı karşısında büzüldü. Sama dudağını çiğniyordu ve Arin onun sorusuna bir cevap istediğini biliyordu. *Nasıl olduğunu öğrenmek* istiyordu ve eşiklerinde Vaida'nın Tazıları'nın bulunması şüpheciliğini değiştirmemişti.

"Aşağı köylerde torunlarım var," dedi Gersiny sonunda soluk soluğa. Rawain'e yalvarırken zayıf elleriyle bastonunu kavradı. "Sahip olduğum tek şey onlar."

Rawain yaşlı adamın kolunu sıktı. "Onlara zarar gelmesine izin vermeyecektir. Tacım üzerine yemin ederim ki Arin *yalan söylüyor*."

Ama Gersiny başını sallıyordu. "Nizahl Varisi bize daha önce hiç yalan söylemedi." Faheem danışmanın Rawain'den kurtulmasına ve Arin'in önünde diz çökmesine yardım etti. "Ben-" Yutkundu. "Ben Gersiny Biyad, bir zamanlar Yüce Munqual'in Yüksek Danışmanı, şu anda Yüce Rawain'in danışmanıyım ve oyum Komutan Nizahlly Yüce Arin'e."

İkinci kapı Yakut Tazı sürüsünün altında inlerken çığlıklar pencereden içeri süzüldü.

"Teşekkür ederim," dedi Arin. Bakışlarını babasının üzerinde sabitledi. "Kabul ediyorum."

Gerisi tatmin edici bir hızla gerçekleşti. Muhafızlar çağrıldı ve Arin danışmanların Hisar'ın bodrumuna sığınmalarına izin verdi. Rauf ve Zach onlara göz kulak olacaktı ama babasının muhafızları bodrumdan çıkmaya kalkışırsa öldürüleceklerdi.

Sadece babası kaldığında, Arin son muhafızı el sallayarak durdurdu. "Kapının yanında bekle. Ben gittiğimde onu Kapsül'e götür."

Muhafız geri çekilirken eğildi ve kapıyı arkasından kapattı.

Arin yaklaşırken babasının bakışları sabit kaldı. "Aşk ne tuhaf bir şey," diye düşündü Rawain. "Bana ihanet ediyorsun, tahtımı çalmak için konseyimi manipüle ediyorsun ve yine de öfkem gururumla yarışıyor. Bir yıl içinde, annen ve benim hayatımız boyunca yapamadığımızı başardın. Nizahl tacı ve Jasad Malika senin. Her iki taht da senin adın altında."

Arin'in sessizliği üzerine Rawain güldü. "Şaşırdın mı? Lütfen, Arin. Hanim üzerine bahis oynamakla hata ettim ve onun aşkı benim için işe yaramazdı. Ama Jasadlı Essiya? Onun aşkı bir krallığa bedel. O senin karın olduğunda, Jasad senin olacak."

"Jasad tahtına asla oturmayacağım," dedi Arin. "Jasad tacı sadece ve sadece karıma ait olacak."

Duman huzmeleri odanın içine doğru kıvrıldı. Vaida üçüncü kapıya varmıştı. Rawain b a ş ı n ı eğdi, özlü bir gülümseme ağzının kenarlarını bükte. "Öfkeli oğlumun hayaletini görüyorum. merhametli yeni Yüce. Acaba hangisi doğru?"

"Hangisi doğru, gerçekten," dedi Arin. Bir elini Rawain'in yüzünün yan tarafına doğru kaldırdı. Rawain'in yanağında bir çizik vardı ve Arin başparmağının ucuyla çizige bastırdı. Kan akıtacak kadar değil ama akıtılabileceğini gösterecek kadar. "Kapsül'de düşünecek çok şeyin olacağını tahmin ediyorum, ama sana bir tane daha vermeme izin ver."

Arin eğilerek fısıldadı: "Haklıydım. Alcalah sırasında Vaida'nın yüzüğünün bir kalıbını aldım. Jasad Varisi Victor'un Topu'nu yok eder etmez, Nizahl'daki tüm demircilerin bu mührü kılıçlarımıza, kalkanlarımıza ve oklarımıza işlemesini sağladım. Dağların etrafından aşağı köylerimize giden yola aynı mühürle barikat kurdum; Yakut Tazıları'nı öldürebileceğine inandığım bir mühür. Yanılma ihtimalime karşı, Nizahl'dan ayrılmadan önce aşağı köyleri boşaltmaya başlamaları için iki bin asker yönlendirdim. Yakut Tazıları Hisar'ı geçip krallığımıza giremeyecek."

Rawain'in dişlerinin kenarlarına nefessiz bir kahkaha takıldı. Gözleri parlıyordu ve Arin ölene kadar bunun nefretle mi yoksa gururla mı olduğunu asla bilemeyecekti.

Arin ayrıldığıında, muhafız Rawain'i Kapsül'e götürmek için hızla arkasından girerken, Rawain savaş odasının üzerindeki Ferit'in heykeline bir bakış attı. İlk Yüce; ilk kanal.

Nizahl'ın kurucusunun kemerinin altında, Arin son bir söz verdi. "Ondan daha iyisini yapacağım."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

ESSİYA

Sareekh ortamdaki tutuşunu gevşetti ve ayaklarım on bir yıl sonra ilk kez Jasad'a dokundu.

Bazı Jasadiler ağlıyordu. Diğerleri kusmak için yere düşmüştü; Sareekh'le seyahat etmenin ve rahatlamamanın bir karışımı olduğunu tahmin ettim. Sareekh'in kırmızı pulları içe doğru kıvrılırken deniz Janub Aya kıyılarına çarpıyordu. Dalgalar kıyıya doğru koşarken birbirlerinin üzerinden geçerek ayak bileklerime çarpıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Sareekh'e olan borcum asla ödeyebileceğim bir borç değildi.

Ne kaybettiğini hatırladığında, benim için geri gel. Sareekh'in sesinin titreşimleri hüznüydü. **Deniz eskisinden daha boş.**

Çalkalanan su Sareekh'in üzerine kapandı. Son bir dalgalanmayla yüzey bir kez daha pürüzsüz hale geldi.

Suhna Denizi'nden Janub Aya'ya doğru eğimli kumlu tepelere dik tırmanış, gelen Urabi'nin cesaretini sınamıştı. Tepelerin her tarafında yüzlerce ayak izi sıralanmıştı. İçimi çekerek, esintiye ve onun kum öpücüklerine aldırmadan tepenin zirvesine çıktım.

Gözlerimin kenarındaki kum tanelerini silerek, sulanan bakışlarımı Jasad'ın en güneyindeki vilayetin kalıntıları üzerinde gezdirdim.

Zenginlerin çok katlı aile mülkleri inşa etmek için dönümlerce arazi satın aldığı üst vilayetlerin aksine, Janub Aya'daki evler Mahair'inkilerden pek farklı değildi. Birçoğu savaştan çok önce harabeye dönmüş gibi görünüyordu. Kerpiç kenarlarında gri çimento izleri olan bodur binaların boya denemeleri çoktan aşınmıştı. Toprak yollar merkeze doğru çökmüştü.

bu patikalar boyunca gürleyerek sığ vadiler oluşturdu. Yarı yıkık bir balkondan bir çamaşır ipi sallanıyordu, sanki merhaba der gibi.

Maia'nın, sapı başka bir terk edilmiş binanın üçüncü kat balkonuna iple bağlanmış dokuma bir sepete baktığını gördüm. Bu sepetleri Mahair'de de görmüştüm; güzergâhımdaki müşteriler içinde para olan sepeti aşağı indirir ve Rory'den ne sipariş ettilerse onu yukarı çekerlerdi.

Jasad'ın bu köşesinin yıllardır evim dediğim köye ne kadar benzediğini görmek tuhaftı. Har Adiween'in güneyine hiç gitmemiştim. Janub Aya ve küçük nüfusu dünyanın öbür ucunda da olabilirdi.

Eskiden kasap dükkânı olabilecek bir yerin kalıntılarından, gülümseyen Namsa'nın önderliğinde bir at geçti. Araştıran bakışlarından kaçınmak için tuniğimin önünü sildim. Son kitmer'ı çağırdıktan sonra büyüm beni ele geçirmişti. Kitmer'ı kaldırmamla gölün yüzeyine fırladığımda nefes nefese kalmam arasında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Namsa çenesini sallayarak vilayetin üzerinde alçaktan süzülen bulutlara baktı, altlarında ince beyaz bir sis vardı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, hayır. Bulutlar asla gitmez. Deniz ve Sırauk Köprüsü arasında, burada yılda yirmi gün güneş gördüğümüz için şanslıyız," dedi Namsa. Beyaz-kahverengi bir kısırağın boynunu okşadı. "Amu Dawoud her zaman Janub Aya'da büyümenin asla kırılmayacağı anlamına geldiğine dair şaka yapardı. Nem insanı genç tutuyor."

Bacağımı kısırağın üzerine attım ve dizlerimi titreyen gövdesine doğru çekerek kendimi yukarı çektim. Dawoud'u burada düşünmek alışkın olmadığım bir şekilde canımı acıtıyor, dağlamayı unuttuğum bir yarayı deşiyordu.

Namsa'ya bakmadan, "Silsilit Abeer'deki tepenin zirvesine gömüldü," dedim. "Onu ziyaret edebilirsiniz."

Namsa'nın başı bana doğru döndü. İnançsızlık yüz hatlarına yayıldı ve acı dolu bir fısıltıya dönüştü. "Amu Dawoud Omal'da öldü. Silsilit Abeer Alb Safi'de."

Hâlâ otların bittiği bir yere gömülecek.

"Bu tepe, Jasad'da otların hala yetiştiği en yüksek yer."

Atımı mahmuzlayarak ilerledim ve Namsa'yı kendi bineğine binmesi için bıraktım. Ne onun ne Davud'un ne de başka bir şeyin sonunda ulaştığım sükûneti bozmasına izin veremezdim.

İki gün içinde Nusret Kamel Siruk'taki sisi temizleyecek ve ben de kaleyi yükseltecektim. Bir kez olsun sonuçları hakkında endişelenmeme gerek kalmayacaktı, onlara katlanmak için etrafta olmayacaktım.

Siruk ve deniz tarafından köşeye sıkıştırılan Janub Aya'nın tek giriş noktası sağındaki Eyn el Haswa ya da kuzeyindeki Ahr il Uboor'du. Bu küçük vilayet, sadece ona ulaşmanın zorluğu nedeniyle savaşta en son düşen vilayet olmuştu.

"Yanık izlerinin garip desenleri var," diye mırıldandı Namsa.

Başımı kaldırıp üzerimizde yükselen harap binaları taradım. Yanık izleri her kapının çerçevesini yutmuş, siyah şeritler halinde dış duvarları yalıyordu. Çoğunun çatısı çökmüştü ama evin geri kalanının yapısal bütünlüğü bozulmamıştı.

"Cam. Dışarı doğru patladı." Bir pencerenin çarpık menteşelerine başımla işaret ettim, cam parçaları altındaki toprağa gömülmüştü. "Ev sakinleri yangını içeriden çıkarmış."

Cayır cayır yanan hayatını ardında bırakıp bilinmeyene doğru at sürmek cesaret isterdi. Kuzey vilayetlerindeki pek de hoş olmayan şöhretlerine rağmen Janub Aya, yenilginin yakın olduğunu anladıklarında başka hiçbir vilayetin yapmayacağı bir şeyi yapacak cesarete sahipti. Diğer krallıklara son mesajları olarak ekinlerini yakmışlar, evlerini yıkmışlar ve sularına baraj kurmuşlardı.

Bir yangının içinde gitmişlerdi ve bir yangının içinde geri döneceklerdi.

Karşılıklı anlaşmayla, Cebel'den gelen bizler yerde uyumaya karar verdik. Birisi boş ahırlardan birine sığınmayı önerdi ve homurdanmalarla karşılık aldı.

"Hiçbir şeyi rahatsız etmek doğru gelmiyor," diye mırıldandı Mona, sürekli hüznü gözleri ve granül bal kahverengisi saçları olan bir kız. "Henüz değil. Kazanana kadar olmaz."

Vadinin üzerinde parlayan sis, kuru düzlüklerin üzerinde kıvrılan beyaz makaralar halinde yılanıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve diğerlerinin de bunu hissettiğini anlamak için etrafıma bakmama gerek kalmadı.

Büyü.

Şafak vakti çimenlerin üzerinde parlayan çiy taneleri gibi, sihir yüklü sis uyuyan Jasadilerin üzerine çöktü.

"Eğer sis kilometrelerce öteden bu kadar güçlüyse, üzerinde nasıl hissettirdiğini bir düşünün."

Köprü," diye düşündü Mona, ateşin etrafında kendi içine doğru kıvrılırken. "Karşıya geçmeye çalışan insanlarla ilgili hikâyelerin hep abartılı olduğunu düşünmüşümdür. Kim bu kadar aptal olabilir ki?" Gözleri kayarak kapandı. Derin bir nefes aldı. "Dilimi tutmalıydım."

Nöbet tutmayı teklif ettim.

"Dinlenmen gerek," diye itiraz etti Namsa.

"Gibal'dan ayrılmadan önce bol bol uyudum," diye yalan söyledim. "Bunu tartışarak daha fazla enerji harcamayalım."

Namsa'nın günlerdir uyumadığımı bilmesine gerek yoktu. Bu onu endişelendirirdi ve onun endişesi beni rahatsız ederdi.

Ayrıca yalnız değildim.

Sis güvenli değil, diye fısıldadı büyüüm. *Başka tehlikeleri gizliyor.*

Çürüyen bir ağacın dikenli kabuğuna sırtımı yaslayarak gülümsedim. Uyuyan her Jasad'i'yi saydım, karanlığa rağmen görüşüm tamamen açıktı.

Bu sislerin içinde saklanan en tehlikeli şey bendim.

Avucumu karnıma bastırdım, içimdeki huzursuzluğu bastırmaya çalıştım.

Tepenin dibinde Jasadiler göz alabildiğine uzanıyordu. Siruk Köprüsü'nün kenarını sarmışlar, Ahr il Uboor sınırına yığılmışlar ve Eyn el Haswa'ya giden vadilerin etrafında kaybolmuşlardı. Binlerce Jasadis, sayılarının üçte birini barındırabilecek bir vilayete doluşmuştu.

"Awaleen aşağıda," diye hayret etti Namsa. "İşe yaradı. Kitçileriniz onları evlerine götürdü."

"Bazılarını." Kalabalığı değerlendirdim. Tıraşlanmış ağaç kabuklarından ve kayalardan derme çatma kulübeler yapmışlardı. Yüzlerce küçük ateş ufukta dans ediyordu. Pişen etin kokusu, çürümüş odunların kalıcı kokusunu tatlandırıyordu. "Hâlâ ticaret yollarında savaşıyor ya da Jasad'ın kuzeyinden gelen bir sürü insan olduğunu tahmin ediyorum."

Tedirginlik kalbimin etrafındaki güven tabakasını yaktı ve bir sahra dalgasını yuttum. Eğer başarısız olursam, işte bu olacaktı. Son Jasad da yok olacaktı. Halkımız yok edildi, mirasımız sona erdi.

Başarılı olursam, kale onları dışarıdan koruyacaktı ama

onları içerideki sihir delisi Malika'dan koruyacak hiçbir şey olmayacaktı.

Ölüm, yaklaşan bir fırtınanın uğultusu gibi neşenin üzerinde oyalanıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

"Essiya!" Lateef, Fairel'in yaşlarındaki bir grup çocuğa yaklaştı ve en yakınındakini ensesinden tutup bize doğru çekti. "Atları yemlemeye götür," diye emretti Lateef.

Çocuk suratını astı ve dizginleri benden ve Namsa'dan kaptı.

Lateef dilini şaklattı, dişlerinin arasından keskin bir ses çıktı. "Bugünlerde çocuklar. Disiplin yok. Hadi siz ikiniz, gidip kendinize bir yemek ve uyumak için boş bir yer bulun."

Diğerleri bir saniye bile tereddüt etmeden ileri atıldılar. Hah. Ben de acıkmış olmalıyım, değil mi?

En son ne zaman yemek yemiştim?

Lateef bana doğru ayaklarını sürüyerek geldi, etrafımıza bir göz attıktan sonra mırıldandı: "Asayı arkadaşlarına bıraktım. Onu saklamamı öneririm."

Ona şüpheyle baktım. "Özel bir nedeni var mı?" Urabi'lerden hiçbiri asanın içindeki büyüü çıkarmayı başaramamıştı. İşe yaramazdı ve gözümün önünde olmasını istemiyordum.

Kaşlarını çattı. "Artık kimse büyüğünün sözünü dinlemiyor mu? Rovial'ın lekeli mezarı! Sadece git."

Öfkelendim. Lateef ve Rory çok iyi arkadaş olabilirlerdi.

Boş hurma ağaçlarının kurumuş kabukları botlarımın altında çıtırdadı ve bir kadın bana doğru bakınca kapüşonumu hızla çektim. Kimse beni sadece yüzümden tanıyamazdı ama son kitmer'ı kaldırdığımdan beri gözlerimde dönmeyi bırakmayan büyü kimliğimi kesinlikle ele verirdi.

Yürürken kitmer'larımın kafasına geçtim ve onların gözünden gördüm. Vizyonistlerin bana öğrettiği kullanışlı bir numaraydı bu. Dağdan ayrıldığımdan beri yavrularımın ilerleyişini takip ediyordum. En küçüklerimden bir düzine, kiremitli yolları ve kırmızı ipten sallanan lambaları olan renkli bir kasabanın üzerine daldı.

Lukub. Ha! Lukubi soyluları, Hainler Kuyusu'ndaki mahkûmlardan daha yüksek sesle çığlık atıyorlardı.

Hâlâ kitmer'ın kafasındayken çenemi sola doğru salladım. Ne kadar hoş olsam da

Vaida'yı çileden çıkarma ihtimalini göz önünde bulundurursak, Lukub'un soylu mahallelerinde gizli Jasadiler bulma ihtimali çok zayıftı. Bu ailelerin çoğu yüzyıllardır zenginliklerini ve prestijlerini korumuşlardı, bu da eski kan Lukubiler dışında herhangi birinin aralarında var olmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Başka bir kitmerin gözünden Essam'ın her yerinde parçalanmış sayısız ceset gördüm. Nizahlan üniformaları, Lukubi üniformaları. Khawaga ağaçlarda bekliyor, üniformalarının rengine bakmaksızın ticaret yollarında bir arabayı durduran her konvoyu atlıyordu.

Sorn sözünü tutmuştu.

Orban'da bir kitmerin başına doğru manevra yaptım. Çullandı, sol kanadı bir dizi fenere takıldı. Kitmer yıldızsız gökyüzüne doğru uçarken aşağı köyler zifiri karanlığa gömüldü, arkasından alevleri teker teker sönen bir fener ipi geliyordu.

Fildişi Sarayı'nın üzerinde uçan bir kitmer'in başında, Vaida'nın ön kapılarındaki dikilitaşın altında sinsice dolaşan Yakut Tazıları'nı görünce zavallı yaratığımı neredeyse gökyüzünde şok ediyordum. Nizahl askerleri kılıçlarını havaya kaldırdı ama basit bir çeliğin bu canavarların sert kabuğunu nasıl delebileceğini hayal bile edemiyordum. Daha fazlası ormanda ilerliyor, Essam'ın gölgeler takımyıldızı boyunca kırmızı bir iz örüyordu.

En azından Vaida'nın Mirayah'ta ne yaptığını biliyorduk.

Dirseğime dokunan bir el beni kendime getirdi ve Efra'dan uzaklaştım. Özür dileyerek ellerini kaldırdı. "Adını birkaç kez söyledim."

Hangi isim?

"Ne istiyorsun?"

"Enerjini kesinlikle gerekli olmayan yerlerde harcamamalısın," dedi. "Eğer büyüün seni tekrar ele geçirirse, bu sefer seni geri getirmenin bir yolu yok."

Taş gibi sessizliğim onu tedirgin etmişe benziyordu. Boğazını temizledi. "Kediciler geliyor mu?"

"Öğlene kadar burada olurlar."

Tereddüt etti. "Peki ya büyük olan?"

Gözlerimi kısmıştım. Efra'nın büyük kitmer'a olan takıntısı rahatsız edici boyutlara ulaşmıştı. "Yarın."

"Güzel, güzel." Bir elini, onu ilk tanıdığımdan beri oldukça uzamış olan kahverengi saçlarının dalgaları arasında gezdirdi. "Bir tane daha var

şey."

Eğer bana başka bir kitmer hakkında soru sorsaydı, onu yemeleri için talimat verirdim. "Nizahl Varisi haklıydı."

Son kitmer'ı büyüttüğümünden beri aynaya bakmamıştım ama gözlerimdeki renklerin birçok insanın sinirlerini bozduğuna şahit olmuştum. Efra bakışlarımın tüm gücünden uzaklaştığında onların arasına katıldı.

"Kuzeyden inen yaklaşık iki bin Nizahl askeri var. En büyük alay en son Alb Safi'de görüldü ama atlımız Essam Ormanı'ndan gelen başka bir alay daha olduğunu söyledi."

Dişlerim birbirine çarpıyor, damarlarım tek ve tehlikeli bir nabız atışı yapıyordu. Nizahl'ın güney sınırından Jasad'inkine ulaşmak, kendini adanmış bir Nizahl askerinin belki de on yedi saatini alırdı. İki bin kişilik bir alay çok daha uzun bir süreye ihtiyaç duyardı ki bu da Nizahl Varisi'nin Gibal'a varmasıyla aynı anda harekete geçmiş olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Tahmin ettiği gibi, Rawain yerleşkeleri boşaltmış ve Jasad'ı ayırabildiği en genç, en acemi askerlerle doldurmuş olmalıydı.

"Marek'e söyleme," dedim. Savaşın yanlış tarafındaki eski meslektaşlarıyla yüzleşmek zorunda kalırsa, onlar adına bana başvurarak zaman kaybedebilirdi.

Jasad'a bize karşı kılıç kaldırarak giren herkes o kılıçla ölürdü.

"Diğerlerini benden uzak tutun. Ben askerleri takip edeceğim, böylece hazırlıklarımızı yapabiliriz." Ortadan kaybolmak için binaların arasında sessiz bir yer bulacaktım. "Ve Efra, eğer bana bir daha dokunursan, beni öldürmeye niyetli olsan iyi edersin."

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

ESSİYA

Nusret Kamel'den önceki son günde şafak gökyüzünü pembe ve turuncuya boyadı.

Güneş, Janub Aya'nın kalıntıları üzerinde sürünüyor, her santim için sisle savaşıyordu. Uyuyan Jasadilerin üzerinde soluk ışık zerrecikleri parıldıyordu. Bazıları yanında uyudukları silahları daha yakına çekerek kıpırdandı. Birkaçı soğuğu hissedecek kadar uyandı, şiddetli titremeleri kafalarına yedikleri bir tekme kadar etkili bir alarmdı.

Benim dikkatim Sırauk Köprüsü'nün dış hatlarında sabit kalmıştı. İsimsiz bir korku gece boyunca beni boğmuştu ve göğsümü dondurucu havayla doldurana kadar en son ne zaman nefes aldığımı hatırlayamadığımı fark ettim.

O köprüde beni korkunç bir şey bekliyordu. Ölümünden daha kötü bir şey. Delilikten daha kötü.

Kaç, diye fısıldadı büyüm, tekrar ve tekrar. Onlar uyurken git ve sis çökmeden uzaklaş.

Leğenin üzerine çömelip yüzüme soğuk su sıçrattım. Kaçma vakti sona ermişti. Nizahl askerlerini gözetlemek için gönderdiğim kitmerler Ahr il Uboor'daydı, bu da ordunun Janub Aya'ya varmasının birkaç saat süreceği anlamına geliyordu.

Leğendeki su duruldu. Mavi gözlü ergen bir kızın yansıması bana baktı, dudağı küçümsemeyle kıvrılmıştı.

Halüsinasyonlar sürekli ve sık oluyordu. Çevrede pusuya yatmış, beni izleyen birini görmeden başımı zorlukla çevirebiliyordum. Her yansımada, her gölgede onlar vardı.

Zamanım tükeniyordu.

Sefa uyanıkken esnedi. Bir güneş ışığı şeridi çapraz kesiyordu

Yüzüne yayıldı, donuk kahverengi gözlerini ılık bir bala dönüştürdü. Kendini oturur pozisyona getirdi ve Marek'in sallanan başını onu uyandırmadan kucağına kaydırıldı.

"Hiç uyudun mu?" Sefa sordu. Parmaklarımı leğene daldırdım, alaycı kızı erittim.

"Nöbet tuttuğum için umarım uyumamışımdır."

"En son ne zaman uyudun?"

Hiç irkilmedim. "Bir gece önce."

Başını salladı, bakışlarını başka yöne çevirdi. Sanki dişleri acı ve sert bir şeyin üzerine düşmüş gibi çenesi gerildi. "Hmm. Biliyor musun, sen ve Marek Fildişi Sarayı'nda nasıl hayatta kaldığımı anlamadığınızı söyleyip duruyorsunuz. İki yüzlülük, çarpıtılmış gerçekler, duman ve aynalar üzerine kurulu bir yer. Cevabı çok basit: Tüm dünyaya yalan söylemek zorunda kalsam bile kendime yalan söylememeye karar verdim. Eğer doğru olabileceğim tek yer kalbimse, o zaman bu gerçeği şiddetle koruyacaktım."

İçimi çektim. Sefa'nın eşsiz sezgilerinin ne kadar yorucu olabileceğini unutmuştum. Ders anlatmaya başlamadan önce kahvaltı etmesi gerekmez miydi? Bir yudum su?

"Kendime yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?"

Sefa uzun, rahatsız edici bir an boyunca beni inceledi. Saçlarımı başımın arkasında bir düğüm haline getirdim ve dağınık telleri kulaklarımın arkasına süpürdüm. Dikkatim tekrar Sırık'a döndü.

"Bilmiyorum," dedi Sefa ve sesindeki çiğ nota beni yakaladı. "Kitmer'i kaldırdığınızdan beri kiminle konuştuğumu anlayamadığım anlar oluyor. Sylvia mısın, Essiya mısın ya da tamamen başka biri misin?"

Savruldum, kendimi toparlamam çok uzun sürdü.

"Senin benden daha fazla takma adın var, Sayali."

"Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Benim kimliğim - ruhum- isimden isme değişmez."

Büyü avuçlarımı yaktı. "Belki de öyle olmalı. Ruhunu bu kadar özel kılan ne ki her zaman kusursuz bir şekilde bozulmadan kalmalı? Ruhlar işaretlenmek için yaratılmıştır. Kırılmak ve parçalanmak için. Onları onarmak için ömürler harcarız ve mezara gittiğinizde ruhunuz başladığınız şeye hiç benzememelidir."

"Katılıyorum." Kederli sözler öfkemin ateşini söndürdü. "Ama

Kim olduğunuzun özü değişmez. Kim olduğunuzun özü, ruhunuzu onarmaya devam edip etmeyeceğinizi ya da her kırıldığında onu parçalara ayırıp ayırmayacağınızı belirleyen şeydir."

"Ugh," diye homurdandı Marek, yüzünü Sefa'nın kalçasına çevirerek. "Kahvaltıdan sonra ruhlarımız hakkında felsefe yapabilir miyiz?"

Marek'in yanındaki yaprak kaydı. Küçük çakıl taşları toprakta dans etti. Elimi yere koydum, anlık titremeyi içime çektim.

Bir şey geliyordu.

"Yukarı! Yukarı!" Efra ağaçların arasından çıktı, diğer nöbetçiler de peşindeydi. Vahşi çığlıkları Jasadileri tam teyakkuza geçirdi. Saniyeler içinde ayağa kalkmıştık. Efra'nın haykırışı ölüm sessizliğindeki kampta yankılandı. "Ormandan gelen Nizahl askerleri -en az birkaç yüz-"

Pandemonium.

Bazılarının Essam'dan gelme ihtimaline karşı hazırlık yapmıştık ama Namsa ve diğerleri gruplar arasında koşturup silah dağıtırken ve talimatlar yağdırırken hâlâ dehşetten solgun görünüyorlardı. Dün gece Lateef'e laf atan iri gözlü çocuğun gevşek ellerine bir balta tutuşturuşunu izledim.

Dehşete kapılmış Jasadis lejyonlarına bakarken, kaleyi bir ölümler denizinin üzerinde yükseltebileceğimi düşündüm. Büyü sınırı, arkasında yığılı cesetlerin anısına dikilmiş parlak bir mezar taşından başka bir şey olmayacaktı.

"Hâlâ vakit varken gitmelisiniz," dedim Marek ve Sefa'ya dalgın dalgın. Orban'dan gelen bir kitmer'ı yeniden yönlendirirken damarlarım acıyla gerildi. Yeni askerler olsun olmasın, Nizahl askerlerini durdurmak için her birine ihtiyacımız olacaktı. "Saklanacak güvenli bir yer bulun."

"Neden saklanalım ki?" Sefa sanki bu öneri bile onu itiyormuş gibi bana yaklaştı.

"Bu senin savaşın değil."

"Senin kavgan bizim kavgamızdır," dedi Sefa. "Seni terk etmeyeceğiz."

"Seni sevdiğimizi fark etmişsindir," diye ekledi Marek, kendisine doğru aceleyle uzatılan ok ve yayı kabul ederken. "En cesur çabalarınıza rağmen."

İşte yine aynı şey. Victor'un Balosu'nda yenik **d ü ş t ü ğ ü m** aynı isimsiz, zayıflatıcı güç. Yükseliyor, kükrüyor, güç topluyor. O Olayın büyüklüğü nefesimi kesti.

Hiç kimse bu kadar uzun süre yalnız kalmamalı.

Dawoud Silsilit Abeer'de gömülüydü ama kulağıma fısıldıyor da olabilirdi.
"BEN-"

Sefa omzumu sıkarak kekelememi susturdu. "Sorun yok. Git, sana ihtiyaçları var."

Onun ve Marek'in ellerini tuttum. "Beni yas tutmak zorunda bırakmayın," dedim ve sert bir bakışla noktaladım. "Eğer askerler bizi yakalarsa, teslim olun. Ormana doğru koşun. Ölmek dışında her şeyi yap."

Marek parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Önce sen."

Kalabalığın en önünde, Hirun'un karşısında tek başıma duruyordum. Arkamda yüzlerce küçük kitmer gökyüzünü karartmıştı.

Sis nehri örtmüş, ürkek tüyler halinde suyun üzerinde süzülüyordu. Siruk'a bu kadar yakinken akıntı çalkalanıyor ve kıyılara ağılıyordu.

Gerçeklik düzgünce ikiye bölünmüştü. Bir tarafta, son kitmerimle uçuyordum, Essam'ın ağaçları altımızda yayılıyordu, ağaçlarının kemikli dalları birbirine kilitlenmişti, sanki Essam çirkin iç organlarını korumaktan başka bir şey yapamıyordu. Nehir, ağaçların arasında bir dil gibi kıvrılıyordu.

Diğer tarafta, askerlerin botlarını yanaştırmasını beklerken köprüyü izledim. Yok oluş ya da kurtuluş ya da ikisinin vahşi evliliği için.

Dirseğimin dibindeki bir varlık ikinci gerçekliği işaret etti. Maia huzursuz bir şekilde topuklarının üzerinde yuvarlandı. "En azından bir bıçak al. Bu çok küçük."

Kabaca bileğim uzunluğunda bir hançer uzattı.
Gözlerimdeki gümüş ve altın ışıltısı bıçağın kenarından parlıyordu.

"Buna ihtiyacım olmayacak."

"Yine de." Maia sessiz bir yalvarışla bıçağı bana doğru itti.

Bıçağı aldım ve botumun içine soktum. "Ağaç hattına geri dön. Bu kadar çok askere karşı büyük işe yaramaz. Yüksek bir noktaya tırman ve diğerlerini uyarmak için elinden geleni yap."

Maia'nın ağzı protesto etmek için büzüldü ama ağzını açmadan oradan ayrıldı. Alçak, uzun bir ıslık sesi sessizliği deldi.

Askerler inmişti.

Jasadis'e verdiğim talimatlar açıktı ama hatırlatmak için elimi kaldırmaktan kendimi alamadım. Onların itaati hayati önem taşıyordu. Tadı ne kadar ekşı olursa olsun bana güvenmeleri ya da sonuçlarına katlanmaları gerekiyordu.

Bir gerçeklikte, tekneler sisi yarararak ilerliyor, keskin burunlu ve sade bir şekilde kıyıya yanaşıyorlardı. Siyah ve mor giysili askerler Janub Aya'nın batı sınırına tırmanırken Hirun'a doğru sıçradılar. Oklar gergin ipler halinde gerilmişti. Kılıçlar kınlarından tıslayarak kurtuldu.

Diğer tarafta, en büyük kitmer'ım kanatlarını katladı ve dalışa geçti.

İlk asker dalgası çoğaldı, yüzlerce asker ilerlerken ıslak botlar toprakta çamur izleri bıraktı.

Her şeyden çok - tekneleri, üniformaları ya da işe yaramaz silahları - o çamur izleri içimdeki iltihaplı yarayı kaşıdı. Janub Aya'nın yıkımının ağzında durduk ve on yıl sonra, tozunu yalamaya bile uygun olmadıkları bir vilayette çamur izlerini takip etmeye mi geldiler?

Yürümeye başladım.

Öndeki askerler tedirgin bakışlar attılar. Bekledikleri her neyse, bu değildi. Kayalık bir düzlükte yürüyen yalnız bir kadın, arka planda kıpırdamadan duran silahlı bir kitle. Gökyüzünde sabırla daireler çizen bir kuş sürüsü.

Onların zavallı ölümlü gözlerinin göremediği şey, yüzümdeki zengin renkli damarlardı. Nabız gibi atıyor, gözlerimin oyuklarının altında kıvrılıyor, şakaklarıma dolanıyordu.

Yanlış yöne baktıklarını fark ettiklerinde artık çok geçti.

Büyük bir gölge bulutları lekeledi. Kulakları yırtan bir çığlık vilayeti delip geçti. Son kitmer'ımın kanat ırpışlarının altında oluşan fırtınanın etkisiyle ağaçlar eğildi ve kırıldı.

Koşmaya başladım, rüzgâr hızlanırken ve hava kitmer'ın arkasında incelirken dudaklarımdan baş döndürücü bir kahkaha fırladı. Ben her zamankinden daha hızlı koşarken o da bana ayak uydurarak üzerimden uçtu. Nizahl askerini öldürdüğüm geceden daha hızlı. Arin'in beni nehrin kenarına kadar kovaladığı zamandan daha hızlı. Hatta Alcalah'ın ilk duruşmasında, bir sürü kuduz köpek ve Lukub şampiyonu peşimdeyken yaptığımdan bile daha hızlı.

Geri dönmeye, kaçmaya çalıştılar ama kendi sayıları aleyhlerine işledi. Zavallı kk karıncalar, birbirlerine çarpıyor ve itişip kakışıyorlardı, kılıçları kabzalarında yağlıydı. Arkadaki yetmiş kadar adam

Arkanı dön ve nehre dal.

İki gerçekliğim birbirine karıştı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kitmer kanatlarını düzleştirdi. Uzun bir patinajla dizlerimin üzerine kaydım ve kitmer ileriye doğru daldı, gövdesi neredeyse başımın üstünü sıyrıyordu.

Kitmer kanatlarını açtı ve Nizahl istilasının ön tarafına çarparken kollarımı iki yana açtım.

Jasad'ın sembolü son bir kez
kükredi. Birlikte alevler içinde
kaldık.

Şanslı askerler patlamanın etkisiyle ağaçlara ve Hirun'a savruldu ama kitmer'in hemen altında kalanların kaderi bağışlandı. Öte yandan, kitmer'in hemen altındakiler hızlı bir şekilde ölme avantajına sahipti, umutsuzca nehre doğru sürünürken yanan etlerinin kokusundan kurtuldular. Hirun'a doğru ilerleyen alevli bedenlerin oluşturduğu izdihama kan donduran ulumalar da katıldı.

Kitmer'in son büyüü de söndüğünde, bedenimin üzerinde dans eden alevler de onunla birlikte söndü. Jasadiler kalan askerlere doğru ilerlerken toprak altımda sarsıldı.

Biri yanımda yere düştü ve çılgınca elleriyle yüzümü kavradı. "Oh, Awaleen'e şükürler olsun!" Sefa boğuk bir sesle konuştu.

"Sana onun iyi olduğunu söylemişim," dedi Marek arkamda bir yerden, şüpheli bir şekilde kısık sesle. Boğazını temizledi. "Ay'ı öldürmek Jasadlı Essiya'yı öldürmekten daha kolay."

Sefa beni sarstı. "Kitmer yandığında senin de onunla birlikte yanacağını söylemeyi unuttun!"

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Elbette. O benim sihrimden, benim sihrim de benden."

Kuzeyden bir çığlık yaygarası geldi. Ahr il Uboor'dan geçen asker alayı gelmişti.

Sefa'nın ellerini çektim ve ayağa kalktım. "İkiniz de geri çekilin. Hemen."

Jasadiler ellerindeki her şeyi askerlerin üzerine fırlatırken büyü havada şarkı söylüyordu. Hayagan büyülerini atlara doğru savurarak binicileri sırtlarından uçurdu. Sahirler silahları olabildiğince hızlı bir şekilde dağıttı. Dört tanesi çoktan yere yığılmış ve güvenli bir yere sürüklenmişti. Genel büyüye sahip olanlar daha incelikliydi. Hareketleri biraz daha hızlıydı. Sanatsız savuruşları biraz daha zarifti.

Kuzeyden gelen bir sonraki asker dalgasına doğru döndüm ve büyüm

Ben gldke güldü.

Üzerimdeki kitmer bulutu, siyah-mor üniformalı sürüye doğru hızla ilerlerken kanatlarını düzleştirdi ve kanatlarının uçları alev aldı. Tüyleri kl olurken parmaklarım yandı, alevler benim ve yaratıklarımın üzerinde birlikte dolaştı.

Essiya olmak beni öldürülmesi zor biri yapmıyordu. *Jasad'ın* varlığı yaptı.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

ARIN

Nizahl'ın üçüncü kapısı düştü ve içinden tarih Hisar'ın topraklarına döküldü.

Yakut Tazılar Arin'in hayal ettiği gibi değildi - Urabi'nin ormanda yarattığı üzücü izlenime hiç benzemiyorlardı. Omuzları kadar yüksek bacakları üzerinde yükseliyor, güçlü pençelerinin altında ezdikleri kapılardan daha uzun görünüyorlardı. Ham yakuttan pürüzlü postları azalan ay ışığının altında parlıyordu.

Arin'in etrafındaki askerler sağlam duruyordu ama havayı dehşet kaplamıştı. Hiçbir eğitim sizi efsanevi canavarlardan oluşan bir sürünün üzerinize doğru geldiğini görmeye hazırlayamazdı.

Eğitimin yaptığı tek şey kılıçlarını havada ve tereddütsüz tutmaktı. Arin elini kaldırdığında, Hisar'ın her penceresinden ve çatısından sarkan yetmiş üç adamın hazırlık için yaylarını gerdiğini anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu.

Tazılar çimenlerin üzerinde ilerlerken toprak havaya savruldu. Diğerlerinden iki kat daha büyük bir Tazı tek bir sıçrayışta yıkılan kapıyı aştı ve Arin sonunda onu gördü.

Sultan Vaida tazısının sırtında öne doğru eğilmişti. Fildişi renginde ipek bir elbise, bacaklarının her iki yanında yırtmaçlar açarak kıvrak vücudunu sarıyordu. Omzuna dökülen kalın örgünün arasından büyük beyaz bir çiçek sarkıyordu.

Arin'in tanıdığı Vaida ile benzerlikleri burada sona eriyordu. Omuzlarındaki derinin yerini ışıltılı yakut parçaları almış, kollarından aşağıya doğru pullar gibi iniyordu. Omuzlarının üzerinden ve köprücük kemiği boyunca uzanıyorlardı. Kan kırmızısı gözler Hisar'ın alanını tarıyor, arıyordu.

Vaida onu gördüğünde, Arin elini bıraktı.

Oklar avluda ıslık alarak ilerledi. Normal bir ok çarpma anında kırılırdı ve Vaida'nın da bunu beklediği açıktı.

Böylece oklar Vaida'nın canavarlarına saplanıp kürklerini parçaladığında Arin, Yakut Tazılar dünyayı sarsan bir kükremeyele geri çekilirken Vaida'nın yaltaklanışını izleme zevkini tattı.

Bir ok filosu daha utı.

Sence gerekli olacaklar mı? Vaun'un sesi, muhafızı infaz ettiğinden beri ilk kez Arin'in zihninde dolaşıyordu. Arin'in bu savaş için yaptığı hazırlıkların tek tanığı oydu ve Arin muhafızın Rawain'den en azından bir sır saklamış olmasına sevinmesi gerektiğini düşündü. Vaun'un hayatından daha uzun süre çınlayan son bir sadakat yankısı.

Birkaç dakika içinde Tazılar üzerlerinde olacaktı. Arin cebinden tahta ateli çıkardı ve Hisar'ın duvarlarında neşeyle yanan meşalelerden birine doğru kaldırdı. O ilerlerken askerler etrafından dağıldı.

Vaida, Arin'in ne yapmak istediğini o yapmadan saniyeler önce gördü. Bağırdı ama Arin yanan ateli uzun otların arasında neredeyse görünmez olan ince beyaz bir toz çizgisine indirmişti bile.

Alev Jeru'nun titizlikle çizdiği çizgilerin üzerinde hızla ilerledi ve patladı. Çizgiler birleşerek Vaida'nın yüzüğünün mührünü oluşturdu.

Ateş Yakut Tazıları'nın etrafını sarmış, yakutlarını kızgın bir tavaya konmuş tereyağı gibi eritmişti. Baira'nın kalıntı büyüsu kendi gücünün kaynağına karşı döndü.

Arin bir Yakut Tazı'nın ilk ölüm çığlığını duydu.

Yakut Tazılar alevlerin arasından sıçrarken ateş barikatı kırmızı renkte parladı. İlk Tazı'nın pençeleri beyaz çizgilerin diğer tarafına indiği anda, yüzlerce siyah ve mor üniformalı alevlere doğru akın etti. Yakut ve elik buluştu, ses Hisar'ın dikkatli saçaklarının tepesine kadar ulaştı.

Bir kılıç, bir Yakut Tazı'nın böğrünü yumuşak bir şekilde kesti ve Tazı pençesinin bir hamlesiyle askerin boğazını yırtıp açsa da, hasar tamamlanmıştı. Bir sonraki asker kılıcını sendeleyen Tazı'nın göğsüne sapladı ve Tazı yana düştü.

Krallıktaki tüm demircileri kullanmasına rağmen Arin, üzerinde Baira'nın mührü kazanmış altı yüz yedi kılıç bulabilmişti

onları. Ok uçlarını yapmak daha hızlıydı ve Arin yürürken onlar da katliamın içinden uçarak alevlerin arasından fırlayan yarı erimiş canavarların yanlarında kendilerine bir yuva buldular.

Vaida katliamın arasından belirdi, beyaz çiçeğinin külü saç örgüsünü tozlandırıyordu. Siyah yanık izleri fildişi elbisesinin alt kısmını yutmuştu.

Arin hiçbir zaman Awaleen'i anladığını iddia edemezdi ama Vaida'nın hırlayan bir Yakut Tazı'ya binmiş yanan cesetlerin üzerinden geçmesini izlerken, Arin uzun bir güçlü Sultanalar silsilesinde Vaida'nın Baira'nın favorisi olduğunu hissetti.

Sultan Arin'in önünde durdu, Tazı'nın burun delikleri Arin'in kılıcından birkaç santim ötede parlıyordu. Tazının sırtından inip ellerini açarak Arin'e yaklaştı. Parmak eklemlerini yakutlar süslüyordu.

"Sevgilim." Vaida'nın sesinin müzikal ritmi sertleşmişti, sanki son karşılaşmalarından bu yana boğazı katman katman dökülmüştü. "Seni görmek ne büyük bir zevk."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Mirayah, Yakut Tazıları üretmek için Baira'nın yüzüğündeki kalıntı büyüsunü kullanmış olabilirdi ama Vaida'dan kendi bedelini tahsil etmişti.

Sultan yaklaştı ve parmaklarını ağzına yaklaştıırken Arin kıpırdamadan durdu. Parmaklardan biri etten değildi; Vaida'nın kopan parmağının büyüdüğü yuvayı yakuttan bir şerit delmişti.

"Kendine ne yaptın, Vaida?" Tiksinti ve dehşet güçlerini birleştirerek Arin'in kontrolünün zirvelerinde kaynadı.

"Mirayah, Baira'nın büyüsunü yüzükten ancak en değer verdiğim şeyden vazgeçersem çıkaracaktı," dedi Vaida hazırlıksız bir şekilde. "Onu güzelliğimle besledim. O kadar şaşkın bakma Arin. İçeri girdiğimde bedelini biliyordum."

Garip bir şekilde düşünceli görünüyordu. Hatta hüzünlü. "Mirayah senin güzelliğinle karnını doyurabilirdi. Korkunç, sinir bozucu güzelliğinle. Dikenler yerine çiçeklerin arasına ekilmiş olsaydım, karanlık ve aç şeylere karşı kendimi korumayı asla bilemeyebilirdim - eğer senin gibi bir yüze sahip değillerse. Beni bütünüyle tüketmene izin verebilirdim."

Bir ok daha Vaida'nın yakınından ıslık çalarak geçti ve başını birkaç santimle ıskaladı. Arin'e doğru bir adım attı, eşit derecede hile ve şakacılıkla. Bir ok Arin'i bulmadan onu da bulamazdı.

Arin onun kırmızıya çalan gözlerine baktı. "Ben karanlık ve aç bir şey miyim?" "En karanlığı." Vaida eğildi, ayak parmaklarını kaldırarak Arin'in kulağına fısıldadı.

"En aç olanı."

Yakut Tazılar Hisar'ın arazisi içinde yer alan acemi kamplarından ilkinde yaklaşırken çığlıklar yükseldi. Arin dönmedi.

"Jasadis kovani krallıklarına doğru ilerlerken burada olacağınızı düşünmemiştim. Ticaret yollarında birkaç yavrusunu gördüm.

-Muhteşem, değil mi? Krallıklarımızın efsanevi yaratıklarının birçoğu tekrar geri dönüyor." Vaida Arin'in yeleğini okşadı, neredeyse endişe diye geçiştirdiği bir duyguyla Arin'i izliyordu. "Önce onu öldürmezsen seni öldüreceğini biliyorsun." Arin'in sesi soğukkanlılığını korudu. "Sırada senin için geleceğinden mi endişeleniyorsun?"

Vaida bir kahkaha attı. "Canım, o kızdan kesinlikle çok korkuyorum. En uçucu güç kendini tanımayan güçtür ve Jasadlı Essiya kendi cesedinin üzerine yüzünü bilmeden çömelebilir. Kendi kendisinin katili olduğunu fark etmeden."

Arin'in omurgasından bir ürperti geçti.

Etraflarında Vaida'nın Tazıları yavaş yavaş Arin'in askerlerinin üzerine saldırıyordu.

Ölen her Tazı için bir düzine Nizahl askeri ölüyordu. "Buna hâlâ bir son verebilirsin Vaida."

Sultan'ın gözlerinin yerine parlayan yakutlar da en az gerçek gözleri kadar mağrurdu. "Bitirmek mi? Canım, daha yeni başlıyorum."

Arin tepki veremedi Vaida alevlerin arasından geri adım attı ve gözden kayboldu.

Arin bininci kez kendine bu savaşın diğer tarafında nelerin beklediğini hatırlattı.

Jeru şimdiye kadar Ehal'i ve kendi atını toplamış olmalıydı. Karınları doyurulacak, dinlendirilecek ve Kale güvene alınır alınmaz doğrudan Sırık Köprüsü'ne gitmeye hazırlanacaklardı. Nusret Kamel yarındı ve Arin'in ona zamanında ulaşabilmesi için gece boyunca at sürmesi gerekecekti.

Nizahl elindeyse Essiya'nın kaleye ihtiyacı *olmazdı* ve Arin Nizahl. Komutan ve Yüce; kılıç ve taç.

Ben Malika'nın silahıyım ve kendimi sadece ona adıyorum.

Arin kılıcını bir Yakut Tazı'nın ağzından geçirdi ve iki elini kullanarak kafatasını bükte. Etrafında, Lukubi askerleri

Yakut Tazılar Nizahl askerlerine karşı çarpışmak üzere yola çıktılar, korkunç savaş becerileri yanlarındaki canavarlarla desteklenmişti.

Eğer safları bozulursa, eğer alevler sönerse, eğer Tazılar düzenlerini yırtıp Hisar'ın ötesindeki kasabalara akın etmeyi başarırsa, eğer sis çökmeden önce Essiya'ya ulaşamazsa... olasılıklar ensesinde bir tırpan gibi sallanıyordu.

Vaida'yı tekrar bulduğunda, kan kollarını kollarına yapıştırmıştı ve yelege lime lime olmuştu.

Vaida sönmekte olan alevlerin çevresinde durmuş, bakışlarını Hisar'a dikmişti.

Arin sağ eldivenini çıkarıp çimlere bırakırken, keşke anlama şansı olsaydı diye düşündü. Neden hayatını atalarının bu katliamı önlemek için hazırladığı anlaşmaları ihlal etmeye adanmıştı? Vaida'nın Hisar'la -Nizahl'la- ilgili bu kadar arzuladığı şey neydi?

Aptalca sorular, derdi babası. Cevap tek ve aynıydı.

Güç.

Vaida'nın uzmanlaştığı şey Rawain'in bile asla ustalaşamayacağı bir sanattı. Dikenli tellerle sarılmış konfor. Lüks ve çöküş, içi boş bir krallığı süslüyor, halkını her türlü gerçek arayıştan, her türlü gerçek tutkudan yoksun bırakıyordu. Amaçtan çok sunumu önemseyen, ilmi boğan, günün hevesiyle yönetilen nesiller boyu hükümdarlar tarafından harap edilmişti.

Arin, Vaida'nın Lukub'u ne kadar ustaca mükemmel bir illüzyona dönüştürdüğünü inkâr edemiyordu. İsyan yok, muhalefet yok; sadece sessiz sedasız ortadan kaybolmalar ve kız kardeşinin hayatı için pazarlık yapan bir Şampiyon; casuslar, boş kütüphaneler ve Fildişi Sarayı'nın içine iğnelenmiş derisi yüzülmüş yüzler.

Nizahl'ın ordularıyla fethedemeyeceği hiçbir şey kalmayacaktı. Genişlemesini Essam Ormanı ile sınırlamasına gerek kalmayacaktı. Bir daha asla destek için Zinish Anlaşmaları gibi bir antlaşmaya bel bağlamak zorunda kalmayacaktı.

Arin ikinci eldiveni bıraktığında Vaida bakışlarını indirdi, hâlâ ölçülü bir tempoyla ona doğru yürüyordu. Güldü. "Sanırım çocukluğumuzdan beri ellerini ilk kez çıplak görüyorum. Bu olayı, o parmakların Tazı'nın dişleri arasında ne kadar çabuk kırılacağını test ederek kutlayayım mı?"

"Bunu yapmak istemiyorum." Arin ona ulaşmadan durdu. "Baira

O yüzüğü geride bıraktığında Sultanas'ı lanetledi. Awaleen'ler kaprisli ve zalimdir; hediyelerinin her zaman sonuçları olmuştur."

Vaida'nın kaşlarından yakut dikenler fırladı, Fildişi Sarayı'nın önündeki dikilitaş gibi ince ve sivriydi. Kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Hiçbir hediye bedavaya gelmez, Arin. Ayrıca, şimdi ikimiz de lanetlenebiliriz. Senin için gümüş saçlar, benim için yakut gözler. Çocukken hayalini kurduğumuz şey tam olarak buydu, hatırladın mı?"

Arin hatırlıyordu. On yaşında olduğunu ve hizmetkârların merdiven boşluğunda Sorn'dan saklandığını hatırlıyordu. Orban Varisi'nin avcılıkla ilgili gevezeliklerini dinlemeye bir dakika daha tahammül edemezdi ve Arin henüz bir konuşmayı kibarca dondurma sanatında ustalaşmamıştı. Vaida onun izini bulmuş ve sonraki iki saatini onu eğlendirmek için parmaklarıyla gölge yaratıklar yaparak ve Arin'e maceralarıyla ilgili uydurma hikâyeler anlatarak geçirmişti. Karşılığında Arin onu Hisar'ın bahçelerinde yürüyüşe çıkarmış ve o en sevdiği çiçeklerle doldururken sepeti taşımıştı.

On bir yaşındayken saçlarına nar ve pancar tentürü sürmesine izin verdiğini hatırlıyordu çünkü yaşlı bir adamın saçlarına sahip olduğu için ağlamıştı ve Arin öldüğünde Sorn'a mahkum olmak istemiyordu.

Annesinin cenazesinden bir saat önce Vaida'nın onu bulduğunu ve ceketinin düğmelerini yanlış iliklemeye zorladığını hatırlıyordu.

"Çok şık görünüyorsun, sevgilim. Akbabaların bir gösteriye ihtiyacı var," diye fısıldamıştı. "Beslenmek istiyorlar. Onlaraagalayacakları bariz bir şey verirsen daha derine inmezler."

Bir yıl sonra, annesinin cenazesinden sonra onun en sevdiği çiçeklerden binlercesinin Fildişi Sarayı'na gönderilmesini emretmişti.

Vaida onun ilk dostu ve en sevdiği düşmanıydı.

"İşte sana dokunduğumda olacaklar, Vaida." Arin ellerini arkasında kavuşturarak ona doğru bir adım attı. Belindeki kuşağın içine soktuğu hançerin sapı bileğine çarptı.

"Baira'nın sana bulaştırdığı çürümüş kalıntı büyüünün her zerresi senden babamın esasına akacak. Tazılar solacak ve yok olacak. Zinish Anlaşmalarını ihlal ettiğin için mahkemeye çıkarılmayı beklemek üzere seni Hisar'ın altındaki bir zindana götüreceğim. Krallıklar arasında hiç dostun yok. Kral Murib ve Omal aracı konseyi seni suçlu bulacak. Seni ölüme mahkum edecekler ve ben de seni bahçelere gömeceğim.

Fildişi Sarayı'nın. Konseyinizin başkanı ya da tayin ettiğiniz mirasçınız tahtınıza oturacak ve Baira'nın soyundan gelenlerin zincirini kıracak."

Bir adım daha. Vaida onu izledi, iri Yakut Köpeği omzunun arkasında hırıliyordu. Havayı bir çığlık kapladı ve aniden bir çıtırtıyla sustu.

Vaida'nın dudakları ince bir eğlenceyle büzüldü. "Hepsi tek bir dokunuşla mı?

Vay, vay."

"Alternatif şu: laneti boşaltmama izin verersen ben de senin eve gitmene izin veririm," diye devam etti Arin, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Babamı mahkûm eden mahkemede oturacaksın. Resmi prosedürler boyunca onun yargıcı ve infazcısı olabilirsin."

"Babanın tahtını ve kellesini istiyorum, Arin." Vaida gülümsedi. "Lukub'un kapılarına asılması için cübbesinden bir duvar halısı yaptıracağım."

"Sana kafasını ve cübbesini verebilirim."

Bu Arin'e bir duraksama ve şaşkın bir göz kırpma kazandırdı. Vaida Arin'in böyle bir anda bile ona yalan söylemeyeceğini biliyordu.

"Nizahl'ı istiyorum."

Arin'in bakışları Hisar'ın etrafındaki taş duvarlara yerleştirilmiş meşalelerin üzerinde gezindi. Krallığın üzerinde dolaşan sis dağılmıştı ve ay, Hisar'ın sınırları içinde devam eden katliamın üzerinde alçakta asılı duruyordu.

"Sana Nizahl'ı veremem."

"Bunu seçimlerinden biri yap." Son adımlarını Arin'e doğru atarken Tazı'nın burun delikleri alevlendi. Vaida Arin'in yakasıyla oynarken köpek dişlerini gösterdi. "Diğer ikisi uygun değil."

Yaratığı tüm yıkıma rağmen Vaida bir savaşçı değildi. Korkması gerekenin silah değil, onu kullanan rakip olduğunu asla öğrenemedi. Savaşların Yakut Tazıların ya da parlak mızrakların sayısına göre değil, tek bir hatanın kaderine göre kazanıldığını.

Arin kılıçları ve okları dövdürürken, mühürün tek bir hançere kazınmasını da istemişti. Bu hançeri ancak Sultana nefesini paylaşacak kadar yakın durursa kullanabilecekti.

Hançer göğsüne saplandığında, Vaida'nın ne olduğunu anlaması sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu senin seçeneklerinden biri değildi," dedi kısık bir sesle. "Beni kandırdın."

Bir ok fırtınası Arin'in üzerinde şaha kalkan Tazı'yı parçaladı. Arin onun savrulan pençesinin yolundan eğilerek çıktı. Tazı, Arin'e çarparken yer sarsıldı.

yanlarında yere düştü. Vaida'nın gözleri hançerden Arin'e kaydı. Kabzayı bırakan Arin'in kolunu tuttu.

"Eğer ölürsen, Tazılar da seninle birlikte ölür." Kız ona doğru yığılırken onu yakaladı ve yavaşça yere indirdi. "Bu benim uygulamak istediğim bir seçenek değildi."

Vaida öksürdü. "Sinsi."

Dudaklarının kenarları kanla kaplanmıştı. Arin onu kendine doğru çektiğinde direnmedi. "Rawain'in kellesini gerçekten bana verecek miydin?"

Arin dikkatle Vaida'nın saçından bir tutam ot kopardı. "Evet."

Vaida hançeri göğsünden çıkardı. Kalbinin üzerindeki ipeğin altından kan fışkırıyordu. "Öldüğümde Baira'yla karşılaşacağımı düşünüyor musun?"

Arin onun yanında diz çöktü.

"Yalan söyle bana, Arin," diye fısıldadı. "Sadece bu seferlik. Hayal etmek istiyorum

"

Böylece Fildişi Saray'dan Hisar'a kadar Tazılar ölmeye başladı, Arin, Vaida'ya Awala'sıyla yeniden bir araya gelme hikâyesi ördü, tıpkı gizli merdiven boşluğunda onun için yarattığı hikâyeler kadar canlı ve dikkat dağıtıcıydı. Nizahl askerleri Tazılar'a ve zayıflayan Lukubi kuvvetlerine karşı ilerlerken, Arin Vaida'nın nefes alış verişinin sığılaşmasını dinledi.

"Korkuyorum," diye inledi Vaida. Kıp kırmızı gözyaşları şakaklarına gömülü yakut çivilerin üzerinden akıyordu. "Arin, korkuyorum."

Arin'in göğsündeki sızı tüm vücuduna yayıldı. Vaida'nın yanına uzandı, omzunu onun omzuna bastırdı. "Yirmi dördüncü yaş gününden önceki gece Hisar'a geldin ve bana bir soru sordun."

"Sordum mu?" Yumuşak ve uyuşuk.

"Bana Nizahlı Arin olarak doğmamış olsaydım ne yapacağımı sordunuz. Kim olmak isterdim?"

"Sarhoş olmalıydım."

"Sana olduğum kişi olmadığım bir gerçekliği hayal edemediğimi söyledim."

Başını sola doğru eğdi, yarım gözlü bakışları ona odaklanmamıştı. "Her zamanki gibi can sıkıcı bir cevap."

Arin kıkırdadı. "Evet, o zamandan beri tekrar düşündüm. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Gözleri kayarak kapandı. "Mm."

"Bir çiçek olabilirdim' demiştin."

Vaida'nın dudakları kıkırdadı. Arin onun gülümsemeye çalışıyor olabileceğini düşündü.

"Kesinlikle sarhoş," diye fısıldadı.

"Hâlâ bir hayatın olabilir. İyi bir hayat," dedi Arin. "Büyünün geri kalanı ölmeden önce elimi tut. Eğer yeterince kaldıysa, onu çekmek hasarın bir kısmını iyileştirebilir."

Vaida'nın gözlerini tekrar açması tarifsiz bir çaba gerektirmiş gibiydi. Belli belirsiz, Arin'in güçlkle yakalayabildiği kadar belirsiz bir sesle, "Ama seçeneklerin var," dedi.

Arin hayatının son bir ayında çok fazla şeyin sona erdiğini görmüştü. Çok fazla yıkım. Arin'i bir sonraki sözünü söylemeye zorlayan şey merhamet olduğu kadar kindi de. Onları bu savaş alanına sürükleyen güçlere, Arin'in elinden almaya çalıştıkları kontrol için duydukları kin.

"Dördüncü bir seçenek daha var, Vaida. Senin seçtiğin bir gelecek. Bu alanda ölüp ölmediğini ya da Mirayah'a geri çekilip çekilmediğini kimsenin bilmeyeceği bir gelecek, çünkü bedenin Tazılarla birlikte yok olacak. Gücünüzün sadece hayal edebildiklerinizle sınırlı olduğu, sizin kadar zeki bir âlemde inşa edebileceğiniz bir gelecek."

Hisar'ın sireni sonunda sustuğunda bir zafer kükremesi alanı kapladı. Tazılar yenilmişti. Bir esinti Arin'in saçlarını bağından çözdü. Onu Mahair'den çıkaran ve Gibal'da ona göz kulak olan kitmer tepesinde daireler çiziyordu. Niseeba bir balkonun çıkıntısına indi ve bekledi.

Belki de Arin'in Jasad'a zamanında ulaşmak için Ehal'e ihtiyacı olmayacaktı.

Sultanın son nefesleri aralarındaki havada buğulandı.

"Hep o güzel sözlerinle," diye iç geçirdi Vaida, ince omuzları çimenlere gömüldü. Elbisesinin önü kan içindeydi. "Tamam, Arin. Tut... elimi."

Çok geç olabilirdi. Muhtemelen çok geçti.

Arin yine de elini Vaida'nın elinin etrafına kapattı.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ESSİYA

Cesetler Janub Aya'yı kaplamıştı ve duman havayı boğuyordu.

Nizahl askerlerinin kömürleşmiş cesetlerinin etrafından dolaştım. Kitmerimin izi etraflarındaki toprağa kazınmıştı. Hayatta kalan kuvvetler güneş battıktan sonra Ahr il Uboor sınırına çekilmişti ve kamplarının üzerinde nöbet tutmaları için üç kitmer göndermiştim. Hareket ederlerse haberim olacaktı. Büyük ihtimalle kuşatmaya devam etmek için sabaha kadar bekliyorlardı.

Nusret Kamel'in yıldönümü için Siruk'un üzerindeki sisin dağılacağı sabahı.

Tanıdık yüzler için ölüleri taradım. Sefa ve Marek'i çoktan kontrol etmiştim. Marek sarsılmıştı; anlaşılan Rawain'in ölümlerine gönderdiği alaylardan biri de Marek'in saklandığı Kuzgun yerleşkesiydi. Henüz tanıdığı biriyle karşılaşmamıştı ama Sefa'nın kollarını Marek'in sert bedenine doladığını ve saçlarını okşadığını görmüştüm.

Maia'nın kocasını gördüğümde donakaldım, başı yerde doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

"Henüz bilmiyor," diye mırıldandı Lateef, yanımda belirerek. Gözleri kızarmıştı ve kan lekeleri giysilerini ıslatmıştı. "Hâlâ onu arıyor."

Maia'nın kocasına baktım. Burada ölmüştü ve onunla birlikte Maia'nın kalbinin yarısını da alacaktı. Onun zıplayan ayaklarını, her zamanki gülümsemesini alacaktı. Ölüler bu dünyayı nadiren eli boş terk ederdi.

"Onu diğerleriyle birlikte nehre götürün. Ölüm ayinini gerçekleştirebilir. Gece boyunca onun adını söyleyerek dolaşmasına izin vermeyin."

Sefa ve Marek'in yanına döndüm. Sefa devrilmiş bir arabanın kenarına sokulmuş, devasa tekerleğin arkasına saklanmıştı, Marek ise arabanın içinde volta atıyordu.

onun önünde.

"Eee?" Marek ben yaklaşır yaklaşmaz sordu. "Kaç kişi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Nusret Kamel'den sonra ölüleri sayacaklar. Yarın daha çok ölecek var."

Sefa kolunun iç kısmından yüzünü çekti. Alt dudağı titriyordu. "Büyü mü konuşuyor yoksa sen mi?"

Vagonun tekerleğinin pürüzlü yüzeyini sıyırdım ve sessiz kaldım. Bu iyi bir soruydu ve benim iyi bir cevabım yoktu. Büyümün sesi düşüncelerimin üzerine en ince iğneyle kendini dikmişti, varlığı zihnimin dokusuna işlemişti. Artık dikişleri göremiyordum.

"Yarın kaleyi yükseltmek zorunda değilsin," dedi Marek. Yalvaran yüzünü görmezden gelerek uzanan kollarından uzaklaştım. "Arin geri geliyor. Nizahl'a sahip olursan, diğer krallıklar da geri çekilecek. Kaleye ihtiyacınız olmayacak."

Kaskatı kesildim. Marek ne zamandan beri ona *Arin* diyordu?

"Geri döneceğine inanıyorsan aptalsın," dedim. "Tıpkı benim onun kalacağını düşünerek aptallık ettiğim gibi."

"O sadece bu işin savaşa dönüşmesini engellemek için gitti, bize-" "Asa nerede?" Araya girdim.

"Sylvia..." Gözyaşları Marek'in yanaklarına döküldü. "Lütfen. Sana ihtiyacımız var." Efra'nın sessiz uyarı karışmış ile

Marek'in ağlamaklı Fısıltı,

omurgamı titretti. İçime işlemek yerine, büyüümün katı bariyeriyle karşılaştı. Başladığım ve sihrimin bittiği sınırlar daralmıştı, bu yüzden hissetmem gereken duyguların sadece anlık görüntülerini yakalayabiliyordum.

İkimiz de biliyoruz ki büyüün seni tükettiğinde neler olduğunu hissedebiliyorum.

Sen... sen yok oluyorsun.

Bir kez daha, en son ne zaman nefes aldığımı hatırlayamadığımı fark ettim.

"I-" Sihrimin içinden geçmek imkansızdı. İç içe geçmiştik.

Varlığımın her zerresinde, her ilmeğinde.

Marek sert bedenimi kollarının arasına aldı ve beni sıkıca tuttu. "Ailemi savaş alanında kaybettim. Sevdiğim herkes bir başkasının tahtını korumak için öldü. Sen ve Sefa sahip olduğum tek şeysiniz."

Kollarım yanlarımda gevşek duruyordu. Onları Marek'e dolamaya çalıştım ama itaat etmediler.

"Ölmeyebilirim."

Sefa ayağa kalkmak için arabayı kullanarak konuştu. "Her şekilde öleceksin."

Ah, bunu düşünemezdim. Herkesi ölüme karşı özel bir iştahım olmadığına, aslında ailemin kaderinden kaçınmak için büyük çaba sarf ettiğime ikna etmekten yorulmuştum. "Başka seçeneğim yok! Eğer Nusret Kamel'i kaçırsak, sis bir on yıl daha çökmeyecek. Nizahl Varisi'nin babasının tahtını elinden alması gibi zayıf bir ihtimale bel bağlayamam."

Diğer nedenimi söylemeden bıraktım.

Büyüm bana bir on yıl daha kazandırmayacaktı. Öyle ya da böyle beni alt edecekti. En azından kaleyi yükselttiğimde, bu çılgınlığa değecekti.

Marek dudaklarını birbirine bastırarak ondan ayrılmama izin verdi. "Nizahl Varisi yarın gelirse kaleyi yükseltmeyeceğine dair bize söz ver."

İlk kez büyüm ve ben aynı fikirdeydik. İkimiz de Nizahl Varisi hakkında düşünmek istemiyorduk. Kalbimi katliama sürüklemişti ve ikinci kez inancı koruyabilecek çok az şey kalmıştı.

"Söz veriyorum," dedim. "Biraz dinlen."

Hayatımın son gününde güneş, yeniden başlayan savaşın çılgınlıklarını da beraberinde getirerek Sırauk Köprüsü'nün üzerinden doğdu. Nizahl askerlerinin Janub Aya'ya akın edişini, dünkü savaşta büyüleri tükenmemiş olan Jasadis dalgasıyla çarpışmalarını kuru gözlerle izledim. Diğerleri arkada mevzilenmiş, ilk sınırı geçmeyi başaran herkesi kesmeye hazırlanmıştı.

"Denize doğru gidin," diye emrettim Marek ve Sefa'ya, yüzlerindeki donuk ifadeye aldırmadan. "Kum tepelerini geçmeye çalışırlarsa geldiklerini göreceksiniz. Kale yükselene kadar saklanın."

"Essiya-"

Asayı gömdükleri yere doğru ilerledim. Başka bir ricayı daha kaldıramazdım. Büyüm zaten köprüden ayrılp kaçmamı, sis çökmeden önce ortadan kaybolmamı istiyordu. Eğer diğerlerini ikna ederlerse

Jasadileri burada ölüme terk edebilirim. Hâlâ ticaret yollarında olan binlercesini terk edebilirim.

Asayı çıkardım. Kuzgunun kanatları kürenin etrafında kıvrılmıştı, Rawain'in eli kürenin etrafında değilken bir şekilde daha da hırçınlaşmıştı.

Sis inatla köprüye yapışmış, dağılmayı reddediyordu ve ben belki de hiç dağılmayacağı düşüncesiyle boğuştum. Nusret Kamel hakkındaki kayıtlar tutarsız ve bölük pörçüktü. Ya bu, Janub Aya'daki köylülerin sıkılmış zihinlerinde canlanan bir masaldan başka bir şey değilse, sisin yanında yetişen bir nesli eğlendirmek için anlatılan bir hikâyeden başka bir şey değilse?

Kuzgunun donmuş kanatlarının izini sürdüm. Bu Arin'in bir parçasıydı. Rawain'in çaldığı, muhtemelen onarılamayacak kadar bozulmuş bir parça.

Lanet olsun. Lanet olsun ona.

Gözlerimi kapatmadan önce savaşın hiçbirinin ilk Jasadis dalgasına nüfuz etmediğini kontrol ettim. Ne de olsa Marek ve Sefa'ya bir söz vermiştim.

Nizahl askerlerini gözetlemek için gönderdiğim kitmerler Jasad üzerinden yelken açmıştı. Hisar'dan Janub Aya'ya gitmek için kullanabileceği bir düzine rota vardı ama her birini kontrol edecek vaktim yoktu. Kitmer, Usr Jasad'ın enkazı üzerinde, Bakir Kulesi'nin acımasız profilini geçerek ilerledi. Gümüş saçlı binici hiçbir yerde görünmüyordu.

Tanıdık bir çığlık beni kitmer'in kafasından kopardı.

Bir grup asker Suhna Denizi'nden çıkan kumlu yamaçlardan hızla geçerek Jasadileri arkadan kuşattı. Jasadiler yeni saldırıyı durdurmak için her şeylerini ortaya koyarken havayı büyü kapladı.

Ama ilk başta bunların hiçbiri kaydedilmedi.

Beni kitmer'dan çeken çığlık Sefa'nınkiydi.

Acemilerden biri Sefa'yı arabanın arkasında, kılıcını ölü bir balık gibi tutarken görmüş ve mızrağını fırlatmıştı.

Açıklığın diğer tarafında olmasaydım, belki de zamanında ona doğru koşabilirdim. Bir saniye bile daha erken görebilseydim, onu durdurabilirdim. Bir keresinde Sefa'yı hedef alan bir hançeri dondurduğum gibi mızrağı da dondurabilirdim; yolunu saptırabilir, hatta yavaşlatabilirdim.

Ama ben bir saniye bile erken görmedim. Marek'in Sefa'ya çarpıp onu mızrağın yolundan fırlattığını gördüm. Mızrağın ucunun Marek'in göğsünü yararak onu yere savurduğunu gördüm. Donup kaldım. Mızrağı fırlatan cılız asker de dondu kaldı. O da

gözlerini hızla kırıştırdı, yüzü bir korku maskesine dönüştü. "Marek?" Yüzü kızardı ve etrafında döndü. "Zane! Yardıma ihtiyacım var!" Asker diğerlerine doğru koşmaya başladı.

Sanki bir önemi varmış gibi.

Sanki çok geç değildi.

Korkak olduğum için Sefa'nın yerde biraz daha kalmasını istedim. Yanaklarına gömülen çakıl taşlarının tozunu almak ve baş dönmesiyle mücadele etmek için daha fazla zaman harcamasını istedim. Huzur dolu son dakikalarının tadını çıkarsın istedim. Onun için, başına geleceklerden çok daha fazlasını istiyordum. Onlara doğru koştum ama biliyordum. Zaten biliyordum.

Sefa dirseklerine kadar itti, acı dolu bir iniltiyle dizlerinin üzerine yuvarlandı.

Çığlık attığında elimle ağzımı kapattım. Bu öyle bir çığlıktı ki, bir ruhun en derinlerinden kazınmış, içgüdüsel bir geri dönme dürtüsü yaşamadan duymak imkansızdı. Cildinizi soğuk ve nemli hale getirdi, kalbinizi boğazınıza ve midenizi ayaklarınıza zorladı. Zamanın hafızamdan asla silemeyeceği türden bir çığlıktı.

Marek'in omurgası zayıf bir şekilde kasıldı, gövdesindeki kaslarla birlikte spazm geçirdi. Kan tüm ön tarafını kaplamıştı, en koyu renk ise kaburgalarının altında, mızrağın çıkıntı yaptığı yerdeydi.

"Oh hayır. Oh hayır, hayır, hayır, hayır *hayır*-" Sefa'nın çığlıkları Marek'e doğru sürünürken tutarsızlaştı. "Hayır, Marek, lütfen. Lütfen!"

Marek'in kalbinin yavaşladığını neredeyse duyabiliyordum. Dudaklarını Sefa'ya gülümsemek için bükmek için harcadığı çabayı hissettim. Bir şaka yapmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm, belki de Sefa'nın çevresel görüşü ya da kanın bu gömleği nasıl iyileştirdiğiyle ilgili bir söz.

Her ne söylemiş olursa olsun, Sefa için söylemiş olacaktı. Her zaman Sefa için olmuştu.

Ama Marek boğuldu, ağzının iki yanından kan akıyordu. Sefa mızrağı itip kakmadan onu yan çevirmeye çalıştı, ince bilekleri Marek'in ağırlığıyla mücadele ediyordu ama pes etmektense kırılmalarına izin vermesi daha muhtemeldi.

Marek'i tekrar sırt üstü çevirdiğinde, bir zamanlar mizahla dans edişini izlediğimiz parlak yeşil gözler, kalpleri çalan ve sık sık onları kıran gözler, bulana kadar her odayı tarayacak gözler

Sefa, sabitlenmiş ve bakıyordu. Marek'in asla olamayacağı bir şekilde donuk.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde gitmişti. Büyüm ölüme karşı koyabilirdi ama ölüm ödülünü aldıktan sonra peşini bırakamazdı.

Çiftin önünde durdum, asa kansız yumruğumda sıkılıydı. Son Lazur da gitmişti. Asla asker olmak istemeyen, hayatı Sefa'nınkiyle birleşen ve asla gitmesine izin vermeyen adam, diğer kardeşleri gibi bir savaş alanında öldü.

Sefa'dan çıkan sesler beni iliklerime kadar dondurdu. Bir daha asla eskisi gibi olamayacak bir kalbin kırılmasının acısı. Bütün bir hayatın ellerinizde küle dönüşmesi.

Tenimi bir ürperti kapladı. Marek'in cesedinin üzerine eğilmiş Sefa'nın görüntüsüne döndüm.

Sis çökmüştü.

Sefa'ya ya da Marek'in cesedine dönüp bakmadım. Her taraftan yaklaşan asker dalgasının altında kalan Jasadis'e de bakmadım.

Köprüye doğru yürüdüm, büyüm içimde direniş içinde çırpınıyordu ve okumaya başladım.

Büyüyü tekrar okudum ve burnumdan damlayan kanı fark etmedim.

Büyüyü üçüncü kez okudum ve şakaklarımın arasında patlayan acı bir cehennemde sadece bir titreşim oldu.

Büyüyü dördüncü kez okudum ve damarlarım patladı. Altın ve gümüş derimin içine döküldü, bir nehre daldırılmış kanayan bir avuç içi gibi yayıldı.

Yer sarsılırken arkamdan çığlıklar yükseldi. Bir altın akıntısı yeryüzündeki görünmez bir çizgi boyunca dalgalandı ve yukarı doğru patladı.

Kale belime kadar yükseldi. Buradan Usr Jasad'a kadar uzandığını hayal ettim, parlak, sağlam ve güzel. Altıncı kez okuduğumda, ağzımdaki kanın metalik tınısına aldırmadan genişçe gülümsedim. Giderek daha fazla figür sınıra doğru adım attı ve benimle birlikte okudu. Halüsinasyonlarımdaki figürler el ele verip kaleye doğru adım attılar.

Büyüm varlığımın her köşesinde patladı. İçimde spiralleşti

Ciğerlerime, karnıma yerleşti. Parmaklarını kalbimin etrafına doladı. Bu bana kelepçelerimi kaybetmemi hatırlattı, ancak büyümün ilk özgürlüğü çok daha ezici hissettirmişti.

İkinci özgürlük beni sakinleştirdi. Işık, zihnimin arkasına süpürdüğüm kırık parçaların üzerinde süründü ve çocuğunun tembelliğiyle yüzleşen kuşatılmış bir anne gibi onları tekrar bir araya getirmeye başladı.

Tam olarak nasıl uyduklarını, nereye gitmeleri gerektiğini biliyordu. Parça parça, sihrim beni yeniden inşa etti. Geri kazandığım her parça için bir figür kaleye adım attı. Onların gümüş cıvatalar halinde eriyip kalenin yüzeyinde süzülüşünü izledim, ısıltılı izler reçinenin içinde onları takip ediyordu.

Büyüyü yedinci kez okuduğumda, şelaledeki siyah saçlı adam yanımda kalan tek kişiydi. Kaleye adım attı ve parlayan altın parçaları halinde dağılmaya başladı, paramparça yıldızlar gibi kale boyunca yarıştı.

Ve hatırladım.

"Bizimle kal," dedi Dania. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sadece buradaki yerini bulana kadar."

Başımızı salladık, kız kardeşimizin yüzünü avuçladık. "Sizin krallığınızda kalırsam yerimi nasıl bulacağım? Aranızda bulduğum rahatlığa gömüleceğim ve bu dünyada asla kendi köşemi yaratamayacağım."

İnce bir kol bizimkinin arasından geçti. Kolun ucunda, göklerde terk ettiğimiz yıldızlardan daha güzel, içinde parlasınlar diye şekillendirdiğimiz gece kadar karanlık ve aydınlık bir yüz vardı.

"İzin verin sizinle geleyim. Doğuda sizi nelerin beklediğinden bile emin değiliz. Hirun'un o tarafında hangi büyüler serbestçe dolaşıyor."

Baira'nın alnından öptük. "Bana ne yapabilir ki? Dolaşan her sihir bizim sihrimizdir, çarpıtılmış, çürümüş ya da unutulmuş olsa bile. O da beni en az senin kadar sevecektir."

"Çok inatçısın," diye iç geçirdi Kapastra. Yavru bir rochelya omuzlarına kıvrıldı ve yassı başını köprücük kemiğine yasladı. Dalgınca onun pullu kulağını okşadı. "Krallıklarımızın senin de krallığın olduğunu biliyorsun. Bize ait olan sana da aittir, Rovial. Büyümüz birdir."

Gölümsedi
k.
"Biliyorum
."

Hirun'da durduk, parmaklarımızın uçlarını akıntının üzerinde gezdirdik ve dünyanın kalp atışlarını dinledik.

"Neden 'Jasad'?" Dania sordu. Elleri kalçalarında, tepenin üzerinde duruyordu. Dünyanın yeni sahiplendiğimiz köşesini, asla bastıramadığı bir verimlilik ve taktiksel analizle inceliyordu. Henüz görülecek pek bir şey yoktu. Etrafımızda uçsuz bucaksız yeşil tepeler halinde uzanan çayırdaki hiçbir yaşam belirtisi görülüyordu. "Biraz belirsiz, değil mi? Hatta ürkütücü."

Bir çürük yatağından kırık bir hurma kopardık. Meyvenin yumuşak iç kısmından karıncalar döküldü, parmaklarımızın üzerinden ve bileğimizden kaçtılar.

Yıkık hurmayı ağacın altındaki toprağa bastırdık ve ona bir söz fısıldadık.

"Belirsizlik hastalıklı değildir. Belirsizlik bir sorudur ve bizim varlığımız da bunun cevabıdır," dedik. "Evet, *Jasad* beden demektir. Evet, aynı zamanda ceset anlamına da gelir. Bu krallığın neye dönüşeceği -nefes alıp vereceği, yaşayıp yaşamayacağı- yalnızca onun yanıtlayabileceği bir sorudur."

Dania gözlerini devirdi. "Kelimenin kulağa hoş geldiğini söylemek için yeterince dramatik değil mi?"

Gömülü tarihin üzerindeki taze toprağı okşadık ve gülüştük. "Ben de kulağa hoş geliyor."

Nefes al, küçük hurma. Nefes al, ben de senin için bir dünya inşa edeyim.

Gök gürültüsü ufukta homurdandı. Mavi ışık gökyüzünde çatallandı, bir yılanın dilinin fiske gibi toprağa çarptı.

Gözlerimizi kapattık ve yanık kokusu aldık. Yüzlerce mil ötede bir kulübe alev almıştı. Tüm köy alevler içindeydi.

Yağmurun yağmasını emretmeyi tekrar denedik ve yine bir bariyere çarptık. Kapastra, Dania'nın kendi krallığındaki kuraklığı ortadan kaldırma girişimi yüzünden köyleri sular altında kaldıktan sonra gökyüzünü kilitlemişti. Onu cezalandırdığımız kuraklık, ancak onun duygusuz hatası güneyde yüzlerce çocuğumuzu öldürdükten sonra ortaya çıkmıştı.

Onların çığlıkları sanki yanan köyün ortasında duruyormuşuz gibi kulaklarımızda çınlıyordu. Dizlerimizin üzerine çöktük, ellerimizle yüzümüzü kapattık ve sallanmaya başladık. Çocuklarının yataklarına uzanan annelerin paniğinin göğsümüzü parçaladığını hissetmekten, koyunlarını yanan çitlerden uzaklaştırmak için mücadele eden çiftçilerle birlikte ulumaktan başka bir şey yapamıyorduk. Çiftlikleri, gururları ve sevinçleri, hayatlarının işi. Çatı çöktü ve kalpleri de onunla birlikte çöktü. Eşekler ve katırlar köyün dışındaki tek güvenli geçidi tıkadı ve bir çocuk öfkeli toynakların altında kaldı. Kırdığı her kemik kendi bedenimizde kırıldı.

Eller omuzlarımızı bulup bizi sarsana kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladık. "Rovial, ne oldu? Neyin var?"

Sorun neydi?

Sorun neydi?

Kendimizle çöken köy arasına en ince duvarı yerleştirdik. Kapastra'nın ellerini itecek gücü bulabileceğimiz kadar ince bir duvar.

"Krallığımdan defolun," diye hırladık.

Omzumuza bir hurma düştü.

Bir elimizi gövdesine dayayarak ağacı devirdik ve açıkta kalan köklerini ateşe verdik.

Baira'nın kapısına yaslanarak, "Duyduğuma göre bir adam yapmışsınız," dedik. O da

Zıpladı ve uzakta bir dağın yarısı parçalanarak açık denize doğru kayd.

Gözlerindeki şaşkınlık yerini sert bir küçümsemeye bıraktı. "Bugünlerde erkek yapma alışkanlığım yok."

"Doğru. Onları kırmak daha çok senin tarzın."

"Lukub'da ne yapıyorsun? Sana söylemiştim. Bu savaşınızda Dania'nın tarafındayım."

"Lukub. Lukub, Lukub." Oyulmuş bir taş parçasıyla oynadık, yazıya sırtarak baktık. Kendini şair sanan bir başka ıskartaya çıkmış aşık. Baira'nın dokunduğu her şey gibi acınası ve kayıp. "Söylesene, krallığına verdiği isim konusunda Dania seni azarladı mı, yoksa bu karar sadece bana mı aitti?"

Bir adım öne çıkarak çipi bir kenara fırlattık. Baira'nın dokumacılarının toplamayı unuttuğu bir deri yığınının üzerine düştü. Yarına kadar, özenle yüzülmüş et, Fildişi Sarayı'nın önündeki goblenin içine dikilmiş olacaktı. Hainlerin aileleri için bir veda hediyesi; eğer isterlerse gobleni ziyaret edebilir ve hangi deri parçasının sevdiklerine ait olduğunu tespit edebilirlerdi.

Bir uluma Baira'nın başını döndürdü. Bir ikincisi ve üçüncüsü ona katıldı. Kederli ulumalar bir senfoniye dönüşerek krallığının içinde dönmeye başladı.

Baira perdeleri iterek balkonunun kapısını açtı. "Tazılarıma ne yaptınız?" diye soluk soluğa Essam Ormanı'nın ayla ıslanmış genişliğini çılgınca taradı. "Hissedebiliyorum, ne yaptınız?"

Onu balkona kadar takip ettik ve çıkıntıya çıktık. "Tazılar hakkında daha az, onların yakınındaki tebaanız hakkında daha çok endişelenin. Et yakuttan çok daha kolay yırtılır."

Baira başını ileri geri sallarken tırnakları kafa derisini ısıırıyordu.

"Neden? Neden?"

"Bizim büyüümüz bir, hatırladın mı?" Kitmer bize doğru yelken açtı, arkasında krallığımızın renklerinden kıvılcımlar vardı. Yüzümüzdeki gülümseme soldu. "O adamın içindeki büyüü söküp aldığında, bunu hissettim. Olduğumuz şeyin doğasını bozduğunu hissettim. Yarattığın şey her neyse, dünyamızın özüne yönelik bir tehdittir ve düzeltilmesi gerekir. O adam, neydi o? Lukubi, Omalian? Onu evinde gömme şerefine nail olmak isterim."

Yakut ve fildişi, Baira'nın gözlerinde kısır yapraklar açtı. "O zaman sen

Çok uzağa gitmene gerek yok," diye tükürdü Baira. "Yozlaşma dediğiniz adam, biz onun büyüsünü almadan önce bir Jasadı'ydi. Biz onu *Kral* yapmadan önce. Fareed, kanımıza sadık olmayan, büyümüze bağlı olmayan bir krallığı yöneten ilk kişi olacak. Size karşı savaşıacak."

Kız kardeşimizin yüzüne doğru eğildik ve yanaklarından süzülen donuk kırmızı gözyaşlarını sildik. "Benim güzel Baira'm," diye fısıldadık. "Bir kral mı yaratacaksın? Parlak bir köpeği bile zar zor yapabildin."

Çıkıntıdan indik ve kitmerimizin yumuşak boynuna konduk. Rüzgâr bizi eve götürmek üzere daha da yükselirken saçlarımızı okşadı.

Arkamızda Baira'nın çılgılığı Tazılarınıninkine katıldı.

Köprüye adım attık ve kollarımızı kavuşturduk. Dania bu buluşma noktası için ısrar etmiş, buranın bizim krallığımızla Kapastra'nınki arasında tarafsız bir bölge olduğunu iddia etmişti.

Bir tür yaramazlık planlamıştı. Öyle olmasaydı Dania olmazdı. Ama ne?

Kardeşlerimiz bizi parçalara ayırırken çılgılık attık. Baira kemiklerimizi kırdı, bizi köprüde parçalara ayırdı ve Dania kolunu göğsümüze sapladı. Kapastra'nın elleri kafatasımızı kavradı ve bizi sonsuz acıya mahkûm etti.

"Acele edin!" Baira çılgılık attı.

Dania'nın parmakları büyümüzü tam çekirdeğinden sıyırdı. Eli büyüün etrafına dolandı ve acı dolu çılgınlıkları bizimkilere katıldı.

"Bunu yapmayın!" diye yalvardık. "Kardeşlerim, lütfen!"

"Bizi tekrar bulacaksınız," diye fısıldadı Kapastra, mavi-beyaz gözleri göklerin amansız gazabıyla bize bakıyordu. "En azından sizden geriye kalanlar bulacak."

Büyümüzü yok olan bedenimizden kopardılar ve köprünün altından akan nehre attılar. Suyun yüzeyiyle çarpıştık,

ve geri kalan uzuvlarımız küle dönüşürken gökyüzü altın ve gümüş ateşine dönüştü.

Hirun'a aktık ve evimizi aradık.

Biz, büyüyen kovanından arıları toplamayı seven genç bir kıızı. On iki yaşına geldiğinde, gücümüz çok fazla büyüdü ve uyuyan ebeveynlerinin kulübesine koyduğu aynı meşale ile kovanlarını yaktı.

O idam edilir ve biz bir kez daha nehre döneriz.

Her yüz yılda bir, nehir yavaşladığında, yeniden doğarız. Bazen ilk kız gibi on iki yıl kalırız, bazen de yarattığı canavarlarla köyünü katleden genç adam gibi yirmi yıl kalırız.

Hikaye hep aynı şekilde biter. Yanlış seçimler. Zihinlerinde büyüümüzün belası.

Onları tüketiyoruz ve bir kez daha nehre dönüyoruz.

Mütevazı bir kasabada yaşayan yeşil gözlü bir kıızı, ailemizin gurur kaynağıyız.

Biz-

İkinci kez gerçeklik ortadan kayboldu.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

ARIN

Büyü içinden geçerken Arin onun yüzünü kucakladı, Essiya'dan k o p u p giderken ılık atıyordu.

Onunki tamamlanmamış bir ıstıraptı; kısmi bir iç boşaltma. Çünkü diğ er tarafta Essiya'nın gözlerinden akan altın ve gümüşün yerini değ erli koyu kahverengi almıştı. Diğ er tarafta ise adamın ne yaptığını anladığında gözlerini renklendiren güzel bir insani dehşet vardı.

"Geri döndün mü?" Bir tünelde, toprağın altında gizlenmiş bir konuşmanın yankısı. Tek bir zaman parçası. Bir sonsuzluk.

Çenesi titreyerek, "Hiç ayrılmadım." dedi.

"Evet, gittin."

Ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecekti. Arin onu öptü.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

ESSİYA

Daha iyisini biliyordum. Daha iyi biliyordum ama umurumda değildi.

Ellerim yeleşinde düğümlendi ve onu bedenime doğru çekti. Arin beni yakıcı bir vahşilikle öptü, sanki uçurumun kenarından dönmüş bir adam gibi. Eli kalçamı morartıcı bir güçle kavradı, diğeri boynumun arkasında uzanan örgünün üzerinde kayıyordu.

Arin beni ilk öptüğünde kendimi kaybetmişim. Zihnimi terk etmekten, endişelerimi ve korkularımı bir kenara bırakıp onun karşısında huzur bulmaktan başka bir şey istememişim.

Beni son öptüğünde kendimi buldum.

Etrafımdaki seslerin farkına vardım. Ayakkabılarımın içine sızan nemin. Belimdeki ağrının. Üzerinde kalan nehir kokusunu içime çektim, neredeyse mürekkep ve yağmur kokusunu bastırıyordu. Hissettim... *Hissettim*. Yorgun gözlerimde kum, kulaklarımda zift, Nizahl askerlerinin Janub Aya'nın üzerine yürümesini izlemenin öfkesi, onları acımasızca öldürmenin suçluluğu, Arin'in sadece bana inanmış gibi davranmış olmasından ve başından beri babasının mirasını devralmayı planlamış olmasından korkmanın ıstırabı, sisin çöküşünü izlemenin dehşeti.

İçime attığım keder çılgılığı, çünkü Marek ölmüştü. Marek ölmüştü.

Büyüm tükenirken, içimdeki bir şey hayata geri döndü. Yavaş ve istikrarlı boğulma halinden sıyrılıp, tekrar güçlenmek için ulumaya başladı. Jasad'ın içinde atan her kalp benimkinin arkasında yankılandı. Toprak yorgun ve alçak sesle mırıldandı, sonra dinlediğimi fark etmiş gibiydi. Sonunda dinliyordum, bu yüzden bağırmaya başladı.

Arin geri çekildi ve alnını benimkine dayadı.

"Çok geç kalacağımı düşünmüştüm." Omuzlarımı, kollarımı ve

Bel. Kendini rahatlatıyordu.

İşini bitirir bitirmez yere yığıldı.

Anında hareket ettim ve kafasını kayalara çarpmadan saniyeler önce yakaladım. Derisi daha önce hiçbir canlıda görmediğim mavi bir renk almıştı. Onu kayalardan uzağa sürükledim, dehşet kavramamı sertleştirdi. "Arin? Arin?"

Yardım için etrafıma bakındım ama savaş hâlâ etrafımızda devam ediyordu. Jasadiler neredeyse ağaç sınırına kadar geri püskürtülmüştü ve kendimi toprağın üzerine saçılmış cesetlere bakmamak için zor tuttum. Nizahl askerlerinden bazıları şaşkınlıkla etraflarına bakınıyordu ve ben de onların bakışlarını takip ederek at sırtında askerleri kovalayan ve Nizahl bayrağını sallayarak dikkatlerini çekmek için böğüren Jeru'ya baktım. Niseeba tepemizde çığlık atıyor, ölü kardeşlerinin yanık izlerinin etrafında dönüyordu.

Titreyen bileğimi Arin'in burnuna götürdüm ve bekledim. Sıcak bir hava pufu tenimin üzerinde gezindiğinde, rahatlama çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Her ölüm beni delip geçiyordu, iğnesi ben olan bir acı nakışı. Her çığlık kafamın içinde çifte çınlıyordu. Bulutlar havadaki kumdan şikâyet ediyor, ağaçlar su için hıçkırıyor ve kitmerlerle kavurduğum toprak *feryat* ediyordu, tekrar tekrar, çimen çimen.

Büyüm beni neredeyse çekirdeğime kadar aşındırmıştı. Bunu her kemiğimde, her nefesimde hissediyordum. Organlarımı yeniden düzenlemekten daha kısa sürede kendimi ondan kurtaramadım. Kafatasımın içine binlerce yaşamın anıları kazınmıştı. Gittiğim insanlar, gördüğüm yerler, sonlandırdığım hayatlar. Büyüm de onunla birlikte çalkalanıyor, aramıza ördüğüm ince bariyere şiddetli bir fırtına gibi çarpıyordu.

Bende büyü deliliği yoktu. Ben büyü delisiydim. Rovial'dan beri herkes benim sihrime sahipti. Rovial'ın büyüü.

Arin'in omzunu sarsarak hıçkırdım. "Uyan artık. Uyan ki benimle gülebilesin."

Nizahl Varisi kıpırdandı ve bu rahatlama beni neredeyse öldürüyordu. Hava kuruyan ciğerlerimden dışarı fırladı ve kalbimin diğer asi parçasını aradım. Sefa'yı bulmak için onu bırakma riskini göze alamazdım ama buna gerek yoktu. Bir zamanlar Arin'e gittiğim gibi Sefa'ya gidebilir, fiziksel bedenimi geride bırakabilirdim. Bu, gözlerimi kapatıp onun yanında açmak kadar basitti.

Diz çökmüş kızın üzerinde bir gölge uzanıyor, bir çift çizme Marek'in bedeninin yanında duruyordu. Kız cam gibi, görmeyen bakışlarla gölgeye baktı.

İleri geri sallanırken, kanlı eli Marek'in yarasına bastırđı ve bir diğeri solgun yanağının etrafında kıvrıldı.

Sefa'nın yanında diz çöken Jeru'nun gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Sefa, çok üzgünüm. Çok üzgünüm ama gitmek zorundayız."

Sefa sallanmaya devam etti.

Jeru ona doğru uzandı ve Sefa şiddetle geri çekildi. "Hayır! Onu bırakmayacağım.

Anlamıyor musun, onu hiç terk etmedim? Onu hiç terk etmedim!"

Jeru'nun yüzündeki acı beni şaşırttı. Sesi düzensizdi. "Sen onu hiç terk etmedin. Hiç gitmediğini biliyorum, o da öyle. Ama Marek artık burada değil Sefa."

Sefa, Jeru onu kucağına aldığıında olağanüstü bir vahşilikle karşı koymuştu ama o bir askerdi, Sefa ise kederden paramparça olmuş bir kız. "Beni geri koyun!" diye bağırdı, tuzağa yakalanmış bir yılan gibi kıvranıyordu. "Onu bırakmayacağım!"

"Onun yanında ölmeyeceksin!" Jeru kükredi ve Sefa sonunda hareketsiz kaldı. Muhafız yürümeyi bırakmadı, Sefa'ya bakmadı. Yanlarında yürüdüm, rüzgâr kadar sessiz ve cansız. Jeru Arin'e doğru yöneldi. Bedenim Varis'in bedeninin üzerinde eğik duruyordu ve ben de ona katılmak için adımlarımı hızlandırdım. "Seni tekrar bulmak için neler çektiğini anlıyor musun? Seni güvende tutmak için nelere katlandığını? Onu gömmek için sana ihtiyacı var. Onu hatırlamak ve onurlandırmak için senin hayatta olmana ihtiyacı var."

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. Jeru gerildi ve ikimiz de onun gözyaşlarına boğulmuş yüzüne baktık. "Geriye nasıl bir hayat kaldı? Onu sevdiğimden daha uzun süre yasını tutamam. Bunun için yeterince güçlü değilim."

"Kimse değil," dedi Jeru. "Sen yine de yap."

Jeru, Sefa'yı yere bırakıp Arin'in yanına iner inmez ben de bedenime geri döndüm.

Ani hareketim Arin'in nefes alışını kontrol etmekte olan Jeru'yu ürküttü. Biraz daha az morarmıştı ama solgunluğu hâlâ midemi bulandırıyordu. Elimin tersiyle saçlarını okşadım.

"O yaşıyor. Onu bu şekilde tutun," diye emrettim.

Sefa'ya döndüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Zar zor tepki verdi, yine hareketsiz ve tepkisizdi.

"O öldü," dedi ve kiminle konuştuğundan emin değildim. "Benden önce ölmemesi gerekiyordu. Benim yüzümden ölmemesi gerekiyordu."

Şimdi beni duyacağından şüpheliydim ama sözlerin aklımda kalmasını umuyordum.

bilinçaltında bir yerde. Zamanı geldiğinde onları geri alabileceği bir yerde.

"Seni seviyorum Sefa." Ağlamak istiyordum ama nasıl ağlayacağımı tam olarak hatırlamıyordum. "Seni seviyorum Sayali. Seni seviyorum, bundan sonra kim olacaksan ol. Bunu hak etmiyorsun ama hayatta kalacaksın."

Asayı aldım ve ayağa kalktım. Etrafımızdaki savaşlar hâlâ devam ediyordu ama yavaşlamaya başlamıştı. Giderek daha fazla Nizahl askeri, silahlarını yanlarına bırakan şaşkın ve kararsız asker grubuna katılıyordu. Jasadilerin çoğu büyü depolarını tüketmiş, savaşı sıradanlaştırmıştı.

Neredeyse bitmek üzereydi.

Kale bir öncekinin yarısı kadar yüksekte duruyordu ama hâlâ tırmanılamayacak kadar yüksekti. Onun tırmanamayacağı kadar yüksekti.

Siruk'un etrafındaki sis henüz geri dönmemişti ama ensemini okşayan soğukluğunu hissedebiliyordum.

Fazla uzun sürmeyecek.

"Peşimden geldiğinde onu durdur," dedim Jeru'ya.

"Ne yap-"

Sis dağıldı ve ben gözden kayboldum.

Köprüde cisimlendiğimde, gümüş ve altın şeritli uzun bir ferace giymiştim ve ortasından kitmer şeklinde bir iğneyle tutturulmuştum.

Sanırım büyüüm bu özel buluşma için iyi giyinmemiz gerektiğini anlamıştı.

Hâlâ *sihrimle uğraşıyorum*. Sanki bulduğum ve isteksizce sahiplendiğim bir sokak kedisiymiş gibi, kendimden ayrı ve uyumsuz bir şey.

Sihrim bendim. Halüsinasyonlar, imgelemler, hepsi bendim. Yaşadığımız her hayat, bu sonuncusunun üzerine ince katmanlar halinde yığılmıştı.

Zamanın acımasızlığı Sırauk Köprüsü'ne dokunmamış, onu üzerinde öldüğüm günkü gibi sonsuz ve ruhani bırakmıştı. Ayaklarımın altındaki sürekli nemli ahşap tahtalara çürüme yaklaşmaya cesaret edememiş, yağmur her iki taraftaki kalın halatları yıpratmamıştı. Altında karanlık ve Hirun Nehri'nin sessiz uğultusu uzanıyordu.

Elimi kalenin üzerine koydum. Titriyordu, dokunuşumla neşelendi.

İçimdeki korku kurşuni bir renge büründü.

Büyümün önceki yaşamlarını hatırladım.

çocukluk hikayesi. Ayrıntılar bulanıklaşmıştı ama sonlar hep aynıydı. Dania, Baira ve Kapastra'nın Rovial'ı öldürüp kendilerini ebedi bir uykuya atmalarına neden olan delilik, ölümlü zihnimi yakalayıp tüketecekti. Binlerce kişi benim büyümlü deliliğim yüzünden ölmüş, tüm halklar silinip gitmişti. Şu anda bile, benimle tam teslimiyet arasındaki bariyer büyümün saldırısı altında titriyor, yüzeyinde ince çatlaklar oluşuyordu.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, tamamen uygunsuz bir kahkahayı zapt ettim. Jasad Varisi olmanın sorumluluğunu istememiştim ve başından beri Jasad *Awal*'ın büyüüne mi sahiptim? Eğer büyümü bastıran kelepçelerle büyümemiş olsaydım, diğerlerinin çoğu gibi ben de ergenliğe ulaşmadan delirebilirdim. Büyü zihinlerini parçalamadan önce kim olduklarını hatırlama şansları olmamıştı. Büyünün en kötü etkilerini yok eden güzel bir kanalları yoktu.

Vaida'nın yüzüğünü koruyan yaratık o gece Omal sarayında ne demişti? *Neredeyse. Tekrar tekrar denediler ama seçimlerin hiç değişmedi. Bunun başarılı olacağını kim bilebilirdi?*

Alnıma büyük harflerle *ROVIAL* yazmış da olabilir.

Çeneme bir damla kan geldi. Kaşlarımı çatarak burnumu sildim. Büyüm on dört yıldır kısıtlanmıştı. Elbette, birkaç dakika daha böyle bir öfke nöbetini hak etmiyordu.

Zihnimdeki bariyer bir kez çatladığında, çılgına dönecektim. Vereceğim hasar sadece Rovial'inkiyle yarışabilirdi ve bu sefer Arin'in yetenekleri beni uçurumun kenarından çekip almaya yetmeyecekti.

Bu bilgi olmasaydı, doğrudan kalenin içinden Sefa ve Arin'e doğru yürürdüm. Bu hayatı sürdürmeyi, sonuna kadar götürmeyi hayal etmeme izin verirdim. Arin benim için gelmişti, bu da Nizahl'ın Jasad'ın yanında duracağı anlamına geliyordu. Nizahl yanımızdayken hiçbir krallık bize zarar veremezdi.

Bu kaleden geçip Arin'i bulabilirdim. Birlikte bir hayatımız olabilirdi. Bir geleceğimiz.

O ve Sefa yalnız olmazdı.

Canavar ya da insan ölçüsünde, terazinin kefesini ne belirler?

Bitmemiş hayatlar zihnimin gözünden akıp gidiyor, ölmekte olanın son hayali gibi önümde oynuyordu.

Rovial, deli Awal. Essiya, zalim Varis.

Ve Sylvia. İlk ve en sevdiğim yalanım.

Büyümün gelgiti bariyerin bir kısmını aştı ve kendimi yüzmeye zorladım. Başımı suyun üstünde tutmak ve her şeyi hatırlamak için. Fairel'in gülüşünü. Sisli bir sabahta demlenen Rory'nin en sevdiği nane çayının kokusu. Sefa'nın beş saat boyunca gözünü kırpmadan bir proje üzerinde çalışırken attığı şaşkın kıkırdamalar. Ne zaman huysuz ve somurtkan olsam, beni yalnız bırakmayacak kadar inatçı ve sessiz kalamayacak kadar huzursuz olsam Marek'in bitmek bilmeyen gevezeliği.

Ve canımı yakan anılar. Sihrimin bir köşeye itip alevlendirdiği anılar.

Bir zamanlar kardeşlerimi sevmiştik. Bu kelimenin ne anlama geldiğini ya da ne kadar ölümcül olabileceğini bilmeden önce onları sevmiştim. Dania'nın elinden ya da belinden sarkan baltası olmadan hiçbir yere gidememesini sevmiştim. Kapastra'nın yeni doğan rochelyaları tek tek parlatma ve onlara Amar Arba'tashar ve Helywa gibi uygunsuz bir talibe daha uygun isimler verme takıntısını.

Ve Baira... Kimse Baira gibi bir hikaye anlatamazdı. Bu çağdaki herkes onu güzelliği ve aldatma becerileriyle hatırlıyordu ama Lukub Awala'nın sunabileceği çok daha fazla şey vardı. Bir ağaçtan diğerine yürüyüşü en büyük maceralara dönüştürebilir, bir cümleyi çevirmekten başka bir şey yapmadan sizi harekete geçirebilirdi.

Ve ben...

Geriye kalan benim.

Gözlerimi açtığımda kale tüm yüksekliğiyle yükselmişti.

Diğer tarafta, güçlkle ayakta durmaya çalışan Arin duruyordu.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ARIN

Büyü asla hareketsiz kalmazdı.

Bu Arin'in kanıksadığı bir ayrıntıydı. Bir Jasadi onu kullandığında büyü her zaman dönüp durur ya da çalkalanırdı; asla çok uzun süre durmazdı.

Essiya'nın gözlerindeki altın ve gümüş halkalar irislere dönüşmüştü. Renkler gözlerinin karanlığını gümüş ve altından oluşan durgun havuzlarda gölgeliyordu ve Arin hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Essiya onaylamaz bir tavırla ona baktı. "Jeru'yu savaşın ortasında mı bayılttın?"

Arin yumruğunu kaleye vurdu. Akışkan görünümüne rağmen çelik kadar sağlam olan kale boyun eğmeyi reddetti. "Yeter artık. Başardın, kaleyi sen kaldırdın. Savaş sona erdi ve asla yenilenmeyecek. Ben Yüce'yim ve savaş olmayacak. İşiniz *bitti*. Sis geri dönmeden köprüden inin."

Sis yükselir yükselmez, Sirauk onu yutacaktı. Ve Arin bu lanet duvarın diğer tarafında sıkışıp kalacak, eklemlerini kanlı bir şekilde dövecekti.

Çenesi dışarı fırladı, yüz hatları inatçı bir hal aldı. "Beni öperken neredeyse kendini öldüren birinden neden emir alayım ki? Zar zor ayakta durabiliyorsun, Arin."

"Ayakta durmama gerek yok Essiya," diye hırladı Arin. "Yine dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Essiya asayı yere bıraktı ve Arin irkildi. Onu öptüğünde bunu fark etmemişti bile. Parmaklarını küreye dolayarak kuzgunun boncuk gibi bakışlarını gizledi.

"Essiya," diye tekrarladı solgun bir gülümsemeyle. "Neredeyse Heir. Bir çeşit Malika. Sanırım onların sinir bozucu küçük testi

tam gücün cazibesi olmadan."

Arin hançerini çıkardı ve kaleyi kesmeye başladı.

"Hikayeler yanlış, biliyorsun. Çoğunlukla yanlış. Beni köprüde tuzağa düşürdüler, bu doğru. Ama ben 'gökyüzünü yıkacak kadar yüksek sesle çığlık atmadım'," diye alay etti. "Kapastra yaptı. Ayrıca alnıma rünler de çizmediler. Ne aptalca bir düşünce. Rünlerin benim büyüme karşı ne gibi bir etkisi olabilirdi ki? Ayrıca -ve bu açık ara en sinir bozucu olanı- ben 'nazik ve merhametli' Awal *değildim*. Belki o üçüyle kıyaslandığımda öyleydim ama aynı zamanda sabırsız ve çabuk sinirlenen biriydim ve bir keresinde şaka olsun diye ağaçlarımdaki tüm mangoları çaldığı için kız kardeşimi bıçaklamaya çalışmıştım."

Arin'in onu duyması bir süre aldı.

Tırnaklarını asanın camına vurdu. "Hikâyenin en tutarlı kısmı sonu. Köprü'nün kenarından sürükleniyorum, ebedi bir mezara hapsediliyorum. Tatmin edici, değil mi? Neden kimsenin sonunu çok yakından incelemediğini anlıyorum. Ne de olsa alternatif düşünülemezdi. Alternatif, deli Awal'ın çekip gidebileceği anlamına geliyordu. Rovial, ona karşı koyabilecek tek halk Sirauk'un altında uyurken krallıklarda dolaşıyor, hayatta ve iyi durumdaydı. Dayanılmaz bir sonuç."

"Ne. Sen. Sen. Söylüyorsun." Arin kelimeleri zorlukla çıkarabildi. "Beni aşağı çekmediler." İç çekti. "Savaşık ve onlar öldürdüler yapabilecekleri tek yol buydu."

Arin bir adım geri çekildi. Bu kavramı -bu fikrin ta kendisini- sindiremiyordu.

Hayır. Hayır, büyüsu onu şaşırtmıştı ve o cehennem köprüsünden uzaklaşır uzaklaşmaz iyi olacaktı.

"Beni yarı yolda öldürdüler, gerçekten. Sihrimi söküp Hirun'un içine attılar. Sonra da Rovial'ı parçaladılar. Korkarım ki gerçek, hikâyedeki kadar güzel değil." Omuz silkti. "Büyü deliliğinin oranı konusunda haklıydın. Her yüz yılda bir, geniş çaplı bir yıkımla birlikte. Rovial'ın büyüsu her yüzyılda bir yeniden doğuyordu ve her yüzyılda aynı kaderi paylaşıyordu." Şakağına vurdu. "Bana aitmiş gibi hissetmesem de, her bir yaşamın benimkinin üzerinde katmanlandığını hissediyorum. Rovial'ınki de öyle. Ama sihir... sihir her zaman bizim oldu."

Dünya kulağının üstüne yattı, alevler içinde kaldı ve Arin'i dumanın içinde boğdu.

"Eğer kapana kısılmak istemiyorsanız, neden hâlâ köprüdesiniz? Neden?"

sis seni alacak." Arin kendi kulaklarıyla zar zor duyabiliyordu ama elbette Arin duymuştu.

"Bu kalenin diğer tarafında seninle birlikte durmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin," dedi. Onun boyun eğişi, kesin yenilgisi, Arin'in paniğini intikam duygusuyla geri püskürttü. "Ama Rovial'ın büyüünün ev sahibini her seferinde öldürmesinin bir nedeni var. Bu tür bir gücün artık bu dünyada yeri yok. Hangi krallık asla ölemeyen bir liderin altında gelişebilir ki? Tek bir düşüncesiyle onları yok edebilecek bir lider?"

Kadının nefesi kesildi ve Arin sakın görüntüsünün ardında bir dehşet kıvılcımı gördü. "Bu büyüünün ardında düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Eğer bu kalenin karşısına geçersen, insanlığımdan geriye kalanları söndürmesi an meselesi olur. Kontrolümü."

Bir adım geri çekildi. "Tekrar kazanmasına izin vermeyeceğim. Beni kendi zihnimde tuzağa düşürmesine izin vermeyeceğim."

Beyaz bir tutam ayak bileğinin etrafında kıvrıldı. Arin, bedeninin üretmemesi gereken bir güçle kaleye vurdu.

Bunu yapacaktı. Awaleen'e mezarlarında katılacak ve büyüünü Sirauk'un altına hapsedecekti.

"Bırak gideyim, Arin. Kaleyi geçemem, anlıyor musun? Eğer kalmayı seçersen, bu birkaç yüz ya da bin kişinin ölümü anlamına gelmeyecek. Tüm dünyamızın sonu olur. Awaleen'den başka kimse Rovial'ın büyüünü durduramaz ve onlar da sonsuz uykularının tadını çıkarıyorlar. Bu, tüm hayatın boyunca önlemek için savaştığın gücün ta kendisi. Tam da korktuğun çılgınlık."

"Başka bir yol bulabilirim," dedi Arin ve bu doğrudu. "Bana zaman ver. Büyünü azaltabilir, onu mühürleyebiliriz. Manşet bende-"

"Hayır! Kendimi sihrimden koparmak asla çözüm değildi. Sefa ve Marek cevaptı. Dawoud, Raya, Fairel, Rory."

Yavaşça, "Sen."

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Arin yumruklarını kaleye indirdi, parmaklarını kaleye doğru açtı. "Eğer kalmayacaksan, beni de yanında götür." Sis, bacaklarının etrafında daha hızlı ve daha yüksek sarıldı, köprüünün cılız tahtaları arasından geçti. "Bana bu krallıklara karşı bir görevim olduğunu söylemeye cüret etme. *Sana* yemin ettim. Babam adaletini bulacak. Jasad Savaşı'nı kolaylaştırmaya yardım eden her lider ya öldü ya da iktidardan düştü. Bundan sonrasını başkaları halledebilir."

"Evet ve sonsuza dek ölümcül bir büyüye sahip olduğumu öğrenmenin bir yararı varsa, o da bundan sonra olacakları idare edecek kişinin ben olmayacağımdır."

Bir adım daha geri çekildi. Sis beline kadar yükselmişti. "Ve senin için yeni bir hayat başlarken neden seni ölüme sürükleyeyim?"

Babasının asasının üzerindeki eli kasıldı ve küreyi ezdi. Camlar sisin içine yağdı ve zararsız bir şekilde teninden sekti. Kuzgunu kopardı ve asanın yere düşmesine izin verdi.

Nedense, camdan tek bir çentik bile almamış elini görmek Arin'in kalan bir gramlık inançsızlığını da yok etmişti.

Rovial. *Rovial*'ın büyüü ondaydı.

Kuzgunu avucunun içinde dengeledi. "Sanırım bu sana ait."

Essiya kuzguna hafifçe üfledi ve sefil tüy yığını aniden hareket edince Arin irkildi.

Kanatlarını çırttı ve Essiya'nın avucundan zıplayarak ona doğru uçtu. Kuzgun kaleye çarpmak yerine doğruca içinden geçti.

Kuzgun Arin'in göğsüne çarptı ve göğsüne girdi.

Nizahl Yüce dizlerinin üzerine çöktü ve yandı.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

ESSİYA

Zamanım neredeyse dolmak üzereydi. Sis göğsüme kadar yükselmişti ve Arin'in benimle tekrar pazarlık yapmak için zamanında iyileşmesi riskini almak istemiyordum. Yaşam ya da yok olma meselesi üzerine kumar oynamaya beni ikna edebilecek biri varsa o da oydu. Sis onu görüş alanımdan gizlemişti ve ben de bu acımasız merhameti olduğu gibi kabul ettim.

Parmaklarımı kalenin üzerinde gezdirdim, kalbim sıkılaştıran göğsümde çılgınca atıyordu.

Kaleyi yükselttikten sonrası için farklı senaryolar hayal etmiştim. Birinci seçenek: yanarak ölmek. İdeal değildi ama en azından hızlı ve nihai olurdu. İkinci seçenek: delirmek. Yine ideal değil ama Urabi'nin birleşik gücünün, gerçek bir hasara yol açmadan önce beni idam etmeye yeteceğini varsaymıştım.

Ebedi tuzak senaryolarımdan biri değildi. Eğer öyle olsaydı, Gibal'daki ilk haftamda şelaleden kaçabilirdim.

Katlanamadığım şey, Jasad'ı arkamda kapana kısılmış halde bırakma düşüncesiydi. Yüzlerce yıldır olduğu gibi bu kalenin arkasında barikat kurmuşlardı, diğer tarafta büyülerini azalıyordu, toprakların yüzyıllardır gördüğü en yaygın siyasi karışıklık sırasında krallıklardan kopmuşlardı.

Raya'nın altın ve gümüş rengi gözlerini açtığını, büyümün tamamen Omalian kökenli bir kadının içinden aktığını düşündüm.

Kalenin yüzeyinde bir çatlak gürledi.

Bu kaleye çok fazla büyü akıtılmıştı. Jasadi büyüğü ne kadar uzun sürerse sürsün, diğer taraftaki insanlar için onları izole etmekten başka hiçbir işe yaramayacak bir büyü.

Tüm varlığınızı bir noktada donmuş, geleceğe gözlerinizi kısarak geçirebilir ya da hareket etmeye karar verebilirsiniz. Bir yol seçin ve asla arkanıza bakmayın.

Jasad kalesinin reçine yüzeyinde çatlaklar oluştu. Kıymıklar büyüdü, alçak bir gümbürtü toprakta sarsıntılar yarattı.

Yumruğumu kaleye indirdim ve kale patladı.

Kalabalığın  zerine gümüş ve altın çizgiler yağdı. Zerreleri havada parlak toz gibi dönüyor, neşeyle parıldıyordu. Kalenin içindeki büyü Janub Aya'nın içindeki insanların üzerine çöküp onları yutarken, renk şeritleri gökyüzünde hızla ilerledi. Bazıları saldırının etkisiyle yere yığılırken, diğerleri de sarsılmaya başladı. Jasadiler en hızlı şekilde toparlandı, büyü depoları iki katına çıktı ve renkleri gözlerinde en parlak şekilde parladı.

Jasad'ın geleceği saklanarak geçmeyecekti. İzole edilmiş ve korkmuş bir şekilde, büyüsü tükenirken boğulmayacaktı.

Kale olmadan, Arin'le aramda sisten başka bir şey kalmayacaktı.

 ne doğru eğilmiş, parmak eklemlerini yere dayamıştı. Kuzgun Arin'in yeleğini ve gömleğini yırtmıştı ve karanlık izinin Komutan'ın kalbinin üzerine yerleştiğini gördüm. Ceketindeki izlerle eşleşecek şekilde tenine kazınmış bir kuzgun.

Jeru, Arin'in arkasında belirdi ve yeni Yüce'sine doğru eğildi. Muhafızın gözlerinde gümüş ve altın titriyordu. Arkasından Sefa'yı kontrol ettim ve Maia ile Namsa'yı gördüm, Sefa'nın elini okşuyor ve kıpırdamayan dudaklarına bir su kesesi dayıyordu. Büyüm ona çarpmış ve kederinin fırtınası altında unutulmuş ılık bir havuz gibi çökmüştü.

Jasadiler ve Nizahlanlar ölülerini toplamaya başlamıştı. Lateef'in Marek'in cesedinin yanında bir askerle tartıştığını gördüm ve arkamı dönmek zorunda kaldım.

Arin'den g rtlaktan gelen bir acı sesi yükseldi. Arin'in damarlarından altın ve gümüş akarken Jeru tökezleyerek geri çekildi.

Yüce değişmeye başladı.

Her zaman hastalıklı derecede soluk ve neredeyse yarı saydam olan cildi daha sağlıklı bir ışıltıya büründü. Vücudundaki kesikler ve sıyrıklar kayboldu; Soraya'nın cinayet girişiminden kalan çenesindeki yara izi de buna dahildi.

Arin başını geriye attı, sihirli sarmaşıklar boğazına dolandı. Arin'in saçları -yüzünün etrafında kişisel fırtına bulutu gibi süzülen güzel gümüş saçları, onu gittiği her yerde ilan eden saçları, parmaklarımin arasında terk edilmişlik içinde b kt ğ m saçları- kararmaya başladı. En karanlık gece kadar koyu salar gümüş fırtına bulutunun yerini aldı ve onun güzel yüzünü ereveledi.

Hanim'ın saçları. Rawain'in Arin'in büyüsünü boşaltması olmasaydı, Arin'in annesine tıpatıp benzeyerek büyüyebileceğini düşünmek tuhaftı.

Hâlâ muhteşem. Hâlâ Arin. Artık ikimiz de kendimizin hem yeni hem de eski versiyonuyduk.

"Rovial'ın lekeli mezarı," diye fısıldadı Jeru, hayretle. Kıs kıs güldüm.

Sis göğsümün etrafında dönüyordu. Jeru'nun adını söyledim ve bakışlarımla karşılaştığında içinde yeni bir panik kıvılcımı çaktı. Başımı salladım ve Arin'i işaret ettim. Mesajımın açık olduğunu umuyordum. Umarım anlamıştır.

Peşimden geldiğinde onu durdur.

Arin'in görüntüsünü son bir kez daha içime çektim.

Seni seçtim, diye düşündüm. Şimdi öyle görünmese bile.

Sisin içine çekildim. Denge için ipi kavrayarak, Awalaların Rovial'ın büyüsunü ömürler önce söküp attığı yeri buldum. Bir parçası burada ölmüştü, öfkeli, ihanete uğramış ve intikam için yanıp tutuşuyordu.

Jasad'ı bir daha asla dinlemeyeceğim şekilde dinlemek için kendime izin verdim. Arin muhafızları yolundan çekip köprüye doğru hışımla ilerlerken Jeru'nun yardım için bağırışını dinledim. Arin'in bile üstesinden gelemeyeceği sayıda askerin, Yüce'lerini yere seren gümbür gümbür ayak seslerini. Sefa'nın yaralarına rağmen hâlâ atan kalbinin yavaş ve durgun ritmi. Efra da Lateef'e katılarak Nizahl askerini Marek'in bedeninden uzaklaştırdı ve "O bizden biri. Jasad'ın tarafında öldü. O bizim."

İçime bir sıcaklık yayıldı. İpi kavradım ve kenara doğru eğildim. Bunu atlatacaklardı. İyi olacaklardı.

Gözlerimi kapattım ve köprünün kenarından aşağı yuvarlandım.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

ESSİYA

Bu normal mi? İlk seferinde de bu kadar uzun uyumuş muyduk?"

"Onu tokatlamayı bırak, Dania. Uyanacak ve bizi ateşe verecek." "Yine mi," diye homurdandı tanıdık bir ses.

Kolumda duran eli tuttum. Gözlerim parlayarak açıldı. Çığlık attılar, yeni yanmış bir lambanın altındaki hamamböcekleri gibi benden uzaklaştılar.

Doğrudum, kafa derime masaj yaptım ve gözlerimi kısarak baktım. Süreyya beni bıçakladıktan sonra gördüğüm imgelemde, karanlıkta dört tahtın arasında durmuş ve fişkıran bir nehrin üzerinde asılı kalmıştım. Acımasız ve karanlık bir yere inmeyi, pişmanlıkla dolup taşan ebedi bir zihne uygun olmayı bekliyordum.

Onun yerine Essam'daydım. Etrafımızda yemyeşil ağaçlar vardı, dallarında hastalık ya da veba izi olmayan yapraklar. Hirun'un çürük yumurta kokusu kaybolmuş, yerini hafif bir leylak kokusu almıştı. Ağaçların üzerinden seçebildiğim gökyüzü parçacıkları masmaviydi.

Dizime bir kurbağa sıçradı ve başka bir kanıtı ihtiyaç duymadım.

Bu Essam benim Essam'ım değildi. Gerçek Essam'da bir kurbağa bana asla yaklaşmazdı. Onlar daha iyi öğrenmişlerdi.

Dania, Baira ve Kapastra benden uzakta durmuş, hafif bir güvensizlikten çıplak bir umuda kadar değişen ifadelerle beni izliyorlardı. Büyümün anıları ve benimkiler birbirine karıştı; benim hayretim ve şaşkınlığım, onun öfkesi ve pişmanlığı aramızdaki tarih denizinde çalkalanıyordu.

Ağaca yaslandım ve ayak bileklerimi birleştirerek kurbağanın başını okşadım. "Peki, burada eğlenmek için ne yapıyoruz?"

Şaşırtıcı bir şekilde ilk adımı atan Kapastra oldu. Yanımda yere doğru kaydı. "Çoğunlukla bu. Dolaşırız ve hatırlarız. Üçümüzün arasında, yeniden yaşamak için epey bir anı deposu biriktirdik."

Essam'ın etrafına baktım ve güldüm. Tabii ki bu benim hatıralarımdı.

Orman bu hale gelene kadar kız kardeşlerim çoktan gömülmüştü. "Anlıyorum."

"Bazen krallıklarımızda neler olduğunu duyabiliyoruz," diye teklif etti Baira, Kapastra'nın yanına gelerek. Baira'yı tekrar görmek ve Vaida'ya ne kadar benzediğini fark etmek şaşırtıcıydı.

Çok garipti. Krallıklarımızın Awala'larına gözlerimi açar açmaz bir yanım çılglık atmaya başlamıştı, benim zamanımda ya da herhangi bir zamanda var olmuş en güçlü figürlerle karşılaşmanın şaşkınlığı içindeydim.

Diğer yarımdaya ise tedirgin üç kardeş gördüm.

"Buraya neden geldin, Rovial?" Dania olduğu yerde kalakaldı. "Neden şimdi?"

"İyi bir zaman gibi geldi." Elimin topuğunu kalbime sürttüm. "Rovial öldü. Onun anıları bende, ama diğer binlercesine karşı yığılmış durumdalar. Onlar benim büyüme ait, ama Essiya bana ait."

"Sen büyüünün ta kendisisin."

"Sakin olur musun Dania?" Kapastra tersledi. "Az önce kafasına yedi bin yıllık anılar tıktırıldı."

Binlerce yıllık uykunun herkesin sınırlarını düzeltmek için pek bir işe yaramadığını bilmek güzel.

Dania gözlerini devirdi. "İyi o zaman."

"Dania'yı dinleme," dedi Baira o hafif, nefesli sesiyle. "Seni öldürdüğü için inanılmaz derecede suçlu hissediyor. Hepimiz hissettik. Anılarının bir gün büyüünü yakalayacağını umuyorduk."

"Ummak ve korkmak," diye düzeltti Kapastra. "Ama cinayet ve yıkım konusunda daha az niyetli görünüyorsun, bu da rahatlatıcı."

Dania ayağını toprağa sürttü. Belki de büyüümün anıları ile kendi anılarımın karışımı o kadar da kötü değildi. İlkinde, suçunu kabul edemeyecek kadar gururlu, huysuz bir küçük kız kardeş gördüm. İkincisinde ise, susamlı şekerlerimi çaldığını itiraf etmek için kapımın önünde duran, kaledeki genç koğuşlardan birini gördüm.

"Bu hayatta önceki hayatlarımdakileri takip edemeyecek kadar çok kinim var," dedim. "Ayrıca, o zamanlar seni öldürmeyi planladığımı hayal meyal hatırlıyorum."

Dania iç çekerek çimlerin üzerine yerleşti. "Yeterince makul."

Gerginlik sona erdiğinde Awalalar bana ebedi uykudaki hayatlarına dair hikâyeler anlattılar ve krallıklarıyla ilgili sorular sordular.

Solmuş büyüü zaten biliyorlardı ama son yüzyılda yaşanan siyasi çalkantılar büyük ölçüde fark edilmemişti.

Tek kelimeyle hoşnutsuzlardı.

"Oradayken *biraz* daha fazla adam öldürebilirdiniz," diye yakındı Kapastra. "Felix gibi teneke beyinli bir soytarının yasını kimse tutmazdı."

"Onu eninde sonunda öldürdüm," diye onu rahatlattım.

Hayatım hakkında konuşurken bile, geri çekildiğini, denize geri çağrılan bir gelgit gibi uzaklaştığını hissedebiliyordum.

Bir okyanus dolusu kayıp anıyı geri kazanmamış olsaydım bu beni daha çok korkuturdu. Gelgit her zaman geri dönerdi.

Onlara Alcalah ve Dawoud'u anlattım. Arin ve kitmer hakkında. Ondan bahsetmek cam çiğnemek gibiydi ve hızla dağlarda uyanmaya geçtim.

"Ferit yakışıklıydı," dedi Kapastra bir noktada. "Eğer torunu da ona benziyorsa, sihrimin onu bir öpücük için hafif katatoniye sokmasına aldırılmazdım."

Baira bir avuç yırtık otu Kapastra'nın yüzüne fırlattı. "Kes şunu. Belli ki kaybettiği sevgilisini düşünmek ona acı veriyor."

Dania ve ben hep birlikte burunlarımızı kırıştırdık. *Sevgilim*, diye mırıldandı ve ben de omzunu ittim, ikimiz de sırttık.

"Sanırım geri dönmemizin bir yolu yok?" Hafifçe sordum. "Dania, seni son gördüğümde Kapastra'yla bir kehanet hakkında konuşuyordun."

Kız kardeşlerim birbirlerine baktılar. Üzerlerine hassas bir temkinlilik çöktü.

"Buraya krallıklarımızı kontrolsüz gücün yaratabileceği tehlikelerden korumak için geldik." Dania'nın konuşması provadan başka bir şey olamayacak kadar ölçülüydü ve bunu birbirlerine ne sıklıkla tekrar ettiklerini merak ettim. "Biz hüküm sürerken, krallıklarımızı savaş üstüne savaşa sürükledik. Ne ölebiliriz ne de öldürülebiliriz. Bakımımız altındaki insanların önemi gittikçe azaldı, çünkü eninde sonunda öleceklerdi. Onların bir ömür boyu çektiği sefalet bizim için göz açıp kapayıncaya kadardı. O zamanlar kendimizi mezara gömmek tek çözüm gibi görünüyordu."

Göğsüm daraldı. "Ama şimdi değil mi?"

"Krallıklarımızda artık büyü yok," dedi Baira yumuşak bir sesle. "Fazlasıyla taşıdığımız tek kaynak konusunda kısırlar."

Kapastra, "Onların dünyasına yeniden katılabilmemizin tek yolu, büyümüzün onlarınkine eşit olması, daha büyük olmamasıdır," dedi.

Bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdığımda dizimdeki kurbağa kırgın bir huff ile sıçradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sihrimizi tüketiriz-"

"Kesinlikle olmaz." Sesimdeki ürpertici öfkeyi zar zor fark ettim. "Beni bir daha sihrimden ayıramayacaksın. O benim."

Baira yatıştırıcı ellerini kaldırdı. "Sihirini elinden almayacağız. Sadece... ona bir sınır koyacağız. Şu anda sihrimiz sınır tanımıyor. Havzası olmayan bir çeşme gibi."

"Dibi olmayan bir kuyu," diye düşündüm.

Kapastra araya girdi. "Ama Dania büyüü krallıklarımıza geri pompalayabileceğimizi düşünüyor. İçimizdeki fazlalığı boşaltabilir ve halkımıza geri aktarabiliriz."

"Büyümüzü aktarmaktan mı bahsediyorsun?" Kale. Raya.

"Aynen öyle."

"İlk seferinde insanlığımı yiyip bitiren şey aşırı büyü yapmaktı," diye belirttim.

"Harcamaya niyetimiz yok. Bunu yeniden kullanım olarak düşünün. Yeniden üretilmeyecek. Her iki durumda da, eğer hatalı bir strateji olduğu kanıtlanırsa, kimseye zarar verecek bir konumda değiliz."

"Ne kadar sürer?" Ben sordum. "Sevdiğim herkes öldüğünde ortaya çıkmak istemiyorum."

Zaten çok fazla kişi öldü, diye ekledim neredeyse.

Baira'nın yüzündeki incinmiş ifadeyi görünce hemen düzelttim: "Ölümlü olan herkesi kastediyorum."

"Size kesin bir tarih veremem," dedi Dania. "Ama burada geçireceğimiz zaman için başka bir talebimiz yok. Günlerimizin tamamını rahatlıkla bunu başarmaya ayırabiliriz."

"Bu sadece bir teori," dedi Kapastra.

"Mükemmel," dedim. "İyi bir teoriye bayılırım." Gözyaşlarına boğuldum.

Kız kardeşlerim hemen etrafıma toplandı. Dania kollarını omuzlarıma doladı ve başını benimkine yasladı. Baira avucumu yanağına götürdü ve elimin arkasına rahatlatıcı daireler çizdi. Bir zamanlar dokunmaktan benim kadar nefret eden Kapastra dizimi okşadı ve beni rahatlatmaya çalıştı.

çeşitli ölü dillerde sorular sorarak dikkatimi dağıtıyorlar.

Yalnız değildim. Olmak istediğim yerde olmayabilirdim ama yalnız değildim. Dania, "Bize sevdiğin herkesten bahset," diye mırıldandı. gözyaşlarımın savaş yolundan uzakta. "Bize Sylvia ve Essiya'nın hayatlarını anlatın."

"Daha çok vaktimiz var," diye ekledi Baira.

Güldüm ve ellerimin topuklarıyla gözlerimi sildim.

"İstersen bize de gösterebilirsin," dedi Kapastra. En kasvetli kız kardeşim etrafımızdaki sahneyi işaret etti. "Bu zamanı hatırlamana yardımcı olabiliriz."

Ve yaptılar da.

LUKUB

GÖMÜLDÜKTEN BİR AY SONRA

Sefa kötü dikilmiş bir elbiseyle yabancılardan oluşan bir konseyin karşısına oturdu ve önüne konan parşömeni dördüncü kez okudu.

"Bu doğru değil," dedi Sefa, yine dördüncü kez. "Böyle bir şey yapılabilir mi?"

Sefa'yı belirsiz ve tehditkâr bir mektupla Fildişi Sarayı'na çağıran Biyad adındaki asık suratlı adam yanındaki üç adamı işaret etti. "Sedain'den iki hafta önce yazmış, şahit tutmuş ve imzalamış. Lukub'da tacın veraset çizgisi dışında birine geçmesini engelleyen bir yasa yok ve bu çizgi Sultan Vaida ile birlikte öldü. Lukub'un tahtı için sizi seçti ve bizim görevimiz onun isteklerini yerine getirmektir."

"Ölüp ölmediğini bilmiyoruz," dedi Sefa. "Cesedine hiç ulaşamadı."

Biyad iç çekti. "Sultanı bulmak için tüm çabalarımızı tüketene kadar sizi çağırmadık."

Sefa parşömenin altındaki zarif imzanın izini sürdü. Sefa bırakın bir krallığı, bir odayı bile yönetmeye uygun değildi. Vaida ne düşünüyordu acaba?

Sefa kendini ağzına yemek koymaya bile zor ikna ediyordu. Çökmüş gözlerinin dibinde koyu halkalar oluşmuştu ve zaman kavramını yitirmişti. Lateef'in Jasad'da ona sunduğu yataktan nadiren çıkıyordu ve Lukub'a gitmek uykusu sorunlarını daha da kötüleştirmişti.

Bedeni burada oturuyor olabilirdi ama Sefa'nın en önemli parçaları kendilerini Marek'in yanına gömmüştü. Göğsü hareketsiz duruyordu, bu yüzden nefes almayı bıraktı. Adam çürümüştü, kadın da öyle.

Sefa'nın anlamlı bir parçası hayatta kalmaya çalıştıysa bile, Essiya'nın kaderini hatırlatan şey onu katletti. Sefa kalan kırıntılarının üzerine bir örtü çekmiş, uzanmış ve çok ama çok uzun bir süre hareketsiz kalmıştı. Jeru başından aşağı su dökünceye kadar Sefa hayata geri dönmüştü.

"Sana zarar gelmeyeceğine dair ona söz verdim," dedi boş kovayı yatağının üzerine atarken. "Sözümü tutmaya niyetliyim."

Sefa, Lukub konseyinin önünde küçülürken, bilinmeyen geleceğin mağarası göğsünde çatırdayarak açılır ve onu bir kez daha bütünüyle yutmakla tehdit ederken, bir el omzuna yerleşti.

Jeru parşömeni taradı. "Ona düşünmesi için bir şans ver."

"Lukub kargaşa içinde," dedi Biyad. "Sultanımız gitti, saray bakımsız ve Jasad tacının yükselişi ciddi bir endişe kaynağı."

Sefa'nın etrafındaki uyumsuzluk örtüsünü bir öfke oku delip geçti. "Lateef-Malik Lateef," diye düzeltti Sefa, "ciddi endişelerinizi hak edecek hiçbir şey yapmadı. Jasad kimseye zarar vermedi."

"Büyüleri-"

"Kimseye zararı yok," diye tısladı Sefa. "Bende de var. Jeru'da da var. Yüzlerce Nizahl askerinde de var. Hepimiz sana zarar vermek mi istiyoruz?"

Gözyaşları aniden onu boğdu. Buna nasıl cüret ederler? Her şeyden sonra.

Sefa, Lateef'e büyüünün nasıl bir his olduğunu sormuştu ve o da kendi kalbiyle uyum içinde atan yumuşak bir ritim tarif etmişti. Görmezden gelinmesi kolay ama ararsanız bulmanız da kolay. Sefa'nın kaleden emdiği büyü parçaları, dirseğinden aniden çıkan bir parmak gibi hissettiriyordu ve onunla ne yapacağını tam olarak çözmemişti.

Bu arada Jeru, Nuzret Kamel'in savaş meydanında kazandığı büyüü düzenli ve hevesli bir şekilde kullanıyordu. Daha bu sabah, atının postunu ağaçlarla aynı renk yeşile dönüştürmek için tüm stoklarını tüketmişti. "Kamuflaj için," diye ısrar etmişti.

Sefa parşömene baktı, düzgün el yazısı onu kaleme alan kadınla o kadar çelişiyordu ki.

Sarayım, her türlü gerçeklikten daha mükemmel ve ikna edici yanılsamalar yaratan bir Awala tarafından inşa edildi.

Sanırım neyin gerçek olduğunu bilmek hem ölümlülerin hem de Awaleen'in ulaşamayacağı bir şey.

Yanılsamalar çağı sona ermişti. Lukub varlığının geri kalanını bir aynaya bakarak, neyin gerçek olduğunu anlamak için mücadele ederek geçirmeyecekti. Hayır.

Ruby Hounds ve içi boş güç, casuslar ve kuyular yok.

Kendini kefenlerin arkasına saklamazdı.

"Kabul ediyorum."

Biyad gözlerini kırptırdı. Jeru'nun eli şaşkınlıkla büküldü ama başka bir tepki vermedi.

Sefa kuru gözlerini Lukub'un konseyine doğru kaldırdı. "Lukub'un tacını kabul ediyorum."

Bir hafta sonra, sıradan bir yaz gününde Sefa Lukub Sultanı oldu.

Taç giyme törenine binlerce kişi katıldı, bir kaçağın ve eski bir serserinin ülkedeki en yüksek koltuklardan birine yükselişinin mucizesine tanık olmaya hevesliydi.

Omal'ın yeni Kraliçesi geldi. Kraliçe Hanan'ın boşalan tahtına oturması için aşağı köyler tarafından etkileyici bir kare çeneye ve ağır işlere aşina ellere sahip neşeli bir kadın seçilmişti. Sayıca az ve rakipsiz olan Omal konseyi bu atamayı onaylamıştı. Sefa'nın elini coşkuyla sıktı, çocukluğunda Lukub'a yaptığı ilk ziyaret hakkında gevezelik etti, ta ki bir tepsi talwith taşıyan bir hizmetçi onu ayartana kadar.

Sorn ve yeni karısı geldi. Sefa, Orban Şampiyonu ile üçüncü duruşmadan önce bir noktada karşılaşmış olsa da, Orban'ın yeni Diya'sını zar zor tanıdı.

Sorn'un yakında babasının tahtına çıkacağı söyleniyordu. Alt tabakadan bir köylü olan Diya ile evliliği, Orban'daki isyanlardan geçici bir af kazanmasını sağlamıştı. Khawaga'nın kontrolsüz gücünü dizginlemeyi ve Jasad ile ticareti yeniden başlatmayı amaçlayan yeni düzenlemeleri huzursuzluğun geri kalanını bastırmıştı. Tüm krallıklar arasında en az kanlı iktidar değişimi Orban'da yaşanmıştı.

Diya, Sefa'nın kürsüsünün yanında durmuş, tacının yakut kulelerini inceliyordu. "Ağır mı? Ağır görünüyor."

Sefa irkildi, dalgınca ışıklara dokundu. "Hayır, pek sayılmaz."

"Hmm," dedi Diya. Açık kahverengi gözleri rahatsız edici bir dikkatle Sefa'yı inceledi. "Ondan hoşlandım. Sylvia." Elinde asılı duran baltayı düzeltti.

kemer. "Orban Jasad'a sırtını dönmeyecektir."

Orban'ın müstakbel Kraliçesi, Sefa'nın bir cevap vermesine fırsat vermeden, savaşçının sert adımlarıyla gözden kayboldu.

Malik Lateef katılamadı ama Sefa'ya tebriklerini ve Usr Jasad'ın kapısının ona her zaman açık olduğunu hatırlatan bir mesaj gönderdi.

Nizahlı Yüce Arın gelmedi.

OMAL

GÖMÜLMESINDEN İKİ YIL SONRA

Fairel parmaklarını Hirun Nehri'nin durgun yüzeyinde gezdirdi.

Okul yarın başlıyordu ve o kesinlikle gitmek istemiyordu. Neden krallıklar arasındaki bir başka savaşı öğrenmesi gerekiyordu ki? Kafadan hesap yapmayı bilse ne fark ederdi ki? Fairel dükkânda Rory'ye yardım etmeyi ve molalarını tırmanabileceği en yüksek noktalardan ok atarak geçirmeyi tercih ederdi.

Bir kurbağa Hirun'dan dışarı sıçrarken Fairel'in koluna bir şırıltı çarptı, küçük bacakları panik içinde bulanıklaşıyordu. Bir başkası ona katıldı, sonra dört tane daha.

Fairel ayağa kalktı, yanındaki malzeme sepeti unutulmuştu. Bu da ne böyle?

Hirun'un yüzeyi köpürdü ve yüzlerce kurbağa nehirden dışarı fırlarken Fairel çılgık attı. O daha kaçamadan, suyun yüzeyinde soluk mavi çizgiler belirdi.

Fairel elini nehirden çekti ama artık çok geçti. Mavi elini kapladı ve derisine battı.

Hirun tekrar çalkalandı ve Fairel bastonunu kaptığı gibi nehre doğru kaldırdı. Okunu ve yayını neden kalede bırakmıştı ki? Raya her zaman onları yanında taşıdığı için onu azarlardı. Çılgın bir kurbağa sürüsü Fairel'i ok ve yayını getirmesine izin verilmediği için öldürdüğünde kendini *çok* suçlu hissedecekti.

Nehirden çıkan şey bir kurbağa değildi.

Dört güçlü bacak sürüngeimsi bir yaratığı sudan çıkardı. Mavi-beyaz pullu gövdesi Fairel'in arkasındaki ağaçlar kadar uzanıyor, nehrin güneş ışığıyla aydınlanan yüzeyinde elmaslar gibi parlıyordu.

Dehşete kapılan Fairel bastonuna sarıldı ve yaratığın nehirden çıkışını izledi. Bu yaratığın Kapastra'nın omuzlarına dolanmış tasvirlerini Mahair'deki her duvar resminde görmüştü. Sınıfta zehrinin ölümcül etkilerini incelemişti - şimdi kesinlikle kaçıracağı aynı ders, çünkü ölü olduğu için mazereti olacaktı.

Rochelya, Fairel'e kesik kesik bir bakış fırlattı. Mavi eli bastonunun etrafında ezilerek döndü.

Fairel'in içinden garip bir his geçti. Neredeyse uykuya dalmak gibiydi. Fairel'in elinin etrafındaki parıltı koluna doğru ilerleyip kolunun altında kaybolurken, Fairel'in görüşünde siyah noktalar yüzüyordu.

Nehrin yansımasında Fairel'in gözleri mavi ve beyaz renkte dönüyordu.

Bastonu elinde bükülürken nefesi kesildi. Onun yerine, kalede bıraktığından daha parlak ve daha büyük bir yay belirdi. İki ok kucağında çentiklenmeyi bekliyordu.

Büyü mü? Az önce-evet. Ama nasıl?

Yayı omzuna doğru kaldırdı, parmakları çözülmemiş bir okun etrafındaydı. Fairel, Hirun kıyılarında dolaşırken rochelya'yı izledi, Essam'a doğru dehşete düşmüş kurbağaları takip etti.

Gittiğinden emin olunca kolunu indirdi ve nehre inanamayarak baktı.

"Kimse bana inanmayacak."

JASAD

GÖMÜLMESINDEN ALTI YIL

SONRA

Bundan emin misin?" Sefa mırıldandı.

Lateef, Sultan'ın şenlikler için seyahat edebilmiş olmasından memnundu. Hüzünlü küçük terziyi özlemişti.

Sultana sürekli yapışan keder, son ziyaretinden bu yana değişmişti. Yoğunluğu azalmış, boğucu karanlıktan ara sıra mizah ve ilgi kıvılcımlarının yüzeye çıkmasına izin vermişti. Zamanla, gözlerine kazınmış olduğunu görmeden ona bakabileceğini bile hayal etti.

"Öyleyim," diye cevap verdi Lateef. Son Zirve'nin koşulları göz önüne alındığında, Orban'daki Zirve'ye katılmanın zorlukları yok değildi. Yüce ve Sultana katılmamış olsaydı, Lateef bu yolculuğu yapmazdı. "Krallıklar arasında büyü geri döndü. Yıllardır barışçıl bir şekilde ticaret yapıyoruz ve diğer hükümdarlar sınırlarını bize açtılar. Yeni anlaşmaların imzalanması sadece barış şartlarını anıtlıyordu."

"Zirve'den bu yana onu gördünüz mü?"

Lateef onun kimi kastettiğini sorma ihtiyacı duymadı. "Hayır."

Çocuklar Usr Jasad'ın saydam basamaklarını koşarak tırmanıyor, kitmerinin sırtında Usr Jasad'ın üzerinde süzülen Qayida Namsa'yı daha iyi görebilmek için çabalıyorlardı. Bir halawany tatlı arabasını kalabalığın arasından iterek susamlı şekerler ve halawa parçaları dağıtıyordu.

"Zirve'den beri onu gördün mü?" Lateef sormadan edemedi.

"Evet, yaklaşık iki ay önce. Doğum günü için Hisar'ı ziyaret ettim." Sefa bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Doğum gününü yalnız geçirmesini istemedim."

"Zirve'de iyi görünüyordu."

Bakışları tünel çizerek Lateef'in takip edemeyeceği bir yere gitti. "Yapması gerekeni yapıyor, daha fazlasını değil," dedi Sefa sessizce. "Güneşin gökyüzündeki dönüşünü izlemek gibi. Kendinden emin ve sabit, ama hiçbir şey... ona dokunmuyor. Hiçbir şey onu hareket ettiremez. Eğer Ehal ve Niseeba olmasaydı, sanırım başka bir canlıyla etkileşime girmeden yıllarca yaşayabilirdi."

Niseeba. Lateef, kitmer'in adını her duyduğunda eğlenerek homurdandı. Jasad Malika tuhaf bir kadın olabilirdi ama kimse onu kötü bir mizah anlayışına sahip olmakla suçlayamazdı.

"O mükemmel bir Yüce'dir," dedi Lateef özenle.

Nizahl Yüce'siyle kendi ilişkisi de sıkıntılı olmuştu. Genç adam çok zekiydi, hikâyelerde anlatıldığı kadar zeki ve kararlıydı ama Essiya sisin içinde kaybolduğunda Lateef de oradaydı. Arin'i babasının ondan çaldığı büyüü geri aldıktan sonra görmüştü. Lateef, düzinelerce askerin hükümdarlarının köprüye koşmasını engellemek için kendilerini onun üzerine attıklarına tanık olmuştu. En önemlisi, Lateef, Yüce'nin dışarı çıkmak için savaştığını ve kendisiyle köprü arasında duran her askeri parçaladığını görmeyi asla unutmamıştı. Eğer Sefa onun yoluna çıkmasaydı, Nizahlı Arin altı yıl önce kesinlikle Siruk'un sisi içinde kaybolmuş olacaktı.

O gün Janub Aya'da Arin'e ne söylediğini Lateef'e hiç anlatmamıştı ve Lateef de hiç sormamıştı.

Efra kalabalığın arasından dirsekleyerek ilerledi, Maia omuzlarında yükseliyordu. Kanatları mükemmel bir senkronizasyon içinde çırpınan bir kitmer filosu Qayida'ya katılırken Namsa'nın adını tezahüratla anıyordu.

"İyileşecek," dedi Lateef. "Her zaman böyle olmayacak." Sefa'nın sessiz kahkahası Lateef'in kalbini kırdı. "Söz veriyor musun?"

Lateef kolunu onun omuzlarına doladı. "Söz veriyorum."

Sultan başını ona yasladı. "Bir sonraki doğum gününde benimle Hisar'a gelir misin?"

"Geleceğim," dedi Lateef. Durakladı. "Nizahlı Arin için ne tür bir hediye alınır?"

Uçurtmacılar Usr Jasad'ın merdivenlerine paralel olarak ilerliyor, binlerce seyircinin tezahüratları havada onları takip ediyordu. Essiya'nın festivallerinin ilki ve Sefa'nın gülümsemesinin ardında ilk kez kederin hayaleti yoktu.

EPİLOG

ARIN

ON YIL SONRA

Arin, aşkın onu bulması halinde nelerle karşılaşabileceğini hiç düşünmemişti.

Belli belirsiz anladığı, insanların büyük önem atfettiği bir kelimeydi ve bu kombinasyon, insan doğasına dair başka türlü organize olmuş anlayışında yinelenen bir hayal kırıklığı noktası olmuştu.

Genel hatlarını biliyordu -hastalandığında annesinin elinin alınına değmesi; babasının odasında geçirdiği yağmurlu çocukluk günleri, Rawain okurken haritaları üzerinde çalışmak, saatlerce tek ses olarak nefes alıp vermeleri; Arin yaşlılarından üstün olduğunda İsrâ'nın endişesi ve Rawain'in gururu. Eğer aşk onu bulursa, bunun da aynı şey olacağını düşünmüştü. Sadece başka bir yara -geçici, bastırıldığında acı veren, saklaması kolay bir şey.

Kimse onu uyarmadı.

Neden ona aşkın yumuşak ve nazik bir rüzgâr değil, sizi parçalamaya ve enkazda evini inşa etmeye kararlı bir fırtına olduğunu söylememişlerdi? Beraberinde davetsiz misafirleri, yeni korkuları, endişeleri ve her türlü mantığın ulaşamayacağı paranoyaları getirdiğini.

O ilk günlerde, daha ne olduğunu anlamadan, onsuz bir geleceği düşündükçe nasıl da nefesi kesilirdi. Misafirlerin gideceği ama yeni evinin de gideceği bir gelecek. Onun içine oyduğu, havanın onun saçları gibi koktuğu ve çanların onun gülüşü gibi ses çıkardığı ev. Yaşlanana ve yorulana kadar dinlenebileceği, sadece elini kalbinin üzerine koyarak uyuyabileceği bir yer, çünkü bunca yıl sonra bile o sabit nabız Arin'in tek dayanağıydı

hiç yaslanmadı.

Ölümün hiçbir şeyi değiştirmedini öğrenmişti. Evlerini yok etmedi; sadece Arin'in girmesini engelledi. Bu, merdivenlerde yıllarca beklemek demektir. Arin'in öfkesinin kontrolden çıktığı günler ve başkalarının tekrar yanında olması için güvenli hale gelene kadar Essam'a doğru at sürdüğü günler. Uyumayı başarabilse bile nefes nefese uyanacağı geceler.

Belki de kimse onu uyarmadı çünkü buna hiç gerek kalmayacağını umuyorlardı. Belki de Arin'in aşkının, tıpkı onun hakkındaki diğer her şey gibi, korkutmak için yaratıldığını biliyorlardı. Belki de onu bulur ve o da kaybederse, Arin'den geriye kalanların kurtarılmaya değmeyeceğini anlamışlardı.

Baltayı sallamadan önce yaralı bir atı uyarmazsın. Belki de bu yüzden kimse Arin'i aşk onu bulursa nelerle karşılaşabileceği konusunda uyarmadı.

Her zamanki gibi Ehal, Siruk Köprüsü'nün önünden birkaç adım ötede durdu. Üzerlerinden geçen Niseeba zafer çığlıkları atıyordu. Arin Siruk'a yaptığı gezileri genellikle uçakla gerçekleştirirdi ve kitmer'in bu yolculuk için Ehal'i seçmesini kışkırttığından şüpheleniyordu.

Arin bineğinden kayarak atın boynunu okşadı. "Ona aldırma. Beni başka bir atın götürebileceğinden çok daha uzağa götürdün."

Arin at sırtında gelmenin ek seyahat süresine aldırmadı. Bu ona Har Adiween'deki pazara uğrama ve susamlı şeker satan satıcının stoklarını tüketme fırsatı veriyordu. Arin'in her yıl Siruk'a yaptığı tek ziyaretin kendisini işinde tuttuğuna dair şaka yapmayı severdi.

Bu sefer onu gördüğüne şaşırılmıştı. Dört ay önce, Sylvia'nın doğum gününde Sirauk'a gelmiş olması anlaşılabilir bir şeydi. Essiya'nın doğum günü daha yakın bir zamanda geçmişti ve o doğum gününü Sefa'yla birlikte geçirmişti.

Arin'in köprü'nün kendisine kalmasından duyduğu minnettarlık, kızgınlıkla karışık bir hal almıştı. Büyü krallıklara geri dönmeye başlar başlamaz, tarihi değiştirdiğini iddia ettikleri bir günün yıldönümünü unutmuşlardı. Nusret Kamel sayfasını çevirdiler ve bir daha asla arkalarına bakmadılar.

Arin usulca güldü. Belki de sadece kışanıyordu. Zaman Nusret Kamel'den sonra da dönmeye devam etmişti ve herkes onunla birlikte dönmüştü.

Arin hariç herkes.

Arin'in yaşadığı hayata zaman kadar merhametli bir şey dokunmamıştı. Yüce olarak, krallığını kurucusunun gurur duyacağı bir geleceğe, babasının tasarladığından daha iyi bir geleceğe doğru itmişti. Komutan olarak, Jasad ve Lukub, Omal ve Orban'a yeni atanan yöneticilerle bağlar kurarak Nuzret Kamel'den sonraki belirsiz geleceğe yön vermeye yardımcı olmuştu. Fareed'e verdiği sözü tutmak için elinden geleni yapmıştı.

Ama diğer her anlamda Arin on yıldır bu noktadan öteye tek bir adım bile atmamıştı.

Sis botlarının üzerinde dönüyordu. On yıl önce kale Arin'in bulunduğu yerde duruyordu. Kalenin düştüğü yerde otlar altın ve gümüş rengine parlak yapraklar halinde büyümüştü.

Sisin içinden hiç kimse çıkmamıştı.

Bu ona Arin'in sayamayacağı kadar çok kez tekrarlanmıştı. Sanki kuruntulu bir çocuk ya da özlem duyan bir aptalmış gibi. Sanki *anlamıyormuş* gibi.

O çok iyi anlıyordu. Hiç kimse sisin içinden çıkmamıştı. Sırauk Köprüsü hayatta kalanları ağırlamazdı. Gerçek buydu.

Arin bilerek onun olmayacağına karar vermişti.

Sisin bugün dağılıp dağılmayacağını bilmiyordu. Malik Lateef, insanların Nusret Kamel'de sisin sadece iki dakikalığına çökebileceğini unutacaklarından ve çok sayıda insan köprüye akın ederse onları köprüde mahsur bırakacaklarından endişe ettiği için bütün hafta boyunca Sırauk'a seyahati yasaklamıştı.

Arin'e kısa bir not yazmıştı: *Biz de bugün onu anıyoruz. Dikkatli olun.*

Arin yeleğinin altından kolyesini çıkardı ve parmaklarını incirin yıpranmış boncuklarına doladı. Kolye boynundan hiç ayrılmadı, kalbinin üzerine kazınmış siyah kuzgunun birkaç santim yukarısında sallanıyordu.

Sefa bugün onunla gelmek istemişti. Arin, Lukub Sultanı'nı nadiren geri çevirirdi ama hiçbir koşulda onu Marek'in ölüm yerine getirmezdi. Aradan on yıl geçmişti ve Marek'in hayaleti hâlâ Sultana musallat oluyordu. Arin onu kederine teslim etmeyecekti.

Essiya'nın öldüğüne inanan birini de yanında getirmek istemiyordu. Ne iddia ederse etsin, Arin onun sadece endişelendiği için gelmek istediğini biliyordu. Arin onu her ziyaret ettiğinde endişeleniyordu.

"O geri gelmeyecek, Arin. Sisin içine giren hiç kimse geri dönmez,"

Sefa bir keresinde bağırmıştı. "Her yıl bekliyorsun. Ve her yıl köprüden ilk günkü gibi kırık dökük dönüyorsun."

Arin o günden sonra sekiz ay boyunca onunla konuşmamıştı.

Arin'in krallığı gelişti. Halkı besleniyor, korunuyor ve güvendeydi. Krallıklar bir önceki Nuzret Kamel'den bu yana önemli bir çatışma görmemişti ve Arin, büyüünün hem krallıklar içinde hem de krallıklar arasında yaygın bir şekilde geri dönüşü için yumuşak bir geçiş sağlamak için zar zor tahammül ettiği yöneticilerle yıllarca çalışmıştı. Yapılması gereken her şeyi yapmış, tüm zamanını ve dikkatini halklarının ortak başarısına adanmıştı ve Sefa ona yılda bir gün bile veremez miydi?

Sepetin kenarındaki bir çamur sıçraması gözüne çarptı ve Arin cebindeki mendille onu temizledi. Arin kendi büyüünü hiç kullanmamıştı. Kendini sık sık Essiya'nın asayı yanında götürmüş olmasını dilerken bulurdu. Arin'e, Arin'in onu attığı hiçbir köşeye sığamayacak bir parçasını geri vermişti.

Sepeti sıkıca kavrayan Arin, Sırık Köprüsü'ne adım attı. Sis etrafında dalgalanıyor, soluk nefesi paltosunun altından ve saçlarının siyah tellerinden geçiyordu.

Sefa ve Jeru'nun sandığı kadar trajik biri değildi. Awaleen'in binlerce yıldır gömülü olduğunu biliyordu. Bırakın kendi yaşam süresini, tekrar dirilmelerinin bile neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Ama büyüünün krallıklara geri dönmesi neredeyse imkânsız olmalıydı.

Nizahl Varisi'nin Omal'daki küçük bir köyde saklanan Jasad Varisi'ni bulması neredeyse imkânsız olmalıydı.

Onu her fırsatta çıldırtan bir kadına aşık olması neredeyse imkânsız olmalıydı.

Arin'in, hayatının en güzel yanlarının *neredeyse* orada olduğunu fark etmesi çok uzun zaman almıştı. Burada, kesinliğin ötesinde, şüphenin eteklerinde, felaketin uçurumunda sallanıyorlardı.

Paltosu ayazdan o kadar ağırlaşmıştı ki, Arin kaskatı kesilmiş uzuvlarına sıcaklığın bir kısmının geri döndüğünü fark etmedi. İncelen sisi delen güneş ışınlarını, köprüünün nemli tahtaları üzerinde toplanan altın rengi havuzları fark etmedi. On yıldır ilk kez tekrar görebildiği tahtalar, Sırık Köprüsü'nü sallanan kalasların diğer tarafındaki sık ağaç topluluğuna bağlıyordu.

Arin sisin dağılışıını izledi ve Sefa'nın haklı olabileceğinden korktu. Kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başlamış, on yıldır hiç olmadığı kadar güçlü atmaya başlamıştı.

On yılını görev ve umutsuzluğun kesişme noktasında gezinerek, kendini onun kırıkları üzerinde dengelemeyi öğrenerek geçirmişti. Sürekli hareket halinde geçen on yıl boyunca, çatlaklar arasında umut kadar tehlikeli bir şeyin yükselmesine asla izin vermeyerek ileriye giden yolu bir uçuruma çevirmişti.

Köprünün ortasında, sis dört figürün etrafında eridi.

İçlerinden biri ona doğru kararsız bir adım attı, bukleleri yükselen rüzgâra kapıldı. Yüzüne yavaş bir sırtış yayıldı. Güneş Sırauk Köprüsü'nün üzerindeki son sisi de kaldırırken karanlık gözler ona kilitlendi.

Ve Arin sonunda düşmesine izin verdi.

"Evine hoş geldin, Suraira."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı -ve beni- bitiş çizgisine ulaştırdıkları için teşekkür etmem gereken pek çok kişi var.

Her adımda çalışmalarımı destekleyen (ve giderek daha da saçmalayan sesli notlarımı dinleyen) rock yıldızı menajerim Jennifer Azantian'a teşekkür ederim. Alex Weiss ve tüm ALA ekibine, hamleler yapmaktan ve gelen kutuma en güzel haberleri getirmekten asla vazgeçemedikleri için.

Harika editörüm Alyea Canada'ya - bana ve *The Jasad Crown*'a gösterdiği sabır, heves ve keskin kavrayış için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Seninle çalışmak bir zevkti.

Orbit ekibine tutkuları ve sıkı çalışmaları için kocaman bir teşekkür! Angela Man, Rachel Goldstein, Kelley Frodel, Alexia Mazis, Natassja Haught ve daha pek çok yetenekli kişi bu kitabın hayata geçirilmesine yardımcı oldu. Scorched Throne serisi için en muhteşem kapakları yaratan son derece yetenekli Lisa Marie Pompilio ve Mike Heath'e teşekkürler. Harika Jenni Hill'e ve Orbit UK ekibinin geri kalanına - desteğiniz ve hevesiniz için sonsuz minnettarım.

Nivia Evans'a, *The Jasad Heir*'ın kalbini gördüğün ve benimle bu yolculuğa çıktığın için sonsuza dek minnettarım.

Her şey için bir köy gerekir derler, ama bu kitap? Bütün bir galaksiyi aldı ve hayatımda harika insanlardan oluşan bir takımyıldızına sahip olduğum için çok şanslıyım. Jess Parra (Javert, Lestat ve Claudia çıkartmaları ve yirmi dakikalık sesli notlar günümün gerekli bir parçası); ne zaman hayallerimi rasyonalize etmeye çalışsam "Tamam ama ya?" diye soran Hannah V. Sawyerr; Ream Shukairy ve Maeeda Khan, siz bu sektörde gezinmeyi çok daha eğlenceli hale getiriyorsunuz (ne zaman geri çekileceksiniz?); Abby H., on sekiz yaşımızdan beri beni tavşan deliklerinden kurtarıyor.

Aileme, aileme, aileme. 2023'te ben baro sınavına girerken günlerini ön sipariş teşvik zarflarını paketlemekle geçiren anneme. Uyuyamadığım zamanlarda benimle birlikte olay örgüsü fikirleri üzerinde çalışan babama. Hend'e

(*Jasad Tacı*'nda daha fazla Arin/Sylvia için ısrar etti), Yusuf (kurguyu bir bütün olarak kızartacak ve sonra monitörlerimi kurmaya ve kitap raflarımı inşa etmeye devam edecek) ve Hanan (sen okurken omzunun üzerinden bakmayı özledim)- Sizler benim ~~kölelerim~~—kardeşlerim olduğunuz için şanslıyım.

Jasad Varisi'ni eline alıp bu karakterlerle bağ kuran, kitap hakkında bağırıp çağıran ve bu yolculuğu sonuna kadar izlemek için etrafta takılan her okuyucuya, kitapçıya ve kütüphaneciye - hayallerimin çoğu sizin ellerinizde gerçekleşti. *Jasad Varisi*'ne gösterdiğiniz sevginin benim için ne anlama geldiğini anlatmaya sayfalar yetmez: memler, mesajlar, kazlarla ilgili içerikler, tavsiye videoları, ruh hali panoları, karakter çizimleri. En sevdiğiniz karakterlere acı çektirdiğimiz için özür dileriz.

الحمد والشكر لله

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

ekstralar

yazarla tanışın

Sara Hashem

SARA HASHEM, Güney Kaliforniya'da yaşayan Mısır asıllı Amerikalı bir yazardır ve güneşli günlerinin çoğunu kapalı bir mekânda kitap okuyarak geçirmiştir. Sara'nın fantezi ve büyülü diyarlara olan sevgisi, ailesinin Mısır'da yaşadığı iki yıl boyunca ortaya çıktı. Mahallesindeki sokak kedilerine en sevdiği yazarların isimlerini vermekle meşgul olmadığı zamanlarda Sara'yı kahve halkalı kitapların altına gömülmüş halde bulabilirsiniz.

defterler.

Sara Hashem ve diğerk Orbit.orbitbooks.net yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için adresinden ücretsiz aylık bültene kayıt olabilirsiniz.

eğer beğendiyseniz

JASAD TACI

dikkat et

YÜKSÜKOTU KRALI

Nightshade Tacı: Birinci Kitap

tarafından

Hannah Whitten

New York Times çoksatan yazarı Hannah Whitten'in bu yaldızlı, gotik ve karanlık romantik yeni epik fantezi serisinde, genç bir kadının ölüleri diriltme konusundaki gizli gücü onu Aziz Kral'ın kraliyet sarayının tehlikeli dünyasına sürüklüyor.

Lore, çocukluğundan beri zekâsıyla yaşıyordu.

Onu yanına alan kartel için zehirler üretiyor, kanunun dikkatinden kaçıyor ve ölüm büyüüne olan yakınlığını bir sır olarak saklıyordu.

Çünkü

Mortem nadir ve yasadışı bir maldır ve onu kullanmak ölüm anlamına gelebilir.

Bir iş ters gittiğinde, Lore kendini birdenbire kimsenin inanamayacağı ve daha da azının güvenebileceği lüks bir sarayın içinde bulur. Lore orada, hayal edebileceğinden bile daha tehlikeli ve çarpık bir gizemi çözmek için karmaşık bir siyaset, din ve yasak aşk ağında gezinmek zorundadır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hiç kimse ölüden daha sabırlı değildir.

-Auverrani atasözü

Michal her ay ev sahibiyle bir anlaşma yaptığını iddia ediyor, Nicolas da her ay oğullarından birini tahsilat için gönderiyordu. Oğullar kura çekmiş olmalıydı - bu ayın talihsizi Pierre'di, grubun en genci ve en lekeli olanıydı ve Dellaire'in Liman Bölgesi'ndeki caddede giyotine yaklaşan birinin havasıyla yürüyordu.

Lore bununla çalışabilirdi.

Lore kapının pervazına yaslanıp onun yaklaşmasını izlerken, daha iyi günler görmüş bir sabahlık bir omzundan aşağı damlıyordu. Pierre'in gözleri sürekli kumaşın açıldığı yere kayıyordu ve gülmemek için yanağının içini ısırmak zorunda kalıyordu. Görünüşe göre, arka sokaklardaki bıçak kavgalarından kalma gümüşü yara izleri, çıplak tenle karşılaştığında adamı caydırmıyordu.

Başka, daha ilginç yaraları da vardı. Ama avucunu sıkıca kapalı tuttu.

Okyanustan serin bir esinti esiyordu ve Lore bir ürpertiye bastırdı. Pierre, limana yakın sabahlar her zaman soğuk olurken, onun neden evden zar zor giyinerek çıktığını hiç düşünmemiş gibiydi.

Yazın. Birden fazla yönden kolay bir hedef.

"Pierre!" Lore ona göz kamaştırıcı bir sırtış fırlattı, Michal'in gözlerinin aynı anda önce kızarmasına sonra da ne istediğini sormadan önce kısılmasına neden olan sırtışın aynısıydı bu. Kapının pervazına doğru bir kez daha döndü, görünüşte rahat bir poz daha verdi, dişlerinin arasından bir küfürün kabarmasına neden olan bir rüzgâr ısırtığı daha aldı. "Şimdiden ayın sonu mu geldi?"

Michal'in bununla ilgilenmesi gerekiyordu. Bu onun lanet olası sıra eviydi. Ama dün gece Gilbert'ı Kuzeybatı Koğuşu'na bıraktığı için Lore uyumasına izin vermişti.

Ayrıca erken kalkmak, Michal'in ceplerini karıştırıp koordinatları bulması için ona zaman kazandırmıştı. Onları köşedeki tavernaya götürüp barmen Frederick'e bırakmıştı.

Lore'un hatırlayabildiği kadarıyla bordro. Val, güneş tam olarak doğmadan önce onları alması için birini ve Gilbert'in zehir damlasını müşterisinden önce alması için başka birini gönderecekti.

Lore işinde iyiydi.

Şu anda işi, patronunu gözetleyebilmek için bir yıldır birlikte yaşadığı adamın evden atılmamasını sağlamaktı.

"I-um-evet, evet öyle." Pierre belli ki bilinçli bir çabayla gözlerini onunkilere dikmeyi başardı. "Babam... bu sefer ciddi olduğunu söyledi ve..."

Lore yüz ifadesinin önce şaşkınlığa, sonra şoka, sonra da üzüntüye dönüşmesine izin verdi. "Ah," diye mırıldandı, kollarını kendine doladı ve soluk beyaz boynunu göstermek için yüzünü çevirdi. "Bu ay, tüm ayların arasında."

Ayrıntıya girmede. Detaylandırmasına gerek yoktu. Lore'un on yılı Dellaire sokaklarında geçen yirmi üç yıl boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da erkeklerin genellikle aktif bir oyuncu olmaktansa, kendi uydurdukları hikâyenin bir parçası olmanızı tercih ettikleriydi.

Göz ucuyla Pierre'in soluk kaşlarının birbirine yaklaştığını, çillerinin altındaki deriyi aydınlatan derinleşen bir allık gördü. Nicolas'ın çocuklarının hepsi ay gibi solgundu. Bu da allıklarının viral bir şeymiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Bakışları onun yanından geçerek ilerideki harap sıra evin derinliklerine kaydı. Gündoğumunun gölgeleri, ışık kırıntıları içinde kıvrılan toz zerrecikleri dışında her şeyi gizliyordu. Zaten arka tarafta görülecek pek bir şey de yoktu. Michal hâlâ üst katta uyuyordu ve kız kardeşi Elle kanepeye yayılmıştı, elinde bir şarap şişesi ve dudaklarında hafif müzikal bir horlama vardı. Bu sokaktaki herhangi bir sıra ev gibi görünüyordu, dikiş yerlerinden ayrılıyordu ve geçinmek için yasaların hemen altından geçen insanlarla doluydu.

Ya da duruma göre çok altında.

"Bir hastalık mı var?" Pierre sesini kısık ve alçak tuttu. Yüzü sempatik görünmeye çalışıyordu ama daha çok kahvesine bozuk süt koymuş gibi görünüyordu. "Belki bir çocuk? Bu evi Michal'in kiraladığını biliyorum, sizin değil. Onun mu?"

Lore'un kaşları havaya kalktı. Erkeklerin kendisi hakkında uydurmasına izin verdiği onca hikâye arasında *bu* bir ilkti - doğruca hamileliğe atladığına göre Pierre'in aklında seks olmalı. Ama dilenciler seçici olamazdı. Elini yavaşça karnına koydu ve bunun yeterli bir cevap olmasına izin verdi. Kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verirse teknik olarak yalan sayılmazdı.

Zaten yalan söylemek umurunda bile değildi. Lore ruhani sicilini lekesiz tutsa da tutmasa da lanetliydi. En iyisi bu konuya eğilmekti.

"Ah, seni zavallı kız." Pierre muhtemelen ondan daha gençti ve burada bir ana tavuk gibi gıdıklamaya başladı. Lore gözlerinin dolmasını engellemeyi başardı ama sadece birazcık. "Ve zehirli bir koşucuyla mı? Seninle ilgilenemeyeceğini biliyorsun."

Lore yine yanağının içini sertçe ısırdı.

Görünürdeki sıkıntısı Pierre'i cesaretlendirmişti. "Benimle gelebilirsin," dedi. "Babam iş bulmana yardım edebilir, eminim." Elini kaldırdı ve kızın çıplak omzuna koydu.

Ve Lore'un vücudundaki bütün sinirler gerildi.

Bu ani ve beklenmedik hareket Lore'un ürpermesine, adamın elini yumuşak ve savunmasız anlatımına uymayan bir hareketle silkelemesine neden oldu. Taş, metal, kumaş gibi ölü şeylere karşı bu tepkiyi vermeye alışmıştı. Cesetler, onlardan kaçamadığı zaman. Ne kadar nahoş olursa olsun, ölü bir şeyde Mortem'i hissetmek doğaldı ve bu noktada tepkisini gizleyebilir, kontrol altında tutabilirdi. Yeterince pratik yapmıştı.

Ama Mortem'i *yaşayan* bir adamda hissetmemeliydi, ölümün kapısında olmayan birinde. Şoku hızlı ve keskindi ve başka bir şeyle, yüksükotu kokusuyla kovalandı. O kadar güçlüydü ki, gelmeden sadece birkaç dakika önce zehirlenmiş olmalıydı.

Ve zehir kaçakçılarını küçümsemek istiyordu. İkiyüzlü.

Parmakları bileğine dolandı, büktü ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Her şey çok hızlı oldu; ayağı bir çakıl taşına takılıp bir bacağını garip bir açıyla dışarı atmasına ve boğuk bir "*Kahretsin!*" sesinin Dellaire'in Liman Bölgesi'nin sabah sokaklarında yankılanmasına yetecek kadar hızlı.

Lore çömeldi, böylece aynı hizadaydılar. Artık neye bakması gerektiğini bildiğine göre, adamın kan çanağına dönmüş ve cam gibi olmuş gözlerinden, avucunun altında yavaş ve düzensiz atan kalp atışlarından belliydi. Ucuz ölüm tacirlerinden birine gitmişti, müşterilerine nasıl düzgün doz verileceğini bilmeyen birine. Pierre'in gözlerinin köşelerindeki damarlar griyle zar zor temas ediyordu, yani herhangi bir yaşam uzatması için yeterli zehir verilmemişti ve kesinlikle ölümün eşiğinde bekleyen gücü kavraması için yeterli değildi.

Zaten muhtemelen böyle şeylerin peşinde değildi. Onun yaşındaki çoğu insan sadece kafayı bulmak isterdi.

Pierre'in derisinin altındaki Mortem'in karanlık iplikleri Lore'un tutuşuna karşı büküldü, sistemindeki zehir tarafından uyandırılmak için harekete geçirildi. Mortem herkesin içinde uykudaydı -ölümün özü, entropiden doğan güç, başarısız olduğu gün vücudunuza dolmak için bekliyordu- ama onu kullanmanın, iradenize boyun eğdirmenin tek yolu neredeyse ölmektir.

Zehrin size verebileceği güç ya da coşku hissinin peşinde değilseniz, fazladan yılların peşindeydiniz demektir. Dozu doğru ayarlandığında, zehir vücudunuzu yaşam ve ölümün eşiğinde dengeleyebilir ve Mortem'e verdiğiniz bu anlık taviz, paradoksal bir şekilde ömrünüzü uzatabilirdi. Karşılığında aldığınız hayat pek de kaliteli sayılmazdı -yarım taş, damarlarınız taşla pıhtılaşmış, kanınız bir parke taşının dizinizin derisini yüzmesi gibi damarlarınızdan geçiyordu.

Pierre bu sabah bir ölüm tacirini ziyaret ettiğinde neyin peşindeyse, onu elde etmek için yeterince para ödememişti. Eğer gerçek bir zehir almış olsaydı, bir ara sokakta yığılıp kalır, ondan kira istemezdi. Kira hatırladığından daha yüksekti, şimdi düşününce.

"Şöyle olacak," diye mırıldandı Lore. "Nicolas'a önümüzdeki altı ayın kirasını ödediğimizi söyleyeceksin, yoksa ben de ona parasını ölüm tacirlerine harcadığını söylerim."

Michal'in ev sahibiyle yaptığı etkisiz pazarlıkların canı cehenneme. Kendisi de bir tane yapardı.

Pierre'in gözleri büyüdü, göz kapakları zehir gibi ağırlaştı. "Nasıl-"

"Yüksükotu kokuyorsun ve gözlerin daha çok pencereye benziyor." Tam olarak doğru değildi, çünkü Mortem'i hissedene kadar fark etmemişti, ama kendini muayene edene kadar zaten etkisi geçecekti. "Herkes sana bir kez bakıp bunu anlayabilir Pierre, ölüm tacirin sana ancak karıncalanmana yetecek kadarını vermiş olsa bile. *Bunun* için fazladan beş dakika daha alsaydın şaşırırdım, umarım kafayı bulmana değmiştir."

Çocuk ağzı açık kaldı, pencere camı gözlerinin altındaki açık ağız yüzünü balık gibi gösteriyordu. Aldığı bir tutam yüksükotu için şüphesiz yüklü bir meblağ ödemişti. Val için casusluk yapmakta bu kadar iyi olmasaydı, Lore kendisi de bir ölüm taciri olabilirdi. Bir sürü boktan iş yaparak bir sürü para kazanıyorlardı.

Pierre'in talihsiz kızarıklığı boynundan aşağı yayıldı. "Yapamam, paranın nerede olduğunu soracak-"

"Senin gibi çalışkan bir gencin bunu bir yerlerden bulabileceğine eminim." Parmaklarının bir hareketiyle Lore onu bıraktı.

Pierre titrek bacakları üzerinde tökezleyerek kalktı ve karmakarışık gömleğini düzeltti. Gözlerinin köşelerindeki gri damarlar mavi-yeşile dönmeye başlamıştı bile. "Deneyeceğim," dedi, sesi de en az geri kalanı kadar titrekti. "Bana inanacağına söz veremem."

Lore ona kazanan bir gülümseme verdi. Ayağa kalkarak sabahlığının omzunu yukarı çekti. "İnansa iyi olur."

Pierre caddede koşmuyordu ama çok hızlı yürüyordu.

Güneş yükseldikçe Liman Bölgesi yavaş yavaş uyanıyordu; karanlık köşelerde kumaş yığınları kıpırdıyor, sarhoşlar ışık ve deniz meltemiyle uyanıyorlardı. Sokağın karşısındaki sıra evde Lore, Madam Brochfort'un kızlarının leğeni önce kimin alacağına dair günlük kavgalarına başladıklarını belli eden iç çekişlerini duydu ve her an en az iki başıboş müşteri kibarca ama sertçe dışarı çıkarılacaktı.

"Pierre?" diye seslendi, adam sokağın yarısına geldiğinde. Döndü, dudaklarını birbirine bastırış, belli ki ona başka nelerle şantaj yapabileceğini düşünüyordu.

"Sana bir tavsiye." Solmuş sabahlığını dalgalandırarak Michal'in sıra evine doğru döndü. "Gerçek ölüm tacirlerinin arka tarafta morgları vardır. Ölümün terazisini devirmek kolaydır."

Elle uyanıktı, ama sadece uyanıktı. Bir yığın altın buklenin altından gözlerini kısarak ışık yüklü tozun içinden baktı, dudaklarına hâlâ boya bulaşmıştı. "Ne oldu?"

"Sanki bilmiyorsun da." Lore, Pierre'in omzuna dokunan elini sıkarak iğneleri kovmaya çalıştı. Son zamanlarda Mortem'i hissetmek onun için daha kolay hale gelmişti ve bu gelişme hoşuna gitmiyordu. Mutfağa gitmeden önce elini bir kez daha sıktı. "Ay sonu, Elle-Flower."

Yontulmuş seramik cezvede ancak bir fincana yetecek kadar kahve vardı. Lore hepsini süzgeç olarak kullandığı lekeli beze döktü ve çaydanlığı ateşin üzerine koyarken parmaklarının arasında top haline getirdi. Eğer sadece bir fincan olsaydı

bu evde kahve içen o olurdu.

"Bana öyle deme." Elle oturmak için kıpırdandığında inledi. Dansçı taytının içinde uyuyakalmıştı ve her baldırında uzun bir koşu izi vardı. Fark ettiğinde çok kızacaktı ama sokağın aşağısındaki Foghorn and Fiddle'ın müşterilerinin umurunda olmayacaktı. Boş olduğundan emin olmak için şarap şişesine gözlerini kısarak bir kez baktı ve Elle ayağa kalkmak için kanepeyi itti. "Michal uyanık değil, birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi davranmamıza gerek yok."

Lore homurdandı. Michal'le birlikte yaşadığı bir yıl içinde, kız kardeşiyle asla anlaşılamayacağı çok açık hale gelmişti. Bu Lore'u rahatsız etmiyordu. Michal'le ilişkisi bir yalan üzerine kuruluydu, tutma umudu olmayan kumdan bir temel, öyleyse neden arkadaş olmaya çalışsındı ki? Val söz verir vermez gidecekti.

Elle onu iterek mutfığa girdi, pencerelerdeki örümcek ağı çatlakları tül eteğinin yırtık kenarlarındaki damarlı ışığı kırıyordu. Tencerenin içine baktı. "Kahve yok mu?"

Lore elini yumruğunda düğümlenmiş kumaşın etrafında sıktı. "Korkarım yok."

"Kanayan *Tanrı*." Elle çukurlu mutfak masasının yanındaki sandalyelerden birine çöktü. Bir dansçıya göre, ayıkken şaşırtıcı derecede beceriksizdi. "Ben çay alayım o zaman."

"Sana getirmemi beklemiyorsundur herhalde."

Elle bir homurtu ve parlak mavi gözlerini devirerek dolaba doğru ilerledi. Elle arkasını döndüğünde Lore süzülen bezi bardağın ağzına sıkıştırdı ve Elle'in kokuyu fark edemeyecek kadar sarhoş olduğunu umarak üzerine sıcak su döktü.

Hâlâ homurdanan Elle, tozdan biraz daha fazlası olan çayı başka bir bardağa doldurdu. "Eee?" Lore'a bakmadan ve görünüşe göre kahvesini koklamadan çaydanlığı ondan aldı. "Nasıl gitti? Michal sonunda alkol ve boks ringinde bahis oynamak dışında bir şeye para harcamak zorunda kalacak mı?"

"En azından kiraya değil." Lore arkasını dönüp fincanındaki süzülen bezi ve kahve telvesinin küçük düğümünü çekip cebine soktu. "Altı aylık kiramızı ödedik."

"Bu yüzden mi bu kadar dağınık görünüyorsun?" Elle'in ağzı kendinden memnun bir ifadeye büründü. "Caddenin karşısında daha ucuza bulabilirdi."

"Dağınıklık aslında kardeşinizin suçu." Lore döndü

ve tezgâha yaslandı. "Madam'ın kızları hakkında atıp tutmak sana yakışmıyor, Elle-Flower. Bu da diğerleri gibi bir iş. Aksini düşünmek sadece senin sıkıcı olduğunu kanıtlar."

Bir göz devirmesi daha. Elle zayıf çayını yudumlarken yüzünü buruşturdu ve keskin bir memnuniyet Lore'un gülümsemesini daha da yükseltti. Kahveden uzun, lüks bir yudum aldı ve merdivenlere doğru sürüklendi. Tavernada onu bekleyen bir mesaj vardı -Val bugün bir teslimat için yardımına ihtiyaç duyuyordu. Başka bir operasyonda gizli görevdeyken onu çalıştırmak riskli bir işti ama elleri zayıftı. İnsanlar rıhtımda altlarından kiralanıp duruyordu.

Ve Lore'un kimsenin sahip olmadığı yetenekleri vardı.

Bütün gün neden evde olmadığına dair bir bahane bulması gerekecekti ama Michal'i öpüşerek uyandırırsa, Michal onu daha fazla sorgulamayacaktı. Bu fikir karşısında kendini gülümserken buldu. Michal'i öpmeyi seviyordu. Bu tehlikeliydi.

Gülümsemesi kayboldu.

Sıra evin merdivenleri, yapıdaki hemen her şey gibi çürüktü ve dördüncüsü korkunç bir şekilde gıcırdıyordu. Lore topuğunu merdivene vurduğunda irkildi, kahve fincanının kenarına döküldü ve parmaklarını yaktı.

Lore odalarını kapatan yırtık pırtık perdeyi kenara ittiğinde Michal doğruluyordu, çarşaf beline dolanmış ve şilteden damlayarak yerde birikmişti. Onu uyandıranın merdiven gıcırtısı mı yoksa kendini yakarken ettiği yüksek sesli küfür mü olduğu belli değildi.

Koyu renk saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, gözlerini kıstı.

"Kahve?" "Son fincan, ama gelip alırsan paylaşırım."

"Çok cömertsin, ihtiyacın olduğunu varsayıyorum." Yere serili şilteden kalkarken homurdandı, çarşafı çıplak kalçalarının etrafında tutuyordu. "Dün gece yine kâbus gördün. Gece Cadısı peşindeymiş gibi sağa sola savruldun."

Yanakları renklendi ama Lore sadece omuz silkti. Kâbuslar yeni gelişmişti ve rastlantısaldı. Onlarla ilgili pek bir şey hatırlayamıyordu, sadece geride bıraktıkları dehşet duygusuyla pek uyuşmayan belirsiz izlenimler. Mavi, açık gökyüzü, çalkantılı bir deniz. Havada dönüp duran karanlık bir şekil, duman gibi ama daha kalın.

Lore kahveyi uzattı. "Sizi uyutmadıysam özür dilerim."

"En azından bu sefer çılgılık atmadın." Michal onun uzattığı fincandan uzun bir yudum aldı ama yutkunurken yüzü buruştu. "Süt yok mu?"

"Elle sonuncusunu kullandı." Lore omuz silkti ve fincanı geri alıp kalanını boşalttı.

Michal, yerdeki yığınlardan giysilerini almak için eğilirken bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Çarşaf yere düştü ve Lore bir an için kendine bakma izni verdi.

"Bugün başka bir teslimatım var," dedi giyinirken. "Yani muhtemelen akşama kadar yokum."

Bu onun hayatını çok daha kolaylaştırdı. Lore kalçalarını pencerenin pervazına dayayıp onun giyinmesini izledi ve rahatlığının yüzüne yansımamasını umdu. "Gilbert seni çok çalıştırıyor."

"Talep arttı ve ekip azalıyor. İnsanlar yük taşımak için rıhtımda işe girmeye devam ediyor ve Gilbert'in karşılayabileceğinden daha fazla para alıyorlar." Michal, köşedeki çarşaf yığınının altında botunu görmeden önce odayı dar gözlerle inceledi. "Presque Mort ve kan ceketlilerin hepsi yarınki Güneş Prensi Kutsama Töreni'ne hazırlanmakla meşguller ve herkes meşhur sırtlarını dönmüş olmalarından faydalıyor."

Görünüşe göre Gilbert güvenlik boşluğunda akıllıca olandan çok daha fazla iş yapıyordu ama bu Lore'un sorunu değildi. En azından Michal için duyduğu endişe içini sıktağında kendine böyle söylüyordu. "Presque Mort'lar davet edildiğine göre çok kutsal bir kutsama töreni planlıyor olmalı. En iyi parti misafirleri olarak bilinmezler."

Michal botlarını giyerken bir kahkaha attı. "Özellikle de partiniz zehir içeriyorsa." Boynunu yuvarladı, taş gibi sert yataklarının sertliğini giderdi ve ayağa kalktı.

"Bu gece dikkatli ol," dedi Lore ve hemen ardından dişlerini sıkı. Bunu söylemek istememişti. Bunu *kastetmemiştir*.

Tembel bir gülümseme ağzını kaldırdı. Michal ona doğru yürüdü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benim için *endişeleniyor* musun, Lore?"

Kaşlarını çattı ama onu başından savmadı. "Buna alışma."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi, Lore'un göğsüne bastırdı ve sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi. Lore içini çekti ve onu öptü, elleri omuzlarına dolanarak onu kendine çekti.

Yakında bitecekti, bu yüzden sürdüğü sürece tadını çıkarabiliirdi.

Michal'in sıcaklığına rağmen Lore hâlâ titriyor gibiydi. Mortem'i her yerde hissedebiliyordu -Michal'ın gömleğinin kumaşı, dışarıdaki sokağın taşları, pencere kenarındaki fincanın yontulmuş seramiği. Farkındalığı son birkaç ayda sürekli artmış olsa da, genellikle bunu görmezden gelebiliyordu ama Pierre'in beklenmedik yüksükotu dengesini bozmuştu. Mortem, Dellaire'in dış mahallelerinde Hisar'a yakın olduğu kadar yoğun değildi -Gömülü Tanrıça'nın bedeninin çok altında, ölümün büyüünü sızdırıyordu- ama yine de tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Dellaire'in güney ucundaki Liman Bölgesi, Mortem'in gitmesine izin vereceği en uzak yerdı. Bir gemiye atlayıp Auverrain'e geri kalanına giden dolambaçlı yollardan gitmeyi deneyebilirdi ama bu anlamsız olurdu. Mortem'in ipleri iliklerine kadar işleyerek onu geri saracaktı. Bu lanet şehre, ölümün hayata bağlı olduğu kadar, avucunun alt kıvrımında yanan hilal kadar bağlıydı.

Michal'in ağzı boğazını buldu ve gözlerini sımsıkı kapatarak ona doğru eğildi. Parmakları Michal'in saçlarını kavradı ve Michal'in kolu onu kaldırıp yerdeki yatağa taşıyacak ve bunun sonlu bir şey olduğunu unutturacakmış gibi beline dolandı.

Unutmak *istediği* gerçeği, onu itmesi için yeterliydi, bunu şakacı olarak maskeleydi. "Geç kalmak istemezsin."

Geri adım atmadan önce bir süre dudaklarında oyalandı. "Akşam görüşürüz o zaman."

Dudaklarının gerilmesi doğal gelmese de gülümsemekle yetindi.

Michal aşağı inerken aynı adımı gıcırdatarak çıktı, kapıyı kapattığında camlar tıkırdadı. Lore, Elle'in sanki kardeşinin işi kişisel bir hakaretmiş gibi iç çektiğini duydu, ince duvarlar sanki birinci katta değil de Lore'un hemen yanındaymış gibi ses çıkarıyordu.

Lore bir an orada durdu, yavaş yavaş yükselen güneşin ışığı saçlarında, elbisesinin yıpranmış ipeğinde parlıyordu. Sonra dökümlü bir gömlek ve dar bir pantolon giyerek merdivenlerden aşağı indi. Val ile katılması gereken bir toplantı vardı.

Elle yine kanepeye kıvrılmıştı, bir elinde yırtık pırtık ciltsiz bir roman, diğerinde bir fincan ılık çay daha vardı. Lore'a, sokaktan izini sürdüğünüz nahoş bir şeye baktığınız gibi baktı. "Ve

Nereye gidiyorsun?"

"Oh, duymadın mı? Güneş Prensi'nin Takdis Töreni için bir davet aldım. Gitmeyecektim ama dedikodulara göre sonrasında bir seks partisi olabilirmiş ve ben de bunu geri çeviremezdim."

Elle gözlerini öyle bir devirdi ki Lore bir kasını incitmediğine şaşırdı. "Sende derin bir tuhaflık var."

"Hiçbir fikrin yok." Lore kapıyı açtı. "Hoşça kal, Elle-Flower."

"Kendi cehenneminde çürü, Lore-dear."

Kapı kapanırken Lore parmaklarını abartılı bir şekilde salladı. Casusluk işi sona erdiğinde, Val'in Gilbert'in yerine izlemek istediği farklı bir koşu kıyafeti olduğunda bir yanı Elle'i özleyecekti.

Ama Michal'i özleyeceği kadar değil.

İkisini de uzun süre özleyemezdi. İnsanlar gelip geçiciydi; tek sabitleri anneleri -Val ve Mari- ve asla terk edemediği Dellaire sokaklarıydı.

Bir de hep ama hep unutmaya çalıştığı çocukluk anıları.

Sıra eve son bir kez daha bakan Lore, sokaktan aşağı inmeye başladı.

Övgü için
JASAD VARİSİ

"Doğrudan kalbe hitap eden, dikkat çekici, keskin bir ilk roman. Entrika, gerilim ve tehlikeli büyüyle dolu *Jasad Varisi*, kalp atışlarımı hızlandıran sonuyla beni esir alan heyecan verici bir kitap."

-Chelsea Abdullah, *Yıldız Tozu Hırsızı*'nın yazarı

"Siyasi sorumluluğun yüklerini ustalıkla inceleyen çarpıcı bir fantastik ilk roman. Ahlaki açıdan karmaşık bir kadın kahraman ve eşsiz bir düşmandan sevgiliye geçiş. Kendini keşfetme, aileyi bulma ve adaletin anlamı üzerine sürükleyici bir hikâye."

-Hadeer Elsbai, *The Daughters of Izdihar*'ın yazarı

"*Jasad Varisi* bilindik fantastik olay örgüsü öğelerini -yıkılmış bir krallık; kayıp tahtın gizli varisi- alıp onlara heyecan verici bir siyasi karmaşıklık katmanı ekliyor. Kahraman ve düşman arasındaki yavaş yanma, sayfaları çılginca çevirmenize neden olacak. Sara Hashem izlenmesi gereken bir yetenek!"

-Shelley Parker-Chan, *She Who Became the Sun* kitabının yazarı

"Hashem, büyüleyici ilk romanında canlı ve atmosferik bir dünya kurgusu eşliğinde büyü, tehlike ve şiddetten oluşan karmaşık bir duvar halısı örüyor."

-Publishers Weekly (yıldızlı eleştiri)

"Entrika ve yüksek risklerle dolu bir hikâyeyi güzel bir şekilde yaratan.... Hashem'in ilk romanı fantastik romans okurlarının bayılacağı muhtemel aşıklardan düşmanlara."

-BuzzFeed News

"Bir yanıyları siyasi bir inceleme, bir yanıyları da ağır bir fantezi destanı.

Düşmandan aşığı romantizm ve bir parça hayatta kalma mücadelesi.... Tam bir yaz fantezisi patlaması."

-*Paste* dergisi

"*Jasad Varisi* sizi koltuğunuzun ucuna oturtacak ve devam kitabı için sabırsızlandırarak. Mısır esintileri taşıyan bu ilk romanda zorlu bir kadın kahraman, kaleydoskopik bir arka plan, yavaş ilerleyen bir aşk ve bitmek bilmeyen bir entrika var."

-Ms.

Sara Hashem tarafından

KAVRULMUŞ TAHT

Jasad Varisi

Jasad Tacı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

